

கவிதைக்கு

தேவகாந்தன்

இரணைமடுக் குளத்தின் மிகைநீர்
வெளியேற்றம், பாசனநீர்
வெளியேற்றமாகிய இரண்டின்
செயற்பாடுகளையும் துல்லமாய்ப்
பிரித்துநின்ற சொல் கலிங்கு. அது திறக்கப்
பாய்தலின் உத்தியாயும் அங்கே
அமைந்திருந்தது. அது ஒரு பாதுகாப்பின்
அம்சம், கழந்த பிரதேசங்களுக்கும் அந்த
அணைக்கட்டுக்குமே. அது மூடவும்
திறக்கவும் அவசியம் கருதிச் செய்யப்படக்
சுடியதாயிருந்தது. இப்போது
பெரும்பாலும் பாசனக் குளங்கள்
அவ்வாறான அமைப்புக்கொண்டில்லை.
கலிங்கு பூட்டப்பட வேண்டிய நேரத்தில்
பூட்டி, திறக்கப்படவேண்டிய நேரத்தில்
திறக்கப்படாவிடின் அநர்த்தங்கள் நிகழும்.
1973இல் கீளிநொச்சியின் வெள்ள
அநர்த்தம் திறக்கப்படாததின விளைவு.
அதையே புத்தாயிரத்தின் முதல் தசாப்த
இறுதியில் விளைந்த ஓர் அரசியல்
அவலத்தினை நுட்பமாய் விபரிக்க
கலிங்கின் பொறிமுறையை ஒரு பூடகமாய்
நாவலில் பொதிந்து வைத்தான் இவன்.
அதனால் நாவலும் 'கலிங்கு'வென
ஆகியது.

கலிங்கு

[2003 - 2015]

நாவல்

தேவகாந்தன்

Dr. Thiruvalluvar
Dr. N. S. S.
06.8.18 திங்கள்
கிழக்கு
பெரும்புலையம்

கலிங்கு (2003 - 2015)

நாவல்

தேவகாந்தன்

© ஆசிரியருக்கு

முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 2017

வெளியீடு: வடலி வெளியீடு

பிசக, பப்பு மஸ்தான் தர்கா, வாயிட்ஸ் சாலை

சென்னை 600 005

பேசு: 97892 34295

மின்னஞ்சல்: sales.vadaly@gmail.com

www.vadaly.com

விலை: ₹ 550

விற்பனை மற்றும் தொடர்புகளுக்கு

கனடா: +1-64789 63036

தமிழ்நாட்டில் விநியோகம்

கருப்புப்பிரதிகள்

+91 94442 72500

Kalingu (2003 - 2015)

Novel

Devakanthan

© Author

First Published: December 2017

by Vadaly Veliyeedu

B55, Pappu Masthan Darga, Lloyds Road,
Chennai 600 005, Tamil Nadu, South India

Mobile: 97892 34295

email: sales.vadaly@gmail.com

www.vadaly.com

Price: ₹ 550

Vadaly Veliyeedu

35, longmeadowrd

brampton, ON

canada

l6p2b1

PH: 647-896-3036

ISBN: 978-0-9919755-9-4

பதிப்புரை

ஈழ இலக்கிய பிரதிகள் 30 வருட கால யுத்தத்தினது விளைவுகள் எனில், 2009 இதற்குப்பின்பான பிரதிகள் தோற்கடிக்கப்பட்ட ஒரு தரப்பின் விளைவுகளாயும் அவற்றை விசாரணை செய்பவையாயும் வெளிப்படுகின்றன. யுத்தத்துக்கு பிந்தைய நிலத்தில், புலம்பெயர்ந்தவர்கள் நாடு திரும்பக் கூடியதாக இருக்கிறது. யுத்தத்தால் மூடுண்டிருந்தவர்கள் வாழ்வாதார சிக்கல்களுடன் தமது இழப்புகளை நினைவுகளில் சுமந்து வாழும் எத்தனிப்புகளுடன். உயிரினை காப்பாற்ற ஓடாத காலம் சுயவிசாரணைகளுக்கு அனுசூலமாகிறது. அதனால் அந்தந்த தரப்புகளின் பிரதிகளும் அவைஅவைக்கான அரசியலுடன் எழுகின்றன. இந்த இலக்கிய வெளிப்பாடுகள், தமது இன்றைய நிலையை 'ஏன் - எதற்காக இவை நேர்ந்தன,' தமது 'கடந்த கால தியாகங்கள் இழப்புகள் பலன்ற முடிந்ததென்ன' என்பதையே பேசுபொருளாய் முன்வைக்கின்றன.

தேவகாந்தனின் 'கலிங்கு' நாவல் அகதியாய் இந்தியா பிறகு கனடா என புலம்பெயர்ந்த ஒருவரின் "போர் ஏன் இவ்வாறாய் முடிவுக்கு வந்தது; போருடன் நகர்ந்த மாந்தர்கள் - போராளிகளின் நிலை இன்று என்னானது" என்பதான தனது தேடலின் விளைவை பதிவு செய்கிறது. அத்துடன் மிக முக்கியமாக இலங்கை அரசியலைத் தீர்மானிப்பதில் புத்த சங்கத்துக்கு இருக்கிற வல்லமையை அடையாளங்காட்டி விமர்சிக்கிறது.

ஒரு பதிப்பகமாக, எமது போராட்டத்தின் வரலாறு தொடர்பான நூல்களை மட்டுமல்ல; இதுவரை காலமும் யுத்தத்தால் மழுங்கடிக்கப்பட்ட ஒரு இனத்தின் வாழ்வியல் முறைகளை; மரபுத் தொடர்ச்சிகளை; தொன்மக் கலைகளை; அதன் நிலத்தின் வரலாற்றை மாறும் அதன் நிலவியல் பண்புகளை ஆராய - பதிவு செய்ய முனையும் பிரதிகளை பதிப்பிப்பதனையே வடலி முதன்மை கவனம் கொள்கிறது.

50 வருடத்துக்கும் மேலாக கலை இலக்கியப் பரப்பில் இயங்கிவரும் தேவகாந்தனின் ஈழம் - இந்தியா - கனடா என நகரும் அவரது அனுபவங்கள் நிலப்பரப்புகளிலும் பெரும் விரிவு கொண்டது. இந்நாவலில் ஈழத்தில் 2003 - 2015 வரையான காலம் தொடர்பான தனது தேடலையும் அவதானங்களையும் விசாரணையையும் முன்வைக்கிறார். தேவகாந்தனின் நூல் வடலியின் 25வது நூலாக வெளிவருவதில் எமக்கு மகிழ்ச்சியும் பெருமையும்.

- வடலி

தேவகாந்தன்

இலங்கை சுதந்திரமடைவதற்கு முன்பாக 1947 இல் இலங்கையில் பிறந்த தேவகாந்தன் யாழ்ப்பாணத்தில் தன் கல்வியை முடித்துக்கொண்ட பின்னர் 1968 இல் அங்கிருந்து வெளியாகிய 'ஈழநாடு' நாளிதழின் ஆசிரியர் குழுவில் இணைந்து பணியாற்றினார். பின்னர் நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்த நிலைமைகள் காரணமாக 1984 இல் இந்தியாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்தார். அவர் தமிழ்நாட்டில் அகதியாகத் தங்கியிருந்த மிக நீண்ட காலப்பகுதியில் கலை, இலக்கிய, சினிமா முயற்சிகளில் தன்னைத் தீவிரமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். குறிப்பாக 'இலக்கு' சிற்றிதழை நடத்தியதோடு 'கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்' மற்றும் 'In The Name of Buddha' ஆகிய திரைப்படங்களிலும் பங்களித்தார்.

இதுவரை கனவுச் சிறை நாவல் உட்பட எட்டு நாவல்கள், மூன்று சிறுகதைத் தொகுப்புகள், இரண்டு குறுநாவல் தொகுப்புகள் வெளிவந்து பரவலான விமர்சன கவனிப்பைப் பெற்றுள்ளன. தமிழ்ச் சங்கப் பரிசு (1996), வில்லி தேவசிகாமணி சிறுகதைப் பரிசு (1996), தமிழ்நாடு தமிழ் வளர்ச்சித் துறை நாவல் பரிசு (1998), கனடா தமிழர் தகவல் இலக்கிய விருது (2013), கனடா இலக்கியத்தோட்ட நாவல் பரிசு (2014) உட்பட பல்வேறு இலக்கியப் பரிசுகளையும் பெற்றிருக்கிறார். தற்போது புலம்பெயர்ந்து கனடாவில் தன் குடும்பத்தினருடன் வாழ்ந்து வரும் தேவகாந்தன் கனடாவில் பருவ இலக்கிய இதழாக 'ஊர்' சஞ்சிகையினையும் இதழாசிரியராக இருந்து நடத்தி வருகிறார்.

என்னுரை

2001 இன் பின்னான நிகழ்வுகளின் காலக்களத்தைக் கொண்டிருப்பதாலேயே 'கனவுச் சிறை'யின் தொடர்ச்சியாக இந் நாவலைக் கொண்டுவிடக் கூடாது. 'கனவுச் சிறை' கனவுகளற்ற இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் போர்க் கால அவலங்களைச் சொல்லியது. அரசியல் பின்னணியிலிருந்து நாவலின் சகல தளங்களையும், அதில் உலவிய மனிதர்களின் வாழ்க்கையையும் உலுப்பிக்கொண்டிருந்தது. 'கலிங்கு' நேரடியாக அரசியலுக்குள் நுழைகிறது. அது கனவு மனிதர்களின், கனவுகளற்ற மனிதர்களினதே போன்ற அவலங்களைக் கணக்கெடுத்திருக்கிறது.

இலங்கை யுத்தம் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. இறுதி யுத்தத்தின்போது மக்கள் அடைந்த அவலங்களைவிட, அதன் பின்னால் அவர்களின் வாழ்வு மீட்சியற்ற விதமாய் சிதைந்துபோயிருப்பதையும், மனிதத்தை கலாச்சாரத்தை சகலதையும்தான் சிதைத்துக்கொண்டிருக்கும் போரின் உபவிளைவுகளையும் பாடுபொருளாகக் கொண்டிருக்கிறது நாவல்.

அரசியல்ரீதியாக நடுநிலை வகித்த நாவலென 'கனவுச் சிறை' விதந்தோதப்பட்டது. அது இப்படைப்பாளிக்கு அரசியலே இல்லையென்றதன் அர்த்தமாகாது. கொடுமைகளை அடைகிற, துன்பங்களைச் சமக்கிற, பேசக் குரலில்லாத மக்களின் பக்கமாகவே இவனது அரசியல் எப்போதும் நின்றுவந்திருக்கிறது. ஆனாலும் அந்தப் பக்கத்தோடும் பின்னமற இணைந்துகொள்ளாத தனி அரசியல் இவனுடையது. அந்த அரசியல் எந்த நாவலிலும்போல் இதிலும் தலைகாட்டத் தவறவில்லை.

இந்நாவலில் வரும் சாமி காலத்தின் பிரதிமை. 1977 இன் சுய பாதிப்பின் பின்னரே அரசியல் பிரக்ஞை பெறுகிறவரெனினும் அவர் குடாநாட்டுத் தமிழ் வாழ்க்கையின் அடையாளம். நாவலில் குறிப்பிடத் தகுந்த முக்கியமான பாத்திரம் சாமியென தோன்றுகிறது.

அவரது கதையும் அதனாலேற்படும் அவரது அழிவும் சுயம் சார்ந்தவையெனினும் அரசியலும் பின்னணியில் இருந்திருக்கிறது. நாகாத்தையின் வாழ்வுமூலமாக வன்னி தெரிகிறதெனில், சாமியின் கதைமூலம் தெரிவது குடாநாட்டின் கலாச்சாரம்தான். நாவலில் அவர் மட்டுமே உரையாடுகிறார். பிறர் யாரும் அவரை அறிவதில்லை, அணுகுவதும் செய்வதில்லை. அவர் ஒருவரேயல்ல. பலருமாவார். காலம் வளர்க்க வளர்ந்தும், அழிந்தும், அழிந்து பிறந்தும் வரலாற்றுப் பக்கமெல்லாம் அலைபவர் அவர். அவரது அலைவும், அவரணியும் கறுப்புடையும் ஒருவகையில் தமிழினத்தின் துக்கத்தினொரு அடையாளமே.

நாகாத்தை நிஜம். பரஞ்சோதி நிஜம். அதுபோலவே போரில் ஈடுபட்ட சங்கவியும், அதிலீடுபடாத கலாவதியும். இயக்கத்திலிருந்து விலகிப் போய்விட்ட நீலகேசியும், இயக்க அரசியலில் திருப்தியின்மையோடும் கடைசிவரை ஆயுதத்தோடிருந்த நிலாவும் நிஜங்களே. பார்க்கப்போனால் பாணனாய் அலையும் சாமி உட்பட, எந்தக் கதாபாத்திரமும் இதில் நிஜம். காலம் இந்நாவலின் வடிவத்தையும் தத்துவார்த்தப் புலத்தையும் உருவாக்கிய கர்த்தாவாயிருந்ததோடு, இலங்கையின் முந்திய ஆயுதப் போராட்டங்களோடு அதைப் பின்னோக்கி நகர்த்தி வரலாற்றினாடு அனைத்துச் சோகங்களுக்குமான மூலத்தை அலச வெளியை ஏற்படுத்தியதும் அதுதான்.

நிகழ்கால வரலாறென்பது கடந்த கால வரலாற்றின் மீதே கட்டமைக்கப்படுகிறது என்பது ஒரு சரியான கூற்றே. வரலாற்றை யாரும் அழித்து எழுதுவது கிடையாது. அது கால தேச வர்த்தமானத்திற்கேற்ப தானாகக் கட்டமைவது. அதனோடு வரலாற்றியலாளன் ஒன்றோ பலவோ சுயமோ சமூகமோ சார்ந்த ஆதாயங்களில் மாறுபடும்போதே சரித்திரத்தில் துரோகம், சதி என்பனவற்றால் மூலவேர் அசைக்கப்பட்டதாகவோ அறுக்கப்பட்டதாகவோ சாதாரணமான நிகழ்வுகள் உற்பூதப்படுத்தப்படுகின்றன. 'நடந்தது நல்லதாகவே நடந்தது' என்பதுதானென்ன? அதுதான் நான் இங்கே சொல்லிவருவது. வரலாறு நடந்து வந்த பாதையில் துரோகமிருந்தாலும், வரலாற்றில் துரோகமில்லை. அது வளரவும் நகரவும் தானாகவே செய்கிறது.

ஒரு சின்ன நாட்டுக்குள் ஆயிரம் பேர்கூடத் தேறாத ஒரு சின்ன காவல் துறைமீதான தாக்குதல்கள் ஆயுதப் படையின் பன்னீராயிரவருக்கு மேலான யுத்தமாக மாறி பன்னாடுகளும் பல

லட்சம் பேர்களுடனுமான சமராக உருவெடுத்தபோது போரை ஆரம்பித்தவர்கள் சரித்திரத்தில் சுவடுகளைப் பதித்துவிட்டு மறைந்து போயினர். அவர்களது அழிவாக மட்டுமில்லை. ஒரு இனக்குழுமத்தினது இருப்பின் அத்திவாரத்தை அசைக்கும் முடிவாகவும் அது இருந்தது. ஒரு விடுதலைப்போராட்டம் அவ்வாறு முடிவது வரலாற்று முரண். அதையே நாவல் முதன்மைப் பிரச்சனையாக முன்வைத்திருக்கிறது.

வரலாற்றில் இன்னும் ஒரு அரை நூற்றாண்டுக்கு அதன் அழிவின் தழும்புகளும் நோவுகளும் இருக்கவேதான் போகின்றன. காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரை ஏங்கித் தவித்த இதயங்களும், காணாமலானோர் காரணமாய் இன்னும் வைதவ்யம் நீங்காது வாழ்பவர்களின் துடிப்புகளும் இருக்கத்தான் போகின்றன. இரவின் கொதி மூச்சுக்கள் சமுத்திரப் பேரோசையாய் இந்த மண்ணை நடுங்கவைக்கப் போகின்றன. இந்தத் தலைமுறையின் சாபமாக இது இருக்கிறது. இதன் நியாயமென்ன என்ற கேள்வியிலிருந்தே கலாவதி, சங்கவி, சந்திரிகா மேல்போல இப்படைப்பாளியினால் குசுமவதி மீதும் தயவினைக் காட்டமுடிந்தது. அது துயரத்தின் வேர்வழி காண இவனை ஊக்கியிருக்கிறது.

சொர்க்கத்துக்கு ஆசைப்பட்ட திரிசங்குவின் கதை சோகமானது தான். ஆனால் அதுதான் நடந்திருக்க முடியும். ரோமில் இருக்கும்போது ரோமானியன்போல் நடந்துகொள் என்பதும், நிர்வாணிகளின் ஊரில் நிர்வாணமாய்த் திரியென்பதும், பாம்பு தின்னும் ஊரில் நடுமுறி எனக்கெனக் கூறு என்பதும் இதல்லால் பிறிதில்லை. காலத்தையும் இடத்தையும் கருதாத ஒரு போரை முன்னெடுக்கும் எவருக்கும் திரிசங்கு நிலை அடைதல் சரித்திரத்தில் ஏற்படாமல் போகாது. 'கலிங்கு' இத் தர்க்கத்தின் குறியீடு.

உண்மைகளை முகங்கொள்ள முடிந்தவர்களுக்கு இந்த நாவல் சோகமாய்த் தென்படாது. அதேவேளை இது எந்த உண்மையையும் சொல்லவென எழுந்த நாவலுமல்ல என்பதை திண்ணமாய் இப்போதே சொல்லிவிடுவது நல்லது.

இரணைமடுக் குளத்தின் மிகைநீர் வெளியேற்றம் ஒரு திறக்கப் பாயும் கலிங்கின் உத்தியாயும் அங்கே அமைந்திருந்தது. அது ஒரு பாதுகாப்பின் அம்சம், சூழ்ந்த பிரதேசங்களுக்கும் அந்த அணைக்கட்டுக்குமே. அது மூடவும் திறக்கவும் அவசியம் கருதிச் செய்யப்படக் கூடியதாயிருந்தது. இப்போது பெரும்பாலும் பாசனக்

குளங்கள் அவ்வாறான அமைப்புக் கொண்டில்லை. அங்கே கலிங்கு பூட்டப்பட வேண்டிய நேரத்தில் பூட்டி, திறக்கப்பட வேண்டிய நேரத்தில் திறக்கப்படாவிடின் அநர்த்தங்கள் நிகழும்.

1973 இல் கிளிநொச்சியின் வெள்ள அநர்த்தம் திறக்கப்படாததின் விளைவு. அதையே புத்தாயிரத்தின் முதல் தசாப்தத்தில் விளைந்த ஓர் அரசியல் அவலத்தினை நுட்பமாய் விபரிக்க கலிங்கின் பொறி முறையை ஒரு பூடகமாய் நாவலில் பொதிந்து வைத்தான் இவன். அதனால் நாவலும் 'கலிங்கு'வென ஆகியது.

கலிங்கின் அர்த்தம் புரியும் போது தான் நாவல் பொருள் வழி நகரத் துவங்கும். இல்லையேல் உட்பொருள் வாசக அவதானத்தை உச்சிச்செல்ல நாவலின் வெளிப்படை அர்த்தம் முதன்மை கொண்டுவிடும். அதைத் தவிர்க்கவே இந்தளவு விபரிப்பும்.

நண்பர்கள் முத்து, ரகு ஆகியோருக்கு இப்படைப்பாளியின் நன்றிகள். இவன் அடி அடியாய் அளந்து திரிந்த மண்ணின் சமகால கோலம் காட்டியவர்கள் இவர்கள். கூட சித்ராதரனுக்கும் வசீகரனுக்கும். பின்னால் செம்மையாக்கத்துக்காக இதயராஜனுக்கும், கவிஞர் கருணாகரனுக்கும், மேலாக அகிலனுக்கும், நாவலை வெளியிடும் வடலி பதிப்பகத்துக்கும். மெய்ப்பு நோக்கு அட்டை மற்றும் நூல் வடிவமைப்புச் செய்த நண்பர்கள் விஜயன், ஜீவமணி, நீலகண்டன் ஆகியோருக்கும் இவனின் மனமார்ந்த நன்றிகளும் அன்பும்.

மார்க்கம், கனடா,
செப்ரெம்பர் 18, 2017

தேவகாந்தன்
devakanthan@rediffmail.com
bdevakanthan@yahoo.com

கலிங்கு

1973 ஆம் ஆண்டின் மார்கழி மாதத்து ஒரு வெள்ளிக்கிழமை மாலையாக இருந்தது அது. வழக்கம்போல் நேரத்தோடு விழுந்திருந்தது இருள். வெளியை மெல்லிய கரும்புகார் திரையிட்டிருந்தது. அவன் யாழ் பேருந்து நிலையத்தைச் சேர்ந்தவளவில் ஏழு மணியே ஆகியிருந்தும், அது ஓர் அசாதாரண நாளின் தன்மை கொண்டிருப்பதை ஆச்சரியமாக கண்டுகொண்டே அந்த தூரப் பயண பேருந்து நிறுத்தும் இடத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அந்தச் சூழல் மேலும் மேலும் திணிந்து வருவதாய் அவனுக்குத் தோன்றியது. மின் விளக்குகள் அன்றைக்கு அதிசயமாய் மங்கலாக எரிந்துகொண்டிருந்ததாயும், பஸ் நிலையம் மட்டுப்பட்ட ஜன நடமாட்டமுள்ளதாயும் பட ஆரம்பித்தது. கடைகளும் அடைபடத் தொடங்கியதைக் கண்டவன் குழப்பத்தோடு காத்திருந்தான்.

ஏழரை மணிக்குப் புறப்பட்டிருக்கவேண்டிய பேருந்து ஒன்பது மணியாகியும் வரவில்லை. அலுவலகத்தில் சென்று விசாரிக்கலாமென அந்த வரிசையில் ஒருவர் சத்தமாய் எண்ணியது கேட்டது. சிறிதுநேரத்தில், இனி ஒன்பதரைக் கடைசி பஸ்தானாமென்ற குரலொன்று எழுந்தது. 'அதாவது வந்தால் சரி' யென யாரோ சொன்னதில், எழுந்திருந்த சலசலப்பு குறைந்து மறுபடி அமைதி இறுகிவந்தது.

ஏன் அந்த இறுக்கம்? ஏன் அந்த அசாதாரண நிலைமை? அவை கொண்டிருக்கும் செய்தி சாதாரணமானதில்லையோ? அவன் மேலும் குழம்பியபடி நின்றுருந்தான்.

வீட்டில் தனியே தங்கியுள்ள மனைவி, பிள்ளைகளை எண்ணி அவனது மனம் குமைந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு மாரியின் இருளும், இருளின் வெளியும் அந்த மண்ணைப் பூர்வீகமாய்க் கொண்டிராத

எவரையுமே பெரும்பாலும் சஞ்சலப்பட வைத்துவிடக் கூடியது. அவனும் அவனது மனைவியும் தென்மராட்சியில் கண்டு வளர்ந்த மாரி இரவுகள் வேறுமாதிரியானவை. கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஏனென்று ஓடிவர ஊரில் ஒரு குடியேனும் பக்கத்தில் குரலெட்டும் தூரத்திலே இருந்தது. அந்த மண்ணின் வாழ்தகைமை அதிகமும் அதில் இருந்ததை அவன் முன்பும் எண்ணியிருக்கிறான். அவர்கள் அப்போது குடியிருக்கும் அந்த பரந்தன் கால் ஏக்கர் திட்டக் குடியிருப்பு, கூப்பிடு தொலைவுக்கு வெறுமையையும், சூன்யத்தையுமே இருள்வெளியில் கொண்டிருந்தது. அதில் தக அமைந்து வாழத் தொடங்குவதற்கு, அவனுகில்லாவிட்டாலும் அவளுக்கு, இன்னும் சிறிதுகாலம் எடுக்கும்.

திடீரென தூசி கிளப்பியும், கஞ்சலை உருட்டிக் கலைத்தும் காற்றெழும்பியது. மேலே நிலைகொண்டிருந்த கருமேகங்கள் அசைந்து கலைந்தன. ஆஹா... இனி மழையெடுக்காதென பேருந்துக்கு காத்துநின்றவர்கள் மனங்களில், மழையே அவர்களது கலவர மனநிலைக்குக் காரணமில்லாவிடும், ஒரு ஆசுவாசம் நிறைந்தது.

கடைசி பேருந்து வந்து வரிசையில் நின்றது. பதினைந்து இருபது பேர்கொண்ட பயணிகள் முண்டியடிக்காமல் ஏறி இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர்.

பயணச் சீட்டு கொடுப்பதற்கு முன்னால், கிளிநொச்சி வவுனியா பகுதிகளில் பெருமழையென்றும், கடைசிப் பேருந்தானதால் பாதை நிலவரம் தெரியாத நிலையில் புறப்படுவதைக்கூறி, வெள்ளத்தால் பாதை பயணத்துக்கேற்றதாய் இல்லாதிருந்தால் வாகனத்தை அங்கேயே திருப்பவேண்டி நேருமென்றும் தெரிவித்தார் நடத்துநர். அதைத் தொடர்ந்த பயணிகளின் சலசலப்பு மெல்ல அடங்க பேருந்து புறப்பட்டது.

அவன் பேருந்தின் ஜன்னலோர இருக்கையில் அனைத்தையும் கேட்டுக்கொண்டும், வெளியே அடித்து வீசும் காற்றினதும் இறுகி விழுந்திருக்கும் இருளினதும் கனதி கண்டபடியும் அமர்ந்திருந்தான்.

பேருந்து புறப்பட மழை தூறத் தொடங்கியது. கொடிகாமம் தாண்டி உசன் வயல்வெளியை ஊடறுத்து பேருந்து சென்றபோதுதான், அன்றைய இரவை எழுதிக்கொண்டிருந்த கொடுவிதியின் கரம் அவனுக்குத் தெரிந்தது. பேருந்தின் உள்ளே எரிந்த மங்கிய

மஞ்சள் வெளிச்சமன்றி வேறற்றதாய் பிரபஞ்சம் பேய்க்கோலம்
கொண்டிருந்தது. மழை வலுத்திருந்தது.

பளை தாண்டியதும் பேருந்து வேக நிதானம் கொண்டது. எதிரே நனைந்த எருமைகள்போல் அசைந்து அசைந்து வந்த சில
வாகனங்கள் தண்ணீரைத் தீற்றியபடி கடந்துசென்றன. அவ்வாறான
ஒவ்வொரு இரைச்சலும் நிலைமையின் தீவிரத்தைப் பறைசாற்றின.

ஆனையிறவு நெருங்கியது. பொலிஸ் சோதனை நிறுத்தத்தில்
சோதனை பெரிதாக இருக்கவில்லை. மழையும் குறைய
ஆரம்பித்திருந்தது. பரந்தன் பக்கத்திலும் மழை குறைந்திருக்குமென
நம்பி அவன் ஆசவாசப்பட முனைந்தான். இன்னும் அரை
மணி நேரத்தில் வீடு வந்துவிடும். ஆனால் பேருந்து முழுமளந்து
நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. தெரு வெல்லாம் வெள்ளத்தில்
மூடப்பட்டுள்ளதாயும், பக்கத்திலுள்ள தெருக் கானுக்குள் பேருந்து
சரிந்துவிடக்கூடிய அபாயமிருப்பதையும் சொல்லி, அந்தப்
பயணத்தை தொடங்காமல் இருந்திருக்கலாமென ஓட்டுநர்
புறுபுறுத்தார்.

இனி அவனுக்குப் பயமில்லை. பேருந்து அந்த இடத்தில்
நின்றுவிட்டால்கூட, பரந்தன் சந்திக்கு அப்பால் கால் ஏக்கர்
குடியேற்றத் திட்டத்திலுள்ள அவனது வீட்டிற்கு, அங்கிருந்து மூன்று
மைல்களுக்கு மேலேயிருக்காது, அவனால் நடந்தே போய்விட
முடியும். எனினும் பேருந்து நிற்காமல் முழுமளக்கும் வேகத்தில்
தொடர்ந்து சென்றுகொண்டேயிருந்தது.

யாழ் பேருந்து நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஏறக்குறைய நான்கு
மணி நேரத்தின் பின், அதிகாலை சுமார் ஒன்றரை மணியளவில்,
கண்டிவீதியிலுள்ள 160 ஆம் கட்டைப் பேருந்து நிறுத்தத்தில் அவன்
கைப்பையோடு இறங்கினான்.

தோணியிலிருந்து கடலுக்குள் இறங்கிய உணர்வு சில்லிட்டெழுந்தது.
வா... வாவென இழுத்தணைக்க முயலும் கடலலைபோல், அவனை
வலித்திழுக்க முயன்றுகொண்டிருந்தது தெருவை மேவிப் பாய்ந்த
பெருவெள்ளம். கண்கொண்ட கருமையிலெங்கும் வெள்ளக் காடு
பளீரிட்டது. வீட்டுக்கு எதிரேயிருந்த மதகுக் கூடாய் வெள்ளமடித்துப்
பாயும் பேரோசை. தெருவின் இருமருங்குக் கான்களிலும் வெள்ளச்
சளசளப்பு.

அந்தளவு கருமைக்குள்ளும் இன்னும் வானம் காட்டிய கொஞ்ச வெளிப்புக்குள் அவன் அடியளக்க ஆரம்பித்தான்.

பரிச்சயமாகிய இருளில் அவன் வீடடைந்தபோது எதிர்கொண்டது இன்னும் கருமையான இருளை. காலடி எழுப்பிய வெள்ளச் சக்தத்தில் அவன் மனைவி யாரோ வருவதை அறிந்து உஷாரானாள். அவனது குரலோசைக்குப் பின்னர்தான், 'லாம்பு காத்துக்க நூந்துபோச்சு. நெருப்பெட்டி நனைஞ்சுபோச்சுப்போல, பத்துதில்லை. கவனமாய் வாருங்கோ' என்றாள். தன் பொக்கற்றிலிருந்த தீப்பெட்டியை எடுத்து பற்றவைத்துக்கொண்டு, அவளது குரல்திசையில் நகர்ந்து மேசையிலிருந்த லாந்தரைக் கொளுத்தினாள்.

திரும்ப, தெரிந்த ஓறுவாய் வீட்டின் முன்கவர் பாறி விழுந்துவிட்டிருப்பதை மனம் துண்ணெனும்படி தெரிவித்தது. தான் அன்று திரும்பாமல் இருந்திருந்தால் மனைவியின் நிலை என்னவாகியிருக்கும் என்பதை எண்ணி அவன் சதிரம் சிலிரக்க, அதையே எண்ணினாள்போல் மேசையோடு நின்றிருந்த அவரும் விசும்பி அழுதான்.

'வந்திட்டன்தான், இனியென்ன? பிள்ளையளெங்க? அந்தப் பக்கச் சுவருகளும் ஊறியிருக்குமோ?' என்றபடி அவன் லாந்தரை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே செல்ல, பின்னே தொடர்ந்தபடி அவள் சொன்னாள்: 'நல்லாப் பாத்திட்டுத்தான் படுக்க வைச்சனான். லாம்பு எரியிற மட்டும் அந்தப் பக்கச் சுவரொண்டும் ஊறியிருக்கேல்லை.'

அந்தளவு வெள்ளம் சுற்றிவர ஓடிக்கொண்டிருக்கிற நிலையில், அப்போதில்லாவிட்டாலென்ன, இனி அவை ஊறத் தொடங்குமென அவன் எண்ணினான்.

எல்லாம் யோசிக்க அவன் மனத்துள் ஆச்சரியம் விண்டெழுந்து கொண்டிருந்தது. முதல்நாள் மதியமளவில் அவன் யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டபோது மழை வருவதற்கான எந்த அறிகுறியும் அற்றிருந்தது வானம். ஊமை வெய்யில் எறித்துக் கொண்டிருந்தது. வெள்ளத்தையல்ல, ஒரு மழையின் சூசகத்தைத் தானும் தெரிந்திருந்தால் அவன் தன் பயணத்தை அன்று துவங்காமலே விட்டிருப்பான். ஆனால் வெள்ளமே போட்டிருக்கிறது. எப்படி? முதல்நாள் மாலை மழை பிடித்திருந்தாலும் அந்தளவு வெள்ளக்காடாக மாறியிருந்தது அவனுக்கு விந்தை. நீர் வழிந்தோட போதுமான கால்வாய், மதகுகளிருந்தும் அப்படியொரு

நிலைமையின் பிரத்தியட்சம் அவனது கற்பனையைமீறி
நின்றிருந்தது.

அவள் என்ன அவன் யோசிக்கிறானெனக் கேட்டதற்கு, அதை
அவன் சொன்னான். 'அதுதான். ஒரு ராத்திரிப் பெய்ஞ்ச மழைக்கு
இவ்வளவு வெள்ளம் வந்ததெண்டு நம்பேலாம இருக்கு' என்றாள்
அவளும்.

'எத்தனை மணிக்கு மழை பிடிச்சது?' என்று அவன் கேட்க, 'நேற்று
ராத்திரி துவங்கிச்சது. அதுவும் கொஞ்சநேரம்தான். காலமை
எழும்பிப் பாத்தா முத்தத்தில வெள்ளம் நிக்கிது. நல்லகாலம்
வீட்டுக்குள்ள ஏறேல்லயெண்டு பாத்துக்கொண்டிருந்தன்' என்றாள்
அவள்.

ஆம், ஒரு ஆச்சரியம் நடந்திருக்கிறது. அது மழையால்
மட்டுமில்லையென்பது தெரிந்திருந்தவனுக்கு அதன் உண்மைக்
காரணத்தை அனுமானிக்க அந்த நிலவியல் பற்றிய போதுமான
அனுபவம் இல்லாதிருந்தது.

அந்த இரவின் ஆச்சரியத்தை நினைத்துக்கொண்டே குழந்தைகளுக்கு
அக்கமும் பக்கமுமாய் அவனும் அவளும் அமர்ந்து விடியலைக்
காத்திருந்தனர். பின்னர் எப்படியோ சரிந்து தூங்கிப்போன
ஒருபோதில், தெருவில் யாரோ அவள் பெயரைக் கத்தியழைத்த
சத்தத்தில் இருவருக்கும் விழிப்பு வந்தது. 'ஆர்' தென்று
முனகிக்கொண்டு வெளியே வந்தவளைப் பின்தொடர்ந்தான் அவன்.

மழை துமியாக மாறியிருந்தும், பூமியிலிருந்து சுரந்தெழுவதுபோல்
வெள்ளம் இன்னும் தெருப்பக்கமிருந்து அடித்துவந்து பின்புற
கழிவு வாய்க்காலுக்குள் பாய்ந்தோடிக்கொண்டிருந்தது. திரும்பிப்
பார்த்தவன் நிலமட்டத்திலிருந்து மீதி மண்கவர்கள் இரண்டடிக்கு
மேல் ஊறியிருந்ததைக் கண்டான். சுவர்கள் மட்டுமில்லை, இன்னும்
சிறிதுநேரத்தில் வீடே பாறி விழுந்துவிடலாம். குழந்தைகளைத்
தூக்கிக்கொண்டு எங்கே ஓட? விசனம் முளைவிட்டது அவனில்.

வானம் இருண்டு கிடந்தது. சூரியன் புள்ளியாயும் தன்னைக்
காட்டாதிருந்தது. கிளிநொச்சிச் சந்தை நாளான அன்று
தர்மபுரத்திலிருந்து வரும் தட்டி வான்களினதோ, பேருந்துகளினதோ,
கூட்டுறவுச் சங்க லொறிகளினதோ, கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம்
வரும் பாரவண்டிகளினதோ போக்குவரத்தும் இரைச்சலுமற்று
வெறித்துக் கிடந்தது முன்னால் கிடந்த கண்டி நெடுவீதி.

அவன் மனைவி அவளது சின்னம்மாவுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். சின்னம்மா கடவை தாண்டி அந்த வளவுக்குள் காலடி வைக்கமாட்டாளென்று அவனுக்குத் தெரியும். அந்த வளவு கடந்து தெருவழி செல்கிறபோது நின்று பேசவும் அவள் தாமதிப்பதில்லை. இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் அவளோடு ஒருநாள் அவனுக்கு வார்த்தை தடிப்பேறிப் போனதன் விளைவு அது.

அந்தச் சின்னம்மாதான் அப்போது அவனது மனைவியை தெருவுக்கழைத்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் அன்றைக்கு அங்கே வந்ததற்கு சொந்தம் மட்டுமே காரணமல்லவென்று அவனுக்குத் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது.

அவன் பார்த்துக் கொண்டு வீடி புகைத்தபடியிருந்தான்.

சின்னம்மா இன்னும் தெருவிலேயே நிற்க, திரும்பிவந்த அவனது மனைவி, 'என்னருங்கோ, இரணைமடுக் குளம் மீட்டிட்டுதாம். எல்லாச் சனத்தையும் பள்ளிக் குடங்களில போயிருக்கச் சொல்லியிருக்கினம்' என அவசரமாகச் சொன்னாள்.

அது அவனுக்குப் பழக்கமில்லாதது. எந்தக் காலத்திலே வேறோர் இடத்தில் புகல்கொள்ளும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது அவனுக்கு? அந்த நிலைமை அவளுக்கும்தான் இல்லை. ஆனால் அந்த வெள்ள அபாயத்தை அப்போது சமாளிக்க வேறு வழியில்லை.

சுருட்டிய பாய் தலையணைகளோடும், வயர்க் கூடையில் சாப்பாட்டுத் தட்டு தேநீர்க் கோப்பைகளோடும் அவன் மனைவி முன்னால் வந்துநின்று சொன்னாள்: 'குமரபுரம் பள்ளிக்குடத்துக்குத்தான் நாங்கள் போக வேணும்.'

அவன் துவாயொன்றை எடுத்து தோளில் போட்டுக் கொண்டு வெளிக்கிட்டான்.

அவள் வெள்ளத்தை பிளந்து முன்னே நடக்க, மூத்த மகளை கைப்பிடியிலும் இளையவளைத் தூக்கியும் கொண்டு அவன் பின்னே சென்றான்.

பெருவெள்ளத்தின் வியாபகத்தைக் கண்டபடி முன்னும் பின்னும் வெறிதாகியிருந்த அந்த நெடுந்தெருவில் அவர்கள் பரந்தன் சந்தியை நோக்கி நடந்தனர்.

குமரபுரம் அரசினர் பாடசாலையில் கொள்ளாச் சனம். மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் பெண்கள் பகுதிக்கு சின்னம்மாவுடன் செல்லவிட்டு, ஆண்கள் பகுதியில் ஊடிருந்த ஓர் இடத்தில் வந்துமர்ந்து பீடி எடுத்துப் புகைத்தபடி அக்கம் பக்கத்தில் குமைந்தெழுந்த கதை பேச்சுக்களை எதார்த்தமாய் அவதானிக்கத் துவங்கினான் அவன்.

மதியத்தில் தேநீர் கிடைத்தது.

மாலையில் சோறு போட்டார்கள்.

வெள்ள அகதிகளின் முதல்நாள் இரவு எப்படியோ கழிந்தது.

காலை மிக அருவருப்பானதாகிவிட்டது. வெள்ளத்துள் மனிதக் கழிவுகள் மிதந்து சென்றபடி இருந்தன. வெளியே காலடி வைக்க முடியவில்லை.

இரண்டாம் நாளில் சுந்தரலிங்கமென்ற பெரியவரோடு அவனுக்கு அணுக்கம் சிறிது ஏற்பட்டது. பொழுதைக் கழிப்பது அவ்வளவு கடினமாக அன்றைக்கு இருக்கவில்லை.

மூன்றாம் நாள் விடிந்தபோது கிழக்கே சூரியன் தெரிந்தது. நிலம் வடிந்திருந்தது.

வெளியே போயிருந்த சுந்தரலிங்கம் திரும்பிவந்து சுருட்டிவைத்த பாயை எடுத்தபடி சொன்னார், 'கலிங்கு திறந்திட்டாங்களாம், அதுதான் வெள்ளம் வடிஞ்சிருக்கு' என்று.

அவனுக்கு விளங்கவில்லை. இரணைமடுவிலே கலிங்கு திறப்பதற்கும் பரந்தனிலே வெள்ளம் வடிவதற்கும் என்ன தொடர்பிருக்கிறது? அவன் அவரிடமே கேட்டான்.

அவர் விளங்கப் படுத்தினார். 'கலிங்கை என்னெண்டு நினைக்கிறீர், தம்பி? எப்பவும் பூட்டியே வைச்சிருந்தோ? கிடையாது. வெள்ளம் அணைக்கட்டை மேலிப் பாய்ஞ்சாலும் கதவைத் திறக்கவேணும். இல்லாட்டி இப்பிடித்தான் வெள்ளப் பெருக்காய் வரும்.'

மக்களெல்லாம் வீடு செல்லத் துவங்க மனைவி பிள்ளைகளோடு அவனும் கிளம்பினான்.

வீடு செல்லும் ஒரு குதூகலம் அவன் மனைவியிடம் இருந்ததா? அப்படித்தான் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. அவனுக்குள்ளும் ஒரு

குளுகுளுப்பு இருந்ததே! ஆனால் வெள்ள அபாயத்திலிருந்து அப்போதைக்குத் தப்பியிருந்தாலும், அதன் பாதிப்பினால் ஏற்படக்கூடிய பின்விளைவுகளை எண்ணி அவனது மனம் திகிலடைந்தது.

இருவரும் பிள்ளைகளோடு வீட்டை அடைந்தனர்.

வீடு நிமிர்ந்து நின்றிருந்தது.

விழுந்த சுவரை அவன் எப்படி மீண்டும் கட்டியெழுப்பப் போகிறான்?

யாருடனோ பேசிச் சிரித்தபடி வந்துகொண்டிருந்த அவன் மனைவியது முகத்திலும், வீடு வந்தபின் யோசனை இறுக்கமாய்ப் படிந்தது. சுவரை மீள எழுப்புகிற சிரமம் பற்றி அவளும் சிந்திக்காமலிருக்க முடியாது.

சுவரில்லாமல் வீடு முழுமையில்லை. வீடு முழுமையில்லாவிட்டால் வாழ்க்கை அதனுள் சீராக மய்யங்கொண்டு விடாது.

பின்விளைவுகளைச் சரிசெய்து செப்பமாய் அவர்கள் வாழத் தொடங்க இன்னும் காலம் தேவைப்படலாம்.

திண்ணையில் குந்தி பீடி எடுத்து புகைத்தான் அவன். பதினெண்ணாயிரம் ஏக்கர் நிலத்துக்கு பாசன நீர் வழங்கக் கூடியதாய், ஆறாயிரம் ஏக்கர் நிலத்தில் பரந்து, முப்பத்திரண்டு அடி உயரத்துக்கு நின்றிருந்த ஒரு பிரமாண்டத்தின் நீர்த் திரட்சி, அணையின் வலது பக்க பன்னிரண்டு கலிங்குக் கதவுகள் மூலம் 'சோ' வென சிறிப் பாயும் பேரொலி அப்போது அவனது மனத்துக்குள் எழுந்துகொண்டிருந்தது. அது பாதுகாப்பின் உணர்வாய் அவனுள் உருக்கொண்டது.

2003

1

கடைகள் அடைக்கப்படத் தொடங்கின. சாவகச்சேரி நகரம் பெரும்பாலும் வெறிதாகியிருந்தது. கடைக்காரரும் வீடு செல்ல புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பக்க வாசல்களையெல்லாம் மூடி, இறுதியாக முதன்மை வாசலையும் பூட்டிக் கொண்டு காண்டிபனும் எழிலனும் வர, வெளியே அவர்களுக்காகக் காத்திருந்த பெண்களும் ஆண்களுமான ஆறேழு பேர்கள் கொண்ட அச்சிறு குழு சைக்கிள்களை எடுத்துக் கொண்டு வெளிக்கிட்டது.

சூரியன் மேற்கில் சரிந்து சரிந்து போய் முடிவாக கச்சாய்க் கடலுள் அமுங்கியது.

ஸ்ரீவள்ளிச் சந்திக்கு வரும்போதுதான் நிலா கண்டாள், தான் மற்றவர்களிடமிருந்து சிறிது பின்தங்கிவிட்டதை. வேகமாக சைக்கிளை உழக்கினாள். ஒருபோது கல்லூரி போய்வந்த அந்த வீதிகளில் அவளுக்கு எப்போதும் அவ்வாறு ஆகிப் போகிறது.

சந்தியிலிருந்து இரண்டு காணிகளுக்கப்பால் ராணுவ முகாமிருந்தது. அதைக் கடந்து போகையில் முட்கம்பிகளுள்ளே இருந்த மணல் மூட்டை அடுக்குக் காவலரணிலிருந்து பாய்ந்து வந்து சுள்ளிடச் செய்யும் ஒரு பார்வையின் நெருப்புக் கதிர்களை எப்போதும் அவள் உணர்ந்துகொண்டிருந்தாள். அந்த உணர்வு அப்போதும் எழுந்தது.

புத்தூரில் சந்திக்குக் கிட்ட அவர்கள் தங்கியிருந்த வீட்டை அடைவதற்குள் அவள் மேலும் இரண்டு ராணுவ முகாம்களை கடக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த இடத்தில்தான் அந்த நெருப்பு விழிகளின் வெங்கதிர் அவள்மீது பாய்ந்துகொண்டிருந்தது.

இயக்கம் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்த தென்மராட்சி சந்தைக் கட்டிடத் தொகுதியில் வேலைசெய்ய ஆரேழு வாரங்களாக அங்கே வந்துகொண்டிருக்கும் நிலாவுக்கு, கடந்த சில நாட்களாகத்தான் அந்த அனுபவம் ஏற்பட்டிருந்தது. ஒருவேளை முன்பும் வேறிடத்திலிருந்து அந்தக் கண்கள் அவளை அவ்வாறு பார்த்துக் கொண்டு இருந்திருக்கலாம். அவள் கண்டதில்லை. முகத்தையோ, நெஞ்சையோகூட அல்ல, அவளது கறுப்பு லோங்ஸையும், வெளியே விட்டிருந்த வெள்ளைச் சேர்ட்டையும், அதன்மேல் கட்டியிருந்த பட்டியையுமே அவை குறிப்பாய்த் தாக்கின. அவற்றின் பஸ்மத்தில் அவள் நிர்வாணியாய் வீதியில் போவது காணும் கொடூர வேட்கைபோல் இருந்தது அது.

காண்டிபனிடம் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் சொன்ன போது அவன் சிரித்தான். 'என்னைப் பாக்கிரானெண்டு சொல்லுறதுக்கென்ன? ஏன், என்ற உடுப்பையே பாக்கிரானெண்டு சொல்லுறீர்? அப்பிடியெண்டாலும் நாங்கள் இதுக்கொண்டும் செய்யேலாது, நிலா. அவங்கட கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசமிது. பின்னால தனிய வராமல் அந்த இடத்தில எல்லாரோடயும் சேர்ந்து வாரும்' என்றிருந்தான்.

அவளும் அறிந்ததுதான் அது. செய்ய ஏதுமில்லை. ஆனால் அதுபோன்ற கண்களே அக்காமீதும் பதிந்து அவளை நாசமாக்கியிருக்கக் கூடுமென அப்போது நிலா நினைத்தாள். அது தமிழ்ப் பெண்ணென்ற அடையாளத்தின் மீதான தாக்குதலாய் நடந்தது. நினைத்தபோது அவளின் சரீரம் ஒருமுறை பதறி அடங்கியது.

முகாமைக் கடந்து போனபின் அப்படியொரு ஆசுவாசம் அவளில் வந்திறங்கியது. மேலே ஐந்து சந்தியில் ஒரு ராணுவ முகாமும், தொடர்ந்து செல்ல முத்துமாரி அம்மன் கோவிலடியில் இன்னொன்றும் வரும். அது தாண்டி சிறிது தூரத்துக்கப்பால் வயலும், நீரும், பற்றையுமான வெளிதான். ஒரு பக்கம் வாதரவத்தையினதும், மறுபுறத்தில் வல்லையினதும் பரந்த தரைவைகள் அமானுஷ்யத்தில் விரிந்து கிடந்தன.

அந்த இடத்தில்தான் அவளது கனவுகளும், நினைவுகளும் இறக்கை பெறுகின்றன.

2000 ஆம் ஆண்டு ஆனையிறவு ராணுவ முகாம் தாக்குதலில் பெண்கள் அணியில் சென்று சமரிலே தோளில் குண்டுக் காயம்

பட்டிருந்தவளுக்கு, இடது கையை அசைக்க முடியாதளவு எலும்பு முறிவு கண்டிருந்தது. நீண்ட நாட்களாயின அது குணமாக. அப்போதும் கடின வேலைகள் சிரமம் அவளுக்கு. அப்போதுதான் பெப்ரவரி 2002 இன் அரசினதும் புலிகளினதும் யுத்த நிறுத்தம் அறிவிக்கப்பட்டது. குடாநாட்டில் இயக்க வேலைகள் செய்வதற்கான பெண்கள் குழுவில் அவள் இடம்பெற்றாள். அதை அவள் ஓய்வெடுப்பதற்கான சமயமாக அவளது படையணித் தலைவி கூறியிருந்தாள். குடாநாட்டுக்கு வந்த பின்புதான் அது ஓய்வுக்கானதாக மட்டுமன்றி, பல விஷயங்களின் கற்கைகளுக்கான தளமாகவும் இருந்தது தெரிந்தது நிலாவுக்கு.

கந்தக மணமற்று காற்றின் வெளி விரிந்து கிடந்தது. எதிர்ப்படும் மனிதர்களின் முகங்கள் ஆசுவாசத்தைக் கொண்டிருந்தன. ஐ.நா. வினதும், ஜி.ரி.இசு... அக்ஷன் பாய்ம்... ஆகிய வெளிநாட்டுத் தொண்டு நிறுவனங்களினதும், யுத்த நிறுத்த கண்காணிப்புக் குழுவினதும் வான்கள் தத்தம் கொடிகளுடன் கல்லாய்க் கிடந்த தார் நோட்டுகளில் கிடந்த குண்டு குழிகளுக்கு கம்பீரமாய் குதித்து நிமிர்ந்து பறந்துகொண்டிருந்தன. ரிவிச நடவடிக்கையில் இடிந்தும் உடைந்தும் கிடந்த பல வீடுகளும் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில் புனர்நிர்மாணம் ஆகும் சமயமாகவும் அது இருந்தது. வயல்கள் தோட்டங்களில் நிறைய பச்சைகள் தெரிந்தன. பெரும்பாலானவர்களின் வாழ்வு இயங்க அது முக்கியமானது. யுத்த நிறுத்தத்தின் புதிய வெளி அவளை அவ்வப்போது விண் கட்டிய பட்டம்போல் மனத்தை கூவச் செய்துகொண்டிருந்தது.

சாவகச்சேரி தபால் நிலைய வீதியிலிருந்த அந்த மகளிர் கல்லூரியிலேதான் அவள் ஓ.எல். படித்தாள். அவளது பள்ளிக் காலங்களினதும், பழைய சிநேகிதிகளினதும் நினைவுகளை அந்தக் கல்லூரி தாங்கி நிற்கிறது. விளையாட்டுகளில் வெற்றிகளை அவள் குவித்த காலமும் அது. ஆனாலும் அது படிப்புக்கு இசைவாக இருக்கவில்லை. யுத்தமும் புலப்பெயர்வும் ஓயாது மக்களை வருத்திக் கொண்டிருந்தன. ஒரு உயிர்ப் பயம் ஒவ்வொருவர் காலடிக்கு முன்னாலும் சென்றுகொண்டிருந்த நாட்கள் அவை. தன் வாழ்க்கையை அவள் தீர்மானிக்கவில்லை. காலம் தீர்மானித்தது.

தேர்வு முடிவுகள் வெளிவந்ததும், 'இந்தளவே பெரிய காரியம், இனி படிச்சது போதும்' என்றுவிட்டாள் அம்மா. நிலாவுக்கு அதற்கு மேலே ஏ.எல். வரையாவது படிக்க விருப்பமிருந்தது. சூழல்

நல்லாயில்லை என்பது சரியான ஒரு காரணமாய் அம்மாவுக்கு இருந்தது. அவளுக்கு அதுதான் அவளறிந்த சூழல்.

கேரீவு பஸ்ஸெடுத்து மறவன்புலவிலுள்ள வீடு செல்வது அவ்வளவு கஷ்டமாயில்லை. பஸ் வராதபோது என்ன செய்வதென்றும் யோசிக்க இருக்கவில்லை. சந்தைக்குள் இருந்த சைக்கிள் கடை அண்ணனிடம் வாடகைக்கு ஒரு சைக்கிளை எடுத்துப் போனால், காலையில் பாடசாலை வரும்போது கொடுத்துவிடலாம். போய் வருகிற பஸ் காசுக்கு இணையான தொகையை அந்த அண்ணன் வாடகையாய் வாங்கிக் கொள்ளும். இருந்தும் அம்மாவின் முடிவை மீறிக்கொண்டும் படிக்க விரும்புவதற்கு அவளுக்கு உந்துதல் எழவில்லை. ஆனால் அவளை வேறொரு திசையில் செல்ல உந்திய சம்பவமொன்று விரைவில் நடந்தது.

அப்போது அக்கா வித்தியா யாழ்ப்பாணம் நியூ மார்க்கெட்டில் ஒரு பெரிய ஃபான்சி கடையில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள். வழக்கமாக சனிக்கிழமைகளில் இரண்டு மணிக்கு வீடு வந்துவிடும் அக்கா, அன்று இரவு ஏழு மணியாகியும் திரும்பவில்லை. அம்மா கேற்றடிக்கும் விறாந்தைக்குமாக திரிந்து கொண்டிருந்தாள். அப்பா விறாந்தையிலிருந்து கேற்றடியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஏழு மணிக்கு மேல் அவள் வந்தபோது அம்மா ஆசுவாசம் பட்டாலும், 'எனின்டைக்கு இவ்வளவு லேற்?' என்று பொரிந்தாள். அக்கா, 'கடை பூட்ட லேற்றாய்ப் போச்சம்மா' என்றுவிட்டு அறைக்கு வந்துவிட்டாள்.

அவளைப் பின்தொடர்ந்து நிஷா அறைக்குள் வர அவளுக்கு நேர் முன்னாய்த் திரும்பி குலுங்கியபடி நின்றாள் வித்தியா. பொலபொலவென கண்ணீர் வார்ந்துகொண்டிருந்தது. நிஷா, 'என்ன வித்தியா, என்ன நடந்தது?' என்று விடுத்து விடுத்துக் கேட்டபிறகு, 'அரியாலை செக் பொயின்ரிலை வைச்ச பஸ்ஸால இறக்கியிட்டாங்களடி' என்றுவிட்டு, கதறாமலிருக்க வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

நிஷா திடுக்கிட்டாள். என்றாலும் அது அவ்வப்போது நடப்பதுதானே? அக்காவின் அந்தளவு உடைவுக்கு என்ன காரணமாயிருக்கும்? அவளின் புதிரை வித்தியாவிடமிருந்து தொடர்ந்து வந்த வார்த்தைகள் விடுவித்தன. 'எங்கயோ கொண்டுபோய் நாலு மணத்தியாலமாய் வைச்சிருந்திட்டு விட்டாங்கள்.'

அவள் தெளியவே நேரமெடுத்தது.

‘உன்னோட வாற மற்றப் பிள்ளைக்கு என்ன நடந்தது?’

‘அவவையும் இறக்கினாங்கள்.’

‘ரண்டு பேரை மட்டுமோ?’

பதிலையும் அழுதாள் வித்தியா. பிறகு, ‘அங்கால ஒரு அறையிலயிருந்து அவ கத்தின சத்தம் ஒருக்கா கேட்டுது. பிறகு என்ன நடந்ததெண்டு தெரியா’ என்றாள்.

‘அப்ப... உன்னை எப்பிடி வித்தியா விட்டாங்கள்?’

கேள்வியில் சிதைந்தாள் வித்தியா. பிறகு சுதாரித்துக் கொண்டு, அவளுக்காவது தெரியவேண்டுமென நினைத்து சொன்னாள்: ‘என்னைக் கெடுக்க நான் விட்டுக் குடுத்தன்.’

என்ன அது? கெடுக்க விட்டுக்கொடுத்தல் என்பது, தன்னை அனுபவிக்க விட்டுக்கொடுத்தல் என்பதுதானே? இல்லை. விரும்பிக் கொடுப்பதற்கும், விட்டுக்கொடுப்பதற்குமான செயற்பாட்டில் தூரங்கள் இருக்கின்றன. அவள் பயந்து இணங்கியவளாயிருந்தாள். அனுபவித்திருந்தாலும்தான் குற்றமற்றவள். அகலிகையாக அவள் முன்னே அக்கா வித்தியா குணரூபம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பிறகு, ‘ஒரு ஆமிக்காறன்தான். அவன்தான் கொண்டுவந்து விட்டிட்டும் போறான்’ என்றுவிட்டு தொடர்ந்து சொன்ன வித்தியாவின் வார்த்தைகளில் நிஷா திகைத்தாள். ‘அடுத்த சனிக்கிழமை பின்னேரம் வரச்சொல்லியிருக்கிறான். இல்லாட்டி தான் இஞ்சை வந்திடுவானாம்.’

அதற்கொரு தொடக்கம் எங்கோ இருந்திருக்கிறதாய் நிஷா எண்ணினாள். போரடித்து ஓய்ந்த நிலமொன்றில் தான் இயல்பாய் இருப்பதாய்க் காட்டச் செய்யும் ஒருத்தியின் மலர்ந்த பார்வைக்கு அவ்வாறான விளைவொன்றின் சாத்தியமிருக்கிறது. நிஷா அதைக் கேட்டாள்.

‘முன்ன பின்ன கண்டதே இல்லையடி அவனை’ என்றாள் அக்கா.

ஒருநாளைய அழிவோடும் தப்பிவிட முடியாதபடி இடப்பட்டுள்ள அந்த வலை மிக்க கொடுமையானது. அந்த இக்கட்டை வித்தியா எப்படி எதிர்கொள்ளப் போகிறாளென்று நிஷாவுக்குத்

தெரியவில்லை. அடுத்த சனிக்கிழமை வெகு தூரத்திலில்லை. ஒருவகையில் அது வித்தியாவினுடைய பிரச்னை மட்டுமில்லை. முழுக் குடும்பத்தினதும். அவர்கள் தெரிந்திராத வகையில் என்னதான் இதற்கு முடிவு?

காணாமல் போயிருக்கிற அவளின் சிநேகிதியின் நிலையும் முக்கியமானது. 'என்ன செய்யப் போறாய், வித்தியா? நீ சொல்லாட்டி அந்தப் பிள்ளைக்கு என்ன நடந்ததெண்டு ஒருத்தருக்கும் தெரியாமப் போயிடும்' என்று நிஷா சொன்னதுக்கு, 'இதை வேற ஆரிட்டயும் சொல்ல என்னால ஏலாமலிருக்கு, நிஷா' என்று அழுதாள் அவள்.

அதற்கு என்ன சொல்வதென்று நிஷாவுக்குத் தெரியவில்லை. அக்கா ஒரு விபத்தை மறைக்கப் பார்ப்பது அவளளவில் சரிபோலவும் இருந்தது.

வித்தியா இரவில் அழுதும், பகலில் மறைத்தும் துக்கத்தை வாழ்ந்துகொண்டு திரிந்தாள்.

ஒருவேளை கோப்பையின் இறுதித் துளியாக அந்தச் சம்பவமே நிஷாவை இயக்கத்தில் சேருவதற்கு உந்தித் தள்ளியிருக்கலாம். ஒரு பக்கம் வயல்வெளியும், இன்னொரு பக்கம் சதுப்பு நிலமும் தரைவைக் கடலும், மறுபக்கத்தில் ராணுவ முகாமுமாய் இருக்கிற ஒரு இடம் விபத்துக்களின் வாய்ப்புக் களம். இயக்கத்துக்குப் போவதில் இழக்க உயிர்ப்பட்டுமே இருக்கும். புத்தாயிரம் பிறப்பதற்கு முன்பாக நிஷாவை அது இயக்கத்துக்கு விரட்டியது.

எப்போது அதை நினைத்தாலும் நெஞ்சை முறுக்கிக் கொண்டு வருகிறது நிலாவுக்கு.

நிலா இயக்கத்துக்கு போன பின்னால் அந்தச் சம்பவம் பற்றிக் கதைக்க இருவருக்கும் தகுந்த சந்தர்ப்பம் அமையவில்லை. சரசு என்கிற அவளுடைய சிநேகிதியின் நிலைமையும் தெரியவரவில்லை. சனிக்கிழமைகளில் அக்கா அந்த ஆமிக்காரனிடம் போய்க் கொண்டிருக்கிறாளா என்பதும் தெரியாது.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னொரு நாள் அம்மா சாவகச்சேரி வந்து மாமாவும், மகன் கஜந்தனும் இங்கிலாந்திலிருந்து வரப்போவதாகத் தெரிவித்து, விடுப்பில் இரண்டு மூன்று நாட்களாவது வீட்டுக்கு வந்துபோகும்படி சொல்லிப் போனாள். அந்தத் திகதியையொட்டி மூன்று நாள் விடுப்பெடுத்திருந்தாள் நிலா.

அவள் ஒருகாலத்தில் பயந்து ஓடிய இடத்தில்தான் இப்போது போய்த் தங்கப் போகிறாள். ஆனாலும் இது வேறுமாதிரியான சந்தர்ப்பம். அவள் அந்த இடைக்காலத்தில் பயத்தின் மூலவேரை அறுத்து வீசிவிட்டிருந்தாள். எதிர்ப்படும் எந்த ஒரு தாக்குதலுக்கும் உடனடியாக எதிர்வினையாற்ற அவள் நரம்பில் இப்போது விசை ஏறியிருக்கிறது. அது யுத்த நிறுத்த காலமாகவும் இருந்தது. அவள் துணிந்ததின் முக்கிய காரணம் அதுவாகவே இருந்தது.

அதுவே நிரந்தர சமாதானம் ஏற்பட்டால் எவ்வளவு நிம்மதியைத் தருமென ஒரு எண்ணமோடியது நிலாவிடத்தில். யுத்தமென்பது தொடங்கும்போதே அவலத்தைக் கொண்டிருந்து விடுகிறது. யுத்தமே அவலமென்பதின் மாற்று மொழிதானே?

எல்லாம் எண்ணியபடி நிலா குளிர் காற்றை ஆழ்ச் சுவாசித்தாள்.

வண்ணாத்திப் பாலம் வந்தது. பாலத்தில் குண்டும் குழிகளும் அதிகம். நிதானமாக சைக்கிளை ஓட்ட வேண்டும். அவர்கள் இறங்கி உருட்டினார்கள். திரும்ப சைக்கிளை ஓடத் துவங்கியபோது வீடு போகப் போவது பற்றியே எண்ணினாள்.

அம்மாவின் அண்ணன் நடராசாவை சின்ன வயதில்கூட பார்த்த ஞாபகமில்லை அவளுக்கு. வளர்ந்த பின்னால் போட்டோவில்தான் பார்த்திருந்தாள். எண்பத்து மூன்று ஆடிக் கலவரத்தோடு அவர் இங்கிலாந்து ஓடியவராம். கஜந்தன் இங்கிலாந்திலேயே பிறந்து வளர்ந்தவன். அவள் பிறந்த அதே ஆண்டில்தான் அவனும் பிறந்திருந்தான். மாதக் கணக்கில் ஒரு வித்தியாசமிருக்கிறது. அது கூடவோ குறையவோவென்பது ஞாபகமில்லை. எப்படி இருப்பான்? சிவப்பாக, உயரமாக... அவன் இருக்கக் கூடும். எல்லாம் உத்தேசிக்கிறபடிக்குத்தான் அந்த இரண்டு குடும்பங்களுக்குள்ளும் தொடர்பு இருந்திருந்தது. தொலைபேசித் தொடர்பு, கடித போட்டோ பரிமாற்றங்கள் எதுவும்கூட அவர்களுக்குள் இருக்கவில்லை. ஓடிக்கொண்டிருக்கிற ஒரு சமூகத்தால் அவற்றையெல்லாம் ஒழுங்காக செய்துவிடவும் முடியாதுதான்.

ஏழு மணிக்கு மேலாகியிருந்தது அவர்கள் வீடு வந்து சேர்ந்தபோது.

வீதிக்கு எதிர்ப்புறத்தில் தள்ளியிருந்த பழைய வீட்டு விறாந்தையில் கைவிளக்கு எரிந்துகொண்டு இருப்பதைக் கண்டாள் நிலா. கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாக இல்லாதிருந்த சாமி திரும்பி வந்துவிட்டாரெனத் தெரிந்தது.

ஏனோ சாமியை சிறிதுகாலப் பழக்கத்திலேயே அவளுக்குப் பிடித்துப்போய் இருந்தது. அவர் உண்மையில் சாமியல்ல என்பதிலிருந்து அந்தப் பிடிப்பு அவளில் விழுந்தது. அவர் பிரதானமாய் சொல்பவராய் அல்ல, கேட்பவராய் இருந்தது அவளை மிகவும் கவர்ந்தது. சிலமுறைகளெனினும் அவரோடு நிறையப் பேசியிருக்கிறாள் அவள். அந்த முதல் சந்திப்பை அவளால் எப்போதும் பசுமையாக நினைவுகொள்ள முடியும். சிரித்த பழக்கத்தில் அவரோடு அவள் நிகழ்த்தியிருந்த அந்தச் சம்பாஷணையே அவரை அவளுக்கு போதுமானவளவு இனம் காட்டியிருந்தது.

அதுவொரு சனிக்கிழமை மாலை. பொழுதுபடுகிற நேரம். வழக்கம்போல் வீதி அடங்கிவிட்டிருந்தது. நிலா தர்மினியிடம் சொல்லிக்கொண்டு சாமி வீடு சென்றிருந்தாள்.

அப்போது அவர் ஒரு தூர பயணத்துக்குப்போல் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார். கேட்டதற்கு, மறுநாள் காலை கொழும்பு போகவிருப்பதாகச் சொன்னார்.

அவள் ஆச்சரியமாக ஏனென வினவினாள். அதற்கு சாமி, 'பென்சன் எடுக்கப் போறன்' என்றார்.

'என்ன பென்சன்? எதாவது கவர்ண்மென்ற வேலை செய்தியளா?' என்ற அவளது ஆச்சரியத்திற்கு தன் இடைக்காலக் கதையை பதிலாக்கினார் சாமி. 'இதெல்லாம் நான் ஒருதருக்கும்

சொல்லுறேல்ல. என்னை உமக்கும் தெரியவேணுமெல்லோ... அதால சொல்லுறன். அறுவத்திலயிருந்து எழுவத்தேழு மட்டும் சேர்வயர் டிப்பார்ட்மென்ரில உத்தியோகமாய் இருந்தன். நல்ல வேலை. நல்ல சம்பளம். கிழக்கிலயும் தெற்கிலயும் எங்கயும்... நான் வேலைசெய்தன். என்ர வேலையே உல்லாசப் பயணம் செய்யிற வேலைமாதிரி இருந்திது. அது ஒரு அருமையான காலம்!

அவர் சொல்வதில் ஒரு நயம் கண்டாள் நிலா. சுருக்கமாக, கிராமியன்போல் பேசினார். சில சொற்களுக்கு அவள் யோசித்தே பொருள் அறியவேண்டி இருந்தது. ஏதோ விசையில் இருந்தவர்போல், நிலாவின் நிலையைக் கவனமெடுக்காமலே சாமி சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்குள்ளும் ஒரு தரிசனம் இருந்திருக்க முடியும்.

அவ்வாறான நிலைமை அவருக்கு இலாகாவின் நிர்வாக இயக்குநராகப் பதவியுயர்வு கிடைத்ததோடு தலைகீழாய் மாறிப் போய் விடுகிறது. அவரது அமைச்சினாலும், நிலவளவைத் திணைக்களத்திற்கு நேரடித் தொடர்பில்லாத தேர்தல் திணைக்களத்தினாலும் அவருக்கு ஏற்பட்ட அழுத்தங்களால், உல்லாசப் பயணத்தில் பேர்லைத் தவறவிட்ட பரிதவிப்புக்கு அவர் ஆளாகிப் போனார்.

‘ஏன், சாமிஐயா, அப்பிடி வந்திது?’

நகர விருத்திகள் மலைப்புறத்திலும் வனப்புறத்திலும் உள்ள கிராமங்களை எவ்வாறு அழிக்கிறதென்றும், அப்போது அந்த வெறிதாகும் நிலப்பரப்பில் உண்டாகும் புதிய திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தின் மூலம் இனவாரியான புதிய தொகுதிகள் எவ்வாறு உருவாக்கப்படுகின்றன என்பதையும் விளக்கிய சாமி, ‘அதை ஒப்புக்கொள்ளவும் மறுக்கவுமான அதிகாரம் அப்ப என்னிட்ட இருந்திது. எனக்கு அரசியல் இல்லாட்டியும், நேர்மை சம்பந்தப்பட்ட விஷயமாய் இதை நான் பார்த்தன். என்ர டிப்பார்ட்மென்ரே எனக்கு எதிரா நிண்டிது. எண்டாலும் என்னை உடனடியாய் ஒண்டுஞ் செய்ய அவையால முடியேல்ல. அந்த நேரம் பாத்து 77க் கலம்பகம் துவங்கிச்சிது. இனக்கலவரமொண்டு துவங்கிறதுக்கான சம்பவமேயில்லை அது. ஆனா சிங்கள இனவாதியள் அதை ஒரு இனக்கலவரமாய் மாத்தினாங்கள். நடந்தது என்னெண்டு தெரியுமோ உமக்கு? உமக்கெங்க தெரியப்போகுது? மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனா என்பதில பிறந்திருப்பிர்.’

‘நான் பிறந்தது எண்பத்தொண்டில, சாமிஐயா. எண்டாலும் நாப்பத்தேழிலயிருந்து, அதுக்கு முந்திலயிருந்தும் நடந்த அரசியல் விஷயங்கள், வரலாறுகள் எனக்குத் தெரியும். வாசிச்சிருக்கிறேன்.’

‘நல்ல விஷயம். சரியாய் 1977 ஆவணி மாசம் பதினாறாம் தேதி, எனக்கு நல்ல ஞாபகம் அது. யாழ்ப்பாணம் சென் பற்றிக்ளில அண்டைக்கு விளையாட்டுப் போட்டி. முந்தி கார்ணிவல் சமயத்துப் பழைய கறளுகளால பார்வையாளருக்கும் பொலிசுக்கும் தகராறொண்டு கிளம்பியிட்டிடுது. பிறகு அடுத்தடுத்த நாள் பொலிசுக்கு சூடும் விழுந்திருக்கு. இந்த சட்டம் ஒழுங்குப் பிரச்சினையைத்தான் சிங்கள இனவாதியள் இலங்கை முழுக்க கலவரமாய் மூட்டிவிட்டாங்கள்.’

ரயிலிலும் பஸ்ஸிலும் லொறியிலுமாக கொழும்புத் தமிழ் சனமெல்லாம் பெட்டியனோடும், பெட்டிகள் இல்லாமல் உடுத்த துணியோடு மட்டுமாய் யாழ்ப்பாணம் ஓடிற்று. பலபேர் கொல்லப்பட்டார்கள். பலபேர் கைகால்கள் அடித்து முறிக்கப்பட்டார்கள். நிறைய பெண்கள் மானபங்கம் செய்யப்பட்டனர். ஊரடங்கு உத்தரவு எழுப்பப்பட்டு நிலைமை கட்டுக்குள்ளாவதற்கு நாட்களாயின. ஊழிக் கூத்துப்போல எல்லாம் நடந்து முடிந்தது. அரசியல் வரலாற்றின் பக்கங்கள் சாமியின் மனத்தில் விரிந்துகொண்டிருந்தன.

‘இந்தக் கலவரச் சாக்கில என்னையும் போட்டுத் தள்ளுறதுக்கு ஆக்கள் வந்தாங்கள். எப்பிடியோ நல்ல ஒரு சிங்களத்தியால தப்பி கடைசியில நானும் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேந்தன்.’

சாமியின் பதற்றத்திற்கு நிகராயிருந்தது நிலாவினது. ‘பிறகு...?’

அவரது விவரணைகளுக்குள் ஊடு இருந்தது. அதை அவள் கண்டுகொள்ளவில்லையென்பதை அவளது ஆர்வக் கேள்வி வேறொரு கோணத்திலிருந்து பிறந்ததைக் கொண்டு அறிந்தார் சாமி. இப்போது அவரால் விவரங்களுக்குள் சென்றுவிட முடியாது. ‘பிறகென்ன? திரும்ப நான் வேலைக்குப் போகேல்ல. இவங்களிட்ட இனியும் வேலைசெய்ய வேணுமோவெண்டு எனக்குச் சரியான வெறுப்பாய் போச்சு. கணக்குப் பாத்ததில பென்சன் எடுக்கிறதுக்கான என்ர அடிப்படைச் சேவைக் காலம் முடிஞ்சிருந்திது. என்ன நினைச்சனோ, அப்பிடியே நிசையன் லெட்டர் அனுப்பியிட்டு நிண்டிட்டன். எழுதிப்போட்ட ரண்டாம் மாசம் பென்சன் காசு என்ர பாங்க் எக்கவுண்டுக்கு கூவிக் கொண்டு வந்திது. நான் உப்பிடியே

துலைஞ்சாப் போதுமெண்டு நினைச்சிருப்பாங்கள் போல. அதை எடுக்க பாதை திறக்கிற காலத்தில கொழும்புக்குப் போய்வருவன். இப்ப ஏ9 திறந்திட்டுதெல்லோ, அதுதான் ஒருக்கா போய் வந்திடலாமெண்டு வெளிக்கிடுறன்.’

அவள் திகைத்துப் போனாள். அந்தளவு உயர்ந்த பதவியில் இருந்த ஒரு மனிதரின் கோலமும் இப்படி இருக்க முடியுமா? என்ன இது? எப்படி நடந்தது? அந்த பென்சன் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு எவ்வளவு சிறப்பாக அந்த ஒற்றை மனிதரால் வாழ்ந்துவிட முடியும்! அவள் அதை அவரிடமே கேட்டாள்.

அதற்கு சாமி, ‘காலம்... வினை... விதி... எப்பிடியும் வைச்சக் கொள்ளும். இதுக்கு மேல என்னிட்ட விளக்கமில்லை’ என்றார்.

நிலா ஆச்சரியப்பட்டாள். காலத்தின் கையில் அப்படியே தன்னை ஒப்படைத்துவிட்டு நிர்விகற்பனாய் சாமி இருக்கிறாரெனில், அவர் பட்ட துன்பங்களும், துயரங்களும், மனவீறல்களும் எவ்வளவு கொடூரமானவையாய் இருந்திருக்கவேண்டும்?

துன்ப துயரங்களை அடையும் சாதாரணர்களும் அவற்றிலிருந்து விடுபட ஒரு இடையறாப் போராட்டத்தை நடத்துகின்றனர். நழுவினாலும் வாழ்க்கையை வலிந்து பிடித்திழுத்து கொஞ்சமேனும் வாழ முயற்சிக்கிறார்கள். ஆனால் சாமி...?

அவளால் அடக்கமுடியவில்லை. தன் அபிப்பிராயத்தை அவள் சொன்னாள்.

‘இப்ப சொன்னது நான் வேலையை விட்ட கதையை மட்டும்தான். என்ற பூர்வீகக் கதையெண்டு ஒண்டிருக்கு. இதுகளுக்குப் பிறகு என்ற நல்ல இன சனத்தால வந்த சூழ்வினைக் கதையொண்டிருக்கு. இந்த எல்லாக் கதையளம்தான் இந்த நாளை உருவாக்கிச்சது’ என்றார்.

‘சொல்லுங்கோ, கேட்பம். நேரமிருக்குத்தான?’

‘அந்தக் காலத்தை திறந்து பாக்கவே விருப்பமில்லாமல் பூட்டி வைச்சிருக்கிறன், பிள்ளை. என்னோட சேந்து இந்தக் கதையளம் அழிஞ்சு போகவேணுமெண்டதுதான் என்ற விருப்பம். இதெல்லாம் ஃபார் மீ ஒன்லி ஃபார் மை லாஸ்த் டேய்ஸ்.’

அவளுக்கு அவரின் நிலைமையை விளங்க அப்போது கஷ்ரமாய் இருக்கவில்லை. பிறகு கேட்டாள்: ‘அப்ப உங்களுக்கு சிங்களம்...?’

பன்னிரண்டு வயதிலிருந்து கொழும்பிலிருந்து கல்வி கற்ற அவருக்கு சிங்களவரைப்போல சிங்களம் தெரிந்திருந்தது. 1958 கலவர காலத்தில் தியத்தலாவ நிலஅளவை மற்றும் வரைபடவாக்க கல்வி நிறுவனத்தின் மாணவனாயிருந்த கே.பி.எம்.முதலி என்கிற சாமி, கலவரத்தால் பாதிக்கப்படாதது மட்டுமில்லை, அக்காலப் பகுதியில் ஒரு சிங்களவராகவே உணர்ந்ததோடு, தமிழுணர்ச்சியால் நாட்டின் அமைதி கெடுவதாக தமிழ்த் துவேஷத்தோடும் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். அவர் ஊர் மறந்திருந்த கதை அங்கிருந்து தொடங்குகிறது. அவரே அதைப் புரியாமல்தான் இருந்திருந்தார். ஆனால் எழுபத்தேழின் கலம்பகம் அவரை தன்னிலை உணரச் செய்தது. அன்றிலிருந்து ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து வருஷங்களாக அவர் எங்கெங்கும் வாழ்ந்திருக்கிறார். ஆனால் ஒரு சிறுபான்மையினத் தமிழனாயே உணர்ந்திருக்கிறார். கிடைக்கிற எந்த மொழிப் பத்திரிகையையும் தேடி வாசிக்கிற ஒரே சாதாரண மனிதராக அன்றளவும் அவர் இருக்கிறார். தென்னிலங்கை கொடுத்த செல்வமது. அந்த உணர்வோடேயே நிலாவின் கேள்விக்கு அவர் பதில் சொன்னார். 'தெரியும்.'

'இவ்வளவு படிச்சிருந்தாலும் நீங்கள் பேசுற பேச்சு பழைய கிராமப் புற பேச்சாய் இருக்கே, எப்பிடி, சாமிஐயா?'

'இதென்ன கேள்வி, பிள்ளை? நான் இஞ்சத்திய ஆள்தான? கிராமத்தான்தான? இப்பிடிப் பேசாம நான் வேற எப்பிடிப் பேசேலும்?'

சாமி சிரித்தார். அவளும் சிரித்தாள்.

அவர் தன் காலத்தை உடம்பினில் பொதுக்கி வைத்திருக்கிறார். முப்பதுகளின், நாற்பதுகளின் கதைகளை அவர் சொல்கிறார். ஆயினும் ஆண்டுகள் அவரைத் தாங்குகின்றனவில்லை. அவர் அதிகம் பேசவும் முனைவதில்லை. பேச்செடுத்தாலும் விலகிப்போகும் மனிதராக இருந்தார். அவரே பேச விரும்பினால்தான் பேச்சு. இல்லையேல் மௌனம். தனிமையை அதனால்தான் அவர் வாலாயமாக்கியிருக்கிறார். அவரை அவள் ஆழ அறிய அந்த மௌனத்தை உடைத்தாக வேண்டும். முடியுமா அவளால்? காலம் இடமளிக்குமா? எப்போதும் எங்கேயும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிற சாமி, இனி எப்போது அங்கிருந்து ஓடுவாரோ? ஒருநாள் நிரந்தரமாக இருள் பற்றிவிடப்போகும் யாரோவின் அந்த வீட்டின் ஒட்டுத் திண்ணை அவர் போய்விட்டாரென்பதைச் சொல்லப் போகிறது.

சாமியைப் பற்றி ஒருநாள் ரேவதியிடம் சொன்னாள் நிலா.

‘எப்பவும் அவரைப் பற்றியே பேசிறியே, நீயும் சாமியாகப் போறியா?’ என்றாள் அவள்.

‘சாமியோடயெண்டா சாமியாப் போவன். அது ஒரு பாக்கியமாயிருக்கும்.’

‘அப்ப... இயக்கம்?’

‘சண்டை இருக்கிறவரைதான் இயக்கம்.’

‘சண்டை முடிஞ்சிடுமெண்டு நீ நினைக்கிறமாதிரி இருக்கு?’

‘சண்டையை முடிக்கத்தான் இந்த யுத்த நிறுத்தம்... சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை... எல்லாம். சண்டை முடியாதெண்டா பின்னை எதுக்கு இதுகள்?’

‘அப்ப... சண்டை முடிஞ்சிடும்?’

‘சண்டை முடிஞ்சிட வேணுமெண்டதுதான் என்ர விருப்பம். ஆனா இயக்கமும், அரசாங்கமும் என்ன முடிவெடுக்குமெண்டு எனக்குத் தெரியாதப்பா.’

‘இப்ப கனபேர் வன்னியில கலியாணம்செய்ய ஆரம்பிச்சிட்டினம். உனக்கும் அந்தமாதிரி வாழ ஆசை வந்திட்டுதெண்டு சொல்லு.’

‘வாழ ஆசையில்லாட்டி நான் போராடவே வந்திருக்கமாட்டன், ரேவதி. வாழறதுக்காகத்தான் இந்தப் போராட்டம்.’

ரேவதிக்கு அதற்குமேல் பேச இல்லை.

விடுமுறை எடுத்திருந்த நாளில் நிலா காலையிலேயே வீட்டுக்குப் புறப்பட்டிருந்தாள். யாழ்ப்பாணம் போய் அங்கிருந்து நாவற்குழிக்கு மினிபஸ் எடுக்கவேண்டும். நாவற்குழிச் சந்தியிலிருந்து மறவன்புலவு நடந்துபோகிற தூரத்திலதான் இருந்தது.

அது பங்குனி மாதத் துவக்கம். உச்சி வெய்யில் மண்டையைப் பிளந்துகொண்டிருந்தது.

அவள் வீட்டை அடைந்தபோது நட்டநடு மத்தியானம்.

மாமாவும், கஜந்தனும் வீட்டில் இருந்திருந்தார்கள். அக்கா வேலைக்குப் போயிருந்தாள். அன்று சனிக்கிழமையா என்று திடீரென எண்ணமொன்று ஓடியது அவளில். அன்று வியாழக்கிழமையாக இருந்து அவளது இறுக்கத்தைத் தளர்த்தியது.

மாமா அதிசயமாய் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் இங்கிலாந்து சென்றபோது அவள் உடம்பு பிடிக்கிற... தவழ்கிற... குழந்தையாக இருந்திருப்பாள்.

கஜந்தன் கறுப்பாக இருந்தான். மினுங்குகிற ஒரு கறுப்பு. கட்டையாகவும், குண்டாகவும் இருந்தான். இங்கிலாந்தில் பிறந்து வளர்ந்தவனும் அவ்வாறு இருக்க முடியுமோவென நிலா வேடிக்கையாக நினைத்தாள்.

‘ஹாய்...!’ என்று சிரித்தான் அவளைக் கண்டதும். பளீரென்றிருந்தன அவன் பற்கள். அப்போது அழகாகவும் தோன்றினான். அவளுக்கு கைகுலுக்க வேண்டுமோவென ஒரு எண்ணமெழுந்தது. அவன் முனையாததில் அவள் சிரித்து அந்த அறிமுகத்தை ஏற்றாள்.

மாலையில் வித்தியா வந்தாள். அக்கா கொஞ்சம் தெளிந்திருப்பதாய்ப் பட்டது. அவளோடு நிறைய பேச நிலாவுக்கு இருந்தது.

இரவு கூடத்துள்ளேயே படுப்பதாகச் சொன்னாள் நிலா.

படுத்திருந்தபோது, மாமாவும் கஜந்தனும் இருந்த அறையிலிருந்து உரையாடல் கேட்டது. கஜந்தனும், மாமாவும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமாய்ப் பேசினார்கள். அன்று மாலை வெளியே போய் வந்திருந்தது பற்றியதாக அது இருந்தது.

‘சண்டை இல்லாட்டியும் ஒரு ரென்ஷன் ஆக்களிட்ட இருக்கிறமாதிரி இருக்கு, அப்பா. இது ஒரு... ஒருமாதிரி... எப்பிடிச் சொல்றது... ஒரு அப்சேர்டாய் இருக்கு பாக்க எனக்கு.’

அதற்கு மாமா சொன்னார்: ‘இது முடிவான யுத்த நிறுத்தமில்லை, கஜன். நீ யுத்தத்தைச் சினிமாவில் பாத்திருப்பாய். அதால யுத்தம் எப்பிடி நடக்குமெண்டு உனக்குத் தெரிஞ்சிருக்கும். ஆனா அதுகின்ற வலி, அவலம் உனக்குத் தெரியா. இடப்பெயர்வு என்னெண்டு உனக்குத் தெரியும். பிபிசி நியூஸில் பாத்திருப்பாய். ஆனா அதிலயிருக்கிற கஷ்டம், துன்பம், அவதி, பயம் உனக்குத் தெரியா. இந்த யுத்த நிறுத்த காலத்திலேயே சனம் இவ்வளவு

ரென்ஷனாய் இருக்குமெண்டா, யுத்தம் நடந்த காலத்தில எப்பிடி இருந்திருக்குமெண்டத யோசிச்சுப் பார்.’

‘ஐ அன்டஸ்ராண்ட், அப்பா. சண்டை வந்திருக்காட்டி இன்னும் நல்லா இருக்குமெண்டு படுகிது எனக்கு.’

‘அப்பிடியெல்லாம் சொல்லியிடேலாது. இனி பொறுக்க ஏலாதெண்டதாலதான் சண்டை துவங்கினது.’

‘அது தெரியும் எனக்கு. கூடக்கூட அழிவு. கூடக்கூட கஷ்டம். அதனாலதான் சொல்லுறன்.’

‘இப்பிடியே இந்த பேச்சுவார்த்தையில் ஒரு தீர்வை எட்டியிட்டா... எல்லாருக்கும் நல்லம், எல்லாருக்கும் சந்தோஷம்.’

‘தமிழாக்களுக்கு நல்லமெண்டு சொல்லுங்கோ.’

‘சிங்கள ஆக்களுக்கும்தான் நல்லது. அவங்களிலயும் மரணம், வறுமை, துன்பம், துயரம் எல்லாம் இருக்குதுதான்? இஞ்ச சண்டையில் சாகிற ஆமிக்காறரை வீட்டை கொண்டுபோகேக்க அவங்கட குடும்பம் வீரமரணம் அடைஞ்சானெண்டு சந்தோஷப்படாது, கஜன். மரணம் எல்லாரையும் கதறவைக்கும், துடிக்க வைக்கும். சண்டைக் காலத்தில ஆமியை விட்டுட்டு எத்தினை ஆயிரம் பேர் ஓடி ஒளிஞ்சிருக்கிறாங்கெண்டு தெரியுமோ உனக்கு? அவையின்ர குடும்பத்தை யோசிச்சுப் பார். சண்டை முடியிறது எல்லாற்றை வாழ்க்கையையும் மாத்தியிடும்.’

‘ம்.’

கதவு திறந்திருந்த அறைக்குள் கிடந்து அவர்கள் பேசிக்கொண்டதெல்லாம் நிலா கேட்டாள். கஜந்தன் பேசிய தமிழ்தான் அவன் பேசிய ஆங்கிலத்தைவிட புரிய கஷ்டமாக அவளுக்கு இருந்தது. மாமா போராட்டம் தொடங்கியதை ஞாயப்படுத்திய நேரத்தில், கஜந்தனுக்கு அது அவ்வளவு உவப்பில்லாததாய் தோன்றியிருந்ததை நிலா கண்டாள். லண்டனில் பிறந்து வளர்ந்த புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த அவனோடு தனியாக அதுபற்றி பேச அவளுக்கு ஆர்வமொன்று தோன்றிக்கொண்டு இருந்தது.

இன்னும் விடிந்திராத ஒரு பொழுதில் நிலா கண்விழித்தாள். அப்பா கூடத்து அகல வாங்கில் படுத்துத் தூங்கியபடி. அம்மா வானியில் தண்ணீர் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே போனபடியிருந்தாள். அவளுடைய நாள் ஆரம்பித்துவிட்டது. அம்மாபோல சிலரையே அவள் தெரிந்திருந்தாள். யாரோடும் நின்றோ இருந்தோ அவள் பேசுவதுகூட ஒரு சம்பிரதாயத்திலும் தேவையிலுமே. கால்களிலே சில்லுகளைக் கட்டிக்கொண்டான ஒரு விசையிருந்தது அவளில். அவளுக்கு பொழுதுபோக்கும் வேலைதான். வீடு கூட்டுதல், துணி துவைத்தல், சமையல் ஆகிய அன்றாட வேலைகள் முடிந்த பின்பு, வளவில் எதையாவது செய்துகொண்டிருப்பது அவளது பொழுதுபோக்குத்தான். மறவன்புலவிலிருந்து, ரிவிரச நடவடிக்கையில் ஓடநேர்ந்தபோது சாவகச்சேரி கற்குழியில் யாருடைய வீட்டிலோ தங்கிவிட்டு, 'சண்டை முடிஞ்சது, வாருங்கோ வீட்டை போகலாம்' என்று நாலாம் நாளே புறப்பட்டவள் அவள். அவளே முதலில் மீன்குடியேற்றத்துக்கு வெளிக்கிட்ட ஆளாயும் இருந்திருக்கலாம்.

கற்குழி வீட்டில் அவளுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தவர்களை அவள் மீண்டும் சென்று பார்த்து நலன் உசாவி வந்திருப்பாளென்று நிலா எண்ணவில்லை. அதற்கு முந்திய ஒப்பறேஷன் லிபறேஷன் காலத்தில் ஜனங்கள் கூண்டோடு இடம்பெயர்ந்து வந்தபோது, அவர்களுக்கு புகல் மறுக்கவும் அவள் செய்ததில்லை. இரண்டு வேளைகள் அலுக்காமல், புறணி விடாமல் அவித்துப் போட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். போனவர்களில் யாரும் பின்னால் வந்து அவளையும் நலன் விசாரித்ததில்லைத்தான்.

அம்மா கொஞ்சம் படித்திருக்கிறாளென்று, அவளுக்கு எழுத, வாசிக்க தெரியுமென்பதிலிருந்து நிலாவுக்கு ஒரு ஊகம் இருந்தது. அதைக்கூட அவள் பயன்படுத்தி நிலா கண்டதில்லை. வாசிப்பின்

வெகு தொலைவில் அம்மா நின்றிருந்தாள். அது அப்பாவின் எப்போதும் வாசிப்பு என்ற பழக்கத்துக்கு நேர் எதிரானது. என்றாலும் வீட்டை அந்தளவு கச்சிதத்தில் நடத்தியதற்கு வாசிப்பு, பொழுதுபோக்கு என எதுவுமில்லாமல் கால்களில் சில்லுகளைக் கட்டித் திரியும் அம்மாவாலேயே சாத்தியமானதென்பதையும் நிலா உணராமலில்லை.

வித்தியா படுக்கையிலிருந்து எழுந்து குளிக்க போய்க் கொண்டிருந்தாள். அன்றைக்கு வேலைக்கு விடுப்பெடுத்திருந்ததாய் முதல் நாள் சொல்லியிருந்தாள். சனிக்கிழமைகளில் விடுப்பெடுப்பாளா என்று அப்போது நிலாவுக்கு யோசனை வந்தது. வெள்ளிக்கிழமையாதலால் அக்காவுடன் கோவிலுக்குப் போகலாம். அது இருவருக்குமான தனிமையையும் தரக்கூடியது. அறைக்குள்ளே குசுகுசுக்காமல் சில விஷயங்களை உணர்வோடு கதைக்க நல்ல வாய்ப்பானது கோயில் முற்றம்.

கூடத்துள் இரவு புழுங்கி அவிந்திருந்தது. அறைக்குள்ளே எப்படி இருந்திருக்குமோவென நிலா நினைத்துப் பார்த்தாள். இங்கிலாந்திலிருந்து வந்தவர்களுக்கு அது மிகவும் சிரமமாகவே இருந்திருக்கும். விடிந்தெழும்பியதும் பெட்டியைத் தூக்கு என்று கஜந்தன் ஒருவேளை பிடிவாதம் பிடிப்பானோ தன் அப்பாவுடன்?

அப்போது இன்னும் விடிந்திருந்தது கண்டு நிலா எழுந்து பாயைச் சுருட்டி வைத்தாள். அம்மா திரும்பி எதற்கென்றில்லாமல் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அது அவள் கனதியான யோசனைகள் ஏதுமற்ற மனநிலையில் இருப்பதன் வெளிப்பாடு. அம்மாவின் முகம் எவ்வளவு ஆறுதலாக, நிறைவாக இருக்கிறதென்று எண்ண நிலாவின் நெஞ்சுக்குள் ஒரு மெல்லிய வலி எழுந்தது. அம்மா எப்போதும் எவரின் எந்தக் குறையையாவது புறுபுறுத்துக்கொண்டே இருப்பாள். இப்போது அது அவளில் கொஞ்சம் மாறியிருக்கிறது.

நிலா இயக்கத்தில் சேர்ந்தது எந்தத் தாய்க்கும்போல அவளுக்கும் துக்கமாகவேதான் இருந்திருக்கும். ஒருவேளை நிலாவின் வருகையுத்தநிறுத்தம் இல்லாத காலத்திலாய் இருந்திருந்தால், அம்மா இவ்வளவு மகிழ்ச்சிகரமாக இருந்திருப்பாளாவென்று நிலாவுக்குச் சந்தேகம். சமாதான சூழலில்தான் இயக்கத்திலிருந்தவர் வீட்டுக்கு வந்ததையும், ஏதோ வெளியூரில் வேலைக்குப் போன மகள் வீடு வந்ததுபோல அவளால் கொண்டாட முடிகிறது.

அந்தளவில் அப்பாவும் எழுந்துவிட வீடு கலகலப்பானது. இங்கிலாந்திலிருந்து வந்தவர்கள் தாங்களாகவே எழும்பவேண்டும். வேறு நாட்டில் அவர்களுக்கு தூங்கும், எழும்பும் விஷயங்களில் நேரத் தகராறு இருக்கிறதென்று நிலா முன்பே அறிந்திருக்கிறாள். மேலும் எத்தனை மணிக்கு தங்கள் கதை பேச்சுக்களை முடித்துக்கொண்டு அவர்கள் தூங்கினார்களென்றும் அவளுக்குத் திட்டமில்லை. அந்த வெக்கையும் அவர்களை இடைஞ்சல் செய்யக் கூடியது. ஒருவேளை காலையில்தான் தூங்கவும் அவர்கள் தொடங்கியிருக்கலாம்.

“போய்க் குளிச்சிட்டு வா, நிஷா. இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமைதான், அக்காவோட கோயிலுக்கு போட்டு வாவன்” என்றாள் அம்மா. நேரிலே பார்க்காமல் பாத்திரங்களைத் தேய்த்தபடிதான் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள்.

அது நல்ல வானியாய் அமைந்தது நிலாவின் திட்டத்துக்கு.

உடனே குளிக்க கிளம்பினாள்.

வித்தியாவும் நிலாவும் கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

சேலை கட்டியிருந்ததில் யாருக்கும் நிலாவை நிஷாவாய்க் காண சிரமமிருந்தது. அல்லாவிட்டாலும்தான் பலரால் அவளை அடையாளம் கண்டிருக்க முடியாமலே இருந்திருக்கும். அவர்களுக்குத் தெரிந்தவர்களாக அவள் இல்லைப்போல், அவளுக்குத் தெரிந்தவர்களாகவும் அங்கே பலர் இல்லை. அது ஒரு புதிய குடியேற்றம்போல. வேர்விட்ட, விழுதுகள் விட்ட தங்கள் தங்கள் ஊர்களில் வாழ பலபேருக்கு கொடுப்பனவு இருக்கவில்லை. ஊரைவிட்டு ஓடுகிறவர்கள் பாதுகாப்பின் வாய்ப்புக் கண்ட ஊரில் தங்கிவிடுகிறார்கள்.

கோயில்களில் பூஜைகள் எந்த ஊரிலும் சிறப்பாக நடந்தன. படையினரிடமிருந்து அதற்கு எந்த இடையூறும் ஏற்படவில்லை. மக்களுக்கும்கூட, கதைக்கவும் உலாத்தவுமென அந்த இடம் மிகுந்த தோதாக இருந்தது. ஒருசில பேரேனும் எப்போதும் கோயில் முன்றிலில் காணப்பட்டனர். கோயில்கள் பயமறுத்துக் கிடந்த காலம் அது. தெய்வச் சிலைகளை தூக்கிக்கொண்டு வேறிடம் ஓடும் நிலை இனிமேல் வந்தாலும் அப்போதில்லாதிருந்தது. அதனால் தெய்வங்களும் நிம்மதியாக இருந்தன.

கொண்டுவந்திருந்த சூடத்தைக் கொடுக்க தீபாராதனை காட்டிவந்து ஐயர் பிரசாதம் கொடுத்தார். வாங்கிய பின் தட்சணையை இட்டுவிட்டு வித்தியாவும் நிலாவும் கோயில் முன்னாலுள்ள ஆலமரத்தடியில் வந்து அமர்ந்தனர்.

“வித்யா, நீ இப்பவும் அந்த ஆமியைப் பாக்கப் போய்க் கொண்டிருக்கிறியோ?” நிஷாவின் கேள்வி நாட்பட்ட புளித்த மணமடித்ததை வித்தியா உணர்ந்தாள். அந்தக் கேள்வியை எவ்வளவு காலம் அவள் தன்னுள் ஊறப் போட்டிருந்தாளோ?

மனம் களைத்த மூச்சொன்றை இழுத்து விட்டாள் வித்தியா. அவள் அதற்கான பதிலை அவதானமாகச் சொல்ல வேண்டும். அரசியல் வகுப்புகளும், அனுபவங்களும், வாசிப்புகளுமாய் அந்த மூன்றாண்டுக் காலத்தில் நிஷா எவ்வளவோ வளர்ந்திருக்கிறாள். முன்புபோல ஒரு விஷயத்தை அவளுக்கு முன்னால் வித்தியாவால் வைத்துவிட முடியாது. ஒரு சொல் அதன் சரியான அர்த்தத்தை தாங்கியிருக்க வேண்டும். இல்லையேல் தனது அக்காவும் துலைந்து போனாளென்று நிஷா நினைக்கவும் நேரலாம். அவள், “எல்லாச் சனிக்கிழமையளிலயும் இல்லை...” என்றாள் மெதுவாக.

“இப்பவும் சந்திக்கப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாய் அப்ப?”

“அப்பப்ப தான்.”

“அதென்ன அப்பப்ப? இப்பவும் நீ உன்னைச் சிதைக்க விட்டுக் குடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறாயெண்டு சொல்லு.”

“சனியில்லாத நாள்களிலயும் சிலவேளை சந்திக்கிறம்.”

அவளுக்கு அந்த விஷயத்தைத் தொடவேண்டியிருந்தது. நிஷா புரிந்துகொள்வாளா?

“அப்ப... சந்திக்கிறதில உனக்கும் விருப்பமிருக்கு.”

வித்தியா மெளனமாயிருந்தாள். பிறகு, “நானும் விரும்பத்தான் இப்ப முயற்சிபண்ணிக் கொண்டு இருக்கிறேன். எனக்கு வேற வழி இருக்கா, நிஷா?” என்றுவிட்டு அவளது பதிலை எதிர்பார்ப்பதுபோல் தங்கையை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அக்காவின் கண்களில் இருப்பது என்ன? தன்னை எதுவிதத்திலும் தவறாக அவள் எண்ணிவிடக் கூடாதென்ற ஆதங்கமாவென

நிலா யோசித்தாள். “உங்களுக்க இருக்கிறது அப்ப லவ்தான். உனக்குள்ளயும் அது இருக்கு. எனக்கு அது விசித்திரமாயிருக்கு. எண்டாலும் லவ்விருக்கெண்டே வைச்சக் கொள்ளுவம். உன்னை கலியாணம் செய்ய அந்தாள் சம்மதமாயே இருக்கா, வித்யா?”

“அதுக்குச் சம்மதம்தான். நிரந்தரமான சமாதானம் வந்திட்டுத்தெண்டா கலியாணம் செய்து ஊருக்கு கூட்டிக் கொண்டு போகும்.”

“சொந்த இடம் எதாம்?”

“தெற்கிலதான். கதிர்காமத்துக்குக் கிட்ட ஒரு கிராமம்.”

“கதிர்காமக் கந்தனை கும்பிடுகிற ஆளோ?”

“நீ பகிடி விடுறாய்.”

“அதைவிடு. நீ இதையெல்லாம் நம்புறியா, வித்யா?”

அவளே அதை அப்போதுதான் நினைப்பதுபோல மௌனத்தில் சில மணித்துளிகளைக் கடத்தினாள். பிறகு சொன்னாள்: “நம்பத்தான வேணும்?” அதற்கு நிலாவிடமிருந்து பதில் வராதுபோக வித்தியா தொடர்ந்தாள்: “அது சொன்ன கதையளக் கேட்டா லவ்வெண்டு வராட்டியும், இரக்கம் கட்டாயம் வரும். ஓஎல் படிச்சிட்டு வேலைக்கு அலைஞ்சுகொண்டிருந்துதாம் ஊரில. மூண்டு தங்கச்சிமார். தேப்பன் ஜேவிபி காலத்தில... எண்பத்தொன்பதில எண்டு நினைக்கிறன்... மறியல்ல இருக்கேக்க செத்துப் போச்சாம். தாய்தான் தங்களை வளத்துதாம். புத்தசாமி ஒருத்தர் வந்து குடும்பத்தைக் காப்பாத்த தான் ஒரு வேலைக்கு ஒழுங்கு செய்யிறதாய்ச் சொல்லித் தானாம் தன்னை ஆமியில சேர வைச்சது. தனக்கு தமிழாக்கள், சிங்கள ஆக்களெண்டு துவேஷம் இல்லையெண்டிது, நிஷா. ஆமியில இருக்கிறது வேலைக்காண்டி எண்டும் சொல்லிச்சது. தாய்க்கு கெதியில லெற்றர் எழுத இருக்கு எங்களைப் பற்றி.”

“சொன்னதெல்லாம் நம்பக்கூடின மாதிரி இருந்துதா உனக்கு?”

“ஓராளினர் முகத்தைப் பாத்தா சொல்லுறது உண்மையா பொய்யா எண்டது தெரியும்தான?”

“அது, ஒருதரின்ர முகத்தைப் பாத்து உண்மை பொய் அறியலாமெண்ட விஷயம் சொல்லுற ஆளுக்கு தெரியாம இருக்குமட்டும்தான் சரி. இப்ப படுஅயோக்கியனும் மூஞ்சையை

பாவி யாய் வைச்சுக் கொண்டுதான் முழுப் பொய்யைச் சொல்லுறான்.”

“அப்பிடியெண்டாலும், ஒருக்கா நடிக்கலாம்... ரண்டு தரம் நடிக்கலாம்... எப்பவுமே நடிச்சுக் கொண்டிருக்க ஏலாது, நிஷா. எனக்கென்னவோ நம்பலாம் மாதிரித்தான் இருக்கு.”

நிலா வானத்தைப் பார்த்தாள். அவர்கள் வரும்போது பஞ்சுப் பொதிகள் குவிந்திருந்ததுபோல் தோன்றியிருந்தது வானம். அப்போது சாம்பல் நிறச் சேலையால் இழுத்து மூடப்பட்டிருந்ததுபோல் காணப்பட்டது. நேரஞ்சென்றே வெளிவந்திருந்த சூரியனும் அப்போது மூடுண்டு கிடந்தது. மழை வருமா? அந்த மூட்டத்துக்குத்தான் அவ்வளவு வெம்மை கெலித்தெழுந்ததோ இரவு?

வித்தியா மேலும் தொடர்ந்தாள்: “சொன்னா நீ நம்பமாட்டாய். அதுவும் நான் பிறந்த அதே மாசம் தேதியிலதான் பிறந்தது.”

“ம்... என்ன பேராம்?”

“ஸ்ரீமல்... ஸ்ரீமல் பத்திரான.”

“வழுக்கமான சிங்களப் பேராய்த் தெரியேல்ல.”

“தெற்கில சனத்தினர் வாழ்க்கையும், போக்கும் வித்தியாசம்தான? கொழும்பைவிட அவையினர் பேருகளும் ஒருமாதிரித்தான் இருக்கும்போல.”

“அப்பிடியான இடத்தில போய் உன்னால வாழ்ந்திட ஏலுமெண்டு நினைக்கிறியோ, வித்யா?”

“அங்கயே போய் நாங்கள் வாழப் போறேல்லத்தான. வேலை எங்க கிடைக்குதோ, அந்த இடத்திலதான் போய் இருப்பம்.”

“அதற்கும் எவ்வளவு காலம் ஆகுமோ?”

“அந்தக் காலம் கெதியில வருமாம். தனக்கு ஆமியை விட்டு ஓடியிடவேணும் போலதானாம் கிடக்கு. அப்பிடி ஓடினா ஆமியில அது குற்றம். பிறகு ஒரு இடத்தில நிலையாயிருந்து குடும்பம் நடத்தேலாது. அதாலதான் ஸ்ரீமல் இன்னும் ஆமியில இருக்கு. சண்டை முடிஞ்சாப் பிறகு விலத்தியிடும்.”

மௌனம் விழுந்திருந்த சிறிதுநேரத்தின் பின், “சொல்லுறனையெண்டு வருத்தப்படாத, வித்யா. உன்ர விருப்பமில்லாமல் உன்னோட போகம் வைச்ச ஒரு ஆளோட, இந்தமாதிரி ஒரு உறவில இணைய உனக்கு மனசில கசப்பாய்... அருவருப்பாய்... வரேல்லயோ?” என்று கேட்டாள் நிலா.

என்ன பதிலை வித்தியாவால் அதற்குச் சொல்ல முடியும்?

அழலாம். அழுகையும் வந்தது. ஆனால் கோயிலில் நிற்கிறவர்கள் என்ன நினைப்பார்களோவென பிரயத்தனத்தில் அடக்கிக் கொண்டு வித்தியா சொன்னாள்: “தனக்கு அந்தமாதிரி எண்ணமே இருக்கேல்லையெண்டு ஸ்ரீமல் சொல்லிச்சுது. என்னை அடிக்கடி அது பாத்திருக்கு. எப்பிட்யும் என்னை எடுத்திடுறதெண்டு முடிவு கட்டியிருக்கு. ஒருதிக்கு விருப்பமில்லாத நேரத்தில பிறகும் முன்னுமாய் கலைச்சுத் திரிஞ்சு லவ்வைச் சொல்லுறதுமாதிரித்தான் என்னை பஸ்ஸிலயிருந்து இறக்கி கூட்டிக் கொண்டு போனதாம்.”

“இது ஆமிக்காறன்ர முறையாமோ?”

“தான் அண்டைக்கு குடிச்சிருந்துதாம்.”

“அப்பிட்யெண்டாலும் சரசுவை ஏன் மினிபஸ்ஸால இறக்கவேணும்? சரசுவையும் ஆரும் விரும்பிச்சினமாமோ? கேட்டியா?”

“சரசுவையும் இறக்கினாத்தான் செக் பண்ண இறக்கினமாதிரி இருக்குமெண்டு கூட நிண்ட ஆமி சொன்னானாம்.”

“உண்மையில சரசுக்கு என்னதான் நடந்தது, வித்யா?”

“எங்கள் பஸ்ஸால இறக்கினவுடன, கச்சேரி நோட்டில ஆக்களில்லாத ஒரு வீடு இருக்கு, அங்கதான் கொண்டு போச்சினமாம். அப்பிட்யிச் செய்திருக்கக்குடாதெண்டு ஸ்ரீமல் அழுவாரைப்போல சொல்லிச்சுது. அங்க முதல்லயே போன ஆமியள் கொஞ்சப் பேர் நல்லாய்க் குடிச்சிருந்தாங்களாம். ஸ்ரீமல்லோட நானிருந்ததால அவங்கள் சரசுவைப் பிடிச்சுக் கொண்டாங்களாம். எல்லாம் ஒரு முசுப்பாத்தியாய்த்தான் துவங்கிச்சுதாம். மேல்ல கை வைச்சவுடனை சரசு கத்தத் துவங்கியிருக்கு. பட்டப் பகல்ல ஆரும் கேட்டாலுமெண்டு ஆரோ ஒருதன் அதுகின்ர வாயைப் பொத்தியிருக்கிறான், சரசுக்கு மயக்கம் போட்டுட்டுது. பிறகு சரசு எழும்பேல்லையெண்டு சொன்னாங்களாம். உண்மையில சரசுக்கு என்ன நடந்ததெண்டு ஸ்ரீமல்லுக்கு அண்டைக்குத்

தெரியாதாம், நிஷா. அடுத்தடுத்த நாளிலதான் கதை அவைக்குள்ள வெளிக்கிட்டுது.”

“பாவம், சரசுவை கடைசியில என்ன செய்தாங்களோ?”

“அதுக்குத் தெரியாது, நிஷா. நான் கேட்டன். அப்பிடித்தான் சொல்லிச்சுது.”

“இதை கட்டாயம் மனித உரிமை ஆணையத்தில முறைப்பாடு செய்திருக்கவேணும், வித்யா. நீ, உன்ர விஷயம் வெளிய வரக்குடாதெண்டு நடந்ததெல்லாதையும் மறைச்சிட்டாய். இனிமேலும் இதுமாதிரி ஒண்டு நடக்காமலிருக்க இதெல்லாம் உரிய இடங்களில புகாராய் இருக்கவேணும்.”

“எனக்கு விளங்குது, நிஷா. ஆனா... ந்ஆ... அடுத்தநாள் சரசுவின்ர புருஷன் அவவைத் தேடி கடைக்கு வந்திது. சனிக்கிழமை வேலையால சரசு வீட்டை வரேல்லயெண்டிது. அண்டைக்கும் என்னோடதான் பஸ்ஸில வந்துதோ, என்ன நடந்தது எண்டு கேட்டுது.”

“அதுக்கு நீ என்ன சொன்னாய்?”

“வழக்கமாய் ஒண்டாய் வாறதுதான். அண்டைக்கு சாமான் வாங்கவேண்டியிருந்ததால நான் கூடப் போகேல்லை எண்டிட்டன்.”

“இதெல்லாம் சின்ன விஷயமெண்டு நீ நினைச்சிருக்கிறாய்போல. ஒரு உயிர் இல்லாமல் போயிருக்கு, வித்யா. அதுக்கு என்ன நடந்ததெண்டும் வெளியில தெரிய வரேல்ல. ஒருவேளை உன்னாலதான் சரசுவுக்கு இந்த நிலமை வந்ததெண்டு சொன்னா, நீ என்ன பதில் சொல்லுவாய்?”

“ரா ராவாய் அதை நினைச்ச அழுதிருக்கிறன், நிஷா. நீயும் இல்லை. தனியக் கிடந்து அழுதிருக்கிறன். துக்கம் தானாய் தெளியிற வரைக்கும் அழுதிருக்கிறன். மூண்டு வரிஷமாச்சு, இண்டைக்கு அவளை நினைச்சாலும் நெஞ்சு பொறுக்கேலாமல் இருக்கும். இதைவிட வேற நான் என்ன செய்யேலும், சொல்லு?”

“உன்னைச் சொல்லி என்ன பிரயோசனம்? எங்கட சனத்துக்கு அப்பிடி ஒரு வல்விதி எழுதியிருக்கு, வித்யா. உனக்கு, சரசுக்கு... அதைப்போல ஆயிரம் ஆயிரம் பேருக்கு இப்பிடி நடந்திருக்கு. இப்பவும் நடந்து கொண்டிருக்கு. நீ கூட அந்த விபத்தில தப்பித்தான்

வந்து இப்ப உயிரோட இருக்கிறாய். அப்பிடி ஏதாவதொண்டு உனக்கு நடந்திருந்தா எங்களால எப்பிடித் தாங்கியிருக்கேலும், சொல்லு? நினைச்சா எனக்கு உடம்பே நடுங்குது. எண்டாலும் இந்த விஷயம் வெளியில வந்திருக்க வேணும். இதில எனக்கு வேற அபிப்பிராயம் இல்லை.”

“அண்டைக்கு கடைக்கு வந்த சரசுவின்ர புருஷனிட்ட கடையில நிண்ட எல்லாரும் சொல்லித்தான் விட்டம், மனித உரிமை அமைப்பில, பொலிசில, ஆமியில போய் என்றி போடச் சொல்லி.”

“அந்தாள் போய்ச் சொல்லியிருக்குமோ? அவ்வளவு விபரம் தெரிஞ்ச ஆளா அது?”

“சொல்லியிருக்குமெண்டுதான் நினைக்கிறன். பிறகு அந்தாளை நான் காணேல்லை.”

“ம்...! வேலையெல்லாம் உனக்கு எப்பிடிப் போகுது?”

“எதோ போகுது. பெரிசாய் யாவாரமில்லை. சனத்திட்ட காசு இருக்குதுதான். வெளியில இருக்கிற சொந்தங்கள் அனுப்புதெல்லே? ராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள்ள இருக்கிறதால அதுக்கான கஷ்டமெண்டு ஒண்டிருக்கு. மற்றும்படி சண்டையெண்ட கஷ்டமில்லாமல் இருக்கினம். யாவாரம் கடையளில குறைவெண்டாலும் இயக்கத்துக்கும் காசு கட்டவேணும். அப்பாட்ட படிச்ச ஆளெண்டபடியா இன்னும் என்னை வைச்ச சம்பளம் தந்து கொண்டிருக்கிறார் ஓணர். அதுசரி, உன்ர விஷயம் என்ன மாதிரி? நல்லாய் இருக்கிறியோ இயக்கத்தில?”

“எனக்கென்ன குறைச்சல்? நான் விரும்பித்தான இயக்கத்தில சேந்தனான். என்ன ஒண்டு, தோளில ஆனையிறவுச் சமரில காயம் பட்டுட்டுது. இப்ப மாறியிட்டுது. எண்டாலும் பாரமான வேலையள் செய்யேலா.”

“இஞ்ச இருக்கிறமாதிரி இன்னும் ஆறு மாசத்துக்கு இருந்தியெண்டா தோள்மூட்டு நோ மெல்லமெல்லப் போயிடும்.”

“அப்பிடித்தான் சொல்லுகினம். என்ற படையணித் தலைவி துர்க்கா அக்காவும் என்னை இஞ்ச அனுப்பேக்க அப்பிடித்தான் சொன்னா.”

“வன்னியில இருக்கிறதோ, இஞ்ச இருக்கிறதோ உனக்கு விருப்பமாயிருக்கு?”

“எல்லாம் தமிழாக்கள்தான், வித்யா. எண்டாலும் இருவேறு தமிழாக்கள் எண்டுதான் எனக்குச் சொல்லத் தெரியுது. வன்னியினர் வாழ்முறையே வேற. அந்த நிலவியலுக்கு ஏத்தமாதிரியான வாழ்க்கை அது. அதுகினர் சரித்திரமே குடாநாட்டுச் சரித்திரத்தைவிட வித்தியாசம். கோயில், தெய்வம் எல்லாங்கூட வித்தியாசம். எண்டாலும் இப்ப எனக்கு இஞ்ச இருக்க விருப்பமாயிருக்கு. இந்த சனத்தினர் ஆறுதலான முகத்தை கொஞ்சக் காலம் பாத்துக் கொண்டு இருக்கவேணும் போல இருக்கு. என்னையும் போராளியாய் இஞ்ச நான் நினைக்கிறேல். ஆயுதம் தரிக்கேலாதுதான், அதால.”

“சனம் அங்க பயமில்லாம இருக்குங்கள், இல்லையே?”

“அங்க பயமில்லையெண்டது சரிதான். எல்லையளில் கொஞ்சம் கரைச்சலிருக்கு. மற்றப்படி பிரச்சினையொண்டுமில்லை. எண்டாலும் ஒரு முழு வாழ்க்கையை அங்க ஆரும் வாழேல்லையெண்டுதான் எனக்குத் தெரியுது. அங்க நடக்கிறது வெறும் சீவனம்தான். வாழ்க்கையைத் தமிழ்ச் சனம் துலைச்சு கனகாலம் ஆயிட்டுது.”

“எல்லாரும் இஞ்ச இப்ப கதைக்கிற மாதிரி, இப்பிடியே ஒரு சமாதான ஏற்பாடு வந்திடுமெண்டு நீயும் நினைக்கிறியோ, நிஷா?”

“இயக்கத்தினர் நிலைப்பாடு எனக்குத் தெரியா. சண்டை துவங்கியிட்டுது, இந்தக் களமுனைக்குப் போ எண்டால் போகவேண்டிய ஆள்தான் நான். எனக்கெண்டு ஒரு முடிவில்லை. ஆனா அபிப்பிராயமிருக்கு.”

“என்ன அது?”

“இயக்கம் அடையக்கூடிய ஆகக்கூடுதலான அடைவு இதுதானெண்டு நான் நினைக்கிறன், வித்யா. வடக்கில முகமாலையும், தெற்கில அம்பாறையும், கிழக்கிலயும் மேற்கிலயும் கடலுமாய் எல்லையள் வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு தமிழீழம் இந்த சிறீலங்காவுக்குள்ள இப்ப இருக்கு. புலியளினர் கட்டுப்பாட்டில இருக்கிற கடற்கரையினர் நீளம் சிறீலங்காவினர் கடற்கரை நீளத்தைவிட பெரிசு. இந்த நிலையில இந்த யுத்த நிறுத்த காலத்தை இயக்கம் சரியாப் பயன்படுத்தவேணுமெண்டு நான் நினைக்கிறன். நானறிஞ்ச மட்டில, கிழக்கில புதிய நிலையள எடுக்கவும், எடுத்த நிலையள பலப்படுத்தவும் இயக்கம் முயலுறதப் பாத்தா, அதுக்கு ஒரு தீர்வை அடையிற எண்ணம் இல்லையோவெண்டு சந்தேகமாயிருக்கு.”

“அப்ப... அன்ரன் பாலசிங்கம் சொல்லிற மாதிரியான ஒரு தீர்வாயிருந்தா உனக்கு விருப்பமாயிருக்குமோ?”

“சரியாய்ச் சொன்னாய், வித்யா. அவர் சொல்லுறது சர்வதேச நிலைமைக்கும் ஏற்றதாயிருக்கெண்டு எங்களில சிலபேர் அங்க நம்புறம்.”

“இப்பிடியெல்லாம் அங்க காம்ப்பிலிருந்தும் கதைப்பியளோ?”

“ரகசியமாய்க் கதைப்பம்.”

“எப்பிடி இதெல்லாம் போய் முடியுமோ? சனம்பட்ட அவதி இவ்வளவத்தோடயாச்சும் முடிய வேணும். இந்த யுத்த நிறுத்தத்தோடயே ஒரு சமாதானத் தீர்வு வந்தா நல்லதுதான்.”

“அதுவும் கெதியில வந்தா நல்லது. இல்லையே, வித்யா?”

“கெதியில வந்தா நல்லதுதான்.”

“அப்பதான உனக்கு கெதியில கலியாணம் நடக்கும்.”

“போட...!”

“அதுசரி, உன்ர தங்கச்சியொருத்தி புலியளில நல்ல துவக்குச் சூட்டுக்காறியாய் இருக்கிறாளெண்டு உன்ர ஸ்ரீமல்லிட்ட சொல்லியிட்டியோ?”

“சொல்லியிட்டன்.”

“அதுதான பாத்தன். அப்ப உனக்கும் லவ்தான்.” வித்தியாவின் தோளில் கைபோட்டுக்கொண்டு நிலா சொன்னாள்: “உன்னைப் பகிடி பண்ணுறதாய் நினைக்காத. முந்தியே ஒரு பாதிப்பை அடைஞ்சிட்டாய். ஏமாற்றம் அது இதெண்டு இனியும் ஒரு பாதிப்பு உனக்கு வரக் கூடாது, வித்யா. அதுதான் என்ர கவலை. கொஞ்சம் கெடுபிடியாய் உன்னோட கதைச்சிருந்தாலும், உன்ர நன்மைக்காண்டித்தான் அப்பிடி நான் கதைச்செண்டதை மறந்திடாத.”

“நீ என்ர தங்கச்சியடி. நீ ஒண்டும் சொல்லத் தேவையில்லை.”

“அப்பிடி எதாவது ஸ்ரீமல் பேசாமல் கீசாமல் ஊருக்கு ஓடுற எண்ணமிருந்தா, சொல்லு, என்ர தங்கச்சி துவக்கும் கையுமாய்த்தான்

வருவாளெண்டு. எங்களோட நேருக்கு நேர் நிண்டு ஆமியால தாக்குப்பிடிக்க ஏலாதெண்டும் சொல்லு.”

“சொல்லுறன்” என்றுகொண்டு எழுந்தாள் வித்தியா. “மெய்யாய்ச் சொல்லப்போனா... ஸ்ரீமல்லுக்கு ஆயுதப் பயிற்சி அவ்வளவு இல்லையாம், நிஷா. தமிழ் படிச்சு சனத்தோட பழகி அவையினர் நல்லபிப்பிராயத்தை எடுக்கிறதுதானாம் அதுகினர் வேலை.”

“மெய்தான், வித்தியா. தமிழ்ச் சனத்தோட பழகி அதுகினர் மனநிலையில ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்துறதுக்கும், தகவலெடுக்கிறதுக்கும் ஆமியில அப்பிடியொரு பிரிவு இப்ப இருக்கு. ஒருவேளை மறுபடி சண்டை துவங்கினாலும் ஸ்ரீமல் தப்புறதுக்கு அதால நிறையச் சான்ஸ் இருக்கு, இல்லையே?”

வித்தியா சிரித்தாள். பிறகு, “எழும்பு, போவம். அம்மா இவ்வளவு நேரமாய் காணேல்லயெண்டு அங்க தேடப்போறா.”

இருவரும் வீடுநோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர்.

வெய்யில் இன்னும் ஊமை வெளிச்சத்தையே எறிந்துகொண்டு இருந்தது.

வரும் வழியெங்கும் அவர்களுக்குள் பேச்சு குறைந்திருந்தது. தன் விஷயம் தெரிந்த தங்கைக்கு, இடறிய கல்லே சிவலிங்கமாகியதுபோல் தன் அழிவிலிருந்தும் விரிந்துள்ள தன் எதிர்கால மனோரதங்களை தெளிவாக எடுத்துக் கூறிவிட்டதில், வித்தியாவிடத்தில் விழுந்திருந்த திருப்தி அவளது உரையாடலுக்கான எழுச்சியை அமுக்கிவிட்டிருந்தது.

நிலாவினது மனநிலை வேறொன்றாகவிருந்தது. அதுவரையிருந்த அக்காவாக இல்லாமல் வித்தியா ஒரு பிரமாண்டமான வடிவத்தை அவளுள் எடுத்திருந்தாள். அக்காவிடம் அப்போதுள்ள அந்த பொறுமை, நிதானம், தீர ஆலோசித்ததெல்லாம் அந்தவொரு சனிக்கிழமைச் சம்பவத்தின் பின்னால் உருவானவையென்பதை நினைக்க அவளுக்கு ஆச்சரியமாகவிருந்தது. அவ்வளவொரு சிதைப்பின் பின்னால் தன்னை அழித்துக் கொள்பவர்களாய், தன் சித்தத்தை கலங்க விடுபவர்களாகத்தான் அதிகமானவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். வித்தியாவோ ஒரு புதிய அவதாரம் எடுத்திருந்தாள்.

வித்தியா முன்னர் எப்பொழுதும் அவ்வாறு இருந்தவளேயில்லை. அவள் அவசரக்காரியாக இருந்தாள். எப்போதும் சிடுசிடுவென்ற முசறுக் குணமுள்ளவளாய் இருந்தாள். தன்னைத் தவிர பிறரெவரிலும் அவள் பற்றோ பாசமோ கொண்டிராதவளாயும், சுயநலமியாயும் இருந்தாள்.

நிலா அக்காவை ஒருமையிலும் பெயர்சொல்லியும் விளிப்பது சின்ன வயதுக் காலத்திலிருந்தே தொடங்கியிருந்தது. அவர்கள் எது காரணம் கொண்டாவது கைச் சண்டைகளில் ஈடுபட்டபோது, உயரமும் ஆகிருதியுமுள்ள வித்தியாவிடம் அடிபட்ட நிலா, அவளை போட... மூதேவி... குண்டுவள்ளி... என்றெல்லாம் திட்டுவாள். அதற்கும் வித்தியா அடிப்பாள். அவள் லேசுவில் அடங்குவதில்லை. அவர்கள்

தகராறு பட்டபோதும் குசுகுவென்று அம்மாவுக்கோ அப்பாவுக்கோ கேட்காமல் சத்தமடக்கியே வாதிட்டார்கள், திட்டினார்கள், அடிபட்டார்கள்.

அப்பா அப்போதுதான் அவ்வளவு சாந்தம். வாத்தியார் வேலை செய்யும்போது தேவையாயிருந்த சாந்தம், ஓய்வெடுத்த பிறகுதான் வந்திருக்கிறதென்று அம்மா சிரித்துக் கொண்டே சொல்வாள். முன்பானால் அசுரன் மாதிரித் தான் அப்பா. அம்மாவும் அடிபட்டவள். முகம், மூக்கு என்று பார்க்காது கண்மூடித்தனமாக விளாசுவார். அந்தப் பயம் அவர்கள் எல்லோருக்குமே இருந்தது.

அந்த அக்காதான் தன்னில் விழுந்த ஓர் அவமானத்தைத் தனக்குள்ளான ஒரு சமரில் வென்றுகொண்டிருக்கிறாள். தன்மேல் புரியப்படவிருந்த பலாத்காரத்தையே ஒரு முன்னறிவிப்பில்லாத காமக் கூட்டமாய் அவள் மாற்றியது, தன்னைக் காத்தலின் உபாயமாகவே இருந்திருக்கிறது. பாலியல் வல்லுறவிலுள்ள சிதைப்பு, மானம் சார்ந்த பிரக்ஞையைவிட பல பேரிடத்தில் வலி சார்ந்ததுதான். ஸ்ரீமல்லுடனான வித்தியாவின் உறவிலுள்ள சில கூறுகள் நிலாவுக்கு ஒப்பில்லையெனினும், அவளது மனநிலையின் அந்தப் புத்துருவாக்கத்தில் பெருமையும் மகிழ்ச்சியுமே பட்டாள். அவ்வாறான நினைவுகளால் நிலாவிடத்திலும் பேச்சு அடங்கியிருந்தது.

அவர்கள் வீடு வந்தபோது வாசலிலே கார் ஒன்று நின்றுகொண்டிருந்தது. அப்பாவும், மாமாவும் வெளிக்கிட்டு விறாந்தையில் அமர்ந்திருந்தனர். கஜந்தன் அறைக்குள் வெளிக்கிட்டுகொண்டு இருந்தானெனத் தெரிந்தது.

சமையலறை போனபோது அம்மா சொன்னாள், இன்னும் இரண்டு நாட்களில் மாமாவும் கஜந்தனும் கொழும்பு பயணமாகிறார்களென்று. ஒரு வாரம் நிற்பார்களென அவள் சொன்னாளே என்றதற்கு, கஜந்தனுக்கு மேலெல்லாம் வெகிர்ப் பருக்கள் போட்டு கஷ்ரப்படுகிறான், அதைவிட அம்மை, சின்னம்மையென்று வந்துவிடுமோவென்று அச்சமாயிருக்கிறான், அதனால் அந்த முடிவென்று அம்மா விளக்கினாள்.

மாமாவைப் பார்த்தாகிவிட்டது. கஜந்தனோடுதான் நிலாவுக்கு பேசவிருந்தது. இங்கிலாந்தில் அவன் வயதொத்த தமிழ்ப் பிள்ளைகள் இலங்கைப் போராட்டத்தைப் பற்றி என்ன நினைத்திருக்கிறார்களென அவனோடு நேரில் பேசி அறிய அவளுக்கு

ஆவலிருந்தது. சன்னதி, மாவிட்டபுரமென்று போகிறவர்கள் மாலையில் திரும்பி வந்துவிடுவார்களென்று அறிந்ததில், தான் மறுநாள் மதியம் புறப்படுவதற்குள் அவனோடு பேச வாய்ப்பு வருமென நிலா எண்ணினாள்.

மூவரும் காரில் புறப்பட்டுச் சென்ற பின் வித்தியாவும் நிலாவும் காலையுணவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில் ஒரு பெண் திடீரென வாசலில் வந்து தோன்றினாள். அவலத்தின் ஒருருவமாய் இருந்தாள் அவள். எந்தநேரத்திலும் வாய்விட்டு அழுது புலம்பிவிடுவாள் போன்ற திமிறலொன்று அவளுள் இருக்கக் காணப்பட்டது.

கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரர் நிக்கிராரோ என்றபடி உள்ளே வந்தாள். அம்மாதான் முன்னே வந்து வெளியே போயிருப்பதாகச் சொல்லி, அவள் வந்த விஷயம் விசாரித்தாள். அவரோடு படிப்பித்த சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரர் அனுப்பியதாகக் கூறியபடியே படியோடு விறாந்தையில் அமர்ந்தாள். “நிலத்தில ஏன் இருக்கிறியள்? மேல கதிரையில் வந்திருங்கோ” என்று அம்மா சொல்ல, முகத்தைப் பார்த்துப் பேச அதுதான் வசதியென்றுவிட்டு அந்தப்படியே இருந்தாள்.

மிகுந்த ஏழையாக இருப்பாளென்று தெரிந்தது. பலஹீனத்தைவிட பல வழிகளிலும் பட்ட அலைச்சல்களின் களைப்பே அவளில் அதிகமும் காணப்பட்டது. உயிர்க்கொடி அறுந்ததுபோல் ஒரு தவிப்புடனும் இருந்திருந்தாள். வியர்த்து வழியும் முகத்தை சேலைத் தலைப்பால் துடைத்தபடி, களைப்பின் எந்தச் சுதாரிப்புமின்றி தன் அவலத்தை எடுத்துரைத்தாள்.

நிலா கேட்டிருக்கிறாள் அதுபோன்ற நூற்றுக் கணக்கான தாயரின் அவலக் கதைகளை. அவைபோல் ஒன்றான அவலமாயினும் இது வேறொரு வகை. குலக்கொடி இழந்த தவிப்பு அவள் பிரலாபத்தில் இடைவெளியற நிறைந்திருந்தது.

அவளது கதை இப்படியாக இருந்தது:

விவசாயம் செய்கிற குடும்பம் அது. எண்பத்தேழாம் ஆண்டு இலங்கை ராணுவத்தின் படையெடுப்பில் அவள் கணவனை இழந்தாள். எண்பத்தெட்டாம் ஆண்டு இந்தியன் ஆமிக் காலத்தில் மூத்த மகனை அவள் கண் முன்னாலேயே குடிசையிலிருந்து வெளியே இழுத்துப் போட்டு சுட்டுக் கொன்றார்கள். இரண்டாம்

மகன் உடலாகவும் அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. கூட்டுச் சிதையில் எரிக்கப்பட்டான். தொண்ணூற்றைந்தின் இலங்கை ராணுவ வலிகாமம் யுத்தத்தில் அது நடந்தது. பொலிகண்டியைச் சுற்றி வளைத்த ராணுவம் இளைஞர்கள், நடுத்தர வயது ஆண்களென அறுபதுக்கும் மேலானவர்களை நூல்நிலையமொன்றினுள் அடைத்துவைத்து வெடிகுண்டு வீசித் தகர்த்துக் கொன்றது. அவளுக்கென்று மிஞ்சியிருந்தது அவளது மூன்றாம் மகன் மட்டுமே. அவளையும் சென்ற வருஷம் இயக்கத்துக்குப் பிடித்துப் போய் விட்டார்கள். பள்ளிக்கூடம் சென்றவன் பொழுதுபடுகிற நேரமாகியும் வீடு திரும்பவில்லையென்று தேடி பள்ளிக்குப் போனாள். விளையாடிக் கொண்டிருந்த மாணவர்கள் சிலர் அவளது வகுப்பில் போய்ப் பார்த்து, அவளது புத்தகங்கள் மட்டும் மேசைமேல் இருக்கக் கண்டு எடுத்துவந்து கொடுத்தார்கள். மகனைக் காணவில்லையென்று யார் யாரிடமோ ஓடினாள். எங்கெங்கோ விசாரித்தாள். கடைசியாக ஏ9 பாதை திறந்ததும் கிளிநொச்சிக்குப் போனாள். செல்வராசா சிறீதரன் என்ற பெயரில் யாருமே அங்கில்லையென்று கூறிவிட்டார்கள். அப்படியானால் அவர்கள் பிடித்துவந்த தனது மகன் எங்கேயென்று அங்கேயே தலைவிரி கோலத்தில் நின்று ஆர்ப்பரித்தாள். நாலு பெண் போராளிகள் வந்து அவளை அமைதிப்படுத்தி வெளியே அனுப்பினார்கள். சுப்பிரமணிய மாஸ்ரரின் வீட்டுக்குக் கிட்டேதான் அவளது குடிசை இருந்தது. அவர்தான் தனது சிநேகிதரின் மகள் இயக்கத்திலிருந்து விடுமுறைக்கு வீடு வந்திருக்கிறாள், அவளிடம் விசாரித்தால் தகவலேதும் கிடைக்குமென்று அவளை அங்கே அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்.

சொல்லி முடிய, “இதில இயக்கத்திலிருக்கிற பிள்ளை ஆர்?” என்றாள்.

நிலா தான்தான் எனச் சொல்ல, “என்ற பிள்ளைக்கு பதினாறுகூட வடிவாய் முடியேயல்ல இயக்கம் பிடிச்சுக்கொண்டு போகேக்க. நீர் ஒண்டும் செய்ய வேண்டாம். இயக்கத்தில இல்லையெண்டு சொல்லுகினம். அவளை என்னெண்டு நான் கண்டுபிடிக்கிறதெண்ட வழியைமட்டும் சொல்லும், எந்தப் பாடு பட்டெண்டாலும் நான் என்ற பிள்ளையை மீட்டிடுவன்” என்று துடித்தாள்.

மண்ணும், மக்களும், மொழியுமான போராட்டத்தின் மூலங்களெல்லாம் சிதறிக் கொண்டிருந்தன அவள் பாசத்தில். அவளுக்கேன் அவை? அவளுக்கு அவளது மகன் போதும். ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நடந்த வடக்கின் ஒவ்வொரு பாரிய

ராணுவ நடவடிக்கையிலும் அவள் தன் குடும்ப அங்கத்தவர்களை ஒவ்வொன்றாய் இழந்திருக்கிறாள். பொலிகண்டியிலிருந்து அந்தளவு தூரத்தை அவள் கடந்து வந்தது அவளது மகனின் இருப்பை அறிய மட்டுமே. கர்ப்பம் சுமந்து, கைம்பெண்ணாய் வளர்த்தெடுத்து, குலத்துக்கு ஒருவனாய் காபந்து செய்துவந்த அவளது கடைசி மகன் அவன். அவளுக்கு மட்டுமில்லை, அவளது குலத்துக்கே அவன் உயிர்க் கொடி. அவனைத்தான் எங்கேயென்று கண்டுபிடிக்க உபாயம்கேட்டு வந்திருக்கிறாள்.

நிலாவால் என்ன சொல்ல முடியும்?

ஆறுதல் சொல்லி அனுப்புகிற விவகாரமா இது?

ஆனாலும் வேறு வழியில்லை.

தன்னால் அதைக் கண்டுபிடித்துவிட முடியாதென்றும், இருந்தால் அவனது போட்டோவுடன் ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமை அலுவலகத்தில் சென்று முறையிடும்படியும் சொல்லினாள். மேலும் யாழ்ப்பாணம் உட்பட வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் ஏழு பிரதேச யுத்தநிறுத்த கண்காணிப்புக் குழு அலுவலகங்கள் இருப்பதாகவும், சமாதான பேச்சுவார்த்தைக் காலத்தில் போருக்கு ஆட்களைச் சேர்த்தல் ஆயுத கொள்வனவு போன்றவை யுத்த நிறுத்த மீறலாகவே கணிக்கப்படுமாதலால் அங்கேகூட முறைப்பாடு செய்யலாமெனவும் தெரிவித்தாள்.

“அவனை உயிரோட வைச்சிருங்கிறாங்களோ இல்லையோ எண்டதே எனக்கு தெரியாமக் கிடக்கே. அதை நான் முதலில அறியவேணும்.”

“ஏன் அப்பிடி நினைக்கிறியள்? இயக்கத்துக்கெண்டு போனா அங்கதான இருப்பார்.”

“அங்க இல்லையெண்டு செல்லுகினமே!”

“உங்கட மோனுக்கு வயசு குறைவாயிருந்து, உங்களுக்கும் விருப்பமில்லையெண்டா... திரும்ப உங்கட பிள்ளையை உங்களிட்டத் தருவினம். நீங்கள் கிளிநொச்சியில புலியளிளர் அலுவலகத்தில் போய்ச் சொல்லுங்கோ.”

அந்தப் பெண் நிதானமாக அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“அவ்வளவுதான் செய்யேலுமோ?”

“இயக்கத்தில் இருந்தாலும் எல்லா விஷயத்தையும் நாங்கள் அறிஞ் சிடேலாது, அன்ரி...”

அவளுடைய கண்கள் சிவந்து வந்துகொண்டிருந்தன.

அப்படியே இருக்கையோடு நிலாவை வைத்துப் பின்னிய பார்வை அது.

பிறகு எழுந்தாள். “ம்...! அப்பிடியோ?” என்றாள். போய்வருவதாகக்கூட சொல்லாமல் நடந்தாள். கேற்றடியில் நின்று மறுபடி நிலாவை திரும்பிப் பார்த்தாள். “நல்லாய் இருக்க மாட்டுது உங்கட இயக்கம். சின்னன் பெரிசெண்டு பாக்காமல் எல்லாத்தையும் பொதுக்கி வைச்சு, கடைசியில எல்லாரையும் ஒருநாளைக்கு பலி குடுக்கப் போறியள், இருந்து பாருங்கோ. இஸ்ரேல் வரப் போகுது... பலியெடுப்பு துவங்கப் போகுது... பலி முடிஞ்சாத்தான் என்ற வயிறு குளிரும்.”

அவள் விறுவிறுவென போய்விட்டாள்.

அதிர்த்தபடி நிலா, வித்தியா, செம்பவளம் மூவரும் விறாந்தையில் இருந்திருந்தனர்.

மாலையில் அப்பாவும் மாமாவும் வெளியே போயும், அம்மாவும் அக்காவும் கிணற்றடியில் நின்றுமிருந்த நேரத்தில் கஜந்தனோடு கதைக்க நிலாவுக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

அன்று அவர்கள் சென்றுவந்த இடங்களைப் பற்றிய விசாரிப்போடு அந்த உரையாடலைத் தொடங்கினாள் நிலா.

தான் பிறந்த மண் அதுவில்லையென்றாலும், அந்த மண்ணில் மிதித்த போது தானடைந்த பரவசத்தையும், உணர்வுக் கொந்தளிப்பையும் விஸ்தாரமாய்ச் சொன்னான் கஜந்தன். பிறகு, “சண்டை துவங்கிறதுக்கு முந்தி இந்த இடங்களையெல்லாம் நான் பாத்திருக்கவேணும் என்று எனக்கு விருப்பம். அப்பதான் இந்த ஊரை நல்லாத் தெரியும்” என்றான்.

“நீ பிறந்ததே யுத்தம் துவங்கின பிறகுதான். அதால அதுகின்ற நிறைவான தோற்றத்தை உன்னால எப்பவும் பாத்திருக்கேலாது, கஜன். ஆனா, பிறந்திராட்டியும் உன்ர ஜீவ வேருள்ள மண்ணில காலடி வைச்சவுடன நீ அடைஞ்ச உணர்ச்சியைச் சொன்னியே, அது எனக்கு நல்லாய்ப் பிடிச்சிருந்திது.”

“சென்றல் காலேஜ்சுக்குப் பின்னால மூன்டாம் நாலாம் குறுக்கு வீதியள்ல இடிஞ்சு கன வீடு கண்டன். காலேஜ்சுக்கு முன்னால எரிஞ்சுபோய் லைப்ரரி இன்னும் இருக்கு. யுத்தமெண்டது, இஞ்சு மட்டுமில்லய், எங்கயும்தான் வேண்டாமெண்டு இருந்திது. லண்டன்ல கனபேர் இலங்கை யுத்தத்திற்கு ஆதரவாயிருக்கினம். அவைக்கு உண்மை என்னெண்டு தெரிய இல்லய்.”

“ஏன், தமிழீழம்தான் வேணுமெண்டு கேக்கினமோ?”

“அப்பிடித்தான்.”

“உனக்கு அந்த மாதிரி விருப்பமில்லையோ, கஜன்?”

“எனக்கு சண்டையே விருப்பமில்லை.”

“உன்னைமாதிரி லண்டன்ல கனக்கப்பேர் இருப்பினம்போல?”

“சண்டை வேண்டாமிண்டு அங்க கொஞ்சம்தான் ஆக்கள்.”

“அந்தமாதிரி ஒரு சண்டை இல்லாம உரிமை கிடைச்சதா சரித்திரத்தில நான் கேள்விப் படேல்லை. உனக்குத் தெரிஞ்சா சொல்லன், கேக்கிறன்.”

“அதுக்கு முன்னுதாரணம் தேவையில்லய். நாங்களே ஒரு உதாரணமா வரவேணும். காலத்துக்கேத்த ஒரு யுத்தமுறையை துவங்கிறதில என்ன பிளை? சண்டையை அரசியலாய் செய்யவேணும். அது ஒரு பாஸிரிவான முடிவை கொண்டுவந்து தரும். அதால கனக்க அளிவு வராது.”

“எனக்கு சண்டையும் பிடிக்கும். சமாதானமும் பிடிக்கும், கஜன். இதுகிள்ர அர்த்தம் என்னெண்டா, உரிமை கிடைக்காட்டி சண்டையும், உரிமை வாறதாயிருந்தா பேச்சுவார்த்தையும் பிடிக்குமெண்டதுதான்.”

“அதுதான் நான் சொல்லுறதும். இந்தளவு சின்ன ஒரு நாட்டில நீங்கள் அடைஞ்சது பெரிய உயிரிளப்பு. தெரியுமா உனக்கு? கிட்டடியிலதான் எங்கயோ பாத்தன், அறுபதாயிரம் பேர் இஞ்சு செத்திருக்கு மொத்தமா.”

“தெரியும், கஜன். எங்களில இந்த விதி கனகாலமாய் எழுதியிருக்கு. இதுக்கான மூலவேர் ஒண்டிருக்கு. அது அறவேணும். அப்ப பேச்சு வார்த்தையாலயும் நாங்கள் உரிமையைப் பெறலாம்.”

“எது அந்த மூலவேர்?”

“தெரியேல்லை. உடன்படிக்கை வருகுது, கிழிச்செறியினம். பிறகொரு உடன்படிக்கை வருகுது. அதையும் கிழிச்செறியினம். அப்ப... அதையெல்லாம் செய்விக்கிற ஒரு சக்தி இருக்கெண்டுதான் அர்த்தம்? ஆனா அது என்னெண்டுதான் தெரியாம இருக்கு.”

“அதைக் கண்டுபிடிச்சு அளிக்க கனக்க காலமாகும். அதுக்கிடையில் வாற மனித அளிவு எனக்கு பெரிய விஷயமாயிருக்கு.”

“எனக்கும்தான். ஆனா என்ன செய்யிறது? போராட்டத்தில எதிரிதான் எங்கட ஆயுதத்தையும் தீர்மானிச்சான்? அஹிம்சைப் போராட்டமும் செய்து பாத்தமே. அதால முடியாட்டி, வேற எந்தப் போராட்டத்தாலதான் நாங்கள் உரிமையை எடுக்கிறது?”

கஜன் பேசாமலிருந்தான்.

கஜன்மூலம் இங்கிலாந்திலுள்ள அவனது தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஒரு பகுதியினரின் எண்ணத்தை அறிந்தளவில் நிலாவிடத்தில் ஒரு திருப்தி வந்து விழுந்தது. கஜனுடைய அரசியல் அழிவின் பரிதாபத்திலிருந்து துவங்கியிருப்பதை அவள் கண்டாள். யுத்த அழிவுகளில் கலங்குபவன், யுத்தத்தில் இறந்த மாவீரர்களை அறிகையில் என்ன எண்ணுவானெனத் தெரிய அவளுக்கு ஆவல் வந்தது. “கஜன், நீ போறதுக்குள்ள முடிஞ்சா மாவீரர் துயிலும் இல்லத்தை ஒருக்கா பாத்திட்டுப் போ. கன தூரமில்லை. இஞ்ச கொடிகாமத்தில ஒண்டு இருக்கு.”

“என்ன அது?”

“சண்டையில் வீரமரணம் அடைஞ்ச போராளியள அடக்கம் செய்யிற இடம். வரிசை வரிசையாய் வெண் நடுகல்லுகள் நீள நீளத்துக்கு இருக்கும். அதில அந்தப் போராளியினர் பேரும், பிறந்த இறந்த காலம் எல்லாம் இருக்கும். அது வெறும் கல்லறை மட்டுமில்லை, கஜன். அந்தந்த மாவீரர்களின் ஆவிகள் துயில் கொள்ளுகிற மாளிகையும். அவையெல்லாம் தங்கட லட்சியத்தினர் விடியல் காண அங்க காத்திருக்குதுகள். ரண்டு நாளில கொழும்பு போறியா, பாத்திட்டுப் போ. இல்லாட்டி, இங்கிலாந்து போனாப் பிறகு ஆவியள் வந்து நித்திரையைக் குழப்புமெண்டு பாக்காமல் விட்டிடுவியோ?”

“இல்லய்... அப்பிடி எனக்கு பயமில்லய்.”

“அதைப் பாக்கேக்க என்ன நினைச்சாயெண்டு லண்டன் போனாப் பிறகு எனக்கு எழுது. என்ன, எழுதுவியா?”

சிறிதுநேரம் கஜன் யோசித்தான். பிறகு, “போன் பண்ணுறன்” என்றான்.

“என்னிட்ட செல்போன் இல்லை.”

“அப்ப... எளுதுறன். இங்கிலிஷ்லதான் எழுதுவன்.”

“என்னத்திலயெண்டான்ன எழுது.”

மறுநாள் மதியம் சாப்பிட்டானதும் புறப்பட ஆயத்தமானாள் நிலா. தானும் வெளியே செல்லவேண்டுமென்று வித்தியாவும் வெளிக்கிட்டாள். அப்பாவிடம், மாமாவிடம், கஜந்தனிடம் சொல்லி விடைபெற்றாயிற்று. அம்மா விறாந்தைக்கும் வராமல் சமையறையிலேயே நின்றுகொண்டிருந்தாள். உள்ளே செல்ல நிலாவுக்கு அச்சமாக இருந்தது. அவள் அழுது தன்னையும் அழவைத்து விடுவாள் என்ற பயம். ஆனாலும் உள்ளே சென்றாள். அப்படியே கட்டியணைத்துக் கொண்டாள் அம்மா. அவளது உடல் குலுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவள் அழுகையை அடக்க எடுக்கும் பிரயத்தனமே அதுவென்று நிலா கண்டாள். அவளது பிடியின் இறுக்கம், உன்னைப் போகவிட மாட்டேன் என்பதுபோல் அத்தனை திடமாகவிருந்தது. அம்மாவின் அழுகையில் நிலாவுக்கும் அழுகை வந்தது. அப்பா வந்து, “இந்த யுத்த நிறுத்தம் இப்பிடியே நிரந்தரமான சமாதானமாய் வரவேணுமெண்டு எல்லாரும் நேர்த்தி வைப்பம். இஞ்ச கிட்டத்தான இருக்கப் போறா. போய்ப் பாப்பம், இல்லாட்டி வந்து பாக்கச் சொல்லுவம். விடும், பவளம்” என்று அம்மாவைச் சமாதானப்படுத்தி பிடியைத் தளர்ப்பித்தார்.

“நான் கவனமாயிருப்பன், அம்மா. கவலைப்படாதயுங்கோ. இப்ப சண்டைக் காலமும் இல்லைத்தான்” என்றுவிட்டு நிலா பாய்க்கை எடுத்தாள்.

வெள்ளவத்தை பிள்ளையார் கோவிலடியில் அந்த மனிதரைக் கண்டார் சாமி. குனிந்தபடி நடந்துகொண்டிருந்தவரை இருவர் தாண்டிப் போகையில் பக்கப்பாட்டில் விழுந்த பார்வையில்தான் பரிச்சயத்தின் கீறு அவரில் சிரசுதயம் காட்டியது. பக்கத்தில் அவரைவிட உயரமாகவும், தடித்துமிருந்தவன் அவரது மகன் கணேசகுமாராய் இருக்கக் கூடும். சாமிக்கு அதை திண்ணமாய் அறியும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. தன்னை அவர் புறக்கணித்ததுபோல் போனதுதான் சாமியின் மனத்தை அதிகமும் தூண்டியதாய்ப் பட்டது. கறுப்பு உடையோடும், நீண்ட தலைமயிர் தாடியோடுமுள்ள சாமியை அவரால் சுலபமாக அடையாளம் கண்டிருக்க முடியும். கைமாற்றுக் கேட்டு மறுத்த அந்தக் கோபத்தை இன்னும் அந்த மனிதர் கொண்டிருப்பது சாத்தியமா? அந்த மனிதரே சவரம் செய்யாத முகத்தோடும், சபரிமலைக்குப் போகவோ போய்வந்தவர் போலவோ நான்கு முழ காவி வேட்டியும் கறுப்புச் சட்டையுமணிந்து செருப்பற்ற கால்களுடன் போய்க் கொண்டிருந்தார். அந்த ஐயப்ப பக்த தோற்றத்துக்கான குணங்களோடு அவர் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னால் லொட்ஜிலே சாமிக்கு அறிமுகமாகிய பொழுதில் இருந்தவரேயில்லை. ஆனால் பரிச்சயத்தின் கீற்றை சாமியால் லேசுவில் புறக்கணிக்க முடியாதிருந்தது.

சாமி எட்டி நடக்க முயன்றார். முன்னால் சென்றவரும் அவசரத்தில்தோல் வேகமாகவே நடந்துகொண்டிருந்தார். ஏதாவதொரு பாதசாரிகள் பாதையைக் கடக்குமிடத்தில் சிவப்பு விளக்கு விழுந்திருந்தால் அவர் காத்து நிற்கவே நேரும், பிடித்துவிடலாம்.

வெள்ளவத்தை சந்தை, அடுத்து வந்த கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம் தெருவென அவர்கள் வேகமாக தாண்டிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

சிவப்பு விளக்கு மாறுவதற்காக சாமிதான் ஒரு இடத்திலே காக்கவேண்டி நேர்ந்தது.

நிலமிருந்தவர், வீடிருந்தவர், தோட்டம் வயல்களிருந்தவர் எல்லாரும் வன்னியின் வனக் குடிசைகளிலும், தறப்பாள்களின் கீழும் அந்தரித்துக் கொண்டிருந்த பொழுதில், தீவின் அதிவடக்கே அவர்களின் நிலத்தையும் வீட்டையும் தோட்டங்களையும் கொண்ட பெருநிலப் பரப்பு, இலங்கை முப்படைகளின் வசம் இருந்து கொண்டிருந்தது. அது தொண்ணூறுகளின் காலம். அக்காலப் பகுதிக்கு சற்று முன் பின்னாக கொழும்பு வந்துவிட்ட பலர் வாடகை வீடுகளிலும் லொட்ஜ்களிலும் தங்கியிருந்தனர். வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பும் முகவர்களிடமிருந்து எப்பொழுது தமது புறப்பாட்டுக்கான தகவல் வருமென சிலர் காத்துக் கிடந்தார்கள். இந்தியாவுக்காவது சென்றுவிட பலர் முயன்று கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பலரில் கணேசகுமாரும் அவனது தந்தையும் இருந்திருந்தார்கள்.

தந்தையும் மகனும் வெள்ளவத்தை கடற்கரைப் பக்கத்தில் லொட்ஜாக உருவெடுத்திருந்த ஒரு வீட்டின் ஒட்டுப் பலகை அறையில் ஆளுக்கு நூறு ரூபா நாள் வாடகைக்கு அப்போது தங்கியிருந்தனர். அறையென்பது பாயும் தலையணையும் பெட்டிகளும் உடுப்புகளும் வைக்கும் இடமாக மட்டுமே இருந்தது. பெண்களும் குழந்தைகளும் அறையிலும், ஆண்களும் இளைஞர்களும் கூடத்திலும் படுத்தார்கள். அந்த மாதிரித்தான் அந்த மூன்று வருஷங்களையும் அவர்கள் அங்கே கழித்தார்கள். மூன்று வருஷமென்பது பெரிய காலப்பகுதி இல்லைத்தான். ஆனால் கணேசகுமார் பேசிய சிங்களம் அந்தக் கால அளவை மிகப் பெரும் பரப்பில் பார்க்கும்படி கோரி நின்றது.

அந்த 1331 எண் வீட்டிலே கொழும்புவரும் வேளையில் சாமியும் தங்கியிருக்கிறார். அதற்கு அவரிடமிருந்த வசதியும், தேவையும் சேர்ந்தே பயணித்திருக்கவேண்டும்.

இயக்கத்தில் ஈடுபட்டிருக்காத எந்தத் தமிழரையும் அவர் இலங்கைப் பாஸ்போர்ட், இலங்கை அடையாள அட்டை உள்ளவராக, விமான பயணச் சீட்டு உள்ளவராக இருக்கிற பட்சத்தில் 'போ... விரைவாய்ப் போ...' என்று அதிகாரிகளே தள்ளிவிடுகிற அளவுக்கு தமிழரின் வெளியேற்றத்துக்கு நாட்டின் கதவுகள் ரகசியமாய்த் திறக்கப்பட்டிருந்ததில் லொட்ஜ்கள், வீடுகளெல்லாம் தமிழர்களால் பிதுங்கி வழிந்தன. ரணதுங்க பிரேமதாசவின் ஜனாதிபத்தியத்தில்

நல்லாட்சி நடக்கிறதென்று கொழும்பில் தங்கியிருந்த பல யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் சொன்னார்கள். சாமி கேட்டு அதைச் சிரித்திருக்கிறார்.

சாமி மூன்று நாட்கள் அந்த முறை அங்கே தங்கியிருந்தார்.

அந்த மூன்று நாட்களிலும் கணேசகுமார் வலு ஒட்டாக அவருடன் இருந்தான்.

அவர் புறப்படுவதற்கு முதல் நாளிரவு அவனது தந்தையை தனியே அழைத்து, 'உங்கட மகன் வலு கெட்டிக்காறனாய் இருக்கிறான். விவேகமாய் எல்லா விஷயங்களையும் விளங்கிக் கொள்ளுறான். ஆனா தெருவில் போய் வாற நேரத்தில தொங்கியும் குதிச்சும் ஓடியுமாய்க் கத்துறது நல்லதில்ல. நல்ல ஒரு மனநல டொக்டரிட்ட அவனைக் கொண்டுபோய் நீங்கள் காட்டினா என்ன?' என்று கேட்டார்.

அதற்கு ஒரு குவாட்டருக்குப் பின்னால் எதற்கும் சிரிப்பவராயிருந்த அவனது தந்தை, 'எனக்கிது முந்தியே தெரியும், ஐயா. தாய்க்காறி செத்தாப் பிறகு இப்ப மூண்டு வரியமாய் உவன் உப்பிடித்தான் இருக்கிறான். இந்தக் கிழமை இல்லாட்டி அடுத்த கிழமை அனுப்பியிடலாமெண்டு ஏசன்ற் சொல்லுறான். போனாப் பிறகு, அங்க மருந்தெல்லாம் ஃபிரீயாமே, அங்க காட்டுவம்' என்று கூறிச் சிரித்தார்.

'நீங்கள் அடுத்தடுத்த கிழமை போறதெண்டாலும் இப்ப ஒரு டொக்டரிட்ட காட்டுற அளவுக்கு நன்மையிருக்கும். வெளி நிலமையைப் பாத்தா, நீங்கள் இப்போதைக்குப் போகேலாதுபோல கிடக்கு. ஈரோப்பிலயும் கனடாவிலயும் எயாப் போர்ட்டில கொஞ்சம் கஷ்டமெண்டு கேள்வி.'

'நானும் அறிஞ்சன். ஆனா காசைத் திருப்பித் தாவெண்டா இனி ஏசன்ற் தரவே போறான்? அதுதான் எல்லாம் சரிவரட்டுமெண்டு நாங்களும் பாத்துக் கொண்டிருக்கிறம்' என்றார் அவர்.

பிறகு கணேசகுமாருக்கு அப்படியான மனநிலை ஏற்படும்படி தாய்க்கு என்ன நேர்ந்ததெனக் கேட்டார்.

கதைக்கிற அருட்டல் குணத்தோடிருந்தவர் வாய் திறந்தார். சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் இடையிடையே அழுதார். அது

துக்கத்தினால் மட்டுமானதாய் சாமிக்குத் தெரியவில்லை. அவர் கதையை முடித்தபோது ஒரு சித்திரம் சாமியிடத்தில் விரிந்திருந்தது.

ஏ9 பாதை பூட்டியிருந்த அக் காலப் பகுதியில், சுமார் தொண்ணூறின் ஆரம்பத்தில், கணேசகுமார் பயணித்து கொழும்பு வந்த வழி மிகக் கடுமையான சதுப்புநிலமும், நீரேரியும், ஆபத்துக்களும் நிறைந்ததாக இருந்தது. அந்த வழியிலுள்ள நீரேரியில் படகு வந்து கொண்டிருந்த பொழுதில் மின்னலாய் வந்து தாக்கிய உலங்கு வானூர்தியின் குண்டு வீச்சில் அவன் அம்மா உடல் சிதறிச் செத்திருந்தான். குண்டு வெடித்து படகு சிதறும்வரை பயணிகள் படகிலேயே அசைவதற்கான கால அவகாசமுமின்றி அந்தப்படியே விறைத்து அமர்ந்திருந்தார்கள். குண்டு வெடித்தபோது எல்லாரும் தூக்கி வீசப்பட்டார்கள். கணேசகுமாரும் தூக்கி வீசப்பட்டான். அப்பாவும் வீசப்பட்டார். அதிகாலைப் பொழுதுவரை காத்திருந்து, போராளிகளின் எறிகணை வீச்சுக்கும் தப்பிவந்த அந்த உலங்கு வானூர்தியின் தாக்குதல் அந்தளவு துல்லியமாக நடந்திருந்தது. கணேசகுமார் நீரில் மூழ்கி முக்குளித்து ஒருவாறு கரையொதுங்கியபோது அப்பா ஓடிவந்தார். 'அம்மா எங்கயடா... ? அம்மா எங்க...?' என்று பரதவித்துக் கூவினார். 'அம்மா...! அம்மா...!' என்று கூவியழைத்து கரை முழுதும் தேடினான் கணேசகுமார். மூன்று பேரின் உடல் துண்டுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன ஏரியிலிருந்து. யாருடைய துண்டென்று யாருக்குத் தெரியும்? பெருந் துண்டுகளை உடையிலிருந்து அடையாளம் கண்டார்கள். கடைசியாக, கரையிலேயே ஒன்றாக இட்டு தீமூட்டினார்கள். அவர்கள் வவுனியா ஊடாக கொழும்பு வந்து சேர்ந்தபோது குடாநாட்டிலிருந்து வெளிக்கிட்டு ஆறு தினங்கள் ஆகியிருந்தன.

பிறகு சடுதியில் அவரே கேட்டார்: 'நீங்களும் இஞ்ச அடிக்கடி வாரியல்போல கிடக்கு. இருந்தா ஒரு நூறு ரூவாய் கைமாத்தாய்த் தாருங்கோவன், அடுத்தமுறை வரேக்க தாறன். பிராஞ்சிலயிருந்து மகன்ர காசு வர சுணங்குது இந்தமுறை, அதுதான்...'

சாமி, 'நானே உங்களிட்டக் கேக்கலாமெண்டிருந்தன்' என்று தவிர்ந்து கொண்டார். ஆனால் சாமியிடம் பணமிருந்ததை அவர் கண்டிருக்க வாய்ப்பிருந்தது. பிறகு நான்கைந்து தடவைகள் அதே லொட்ஜில் அவரைச் சந்தித்திருக்கிறார். கணேசகுமார் மட்டும் வந்து வழக்கம்போல கடைக்குப் போய்வருவது போன்ற சின்ன உதவிகள் செய்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவருக்கு அது

பிடித்தமாயிருந்திருக்காதென்று சாமிக்குத் தெரியும். ஆனால் கணேசகுமாரைத் தடுக்க அவரால் முடிந்துவிடாது.

தன் முன்னால் செல்பவரை நடையில் துரத்திக் கொண்டே எல்லாம் ஞாபகமானார் சாமி.

முன்னே சென்றவர் சட்டென இடது பக்க பாதையில் இறங்கினார். அந்த இடத்தை சாமிக்குத் தெரியும். போதியாவத்தை, திக்கல்அட்ட தாண்டி கழிவுநீர்க் கால்வாய்க் கரைவழி சென்றால் திம்பிரிகஸ்ஸாய வரும். அந்தப் பகுதியில் ஏராளமான யாழ்ப்பாணம் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த மாற்றியக்கத்தவர்கள் குடியிருந்தார்கள். அவர்களில் பலரைத் தமிழராய் அடையாளம் காணவே சிரமமாயிருந்தது. பேச்சும் சிங்களத் தமிழாய் மாறியிருந்தது. பலபேரின் வாசம் தகரக் கூரையுள்ள பலகை வீடுகளாய் இருந்தன அங்கே. இரவுகள் சோபிதமடைகிற இடமும் அதுதான்.

கடையிலே ஏதோ வாங்கத் தாமதித்த அந்த மனிதரை சாமி கடைசியில் பிடித்துவிட்டார். “என்னை ஞாபகமிருக்கோ? கடற்கரைப் பக்க லொட்ஜில்”

“உங்கள ஞாபகப்படுறதுக்கென்ன? எப்பிடி இருக்கிறியள்? நல்லாய் மூச்சு வாங்குது.”

“கோயிலடியில கண்டு திரத்திக் கொண்டெல்லே வாறன்.”

“அங்கயிருந்தோ? ஏன், சாமி, கூப்பிடுறதுக்கென்ன?”

“நீங்கள்தானோவெண்டு சந்தேகமாயும் இருந்திது”

சிறிய உரையாடலின் பின் அவர்கள் இன்னும் வெளிநாடு செல்லாத காரணத்தை உசாவினார் சாமி.

“ஏசன்ற் காசையடிச்சுக் கொண்டு ஓடியிட்டான். இனி ஏசன்ருக்கு கட்ட தன்னிட்ட காசில்லை, கொஞ்சம் பொறுங்கோ, தனக்கு பேப்பர் கிடைச்சாப் பிறகு ஸ்பொன்சரில கூப்பிடுறெண்டான் மகன். அவனுக்கும் பேப்பர் இன்னும் கிடைக்கேல்லை, நாங்களும் இன்னும் போகேல்லை.”

“கணேசகுமாருக்கு இப்ப எப்பிடி...?”

“மருந்தெடுத்துக் குடுத்தாப் பிறகு முந்தின மாதிரியில்லை. நீங்கள் கொழும்பில்தானோ, இல்லை... யாழ்ப்பாணத்திலயோ?”

“அங்கயும் இஞ்சயும் மாறிமாறித்தான்.”

“பத்துப் பன்ரண்டு வரியமாச்சு, உங்களுக்கும் இன்னுமொரு போக்கிடம் கிடைக்கேல்லை. இப்பவும் அலைச்சல்தான்” என்றார் அவர்.

பத்து பன்னிரண்டு வருஷங்களல்ல, அது இருபத்தைந்துக்கு மேலே. ஆனால் அதை அவரிடம் சொல்லவேண்டியதில்லை. சாமி சிரித்து, “பலன் வேணும் எல்லாத்துக்கும்” என்று கூறி விடைபெற்றார்.

மறுநாள் காலையில் கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டு சாமி புத்தூர் வந்தார். அவருக்கு வன்னி செல்லத்தான் திட்டமிருந்தது. ஆனாலும் ஏதோ வாரப்பாட்டில்போல் அங்கேயே ஓடிவந்தார்.

இரண்டு நாட்களாக எதிர்ப்புறத்து நிலா தங்கியிருந்த வீட்டைக் கவனித்தார். நிலா விடுப்பில் ஊர் போனவள் இன்னும் திரும்பவில்லையென்று தெரிந்தது.

ஊர் உறங்கிக்கொண்டிருந்தது இருளுக்குள். எந்தப் பெரிய வீடும்கூட இருளுக்குள்ளேயே புள்ளி மஞ்சள் விளக்குச் சுடரில் இருக்க விதிக்கப்பட்ட காலமாய் இருந்தது அது.

நத்துவொன்று கத்திக்கொண்டு அப்போது மேலே பறந்தது.

“இப்பவும் நத்து இருக்கோ?” என்று ஆச்சரியமாய் எண்ணினார் சாமி.

சுமார் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னால் அவரது பூர்வீக கிராமத்திலும் நத்து கத்தியது. அதை சாமியும் சின்ன வயதிலே கேட்டிருக்கிறார்.

வானொலியும், கடலும் சத்தம் அடங்கியிருந்த ஒரு இரவில், தாயின் அருகிருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த பரம ஒரு பறவை மேலே கத்தியபடி பறந்து சென்றது கேட்டு, “என்னம்மா அது?” என்றான் தாயாரிடம்.

“என்னம்மா அதுவெண்டா... எது?” தாய் கேட்டாள்.

“மேல கத்திக்கொண்டு போச்சதே, அது.”

“அதுதான் நத்து.”

“நத்தா?” என்று கேட்டு திகைத்தான் பரமன். ஒரு பெரிய ஓட்டை முதுகிலே சுமந்துகொண்டு ஊர்ந்துசெல்கிற அந்த ஜந்து பறக்குமா?

இரவின் அமைதி குலைந்துபோகும்படி அவ்வளவு பலமாய்க் கத்துமா? அவனால் நம்பமுடியவில்லை. 'நத்து பறக்குமாம்மா?'

'ம்.'

'உந்தமாதிரிக் கத்துமா?'

'ம்.'

'கீழ் ஒருநாளும் அது கத்தினதேயில்லை?'

'ஓட்டோட கீழ் ஊர்ந்துபோற நத்தை வேற. இது நத்து. இது பறக்கும்... கத்தும்... எல்லாம் செய்யுமப்பன்.'

வளர்ந்த பிறகுதான் தெரிந்தது, நத்தை கத்திப் பறப்பது நல்ல நிமித்தமென்பது. ஒரு சுபச் செய்தியை அது முன்னறிவிப்புச் செய்கிறது. அப்போதே நினைத்திருக்கிறார், நத்து கத்துமிடமாய் தன் வீட்டை அமைத்து விருத்திகளைப் பெருக்கிக் கொண்ட தாத்தா உண்மையில் நாட்டு வளப்பம் தெரிந்திருந்தாரென்று.

சாமிக்கு தரிசன வெளி கிடைத்தது.

பீடி எடுத்துப் புகைத்தார்.

அவருக்கு சிறகுகள் முளைத்தன.

அது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதி.

தமிழும் சைவமும் யாழ் குடாநாட்டில் சீரும் சிறப்புமாக வளர்ந்த காலம். மதுரை மற்றும் கரந்தை தமிழ்ச் சங்கங்களுக்கு ஒரு பண்டித பரம்பரை போயும் வந்தும் இரு நாட்டு இலக்கிய ஊடாட்டங்களை வெகுவாக பராமரித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்போது சென்னையிலிருந்த அச்சு வாகன வசதி அவர்களை இன்னுமின்னும் இழுத்தெடுத்தது.

தமிழ்ப் படிப்பாலும் தன்னலமில்லாத சேவையாலும் சமூகத்தில் கௌரவத்தை சிலர் பெற்றுக் கொண்டிருக்கையில், வெள்ளைக்காரன் ஆட்சியானாலும் பழைய ராஜவம்சமும், அமைச்சர் குலமும், பிரதானிகள் சமூகமும், தளகர்த்தர் பரம்பரையும் அதிகாரம் பெற்ற அரசு உத்தியோகங்கள் பெற்று ஏகச் செல்வாக்குடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தன. புகையிலை ஏற்றுமதி வர்த்தகமும், தேங்காயெண்ணெய் உற்பத்தியும், கரம்பு, கறுவா, ஏலக்காய் வியாபாரமும் கோயில்களைப் புனரமைத்ததோடு திருவிழாக்களையும் ஆடம்பரமாகச் செய்ய மார்க்கம் காட்டின.

தேசத்தில் முடியரசன் எவனும் இல்லாமல் ஆனான். ஆனாலும் முடியரசி இங்கிலாந்திலிருந்து மூன்று நாடுகளாயிருந்து இலங்கையென்ற ஒற்றையரசாகக் குறுக்கிய ஒரு தீவுப் பரப்பை ஆட்சிசெய்துகொண்டிருந்தாள்.

தமிழை மொழியால் வளர்த்த ஆறுமுக நாவலரின் வாழ்க்கையில் இறுதிக் கந்தாயம் அது. நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவிலின் அனுஷ்டானங்கள், நியமங்கள், அதிகார முறைமைகள் பற்றி கோயில் அறங்காவலர்களுக்கும், அர்ச்சகர்களுக்குமிடையே இடையறா போட்டியொன்று நிலவிவந்தது. உண்மையில் ஆறு காலப் பூஜைகளும், ஆடி-ஆவணி மாதங்களின் இருபத்தைந்து நாள் மகோற்சவமும், ஆண்டின் ஐம்பத்தைந்து திருவிழாக்களும் காணும் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவிலின் வருமானம் குறித்த பிரச்சினையே அதுவென்று ஊர் அறிந்திருந்தது.

இவ்வாறான தகராறுகள் அந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் முடிக்குரிய நீதிமன்றத்தில் விசாரணையாகி, கோவிலின் சொத்துக்கள் பராமரிக்கப்படவேண்டிய நீதிபதியின் அறிவுரையோடு, அவற்றைப் பாதுகாக்கும் பொக்கிஷ அறைக்கு இரண்டு பூட்டுகளிட்டு ஒன்று முதன்மை அர்ச்சகர் சுப்பையர் எனப்பட்ட வாலசுப்பிரமணிய ஐயர் வசமும், மற்றது அறங்காவலர் ஆறுமுக மாப்பாண முதலியார் வசமும் இருக்கவேண்டுமென்று தீர்ப்பாயிற்று.

ஆனால் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவிலின் ஸ்தாபகம் ஆகம விதிகளின்படி இருக்கவில்லையென்றும், தீட்சைபெறாத பிராமணர் பூஜை செய்வதும், தேவதாசிகளின் நடனமும், தேர்த்திருவிழாவன்று தேர்க்காலின் கீழ் ஆடு பலியிடப் படுவதும் கோவிலனுஷ்டானத்துக்கு முரணானதென்றும் ஆறுமுக நாவலர் பிரச்சாரம் செய்தார். இது காரணமாகவே சுமார் இருபத்தைந்து வருஷ காலம் அவர் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவிலுக்கும் போகாதிருந்தார்.

கோவில் நிர்வாகப் பொறுப்பு மாப்பாண குடும்பத்திடமே முழுவதுமாய்த் தங்கியிருந்தது. அதனால் கள்ளியங்காடு இருபாலையென இருந்த அத்தனை மாப்பாண குடும்பமும் மதிப்பும், பெருமையும், கர்வமும் கொண்டன. எல்லா குடும்ப வாலிப பிராயத்தினரும் தமிழும் சைவமும் கற்று, சிரிய ஒழுக்க சீலர்களாயிருக்க குடும்பங்களில் கண்டிப்பு ஏற்பட்டது.

அக்குடும்பங்களில் ஒன்றில் பிற்காலத்தில் சிறந்த தமிழறிஞனாவான் என உற்றார் உறவினர் ஊரார் பாராட்டும்படி சைவத்தையும்,

தமிழையும் கற்று வந்தான் ஒரு இளம் மாப்பாண முதலி. இருபது வயது பிராயத்துக்குள்ளேயே அவன் திருவாசகத்தை ஓதி முடித்திருந்தான். பெரிய புராணம் முழுவதையும் கற்று அறிந்திருந்தான். கந்த புராணத்தையும், கம்ப ராமாயணத்தையும் முற்றுமாய் படனங்களில் கேட்டிருந்தான். நன்னூலை குருவினிடம் கற்றுத் தேறியிருந்தான். அப்போதுதான், காலமான தமிழறிஞர் ஒருவரின் மகனான கூட்டாளி ஒருவன்மூலம் சிந்தாமணி அவனுக்கு ரகசியத்தில் கிடைத்தது. அந்நூல் அப்போது இந்தியாவில் அச்சப் பதிப்பில் கிடைப்பதாக இருந்தது. தனது நண்பர் ஒருவர் மூலம் சென்னை ராஜ்ஜியத்திலிருந்து தமிழறிஞர் வருவித்திருந்த பிரதி அது.

அன்றுதான் கதிர்காமத்தம்பி மாப்பாணனுக்கு அடைக்கப் பட்டிருந்த இலக்கிய வாசல் முழுவதுமாய்த் திறந்தது. அதுகாலவரை சொல்லப்பட்ட பொருளை அறிந்துகொண்டிருந்தவன், முதன்முறையாக சொல்லின் பொருளை தானேயாக ஓதியுணர்ந்தான்.

சிந்தாமணி அவனை உணர்வின் அந்தத்துள் சென்று அசைத்தது. கண்ணில் பார்வை மட்டுமே உள்ளதென்றிருந்த கதிர்காமத் தம்பி, பாவமும் ரசமும்கூட அதிலுண்டு என அறிந்தான். வாய் உண்பதற்கும் ஓதுவதற்குமானது மட்டுமில்லை, அது உண்ணப் படுவதற்குமானது என்பதைத் தெளிந்தான். சிந்தாமணி அவனை காம நீர் தெளித்து பக்குவப்படுத்தி விட்டது. அலரியிதழ் அதரங்களும், சங்குக் கழுத்துகளும், கனக முலைகளும் அவனது கனவில் வரத் துவங்கின.

ஒருநாள் கைதடி ஆலயமொன்றில் சும்பகோணத்திலிருந்து வரும் ஜெகதாம்பிகை என்கிற ஆடற்கணிகையின் நடன நிகழ்ச்சிகள் திருவிழாவின் கடைசி இரு தினங்களில் நடக்கவிருப்பதான செய்தி கதிர்காமத் தம்பிக்குக் கிடைத்தது. இரண்டு நிகழ்ச்சிகளையும் காணவே தீர்மானித்துவிட்டான் கதிர்காமன். கடைசிக்கு முந்திய திருவிழா நாளில் சூரியன் சாயத் தொடங்கியதும் அவனது வண்டி கைதடியை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

கைதடி ஆலய அறங்காவலர்களுக்கு நல்லூர் கோவில் அறங்காவலர் குடும்பத்துப் பிள்ளையை நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது. ஆலய மண்டபத்தில் விரிக்கப்பட்ட ஜமக்காளத்தில் முதல் வரிசையில் அமரவைக்கப்பட்ட கதிர்காமன், நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த நாதஸ்வர கச்சேரியை ரசித்துப் பார்த்தான்.

தொடர்ந்து ஜெகதாம்பிகையின் நடன நிகழ்ச்சி நடக்கவிருந்தது. மிருதங்கம், வீணை, வயலின், ஆர்மோனியம், சுதிப்பெட்டி, புல்லாங்குழல், தாளம் ஆகிய இசைக் கருவிகளும் கலைஞர்களும் மேடையேறினர். சுதி சுத்தம் பார்த்து இசைக் கருவிகள் தயாராகின.

சிறிது நேரத்தில் நர்த்தகி ஜெகதாம்பிகை இடுப்பில் இடதுகை வைத்து, வலக்கையால் காற்றளைந்து, நடையில் ஒயிலுமாக மேடைக்கு வந்தாள்.

கதிர்காமனுக்கு மூச்சு ஒழுங்கற்றது. பிராணன் அவஸ்தைப் பட்டது. அவன் கண்டதில்லை தன் வாணாளில் அதுபோல் ஒரு உயிர்ச்சிலையை.

நூற்றாண்டுகளைப் பின் தள்ளி வந்த ராஜ வம்சத்துப் பெண்.

தலையில் கிரீடமில்லாமல் சபையின் தலையைக் கிறங்கவைத்த அழகின் அதிகாரம் அவளிடமிருந்தது.

அவளது வந்தனத்தில் சபை கரகோஷம் செய்தது.

கதிர்காமன் அசைவின்றி தன்னை மறந்தவனாய் அமர்ந்திருந்தான்.

அவனது பார்வை, நிறைந்த அவளுடலின் ஆபரணங்களை ஒவ்வொன்றாய் ஒதுக்கி அவள் மேனியழகு காண உந்திக் கொண்டிருந்தது.

அதை அவள் கண்டாள்.

அப்போது அவன்மீதான பிரமிப்பு அவளிலும்.

அந்த மாநிற மேனியின் வாளிப்பும், ஆண்மை மேலிட்ட உடற்கட்டும், அறிவு பிரகாசித்த விழிகளும் அவளை வசியமாக்கின.

கண்கள் பாவமும், ரசமும் காட்டுவது மட்டுமில்லை, இதயத்துள் விரிகிற சொல்லெடுத்து பாடலாய்க் கடத்தும் தன்மையும் கொண்டிருக்கிறதென அப்போது கதிர்காமன் உணர்ந்தான்.

‘மானின்நேர் விழி மாதராய்...’ தேவாரத்துக்கு அவள் அபிநயம் பிடிக்கவில்லை. தேவாரத்தின் பொருளாய் இருந்தாள். முடிக்கிறபோது பாவம் அவனையே வழுதியாக்கும் தாபத்தைச் சொன்னது.

அடுத்த ‘முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்’ பாட்டில் ஜெகதாம்பிகை சர்வேஸ்வரனின் பாதங்களில்லல், வெற்று மார்பில்

ஒளிர்ந்த வெண்சரடும், அட்சரக்கூட்டுடன் இலங்கிய நீளப் பவுண் சங்கிலியும் தொங்கிய கலா ரசிகனான கதிர்காமனின் முன்தான் யாருமறியாதபடி தற்சமர்ப்பணம் ஆனாள்.

அடுத்த நாள் கடைசித் திருவிழாவில் தவிப்புகள் மேலும் வெளிப்பட்டன.

கதிர்காமனுக்கு நிச்சயமாகிவிட்டது, அவளின்றி வாழ்தல் ஆற்ற முடியாதென்றும், அவளே தன் வாழ்க்கைத் துணையென்றும்.

அன்று நடன நிகழ்ச்சியின் இடையில் ஜெகதாம்பிகை ஓய்வெடுக்க அறைக்குத் திரும்பும்போது, சட்டென எழுந்து சென்று எதிர்பாராததாய்த் தோன்றும்படி ஒரு திட்டமிட்ட மோதலை ஏற்படுத்தி யாரும் கேளாத சொற்களில் தன் வேட்கையை அவளது காதில் ஒதிவிட்டான் அவன்.

நடன நிகழ்ச்சி முடிய இரண்டாம் காலப் பூஜை நடந்தது. கதிர்காமன் வீடு செல்ல தயாரானான். அப்போது ஒரு இளம் ஐயர் அவ்வளவு தூரம் பிரசாத தட்டை எடுத்தோடி வந்து அவனுக்கு பிரசாதம் வழங்கினார். திரும்பு முன் அடுத்த வாரத்தில் கொழும்பு ஸ்ரீபொன்னம்பலவாணேஸ்வரர் கோவிலில் தனது நர்த்தனமிருப்பதை நர்த்தகி அவனிடம் தெரிவிக்கச் சொன்னதாய் ஒரு அடங்கிய சிரிப்போடு சொல்லிச் சென்றார்.

தூக்கமிழந்து விட்டது அவனுக்கு.

பசி வரத்து மறந்தது.

எல்லாம் கண்டிருந்த தாய் அவனின் நோய்பற்றி யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். உற்றார் உறவினருடன் கலந்தாலோசித்து ஒரு பரிகாரமெடுத்தாள். ஒருநாள் மகனின் முன்னே வந்து, ஒரு நல்ல நாளில் மாமன் மகள் அன்னபூரணியை நிச்சயிக்க போகலாமாவென்று அபிப்பிராயம் கேட்டாள்.

தாய் சொல் தட்டியறியாதவன் கதிர்காமன். ஆனாலும் அதை மட்டும் அவனால் ஏற்றுவிட முடியாதிருந்தது. தன் மனத்தில் ராஜாங்கம் பண்ணும் ஜெகதாம்பிகையின் அழகுபற்றி தாயாரிடமே சொல்வதெப்படி? தனக்கு கொழும்பிலே ஒரு வேலை இருப்பதாகவும், அது முடிந்து திரும்பிவந்த பின்னர் பார்க்கலாமென்றும் அப்போதைக்குச் சொல்லி வைத்தான்.

கொழும்பிலிருந்து கதிர்காமத் தம்பி திரும்பிவந்தபோது மாமா குடும்பத்தினதும், உற்றம் சுற்றமென்றிருந்தவர் குடும்பங்களினதும் முகங்களில் சினம் கொப்புளித்துக் கொண்டு இருந்தது. 'நான் பாவம் செய்து பெற்ற பிள்ளையாயிட்டாய். ஏன் என்னை இவ்வளவு பொல்லாப்புக் கேக்க வைச்சாய்? தாய் முலை தராமல் விட்டனா, நேரானேரம் சாப்பாடு தராமல் விட்டனா, என்ன குறை வைச்சன்?' என்று தாயார் வந்து ஒரு தரம் அழுதுவிட்டுப் போனாள்.

எல்லாம் எதிர்பார்த்துத்தான் அவனும் திரும்பியிருந்தான். தந்தை நான்கு வருஷங்களின் முன் தேகவியோகமானது நல்லதாய்ப் போய்விட்டதென்று அவன் நினைத்த முதல் கணமும் அதுதான்.

அவளது அண்ணன் அவனது தாயாரின் மூளையாகவிருந்தார்.

அவன் செய்ய எதுவுமிருக்கவில்லை.

நாட்கள் சிலவற்றின் பின் கடிதமொன்று வந்தது அவனுக்கு. திருகோணமலையிலிருந்து அனுப்பப் பட்டிருந்தது. அரச சேவையென்ற அர்த்தமுள்ள விழி பி.வி.ஷி ஆங்கில அடையாள முத்திரையுடன் கடிதங்கள் பெற்றிருந்ததன்றி, தபால்தலை ஓட்டிய கடிதமேதும் இதுவரை அவனுக்கு வந்ததில்லை.

அவன் கடிதத்தைப் பிரித்தான்.

ஜெகதாம்பிகை எழுதியிருந்தாள்.

திருகோணமலையிலிருந்து நேரே யாழ்ப்பாணம் வருவதாகவும், வண்ணார்பண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோவிலில் தனது நடன நிகழ்ச்சியொன்று இருப்பதாகவும், அங்கே தனிநாயக முதலி என்ற ஒருவர் வீட்டில் தங்கப் போவதாகவும் எழுதியிருந்தாள்.

கதிர்காமன் அன்று சாப்பிட்டான்.

இரவு நன்றாக உறங்கினான்.

ஆனி உத்தரத்து கோயில் மகோற்சவம் தொடங்கியது.

நேரத்தோடேயே சென்றிருந்த கதிர்காமத்தம்பி மாப்பாணன் கோவிலுக்குள் செல்லாமல் வெளியிலே பராக்காய் நின்றுருந்தான். அப்போது ஒரு பெட்டிக் கார் வந்து கோயில் வாசலில் நின்றது. ஜெகதாம்பிகையும், அவளுடன் கும்பகோணத்திலிருந்து வந்திருந்த அத்தையும் மாமாவும் இறங்கினார்கள். கூட அந்த வண்டியை ஓட்டி

வந்திருந்த சரிகை வேட்டி சில்க் சட்டையணிந்த ஒரு கனவானும் இறங்கினார்.

சாயங்காலப் பூஜை முடிந்தது.

தீச்சுடர்கள் ஏற்றப்பட்டன.

முழக்குப் பறைகள் ஒலித்தன.

அண்மை வீடுகளிலிருந்த ஆண்கள் பெண்களெல்லாரும் வந்து கூடினர்.

நடன நிகழ்ச்சி வழக்கமான ஆயத்தங்கள் முடிய ஆரம்பித்தது.

மாப்பாணன் திடுக்கிட்டான். ஜெகதாம்பிகையின் கண்கள் விறைத்துக் கிடந்தன. ஏக்கத்தைத் தவிர அவற்றில் எந்த உணர்ச்சியும் காணப்படவில்லை.

அவன் ஒரு தீர்மானத்துடன் எழுந்தான். பின்னால் சென்று ஓரமாய் ஒதுங்கி நின்றான். உறவினர் தெரிந்தவர் காணாதபடி சற்றுநேரத்தில் மேலும் பின்னே ஒதுங்கினான். மேலே அவன் காணப்படவில்லை. காணப்படாதிருந்ததும் யாராலும் கண்டுகொள்ளப்படவில்லை.

நடன இடையில் இளைப்பாற ஜெகதாம்பிகை அறைக்கு வந்தாள்.

அங்கே கதிர்காமன் நின்றிருந்தான்.

கண்டதும் துவண்டு அழுதாள் ஜெகதாம்பிகை. இடையில் சொன்னாள், 'என்னை அந்த கனவானுக்கு வாழ்க்கைப்பட அவர் வீட்டிலேயே வுட்டுட்டு என் அத்தையும் மாமாவும் கும்பகோணம் போப்போறாங்க. அப்படி நிலைமை வந்தா நான் உயிரோட இருக்கமாட்டேன். மாய்ச்சிடுவேன் உசிரை' என்றாள்.

'அது நடக்காது. தனிநாயக முதலியினர் வீடு எனக்குத் தெரியும். நடுச்சாமத்துக்கு மேல தயாராயிரு. நான் வருவன். என்ற வண்டியோட்டியினர் ஊர் தூரத்தில இருக்கு. அவன் அங்க ஒரு வீட்டுத்துத் தருவான். நாங்கள் அங்க போய் கலியாணம் கட்டிக் கொண்டு இருக்கலாம்' என்றான் கதிர்காமன்.

'காத்திருப்பேன். இல்லாட்டி நாளைக்கு காலம்பற நீங்க அறியிற செய்தி நல்லதாயிருக்காது.'

‘கட்டாயம் வருவன். வைத்தீஸ்வரன் மேல சத்தியம்.’ அவன் அவளைத் தேற்றி அனுப்பி வைத்தான்.

அவ்வாறான அந்தச் சத்தியம் காலைக்குள் நிறைவேறியது.

சூரியன் உதித்த பொழுதில், வண்டில்காரன் கந்தனது ஊர்ப் பிள்ளையார் கோயிலிலே, கோயில் ஐயர் சாட்சியாக கதிர்காம மாப்பாணன் தாலிகட்டி ஜெகதாம்பிகையை மனைவியாக்கிக் கொண்டான்.

அதிகாலையில் தோட்டத்துக்குச் சென்றவர்கள், கொழும்பில் அப்போது குடியிருக்கும் சீமானின் வெறுமையாயிருந்த பூர்வீக மண் வீட்டில், ஒரு இளந்தம்பதியர் குடும்பம் நடத்திக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள்.

அதிசயித்தாலும் அது மௌனம் பூண்டிருந்தது. அதன் வாயை அவ்வீட்டு வாசலில் நின்றிருந்த ஒற்றை மாட்டு வண்டியின் பிரமிப்பும், வண்டியோட்டி கந்தனின் மேலான அச்சமும் மூடியிருந்தன. எனினும் புதிதாக உருவாகியிருந்த அந்தச் சூழலை அது வெகுவாக ரசித்தது.

பளீரென்ற பச்சையில் பட்டுடுத்திய ஒரு தேவதையும், அதற்கிளைக்காத அழகில் கம்பீரமான ஒரு ஆணும் அது என்றும் கண்டதேயில்லை. அது உதவிசெய்ய, ஒத்தாசை புரிய அழைக்காமல் வாசலில் வந்து நின்றது. ஊர் மூன்று நான்கு நாட்களுக்குள் முழுவதுமாய் அவர்கள்மேல் வசியமாகிப் போனது.

சிலநாட்களில் முதுசொத்தின் பெரும்பாகத்தை விற்று அங்கே பெரிய நிலமொன்றை வாங்கினான் கதிர்காமன்.

அது கல்லும், மண்ணும், கரம்பும், திட்டியுமாயிருந்தது. கூலிக்கு மேல் கூலி வைத்தும் தானே கூலியாகவும் நின்று உழைத்தானவன். அவ்வாறாக ஒரு பெரிய தோட்டத்தை விரைவில் உண்டாக்கினான்.

பக்கத்திலிருந்த ஒரு வீட்டின் குடியானவப் பெண்ணுடன் வேவிலந்தைப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு ஒரு வெள்ளிக்கிழமை ஜெகதாம்பிகை சென்றாள். பூஜை முடிந்து வெளியே வந்தவள் அதிசயித்துப் போனாள். கோயிலின் அருகே ஒரு வேப்ப மரமும், ஒரு இலந்தை மரமும் தம்முள் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து வளர்ந்தோங்கி நின்றிருந்தன. எது எதனைச் சுற்றியதென்று தெரியமுடியாத பிணைப்பு.

பூஜை வைத்த ஐயரிடமே அதன் மகத்துவமான கதையைக் கேட்டாள் ஜெகதாம்பிகை.

எவ்வளவு தெரிந்திருப்பாரோ, ஆனாலும் தெரிந்ததைச் சொன்னார் ஐயர். 'வேம்பு சிவன். இலந்தை சக்தி. சிவனும் சக்தியும் இணைந்திருக்கும் அர்த்தநாரீஸ்வரத் தோற்றம்தான் இது.'

நாளடைவில் தாங்கள் குடியிருக்கும் மாயக்கையின் கதையும் அறிந்தாள்.

அதன் பின் இரவுகளில் பறவையொன்று கத்திப் பறக்கும் சத்தம் கேட்டாள். அதை விசாரித்தபோது குடியானவப் பெண் சொன்னாள், 'அது நத்து, நாச்சியார். உப்பிடித்தான் அது ராவில கத்திப் பறக்கும்' என்று.

'அது நல்லதுக்கா?'

'நல்லதுக்குத்தான், நாச்சியார். சாக்குருவிய போலயில்லை இது. நத்து கத்தினால் நல்லது.'

அவள் இந்தக் கதையெல்லாம் வந்து கதிர்காமனுக்குச் சொன்னாள்.

எப்போதும் நிறைந்திருக்கும் குளமொன்று மாயக்கையிலே அவர்களது அயலிலே இருந்தது.

ஒரு மாரியில் பெருமழை பிடித்தபோது, சுற்றிவரவிருந்த மேட்டுநில வெள்ளமெல்லாம் குளத்தில் வந்து விழத் துவங்கிவிட்டது. விடாது பெய்த அந்த மழையில் குளத்துத் தாமரைகளெல்லாம் மூடுண்டன. அல்லிகள் நீரில் அமிழ்ந்து கிடந்தன. குளம் தளும்பிக் கொண்டிருந்தது. ஊரின் நீரெல்லாம் குளத்தில் வந்து விழுந்தால் அது மீட்டுவிடுமென்று எண்ணினான் கதிர்காமத்தம்பி. 'தாழ்வுப்பாட்டில எங்கட தோட்டமிருக்கு. குளம் நிறைஞ்சால் தோட்டத்துக்குள்ள தண்ணி ஏறியிடும். வைச்ச பயிரெல்லாம் அழிஞ்சிடப் போகுது' என்று ஜெகதாம்பிகைக்குச் சொல்லி கவலைப் பட்டான்.

ஆனால் மூன்று நாட்கள் பெய்த விடாத மழையிலும் தோட்டத்துக்குள் வெள்ளம் ஏறவேயில்லை.

குளம் நிறைந்திருந்தது. வெளி வெள்ளம் உள்ளே வழிந்துகொண்டிருந்தது. ஆனாலும் நீர்மட்டம் உயராதிருந்தது.

அவனுக்கு அந்த அதிசயத்தைத் தெரியும் ஆர்வம் வந்தது.

மழை விட்ட பின்னால் தனியாகப் போய் குளத்தைச் சுற்றியுள்ள இடமெல்லாம் காரணத்தைத் தேடினான். தண்ணீர் மாயமாக மறையும் விந்தையின் மூலத்தை அவனால் கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை.

சுற்றாடலின் நீர் வளம் அவனது தோட்டச் செய்கைக்கு பெரிய அனுகூலமாயிருந்தது.

உழைத்து செழிப்பாக வாழத் தொடங்கிய அந்த மாப்பாணனின் கதையிலிருந்து கிளையெடுக்கிறது சாமியின் கதை. அவரது தந்தை கதிர்காமத்தம்பி மாப்பாணனின் காலம், தாத்தாவின் காலத்தைவிட பெரிதாக வேறுபட்டுப் போகவில்லை. தாத்தா தன் மகனை ஓரளவுக்கு மேல் படிப்பிக்கும் சிந்தையோடு இருக்கவில்லை. ஆனால் தந்தை மகனை படிப்பால் உயர்த்துவேனென்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு நின்றார். கல்வியாலும் தன் குலம் சிறக்கவேண்டுமென்பது அவரது அவாவாயிருந்தது.

ஏழு அறைகள், இரண்டு கூடங்கள், இரண்டு சமையலறைகளென அமைந்த அந்த கள்ளிக்கோட்டை ஒரு போட்ட பெரிய வீட்டில்தான் பரமேஸ்வர மாப்பாண முதலி பிறந்து வளர்ந்தான். அண்மையிலிருந்த ஒரு சைவப் பள்ளியில் ஆரம்ப கல்வியைத் தொடங்கியவன், எட்டாம் வகுப்புக்கு மேலே அவனது தந்தையின் நண்பர் ஒருவரது வீட்டில் தங்கி கொழும்பிலேதான் படித்தான். முன்பு இருந்ததோ என்னவோ, ஆனால் கொழும்பு சென்ற பிறகு அவனுக்குப் படிப்பு வரவேயில்லை. எச்.எஸ்.ஸி. படித்துக் கொண்டிருக்கையில் தியத்தலாவ நிலஅளவை மற்றும் வரைபடவாக்க கல்வி நிறுவனத்தில் சேர்ந்து கொண்டான். பின்னால் அவனுக்கு இலங்கை அரசு நிலஅளவைத் திணைக்களத்தில் ஒரு வேலை கிடைத்தது. அங்கிருந்து 1977இல் இனக்கலவரத்தோடு அவன் வேலையைவிட்டு ஊர் வந்த பிறகு பரமேஸ்வர மாப்பாண முதலியின் கதைக்கு ஒரு இரண்டாம் பாகம் தொடங்குகிறது. அது அவன் சாமியாகக் காரணமான சம்பவங்களை உள்ளடக்கியிருந்தது.

அதை சாமி இன்னொரு நாள் எண்ணிப் பார்ப்பார்.

திரும்பவும், அதே நத்தோ வேறோ, வீட்டின் மேலாய்க் கத்திப் பறந்தது.

இருண்டும் போக்குவரத்தற்றும் கிடந்த வீதியைக் கடந்து, சாமி தங்கியிருந்த வீட்டின் கேற்றை ஓசையின்றித் திறந்து, ஒரு பூனையின் சாதுர்யத்தோடு நிலா அவரை நெருங்கி, அந்தக் கண்களின் கிறக்கத்தைக் கண்டபடி நின்ற சிறிதுநேரத்தில், அதை மெல்லிய ஒலியலைகளால் கலைக்க முடியுமா என்பதைப் பார்க்கப்போல, “சாமிஐயா!” என்றழைத்தாள். சாமி திடுக்கிட்டு குரல் திசையில் சடாரெனத் திரும்பினார். “நீயாடி, மகளே! வா... வா...” என்று சுதாரித்தார் சாமி. அப்போதும் திடுக்காட்டத்தின் அதிர்வுகள் அவரது கண்களிலும் முகத்திலும் இருந்திருந்தன.

“ஒளிக்காமல் சொல்லுங்கோ, எத்தினை காலமாய் உங்களிட்ட இந்த எழிய பழக்கமிருக்கு?” என்றபடி வெளிச்சத்துக்கு தன்னைக் கொண்டுவந்தாள் நிலா.

இவள் பிரதீபனில்லையென்ற திண்ணம் சாமியிடமிருந்தது. அப்படியிருந்தாலும் இது அவர்களது எல்லைக்குட்பட்ட பிரதேசமில்லையென்ற தெளிவும் இருந்தது. மேலும் நிலாவும் அவர்மீதான அன்பின் அக்கறை வழிய நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவர் அவளிடம் சொல்லலாம். “கனகாலமாய். என்ற வீட்டைவிட்டு, ஊரைவிட்டு வெளிக்கிட்டாப் பிறகு. ஆயிரத்து தொளாயிரத்து என்பது... என்பத்தொண்டில.”

அவரையே கண்டபடி நின்று கொண்டிருந்தாள் நிலா. “விட்டிடுங்கோ. அது உங்களையே மாத்தியிடும். உங்கட எல்லா நல்ல குணங்களையும் அழிச்சிடும். உங்கட பேரையே கெடுத்திடும்.”

கடகடவெனச் சிரிக்கவேண்டும் போலிருந்தது சாமிக்கு. அவரது அதனிடமான தஞ்சம், அவள் சொன்ன அந்த அம்சங்களை தன்னில் தக்கவைக்கவே என்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. “மரங்கள் சும்மாயிருந்தாலும் காற்று அதுகளை விடுறெல்லையெண்டு

சொல்லுவினம். அந்தக் கதைதான் இது. நினைவுகள் அடக்கிக் கொண்டு வாழுவன் நான். அப்பிடியான என்னை, அந்த நினைவுகள் எப்பிடியோ தாங்களாய்க் கிளம்பி வந்து இம்சை பண்ணத் துவங்கியிருக்கிறார்கள். அதுகளை கலைஞ்சுபோக, அடக்கிவைக்க எப்பவும் தெண்டிக்கிறன். அதால் அப்பப்ப இது எனக்கு தேவையாயிருந்து. இயல்பான ஒரு சமூகத்துக்குள்ள தனி மனிசனாய் நான் படுற அவலம் என்ற வாழ்க்கை. வெட்டிக் கொள்ளாட்டியும், ஒட்டிக் கொண்டும் வாழேலாமலிருக்கு. அந்த இடைநிலையைச் சாத்தியமாக்கிற மருந்து எனக்கு இதுதான்.”

“உப்பிடிச் சொல்லுறனீங்கள் உதை இனி விடவே மாட்டியள். ஏனீண்டா, உங்களுக்கெண்டு கட்டமைச்ச ஒரு தனியான வாழ்க்கைமுறையாய் நீங்கள் இதைப் பாக்கிறியள்.”

“இருவத்தைஞ்சு வரியத்துக்கு முந்தி ஆரெண்டான்ன இப்பிடிச் சொல்லியிருந்தா நான் என்ன செய்திருப்பெண்டு எனக்குத் தெரியா. ஆனா இப்ப என்னைத் திருத்திறது என்னை அழிக்கிற மாதிரி. அதை நான் செய்யப் போறதில்லை. இதோட சேர்ந்த வாழ்க்கை எவ்வளவு மோசமாயிருந்தாலும் வாழத்தான் மனசு விரும்புது.”

நிலா மௌனமானாள். அவரை அவள் முழுதுமாய்ப் புரிந்து கொண்டாளா என அவளுக்கு நிச்சயமில்லை. மயக்க வஸ்துகளில் தஞ்சமடைவோர், துக்கங்களைக் கிளர்த்தும் நினைவுகளுக்குள் அழுந்தத்தான் அதிகமாகவும் அவற்றை விரும்பியிருக்கிறார்கள். இவர் அதிலிருந்து தவிர்ந்தொதுங்க அதை நாடுகிறார். இவரது நிலைமைகள் வித்தியாசமாகவும் இருக்கக்கூடுமென எண்ணிக்கொண்டு இருந்தாள்.

துளிதுளியாய் நொடிகள் கழிந்துகொண்டிருந்த ஒரு பொழுதில், “எப்பிடியெண்டான்ன போங்கோ. நான் இனிமே இதைப் பற்றிக் கதைக்க மாட்டன்.”

“அப்பிடியெண்டா நீ உன்ர கோபத்தையும் விட்டிட வேணும். வா, இப்பிடி இரு. இந்தப் பக்கமாய் இரு. அப்பதான் வெளிச்சம் முகத்தில படும். கொழும்பால வந்தோடன உன்னத் தேடினன். பிறகு நீ வேலைக்குப் போய் வாறதக் கண்டன். சரி, நேரமிருக்கேக்க வருவாய்தானெண்டு காத்துக் கொண்டிருந்தன். உங்களுக்கும் ஆயிரம் வேலையிருக்கும்.”

“ரண்டு மூண்டு நாளாய் மனம் சரியில்லை.”

“வீட்ட போய் வந்தியே, ஏன், வீட்டில எதாவது பிரச்சினையோ?”

“வீட்டில இல்லை, வெளியில்தான். ஒவ்வொரு நாளும் நான் வேலைக்குப் போட்டு வாற நேரத்திலயெல்லாம், அங்க சாவச்சேரி முகாமில நிக்கிற ஆமி ஒருதன் என்ற நிர்வாகச் சீருடையை அந்த மாதிரி முறைச்சு முறைச்சுப் பாக்கிறான். கொஞ்சம் நிம்மதியாயிருக்கிற என்ற மனம் அதோட கலவரப்பட்டுப் போகுது.”

“அதென்ன, சீருடையை அந்த மாதிரிப் பாக்கிறானெண்டா?”

“எரிச்சிடுற மாதிரி.”

“ஒருவேளை அதை இயக்கத்தினர் அடையாளமா நினைச்சு தனர் கோவத்தை அப்பிடிக்க காட்டுறானோ, என்னவோ? நீ மற்ற ஆக்களோடதான போய் வாறாய்? அதால அவ்வளவு யோசிக்கத் தேவையில்லை. ம்... அதை விடு, அதென்ன கையில பேப்பர்?”

சாமி சாவகாசமானார்.

“கவிதை... ராத்திரி நான் எழுதினது. உங்களிட்ட வாசிச்சுக் காட்டலாமெண்டு கொண்டு வந்தன்.”

“அப்ப வாசி. கவிதையை அனுபவிக்க இதைவிட வேற நல்ல பொழுதில்லை.”

“கவிதை வாசிப்பியளா, சாமிஐயா?”

“வாசிக்கிறதென்ன, எழுதவும் ஏலும். ஆனா எழுதுறேல்ல. நான் வாசிச்ச கவிதையெல்லாம் கம்பராமாயணம்தான். கொஞ்சம் பாரதியார் கவிதையும் வாசிச்சிருக்கிறன்.”

“அப்ப... நீங்கள் எழுதினாலும் அது கம்பராமாயணப் பாட்டு மாதிரித்தான் வரு”மென்று நிலா கிணுகிணுத்தாள்.

“அப்பிடிச் சொல்லேலாது. அது ஆயிரம் வரியத்துக்கு முந்தின கவிதை. நானெழுதினது இந்த நூற்றாண்டுக் கவிதை மாதிரித்தான் இருக்கும்.”

“இந்தக் காலத்துக் கவிதையைத் தெரியாமல், எப்பிடி சாமியையா, உங்களால இந்தக் காலத்துக் கவிதை எழுதேலும்?”

“இந்தக் காலத்தினர் உணர்ச்சியையும் கருத்தையும் எழுதினா இந்தக் காலத்து கவிதை நடையில்தான் வரும். நான் என்ன சொல்லுறெனண்டா, இந்தக் காலத்தினர் உணர்ச்சியையும், இந்தக் காலத்தினர் கருத்தையும் வேற எந்தக் காலக் கவிதை நடையிலும் சரியாய்ச் சொல்லேலாது எண்டதைத்தான்.”

கவிதையையே புரிந்துகொண்டு சொன்னதுபோல சாமியின் வார்த்தைகள் தோன்றின நிலாவுக்கு. இருந்தாலும் வாதிக்க அதில் இடைவெளியும் இருந்தது. அது அவள் கரிசனமில்லை அப்போதைக்கு.

“என்னைத் தேடினதாய்ச் சொன்னியளே, ஏன்?” என்று அந்த விஷயத்திலிருந்து மாற்றுவழி எடுத்தாள் அவள்.

“பெரிசா ஒண்டுக்குமில்லை. வன்னி போகலாமெண்டு ஒரு யோசனை வந்திருக்கு. எப்ப வெளிக்கிடுவெனெண்டு தெரியாது. நினைச்சோடன பையைத் தூக்கிற ஆள்தான நான்? அதால எதுக்குமொருக்கா விஷயத்தை உன்னிட்ட சொல்லி வைப்பமெண்டு நினைச்சன்” என்றார் சாமி.

“எப்ப போவியள்?”

“எப்பவும்.”

“வன்னியில எங்க தங்குவியள்?”

“எங்கயும். புனியம் பொக்கணை, இரணைமடு, மாங்குளம், வற்றாப்பளை... இப்பிடி எங்ஙனயாச்சும்.”

“வன்னி உங்களுக்குப் பிடிக்குமா, சாமிஐயா?”

“நல்லாய்ப் பிடிக்கும்.”

“யாழ்ப்பாணத்தைவிட பிடிக்குமா?”

“பிறந்த இடத்தையும் வெளியிடத்தையும் அந்தளவு லேசில ஒப்பிட்டிடேலா. இது இதுதான். அது அதுதான். அப்பிடிப் பாத்நா, ரண்டுக்கும் கனக்க வித்தியாசமிருக்கு.”

“உங்கட சொந்த ஊர் எது, சாமிஐயா?”

“ரிஷிமூலம் கேக்கக்குடாதெண்டு சொல்லுவினம். என்ர ஊரை நான் கண்ணால கண்டே கன வரிஷமாச்சு. இப்ப கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னால ஒருக்கா அதை நினைச்சுப் பாத்தன். வாழ்ந்த ஊர், பிறந்த

வீடு... எல்லாம் கனவுபோல ஞாபகம் வந்திது. திரும்பவும் நினைக்க மனமில்லை. அது சோகங்களைத்தான் உள்ள கொண்டிருக்கு.”

“அதை ஆறுதலாய்ச் சொல்லுறெண்டு எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறியள்.”

“அதுக்கொரு நேரம் வரும். அப்பவாச் சொல்லுவன். இப்ப என் றணரைச் சொல்லுறன். அதுவும்... உனக்கெண்டபடியா. நான் பிறந்து வளந்ததெல்லாம் அல்வாய்தான்.”

“சரி, உங்கட ஊருக்கும் வன்னிக்கும் என்ன வித்தியாசமிருக்கு?”

“இஞ்ச... ஒரு செப்பமான தன்மையிருக்கு. நிலவு, இயற்கை, உறவுகள், அதால வாற உணர்வுகளெல்லாம் ஒரு நெருக்கத்தில இருக்கு. உறவும் பக்கத்தில இருக்கு, வெறுப்பும் பக்கத்தில இருக்கு. படிப்பு... உத்தியோகம்... வீடு... எண்டொரு ஒழுங்கும் நியதியும் இஞ்சயிருக்கு. இது வன்னியில இல்லை. இந்தமாதிரி ஒழுங்கும் நியதியும்தான் இல்லை. அதுக்கான ஒழுங்கும் நியதியும் வேற மாதிரி. அது இருக்கு. ஒழுங்கு நியதியெண்டிதது... இப்பிடிச் சொன்னா விளங்கும்... ஒரு கட்டுப்பாட்டோட எல்லாமிருக்கும். அப்பிடி வாழ்ந்திடுற ஒரு கட்டாயமும் இருக்கும். அது கெடுபிடியாய் இருக்கும். அங்க அப்பிடியில்லை. அங்கத்திய வெளியைப்போல, ஒரு சுயாதீனம் வன்னியில இருக்கு.”

“இஞ்சயிருந்து போன ஆக்கள்தான அங்கயும் கனபேர் இருக்கினம்? அப்ப... இஞ்சத்தத் தன்மைதான அங்கயும் வரும்?”

“நீ சொல்லுறது ஓரளவுக்குத்தான் சரி. அங்க போனவுடன அந்த வெளிக்கேத்த விடுதலைத் தன்மை அவைக்கு மெல்லமெல்லமாய் வரத் துவங்கியிடும். வெளியை எண்டைக்கும் மனிசன் மாத்தினதில்லை. வெளிதான் மனிசனை மாத்தியிருக்கு.”

சாமியுடனான உரையாடலை ஒரு விளையாட்டாகத்தான் துவங்கியிருந்தாள் நிலா. ஆனால் தன் அனுபவத்தால் இன்னும் உள்ளே உள்ளேயாக அவளை இறக்கிக் கொண்டிருந்தார் சாமி.

“அந்த வெளியில உங்களுக்கு பிடிச்சது எது?” அவளது கேள்வியில் சாமி சிறிது யோசித்தார். தாடியை உருவினார். வெளியைப் பார்த்தார். பீடி எடுத்துப் புகைத்தார். அது ஒரு பதிலுக்கு எடுக்கக்கூடிய ஆகக்கூடுதலான நேரமென்றாலும் அவள் அவசரமின்றி

காத்திருந்தாள். அவர் சொன்னார்: “அந்த வெளியில அருவமாய் இருக்கிற எல்லாம் பிடிக்கும்.”

“அருவமாய் இருக்கிறதெண்டா...?”

“கடவுள், கலாச்சாரம், பேய், பிசாசு, காத்து, கதை...”

“கதை இங்கயமிருக்கே.”

“எங்கயும் கதையிருக்கு. மனிசர் இருக்கிற இடத்திலயெல்லாம் கதையிருக்கு. அங்க அந்த வெளி கதையளப் புதிசு புதிசாய் உருவாக்குது. அங்கயிருக்கிற அந்த ஒழுங்கின்மையும் நியதி யின்மையும் தான் கதை பிறக்க வாஸியான வெளியாயிருக்கெண்டு நினைக்கிறன்.”

“அங்க கனக்க கதை கேட்டிருக்கிறியளோ, சாமிஐயா?”

“அந்தக் கொடுப்பினை எனக்கில்ல. வத்தாப்பளை அம்மன் கோயிலுக்குக் கிட்ட ஒரு கிழவி அப்பப்ப வந்து கதை சொல்லுமாம். கோயிலுக்கெண்டு வாற சனம் அங்கயிருக்கிற மரத்தடி, வயல்வெளியளில இருந்து கதை கேக்குதாம். கதை கேக்கிறதுக்கெண்டே அயலூர்ச் சனம் அங்க வந்து கதை கேட்டிட்டு, போகேக்க அம்மானையும் கும்பிட்டிட்டுப் போகுதுகளாம். அப்பிடி ஒரு மாட்சி கதை சொல்லுறதில அந்தக் கிழவிக்கு. முள்ளிக் கிழவியெண்டு அக்கம்பக்கத்தில அந்தக் கிழவியைச் சொல்லிச்சினம். ஆனா ஊர் ஊரா காடு கடந்து போகிற மனிசி அது.”

அவர் அவளிடம் கதை கேட்டதில்லை. ஆனால் அவளைக் கண்டிருக்கிறார். இரண்டொரு பொழுதுகளில் அவளது அட்டகாசமான கதை சொல்லலில் கிறங்கியிருந்த சனங்களையும், அந்தந்த உணர்வுகளுக்கேற்ற அவளது கையசைவுகளையும் கண்டிருக்கிறார். ஒரு கறுத்த, மெலிந்த, வயதுக்கு நரைக்காத உயரமான கிழவியவள். எதையோ தேடிக்கொண்டிருப்பதுபோல் சதா அலையும் கண்கள் அவளுடையவை. வன்னியின் வனத்தை அவள்போல் அறிந்தவர் எவருமில்லை என்றிருந்தார்கள். வனம் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்திருக்க நிறைய வாய்ப்பிருந்ததுபோல அவளது நடத்தைகளும் இருந்திருந்தன. யானைகளை, மான்களை, மரைகளை, கரடிகளை நேசித்ததுபோல், ஒரு பரிவு அவைபற்றி அவள் சொல்லும் கணங்களில் அவளது கண்ணில் மிதந்துகொண்டிருக்கும். அவள் வெளியில் காணப்படாத வேளையில் வனத்துக்குள்ளேயே இருந்திருக்க முடியும். அவள்

வேட்டையும், அணில் உடம்பு முயலென, ஆடியிருப்பாள். அந்த மெலிந்த கைகளின் பின்னாலிருந்த வலு அதைச் சொல்லியது. அவள் கண்களின் தீட்சண்யம் அதுக்கான இன்னொரு சாட்சி.

எல்லாம் அவர் நினைத்துப் பார்த்தார். முதன்முதல் பார்த்தபோதே அவருக்கு மனத்தை இறுக்கியது, கறுப்பாய், மெலிவாய், உயரமாய்...

சகுந்தலையை அவர் பல காலம் நினைக்காமலிருந்தார். கதைக் கிழவிதான் அவளை நினைக்கப் பண்ணினாள். மறக்க நினைத்தவருக்கு நினைப்பைக் கொடுத்தவளாய் இருந்தாள் அவள். வன்னியில் ஒருவேளை கதை சொல்லும் கிழவியைக் கண்டால், சகுந்தலை மறுபடி அவருக்கு ஞாபகமாகவும் கூடும். அவள் எழுச்சியை விதைத்தவள் அவருள். மட்டுமில்லை, அந்த எழுச்சியை என்றுமாய் அறுத்தவளும். அதில் விரசங்கள் மட்டுமில்லை, முறையின் வழக்களும் இருந்தன. எல்லாவற்றையும் ஒரு சூதின் புனைவில் அவரது சின்னம்மா நிறைவேற்றி வைத்தாள். அவர் வாழ்வில் என்றும் நினைக்க விரும்பாத ஒரு பகுதியாகவிருந்தது அது. “என்ன, சாமிஐயா, அப்பிட்யே இருந்திட்டியள்? பழைய ஞாபகங்களோ?” என்ற நிலாவின் குரல் அவரை மீட்டது.

“நினைக்கிறதுக்கென்ன, கொஞ்சமே இருக்கு? அது போகட்டும். இதை என்ன செய்யப் போறாய், மகள்?” என்று அவளது கையிலிருந்த பேப்பரை அவர் காட்டினார்.

“அதை இண்டைக்கில்லை, இன்னொரு நாளைக்கு வாசிச்சுக் காட்டுறன்.”

“அந்த நேரம் உனக்கு வரேக்க நான் இஞ்ச இருக்க வேணுமெண்டது தான் என்ற விருப்பம். இல்லாட்டி என்ன செய்யிறது? உதையே என்னிட்ட தர ஏலாதோ? வசதியிருக்கேக்க பாக்கிறன்.”

“இது இன்னும் பிரதியெடுக்கேல்லை. எடுத்திருந்தா தந்திருப்பன்.”

“அதுசரி... முந்தியும் கவிதை இது மாதிரி எழுதியிருக்கிறியோ?”

“அஞ்சாறு. வன்னியிலயிருந்து வெளிவாற ‘வெளிச்ச’த்தில வந்திருக்கு.”

“நீ போராளி மட்டுமில்லை, கவிதைக்காரியெண்டும் அறிஞ்சதில நல்ல சந்தோஷம். இது எதைப் பற்றின கவிதை? காதல் கவிதை...

இல்லாட்டி போராட்டம் பற்றின கவிதை... அப்பிடித்தானிருக்கும்” என்று ஒரு குமிழும் சிரிப்போடு கேட்டார் சாமி.

“ரண்டுமில்லை. இது வாழ்வு பற்றின கவிதை. சமாதானத்தின் வாழ்வு எண்டு தலைப்பு வைக்கலாமெண்டிருக்கிறன்.”

“நல்லது. இப்ப தேவையான கவிதை. போர் எப்பவும் அழிவோட சம்பந்தப்பட்டதுதான், மகள். அது எதுக்கானதெண்டாலும் சரி. ஆனா விடுதலையில்லாம மனிசரும் இல்லை. அப்ப... போர் தேவையாயுமிருக்கு. ஆனா அழிவு நிச்சயம். ஒண்டு தெரியுமோ உனக்கு? வெற்றிக்காகவே நடத்திற போரெண்டும், விடுதலைக்காக நடத்திற போரெண்டும் ரண்டு வகையிருக்கு. விடுதலையை மய்யப்படுத்தி நடக்கிற போர் இடையில் நிக்கும். நிக்கவேணும். நிக்கிற மாதிரித்தான் அந்தப் போரும் ஒரு அவதானத்தில நடக்கும். சமரசம் வாறதுக்கான எல்லா வாசலும் அப்ப திறந்தே இருக்க வேணும். ஜெயத்தை மட்டும் குறியாயிருக்கிற போரில ஒரு வெறி இருக்கு. எந்த ஒரு தரப்பாவது முற்றாய் அழியாமல் அந்தப் போர் முடியிறதில்லை. அந்தப் போர் நல்லமில்லை.”

நிலா திடுக்கிட்டாள்.

அதுதானே அவளது மனத்திலும் இருப்பது?

அதுதானே அவளும் கஜந்தனும் கதைத்தது?

அதுதானே அவளது கவிதையின் உட்பொருளாய்க் கிடப்பது?

மேலே பேச இல்லைப்போல் நிலா சாமியிடம் சொல்லிக் கொண்டு தன் வீட்டுக்கு நடந்தாள்.

பிரச்சினையின் தீர்வுக்கான தேடுதல் தன் எதிரே கொண்டுவந்து நிறுத்திய முடிவினைக் கண்டபோது கோர்ப்பரல் உக்கு பண்டார மனம் திடுக்குற்றான். அந்த அதிர்ச்சியில் உடம்பே அதிர்ந்ததுபோல் உணர்ந்தான். நாளும் நாளும் வெகுக்கும் தன் மன வதையிலிருந்தான மீட்சிக்கு வேறு வழியே கிடையாதாவென அயர்ச்சியடைந்தான். அவன் மேலும் யோசிக்க முனைந்தான். வேறு எந்த வழியும் சாத்தியமாகாது என்பதைவிட, அதற்கு அந்த ஒரேயொரு வாசல்தான் இருந்ததென்பதையே அவன் அறுதியாகக் கண்டான்.

அவனுக்குள் தயக்கம் எழுந்தது. அது அவனது வாழ்முறையையே தலைகீழாக மாற்றிப்போட்டுவிடும். அம்மா, தங்கை, அக்காவின் வாழ்க்கையை நிலைகுலைத்துவிடும். ஆயினும் அதுமட்டுமே வழியெனில், அவன் அதை செய்யத்தான் வேண்டும்.

எந்தவொரு மலையடிவாரத்திலோ, வனத்தின் அடர்வினுள்ளோ, சரித்திரப் பழமை வாய்ந்த ஆலயம் தூபி விஹாரையென்ற எந்த இருள்வினுள்ளுமோ தன்னை மறைத்து காலத்தைக் கழிப்பதொன்றும் எண்ணுகிற அளவு கலபமானதில்லை. ஆனால் அவன் அதையே செய்யவேண்டியவனாய் இருந்தான்.

விடுதலைப் புலிகளுடன் வடக்கிலோ கிழக்கிலோவான எந்தவொரு பாரிய யுத்தத்தின் போதும் ராணுவத்திலிருந்து ஓடிக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள். அவ்வாறாக ஓடியவர்களின் தொகையை ஒரு கணக்கு இருபத்தையாயிரமென்று சொல்லியது. சாதாரண ராணுவத்தினராக அவர்கள் இருந்தார்களென்ற ஓர் அம்சம் அதிலுண்டு. பெரும்பாலும் யுத்த பயங்கரங்களும், உயிரிழப்புகளும் அவர்களை அவ்வாறு செய்ய தூண்டியிருக்கக் கூடும். ஆனால் அவன் அவையல்லாத வேறொரு காரணத்தில் ஓடப் போகிறான். ராணுவச் செயற்பாடுகளின் மேலான ஒரு நீதிவிசாரணை அந்த முடிவை அவனுக்குத் தீர்ப்பாக்கியிருந்தது.

அந்த அவனது காரணத்தை வைத்து, உண்மையில் ராணுவமே 'நீ ஓடிவிடு' என அவனுக்குச் சொல்லவேண்டும். அவன் அங்கே இருந்தால், பௌத்த நாட்டின் கட்டுப்பாடும், ஒழுக்கமுமான படையென சொல்லியபடியிருக்கும் அரச சாட்சியங்களை அவன் நொருங்கிப் போகச் செய்துவிடுவான்.

ராணுவம் அவ்வாறு சொல்லிவிடாது. அது அவனை தூரத்து சிங்கள கிராமமொன்றிலிருந்து வந்த ஒரு சிங்களனாகவே பார்த்திருந்தது. ஆனால் ஒரு மனிதனாகவும் சகித்துப் போகமுடியாத பயங்கரங்களை அவன் தன் ராணுவ வாழ்க்கையில் கண்டிருந்தான். அனுசரித்துப் போவதற்கான எல்லையையும் அப் பயங்கரங்கள் மிகவும் கடந்திருந்தன.

அந்த எல்லை கடந்ததின் புள்ளியை ஆறேழு வருஷங்களுக்கு முன்னான ஒரு சம்பவத்துடன் உக்கு பண்டார அடையாளப் படுத்தினான்.

ஒரு நாட்டின் ராணுவமென்பது நாட்டு மக்களோடு நேரடியாக தொடர்பில்லாதது. பாரிய இயற்கைப் பேரிடர்களின்போது நிவாரண நடவடிக்கைகளில் அது ஈடுபடுத்தப்படுவதுண்டு. அப்போது அதன் கைகள் கட்டப்பட்டுவிடுகின்றன. எதிரிகளுடனான யுத்தமாய் அது தன் கடமையை எதிர்கொள்கிறபோது, அதன் கட்டுக்கள் அறுக்கப்படுகின்றன. இல்லாவிட்டால் அதுவாகவே அதை அறுத்துக் கொள்ளுகிறது. அப்போதும் அது எதிரியுடனான யுத்தமாகவே இருக்கவேண்டும். துவேஷத்தின் அழித்தொழிப்பாக அது இருத்தலாகாது. சிறீலங்கனாகவும், சிங்களனாகவும், ராணுவ அதிகாரியாகவும் அவனுடைய நிலைப்பாடு அதுவாகவே இருந்தது.

கோர்ப்பரல் உக்கு பண்டார அப்போது தன் கைதடி முகாமில் தனக்கான அறையில் இருந்துகொண்டிருந்தான். பழையதுகளை யோசிக்க அது ஒரு நல்ல தருணமாகவிருந்தது. தம்மைத் திறந்து பார்க்க அவனை யாசித்துக்கொண்டிருந்த சம்பவங்களாயிருந்தன அவை. தன் முடிவின் செயற்பாட்டுக்கு முன் எல்லாவற்றையும்... எல்லாவற்றையுமேதான்.... நினைத்துப் பார்ப்பது அவனுக்கு அவசியம். முடிவை மாற்றுவதற்கல்ல, அதைச் செயற்படுத்தும் வேகத்தை, திண்ணத்தை அது அவனுக்கு அளிக்கும்.

எழுந்து லைற்றை அணைத்துவிட்டு மறுபடி வந்து மேசையில் அமர்ந்தான்.

சித்திரையின் வெம்மை தகரக் கூரையினூடாக ஊறி உள்ளே ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது. முன்னாலிருந்த சிறிய ஜன்னல் வழி வெளியே பார்வை பரந்தது. பெளர்ணமி வர இன்னும் நாட்கள் சில இருந்தன. வானம் கரியால் மூடுண்டு கிடந்தது. வரண்டிருந்த கொஞ்சமான மரங்களும் அசைவறுத்து நின்றுகொண்டிருந்தன.

அப்போது அவன் சாதாரண ராணுவத்தினனாக இருந்தான். செம்மணி முகாமில் அவனுக்கு பணியிருந்தது. அன்று மதியத்தில் வீதிக் கண்காணிப்புக்குப் புறப்பட்ட குழுவில் ஒருவனாய் ட்றக்கிலே ஏறியிருந்தபோது அவன் அவளைக் கண்டான்.

அது 1996 இன் ஆவணி மாதத்து 7 ஆம் தேதி. அன்று ஒரு புதன்கிழமை.

அவளை அவனுக்கு ஞாபகமாகவிருந்தது. கடந்த சில மாதங்களாக அவளை அவன் பார்வையில் அறிமுகமாகியிருந்தான். பார்க்கும்போதென்றில்லை, எப்போதும் சிரிப்பனவாக அவளது கண்கள் இருந்தன. அவளது தங்கை யாமினியின் தோற்ற ஒருமைகளை நிறைய அவளில் கண்டு அதிசயித்திருந்தான் அவன். அதே நிறமும் உயரமும். முகத்திலும் அவ்வாறான ஒரு அப்பாவித்தனமான மென்மை ஊடோடியிருந்தது.

கண்டிக்குழி பெண்கள் கல்லூரியின் சீருடையோடு சைக்கிளில் வந்துகொண்டிருந்தாள். செம்மணி ராணுவ சோதனை நிறுத்தம் வர சைக்கிளிலிருந்து இறங்கினாள். அவளிடம் ஏன் அத்தனை கேள்விகள்? நிமிஷங்கள் ஆகின. இன்னும் அவள் அங்கேயே விசாரணையில். அது பிரச்சினையின் அடையாளமென எண்ணினான் உக்கு பண்டார. அவளது மனம் கலவரமடைந்தது.

ட்றக் புறப்பட்டுச் செல்கையில் அவன் மறுபடி பார்த்தபோது அவள் அங்கே இல்லை.

பெரிதாக யோசிக்க உக்குவுக்கு எதுவுமிருக்கவில்லை. அவன் மனத்தில் அழியாத சம்பவமாய் அது விழுவதற்கு இன்னும் நேரமிருந்தது.

மறுநாள்தான் கேள்வியில் தெரிந்தது, விசாரணைக்குத் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டிருந்த அந்த மாணவி அன்று வீடு திரும்பவில்லையென்று. அவளைத் தேடி மாலையில் புறப்பட்ட தாய் ராசம்மா, தம்பி பிரணவன், அவள் சோதனைக் காவலரணில்

விசாரணைக்காக தடுக்கப்பட்டாளென்ற விபரத்தை அறிந்து வீட்டாரிடம் சொல்லிய அயல்வீட்டுக்காரர் கிருபாகரன் சிதம்பரம் என மூவரும் கூட காணாமல் போயிருந்தனர்.

அதுபோன்ற பல சம்பவங்கள் அங்கே கதையாகி உலவியிருக்கின்றன. சிரிப்பும் கேலியுமாய்ப் பகிரப்பட்டவை உக்குவின் காதுகளிலும் ஏறியிருந்தன. அந் நால்வரும் காணாமல் போயிருக்கும் காரணத்தை அவற்றின் சமன்பாட்டில் ஊகிக்க உக்குவால் முடிந்திருந்தது. அது அவனை மிகவும் சஞ்சலப்படுத்தியது.

அயலும் உறவும் சென்று தலைமை பொலிஸ் நிலையத்தில் புகாரளித்தது. தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சிலரிடம் நடந்த விபரங்கள் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டன. மாணவி எவரும் விசாரணைக்காக தடுக்கப் பட்டதுமில்லை, அவளைத் தேடி உறவினர் யாரும் அங்கு வந்ததுமில்லையென செம்மணி ராணுவ முகாம் அதிகாரிகள் கூறிவிட்டனர். பத்திரிகைகள் யுத்த தர்மம் காக்க மௌனித்திருந்தன.

நால்வருக்கும் என்ன நடந்ததென்ற கேள்வி கிணற்றில் போட்ட கல்லாக இருந்துகொண்டிருந்தது.

சர்வதேச பத்திரிகையாளர் சமூகத்தின் முன்பும், மனித உரிமை அமைப்புகள், பெண்ணுரிமை இயக்கங்களின் கேள்விகளின் முன்பும் வாயற்றிருந்தது அரசாங்கம். அதற்காக அது தன்னை அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

நீடித்த மௌனித்தின் பின் விபரம் ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்கவுக்கு அறிவிக்கப்பட்டதின் பேரில், லெப். கொலனல் குணரத்ன தலைமையில் ஒரு ராணுவப் பொலிஸ் விசாரணைக் குழு கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்தது.

பிரணவன் தாயாரை ஏற்றிச் சென்ற சைக்கிளின் செயின் கவரை, பிரணவனின் நண்பனொருவன் முகாமுக்கு அண்மையிலுள்ள ஒரு சைக்கிள் கடையில் அடையாளம் கண்டான். விசாரணைக்கு ஒரு தடயம் கிடைத்தாயிற்று.

இறுதியில் விசாரணை வெற்றிகரமாக முடிந்து அந்த மாணவி பாலியல் பலாத்காரம் புரியப்பட்டும், மற்ற மூவரும் சித்திரவதை செய்யப்பட்டும் கொலை செய்யப்பட்ட விபரங்கள் வெளியாகின. அச்சம்பவத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்களாக பதினொரு பேர்

கைதுசெய்யப்பட்டனர். அவர்களில் ஆறு பேர் ராணுவத்தினராகவும், ஐந்து பேர் ராணுவ பொலிஸாராகவும் இருந்தார்கள்.

கொலைசெய்யப்பட்ட நான்கு உடல்களும், மயானமும் உப்பங்கழியுமாய் பரந்திருந்த செம்மணியின் பயங்கரங்கள் மூடுண்ட நிலத்திலிருந்து தோண்டியெடுக்கப்பட்டன. மாணவியினதும், அவளது தம்பியினதும் உடல்கள் துண்டுதுண்டாக வெட்டப்பட்டு ஒரு கரும்பையில் போடப்பட்டிருந்தன. ராசம்மாவினதும் கிருபாகரனினதும் உடல்கள் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இறுக்கிய நிலையில் கிடந்திருந்தன. மாணவியின் சடலத்தின் மீதான மருத்துவ பரிசோதனை அவள் கூட்டு வல்லுறவு புரியப்பட்டிருப்பதையும், அண்ணளவாய் அதைப் புரிந்த நபர்களது எண்ணிக்கையையும் சொல்லியது. உலகம் அதிர்ந்தது. காணாமல் போதலென்பதின் அர்த்தம் என்னவென்பதறிந்து தங்கள் உறவினைக் காணாமலாகியோர் துடித்துப் போயினர். ஊரெல்லாம் ஒப்பாரியாயிற்று.

சர்வதேச பத்திரிகையாளர், மனித உரிமை ஆர்வலர், மனித உரிமை நிறுவன அலுவலர் மற்றும் பெண்ணுரிமை அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்களின் தலையீடு, சம்பவத்தை சர்வதேச வியாபகம் கொள்ளவைத்தது. அப்போது அது கிருஷாந்தி கூட்டு வல்லுறவு கொலையென்று பெயர் பெற்றிருந்தது.

உக்கு எல்லாமறிந்து நெஞ்சக்குள்ளாய் அழுதான். அவன் செய்ய எதுவுமில்லை. அது மனத்தைக் கொன்றுவிட்டு உயிரில் வெறியை ஏந்தித் திரிகிற கூட்டமாயிருந்தது. அது எந்த அறத்தையும், எந்த புனிதத்தையும் அழிக்கிற வன்னெஞ்சர்களின் புகலிடமாய் இருந்தது. கூட்டு வல்லுறவு, கொலை, சித்திரவதைகள் நிறுவனமயப்பட்ட அமைப்பாகியிருந்தது சிறீலங்கா ராணுவம் என்பதை முடிவாய்த் தெரிந்தான் அவன்.

அதற்காக உள்ளுக்குள்ளாய் துடிப்பதைத் தவிர, அவனால் செய்ய எதுவும்தான் முடியாமலிருந்தது. ஓடிவிடுகிற நினைப்பும் அப்போது தோன்றியிருக்கவில்லை.

காணாமல் போதல் விவகாரத்தில் உலகிலேயே இலங்கை இரண்டாவது இடத்திலுள்ளதென பலவந்தமாக காணாமல் ஆக்கப்படுதல் அல்லது தன்னிச்சையின்றி காணாமல்போதல் ஆகியனவற்றின்மீது ஆய்வு செய்யும் ஒரு குழு தன் அறிக்கையில் தெரிவித்தது. இலங்கையின் முகத்தில் மேலுமொரு மோசமான

கூட்டுப் பாலியல் வல்லுறவு, கொலைச் சம்பவம் தீராத பழியாக முத்திரை குத்தப்பட்டாயிற்று.

கொழும்பு உயர்நீதி மன்றத்தில் மூன்று நீதிபதிகளின் முன்னிலையில் வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தது. ஐந்து பொலிஸாரில் இரண்டு பேர் அரசு தரப்பு சாட்சிகளாக மாறிவிட்டிருந்தனர். நடந்த கொடுமைகளெல்லாம் வெட்டவெளியாகி அனைவரின் மனத்திலும் அச்சத்தை விதைத்தபடி காற்றிலேறி திரிந்துகொண்டிருந்தன.

ஒருவர் பின் ஒருவராக அத்தனை பேர்கள் பலாத்காரம் புரிந்த அந்த பத்தொன்பது வயதுச் சிறுபெண் இடையிலே மயக்கமடைந்துபோனாள். பிறகு தன்னைப் பலாத்காரம் புரிய வந்த ஒவ்வொருவனிடமும் தண்ணீர்... தண்ணீரென்று கேட்டு கெஞ்சினாள். அதன் பின்னரும் கூட சிதைப்பைச் சித்திரமாய்ச் செய்துகொண்டிருந்த நிலையில், கடைசி ஆள் அவளோடு வல்லுறவுகொள்ள வந்தபோது, 'ஒரு ஐந்து நிமிஷம் எனக்கு ஓய்வு தாருங்கள்' என யாசித்தாள். படுகொலை செய்யப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கும் அந்தக் கடைசினேர யாசகமும் நிராகரிக்கப்பட்டது.

சாட்சிகள் சம்பவத்தை வெளியில் விரித்தன.

உலகம் துக்கத்தால் தன்னை மூடியது.

நீதிமன்றத்தில் சந்தேக நபர்கள் குற்றவாளிகளென முடிவானது. அப்போது தலைமை நீதிபதி, அவர்கள் ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறார்களா எனக் கேட்டார். அதற்கு முதலாவது சந்தேக நபர் லான்ஸ் கோர்ப்பரல் டி.எஸ்.ராஜபக்கேஷி சொன்னவை நீதிமன்றத்தை மட்டுமல்ல, உலகையே ஸ்தம்பிக்க வைத்தன. அவனது வார்த்தைகள் இவ்வாறாக இருந்தன. 'நாங்கள் யாரையும் கொலை செய்யவில்லை. எங்கள் மூத்த அதிகாரிகளால் எங்களுக்கு அனுப்பப்பட்ட உடல்களை குழிதோண்டி புதைக்க மட்டுமே செய்தோம். இவ்வாறான முந்நூறு நானூறு புதைகுழிகளை எம்மால் செம்மணியிலே காட்டமுடியும்.'

தீர்ப்பு வழங்கப் பட்டது. ஆறு பேருக்கு மரண தண்டனையும், மூன்று பேருக்கு இருபது வருஷ சிறையுழியமும் ஐம்பதினாயிரம் ரூபா அபராதமுமான கடுந்தண்டனையாக அத் தீர்ப்பு இருந்தது.

ஆனால் கிரிஷாந்திக்கு நிகழ்ந்த சோகத்தை யாரால் ஆற்ற முடியும்?

தன் நிம்மதியைக் குலைக்கும்படியாக தொடர்ந்தும் அதுபோன்ற பயங்கரமான சம்பவங்களையே உக்கு அறிந்து கொண்டிருந்தான்.

கல்முனையில் 1997 வைகாசி 17 இல் கோணேஸ்வரி என்ற முப்பத்தொன்பது வயதான நான்கு பிள்ளைகளின் தாய் பொலிஸ் படையினரால் கூட்டு வல்லுறவு கொள்ளப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டாள். அவளது யோனிக்குள் கிரனேட்டை வெடிக்கவைத்து கொலைபண்ணிய விதம் கேட்ட அனைவரையும் அதிரவைத்தது.

மன்னார் பள்ளிமுனையில் 1999 ஆடி 12 இல் இருபத்தொரு வயதான முன்னாள் விடுதலைப் போராளி ஐடா கர்மலிட்டா கூட்டுறவு வல்லுறவின் பின் கொலை செய்யப்பட்டாள். சம்பந்தப்பட்டவர்கள் யாரென அடையாளம் காணப்படவில்லை.

புங்குடுதீவைச் சேர்ந்த சாரதாம்பாள் சரவணானந்தக் குருக்கள் என்ற மாணவிமீது 1999 மார்ச்சு 28இல் புரியப்பட்ட கூட்டு வல்லுறவிலும் கொலையிலும் கடற்படை சம்பந்தப் பட்டிருந்தது.

இனத்துவேஷத்தின் கொதியுலையாக இருந்து, காமாந்தகாரம், நிர்தாட்சண்யமான கொலை, மனிதாபிமானமற்ற சித்திரவதைகளைப் புரியும் இதுபோன்ற எந்த அமைப்பிலும் அவனால் ஒரு மனிதனாய் சேவைசெய்வது சாத்தியமில்லை. அவன் அதிலிருந்து ஓடிவிடலாம்தான். ராணுவச் சட்டம் அதை குற்றமென்கிறது. ஆனால் மனச்சாட்சி அதை நியாயத்தின்பால் வைக்கிறது. அவன் மனச்சாட்சியின் தீர்ப்பினை ஏற்க முடிவுகட்டினான்.

மறுநாள் காலையிலேயே விடுப்புக்கு எழுதிக் கொடுத்து விட்டான் உக்கு.

ஒரு மாதத்துக்கு மேலாயிற்று விடுப்பு கிடைக்க. அது கிடைத்த மறுநாளில் காங்கேசன்துறை துறைமுகத்தை நோக்கி அவன் தன் பயணத்தைத் தொடக்கினான். அது வைகாசி விசாகத்துக்கு ஐந்து நாட்கள் முந்தியதாக இருந்தது.

மூன்று நாட்கள் காவலிருந்து ஏறிய கப்பலிலிருந்து திருகோணமலை துறைமுகத்தில் இறங்கி வெளியே வந்தபோது உடம்புபூரா பரவிய ஒரு விடுதலையின் பரவசத்தை உணர்ந்தான் உக்கு.

திருகோணமலைக்கும் அனுராதபுரத்துக்குமிடையே அடர்ந்த வனம் இருந்தது. இன்றும்தான் மர்மங்களினதும், அபூர்வங்களினதும்

கொள்கலனாய் இருந்தது அது. அங்கெல்லாம் வன வேடரும், மலை வாழ்நரும் இன்னும் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதாக கதைகள் இருந்துகொண்டிருந்தன. அவர்களில் ஒருத்தனாகிவிடுவதே அவனது எண்ணமாக இருந்தது. அது ஒரு வாழ்க்கையை, ஏதோ ஒருவிதமான வாழ்க்கையை, அவனுக்களிக்கும். அவனது ரகசியத்தை தன்னுள் பொத்திவைத்து அது பாதுகாத்திருக்கும்.

உக்கு அனூராதபுரத்திற்கு அங்கிருந்து பஸ் எடுத்தான். மேற்கு நோக்கிய திசையில் பெருநிலங் கடந்து உள்ளே உள்ளேயாகச் செல்ல மனித வாடை குறைந்துகொண்டு வந்தது. கிராமங்கள் அருகி வனம் தொடங்கியது. தார்ப் பாதையை செம்மண் தெருவொன்று இடைவெட்டக் கண்டு, தன் வரைபடத்தின்படியான சந்தி அதுவேயென நிச்சயித்து, அவன் இறங்கினான்.

வேளை மதியம் கடந்திருந்தது. திக்குமட்டும் தெரிந்திருந்தது. வழி தெரியாதிருந்தும் மனத்தில் தோன்றியபடி ஒரு வழியெடுத்தான் உக்கு. அவனை இனி தேவர்களே வழி நடத்துவார்கள்.

இனிமேல் அவன் பயணிக்கவேண்டிய தூரம் அவனது கால் நடையிலிருந்தது. தன்னை ஓரளவு அடையாளம் காணப்படக்கூடிய தூரத்திலிருந்து அவன் விலகி வந்துவிட்டான். தன் சுவடுகளையும் பின்னால் அவன் விட்டுவைக்கவில்லை. இனிமேல் கொஞ்சம் சுயாதீனமுண்டு அவனுக்கு.

அம்மாவுக்கோ, திருமணமாகாதிருக்கும் அந்த கிருஷ்ணாந்தி போன்ற ஒற்றைத் தங்கைக்கோ, அக்கா ஜெயழீக்கோ அவனெடுத்த வழி தெரியப் போவதில்லை. எப்படியும் அவர்கள் தப்பிப் பிழைத்துக் கொள்வார்கள். அவன் ராணுவத்திலிருந்து காணாமல்போனது சிறிது தாமதத்திலேனும் அவர்களுக்குத் தெரியவரச் செய்யும். அப்போது அவர்கள் ஒருமுறை அழவும் செய்வார்கள். ஆனாலும் சுதாரிப்பது கஷ்டமாயிருக்காது. அதுபோன்ற கதைகளை அவர்கள் கேள்விப் பட்டிருப்பார்கள். அது அவன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற செய்தியை அவர்களிடத்தில் உணரப் பண்ணும். அப்போதும் ஒரு கேள்வி அவர்களில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். 'சமாதான காலத்தில் உக்கு ஏன் ஓடினான்?' அதன் பதிலை ஒருகாலத்தில் அவன் அவர்களுக்குச் சொல்லக் கூடும். அவனது ஊர் அழகானது. அரநாயக்கபோல் அழகான ஊர் எதுவிருக்கிறது இலங்கையில் அல்லது உலகத்தில்? உறவுகளைப்போல் அதையும் அவன் மீளும் காலம் தெரியாமல் பிரிகிறான்.

அம்மாவின் பிரார்த்தனை அவன்கூட வரும்.

துணிவாக அவன் நடக்கத் துவங்கினான்.

இரவுகளில் ஆறுதலைக் கொண்டு, பகல்களில் பயணித்தான்.

கொஞ்சமாய் உண்டு அடுத்த நாளுக்காய் மிச்சம் பிடித்தான்.

நீரும் பாணும் ரின்மீனும் முடிகிறதென எண்ணுகிறவரையில் தூரத்தே அவனுக்கு ஒரு குடியிருப்பு தெரிந்தது.

ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளுமாய் கலகலப்புடன் பகலை எதிர்கொண்டபடியிருந்தார்கள்.

பயங்கர மிருகங்களும், விஷ ஜந்துக்களும் குடியிருப்பை அண்டிய பகுதியில் அண்டியிருக்காதென்ற நம்பிக்கையில் ஒரு யாவறணை மரத்தோடு சாய்ந்து அமர்ந்தான் உக்கு.

தாகத்துக்குத் தண்ணீர் தேடிப்போல் மெல்லவாய் மரங்களின் உச்சியிலேறிய வெய்யில் குத்துப் பார்வையில் ஒரு தாமரைக் குளத்தைக் கண்டுகொண்டிருந்தது.

அத்தனை நாள் களைப்பையும், அழுக்கையும் கழற்ற உக்கு தாமரைக் குளத்தில் இறங்கினான்.

சிறிதுநேரத்தில் எதிர்க் கரையில் தெரிந்தது, தன் நீளக் கூந்தலை மேலாடையாக்கி இடைவரை தண்ணீரில் மறைந்துகொண்டு நீராடியபடியிருந்த ஒரு கறுத்த பெண்ணின் உருவம். உலகையே மறந்த சுகத்தில் மூழ்கியிருந்து நீரின் குளிர்ச்சியை அவள் கண்டுகொண்டிருந்தாள். நீரில் முங்கி எழுகிறபோது தன் கட்டுடல் கண்டு பரவசம் அடைந்து கொண்டிருந்தாள். தன்னுடல் கண்டு கொள்ளும் பரவசம் வேட்கையின் உச்சம் கொண்டிருக்கிறது.

அவ்வாறான தரிசனங்கள் பெறாதிருந்தவன் உக்கு. அரநாயக்கவின் புத்த கோயில் சுற்றாடலில் வாழ்ந்து, பெரு விசுவாசமில்லாவிட்டாலும் பக்தியை பரம்பரை ஒழுக்கமாய்க் கொண்டிருந்தவன். சில கணப் பொழுதுகளாயிற்று அவன் அந்தக் காட்சியின் கவர்ச்சியிலிருந்து தன்னை மீட்டெடுக்க. அவன் அங்கே தங்குவதாயிருந்தாலும் சுற்றாடல்பற்றி கொஞ்சம் தெரிந்திருக்கவேண்டும். அதற்காகவேனும் அவன் அவளை அறியவேண்டும். அவன் தன்னை அவள் காணும்படி செய்ய

துவட்டிய துவாயைப் பிழிந்து காற்றில் உதறினான். அது படார்... படாரென எழுப்பிய சத்தத்தில் அவள் திரும்பினாள்.

ஆண் கண்ட அந்தப் பெண் கிறுங்காமல் நின்றிருந்தாள். தன் நிலை மிகுந்த இயல்புபோன்ற திண்ணத்தில் ஒரு சிறு அசைவு தானும் அவளிடத்தில் எழாதிருந்தது. இலச்சையென்பது அவளுக்கு வேறு ஒன்றாக இருக்கக் கூடும். அதை அவனே கொண்டிருக்கவேண்டும் என்றுகூட அவள் எண்ணியிருக்கலாம்.

அவன் மரத்தோடு ஒதுங்கி உடை மாற்றிக்கொண்டு வர, அவள் முண்டுடுத்தியும் சட்டை அணிந்தும் கொண்டு, கரையிலிருந்து துணிகளை அலசிக் கொண்டிருந்தாள். பின் தன்னை அவனில் ஞாபகமாய்ப் பதித்துவிட்டு மெல்ல நடந்து குடியிருப்பை அடைந்தாள்.

உக்குவுக்கும் அங்கே மறைந்திருக்கும் உத்தேசம் இருந்திருக்கவில்லை. அது அவனது தீர்மானத்தின் அறுதியான அடைவு அல்ல. நடமாட்டத்தை மறைக்காததில் மதியத்துக்கு மேலே குடியிருப்பிலுள்ள பலர் அவனைக் கண்டுவிட்டிருந்தனர். தன்னையல்ல, தன் அடையாளத்தையே அவன் மறைக்க விரும்பினான். அவர்கள் தூர நின்று அவனைக் கண்டபடியிருந்தனர். அவர்கள் அச்சப்பட்டதாய்த் தெரியவில்லை. ஆயினும் முன்னே வந்து அவனை யாரென்று விசாரித்தறியும் துணிச்சலும் இல்லாதவர்களாய்த் தோன்றினார்கள்.

உக்குவுக்கு பசி வந்தது. பாண் துண்டொன்றும் ஒரு தோடம்பழமும் பையில் மீதமாயிருந்தன. தண்ணீர் முடிந்திருந்தது. வெற்றுப் போத்தலை எடுத்துக்கொண்டு குடியிருப்பை நோக்கி நடந்தான். குடிநீரெடுக்கும் சுனையேதாவது அருகிலே கண்டிப்பாக இருக்கும். அதையும் அவர்களிடமே அவன் கேட்டுத் தெரியவேண்டியவனாய் இருந்தான். ஒரு குடிசை வாசலில் நின்று உள்ளே இருளிலிருந்த உருவத்திடம் போத்தலை அசைத்துக் காட்டினான். அவளொரு மூதாட்டியாய் இருந்தாள். மூதாட்டி கலயத்தில் தண்ணீர் கொண்டுவந்து போத்தலில் ஊற்றிக் கொடுத்தாள்.

இரண்டு மரங்களுக்கிடையே கட்டிய கொடியில் வற்றலுக்குப் போட்ட இறைச்சித் துண்டுகள் காய்ந்தபடி தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. மூதாட்டி இன்னும் வாசலில் நின்று அவனைப் பார்த்தபடியிருக்க ருசி அறியப்போல் ஒரு துண்டை அலாக்காக எடுத்து கடித்துப் பார்த்தான். உப்புமீ மினகாய்ப் பொடியும் பிரட்டிய

இறைச்சியாக இருந்தது. இன்னொரு துண்டையும் எடுத்துக்கொண்டு பழையபடி மரத்தடிக்குச் செல்ல திரும்பினான். மதியத்தில் கண்டிருந்த நீள்கூந்தலாள் தூரத்து குடிசையொன்றின் வாசலிலிருந்து ஒரு பெண் குழந்தைக்கு பேன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது கண்டான்.

அவன் ஒரு இறைச்சி வற்றலையும், பாண் துண்டையும் தின்று தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு மரத்தடியிலேயே படுத்துக் கொண்டான். பகலின் அந்தத் தூக்கம் அவனுக்குத் தேவையாகவிருந்தது. இரவு அவனுக்கு விழித்திருக்கும்படியும் நேரலாம். மிருகங்களுக்கும், விஷ ஜந்துக்களுக்கும் மட்டுமில்லை, அந்தக் குடியிருப்பு மனிதர்களையும் அறியாதிருந்ததில் அவன் அச்சப்படவே வேண்டும். வேட்டையும் விவசாயமும் தொழிலாய்க் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை தண்ணீர் எடுக்க குடியிருப்புக்குச் சென்றபோது கருவிகள் மூலமும், தானிய வகைகள் காயப்போட்டிருப்பதின் மூலமும் அவன் தெரிந்திருந்தான். ஆனாலும் அவர்கள் அவனை அறிய முனையாததில், அவர்கள் நட்பாய் இருக்கக் கூடியவர்களாய் அவன் காணவில்லை. அவர்கள் அவனைக் காணாதிருப்பதுபோல, காணாமலாக்கிவிடவும் கூடும். அவர்களிடத்தில் நாய்கள் இருந்தன. அவை தூங்கிக் கொண்டிருந்தன. சில நாய்கள் அவனைக் கண்டபோதும் குரைக்கவேயில்லை. வேட்டை நாய்கள் குரைக்காதோ என அப்போது எண்ணினான் உக்கு. அவர்கள் அதுபோல் அம்பு விடுவதற்கும் தெரிந்தவர்களாய் இருக்கலாம். அவற்றின் முனையில் விஷம் தடவி எய்து கொலைசெய்யும் நுட்பம் அறிந்தவர்களாகவும் இருக்கக் கூடும். அனைத்திற்கும் சாத்தியங்கள் இருந்தன. அவ்வாறான எதன் சாத்தியத்தையும் ஆலோசித்து அடுத்த நடவடிக்கையை எடுப்பது தற்பாதுகாப்பின் அம்சம்.

அவன் தூங்கிப் போனான்.

விழித்தெழுந்ததும் மரத்தடியில் சாய்ந்தான்.

இனி செய்வதென்னவென்ற வினா பாரையாய் அவனுள்ளத்தை அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. தானே விரும்பி ஏற்றுக்கொண்ட கடினங்களின் பாதை அது. அவன் தன்னின் சகலதுகளையுமே அங்கே இழக்கக் கூடும். தன்னையும் ஒருவேளை.

மனத்தை யோசனைகளால் நிறைத்துக் கொண்டிருந்த பொழுதில் வனத்தில் இரவு வந்தது.

பறவைகள் சத்தமெழுப்பின.

குடியிருப்பில் ஒன்றிரண்டு வெளிச்சப் புள்ளிகள் தெரிந்தன.

ஆம், இரவு விழுந்துவிட்டது.

அன்றைக்கு விசாகமென்பது திடீரென அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. புத்த ஞாயிறு தோன்றிய நாள். நிலவையேனும் காண அவன் மேலே தேடினான். ஆங்காங்கே வெளிச்சப் பாளங்கள் விழுந்திருந்தன. நிலவு மரங்களுள் மறைந்தே இருந்தது.

அன்றைக்கும் மரத்திலேறி விழித்தபடியிருக்க எழுதியிருந்த விதியை எண்ணி தனக்குள்ளாய்ச் சிரித்தபடி, சூழலை நோக்கினான் உக்கு பண்டார. குளத்தின் மறுபக்கத்தில் பெண்கள் சிலர் இருளினுள்ளே நீராடிக் கொண்டிருப்பதைத் தெரிந்தான். அவர்களுக்கும் நீளக் கூந்தல் இருக்குமா, அவர்களும் கூந்தலால் மேலை மூடிக் கொண்டுதான் குளிப்பார்களாவென எண்ணமெழுந்தது. மெல்ல மெல்லமாய் அவர்களின் சத்தமும், நீரின் சளசளப்பும் தேய்ந்து ஓடுங்கின. சிறிது நேரத்தில் குடியிருப்பில் சந்தடி அதிகரித்தது. யார் யாரையோ கூவியழைக்கும் சத்தமும் எழுந்தது. சூள்கள் கொளுத்திய உருவங்கள் அங்கிங்காய் நடந்து கொண்டிருந்தன. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேளை, இருளாய் ஒருருவம் அவனை நோக்கி வந்தது. 'உஸ்'ஸென்ற எச்சரிக்கையொலியோடு, சற்றும் எதிர்பாராதபடி அவனது கையைப் பற்றி இழுத்து தன் பின்னே வரப் பணித்தது.

குளத்தில் நீராடக் கண்டிருந்த அதே கறுத்தப் பெண்தான். அவன் அச்சப்பட அல்லது யோசிக்க ஏதுமிருக்கவில்லை. அவளது கண்களிலும் முகத்திலும் அவன் மீதான பரிதாபம் மெல்லியதாய்த் தெரிந்தது.

அவன் பையை எடுத்துக் கொண்டு பின்தொடர்ந்தான்.

கூடாரமாய் கிளைகளைப் பரத்தியிருந்த மரங்களின் கீழாக, நிழல் அசைவது போன்றும் தெரிந்துவிடாத அவதானத்துடன் அவள் நடந்தாள். பாதங்களை ஒரு பூனைபோல் மெல்ல ஓசையெழுத்து பதித்தாள். அதுபோலவே அவளும் நடந்தாள். தனித்துப்போல் தூரத்திலிருந்த அவளது குடிசைக்குள் நுழைந்ததும் அவள் வாசலிலிருந்த படங்கை இழுத்து வெளியிலிருந்து பார்வை நுழையாத தடுப்பை இட்டாள். அடுப்பின் தணலில் சிவந்து வந்தது குடிசையின் உள்.

பின் மெதுவாக படங்கை விலக்கி வெளியே நோக்கினாள். அவனும் வந்து அவள் பிரித்த இடைவெளியினூடாக அவளது தோளுக்கு மேலாக பூர்ந்து பார்த்தான். நான்கைந்து சூள்கள் அவன் தங்கியிருந்த மரத்தடியை நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருந்தன.

அவள் ஏதோ தெரிந்துதான் தன்னை அங்கு அழைத்து வந்ததாக அவன் திண்ணப் பட்டான். அது என்ன? சூள்களின் வெளிச்சத்தில் குடியிருப்பிலுள்ளவர்கள் தன்னை காணச் சென்றது ஏன்? கேட்க அவளைநோக்கி அவன் திரும்பினான்.

அவனை இருக்க சைகையில் பணித்தாள் அவள். அவன் மண்கவரோடு சாய்ந்தமர, முன்னால் குந்தி, “நீ ஆயியிலிருந்து ஓடிவந்த ஆள்தானே?” என்று காற்றை அசைப்பதுபோன்ற தொனியில் கேட்டாள்.

அவளது மூச்சு முகத்தில் பட்டபோது இனிமையாய் உணர்ந்தான் உக்கு.

அவனுக்கு என்ன கேட்டாளென விளங்கியது. ஆனாலும் அது சிங்களம் மாதிரியான ஒரு மொழியே. அவனும் காற்றைவிடும் மெல்லிய சத்தத்தில் கேட்டான்: “இது என்ன பாஷை நீ பேசியது?”

“இதுவா? இதுதான் எங்களின் பாஷை. சிங்களம், தெலுங்கு, தமிழ் எல்லாம் கலந்த ஒரு பாஷை. ஏன், உனக்குப் புரியவில்லையா?”

“புரிகிறதுதான். கொஞ்சம் வித்தியாசமாயிருந்தது, கேட்டேன்.”

“ம்...! நீ என் கேள்விக்கு இன்னும் பதில் சொல்லவில்லை.” கேட்டுக்கொண்டு சுவரோடு சாய்ந்து அவனோடு ஒட்டி அமர்ந்தாள் அவள்.

“எப்படித் தெரிந்தாய் அதை?” அது கேள்வியெனினும் பதிலுமானது. அதை பதிலாய் எடுத்துக்கொண்டு கேள்விக்கு அவள் பதிலைச் சொன்னாள்: “அது கஷ்ரமில்லை. உன் உடம்பும் முகமும் தலைமயிர் வெட்டும் சொல்லியது. உன்போல் சிலர் சில காலத்துக்கு முன் இந்த வனத்துக்குள் பதுங்கியிருந்ததை நான் கண்டிருந்தேன். குடியிருப்பின் மூத்தாரும் அதைச் சொன்னார். பிறகு, ‘யாரும் தஞ்சம் கொடுத்துவிடக்கூடாது. அவர்கள் சட்டத்துக்கு புறம்பாக நடப்பவர்கள்’ என்றார்.”

“நீ அவர்களில் யாருக்கேனும் இங்கே அடைக்கலம் கொடுத்தாயா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“ஏனோ கொடுக்க மனம் சொல்லவில்லை.”

“என்னைப் பார்த்தபோது மனம் சொல்லியதா?”

“பார்த்தபோதில்லை. அம்பு மூதாட்டியின் குடிசைக்கு நீர் வாங்க வந்து திரும்பியபோது நீ இரண்டு இறைச்சி வற்றல்களை எடுத்துச் சப்பினாயே, அப்போது தோன்றிற்று.”

“இப்போது எதற்காக குடியிருப்புவாசிகள் நான் தங்கியிருந்த மரத்தடிக்குப் போகிறார்கள்?”

“எனக்கென்ன தெரியும்? ஒருவேளை மூத்தார் வந்திருப்பார். தகவல் சொல்லியிருப்பார்கள். ஏதாவது கேட்க மற்றவர்களோடு போயிருப்பார்.”

“எனக்கு ஆபத்து எதனையும் விளைக்க இல்லையே?”

“நீ எதிரியில்லை. அவ்வாறிருந்தாலும் கெடுதி செய்துவிடமாட்டோம்.”

“அப்ப... எதற்காக என்னை ரகசியத்தில்போல் இங்கே அழைத்துவந்தாய்? அவர்களிடமிருந்து காப்பாற்றத்தானே?”

“அப்படி நீ நினைக்கிறாய். உண்மை அதுவல்ல. நீ பட்டினியாய் இருப்பாயென்று நினைத்தேன். அந்த இடத்தில் விஷ ஜந்துக்களும் அதிகம் ஊசாடும். அந்த இடத்தில் நீ படுப்பது ஆபத்து. இரவை இங்கே தங்கட்டுமேன் என்று நினைத்தேன்.”

“அப்ப... பூனைபோல் நடந்தாயே...!”

“அதுதான் என் இயல்பான நடையே. சருகசைவும் எழுந்துவிடாத அமைதியில் நடப்பேன்.”

பின்னியிருந்த கூந்தலை அவள் அவனோடு பேசியபடி குலைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அது ஏனென அவன் அறியாதிருந்தான்.

ஒரு சிறுபெண் தூங்கிக்கொண்டிருந்ததை குடிசையுள் ஓரமாய். கண்டு, “உன் குழந்தையா?” என்றான்.

அவள் ஆமென்றாள்.

“அப்போ... உன் கணவன் எங்கே?”

“இவள் வயிற்றிலிருந்தபோதே பாம்பைவிட்டு கடிக்கச் செய்துவிட்டாள். காட்டிலேயே செத்துப் போனாள்.”

அந்தளவில் அவள் இன்னும் அவனை நெருங்கியிருந்தாள். அவளின் மேற்கூடு அவனுள் பரவிக் கொண்டிருந்தது. அவள் சிறிதுநேரத்தில் எழுந்து தயாராய் மண் சட்டியிலிருந்த கறியும் சோறும் கலந்த குழையலை எடுத்துவந்து அவனிடம் கொடுத்து, மண் குடுவையில் நீரும் எடுத்து முன்னால் வைத்தாள்.

இருந்த பசியில் எதுவும் சொல்லாமல் விறுவிடுவது தின்று தீர்த்து தண்ணீரையும் குடித்தான் உக்கு. பின் பையிலிருந்த சிகரெட் ஒன்றை உருவியெடுத்தான்.

அவள் தடுத்தாள். பின் எழுந்துபோய் வெளியே பார்த்துவிட்டு வந்தாள். “யாருமில்லை. ஆனாலும் அதை இங்கே பத்தாதே. அதன் கந்தம் புறத்தியானொருவனின் இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்துவிடும். வேண்டுமானால் பீடி புகை. வைத்திருக்கிறாயா? என்னிடம் உண்டு.”

அவன் பீடியொன்று வாங்கி தணலெடுத்து மூட்டி புகைத்தான். “இது எப்படி உன்னிடத்தில்...?”

“நான் புகைப்பேன். இரவுகளில் மட்டும். இங்கே இரவுகளில்தான் பெண்கள் புகைப்பார்கள். இரவு அவர்களுக்கானதுதானே? அவர்கள் ஆட்சிசெய்கிற பொழுது அது.”

“உன் கணவன் இறந்துபோயுள்ள நிலையில் யாரை நீ அந்த இரவுகளில் ஆட்சிசெய்கிறாய்?”

“என்னையேதான். தன்னையே ஆட்சி செய்வதென்பது பெரிய வித்தை. ஆனாலும் கணவனுள்ள பெண்கள் பாக்கியம் செய்தவர்கள். நான் பாக்கியமற்றுப் போனதை நினைத்து புகைப்பேன்.”

அவளின் குரலில் ஒரு சோகத்தின் ரேகை ஓடியிருந்ததா? அச்சொட்டாகச் சொல்லமுடியவில்லை உக்குவுக்கு.

“இவ்வாறு கேட்டேனென்று வருத்தப்படாதே.”

“இதிலென்ன வருத்தம்? அதுசரி... என் பீடி எப்படி இருக்கிறது?”
அவள் கேட்டாள்.

“நன்றாயிருக்கிறது. இது வேறு புகையானாலும் கந்தம் இனிது. இது
என்னைச் சிறிது பறக்கவும் செய்கிறது.”

“செய்யும். அதற்கான மூலிகை இலைகளும் கலந்தது இது. பீடி
இலையும் நல்ல தேர்வு. இரு.. நானும் ஒன்று புகைக்கிறேன்.”

அவள் பீடியை மூட்டிக்கொண்டு மறுபடி அமர்ந்தபோது சட்டையின்
முடிச்சினை அவிழ்த்துவிட்டிருந்தாள். வியர்வை முகத்திலிருந்து
வழிவது மினுங்கலாய்த் தெரிந்தது. அது நெஞ்சக் குவடுகளுக்கூடாக
வழிந்துகொண்டிருக்கவும் கூடும். என்றாலும் கூந்தல் மார்பை
மறைத்திருந்தது. பீடி நெருப்பின் செவ்வொளியில் அவனது பார்வை
அடிக்கடி திரும்பி கலசங்களைத் துளாவிச் சென்றது. அதை அவள்
கவனித்தாள். கூந்தலை அங்குமிங்குமாய் அலைக்கழித்து அவனது
இரையைக் காட்டினாள்..

அது நிவேதனம்.

அவனுக்கு அவள் வைத்த அவி பாகம்.

அவன் பூஜையை நிராகரிக்கிற தெய்வமில்லை.

நெடுநேரத்தின் பின் புற்பாயில் அருகருகே படுத்திருந்தபடி, “நீ
கானகத்தின் இனிப்போடு இருக்கிறாய். என்னில் மறக்க முடியாத
நினைவாகியும் விட்டாய். ஒன்று கேட்கவேண்டும் உன்னிடம்.
கரும்பு கட்டோடு இருந்தால் ஏறும்பு தானே போய் தானே வரும்
என்பார்கள். நீ கட்டறுந்த கரும்பு. ஏறும்புகள் தானே போய் தானே
வந்துகொண்டிருக்கின்றனவா இங்கே?”

“நீ என்ன கருதுகிறாயென்று தெரிகிறது எனக்கு. கட்டு என்
மனத்திலேதான் இருக்கிறது. அது என்றும் அறுந்துபோகவில்லை.
கட்டை ஒருவேளை நான் அவிழ்த்தாலும், இங்கே யாரும்
வந்து என்னை மொய்த்துவிட மாட்டார்கள். கணவனற்ற ஒரு
பெண்ணின் திசைக் காவலர்களே இங்குள்ள ஆண்கள். இறந்த
கணவன் வானத்திலிருந்து நட்சத்திரக் கண்களால் எல்லாம்
கண்டுகொண்டிருக்கிறானென்று எங்கள் குலத்தவரிடையே ஒரு
நம்பிக்கையிருக்கிறது.”

“உனக்கு அந்த நம்பிக்கை இல்லையா?”

“இருக்கிறது. உன்னை வேறு ஆணாய் இல்லை, என் இறந்த கணவனாகவே நான் கண்டிருந்தேன். அவனோடேயே சல்லாபிக்கையில் அவன் கண்டுவிடுவானென்று நான் அஞ்சுவது எங்ஙனம்?”

அவன் அதற்கு ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

பிறகு, “உன் பெயரென்ன?” என்று கேட்டான்.

“லெட்சுமை” என்றாள் அவள். பிறகு, “விடியலின் முன் முதல் பறவைச் சத்தத்திலேயே வந்த பாதையிலேயே நடந்து நீ தங்கியிருந்த மரத்தடிக்குப் போய்விடு. மூத்தார் ஏதாவது முடிவெடுத்திருக்கிறாரா என்பது நாளைக்குத் தெரியவரும். மதியம்வரை உன்னை யாரும் இங்கே அழைக்காவிட்டால் மதியத்தில் குளிக்க வரும்போது நீ சாப்பிடுவதற்காக ஆகாரம் ஏதாவது கொண்டுவருவேன். அங்கேதான் எங்காவது ஒரு இடத்தில் வைப்பேன். ஏறும்பு மொய்த்துவிடும். விரைவில் பார்த்து எடுத்துக் கொள். சரியா?”

“ம்.”

“இன்னுமொன்று...”

“சொல்லு.”

“நாளைக்கும் நீ அங்கே தங்க நேர்ந்தால், குளத்துக்குக் கிட்ட தங்காதே.”

“ஏன்?”

“அது பெண்கள் குளிக்கிறதுக்கான இடம். ஆண்களுக்கு வேறு இருக்கிறது. இன்று பகலிலே பல பெண்கள் குளிக்கப் போகாததற்கு நீ அங்கே இருந்ததே காரணமாயிருக்கலாம்.”

“நீ குளித்தாயே?”

“அது உன்னைக் காணாதபோது.”

அவன் அப்போது பேசாமலிருக்க, “என்ன யோசிக்கிறாய்?” என்று கேட்டாள் லெட்சுமை.

“ஒன்றுமில்லை, இப்படியே எவ்வளவு காலங்களைக் கழிக்க வேண்டுமோவென்று யோசித்தேன்” என்றான் அவன்.

அதற்கு அவள், “நீ வேலையேதாவது செய்ய பிரியமானவனாய் இருந்தால், நான் சொல்லுகிறேன் ஒன்று கேள். சூரியபடு திசையில், இங்கிருந்து மூன்று நான்கு கூப்பிடு தொலைவில், ஒரு கள்ள மரக்காலை இருக்கிறது. மரங்களை அறிந்து தளவாடங்கள் செய்து ஊரிலே காவிச் சென்று விற்கிற ஒரு பறக்கும் பட்டறை அது” என்றாள்.

“அதென்ன பறக்கும் பட்டறை?”

“கொஞ்சக் காலத்துக்கு முந்தி அது வனத்தில் எங்கோ ஓரிடத்தில் இருந்தது. மூத்தார் பார்த்திருக்கிறார். பிறகு இங்கே வந்திருக்கிறது. இன்னும் கொஞ்சக் காலத்தில் வேறு எங்கேனும் போகக் கூடும். அவர்கள் நிலையாக ஓரிடத்தில் தங்குவதில்லை. இந்த வனத்தில் நீண்ட நாள் தங்கி வேலைசெய்ய பலர் விரும்புவதில்லை. ஒரு வேலையாளுக்கு எப்போதும் அந்தப் பட்டறையில் தேவையிருக்குமென நான் அறிந்திருக்கிறேன். முடிந்தால் போய் ஒருநாள் கேட்டுப் பாரேன்.”

“விடிந்ததும் போய்க் கேட்கிறேன்.”

“நல்லது” என்றாள் லெட்சுமை.

மறுநாள் விடிபொழுதில், லெட்சுமையின் குடிசையைவிட்டு இருளோடு இருளாய்க் கரைந்து போய் மரத்தடியை அடைந்தான் உக்கு.

கோடையில் காலை விறுவிறுவென விடிகிறது. குருவிகள் நேரத்தோடு எழும்புகின்றன. மேய்ச்சல் மாடுகளைக் குடியானவர்கள் வெள்ளெனவே சாய்த்துச் செல்கிறார்கள்.

நன்கு விடிந்ததும் லெட்சுமை சொல்லியபடி மரக்காலைத் திசையை அனுமானித்துக் கொண்டு நடந்தான். தூரத்தில் சென்றுகொண்டிருக்கும்போதே பொழி அடிக்கும் சத்தம் டொக்... டொக்கென்று கேட்டு வழிகாட்டியது. சிறிதுநேரத்தில் காட்டின் நடுவில் ஒரு தறப்பாள் போட்ட தொழிற்சாலை தெரிந்தது.

மரக்காலை உரிமையாளர் அங்கே குடும்பமாய் குடியிருந்தார் போலிருந்தது. இடுப்புக் குழந்தையோடு மரப்பலகை வீட்டுக்கு முன்னால் ஒரு பெண் நின்றுருந்தாள். அவளோடு பேசியபடி மரக்குற்றியொன்றைக் கோதி துளையடித்துக்கொண்டு இருந்தார்

ஒருவர். யாரோ வருவதை அவள் சொல்ல, வேலையை நிறுத்திவிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

உக்கு தன் பெயரையும் ஊரையும் சொல்லி அறிமுகம் செய்தான். தன் நிலைமையை அவரிடம் சொல்லாமல் காரியமாகாதென்று எண்ணி நடந்தவற்றை விபரமாய்க் கூறினான். “சண்டை வேலையை விட்டிட்டு, மரவேலை செய்ய வந்த ஆமி!” என்று சிரித்தார் மரக்காலை உரிமையாளர்.

உக்கு திகைத்தான். தவறான ஒரு மனிதரிடம் தன்னை அடையாளப்படுத்தி விட்டானோ?

பிறகு, “என் பேர் சுமணபால. நானும் ஆமியிலதான் இருந்தேன். தொண்ணூற்றாறில் புலிகள் நடத்திய ஒரு முகாம் தாக்குதலில் முழங்காலோடு சிதறிப் போச்சு. நஷ்டஈடு, உதவித் தொகை எதுவும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் என் திட்டத்தைச் சொல்லி கல்யாணம் பண்ணுகிறாயா என்று, இதோ இங்கே நிற்கிறானே, இவளைக் கேட்டேன். சம்மதித்தாள். கல்யாணம் கட்டி மூன்று மாதத்தில் இங்கே கூட்டி வந்துவிட்டேன்” என்றார்.

அவன் காட்டிய மனிதாபிமானத்தின் மேலெழுந்த இடுக்கணை, ஒரு மனிதனாய் விலக்குவதற்கு தனக்கொரு பொறுப்பிருக்கிறதென்று சொல்லி, அவனுக்கு வேலை கொடுத்தார் சுமணபால.

காலம் மெதுவாய் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

சுமணபால அண்மைய நகருக்கு சமையல் சாமான்கள் வாங்கச் செல்லுகையில் கிடைக்கிற பத்திரிகைகளை எடுப்பித்து வாசித்தான். பீடி புகைத்துக் கொண்டு இரவுகளைக் கழித்தான். அம்மாவுக்கு தன் நலம் தெரிவித்து இரண்டு கடிதங்களும், கொஞ்சம் பணமும் அதுவரை அனுப்பியிருந்தான். அவனெடுத்திருந்த அந்தத் தர்மயுத்தத்தின் நீட்சி எதுவரையாகப் போகிறது? தெரியாது. ஆனாலும் அவன் பின்வாங்க மாட்டான்.

சுமணபாலவுக்கும் அரசியல் பிடிப்பாக இருந்தது. பல மாலைகளை பெரும்பாலும் அரசியல் பேச்சுகளிலேயே இருவரும் செலவிட்டிருக்கிறார்கள். 2002 இன் யுத்த நிறுத்தத்தைப் பற்றி, யுத்த நிறுத்த கண்காணிப்புக் குழுவின் நடவடிக்கைகள் பற்றி, நோர்வேயின் அனுசரணையில் நடக்கும் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை பற்றியென பலதும் அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள்.

ஒருமுறை சுமணபால நகரம் போய்வந்த வேளை வாங்கிவந்த பத்திரிகையொன்றில் வரும் 29 ஐப்பசியில் சிங்கள தமிழ் கலைஞர் எழுத்தாளர்களின் இரண்டாவது ஒன்றுகூடல் கொழும்பில் நடக்கவிருப்பதான செய்தி அவன் கண்ணில்பட்டது.

ஏனோ அடையாளம் மாறியிருந்த அந்தக் கோலம் தன்னை எவருக்கும் காட்டிக்கொடுத்து விடாது என்ற நம்பிக்கையில் கொழும்பு செல்ல தீர்மானித்தான் உக்கு. “இன சௌஜன்யத்துக்கான அப்படிக்கொத்த நிகழ்ச்சிகளை நாம் ஆதரவு கொடுத்து முன்னகர்த்திவிட வேண்டும்” என்றார் சுமணபாலவும்.

அதை சுமணபாலவுக்குப்போலவே தாமரைக் குளத்துக்கு லெட்சுமை நீராட வரும் நேரம்பார்த்துச் சென்று அவளிடம் சொல்லவும் அவன் மறக்கவில்லை.

“எப்போது அது?”

“இருபத்தொன்பதாம் தேதி.”

“எப்போது போவாய்?”

“இருபத்தேழில்.”

“திரும்ப...?”

“கார்த்திகை மூன்றாம் தேதி.”

“கண்டிப்பாக வந்துவிடுவாயல்லவா?” என்று கேட்டாள் லெட்சுமை. அப்போது அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்துகொண்டிருந்தது. பதிலுக்கும் தாமதிக்காமல் அவள் போய்விட்டாள். அந்த அழகையை நிறுத்த இரண்டு நாட்கள் அவனும் இருளாக மாறவேண்டியிருந்தது.

ஒருநாள் அருகருகே கிடந்து ஆனந்தத்தின் வியர்வையைச் சிந்திக்கொண்டிருந்த வேளையில், “நான் ஒருநாளைக்கு இங்கயிருந்து போவேன். அது எப்போதென்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனா போவேன். அப்போது நீயும்தான் என்னோடு வருவாய், சத்தியம்” என்று ஆணையிட்டான். “இன்னும்தான் உனக்கு என்னிலே நம்பிக்கை வரவில்லை, இல்லையா?”

அவளுக்கு எப்படிச் சொல்வதென்று திணறலெடுத்தது. சொல்லி வைத்த மாதிரி ஏதோ திரளாய் வந்து குரல்வளையை

அடைத்திருந்தது. அவ்வளவு நல்லவனாக இருக்கிறவனுக்கு, தான் விரும்புகிற ஒருத்தி அத்தனை கள்ளச் சந்திப்புக்களுக்குப் பின்னரும் தன்னைச் சந்தேகம் கொண்டிருப்பதென்பது பெரிய அபகீர்த்தியல்லவா? அவளுக்கு இன்னும் குரல் வரவேயில்லை.

“என்ன பேசாமலிருக்கிறாய்?”

“சொன்னால் உனக்குப் புரியாது. சண்டை நின்று சமாதானம் வந்துவிட்டதென்று நீங்களெல்லாம் கதைக்கிறீர்கள். அது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒன்று தெரியும். இந்த வனத்தில் முன்புபோலவே நடமாட்டம் பயப்படும்படி ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது. அது சண்டை தொடங்கப் போவதன் அடையாளம்தான்.”

“விளங்கவில்லையே.”

“நீ வருவதற்கு முன்னரே இந்த வனத்தின் அமானுஷ்யம் போய்விட்டிருந்தது. வனத்தை ஊடறுத்து நிறையப் பேர் போய் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். யாரென்று தெரியாது. சத்தம் மட்டும் தான் நாங்கள் கேட்டோம். அது சிறிது காலம் குறைந்திருந்தது. சமாதான காலமென்று சொன்னாயே இப்போது அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது.”

“யாரையாவது தேடுவதுபோல இருந்ததா? அல்லது பயணத்தில் இருக்கிறமாதிரி இருந்ததா அது?”

“பயண வழியில் கதைத்துக் கொண்டு போனதுபோலவே இருந்தது. அத்துடன் அவர்கள் தமிழில் உரையாடினார்கள்.”

“கொட்டியா வனம் கடக்கும் பாதை இங்கேதான் இருக்கிறதென எண்ணுகிறேன்.”

“அதனால் உனக்கொன்றும் ஆபத்தில்லையே?”

“இல்லை. அது இருக்கின்ற யுத்த நிறுத்தத்திற்குத்தான் ஆபத்து.”

“அப்படியென்றால்,,?”

“இனி நான் சொல்வது உனக்குப் புரியாது. விடு அதை.”

சிறிதுநேரம் பேசாமலிருந்த லெட்சுமை தான் புரிந்துகொண்டாள் என்பதைக் காட்டினாள். “அப்ப... யுத்தநிறுத்தம் முடிந்து சண்டை மீண்டும் தொடங்குமென்று நீயும் எண்ணுகிறாய்.”

அது அவர்களது கரிசனைக்குரிய விஷயமேயெனினும், கவலைப்பட்டு எதுவும் ஆகப் போவதில்லை.

அவன் அவளை அணைத்தான்.

அடுத்த தடவை சந்தித்தபோது தன் இன்னொரு சந்தேகத்தை லெட்சுமை கேட்டாள். “நான் இவ்வளவு கறுப்பாய் இருக்கிறேனே, ஊரிலே கறுத்த கானகத்தியைக் கூட்டிவந்திருக்கிறானென்று உன்னைக் கேலிசெய்ய மாட்டார்களா?”

“நானும் கறுப்புத்தான். உன்னைவிட குறைந்த கறுப்பு.”

அதன் பிறகு லெட்சுமை கலகலப்பாக திரிந்தாள்.

அவன் பஸ்ஸெடுக்க செல்வதற்கான குறுக்குவழியொன்றை ஒருநாள் சுமணபால அவனுக்குச் காட்டிக் கொடுத்தார். அப்போதுதான் தான் அவ்வளவு காலமாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்த நிலப்பரப்பின் பூகோளம் அவனுக்கு விளங்கியது. “நாம் சிலவேளை போய் நீராடியிருக்கிறோமே அதுதான் யான்ஓயா. அதை நீ தாண்டினால் கிண்ணியா-ஹறவபொத்தான வீதி வரும்.”

அவன் புறப்படுகிற நாள் வந்தது.

அந்த நாளை லெட்சுமை அடுப்பில் கரியெடுத்து சுவரில் பதிந்தாள் 27-10-2003 என.

கொழும்பில் நடைபெறவிருந்த அந்த நிகழ்ச்சிபற்றிய தகவலை பழைய பத்திரிகைகளில் அவர் கண்டிருந்தார். அதற்கான சில சிங்கள இனவாத அமைப்புகளின் எதிர்க்குரலை ஒரு சிங்கள பத்திரிகையில் வாசித்தபோது, அந்நிகழ்ச்சி அவரை ஆர்வப்படுத்தியது. முந்திய ஆண்டு அந்நிகழ்ச்சி யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்தபோது, அவ்வளவு பெரிய ஆர்வம் ஏற்படாததோடு, சென்று காணும் வசதியும் அவர் அற்றிருந்தார். தனிப்பட்ட மனநிலைக் காரணம்தான். திறம்படும் தன் மனநிலையோடும் போராடும் மனிதராக அவர் இருந்திருந்தார். அதனால் நினைத்தார் செய்தார் என்ற மாதிரித்தான் அவரால் இயங்க முடியும்.

கொழும்பில் நடைபெறவிருந்த அந்த நிகழ்ச்சியைச் சென்று காணும் உந்துதல் ஏற்பட்டதும், கையிலுள்ள பணம் பிரயாணத்துக்கு போதுமாவென பார்த்தார். போதுமாயிருக்க புறப்பட்டுவிட்டார்.

ஓமந்தையில் அவரது முகத்தையும் அந்தச் சிரிப்பையும் கண்ட பிறகு, புலிகளின் சோதனை நிலையத்தில், ராணுவ சோதனை நிலையத்திலும்தான், அவரைத் தடுத்துநிறுத்தும் திறன் எவருக்கும் இருக்காது. பாஸ் எடுப்பதற்கு வன்னியில் கொஞ்சம் அலைய நேர்ந்தது சாமிக்கு. பிரதீபன் அங்கே இல்லாதவகையில் அவருக்கு அதுவும் முடியுமாகிப் போனது. அவர் கஷ்டமென்று அதிகமும் உணர்ந்த அம்சம் 'பாஸ்' எடுப்பது மட்டுமாகவே இருந்தது.

விழாவின் ஐப்பசி 29, 2003 நாள் காலையில் விஹாரமாதேவி பூங்காவின் இனிய குளிர் செறிந்த காற்றை நெஞ்சு நிறைய சுவாசித்தபடி வாசலில் நின்று, எதிரே விழாக்கோலம் கொண்டிருந்த கொழும்பு மாநகரசபை மண்டபத்தைப் பார்த்தபடியிருந்தார் சாமி.

விழா ஏற்பாட்டாளர்களான ஹிரு அமைப்பினர் இங்குமங்குமாய் நடந்து அவசரமாய் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிங்கள-தமிழ்

கலைஞர் எழுத்தாளர் ஒன்றுகூடல்-2003 போன்ற இலங்கைத் தீவளாவிய ஒரு விழாவை ஏற்பாடு செய்வது சாதாரணத்தில் முடிந்துவிடுவதில்லை. அதற்கான முழு உழைப்பை விழாவுக்கு முன்னர்போலவே, விழாவினன்றும் அது நிர்ப்பந்தித்துக் கொண்டு இருக்கும். மேலும் அன்றைய தினம் ஒரு அசாதாரண நாளாகவும் அமையப் போகிறதென்பது அவர்களுக்கும் தெரிந்திருந்த வகையில், தங்கள் முழு அவதானத்தையும், உழைப்பையும் அவர்கள் அதற்குச் செலுத்தியே ஆகவேண்டும்.

நேரம் ஒன்பது மணியானது.

பார்வையாளர்கள் சிறிது சிறிதாக வந்துசேரத் தொடங்கினர். விழா வெகுஜன விழாவாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை. அது முன்னரே அழைப்பிதழ் அனுப்பப்பட்டோருக்கும், பங்குபெறும் கலைஞர்கள் கல்விமாண்கள் பத்திரிகையாளர்களுக்குமானது. சாமியிடம் அழைப்பிதழ் ஏதும் இருந்திருக்கவில்லை. அது அவருக்கு எள்ளளவு கரிசனையும் இல்லாதது. உள்ளே அமர்ந்துதான் விழா நிகழ்ச்சிகளைக் காணவேண்டுமென்ற அவசியமேதும் சாமிக்கு இல்லை.

சாமி வீதியைக் கடந்து நகரசபை மண்டப வாசலை அடைந்தார்.

ஒன்பது மணிக்கு ஆரம்பித்திருக்க வேண்டிய விழா அது. இன்னும் தள்ளிப் போகும்போல்தான் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. விழாவுக்கு வந்திருந்தவர்கள், ஏற்பாடு செய்த ஹிரு அமைப்பினர் உட்பட அனைவரும் ஒரு பரபரப்பில் இருப்பது போலிருந்தது.

தியாகுவும் கணேசும் அப்போதுதான் மண்டபம் வந்து சேர்ந்தார்கள். மண்டபத்தின் உள்ளும் வெளியிலுமாய் பார்வையாளர்கள் சிதறி நின்றுகொண்டிருப்பது நிலைமையை அவர்களுக்கு விளக்கியது. அங்கே ஒரு சிக்கல் எழுந்திருக்கிறது. முதல்நாளிரவு அவர்கள் அறிந்திருந்தது வெறுமனே வதந்தியாயில்லை என்பது தெரிந்தது. விழாவைக் குழப்புவதற்கு சிகள ஹெல உறுமய போன்ற சிங்கள வகுப்புவாத அமைப்புகள் சில பாரிய ஏற்பாடுகளுடன் இருக்கின்ற விஷயத்தை முதல் நாள் மாலை தராகி சிவராம் மூலம் தியாகு அறிந்திருந்தான்.

ஆர்மர் பாரில் சந்தித்தபோது அதை தியாகு கணேசுக்கு சொன்னான். எந்த இரகசியத்தையும் பேசுவதற்கு பார் வசதியான இடம்தான். அவர்கள் பேசுவது அடுத்த மேசைக்கு கேட்டுவிடாதபடி

இரைச்சல் இருந்துகொண்டிருந்தது. கோல்பேஸ் திடலில் நின்றிருக்கையில் கேட்கும் இந்து சமுத்திரத்தின் அதே இரைச்சல். அங்கிருந்த ஏறக்குறைய முப்பது மேசைகளும் தனியுலகங்களாக இருந்துகொண்டிருக்கும். அந்த மேசையிலிருந்தவர்கள் அந்தந்த உலகத்து வாசிகளாக மட்டுமே இருப்பார்கள்.

கணேஷின் மனம் முழுக்க கடந்த ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் வெற்றிகரமாக நடைபெற்ற அதன் முதலாவது ஒன்றுகூடலைச் சுற்றி அலைந்துகொண்டு இருந்தது. வடக்கின் அதுவரை காலத்திய யுத்தத்தின் அழிவுகளைக் கண்டும், மனிதாயத சேதங்களைக் கேட்டும் அச் சிங்கள சமூகத்தின் கலைஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் கல்விமான்களும் அடைந்த அதிர்ச்சியும் வேதனையும் அவன் கண்கூடாகக் கண்டு மனம் நெகிழ்ந்திருந்தவன். அதனால்தான் 'சிங்கள கலைஞர்கள் காட்டிய அக்கறையும் அனுதாபமும் வியத்தற்குரியது' என பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி ஒரு கட்டுரையிலே எழுதியிருந்தார். தமிழ்நெற் இணையத்தில் அந்தக் கட்டுரையை அவன் வாசித்திருந்தான். 'இன ஐக்கியத்தின் நம்பிக்கை' என அதில் அவர் தெரிவித்திருந்த கருத்து அவனுக்கு ஒப்பாகவிருந்தது.

அத்தகைய ஒரு ஒன்றுகூடல் சிங்கள இன வெறியர்களால் தடைப்படுமானால், அது நாட்டின் இறையாண்மை குறித்து பலத்த சந்தேகங்களை ஏற்படுத்துமென அவன் எண்ணினான். அது நடைமுறையிலிருக்கும் யுத்தநிறுத்த உடன்படிக்கையை, நோர்வேயின் சமாதான முன்னெடுப்புக்களை சவால் விடுவதாக அமையுமென அவன் கருதினான். அத்தகைய முன்னெடுப்புகளை அரசாங்கம் கண்டு வாளா இருந்துவிடாதெனினும், அதன் பொலிஸ் துறையின் செயற்பாட்டுக்கு எல்லை இருந்ததையும் அவன் அறிவான்.

அதைவிட அவன் யோசிக்க இன்னொரு கோணம் இருந்தது. யாழ் குடாநாட்டிலிருந்தும் வன்னியிலிருந்தும் வரவிருந்த கலைஞர் எழுத்தாளர்களின் பயணத்துக்கு எவ்வளவு பாதுகாப்பு உண்டு?

பாரிலிருந்து மறுநாள் காலை பஸ் நிறுத்தத்தில் சந்திக்கிற திட்டத்தோடு வீடு புறப்பட்டபோது, இருவருக்கும் வழக்கமான போதை ஏறியிருக்கவேயில்லை. அதை விழா நடப்பது பற்றிய, வந்துகொண்டிருக்கும் வடக்கு கிழக்கு கலைஞர் எழுத்தாளர்களின் பாதுகாப்பு பற்றிய அக்கறைகள் உறிஞ்சிவிட்டிருந்தன.

“யாழ்ப்பாணத்திலயிருந்து நேற்று இரவு வெளிக்கிட்ட பஸ் இந்தளவு நேரமாயும் வரேல்லயெண்டா, வழியில எதோ பிரச்சினையெண்டு நினைக்கிறன்.”

கணேஷ் சொன்னதை ஒப்புக்கொண்டதுபோல் தியாகு மௌனமாயிருந்தான்.

சற்றுநேரத்தில் தொலைபேசியில் வந்த ஒரு செய்தியை முகத்தில் பிரகாசம் பொங்க விழா ஏற்பாட்டாளர்களில் ஒருவரான சரத் தெரிவித்தார். “தமிழ்க் கலைஞர்கள் கொழும்பு வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்காக ஏற்பாடு செய்திருந்த ஹோட்டலிலே அவர்கள் விழாவுக்கு வர தயாராகிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். விழாவை இன்னும் அரை மணிநேரத்தில் நாங்கள் தொடங்கிவிடலாம்.”

கணேசும் தியாகுவும் இன்னும் மண்டபத்துக்கு வெளியே நின்றுருந்தனர். அப்போது அவர்கள் அறிந்த செய்தி அவர்களை அதிர வைத்தது. ‘ஏறக்குறைய நாற்பது பேர்வரையில் வந்துகொண்டிருந்த பஸ்ஸை இடைவழியில் மறித்து தாக்குவதற்கிருந்த இனவாதிகளின் திட்டத்தை முறியடிக்க பஸ் சுற்றுப் பாதையில் பயணித்து வந்ததே அந்த மூன்று மணி நேர தாமதத்தின் காரணம்.’

தாமதத்தைத் தவிர அந்த நிமிஷம்வரையில் வேறு தடங்கல்கள் இருக்கவில்லை. எல்லோருக்கும் நிம்மதியாயிருந்தது. அனைவரும் மண்டபத்துக்குள் சென்று அமரத் தொடங்கினர். கணேசுக்கும் தியாகுவுக்கும் மூன்றாவது வரிசையில் நீண்ட தாடி வைத்து, கறுப்புடை அணிந்திருந்த ஒரு முதியவருக்கு அருகில் இரண்டு இருக்கைகள் கிடைத்தன.

தொடக்க நிகழ்ச்சிகளுக்கான ஆயத்தங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. அப்போது தனக்கருகே வந்த ஹேமாவிடம் சரத் ரகசியமாய்ச் சொன்னான். “கூட்டத்தைக் குழப்புவதற்கு இனி அவர்கள் ஒரு தோல்வியின் வெறியோடு முயற்சிப்பார்கள், ஹேமா. பார்வையாளர்களோடு பார்வையாளர்களாக வரும் குழப்பகாரரை இனி அழைப்பிதழை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு நாம் அடையாளம் காணமுடியாது. ஏற்கனவே மண்டபம் நிறைந்துவிட்டது. அதனால் அவர்களை அவர்களது நடவடிக்கையும், உணர்ச்சி வெளிப்படும் மூலமாகத்தான் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். கவனமாயிரு.”

அவள் சரியென்றுவிட்டு வாசலுக்கு நடந்தாள்.

வடக்கிலிருந்து வந்த கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் நகர மண்டபத்துக்கு வந்து சேர்ந்தனர். கணேசம் தியாகுவும் தங்களுக்கு முன்னரே தெரிந்திருந்த சில கலைஞர்களைக் கண்டு சுகம் விசாரித்தனர்.

விழா தொடங்கியது.

அப்போது நேரம் 10.30.

சம்பிரதாயபூர்வமான ஆரம்ப நிகழ்சிகள் முடிய, கவிதையரங்கு தொடங்கியது. சிங்கள பேராசிரியர் ஒருவர் சமகால சிங்கள கவிதைகளைப் பற்றி உரை நிகழ்த்தினார்.

பக்கத்து இருக்கையிலிருந்த தாடிக்காரர் மிகுந்த அவதானமாக அவரது உரையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். மெல்ல இடித்து தியாகு கணேசுக்கு அதை சமிக்ஞையில் காட்டினான். அது அவரது கோலத்துக்கு கொஞ்சம் அதிகமான உன்னிப்பாக அவனுக்குத் தென்பட்டிருந்தது போலும்.

ஒருபோது வெகு உற்சாகமாக அவர் கரகோஷம் எழுப்பினார். அவரைத் தொடர்ந்து மண்டபமும் கரகோஷமெழுப்பியது. மெல்ல அவரது பக்கமாய்ச் சாய்ந்து, “பேராசிரியர் என்ன சொன்னார்?” என சிங்கள மொழியில் விளக்கம் குறைந்தவன்போல் கணேஷ் கேட்டான்.

அவன்போலவே சாய்ந்து மெல்லிய குரலில் அவர் அதற்கான பதிலைச் சொன்னார். “தீவாக இருக்கிறதால் எந்த மொழியினரையும் தாக்கமில்லாமல் சிங்களக் கவிதை தனக்கான தனித்துவத்தோட இருக்காம். மெய்தானே! இதுகின்ற மறுபக்கத்தில தீவாயிருந்தாலும் தமிழ்க் கவிதை அயலின் தாக்கத்தை அடையுது எண்ட அர்த்தமிருக்கு. தமிழ்நாட்டை எடுத்துக்கொண்டா அதுகின்ற சினிமாப் பாடலினர் தாக்கமும், நல்ல கவிதையினர் தாக்கத்தைப்போல இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதையை பாதிக்கச் செய்யுதுதானா?”

கணேஷ் அவரிடம் தான் கேட்டதையும், அதற்கு அவரின் பதிலையும் தியாகுவுக்குச் சொன்னான். அருகிலிருந்தவர் அவர் கோலத்தை மீறிய விஷயத் தெளிவோடிருப்பதை இருவரும் உணர்ந்தனர்.

கவிதை அமர்வினைத் தொடர்ந்து நாவல் அரங்கு தொடங்கியது.

சிங்கள நாவல்பற்றிய கட்டுரை வாசிப்பின் பின், இலங்கைத் தமிழ் நாவல்கள்பற்றிய தன் கட்டுரையை வாசிக்க எழுத்தாளர் செ.யோகநாதன் வந்தார்.

எழுத்தாளர் செ.யோகநாதனின் கட்டுரை விஷயத்தோடு சரியாகத்தான் ஆரம்பித்தது. மேலே அவரது கருத்துக்கள் வரலாற்றுரீதியாகவன்றி சுயவிருப்பம் சார்ந்ததாக அமைந்துவிட்டன. வன்னி நாவல்கள் பற்றியும், அங்கு அப்போது பெருகி வரும் இலக்கியத்தின் செழிப்பான கூறுகள் பற்றியும், அவற்றுக்கெல்லாம் காரணமான தலைவரின் செயலுக்கம் பற்றியுமான துதியாக அது பின்னால்தான் அமைந்துபோனது.

கணேஷ் அவரது கட்டுரையை அவதானமாகவே கேட்டிருந்தான். தலைவரை அங்கே இழுத்து வருவதற்கு எந்த அவசியமும் இருந்திருக்கவில்லை. தொடர்ந்தும் எழுத்தாளர் செ.யோகநாதன் கட்டுரையை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். அதனிடையேயும் தலைவரின் கீர்த்தி இரண்டொரு முறை வந்துபோனது. மூன்றாவது முறை தலைவரின் கீர்த்தி கட்டுரையில் பிரஸ்தாபமானபோது, பார்வையாளர்களின் பின்வரிசையில் சலசலப்பு எழுந்தது.

எழுத்தாளர் செ. யோகநாதன் கட்டுரையை வாசித்து முடிப்பதற்குள் அது அமளியானது.

ஹிரு அமைப்பினர், போதுமான பொலிஸ் பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டிராத அந்த நிலையில், அமளியை அடக்க வாசல்புறத்தில் கூடினர். அமளியைக் கிளப்பியவர்கள் அழைப்பிதழற்று வந்திருந்ததின் பேரில் அவர்களை வெளியே செல்லப் பணித்தனர். குழப்பகாரர் பிடிவாதமாக மறுத்து கூச்சல் குழப்பங்களை விளைத்துக்கொண்டிருக்க, அவர்களை வெளியேற்ற மேற்கொண்ட ஹிரு அமைப்பினரின் முயற்சி இறுதியில் கைகலப்பில் முடிந்தது.

ஹிரு அமைப்பினர் மூவருக்கு இரத்தக் காயங்கள் ஏற்பட்டன.

தாமதமின்றி அவர்கள் ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

குழப்பத்தை விளைத்தவர்களை ஹிரு அமைப்பினர் மிகுந்த பிரயத்தனத்தில் இறுதியாக வெளியேற்றினர்.

உடனடியாக சகல மண்டப வாசல்களும் அடைக்கப் பட்டன.

வெளியே நின்றிருந்த சிசுள ஹெல உறுமய ஆதரவாளர்கள் எழுப்பிய ஆரவாரம் கொந்தளித்த சமுத்திரம்போல் எழுந்துகொண்டிருந்தது.

நிகழ்ச்சிகள் நின்றிருந்தன.

மண்டபத்தில் அசாதாரண மௌனம் நிலவியிருந்தது.

அச்சம் அனைவர் மனங்களிலும் உறைந்து கிடந்தது.

இருபது ஆண்டுகளின் முன் 1983 ஜூலையில் நடந்த கலவரத்தை நினைத்து அப்போது பலர் பதறியிருக்கக் கூடும்.

நேரம் 12.30 ஆகியிருந்தது.

மண்டபத்தில் நடைபெற்ற வன்முறை பற்றி சம்பந்தப்பட்ட அரச அதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. பிரதமர் ரணில் விக்ரமசிங்கவும் அது குறித்து அறிவிக்கப்பட்டார். கூடுதலான பாதுகாப்புக்கு பொலிஸார் அனுப்பப் பட்டிருப்பதாக தகவல் கிடைத்தது.

ஹிரு அமைப்பைச் சார்ந்த சரத் சபையின் முன்நின்று தமது உறுதியை முன்வைத்தார். “யாரும் பயப்பட வேணாம். கூடுதலான பொலிஸ் பாதுகாப்புக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கு. மண்டபக் கதவுகளும் உள்ள பூட்டியிருக்கு. அதையும் மீறி யாராவது வன்செயல் புரிய வந்தா, எங்களின்ட அரணைத் தாண்டிதான் உங்கள் அணுகவேணும். வருபவர்களிடமிருந்து எங்கட உயிரைக் கொடுத்தும் உங்களப் பாதுகாப்போம். இப்போ நாம் மதிய உணவை முடிக்கலாம். நிகழ்ச்சிகள் மதிய உணவு வேளை முடிய தொடரும்.”

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் கணேஷ் கவனித்தான், பெண் சிங்கமொன்று மண்டபத்தின் உள்ளே காவலுக்குப்போல் கையிலே ஒரு திருப்புகி ஆயுதத்துடன் வீறுடன் நடந்துகொண்டிருந்தது.

அப்போது, கரையோரமாய் அமர்ந்திருந்த தன்னை, நடுப்பகுதியில் அமர்ந்திருந்த குறுந்தாடி வைத்த ஒரு மனிதர் அடிக்கடி உற்றுப் பார்ப்பதை குசுமவதி அவதானித்தாள். அவளது மனம் குழம்பியது. அவளை யாரும், குறிப்பாக கேகாலையார், அடையாளம் காணுவது அவளுக்கு விருப்பமில்லை. அதனால்தான் புறப்படுவதற்கு முன்பு பலமுறை யோசித்தாள், தான் அந்த ஒன்றுகூடலுக்கு போகத்தான் வேண்டுமாவென. பின்னர் அது ஒரு தார்மீகக் கடமையென்ற நினைப்பில் புறப்பட்டு வந்தாள். சிறிதுநேரம் மதிய இடைவேளையின் கலகலப்பில் பராக்காகி இருந்துவிட்டு

மறுபடி அவள் திரும்பியபோது அவர் அங்கே காணப்படவில்லை. அவளுக்கு ஆசுவாசமாக இருந்தது. பிறகு தெரிந்தது, அந்த மனிதர் அவளுக்கு நேர் பின்னால் வந்து அமர்ந்திருந்தாரென்று.

அவர் நிதானமாக முன்னே சரிந்து அவளைக் கேட்டார். “நான் தவறாக நினைக்கவில்லையென்று எண்ணுகிறேன். நீங்கள் குசுமவதிதானே?”

அப்போது சற்றே பரிச்சயத்தின் கூறுகளை அவர் முகத்தில் காணக் கூடியதாயிருந்தது குசுமவதிக்கு. அவரது பண்பான பேச்சும் இன்னொரு நெருக்கத்தை அளிக்க, தான் குசுமவதிதான் என்றாள்.

“மூன்று வருஷங்களுக்கு மேலாக சந்திக்கவில்லை. என்றாலும் முந்திய தோற்றத்தில் நான் இல்லாததில் என்னை அடையாளம் காண உனக்குச் சிரமமாய்த்தான் இருக்கும். நான்... உக்கு... உக்கு பண்டார.”

குசுமவதி திகைத்துப் போனாள். “உக்குவா...? இதென்ன கோலம் உக்கு? நீ...”

“இங்கே ஒன்றும் பேச வேண்டாம். நான் அங்கே இல்லை இப்போது. அடையாளம் தெரியாதபடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். வெளியே விபரமாகச் சொல்கிறேன்.”

உக்குவின் நிலைமையை அப்போதே புரிந்துகொள்ள முடிந்தது குசுமவதியால்.

உக்கு ராணுவத்தில் அப்போது இல்லையென்பது அவளுக்கு ஆச்சரியமாக, அதை எதிர்பார்த்திராதபோதும், இருந்திருக்கவில்லை. அவளை அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ராணுவத்தின் சித்திரவதைகளை, பாலியல் வல்லுறவுகளை அறிந்திருந்தவன், அத்தகைய இடத்தில் தனக்கு வேலையில்லையென விட்டுவிடக் கூடியவன் தான். ஆனால் அவன் அது காரணமாய் ஒரு சிரமத்திலிருக்கிறானென்று எண்ணியபோது அவளால் துக்கப்படாமலிருக்க முடியவில்லை. அவளது நண்பர்கள் எல்லோருமே ஒருவிதத்தில் சிதறிப்போனவர்களாய் இருந்தார்கள். ஜேவிபி கிளர்ச்சிக் காலங்களில் இறந்துபோனவர்களாயும் பலர். சோகங்களை அடிவயிற்றில் கட்டிக்கொண்டதாய் அவளது பிறந்த ஊர் ஆகிப் போக விழுந்த சாபமென்ன?

மலையை எப்போதும் ஒரு மேகம் மூடவந்து காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அது பெரும்பாலும் கார்மேகமாகவே இருந்துவிடுகிறது. மலையின் குழந்தைகளுக்கு விழுகின்ற துக்கத்தின் நிழல் எங்கிருந்து தொடங்குகிறது? அரநாயக்க எவ்வளவு அழகான ஊர்! அவள் விரும்பியா அந்த ஊரை நீங்கினாள்?

பலவும் எண்ணியபடி அவள் இருந்தாள்.

மாலை நிகழ்ச்சிகள் நடந்துகொண்டிருந்தன.

இறுதி நிகழ்வாக பத்திரிகைச் சுதந்திரம் குறித்த அமர்வு. சிங்கள பத்திரிகையாளர் ஒருவரது உரையின் பின் தராகி சிவராம் என்கிற தமிழ்ப் பத்திரிகையாளர் உரையாற்ற வந்தார். சமாதான காலமென்பதின் அர்த்தத்தை விசாரணைக்கு உட்படுத்தியது அவரது உரை.

“ஒரு பத்திரிகையாளனாய் என் தர்மத்தில் நான் நின்று கொண்டிருக்கிறேன். அதனாலேயே தாக்குதல் குறியாகவும் இருக்கிறேனென்பது எனக்குத் தெரியும். அதைச் செய்ய முனைபவர்களும் எனக்கு மிகவும் தெரிந்தவர்களே. அவர்கள் நினைப்பதை, திட்டமிடுவதை சரியாகச் செய்யக் கூடிய மனிதர்களும். ஆக எனது ஆபத்து இன்னும் என்னைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கவே செய்கிறது. அதனாலேயே நான் மாறிவிட முடியாது. கொழும்பிலிருந்து எனது இருப்பிடத்தை மாற்றிக் கொண்டு எனது சொந்த ஊரான திருகோணமலைக்கு நான் ஓடிவிட முடியுமா? இந்த நாட்டில் பத்திரிகைச் சுதந்திரம் அடக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதின் வெளிப்படையான காட்சியே என்மீது செலுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அழுத்தங்கள். ஒரு பத்திரிகையாளனாய் இந்த இடத்தில் அதை உரத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.”

அந்த உரை குசுமவதிக்கு பிடித்திருந்தது. அதற்காக அவர்மீது அவள் இரக்கம் தான் பட்டாள். மரணம் தன் சுவடுகளைத் தொடர்ந்து கொண்டு இருக்கையில் தனது கடமை எதுவோ அதைச் செய்ய தான் பின்னிற் கப் போவதில்லையென்ற அந்த வார்த்தைகள் அவளுக்கு ஏறக்குறைய பந்துலவின் வார்த்தைகளாகவே தோன்றின. அவ்வாறு சொன்ன பந்துல இப்போது இல்லை. ரத்த வெள்ளத்துள் வீழ்ந்து செத்துப் போனான். அதையே சொன்ன தராக்கி சிவராமுக்கு என்ன நடக்கக் கூடும்?

பிக்குகள் தலைமை தாங்கிய சிசுகள் ஹெல உறுமயவின் ஒன்றுகூடலுக்கெதிரான பெரும் ஊர்வலமொன்று, கொழும்பு நகர மண்டபத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதான செய்தி மிக வேகமாக அங்கே பரவியது. மண்டபக் கதவுகள் அப்போது திறந்திருந்த நிலையில் வெளியே நின்றிருந்த பொலிஸ் படையைக் கண்டதால் சபை தெம்புடனிருந்தது.

நிகழ்வுகள் முடிந்து வெளியே வந்தபோது விஹாரமாதேவி பூங்காவுக்கு அருகேயும் முன்னாலும் ஓடிய வீதிகள், வேலை முடிந்து போக்குவரத்து நெரிசல் ஏற்படும் அந்த நேரத்தில், வாகனங்களோ பாதசாரிகளோ அற்று வெறிச்சோடிக் கிடந்தது எல்லோருக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. வீதித் தடைகளை ஏற்படுத்தி ஹெல உறுமயவின் ஊர்வலத்தை மாநகரசபை மண்டபப் பக்கமாய் வராத திசைதிருப்பி விட்டதில் விளைந்த வெறுமை அது என்பது பின்னால் தெரிந்தது.

“உக்கு, யாரும் உன்னை அடையாளம் கண்டுவிட முடியாது. பயப்படாதே. என்னாலேயே அடையாளம் காண முடியாது போய்விட்டதே! நீ ஏன் என்னோடு வவுனியாவுக்கு வரக் கூடாது? ரண்டு நாட்கள் தங்கிவரலாமே” குகமவதி கேட்டாள்.

“நீ வவுனியாவிலா இருக்கிறாய்? உன்னை இங்கே கண்டபோது நீ கொழும்பில் இருப்பதாக நினைத்தேன். ஏன் வவுனியாவுக்கு? அரநாயக்க என்ன செய்தது உனக்கு?”

“ஊரையல்ல... நான் விலகி வந்தது சில மனிதர்களிடமிருந்தான ஆபத்துக்களையே.”

“அப்படியென்ன...?”

“உனக்கு செனவிரத்னவை ஞாபகமிருக்கிறதல்லவா?”

உக்கு யோசித்தான்.

“அரநாயக்கவில் குன்றின் அடிவாரத்தில் இருக்கிற அந்த மஞ்சள் வீட்டுக்காரன்.”

“ஓ... ஞாபகமிருக்கிறது. அரநாயக்க சண்டிய.”

“அவனே நான் அங்கிருந்து ஓடக் காரணமானவன்.”

சொல்லும்போதே அரநாயக்கவை பிரிந்த சோகத்தின் எறியங்களை அவள் முகத்தில் கண்டான் உக்கு.

இரண்டு நாட்கள் குசுமவதியின் வீட்டில் தங்க உக்குவுக்கு கஷ்ரமிருக்கவில்லை. வீட்டில் மற்றவற்றைப் பேசலாமென மேலே எதுவும் அவன் கேட்காமல் விட்டுவிட்டான்.

ஆறரை மணிக்கு அவர்களுக்கு அனுராதபுரம் செல்ல கொழும்பு கோட்டை புகையிரத நிலையத்திலிருந்து ரயில் இருந்தது. பன்னிரண்டு மணியளவில் போய்ச் சேர்ந்துவிடும். அந்த நேரத்துக்கு அங்கிருந்து வவுனியாவுக்கு பஸ் இருக்கிறது. எப்படியும் அதிகாலை நான்கு மணிக்குள் வவுனியா போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம். அவர்கள் அவசரமாக சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு ரயில் நிலையத்தை அடைந்தனர்.

யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு கொஞ்சக் காலமே ஆகியிருந்தும் யுத்த காலத்தைவிட அது அழகாகவே இருந்தது. அதன் அழகு மக்களின் மனத்திலிருந்து ஊற்றெடுக்கிறது. அவதியும் அச்சமும் பெருமளவு இல்லாத அக்காலத்தின் அழகு அவர்களது மனங்களின் அமைதியில் பதிந்திருந்தது.

பயணத்தில் எவ்வளவோ செய்திகளைச் சொல்லவும் கேட்கவும் வேண்டியிருந்தும், மௌனமாயே பெரும்பாலும் வந்துகொண்டிருந்தாள் குசுமவதி. அவளது நினைவுகள் செறிந்த முகத்தைக் கண்டு அதற்கு இடைஞ்சல் செய்யாதபடி அருகே இருந்துகொண்டிருந்தான் உக்கு.

ஊரைவிட்டு ஓட நேர்ந்தது அவளின் துர்பாக்கியம். வளர்ந்து வேலைக்குச் செல்லும் அவசியம் ஏற்படும்வரை, அடுத்த ஊர் மண்ணை அறியாதிருந்தவள் குசுமவதி. அவளுக்கு ஊரே எல்லாமாக இருந்தது. சோலையாய், நதியாய், மலையாய், குளமாய், பறவையாய் எதனையும் அது கொண்டிருந்தது. அவளுக்குக் காதலைக் கிளர்த்தியதிலும் அதற்கு பெரும் பங்குண்டு. அது இல்லாவிட்டால் அந்தக் காதல் கனிய இன்னும் நாளொடுத்திருக்கலாம். அது இல்லாவிட்டால் யயானி எட்டு மாதத்தில் பிறந்த பிள்ளையென ஊர் மக்கள் அதிசயப்படாமலும் இருந்திருக்கக் கூடும்.

அந்த ஊரைவிட்டுத்தான் அவளுக்கு ஓடநேர்ந்தது. அவள் அவ்வாறு ஓடமாட்டாளென நினைத்துத்தான் செனவிரத்ன அந்த வளையத்தைப் போட்டான். அது பயம் என்பதாக இருந்தது. அது வார்த்தைகளில் விளைக்கப்பட்டிருந்தது. வார்த்தையெயினும் பெளதீகார்த்தமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அதிலிருந்து தப்பவே அவள் தன் சொந்த ஊர்விட்டு ஓடினாள்.

அவளது கண்கள் அவ்வப்போது கலங்கி வந்தன. துக்கத்தை அடக்கப்போல் உதடுகள் சுழிந்து, நெளிந்து, இறுகி... அவஸ்தை பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

நினைவுகள் திமிறியெழுந்து பயங்கரத்தின் வளையம் வீசப்பட்ட அந்தக் காலத்தை நினைத்தாள் குசுவதி.

1988க்கு முன்னரே செனவிரத்னவுக்கும் அவளது கணவன் பந்துலவுக்கும் முறுகல் நிலை இருந்தது அவளுக்குத் தெரியும். ஜனதா விழுக்கி பெரமுனவின் கொழும்புக் கூட்டத்தில் நடந்த வாக்குவாதத்திலிருந்து அது அதிகரித்திருக்க வேண்டும். கூட்டத்துக்கு போய்வந்த பந்துல, செனவிரத்னவின் தலையீட்டையும், அதனால் ஏற்பட்ட வாக்குவாதத்தையும் அவளிடம் சொல்லியிருந்தான்.

உயர்ந்த ஒரு லட்சியத்தை நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டு இருந்தவனுக்கு மேல், உடனடியாகக் கிளர்ந்தெழுந்த உந்துதலில் புரட்சியின் ஆதரவாளனாகியவன் நடத்தும் யுத்தமென்பது, ஒரு சூதில் நிகழ்த்தப்படுகிறது. அது ஒரு துரோகத்திலோ, காட்டிக் கொடுப்பிலோதான் முடிய எப்போதும் சாத்தியம் கொண்டிருக்கிறது. எழுபத்தோராமாண்டு முதலாவது கிளர்ச்சியின் காலகட்டத்தைத் தொடர்ந்து, சுமார் பதினாறு பதினேழு ஆண்டுகள் பந்துல காணாமல் போயிருந்தவன். மறுபடி அவன் வெளியே பிரசன்னமான சிறிதுகாலத்தில் இரண்டாம் கிளர்ச்சி துவங்கியது. அப்போது பந்துலவும் குசுவதியும் திருமணம் முடித்திருந்தார்கள். ஒரு குழந்தைகூட இருந்தது. இயக்கத்தின் தலைவனான ரோகண விஜேவீரவே பொலிஸ் ராணுவ உயர்மட்டக் குழுவொன்றினால் படுகொலை செய்யப் பட்டிருந்தான். அவ்வாறான நிலையிலும் பந்துல அந்தக் கிளர்ச்சியில் உயிர்தப்பினான்.

அவன் அரசியலைப் பொறுத்தவரை ஒரு மீனன் போலிருந்தான். அதிலிருந்து வெளியே தூக்கிப் போட்டால் வாழ முடியாதவனாயிருந்தான். இருந்தாலும் இரண்டாயிரத்தை ஓட்டிய அந்த கெடுபிடிக் காலகட்டத்தின் முன்பாக அவனை

அரசியலிலிருந்து சிறிது ஒதுங்கியிருக்கவும், அடையாளமற்றுத் திரியவும் குசமவதி செய்திருந்தாள்.

பந்துல மறைந்திருந்த காலத்தில் அடிக்கடி அவள் முன் தோன்றிய செனவிரத்ன, தன் காமத்துக்கு அவள் வேண்டுமென்பது போன்ற வார்த்தைகளை அவள் காதுபட பேசிக் கொண்டு ஒரு இம்சையாய் இருந்து வந்தான். பந்துலவைவிட, பந்துலமீது குசமவதி கொண்டிருந்த காதலையே அவன் வெறுப்பவனாய்த் தெரிந்தான். அது தனக்கு வேண்டுமென்பது போன்ற உக்கிரத்தில் திரிந்தான். அதை யாரிடத்தில் விட்டுவைத்தாலும் பந்துலவிடத்தில் இல்லையென்பதுபோல் அவனது நடத்தைகள் இருந்தன. பந்துலவினுடையவளாய் இருந்தபடியாலேயே அவளை அவன் தனக்குத் தேவையானானென்று பட்டது.

ஜனதா விழுக்கி பெரமுனவினரைத் தேடும் வேட்டையில் ஒருமுறை அவள் கண்ணெதிரிலேயே ஒருவனை துரத்திவந்து பொலிஸ் சுட்டுக் கொன்றது. இந்திய அமைதிப் படையின் மேல் நிகழ்த்தப்பட்ட தாக்குதலுக்கு ஜனதா விழுக்கி பெரமுன காரணமென நிலவிய ஊர்ஜிதமில்லாத தகவலில் அந்த நரவேட்டை தொடங்கியிருந்தது. எங்கும் பெரும் கெடுபிடிகளாகவிருந்தது. பந்துல கொழும்பில் நிற்பதாய் வெளியில் சொல்லிக் கொண்டு குசமவதி அவனைக் கொண்டுபோய் பின்னவல யானைக் காப்பகத்தோரமுள்ள மலைக் காட்டுக்குள்ளே ஒளித்துவைத்தாள். அவனைப் பார்க்க கிளரும் தவிப்புக்களை அடக்கிக் கொண்டு நாட்களைக் கடத்தினாள்.

ஒருநாள் நள்ளிரவு தாண்டிய ஒருபொழுதில், பந்துல மறைந்திருந்த பின்னவல கிராமத்தின் எல்லையிலுள்ள அந்த மலைக்காட்டுப் பிரதேசத்திலிருந்து துவக்குவெடிச் சத்தங்கள் கேட்டன. திடுக்கிட்டு எழுந்தவள் மறுபடி படுக்கச் செல்லாமல் முற்றத்தில் நடந்தபடி நேரத்தை பதற்றத்தில் கழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

முதல் கீறு வெளிச்சத்தில் குசமவதி அங்கே தன் அடையாளத்தை மூடிக் கொண்டு ஓடினாள். அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர் சிலர் அந்த அதிகாலையிலேயே அங்கே கூடியிருந்தனர். பொலிஸ் ஜீப்பொன்று நின்றுகொண்டிருந்தது. ஏழெட்டு பொலிஸாரும். அவர்களுடன் ஒரு வன்மச் சிரிப்புடன் செனவிரத்ன நின்றுகொண்டிருந்தான்.

கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு குசமவதி முன்னே சென்றாள். எல்லோரது பார்வையும் குவிந்திருந்த இடத்தில் அவளுடைய பந்துல பிணமாகக் கிடந்தான். ஒரு மலைபோல் சாய்ந்திருந்தான்.

அவனிலிருந்து வழிந்த குருதி அருகெங்கும் நிலத்தில் உறைந்திருந்தது. சட்டையில் ஊறிக் காய்ந்திருந்தது.

குசுமவதிக்கு மூச்சை அடைத்துவந்தது. அவள் அலறினாள். நிலத்தில் விழுந்து துடித்தாள். சிறிதுநேரத்தில் மயக்கமானாள்.

பந்துல தவறான முடிவுகளுக்குள் இயக்க நிலை காரணமாய்ச் செல்லவேண்டி இருந்ததே தவிர, அவன் மார்க்சிய சித்தாந்தத்தை சரியாக அறிந்திருந்தானென்று அவளுக்குத் தெரியும். அவன் அவளது கணவன் மட்டுமில்லை, அவளின் ஆசானும். ஆரம்பத்தில் வற்புறுத்தியே அவளைக் கற்க வைத்தான் பந்துல. அவளது பத்தாண்டு வளர்ச்சியின் விடாப்பிடியான விவாதத்தில்தான், அவனை அரசியல் நடவடிக்கைகளிலிருந்து சிறிது ஒதுங்கியிருக்கச் செய்ய அவளால் முடிந்திருந்தது. ஆயினும் அவளது முந்தைய நடவடிக்கைகளின் மேல் தகவல் எடுத்து, அவளது இருப்பிடத்தை வேவு பார்த்து, இரவோடிரவாக முற்றுகையிட்டு பொலிஸ் அவனை சுட்டுக் கொன்றிருக்கிறது.

துக்கத்தைக் கட்டி வைத்தாள். அவளுக்கில்லாவிட்டாலும் அவளது பெண் குழந்தைகளின் வாழ்க்கை இருக்கிறது இன்னும். பள்ளி விஷயமாக ஒருநாள் அவளுக்கு கேகாலை போகவேண்டியிருந்தது. மலையிலிருந்து இறங்கி அடிவாரப் பாதையில் வந்துகொண்டிருந்தாள். அது கண்ட செனவிரத்தன் விராந்தையிலிருந்த தன் மனைவியை உள்ளே போகச் சொல்லிவிட்டு, குசுமவதியை நேர்முன்னாய் வந்து மறித்தான். அவசரமாக வந்துகொண்டிருந்தவள் அவளது குறுக்கீட்டில் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

“பந்துல பெரமுனவில் எதுவுமே இல்லை, குசுமவதி. ஆனால் அவனுக்கு பெரிய வாயிருந்தது. அதனால்தான் அவன் அந்த மாதிரி சாக நேர்ந்தது. நல்ல வேளை, ரோகண விஜேவீரபோல் சாகவில்லையென நினைத்து சந்தோஷப் படு. அந்த திருப்தியோடு அவளது நினைப்பினை நீ அழித்துவிட வேண்டும். மனத்தில் அவன் நினைப்பில்லாதவளாய் எனக்கு நீ வேணும். அப்படியில்லையென்று முரண்டு பிடிப்பாயானால் நான் வில்லங்கமாய் ஒன்றும் உன்னைச் செய்யப் போவதில்லை. உனக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் இருக்கின்றன. மூத்தவளுக்கு பன்னிரண்டு வயதிருக்கும், இல்லையா? பெரியவளாக அதிக காலம் செல்லாதென நினைக்கிறேன். அதுவரை நான் காத்திருப்பேன், குசுமவதி.”

சொல்லிவிட்டு அவன் சத்தமாய்ச் சிரித்தான்.

“சீ... போ அங்கால.”

அவ்வளவுதான் சொன்னாள். சொல்லிவிட்டு அப்பால் நடந்தாள்.

வீட்டிலிருக்கையில் சதா அதுவே நினைவாக வந்துகொண்டிருந்தது. ‘மூத்தவள் பெரியவளாக அதிக காலம் செல்லாது. அதுவரை நான் காத்திருப்பேன்.’ அது அவனது எச்சரிக்கை. படுக்கையிலும் கூச்சலிட்டு துள்ளியெழும்படி செய்த பயங்கரமான எச்சரிக்கை.

செனவிரத்னவின் பேச்சிலிருந்து இரண்டு விஷயங்கள் தெளிவாகியிருந்தன அவளுக்கு. ஒன்று, அவளை நிரக்கதியாக்கியதில் நேரடியாக செனவிரத்னவுக்கு பங்கிருக்கிறது. இரண்டு, அவள் அவனது இச்சைக்கு இணங்காது போனால் அவளது மூத்த பெண்ணை அவன் குறிவைத்துக் காத்திருப்பான்.

அவற்றிற்கெல்லாம் ஒரே வழி, அவள் அரநாயக்கவை விட்டு ஓடிவிடுவதுதான். வடக்கே... இன்னும் வடக்கேயாக... போர் அடித்துத் தின்னும் மனிதர்களின் ஊர் ஓரத்துக்கு. அங்கு பெரும்பாலும் அவனது காமக் கரம் நீள வழியிருக்காது. அங்கும் அவனது அச்சம் தொடர்ந்தால் போர் நிலத்தின் மத்திக்கு அவள் ஓடுவாள். வேற்று இன மக்கள் மத்தியில் வாழ சிலவேளை இடமும் பாதுகாப்பும் கூட கிடைக்கக் கூடும்.

அவளது தெரிவின் ஆகக் கூடுதலான எல்லை வவுனியாவாக இருந்தது.

அனுராதபுரம் ரயில் நிலையத்தில் இறங்கி அவசரமாக பஸ் நிலையம் சேர்ந்தபோது, வவுனியா செல்லும் பஸ் புறப்படத் தயாராக நின்றனுகொண்டிருந்தது.

பஸ் புறப்பட்டு, சீரான வேகத்தில் செல்லத் துவங்கியதும், நினைவுகளின் புரள்விலிருந்த குசுமவதியை உக்கு உசுப்பினான். “பின்னால் கடைசி வரிசையில் ஜன்னலோடு அமர்ந்திருக்கிற அந்த மனிதரை நான் விழா மண்டபத்திலும் கண்டிருந்தேன். உடனடியாகத் திரும்பிப் பார்க்காதே. நீல அரைக்கைச் சட்டை போட்டிருக்கிறார். எங்களைப் பின்தொடர்ந்து வருபவராகத் தான் தெரிகிறது.”

குசுமவதி நிதானமாக திரும்பிப் பார்த்தாள். அவரை எங்கேனும் முன்பு கண்டதாய் அவளுக்கு ஞாபகமில்லாதிருந்தது. ஆனாலும் கவனமாக இருக்கவேண்டுமென எண்ணிக் கொண்டாள். “நீ

தேடப்படுபவனாக இருப்பதால் அப்படி உனக்குத் தென்பட்டதோ, என்னவோ? என்றாலும் நாம் அவதானமாகவே இருப்போம்.”

வவுனியா பஸ் நிலையத்தில் இறங்கியபோது இரவு இரண்டரை மணியைத் தாண்டியிருந்தது. நகரம் உறங்கப் போயிருந்தது. மிச்சம் மீதியாய் இருந்தவர்கள் அவசரமாய் உறங்கப் பறந்துகொண்டிருந்தார்கள். உறக்கம் என்பது என்ன? ஒரு பாதுகாப்புக்குள் ஒடுங்குவது என்பதுதானே?

ஜனசந்தடி அறுந்த நிலையத்தில் பஸ்கள் சில மறுநாள் காலைக்காய் தவம் செய்துகொண்டிருந்தன. அப்போதும் தூர ஒரு தேநீர்க் கடை திறந்திருந்தது. அவர்கள் தேநீர் அருந்துவதற்காகக் கடையை நெருங்கினர்.

பஸ்ஸிலிருந்து அவசரமாக இறங்கிய அந்த மனிதர் அவர்களைத் தேடினார். அவர்கள் பஸ் நிலையத்திலிருந்து வெளியேறுவது கண்டு பின்னால் சென்றார். அவர்கள் தேநீர்க் கடைநோக்கி திரும்புகையில் விரைந்து அவர்களை அணுகினார். “உங்களை நான் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதாக எண்ணியிருப்பீர்கள். உண்மைதான். விழா மண்டபத்தில் கண்டபோது தெரிந்தவர்கள்போல இருந்தது. யோசித்தபோதும் சரியாக யாரென ஞாபகம் வரவில்லை. எனது ஊரவர்கள்தான் என்று நிச்சயமானபோது நீங்கள் ரயிலடியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தீர்கள். எனக்கும் இந்தப் பகுதிக்கு வரத் தேவையிருந்தது. அதனால் ரயிலில் ஏறிவிட்டேன். அனுராதபுரம் பஸ்ஸில் ஏறும்வரைகூட அடையாளம் காண முடியாதிருந்தது. பின்னால்தான் நீங்கள் யாரென்பதை நிச்சயித்தேன்.”

“அப்படியெதுவித பரிச்சயமும்... எங்களுக்கிடையில் இருந்ததாய்... எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை...”

தடுமாறிய உக்குவை நோக்கி அவர் மெல்லச் சிரித்தார். “இதை குசுமவதி சொன்னால்கூட பரவாயில்லை. நீயே எப்படிச் சொல்லமுடியும், உக்கு? நெருக்கம் இல்லாவிட்டாலும் சொந்தம் இருக்கிறதல்லவா?”

இரண்டு பேருமே திகைத்தார்கள். ஊரை மட்டுமில்லை பெயரையும் சொல்கிறார். சொந்தமென்றும் சொல்கிறார். யார் இந்த மர்ம மனிதர்? உக்கு, குசுமவதி இருவர் மனத்திலும் கேள்விகள் உருண்டன.

சிறிதுநேரத்தின் பின், “நான்தான் சரத் ... சரத் முனசிங்க” என்றார்.

“சரத்...!”

குசுமவதியின் சூழ்நிலை மறந்த கூவலாய் அது இருந்தது.

“ஹாமதுருவாய்...”

“நான் இப்போது அப்படியில்லை. பிறகு விபரமாய்ச் சொல்கிறேன். உன்னுடைய வீட்டுக்கு என்னையும் அழைப்பாயா, குசுமவதி?”

“சந்தோஷமாய்.”

குசுமவதி ஏதோ எண்ணி தனக்குள்ளாய்ச் சிரித்தாள். பிறகு அதன் காரணத்தை தன் நண்பர்களுக்குச் சொன்னாள். “அப்படியானால் இது இன்னொரு ஒன்றுகூடல். காணாமல் போனவர்களின் ஒன்றுகூடல்.”

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் தேநீர்க் கடையிலிருந்து வெளியே வந்த கறுப்புச் சட்டையணிந்த அந்த தாடிக்கார கிழவர் பஸ்ஸெடுக்கும்வரை பஸ் நிலையத்திலேயே காத்திருக்கப்போல் ஓரமாய் ஒதுங்கி கீழே பேப்பரொன்றை விரித்துக் கொண்டு படுத்தார்.

“அச்சமற்ற சுகஜீவி...!” சரத் முணுமுணுத்தார். அதை ஆமோதித்தாள் குசுமவதி. “வீட்டிலேயே போய் தேநீரைக் குடிப்போம். இந்தளவு நேரத்துக்கு மேலே இங்கே நிற்பதும் நல்லதல்ல.”

நடக்கத் தொடங்கிய குசுமவதியை இருவரும் பின்தொடர்ந்தனர்.

வெளிச்சத்துக்கும் இருட்டுக்குமிடையே பெரிய பேதத்தைக் காண முடியாதிருந்தது சரத்தால். இருட்டுக்குள் போய்க் கொண்டிருக்கையில் பஸ் நிலையத்தைத் திரும்பிப் பார்க்க விளக்குகள் பிரகாசமாய் எரிந்ததாய்ச் சொல்ல முடியாதிருந்தது. விசை குறைந்த காலத்தில் எதுவும் அப்படித்தான் இருக்குமோ? சரத் நடந்தபடி எண்ணினார்.

தம்மில் மோதுகின்ற தேவதைகளதும் பிசாசுகளதும் அழைப்புக் குரலை மலைகள் ஒன்றுபோலவே எதிரொலி செய்கின்றன. எதன் வழியில் போவதென்பது அவரவர் தேர்விலிருக்கிறது. தேவதையின் குரல் தர்மத்திலும், பிசாசின் குரல் அதர்மத்திலும் செல்ல வழிகாட்டுகின்றன. அரநாயக்கவின் அந்த மூன்று மலைக் குழந்தைகளும் தேவதையின் குரல் கேட்டு நடந்தவர்களாய் இருந்தார்கள்.

மனிதன் தன் மனத்தின் ஒவ்வொரு இண்டு இடுக்கிலும் இருளையும், ரகசியங்களையும் பொதுக்கி வைத்திருக்கிறான். அதுபோலவே ஒரு நகரமும்.

வவுனியா நகரும் வெளிச்சத்தால் விலக்க முடியாத இருளையும், ரகசியங்களையும் கொண்டிருந்தது. அந்த இரவுகளைச் சாமிக்குத் தெரியும். கடந்த இருபது வருஷ காலத்தின் அந்த இருள், அதற்கு முன்பிருந்த இருள்களைவிட வித்தியாசமானது. அதனுள் பயங்கரங்களும் இருந்திருந்தன. ஒரு வீட்டின் கதவைத் தட்டித் திறந்து, குறியைச் சரியாக இலக்கு வைத்து படபடவென குண்டுகளை இறக்கிவிட்டு, எந்த அவசரமுமின்றிப் போகிற சீருடை மனிதர்கள் அந்த இரவுகளில்தான் உயிர் பெறுகிறார்கள். திறந்த கதவுகளுக்கூடாக குறிவைத்த இரையை இழுத்துப் போய் சப்பித் துப்பிவிட்டு போகிறவர்களும் உலவிவந்த இருள் அதுதான். சீருடைகளுமே பலவிதங்களில் இருந்த விசித்திரமான காலப் பகுதி அது.

ரகசியங்களைக் காவிய மனிதரும், ரகசியங்களைக் கண்டறியும் மனிதர்போல், அங்கே திரிந்தபடி இருந்தனர். அவர்களது அந்த ரகசியங்களில், மிதமாயிருந்த போர் உறுமி எழுவதாயிருந்தது. சமாதானத்தை அதன் புதைகுழிவரை கொண்டுவந்து தள்ளி மூடும் உக்கிரம் கொண்டதாயும் அது காணப்பட்டது. பயணிகளின் இடையறுந்த பயணங்கள் மறுபடி தொடருமென்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமும் அப்போது இருந்திருக்கவில்லை. சாமி எல்லாம் கண்டும், அறிந்தும் கொண்டதான் இருந்தார்.

இரவுகள் அவ்வாறானவையெனில் அதில் கொழும்பு இரவு, கண்டி இரவு, வவுனியா இரவு, மட்டக்களப்பு இரவு, யாழ்ப்பாண இரவென என்ன பிரிவினை இருக்க முடியும்?

கொழும்பிலிருந்து அனுராதபுரம் புறப்பட்ட இரவு ரயிலில் சாமி ஏறியது அக் காரணம் சுட்டியே நிகழ்ந்தது.

அப்போதுதான் சிங்கள தமிழ் கலைஞர் எழுத்தாளர் ஒன்றுகூடல் விழாவில் பார்த்திருந்த அந்த சிங்கள ஆணையும் பெண்ணையும் சாமி கண்டார். வவுனியாவிலிருந்து அந்த ஒன்றுகூடல் விழாவிற்கு வந்து திரும்புகிற சிங்களவர், வேறு சிங்களவர்களிலிருந்து தம்மை பிறிதாய் அவருக்கு இனம்காட்டியிருந்தார்கள். அவர்கள்மேல் அவருக்கு மதிப்பு வந்தது.

வவுனியா பஸ்நிலையத்தில் தேநீர்க் கடையில் ரீ அருந்திக்கொண்டு இருந்தபோது, அவர்களோடு இணைந்துகொண்ட அந்த இன்னொரு மனிதரும் சிங்களராகவே இருக்கவேண்டுமென சாமி எண்ணினார். அவரையும் சாமி விழா மண்டபத்தில் கண்டிருந்தார். அவர்கள் ஒரு அணிக்குள் திட்டமாய் இணைக்காமலே அமைவுபெற்று வந்தவர்களாய் அவருக்குத் தோன்றியது.

அவர்களில் ஒருவர் அல்லது இருவர் அல்லது மூவருமேகூட வவுனியா நகரில் குடியிருப்பவர்களென அவர் அனுமானித்தார். அடுத்தடுத்த முறைகளில் முடியுமாயிருந்தால் அவர்களைப் பற்றி இன்னும் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென அவர் எண்ணங்கொண்டார். ஒரு பழக்கத்தையும் ஏற்படுத்த அவருக்குள் விருப்பமிருந்தது.

செயற்பாட்டாளர்களாக இல்லாமலிருந்தாலும் ஒரே பாதையில் பயணிக்கிறவர்களோடு நினைவிலேனும் கொள்ளக்கூடிய சங்காத்தம் உற்சாகத்தைத் தருகிறது. சுகமாகவும் இருக்கிறது. அதுவே நல்லதுகளின் ஐக்கியத்திலுள்ள அறுதியான பயன். நலமடைவதற்கான கூட்டுப் பிரார்த்தனைபோல் அது உள்ளது.

சாமிக்கு தூக்கம் வருகிறமாதிரி இருக்கவில்லை.

பேப்பர் இதழ்களை நிலத்துக்கு விரித்து, பையை தலைக்கு வைத்துக் கொண்டு, எந்த நேரத்திலும் தன்னை நெருங்கிவரக் கூடிய சப்பாத்துக் காலடிகளை எதிர்பார்த்தபடி அவர் விடியும்வரை நேரத்தைக் கடத்த ஒரு நினைவுச் சுருளையெடுத்து விரித்தார்.

தமக்கே அச்சம் தரும்படியான சில நினைவுகளும் மனிதரிடத்தில் இருக்கச் செய்கின்றன. அவரது நினைவின் கரத்தில் அப்போது

அகப்பட்ட சுருள் அவர் அச்சம் படும்படியானதாக இருந்தது. அவர் எவருக்கும்போல தனக்கும் மறைத்திருந்த நினைவுச் சுருள் அது.

மனத்தின் ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட அதை இழுத்தெடுத்து விரித்துப் பார்க்கிற நோக்கமேதும் எப்போதும் அவரிடத்தில் இருந்திருக்கவில்லை. ஆனாலும் அதுவாகவே அவரது கையில் தன்னை ஒப்புவித்ததுபோல் வந்து சேர்ந்திருந்தது.

நிகழ்ந்தபோது தவிர பின் எப்போதும் அவர் நினைத்துப் பார்த்திராத அச் சம்பவம், அவரை மறுபடி சீணித்துப்போக வைக்கவும் கூடும். ஆனாலும் அது நடந்த நேரத்தில்தான் அப்போது அவரைச் சிதறவைத்து விடாது. அவர் அதை இறுதியாகவென்றாலும் ஒருமுறை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

ஓமந்தை ராணுவ பரிசோதனை நிலையம்வரை செல்லும் பஸ் புறப்பட இன்னும் நிறைய நேரம் இருந்தது. அங்கிருந்து மனித சூன்ய பிரதேசத்தை நடையில் கடந்து, புலிகளின் பரிசோதனை நிலையம் தாண்டி மறுபடி பஸ்ஸெடுத்து கிளிநொச்சி அடைவதுமென அவரது பயணம் இனி சிக்கலானது. அதுவரை அவருக்கு நிறைந்த ஓய்வு தேவை. அந்த நேரத்தை அவர் தன் காலங்களில் சஞ்சரிக்க முடிவுசெய்தார்.

1977க்குப் பின்னான காலம் அது.

மாளிகைக் கணக்கான தன் வீட்டில் ஒற்றையாய் இருந்துகொண்டிருக்கிறார், அரசாங்கப் பதவி வகித்த காலத்தில் கே.பி.எம்.முதலியென அறியப்பட்டிருந்த கந்தப்பிள்ளை பரமேஸ்வர மாப்பாண முதலி.

தனிமையின் இழைகள் அறைகளுள், கூடங்களுள், சமையலறைகளுள் இருந்து விரிந்து எழுந்துகொண்டிருந்தன. அவரது சுவாசத்தையும் இறுக்குமளவு திணிந்த காற்றுப்போல் அவை இருந்திருந்தன. அவரே சமைத்தார். அவரே வீடு பெருக்கினார். அவரே முற்றம் கூட்டினார். வடித்த கஞ்சியையும் அருந்தினார். அது பணத்தை மிச்சப்படுத்தியதோ என்னவோ, நேரத்தை அவருக்கு சோவிட்டுத் தந்தது.

பெரியம்மா திரவியநாயகியின் வீடு எதிர்ப்புறத்தில் தள்ளியிருந்தது. பழைய காலத்து சுண்ணாம்பும் சீமெந்தும் கொண்டு கட்டிய வீடு. அவள் கணவன் காலமாகும்போது அவளுக்கு இருபது

வயது. குழந்தைகளில்லை. கோயில் கோயிலென்று இளமையைக் கழித்துவிட்டு, திருவாசகமும் கையுமாக முதுமையை வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

அதற்கும் சிறிது அப்பால் சின்னம்மா மங்களேஸ்வரியின் வீடு. சின்னம்மா மங்களேஸ்வரி, பெரியம்மா திரவியநாயகியின் உடன்பிறந்த தங்கையல்ல. தங்கையாகிற ஒரு சொந்தம். எனில் அக்காவெனில் அக்காதானே?

சனி நீராட ஆண் அந்த வீட்டிலும் ஒருவர் இருக்கவில்லை.

மங்களேஸ்வரியுடன் கூடவிருந்த அவள் மகள் சகுந்தலை மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்னர்தான் கணவனைப் பறிகொடுத்தவளாயிருந்தாள். சொத்து விஷயத்தில் மச்சான்களுக்கு இடையே ஏற்பட்ட தகராறில் கைமோசக் கொலையானவன். மங்களத்துக்கிருந்த ஆறு பிள்ளைகளில் கடைசிப் பிள்ளையாயும், ஒரே பெண்பிள்ளையாயும் இருந்தவள் அவள். அவளுக்கு நான்கு வயதிலும் ஐந்து வயதிலுமாய் இரண்டு குழந்தைகள் இருந்தன.

மற்ற உறவுகளும் அயலிலேயே இருந்தன. கே.பி.எம்.முதலி ஊரிலே நிரந்தரமாகத் தங்க வரும்வரை வீட்டையும், நிலபுலன்களையும் பராமரித்து வந்த மாமா இருந்ததும் கூப்பிடு தூரத்திலேயாகும்.

திரவியம் வீட்டிலே வேலைசெய்தவள் தனபாக்கியம். பண்டாரக் குடும்பத்துப் பெண். பனிக்குளத்திலிருந்து உறவினர் யாரோ தொட்டாட்டு வேலைக்கு ஆள் தேவையென்று கேள்விப்பட்டு அங்கே கொண்டுவந்து விட்டுப் போனார். வீடு போவதானாலும், திரும்ப வேலைக்கு வருவதானாலும் போஸ்த் கார்ட் எழுதிப் போட்டு ஆள்வந்துதான் அவளைக் கூட்டிப்போய், கூட்டிவரவேண்டி இருந்தது. திசை தெரியாதவள். அயலும் தெரியாமல் வளர்ந்தவள்.

வேலையைவிட்டு வீடு வந்த பிறகு மிகவும் விரக்தியாகிப் போனது கே.பி.எம்.முதலிக்கு. குடியைத் தவிர வேறு பொழுதுபோக்கு அறியாதவராய் ஆகினார். அங்கேயிருந்த ஒரு மேசையளவான குறுண்டிக் ரேடியோவில் செய்தி கேட்பதில் எவ்வளவு நேரத்தை ஒருவர் கழித்துவிட முடியும்? அதற்கு மேல் வேறு நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்பதற்கு அதன் தனியான மின்கலத்துக்கு தாங்குதிறன் இருக்காது. பற்றி வாங்கி களைத்தவர் அவரது தந்தை கதிர்காமத்தம்பி மாப்பாண முதலியார்.

சாராயம் வாங்குவதானால் யாழ்ப்பாண ரவுணுக்குப் போக வேண்டும். அது நடையும், பஸ் பயணமுமாய் பெரும் பிரயத்தனத்தில் நடத்த வேண்டியது. அப்போதும் இரண்டு போத்தல்களுக்கு மேல் எடுத்து வந்துவிட முடியாது. அதனால் அவர்கள்ளை தஞ்சமடைந்தார். அது ஊரிலே எந்த நேரமும் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. மலிவாகவும், விலைக்குக் கூடுதலான தரமாகவும் இருந்தது. பனங்கள், தென்னங்களென எதுவும் ஒத்துப் போனது அவருக்கு.

அல்வாயில் வந்து குடியேறிய அந்த முதல் மாப்பாணர் சொத்து போலவேதான் மானம், மரியாதைகளையும் சேர்த்து கட்டாக வைத்துவிட்டுப் போனார். பின்னால் அவரது மகன் அதற்கு குந்தகமாய் எது வினையும் புரிந்திருக்கவில்லை. அந்த நிமிஷம்வரை கே.பி.எம்.முதலியும் ஏறுமாறாய் எதுவும் நடக்கவில்லை. அவர் தூர சிங்கள தேசத்தில் எது செய்திருந்தாலும் அது அங்கே எட்டிவரவில்லை.

அந்த வயதுவரை அவர் கல்யாணம் செய்யாததில் உறவினர் சிலர் புறணிவிட்டுக் கொண்டு திரிந்தனர். 'அவங்களுக்கு தங்கட வீட்டுப் பொம்பிளயளில நம்பிக்கையில்ல. அதுதான்...!' என்று கே.பி.எம். முதலி கோப்பிறேஷன்களிலே அவர்களின் புறணிகளுக்குப் பதிலடி கொடுத்தார். 'அக்கறையிருக்கிற சொந்தக்காறன் புறணிவிட்டுக் கொண்டு திரிய மாட்டான். கலியாணம் செய்துவைக்கப் பாப்பான். அதைச் செய்யாமல்...? அதுக்கு எனக்கு இந்த ஜென்மத்தில பலனில்லையெண்டுதான விட்டிட்டு இருக்கிறன். முடிய முடியத் தொடர் ஏழரைச் சனி. நான் கலியாணம் செய்த அடுத்த நாள் பொம்பிளைக்கு செத்தவீடு கொண்டாடவேணுமெண்டா, ஆர் எனக்குப் பொம்பிள தருவான்? அப்பிடித் தந்தாலும் ஏன் நான் அவளைச் சாகடிக்க வேணும்?'

நிலத்தினதும் வீட்டினதும் பயனுரித்து கைவிட்டுப் போனதில் மாமனுக்கு உள்ளுள்ளாக ஒரு சினம் இருந்துகொண்டிருந்தது. கறுத்த இரண்டு பெட்டைகளை வைத்துக் கொண்டு அவர்களது கல்யாணத்துக்குச் சொத்துச் சேர்க்க எண்ணியிருந்தவர் அவர். அதனால் வெளிப்படையாக வேறு காரணத்தில் அந்தக் கோபம் அவரில் வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. சிலர் எட்டியே நின்றார்கள். வெட்டிக் கொள்ள முன்வரவில்லை. தங்கள் சொத்தையே அழிப்பதுபோன்று அவரது குடியிலும், விறுதாச் செலவிலும்

வேறசில சொந்தங்களும் வெறுப்போடு வெஞ்சினத்தையும் அவர்மீது காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

அவ்வாறு குடித்தனமற்று குடி மட்டும் கொண்டவராக கே.பி.எம். முதலி இருக்க, காலம் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

பெரியம்மா திரவியம் பகலில் படுத்திருப்பது விறாந்தையிலிருந்த அந்த வேப்பமர வாங்காகவே இருந்தது. இரவிலும் சிலவேளை அதிலேயே படுத்தாள். அது தன் வாத உடம்புக்கு மிகுந்த இதமாக இருப்பதாக அவளே கே.பி.எம்.முதலியிடமும், வேறு சிலபேரிடமும் சொல்லியிருக்கிறாள். மாரியில்கூட அவளை உள்ளே படுக்கவைக்க தெண்டிக்க வேண்டியிருக்கும். உள்ளே படுக்க மூச்சடைப்பதுபோல் அந்தரமாயிருக்கிறதென்று அவள் சம்மதிப்பதில்லை.

தினசரி மாலையில் வேவிலந்தை பிள்ளையார் கோவிலுக்கு போவது அவளது பழக்கமாயிருந்தது. பின்னால் அது ஒவ்வொரு வெள்ளியுமென்று ஆனது. அதுவும் நின்றுபோன காலமாயிருந்தது கே.பி.எம்.முதலி வேலையைவிட்டு நிரந்தரமாய் ஊர் வந்த பின்னால்.

வீடு வளவு கூட்டுவது, பெரியம்மாவின் துணிகளைத் தோய்ப்பது, சோறும் ஒரு கறியும் வைத்து, அப்பளம் மிளகாய் வடகம் பொரித்து அவளுக்கு சாப்பாடு தயாரிப்பது தவிர வேறு வேலை இல்லாமலிருந்தது தனபாக்கியத்துக்கு.

ஓரளவு சிவப்பென்று சொல்லக்கூடிய ஒரு நிறம் அவளது. அழகென்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் பார்க்க மனத்துக்கு ரம்யமளிக்கிற மாதிரித்தான் இருந்தது முகம். ஆதன பாக்கியம் இல்லாத அவளுக்கு பாக்கியமாக தனங்கள் கனத்தததாய் அமைந்திருந்தன.

கே.பி.எம்.முதலிக்கு அந்த அழகு வெகுவாய்ப் பிடித்திருந்தது.

கண் காணாத சிங்கள தேசத்தில் வேலை செய்தபோது அவருக்கு தவனம் சன்னதமிடும் நேரத்தில் அலையவேண்டி இருக்கவில்லை. அவரை விருந்தாளியாய் அழைத்துப் பரிமாறும் சில இடங்கள் அங்கே இருந்தன. சொந்த ஊரில் வந்து செய்ய ஏதுமற்ற விரக்தியும், தமிழ்க் கிராமச் சூழலில் அடக்கப்பட முடியாத தவனமும் மேலிட அவர் அலைக்கழிந்து திரிந்தார்.

தனபாக்கியத்தை அணுக அவருக்கு சந்தர்ப்பமே கிடைக்கவில்லை. எந்நேரமும் விறாந்தை வாங்கிலே திருவாசகத்தை விரித்து வைத்துக்கொண்டு உருப்போட்டபடி இருந்தாள் பெரியம்மா. இரவிலே தனது வாங்குக்கு சமீபமாய் பாய் விரித்து தனபாக்கியத்தை படுக்க வைத்துவிட்டு பாதி இரவும், அதற்கு மேலேயும், விழித்திருந்தாள் அவள். யாருக்கு யார் காவல்?

தனபாக்கியத்தின் நினைவோடு போதையை ஏற்றிக் கொண்டு வருகிற ஒவ்வொரு வேளையிலும் காலடிக்கு பதைத்தெழுந்துவிடும் பெரியம்மா, 'என்ன பரமா இந்த நேரத்தில...? இன்னும் நீ படுக்கேல்லையே? உன்னால இப்ப என்ர நித்திரை குழம்பியிட்டுது பார். இனி நான் நித்திரை கொண்ட மாதிரித்தான். எல்லாத்துக்கும் காலமை வா' என்று முணுமுணுத்து அவரது எல்லா முனைப்புகளையும் எரித்தாள்.

தனபாக்கியம் தலையைத் திருப்பி அவரது முகத்தை நிர்விகற்பமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டு கிடப்பாள்.

ஒருநாள் மரவள்ளிக் கிழங்கு சுட அடுப்பங்கரைக்குப் போன இடத்தில், தனபாக்கியம் ஒத்தாசைக்காக அருகிலே வந்து நின்றாள். அப்போதுதான் தன் ஆச்சரியத்தையும், ஆசையையும் ஒரே வார்த்தையில் அவளுக்குப் புரிய வைத்தார் கே.பி.எம்.முதலி. 'பாக்கியம், உனக்கு எந்தப் பாக்கியமில்லாட்டியும் தனம் ரண்டும் நல்ல பாக்கியமாய் வாய்ச்சிருக்கு.'

அப்போது கைபோட்டுவிடுகிற அத்தனை தாபம் அவரது கண்களில் இருந்திருந்தது.

அதை அவள் தெளிவாய்க் கண்டாள்.

அதற்கு மெல்ல சிரிக்க மட்டும் செய்தாள்.

அவள் கல்யாணமாகாதவளாய் இருந்தாள். கன்னியாயிருப்பாளென்று அவளது தனக் கனதி அவரை நினைக்க விடவில்லை. அவள் இதற்கு முன் வேறு சில இடங்களிலும் வேலை செய்திருக்கிறாள். ஆனால் அழிந்திருந்தாளென்றும் சொல்லமுடியாதிருந்தாள்.

அதன் பின் தன் இஷ்டத்தை அவள் தகுந்த தருணங்களில் அவருக்கு காட்டத் தவறவில்லை.

பகவிலே மதியச் சாப்பாட்டுக்கு மேலே திரவியம் கொஞ்சம் நித்திரை கொள்வாள். பக்கத்து பள்ளிக்கூடத்தில் பள்ளி விடுவதற்கான இறுதி மணி இறுக்க அடிக்கிற நேரத்தில் கண்விழிப்பாள்.

இரவில் பெரும்பாலும் தூக்கமற்றிருப்பவள் அந்த ஒன்றரை இரண்டு மணி நேரத்தில்தான் ஆழ்ந்த உறக்கம் கொள்ளுவது.

தெரிந்துகொண்ட கே.பி.எம்.முதலி ஒருநாள், 'வாறியே, மாயக்கை குகைமட்டும் போய்வருவம்?' என்று தனபாக்கியத்தை வினவினார்.

எல்லாம் ஊகித்துக் கொண்டாலும், 'இப்பவோ? இந்த பட்டப் பகல்லயோ?' என்றாள் அவள்.

'பெரியம்மா மட்டுமில்லை, சனமெல்லாம்தான் நித்திரை கொள்ளும். வெய்யில் வேற கொளுத்துது. ஒருத்தரும் வெளிய வரமாட்டினம்.'

'நடவுங்கோ, வாறன்.'

அவர் முன்னதாக நடந்துபோய் மாயக்கையில் காத்திருந்தார்.

அப்போது நாச்சிமார் கோவிலிலே மதியப் பூசை நடந்தது.

சிறிதுநேரத்தில் தனபாக்கியம் வந்தாள். பயத்திலும், ஆசையிலும், வெய்யிலிலும் வேர்த்து விறுவிறுத்திருந்தாள்.

வெளி அமானுஷ்யம் கொண்டிருந்தது.

பூஜை வைத்த ஐயர் இந்நேரம் வீட்டிலிருந்திருப்பார்.

மாயக்கையின் இருண்ட போறைக்குள் தன் தாபம் தணித்தார் கே.பி.எம்.முதலி.

திருப்தியின் எறியம் முகம் முழுக்க படர்ந்திருக்க தனபாக்கியம் இருட்டினுள்ளேயிருந்து வெளியே வந்து தளர்வாய் வீட்டுக்கு நடந்தாள்.

நாட்களாயின. சந்திப்புகள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன.

தீர்ப்பதில் காமம் அடங்குவதில்லையென அவர் அறிந்திருக்கிறார். அதற்கான அங்குசம் அடக்குவதே என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அவர் அடக்காதிருந்தார்.

அடிக்கடி மாயக்கையின் முடிவறியாக் கோறைக்கு அவளைச் சமிக்ஞையில் அழைத்துக் கொண்டே இருந்தார் அவர்.

ஊரில் சந்தேகமாய் முதலில் விஷயம் உலா வந்தது. பின் நாச்சிமார் கோயில் ஐயர் கண்டதாய்க் கதை எழுந்தது.

‘தடி மாதே, வாடா இஞ்சி’ என்றழைத்து பெரியம்மா அதுபற்றிக் கேட்டபோது, ‘இதென்ன விசரக் கதை?’ என்று சொல்லி மழுப்பிவிட்டார் அவர்.

எல்லாம் அறிந்த சின்னம்மா மங்களம், சொத்து பண்டாரத்தியிடம் பறிபோகப் போகிறதென்ற பதற்றத்தில் தன் அப்பனை வீட்டுக்கு அழைத்து பெரிய வீட்டினதும், தோட்ட நிலத்தினதும் உரித்துப் பற்றி விசாரித்தாள். அதிலென்ன சந்தேகமிருந்தது? தன் இஷ்ட புத்திரனுக்கு கந்தப்பிள்ளை மாப்பாணர் முழுச் சொத்தையும் எழுதி சாவதற்கு முந்தியே உறுதி முடித்திருந்தாரே என்றார் அவளின் தந்தை.

அவள் காந்தாரியாய் சிலநாள் கிடந்து செய்வதறியாது கொதித்தாள். தன் கைம்பெண்ணாயிருக்கும் ஒற்றைப் புத்திரியை செல்வந்தியாக்க சூது புனைந்தாள். சரியான சாப்பாடின்றி, சரியான உறக்கமின்றி நாட்களைக் கடத்தினாள். அவள் மதி ஒவ்வொரு திட்டமாயிட்டு, வெளிப்பட்டுவிடும் சாத்தியங்களின் மேல் நிராகரித்துக் கொண்டு இருந்தது. இறுதியாக அவளின் மனத்துக்கு முழு திருப்தியளித்த திட்டம் உருவானது. அது ஏழு அறைகள், இரண்டு கூடங்கள், இரண்டு சமையலறைகள் கொண்ட அந்த மாளிகைக் கணக்கான பெரிய வீட்டை அவளுடைய மகளுக்காக்கும் வல்லபம் கொண்டிருந்ததுதான்.

‘பரமா...!’ காந்தாரி அழைத்தாள் ஒருநாள். ‘நீ உப்பிடி குடிச்சுக் குடிச்ச உடம்பைக் கெடுக்கப் போறாய். சாப்பாட்டயெண்டான்ன நேரத்துக்கு கவனிக்கிறியோ? சமைக்கிறன்... சமைக்கிறெண்டு சொல்லுறாய், என்ன சமைக்கிறியோ, என்ன சாப்பிடுறியோ?’

‘சமைக்கிறனான், சின்னம்மா.’

‘நீ பகல்ல என்னெண்டான்ன செய். ஆனா ராச் சாப்பாட்டுக்கு இஞ்ச வந்திடு. எந்த நேரமெண்டான்ன வா, சாப்பாடு வைச்சிருப்பன். ராவில சாப்பிடாட்டி ஒரு ஆனைப் பலம் குறைஞ்ச போயிடும்’ என்று உருகினாள்.

‘சரி, சின்னம்மா.’

இரவில் பிட்டாக, இடியப்பமாக, உறட்டியாக அவருக்கு செய்துவைக்கத் தொடங்கினாள் மங்களேஸ்வரி.

நேரம் கட்டுப்பாடாயில்லாத வகையில் கே.பி.எம்.முதலிக்கு அந்த ஏற்பாடு மிக வசதியாகப் போனது.

சகுந்தலை தன் மாறாச் சோகத்தை மறைக்கும் பிரயத்தனம்கூட செய்யாமல் சாப்பாடு எடுத்து வைத்தாள். குடிக்க செம்பிலே தண்ணீர் எடுத்துக் கொடுத்தாள். கை கழுவ வாளியில் நீரெடுத்து ஊற்றி எல்லாம் செய்தாள். மங்களேஸ்வரி, ‘சாப்பிடு, ராசா... இன்னும் கொஞ்சம் எடுத்து வை, சகுந்தலா’ என்று மேலுபசரணை செய்துகொண்டு திரிந்தாள்.

சாப்பிட்டு முடிய வெற்றிலைச் செல்லத்தை எடுத்து வந்தாள் சின்னம்மா. ‘போடுற பழக்கமிருக்கோ?’ என்று கேட்டுச் சிரித்தாள். வேண்டாம், தனக்கு அந்தப் பழக்கம் இல்லையென, அவரை வற்புறுத்தி உட்காரவைத்துக் கொண்டு வெற்றிலையும், சீவலும், பிஞ்சுப் பாக்கும், களிப்பாக்கும், சுண்ணாம்பும், புகையிலையுமாக மாறி மாறி வாய் நிறையப் போட்டு அவள் முதல் துப்பலை வேலியோரம் விழும்படி எட்டித் துப்பியபோது கால் மணி நேரம் கடந்திருந்தது. சகுந்தலை உள்ளே கதிரையிலிருந்து தூங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தாள்.

கே.பி.எம்.முதலி படுக்கப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு போக, சகுந்தலையை எழுந்துபோய் தட்டியெழுப்பினாள். ‘என்ன பிள்ளை நீ? எவ்வளவு திட்டம்போட்டு வடிவாய்த்தான சொல்லித் தந்தன். சொன்னதெல்லாத்தையும் மறந்திட்டியே. உனக்காண்டித்தான பிள்ளை இதைல்லாம்’ என அங்கலாய்த்தாள்.

‘என்னண்டம்மா? அண்ணை முறையெல்லே எனக்கு?’

‘பாக்கப் போனா நீ ஒருமுறையும் இல்லை. ஒண்டைவிட்ட சின்னம்மாதான நான். அதுவும் ஒண்டைவிட்ட... ஒண்டைவிட்ட சின்னம்மா. இன்னொரு வழியில பாத்தா, பரமாவுக்கு நீ மச்சாள் முறை வரும்.’

பிறகு, ‘மறந்திடாத. நாளைக்கு கள்ளு இல்லாட்டி சாராயம் வாங்கிவைக்க சொல்லியிருக்கிறன். அதை எடுத்துக் குடு. பிறகு

நீயாய் ஒண்டுஞ்செய்யத் தேவையில்லை. எல்லாம் அதுபாட்டில நடக்கும்' என்றாள்.

'சாப்பாட்டுக்கு முந்தியோ பிந்தியோ குடுக்கவேணும்?'

'இதென்ன மருந்து குடுக்கிற விஷயமே முன்னை பின்னை பாக்க? எப்ப வசதியோ அப்ப குடு.'

'பிள்ளையள் இடையில் எழும்பியிட்டா...?'

'நான் போய் பக்கத்தில படுப்பன்.'

'என்னவோ, நீ சொல்லுறாயெண்டு செய்யிறன்.'

'செய். உன்ர நன்மைக்காண்டித்தான் எல்லாம். இல்லாட்டி அந்தளவு சொத்தையும் அந்தப் பண்டாரத்தி காவிக் கொண்டு போயிருவாள், மறந்திடாத.'

ஒரு அமாவாசை விரத நாளில், இரவு கோழி அடிச்சு கறி காய்ச்சியும், சாராயம் வாங்கி வைத்தும் எல்லாம் தயாராயிருந்த நிலையில் கே.பி.எம்.முதலி வந்தார். வரும் போதே நிலம் பார்த்து வந்தார். தலை தொங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு செத்துப்போன தன் கணவனின் ஞாபகத்தை அன்றைக்கு ஒதுக்கி வைத்துக் கொண்டு சிங்காரம் பண்ணியிருந்த சகுந்தலை அவருக்கு சாப்பாடு பரிமாறினாள்.

பொன்ட்ஸ் பவுடரின் வாசம் அவளது மேனியில் கமகமத்தது.

உடல் முதலிக்கு கொதிக்கத் தொடங்கியது.

அவள் கண்டுகொண்டு காணாதவளாயும் கவனமில்லாதவளாயும் மேனி அவரில் உரச உரச அருகே அமர்ந்திருந்து கொண்டு எடுத்தெடுத்து வைத்தாள். இன்னும் கொஞ்சம்... இன்னும் கொஞ்சமென்று கெஞ்சினாள்.

இருண்டு கிடந்த வாழையடியில் அவர் கைகழுவ நீர் வார்க்கச் சென்ற சமயம், 'சகுந்தலை...!' என்று அவளைக் கிட்ட இழுத்தார் கே.பி.எம்.முதலி.

கணம் தாமதமின்றி ஒட்டிக் கொண்டது அவளது மேனி அவரோடு.

முதலியிடத்தில் அந்த உறவின் உறுத்தல் இருந்திருந்தது. அது வெகுநேரம் நிலைக்காதபடி சுகத்தின் சாரல்கள் அடித்துக் கலைத்துவிட்டன.

மாதங்கள் சில போயின. கே.பி.எம்.முதலி சகுந்தலாவோடிருந்த ஒருநாள் இரவு.

உறங்கிக் கொண்டிருந்த ஊரையே திடுக்கிட்டு எழும்படி மங்களம் விறாந்தையில் வந்துநின்று கத்தினாள். 'இப்பிடிச் செய்திட்டியேடா. அன்னமிட்ட வீட்டில கன்னம் வைச்ச மாதிரி அவமானம் பண்ணியிட்டியேடா. இனி நானும் என்ர பிள்ளையும் எந்தக் கிணத்தில போய் விழுறது?'

ஒன்றாய்... இரண்டாய்... ஐந்தாய்... பத்தாய் வீட்டு முற்றத்தில் கைலாந்தர்களோடு அயல் குழுமியது.

தலை குனிந்து நின்றுருந்தார் கே.பி.எம்.முதலி.

நடந்ததெல்லாம் அனுமானித்தது அயல். அனுமானத்தை நிஜமென்று சொல்லிக் கொண்டு ஒற்றைப் பாவாடையையும் சட்டையுமாய் தலைவிரி கோலத்தில் நின்றுருந்தாள் சகுந்தலை.

சனம் காறித் துப்பியது அவர் முகத்தில். 'பொம்பிள ஆசை வந்தா கலியாணத்தைச் செய்யிறது. இல்லாட்டி ஒரு சிங்களத்திய இழுத்துக் கொண்டு வந்து வைச்சிருக்கிறது. முறைகெட்டு நடந்திட்டியேடா.'

இரண்டு பேர் இன்னும் பொறுக்க முடியாது அவரை உருட்டி உருட்டி அடித்துத் துவைத்தார்கள்.

எல்லாம் கண்டுகொண்டு பாதிக்கப்பட்டவளாய் கதவோரம் நின்றுகொண்டிருந்தாள் சகுந்தலை.

மங்களம் தொடர்ந்து கத்தினாள். 'அவனை வெளிய போகச் சொல்லுங்கோ. இல்லாட்டி கடிச்சக் குதறியிடுவன். போகச் சொல்லுங்கோ... இப்பவே போகச் சொல்லுங்கோ' என்றவள் அந்த நாடகத்தின் இறுதிக் காட்சிக்கு வந்தாள். 'கிடக்கிறதெண்டா அங்கயே போய்க் கிடக்கட்டும். ஆனா அப்பிடியே அங்கயே கிடந்திட வேண்டாமெண்டு சொல்லுங்கோ. அது முந்தியே சகுந்தலையினர் பேரில எழுதிக் குடுத்தாச்சு. எல்லாம் அந்த ஒண்டுந்தெரியாத பிள்ளையை வளைச்செடுக்க போட்ட கூத்து. போடா... போ... போ.'

சின்னம்மாவின் சரம் அவரது நெஞ்சைத் துளைத்துக் கொண்டு பாய்ந்தது.

தன் மாளிகைக் கணக்கான வீட்டின் விறாந்தையில் தும்பும் தூசியுமான நிலத்தில் விழுந்து கிடந்திருந்தபோது கே.பி.எம். முதலிக்கு அது லேசாக காலைப் பனியின் காட்சிபோல் புலனாயிற்று.

அவள் அப்போது குறுக்குப் பாவாடைக் கட்டோடிருக்கிறாள்.

பொன்ட்ஸ் வாசம் காற்றில் பறக்கிறது.

அவரைத் துளைத்தெடுத்துவிடுகிற மூர்க்கம் அந்த நெஞ்சுகளுக்கு.

அவர் என்ன, ஏதுவென ஒன்றும் பார்க்கவில்லை.

கொடுத்த பத்திரத்தில் அவள் சொன்னபடி சாட்சிக் கையெழுத்திடுகிறார். சாட்சிக் கையெழுத்து மட்டும். ஆனால் எந்த இடத்தில் இட்டார்?

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது.

காதலால் ஜெகதாம்பாளை இழுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து மாடாய் உழைத்து பெரும் சொத்துக் கண்ட கதிர்காமத்தம்பி மாப்பாண முதலியின் கனவை ஒரு சபலத்தில் முற்றாக எரித்துச் சாம்பலாக்கியிருந்தார் அவர்.

திக்கறியா வெறுமையில் நான்கு நாட்கள் கழிந்தன.

பூட்டிய கேற் திறக்கப்படவேயில்லை.

திறந்த கதவுக்குள்ளால் அசைவு உள்ளே தெரியவில்லை.

சோகம் இருளாய் உள்ளே உறைந்திருந்தது.

கொஞ்சம் நடமாடக் கூடிய மாதிரியிருந்த பெரியம்மா திரவியம் அத்தோடு படுத்த படுக்கையானாள்.

ஒருநாள் அதிகாலையில் ஒப்பாரியெழுந்தது அவள் வீட்டிலிருந்து.

திடுக்கிட்டு எழுந்து ஓட முனைந்தார் கே.பி.எம்.முதலி. கால்களிலிருந்த பாரவிலங்கு தடுத்தது. நெஞ்சும் பின்னே நின்று இழுத்துப் பிடித்தது. விடுபட்டு மெல்ல அங்கே செல்ல பெரியம்மா அவளது வாலாய வாங்கிலே நீட்டி நிமிர்த்தி படுக்கவைக்கப்

பட்டிருந்தாள். காலடியில் நிலத்திலே ஒற்றைத் திரிக் குத்துவிளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. தலைமாட்டில் கட்டுச் சாம்பிராணிக் குச்சிகள் வாசமாய் எரிந்து பிணத்தின் வாடையை அடித்து விலக்கிக் கொண்டு இருந்தன. தள்ளியிருந்த மேசையில் அவள் தினமும் கண்ணை இடுக்கி இடுக்கி வாசித்த திருவாசகம் ஒரு வாசகமும் தெரியாதபடி மூடி வைக்கப் பட்டிருந்தது.

அதை வாசித்துவிட்டு பெரியம்மா எப்போதும் மூடி வைப்பதேயில்லை என்பது ஞாபகமாயிற்று அவருக்கு. அப்படியே கவிழ்த்து வைப்பாள். எப்ப எடுத்தாலும் விட்ட இடம் தனக்கு கண்ணுக்கு முன்னால் வந்து நிற்கவேண்டுமென்பாள்.

வீட்டில் நின்ற வெள்ளைப் பூனை அடிக்கடி வந்து அவளைப் பார்த்து கத்திவிட்டு போய்க் கொண்டிருந்தது. அவரையும் அது பார்த்தது. அவரில் வழக்கமாயிருந்த அதன் அச்சம் அப்போது அற நீங்கியிருந்தது. அல்லது தன் துக்கத்தில் அது அந்த அச்சத்தை மறந்திருந்தது.

யார் என்ன சொன்னாலும் பரவாயில்லையென்று விறாந்தையில் பொத்தென அமர்ந்தார். யாரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. சின்னம்மாசூட. பெரியம்மாவுக்கு கொள்ளிவைக்க அவரைத் தவிர வேறுபேர் இல்லை.

கொள்ளி வைத்த பின் வந்து அங்கேதான் இருந்தார். விறாந்தையிலேயே சாப்பிடுவது அவருக்கு ஞாபகமும் வரவில்லை. தூக்கக் கிறக்கம் கண்களில் மொய்க்கவுமில்லை.

மூன்றாம் நாளில் பாலூற்றி வந்த பின்னால் சூடவிருந்த சுற்றமெல்லாம் கலைந்தது.

தன்னந்தனியனாய் அந்த வீட்டில் அன்றைய இரவைக் கழித்தார்.

நான்காம் நாள் முதுகாலையில் சின்னம்மா வந்து வீட்டைப் பூட்டினாள்.

கடைசியாக... கடைசியாக... ஒருமுறை அவளைப் பார்க்க அவர் தலையை நிமிர்த்தினார்.

சின்னம்மாவும் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அன்றைக்கு கண்டிருந்த கோபத்தின் சிறு கீறுகூட அவளது கண்களில் இருந்திருக்கவில்லை. இன்னும் சிறிது பரிவிரக்கம்கூட இருந்ததாய்ப் பட்டது. அதை உறுதிப்படுத்த அவள் மேலும் அங்கிருக்கவில்லை. அழுதுவிடுவாள்போல அவசரப்பட்டு ஓடினாள்.

தன பாக்கியம் அங்கே இல்லை. செத்த வீட்டிலன்று சிணுங்கிக்கொண்டு தலைமாட்டில் நின்றது கண்டது மட்டும்தான்.

யாருமில்லை. யாருக்கும் அவரில்லைப் போல, அவருக்கும் யாருமில்லையென்று ஆகியிருந்தது.

ஏழு அறைகள், இரண்டு கூடங்கள், இரண்டு சமையலறைகள் கொண்ட அப்பெருவீடு அப்போது தன்னதாய் இல்லையென்ற நினைவில், பெரியம்மாவின் பூட்டிய வீட்டுத் திண்ணையிலேயே அமர்ந்திருந்தார் கே.பி.எம். முதலி. அவருக்குள் திட்டம் உருவாகிக்கொண்டு இருந்தது.

பொழுது பட்டுவர ஊர் அடைந்து வந்தது. நெடுநேரத்தின் பின் இருட்டு விழுந்து இறுகியிருந்ததை உணர்ந்தார். மனத்தில் விரிந்த எண்ணத்தைச் செயற்படுத்த இறுதியாக ஒருமுறை அந்த வீடு செல்லத் துணிந்தவராய் எழுந்து சென்றார். தோளில் கொளுவும் ஒரு பையில் இரண்டு லோங்ஸ், இரண்டு சேர்ட், ஒரு துவாயென்று எடுத்து வைத்தார். இன்னொரு பையில் தன்னிடமிருந்த பத்திரங்கள், சேர்டிபிகேற், அடையாள அட்டை, வங்கிப் புத்தகம் முதலியனவற்றை எடுத்து வைத்தார். குளித்துவிட்டு வந்து ஒரு கறுப்பு லோங்ஸ், ஒரு கறுப்புச் சட்டையை எடுத்து அணிந்தார்.

திட்டமாய்ச் சுமத்தப்பட்ட துக்கத்தினோடும் அவமானத்தினோடும் வீட்டை விட்டு வெளியேறினார்.

வெள்ளைப் பூனை அவர் காணாவண்ணம் அவரைப் பின்தொடர்ந்தது.

இருளில் இருளாக கறுப்பு உடையில் அவர் ஊர் இகந்து சென்றதை யாரும் மறுநாள் வரை அறியவில்லை. அதை எதிர்பார்த்திருந்த மங்களம்கூட.

சகுந்தலைதான் காலையின் சப்தம், சலனமறுத்திருந்த வீட்டை அவதானித்துவிட்டு தாயாரிடம் சொன்னாள். 'சந்தடியைக் காணேல்ல, அம்மா. வெளிக்கிட்டுட்டார்போல.'

'ம்.'

அதுமட்டுமே அவளின் எல்லாமுமான பதிலாக இருந்தது.

அங்கிங்காய் அலைந்துவிட்டு, ஒருநாள் கொழும்பு செல்ல தீர்மானித்தார் கே.பி.எம்.முதலி. சில ஏற்பாடுகளை அவருக்கு செய்யவிருந்தது அங்கே.

பிறகு தம்பலகாமம் போனார். சீவலி ஆர்வமாய் வரவேற்றாள். அவரது கோலத்துக்குக் காரணம் கேட்டாள். அவர் பெரியம்மா காலமானதைச் சொன்னார்.

துக்கங்களின் விளாசலில் ஆளே மாறித்தான் போயிருந்தார். அவரை குளிக்கச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, அலுமாரியின் கீழ்த்தட்டில் வைத்திருந்த சாராயப் போத்தலை எடுத்து மேசையில் வைத்தாள். குளித்துவந்ததும் அதை அவர் கேட்பார் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவர் குளித்து வந்ததும் அதையே கேட்டார். அவள் மேசையை காட்டிவிட்டு அளவாக எடுத்துவிட்டு ஓய்வெடு என கூறிச் சென்றாள்.

இரவு விழ எழுந்த கே.பி.எம்.முதலி ஏதோ நினைவெழுந்து அழுத்தியவர்போல் ஒருமுறை குலுங்கினார். கண்ட சீவலி ஓடிவந்து அணைத்து அவரைத் தேற்றினாள். 'பெரியம்மாவுக்காக அழாதே இனி. அவள் சொர்க்கத்திலே அமைதியாய் உறங்கட்டும்.'

'நான் உனக்கு மிகவும் கரைச்சல் கொடுக்கிறேன்...'

'எனக்கு இது கஷ்டமே இல்லை.'

'உன் அம்மா எப்படி இருக்கிறாள்?'

'நடமாட்டம் குறைவுதான். நினைவு நன்றாக இருக்கிறது. பழைய கதைகளெல்லாம் என்னோடு பேசுவாள். எப்போதாவது உன்னையும் கேட்பாள்.'

இரவுக் காற்று இதமான குளிரைச் செய்துகொண்டிருந்தது. அது நதிகள் பல தழுவி வந்த காற்றும்.

அப்போது அவர்களுடன் சீவலியின் அம்மா திருமதி கமலா பெர்னாந்தோபிள்ளையும் விராந்தையிலிருந்தாள். மூவரும் மெல்ல மதுவைச் சுவைத்தபடி காலம் விழுத்திய இடைவெளியின் நினைவறாத் தாக்கத்தைப் பேசியபடி இருந்தனர். சிறிதுநேரத்தில்

தனக்கு அதற்குமேல் குளிர் தாங்காது என்றுவிட்டு கமலா பெர்னாந்தோபிள்ளை உள்ளே போய்விட்டாள்.

மேலே பேச உற்சாகம் அழிந்திருந்தவரை, 'வா, நேரமாகிவிட்டது, சாப்பிட்டுவிட்டு படுக்கலாம்' என அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே போனாள் சீவலி. முதல்வேலையாக தான் கொண்டுவந்திருந்த பத்திரங்கள், சேர்டிபிகேற்கள் இருந்த பையை எடுத்து சீவலியிடம் கொடுத்து, 'இனி எப்ப இது எனக்குத் தேவை வருமோ தெரியாது. நான் திரும்ப கேட்கிறவரை நீயே வைத்திரு' என்று சொல்லி கொடுத்தார். அதை வாங்கி அவள் பத்திரப்படுத்தி வைத்தாள்.

பின் சாப்பிட்டு வந்து படுக்கையில் இருந்து இருவரும் பல விஷயங்களையும் பேசினர். உறக்கத்தை அவரது கண்களில் காணாதவள், அவருக்கு அப்போது தேவையெனத் தெரிந்து சாராயம் ஊற்றிக் கொடுத்தாள். தானுமே குடித்தாள். இரவு முதிர்முதிர் அவர் உற்சாகம் அடைந்தார். அளவோடு அவள் நிறுத்தியபோது, அவர் 'குடி' என்றார். தனக்கு மறுநாள் காலையில் வேலையிருப்பதைச் சொல்லி சீவலி தவிர்ந்தாள். பிறகு அவரில்லாத காலத்தின் வெறுமை தன்னை வதைத்தவாறெல்லாம் சொன்னாள். கே.பி.எம்.முதலி எதுவும் சொல்லாமல் கேட்டபடி இருந்தார். அவரது உற்சாகம் மட்டும் மேலும் மேலும் கிளர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

ஒரு நதியாக படுக்கையில் சலனித்துக் கிடந்திருந்தவளை ஒரு வெறியோடு தழுவினார் அவர். எல்லாம் மறந்து... உறவுகள், அவமானங்கள், இழப்புகள் எல்லாம் மறந்து... அவளோடு இணையும் வேட்கை கொண்டார்.

அடுத்த கணம் பதறினார்.

அவரது மானம், மரியாதை எல்லாவற்றையும் வஞ்சனையில் பிடுங்கித் தின்ற சகுந்தலை, அவரது நரம்பையும் வெட்டிவிட்டிருந்தாளா? மனத்தின் வேகத்தை அவருடம்பு உறவேயில்லை.

மல்லாந்து கிடந்து கே.பி.எம்.முதலி வதைப்பட்டார். இதற்குமேல் அங்கே அவரால் தரித்திருந்துவிட முடியாது. அந்தப் பாதி இரவிலேயே பையை எடுத்துக் கொண்டு அவர் வெளிக்கிட்டார். அறை வாசலோரமிருந்த எதுவோ காலில் இடறியது. நிமிர் தெரிந்தது, தவநிலையில் அமர்ந்திருந்த புத்த சொரூபம். திரும்பி கதவைத் திறந்து கொண்டு சீவலியின் வீட்டைவிட்டு இருளில்

இறங்கினார். நடந்தது புரியாத சீவலி, 'பரமா... பரமா... என்ன நடந்தது? இங்கே வா... திரும்பி வா' என்றபடி அந்தப் போதையோடும் கேர்வரை ஓடிவந்தாள்.

இனி அவரை அவளுக்குத் தேவையிராது.

யாருக்குத் தேவையாக முடியாதோ அவர்களின் அணுக்கம் இனி அவருக்கும் வேண்டியிருக்கவில்லை.

நரம்பறுத்த பாதகியின் முகம் திரையிலிருந்து அழியும்வரை அவர் அலைந்தார். எண்பதாம் ஆண்டு வந்தது. எண்பத்தோராம் ஆண்டும் வந்தது. முடிவுறா அலைச்சலில் அவர் அடையாளமே மாறினார். அந்த நினைவழிப்பைச் செய்யும் ஒரு மாயத்தைத் தேடி இடையறாது அலைந்தார்.

தேவை தேவையில்லாத வேலைகளையெல்லாம் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்தார். தேவை, தேவையில்லாத எல்லா விஷயங்களையும் பத்திரிகையில் வாசித்தார். அதுபோல் தேவை, தேவையில்லாத எல்லா மனிதர்களின் முகங்களையும், முகவரிகளையும் அழித்தார். நினைவை ஒரு வெள்ளைக் காகிதமாக்க முயன்றார்.

பகல்களை உறங்கி, இரவுகளை விழித்திருந்து வாழப் பழகியாகிவிட்டது அவருக்கு. அது மனிதர்களே இல்லாத ஒரு உலகத்தில் தான்மட்டும் வாழ்வதான பாவனையைக் கொள்ள அவருக்கு வெகு உதவியாகவிருந்தது. ஒருபோது வாழ்வின் தடம் புரண்டது. அவர் எல்லாவற்றையும் ஒருநாள் மறந்தார். அந்த ஸ்மரணையிழப்பு பல வருஷங்கள் தொடர்ந்தது. அவர் ஒருபோது அதைத் திரும்பப்பெற்றார். அப்போது அவர் உஷாரடைந்தார். நினைவைக் காப்பாற்றுவது முதன்மையான கரிசனையானது. பாடல்களை, செய்யுள்களை, சுலோகங்களை அவர் மனனம் செய்து தனக்கே ஒப்புவித்தார்.

மேலும், அவர் எழுதினார். செய்தி எழுதினார், புகார் எழுதினார், எதையுமே எழுதினார். பக்கம் பக்கமாய் எழுதினார். இருபது பக்கங்களுக்குக் குறைவாய் எழுதி அவர் எப்போதும் அறிந்ததில்லை. அவற்றினை பகிரங்கப் படுத்தக் கூடிய சில அதிகாரிகளுக்கும், சில அரசியல் தலைவர்களுக்கும், முக்கியமான நிருபர்களுக்கும், சில பத்திரிகை அலுவலகங்களுக்கும் அஞ்சல்களில் அவற்றைச் சேர்ப்பித்தார். செய்தி வெளியாவதோ, புகார் பதிவாவதோ அவரின்

அடியடியான நோக்கமில்லை. எழுதுவதற்காகவே எழுதினார். எவருக்காவது அப்படிச் செய்யத் தோன்றுமா? தெரியாது. அவருக்கு அப்படித்தான் தோன்றியது.

இரண்டு தசாப்பதங்களை எழுதியும், அலைந்துமாய்க் கழித்தார்.

உலக உருண்டையின் ஒரு சிறு புள்ளியில் இடையறாச் சஞ்சாரம்.

தீராத பக்கங்களில் எழுத்துக்களின் இறைப்பு.

அவை சகலதையும் அவர் மறக்கும்படி செய்தன. சிலவேளைகளில் தன்னையும். அதேபோதில் அவரது நினைவை அவை தக்கவைத்தன.

அவர் சின்ன வயதில் மது, மாமிசம், புகை பிடித்தல் இல்லாதவராகத்தான் இருந்தார். வேலைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்ததும் மது வந்தது. அவ்வப்போது புகைக்கவும் செய்தார். முற்று முழுதான தகர்வின் பின் எல்லாம் மறக்க அவருக்கு இன்னொன்று தேவைப்பட்டது. அதை புதிதாக கற்றுக் கொண்டார்.

அது அவரது எல்லா நினைவுகளையும் மறக்கச் செய்தது. அதுவே சிலருக்கு எல்லா நினைவுகளையும் நினைக்கப் பண்ணுவது. சாமி அதன்மூலம் தன் நினைவுகளை மறந்தும், ஸ்மரணையை நிலைநிறுத்தியும் நிம்மதிகொண்டார்.

அந்தப் பொழுதுகளில் அவர் பல அருபமான தரிசனங்களை அடைந்தார். அவர் அதுவரை அடைந்திராத தன் கேள்விகளின் பதில்கள் அவருக்குக் கிடைத்தன. புதிது புதிதாய்க் கேள்விகளும் எழுந்தன. அவற்றுக்கும் பதில் அவரிடம் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது.

அவர் பூடகமாயிருந்தார். அதேவேளை பல பூடகங்களின் விளக்கத்தையும் கண்டறிந்தார். எந்த ரகசியத்தையும் கட்டவிழ்க்க அவரால் முடிந்திருந்தது.

அவற்றையே அவர் எழுதியதும்.

அவற்றையே அவர் முறைப்பாடு செய்ததும்.

எல்லா அவரது தரிசனங்களும் வார்த்தையாகியிருந்தன. ஆனால் அவை வாசிக்கப் பட்டனவா என்பதை எப்படிக் கண்டறிவது? அறியப்படவே எழுதினாரெனின், அவர் செய்ய வேறு என்ன உள்ளது?

கேட்கவும் யாருமில்லாதவராய் இருக்கிறார் சாமி. அவர் யாரையும் அண்டவில்லை. யாரும் அவரை அண்டவுமில்லை. அப்போது சொல்லுவது யாருக்கு? கேட்டால் சொல்லலாம். கேட்காமலே வலிந்து போய்ச் சொல்ல அவரால் முடியாது. சொல்லவும் கூடாது. அப்படிச் சொன்னால் அவரைச் சந்தேகிப்பார்கள். அவ்வாறு சொல்லாமலும் சிலர் அவரைப் பயித்தியமென்றே நினைத்தார்கள். 'பாவம், ஆரை இழந்துதோ? எதைப் பறிகுடுத்துதோ?' என்றனர் சிலர்.

செவிடருக்கு முன்னால் எந்த விஷயத்தையும் இரைந்து கதைக்கலாம். குருடருக்கு முன்னால் இலச்சையின்றி எதுவும் செய்வதில் ரகசியக் காப்பிருக்கிறது. பயித்தியத்தின் முன்னால் இரண்டின் சாத்தியங்களும் உள்ளன. பயித்தியம் பார்க்கும், பேசும். ஆனால் அவற்றை உள்வாங்க அதனால் இயலுமாயிருக்காது. அவரோ எல்லாம் பார்த்தும், எல்லாம் கேட்டும் உள்வாங்கினார். அப்போ அவர் பயித்தியமாய் நினைக்கப் படுவதில் அவர் ஏன் மனவருத்தம் கொள்ளவேண்டும்?

சிலர் அவரை சாமியென அழைத்தார்கள். அதற்கும் அவர் ஏதும் சொன்னதில்லை. தான் சாமி இல்லையென்று சொன்னபோதுகூட ஒரு சாமியின் அடக்கமாயே அது அவர்களுக்குத் தென்பட்டிருந்தது. ஆனால் அவருக்கு தெரிந்திருந்தது, சாமி என்பதற்கு பயித்தியமென்றும் ஒரு பொருளிருக்கிறதென்று. அதனால் சாமியாகவே இருந்தார்.

இப்போது சாமியாயிருந்தும் அவருக்கு பயித்தியம் இடைக்கிடை வந்தது. அதுபோல் பயித்தியமாக இருக்கையில் சாமிநிலை வந்தது. ஒரு புள்ளிவரை பயித்தியமாகவே போய்க் கொண்டு இருப்பவர், திடீரென சுதாரித்து சாமியாகி விடுவார். அதுபோலத்தான் சாமியாக ஆகிக் கொண்டிருக்கையில் பிரக்ஞையை அழித்துக் கொண்டு பயித்தியமாகிவிடுவதும். எதுவாயிருந்தாலும் அவருக்கு அது கவசமாகவே இருந்தது. நினைத்துப் பூணுகிற கவசமல்ல. தானாக அமைகிற கவசம்.

பிரதீபனிடம் பூவரசம் கம்படி பட்டபோது, அவர் பேச்சிலும் நடத்தையிலும் அவரைப் பயித்தியமென்று நினைத்துத்தானே 'ஓடு' என போக விட்டான்? அப்போது அது கவசமாக இருந்தது.

சாமி கண்முடிக் கிடந்திருந்தபடி உள்ளுக்குள்ளாய்ச் சிரித்தார்.

எனினும் அது உடம்பை உலுக்கியது.

ஒருமுறை கண்ணைத் திறந்து வெளியைப் பார்த்தார்.

வெளி விடிந்துகொண்டிருந்தது.

சந்தடிகள் ஆரம்பித்துக் கொண்டு இருந்தன.

இனி பஸ் வந்துவிடும்.

சாமி எழுந்து பேப்பரை மடித்து எடுத்துக் கொண்டு பையைத் தூக்கினார்.

போய் ரீ குடித்து, அன்றைய பேப்பரும் வாங்கினார்.

நேற்றைய சோகங்களினதும், பயங்கரங்களினதும் எழுத்து வடிவமாய் அது இருந்திருந்தது.

கூருமேகங்களை இழுத்து மூடி, வானம் மறுபடி தன்னை மறைத்தாயிற்று. இருட்டு நேரத்துக்கு முன்னாகவே பூமியைத் தழுவி யிருந்தது. மழை வரலாம். குளிர் காற்றும், மேக அசைவுக் குறிகளும் அதைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தன. வெளியே விறாந்தையில் கிடந்திருந்த கம்பி முறிந்த குடையை எடுத்துக் கொண்டு குசுமவதி கடைக்குப் புறப்பட்டாள்.

உக்கு புறப்படுவதற்குப் போல மதியத்தில் ஒரு இடைவெளியை மழை விட்டு வைத்திருந்தது. சந்தோஷமாக அவனை அனுப்பிவைத்தாள் குசுமவதி. சந்திப்போமென்று அப்போது சொல்லியிருந்தாலும், இனி எப்பவென்ற கேள்வி இருவரிடத்திலும் ஒரு சோகச் சுமையாய் இருந்திருந்தது. எவர் நினைப்பது போலும் காலம் சீராக இயங்கிக் கொண்டு இருக்கவில்லை.

யயானியையும், சிரானியையும் அவள் அப்போது கூடவர அழைக்கவில்லை. அவளுக்குள் அவர்கள் பற்றி ஒரு குறையிருந்தது. அது கோபம்தான். கோபமென்று சொல்லமுடியாத அளவுள்ள கோபம். 'பேசாமலிருந்து படியுங்கோ, கடைக்குப் போயிட்டு வாறேன்.' குசுமவதி போய்விட்டாள்.

அது ஏனென்று பிள்ளைகளுக்கும் தெரிந்திருந்தது.

முதல்நாள் அதிகாலையில் நடந்த அந்தச் சம்பவத்தை யயானி நினைத்துப் பார்த்தாள்.

கொழும்புக்குப் போவதற்கு முன்னால், பக்கத்து வீட்டு ஹேமாவின் தாயாரை இரண்டு நாட்கள் வீட்டிலே வந்து தங்கிநிற்க குசுமவதி கேட்டிருந்தாள். குசுமவதி புறப்பட்ட அடுத்த நாள் மாலையில் யயானிக்கும் சிரானிக்கும் திடீரென சண்டையாகிப் போனது. 'என்ன சத்தம் அது?' என ஹேமா அன்றியின் தாயாரின் உறுக்கலில்

சண்டையை அவர்கள் நிறுத்திக் கொண்டாலும், கடுகடுக்க முகங்களை வைத்துக் கொண்டு கனநேரம் இருந்தார்கள்.

நேரமாக ஆக அது தீவிரமிழந்து இருவருக்கும் பின்னர் ராசியாகிப் போனது. விழுந்த நோவுடன் சிரானியும் சம்பவத்தை மறந்து நோவு மட்டும் நினைத்திருந்தாள். அப்போது அந்தச் சம்பவத்தை தாயாரிடம் சொல்ல வேண்டாமென யயானி தங்கையிடம் கெஞ்சினாள்.

சிரானி சம்மதித்தாள். 'இனிமேல் என்னை அடிக்க மாட்டாயென்றால் சொல்ல மாட்டேன்.'

'என்னுடைய செல்லமான நங்கியை இனி எப்போதும் அடிக்கமாட்டேன்.'

நள்ளிரவுக்கு மேல் கூடத்தில் எழுந்த சந்தடியில் அம்மா கொழும்பிலிருந்து திரும்பிவிட்டது அறிந்து சிரானிதான் முதலில் அறையிலிருந்து எழுந்துவந்தாள்.

உண்மையில் அம்மாவிடம் சொல்கிற எண்ணமேதும் அவளிடம் இருந்திருக்கவில்லை. ஆனால் வெளியேவந்த சிரானிக்கு அம்மாவைக் கண்டதும் விம்மல் வெடிக்கத் துவங்கிவிட்டது. இரண்டு நாட்களாய் அம்மாவைக் காணாதிருந்த ஏக்கம்கூட அவ்வாறு வெளிப்பட்டிருக்கலாம். அவள் விம்மி விம்மி அழுதாள். அவளைத் தாக்காட்ட வெகுநேரம் சிரமப்பட்டாள் குசமவதி. 'என்ற செல்ல மகளுக்கு என்ன நடந்தது? ஏன் அழுகிறீங்கள்? அக்கா அடிச்சாளா...? சொல்லுங்கோ.'

அப்போது அழுதபடியே சிரானி தலையை ஆட்டினாள்.

நங்கி இப்படிச் செய்துவிட்டாளே! யயானி தன் பங்குக்கான முறைப்பாட்டோடு முன்னே பாய்ந்து வந்தாள். 'அவள் வண்ணத்துப் பூச்சி பிடிக்க ஓடினாள், அம்மா. கல்லுக் கும்பத்திலே ஏறி சறுக்கி விழவும் செய்தாள். கல்லுக் கும்பியும் சிதறிப் போனது. அதனால்தான் அடித்தேன். கன தரமுமில்லை. ஒரே தரம்தானம்மா.'

அந்த விளையாட்டுத்தனம் ஒன்று அவளிடத்திலுள்ளது தெரிந்துதான் இருந்தது குசமவதிக்கு. மலையிலிருந்து வரும்போது அதுவும் அவளோடு ஓட்டிக் கொண்டு வந்திருந்ததோ? மலையிலே ஆயிரமாயிரமாய் அவை வெகுத்திருந்தன. கையெட்டும் தூரத்தில் செடிகளில் மொய்த்துப் பறந்து திரிந்தன. நீட்டிய கைகளில்கூட

அவை வந்தமர்ந்து ஆறுதலடைந்து செல்லுபவையாய் இருந்தன. அவைக்கு அங்கே அச்சமிருக்கவில்லை.

வன்னியில் மாரியில் மழை ஓய்ந்த நேரத்தில் எங்கிருந்தோ உயிர் பெற்றுப்போல் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் பசுமை நோக்கிப் பறந்து திரியத் துவங்குகின்றன. அதைப் பிடித்து நூலிலே கட்டி பட்டம்போல் பறக்கவிடுவதில் பிள்ளைகள் குதூகலம் கண்டன. பிள்ளைக்கு விளையாட்டு, சுண்டெலிக்கு சீவன் போகிறது என்ற கதைதானே?

அந்தளவு பெரிய சிறகுகளாக இருந்தாலும் சற்று இறுக்கிப் பிடித்தால் அவை நொருங்கிப் போபவையாய் இருந்தன. அதற்கு ஒரு சரக்கட்டை அளவுகூட உடம்பு இருக்காது. அந்த உடம்புக்கு கட்டிய நூலின் இறுக்கத்தைத் தாங்கும் வன்மை இருக்கவேயில்லை. மேலும் நூல் கொஞ்சம் இறுக்கிவிட்டால் இரண்டு கூறாய்ப் போகக்கூடிய உடல்வாகும் அதற்கு. அது துடித்து உயிரடங்கும் பரிதாபத்தை தாங்கமுடியாமலிருக்கும்.

அதனால்தான் குசுமவதி வண்ணத்துப் பூச்சிகளைப் பிடித்து விளையாடக் கூடாதென சிரானிக்குச் சொல்லியிருந்தாள். அது குழந்தைக்கான மென்மையோடு இருந்தது. 'செத்த மயிர்க்குட்டியிலிருந்துதான் வண்ணத்துப் பூச்சி உயிர் பெற்று எழுகிறது. அதைப் பிடித்து விளையாடினால் மேலெல்லாம் கடிக்கத் துவங்கிவிடுமெல்லோ? அதை நீங்கள் பிடித்து விளையாடவே வேண்டாம்.'

'அது தெரியும் எனக்கு. மயிர்க்கொட்டியின் சுணைமயிர் இன்னும் அதில் இருக்கிறதாவென்று பார்க்கத்தானம்மா, அதை நான் பிடிக்கிறது.'

சிரானியின் பேச்சில் தனக்குள்ளாய் சிரித்தாள் குசுமவதி. 'இப்போது மயிர்க்கொட்டி மயிர் அதில் இருக்கிறதென்று தெரிந்துவிட்டது அல்லவா? இனிமேல் பிடிக்க வேண்டாம்.'

பழைய சம்பவத்தை நினைத்துக் கொண்டு குசுமவதி யயானியின் பக்கம் திரும்பினாள். சிரானி தவறு செய்திருக்கக் கூடுமாயினும், அவளுக்கு மூத்தவளாய் இருப்பதாலேயே யயானி அவ்வண்ணம் நடந்திருக்கக் கூடாது. 'அம்மா வீட்டிலில்லாத நேரத்தில் விழுந்த நங்கியைத் தூக்கி நீ அவளுக்கு ஆறுதல் அளித்திருக்க வேண்டும். அல்லாமல் நீ அவளை அடித்திருக்கிறாய். சரி சரி, அதைப் பிறகு

பார்க்கலாம். முதலில் தேநீர் வைக்க நீ அடுப்பை மூட்டி கேத்திலை எடுத்து வை. இந்த மாமாக்களுக்கு தேநீர் போட வேண்டும்.’

அம்மா சொன்னபடிதான் செய்கிறாள். பிறகு பார்க்கலாமென்று சொன்னதுபோல் இரண்டு மாமாக்களும் போன பின்னால் பார்க்கத்துவங்கியிருக்கிறாள். புதைக்கப்பட்ட பிணத்தை பரிசோதனைக்காக மீண்டும் தோண்டியெடுப்பதுபோல் அதில் ஒரு தீர்க்கமும், முறைமையும் இருந்திருந்தது.

முதலில் அவர்களோடு வழமைபோல் கதைக்காமலிருப்பதிலிருந்து தன் யுத்தத்தை ஆரம்பித்தாள்.

அவள் கடையிலிருந்து திரும்பிவந்ததைக்கூட இரண்டு பேரும் பார்த்திருக்கவில்லை. கேற்றையும் சத்தமெழாமல் திறந்து வந்திருந்தாள்.

நல்லகாலமென்று இருந்தது இருவருக்கும். அவள் போன பின்னால் அவர்கள் எழுந்து இங்கே அங்கே நடமாடக்கூட செய்யவில்லை. அம்மா போனபோதுபோலவே அப்போதும் கதிரைகளில் அமர்ந்திருந்தார்கள். முன்னால் புத்தகங்கள் விரிந்தபடி கிடந்திருந்தன.

குசுமவதி மேசைக்கு ஆகக்கூடிய தூரத்தில் சுவரோடு சாய்ந்து நிலத்திலே அமர்ந்தாள். அது அவள் வழக்கமாக அமருகிற இடமில்லை. ஒதுங்க நினைக்கிற நேரத்தில் ஒட்டுகிற இடம்.

இருவரின் முகத்தையும் அந்தளவு இடைவெளியில்தான் சுட்டிப்பாய்க் கவனிக்க முடியும்போல் அவள் அளந்தெடுத்த தூரமாயிருந்தது அது. அவ்வளவு கூர்மையாய், உறைப்பாய் அவளது பார்வை தங்கள் முகங்களில் பதிய அந்த இடைத்தூரமே காரணமென்று பிள்ளைகள் நினைத்தார்கள். அதைவிட அவள் இரண்டு அடிகளை அடித்திருக்கலாம்போல இருந்தது யயானிக்கு. அவ்வளவு வேதனை செய்வதாயிருந்தது அம்மா தூரவிருந்து எறிந்த அந்தப் பார்வை. அம்மா திட்டமிட்டே அதைச் செய்கிறாள்.

வீட்டின் முன்னால் நோட்டோரமுள்ள மஞ்சணத்தி மரத்தில் அம்மாவுக்கு நல்ல விருப்பம். காலையில் கலகலக்கிற குருவிகளை அந்த மரம்தான் குடிவைத்திருந்தது. இரவிலும் இருக்கும் உயிர்ப்பை அவையே கிணுகிணுத்து நிசப்படுத்துகின்றன. அதுதான் அந்தத் தெருவிலுள்ள ஆக உயர்ந்ததும், ஆக சடைத்ததுமான மரமாயிருந்தது.

மலையிலுள்ள மரம்போல அது மேலேமேலேயென்று மேலும்மேலுமாய் வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. தான் விழிக்கிறபோது தனக்கு முந்தியே விழித்திருக்கிற மரம் அதுதானென்று அம்மா ஒருநாள் சொல்லியிருந்தாள். அத்தனைக்கு அவள் அந்த மரத்தோடு ஒரு பிரிக்கமுடியாப் பந்தத்தை கொண்டிருந்தாள்.

ஏதேனும் ஒரு குருவி அந்தநேரத்தில் கத்தி அம்மாவின் கவனத்தை தங்களிலிருந்து திருப்பாதா என்றிருந்தது யயானிக்கு.

அவளுக்கு கண்கள் கலங்கி வந்தன.

அதிலேயிருந்த இரண்டு மணி நேரத்தில் அவர்கள் எதையும்தான் படித்திருக்கவில்லை. திரும்பத் திரும்ப ஒரே பக்கத்தை.... திரும்பத் திரும்ப அதே எழுத்துக்களை... பார்த்துக் கொண்டிருந்ததே நடந்தது.

அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்க்கவும் மனதுளைந்தது. தங்களுக்கான தண்டனையாக அவள் தன்னைத்தான் தண்டித்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ?

ஒருபொழுது புத்தகத்தின் மேல் குனிந்திருந்த தலையைச் சாய்த்து அம்மாவைப் பார்த்த யயானிக்கு விசம்பல் கட்டுடைத்து அழகையாய் வெடித்தது. அவள் ஓடிவந்து அம்மா அருகிலே சுவரோடு தொம்மென அமர்ந்தாள். “இனிமேல் நங்கியை அடிக்கமாட்டேன், அம்மா. ஆணை... ஆணை” என்று அம்மாவின் முகத்தை ஏறிட்டுக் கெஞ்சினாள்.

குசுமவதியால் இனிமேலும் அந்த மாதிரி இருந்துவிட முடியாது. அவளுக்கு நாலு வார்த்தை புத்திமதியாய்ச் சொல்லி, அமைதிப்பட இரண்டு வார்த்தைகளைக் கூறி, அன்று மதியத்தில் அவளின் நண்பன் உக்கு பயணம் சொல்லிக் கொண்டு போன பின்னால் தொடக்கிய தன் நாடகத்தை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தாள் குசுமவதி.

அம்மா சமாதானமாகிவிட்டது கண்டு சிரானியும் ஓடிவந்து அம்மாவின் அடுத்த பக்கத்தை எடுத்துக் கொண்டாள். ‘வண்ணத்துப் பூச்சிகளுக்குப் பின்னால் இனி பறக்கவே மாட்டேனம்மா. ஆணை... ஆணை.’

இவ்வாறாக மஞ்சணத்தியின் குருவி இல்லாமலே நிலைமை தலைகீழாய் மாறியது.

பிள்ளைகளை படிக்க அனுப்பிவிட்டு, குசுவதி எழுந்தாள். இரவுச் சாப்பாட்டிற்கு பாணும், சீனிச் சம்பலும், வாழைப் பழமும் வாங்கி வந்திருந்தாள். ஒரு பிரச்சினை தீர்ந்துபோனது. தனக்காக ஒரு காட்டைத் தேநீரைப் போட்டுக் கொண்டு வந்து வழக்கமான தன்னிடத்தில் அமர்ந்தாள்.

வறுமையைத் தாங்கிக்கொண்டு வாழ்வது பழகியிருந்தது குசுவதிக்கு. வறுமை ஒரு பிரச்சினையாக என்றுமே இருந்ததில்லை அவளுக்கு.

பிள்ளைகள், குடும்பமென்று வருகிறபோது அவளுக்கு பழக்கமும், ஒழுக்கமும் முக்கியமாக இருந்தன.

வறுமை ஒரு நிலை மட்டுமே. ஆனால் ஒழுக்கம் வாழ்நிலையின் தளமாக இருக்கிறது.

தாழ்ந்திருந்த நிலைமை ஒரு காலச் சுழற்சியில் மாறி உயர்ந்து போவது எப்போதும் நடந்திருக்கிறது. ஆனால் ஒழுக்கத்திலிருந்து இழிந்துவிடுதல் திரும்புதற் சாத்தியத்தை முற்றாக அற்றிருந்தது.

குசுவதிக்கு அவளது அம்மா அனுவ போதித்தது அது. இன்னும் அவளது ஊர் அரநாயக்க கற்றுத் தந்த பாடமும் அதுதான்.

அதை அவள் கடைப்பிடித்தாள்.

அதனாலேதான் அங்கு எப்போதாவது இருந்துவிட்டெனினும் பூசல் எழுகிறது.

அவளால் பிள்ளைகளைப் படிக்கவைக்க முடியும். அவர்கள் ஒரு நல்ல நிலைமையை அடைவது அவளின் கனவையெனினும், அவளது கையில் மட்டும் இல்லாதது அது. அவர்கள் ஒழுக்கமானவர்களாக, ஒழுக்கத்தின் விழுப்பம் தெரிந்தவர்களாக வளர்வது அதைவிட அவளுக்கு முக்கியம். அது அவளது கையில் இருக்கிறது.

இருவரில் எந்தப் பிள்ளையையும் அவள் இதுவரை அடித்ததில்லை. சாட்டுக்குத் தட்டியது மட்டும்தான். தட்டி அவர்களது அழகையை அடக்கியதுண்டே தவிர, அவர்களை அழ வைத்ததும் கிடையாது. 'ரண்டு போடு' போட்டு அடக்கிறதுக்குப் பதிலாய் செல்லம் கொஞ்சி அவர்களைக் கெடுத்தது அவளேயென்ற பந்துலவின் செல்லப் பழி சுமந்தவள் அவள்.

அவள் கணவனையும், அவர்கள் தந்தையையும் இழந்து ஒரே அளவான துக்கத்தை அனுபவிப்பவர்கள். குண்டு துளைத்த பந்துலவை சடலமாய் பெட்டியில் வைத்து வீட்டிற்கு காவி வந்தபோது, ஏற்கனவே கண்டு துடித்து கதறி மயங்கிப்போன குசுமவதி பாதி உயிர் போனவளாய் இருக்கையில், பெட்டி திறக்க தங்கள் தந்தையின் கோலம் கண்டு இரண்டு பிள்ளைகளும் துடித்துக் கதறியது இப்போதும் ஒரு படம்போல அவளது மனத்திலிருந்து அதைக்கிறது.

சோகத்தின் பாசாங்கில் நின்றிருந்தவர்களும் துக்கத்தை வெடித்து கண்ணீராய்ச் சிதறவிட்டது அப்போது நடந்ததே!

அவ்வாறு இழப்பின் முடிவறியாச் சோகத்தை அவர்கள் தங்கள் மனங்களுள் பொதிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இனிமேல் அழுவது எந்தவிதத்திலும் நியாயமில்லை.

குசுமவதி எல்லாம் நினைத்தேயிருந்தாள்.

பந்துல இருந்தபோது போலவே அவனின் பின்பும் அவள் குழந்தைகளை அடித்ததில்லை. உறுக்கியதுகூட இல்லை. தன் அம்மா அனூலபோல இருந்தாள் குசுமவதி.

அனூல வெள்ளி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் தவறாது விஹாரைக்குச் செல்லுகிறவள். அவளும் தன் குடும்பத்தின் துயர வெடிப்புகளால் அதைக் கைவிட்டு சிலகாலம் இருந்துமிருக்கிறாள். குசுமவதி விஹாரைக்கு அதிகமும் போகாதது மட்டுமல்ல, பிரார்த்தனைகளிலும் அக்கறை அற்றவளாக இருந்தாள்.

வறுமையானது ஆன்மீக யோசனைகளை ஒருபோது அவளிடத்தில் அண்டவிடாதிருந்தது. பின்னால் அவளுக்கு ஒரு தெளிவு வந்தது. ஆன்மீகமும் லௌகீகமும் வேறுவேறு என்பதும், ஆன்மீகத்தினால் லௌகீக பிரச்சினைகளையோ, லௌகீகத்தினால் ஆன்மீக பிரச்சினைகளையோ தீர்த்து விட முடியாதென்பதும் தெரியவர வேறொரு மார்க்கத்தில் அவள் நம்பிக்கை கொள்ள ஆரம்பித்தாள்.

திருமணமாகி குடும்பஸ்தியான நிலையிலும் காதல், காமமென்ற இரண்டை மட்டுமின்றி, அவள் தெரியாதிருந்த உலக விடிவிற்கான ஒரு மூன்றாவது மார்க்கத்தையும் பந்துல அவளுக்குக் காட்டினான்.

வறுமையைச் சகித்து வந்தவளுக்கு, வறுமையை அனுபவிக்க அது காட்டிக் கொடுத்தது.

அப்போதும் ஒழுக்கம் உயரிய விஷயமாகவே அவளுக்குத் தோன்றியிருந்தது. ஒழுக்கத்தில் தலையிடாததாகவே அந்த மார்க்கமும் இருந்தது.

பந்துல அவளது பகலின் வாழ்க்கை மட்டுமல்ல, இரவின் வாழ்க்கையும். அந்த வாழ்தலை அவள் இரவில் தனித்தே செய்ய வேண்டியிருந்தது. அம்மா, அப்பா, சகோரர், குழந்தைகள் யாரும் அந்த உலகத்தில் இல்லை. அவள் மட்டுமே. அது வேறு மண்டலம்.

‘ஓ... பிரிய! என் பந்துல...!’

எந்த இரவில் அவளுயிர் அதை உச்சாடனம் பண்ணவில்லை?

மன வாழ்க்கையும், வெளி வாழ்க்கையும் சாராத இன்னொரு வாழ்க்கையும் அவளுக்கு இருந்தது. அந்த மூன்றாவது வாழ்க்கை நியாயப்பாடு தெரிந்த பலபேருக்கும் இருந்தது. நேரடியாக அரசியலென்று சொல்ல முடியாதது அந்தப் பாதை. ஆயினும் அது அபிப்பிராயங்களை ஆரவாரமில்லாமல் உருவாக்கக் கூடியது. அதுவே அவளை சிங்கள - தமிழ் கலைஞர் எழுத்தாளர் ஒன்று கூடலுக்கு அவ்வளவு பணச் சிரமத்திலும் செல்ல வைத்தது.

அதைச் சொன்னபோது, ‘நீ இன்னும் மாறவேயில்லை, குசுமவதி’ என்றான் உக்கு.

அவள் மாற மாட்டாள். ஏன் மாற வேண்டும்?

அவன் அழைக்கும் விதத்தை அவள் அப்போதும் ஞாபகமானாள். அவளை விளிக்கின்ற போதெல்லாம் அரநாயக்கவில்போல் குசும என்றில்லாமல், குசுமவதியென்று அழைக்கிறான் உக்கு. வாலிபத்தில் அவள்மீதான பிரேமை ஏதேனும் அவளில் இருந்திருக்கக் கூடுமோ? அவனம்மாவுக்கு அவளை அவனுக்குக் கட்டிவைக்கிற விருப்பமிருந்தது குசுமவதிக்கு தெரியும். அவளே நேரில் சொல்லியிருந்தாள். ஆனால் உக்கு விரும்பியிருந்தானா?

இது வேறுதான். ஒரு நண்பனாய் தன் எல்லையறிந்து உக்கு நின்றுருந்த புள்ளி அது. அடுத்த தடவை சந்திக்கும்போது அதைச் சொல்லி அவனைக் கேலி பண்ணவேண்டுமென அவள் எண்ணிக் கொண்டாள்.

இன்னொரு அவதானத்தையும் அவள் அப்பொழுது நினைத்தாள். உக்கு ராணுவத்தில் இருந்திருந்தாலும் அதை விட்ட பின்னால்

ஒரு பிக்குவின் குணாம்சத்தையும், பிக்குவாய் இருந்திருந்தாலும் சங்கத்தை விட்டு நீங்கிய பின் சரத் ஒரு ராணுவத்தானாயும் மாறிவிட்டிருந்ததை அவள் கண்டாள். கோபத்தை அடக்கிய பழக்கத்தில் எவனுக்கு கோபம் வரக் கூடாதோ அவனுக்கு வந்து, எவனுக்கு தன் தொழில் நிலைமையால் கோபம் வரக் கூடுமோ அவனுக்கு வராதிருந்தது அவளுக்கு அதிசயமாயிருந்தது.

நிகழ்காலத்தை நசித்துக் கொண்டிருக்கும் சகல அம்சங்கள்மீதும் சரத்தின் கோபம் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதில் அவள் விரும்பிய அம்சம் எதுவெனில், அந்தக் கோபம் ஒரு ராணுவத்தானதாய் இல்லாமல், தார்மீகவாதியினதாய் விசாலித்து இருந்ததே. அவன் ராணுவ நடவடிக்கைகளையும் செயற்பாடுகளையும் கூட எதிர்ப்பவனாக இருந்தான். அவனது கோபம் சகல அநீதிகளினதும், அக்கிரமங்களினதும் மேலானதாக இருந்தது.

பின்னால் மஞ்சணத்தியில் குருவிகள் கிளுகிளுத்தன.

அவை என்ன பேசிக்கொள்ளுமென எண்ணினாள் குசுமவதி.

‘தள்ளிப் போகாதே... குளிரடிக்குது...! காற்றடிக்கிறது பலமாக... கால்களால் கிளையைக் கவ்விக் கொள் இறுக்கமாக...’ என்றுதானே இருக்கும்?

காதலுக்கு அவற்றிற்கு பகல் போதுமானது. வேளைதான் வேண்டியிருந்தது. மனிதனுக்குத்தான் இரவு வேண்டும். இரவிலே பயந்துகொண்டும், வருந்திக் கொண்டும் வாழவே நேர்கிறதெனினும், இரவே அதற்கானது.

யயானி அம்மாவை அழைத்தாள்.

எழுந்துபோய் சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொடுத்து தானும் சாப்பிட்ட பின் அவர்களை படுக்கைக்கு அனுப்பிவிட்டு குசுமவதி மேசையில் வந்தமர்ந்தாள்.

கிறிஸ்மஸ் தாத்தாவின் படம்போட்ட கொப்பியொன்று முன்னாலிருந்தது. ஏனோ, தாடி வளர்த்த அந்த கறுப்புச் சட்டைக்கார முதியவர் அவளது ஞாபகத்துக்கு வந்தார். அவள் அவரை விழாமண்டபத்திலும் கண்டிருந்தாள். எல்லாவற்றிலும் அவர் வெகு ஆர்வமாய் இருந்திருந்தார். கூர்மையான கருத்துக்கள் மேடையில் பகிரப்பட்டபோது முதல் பிரதிபலிப்பைச் செய்தவரும் அவராகவே இருந்தார். அவையே அவரை அவளது மனத்தில் பதித்தன.

அவரது கோலம் அதீத கவனத்தைக் கவர்வதாய் இருந்தது. வெளித் தோற்றம் மட்டுமில்லை. இயங்குதலின் வெளிப்பாடும். சித்த சுவாதீனமற்றவராய் அவரை அவள் கொள்ளமாட்டாள். ஆனாலும் ஒருவிதத்தில் எங்கோ அவர் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறாரென்று தெரிந்தாள்.

போரடித்த மண்ணிலிருந்து வந்தவரல்லவா? அவளது போன்ற அனுபவங்கள் அவருக்கும் இருந்திருக்கலாம். பிரிவு... இழப்பு... கண்ணீர்... வேதனை...

அங்கம் பாதிக்கப்படாமல் சித்தம் பாதிக்கப்பட்ட பலபேர் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவரா அவர்? யுத்தமே ஒருவரைப் பாதிக்கிறதென்றில்லை. துவேஷத்துக்கு உள்ளாதல், கலவரத்துள் அகப்படுதல், அவமானம் சுமத்தப்படுதல் போன்றவையும் அதை விளைக்கவே செய்கின்றன.

எப்போதும் அவலம் பெருக்குவதாய் ஏன் அவளது தேசம் இருக்கிறது?

அடங்கிய குரல்களில் அந்த முதல் நாளிரவில் மூன்று நண்பர்களும் அதுபற்றி பேசியிருந்தார்கள். அந்த மூன்று பேரும் கூட மூன்று நிலைகளில் தம் அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருந்தவர்கள். ஆனாலும் அவர்களிடத்தில் தங்கள் நாடு பற்றிய அக்கறை மெய்யாகவே இருந்தது.

நாட்டின் அந்த நிலைமைக்கு அரசியலென்றும், மதமென்றும், இரண்டுமே யென்றும் அவர்களுக்கு காரணங்கள் வேறுவேறாயிருந்தன. ஆயினும் அவரவர் அபிப்பிராயங்களை அவர்கள் மதித்தார்கள். நட்பு சேதப்படாமல் அந்த உரையாடல் முடிந்ததில் மூவருக்குமே திருப்தியிருந்தது.

தேநீர் அருந்தும்போது குசமவதி தான் ரயில் பயணத்தில் அயர்ந்தபோது ஒரு கனவு கண்டிருந்தாள். புத்தபிக்கு ஒருவரின் நீட்டிய சுட்டு விரல், அமானுஷ்ய நீளம்பெற்று தான் பயணித்த ரயிலின் வேகங்களோடு சேர்ந்து தன்னைத் தொடர்வதாய் கண்டுகொண்டு இருக்கிறாள். அது அவளை பற்றிப்பிடித்து நசுக்க வந்துகொண்டிருப்பதாய் அவளுள் கலக்கமெழுகிறது. ஒருபோது அவளை அப்படியே ஒரு சிறிய பூச்சியைப்போல அது அமர்த்திப் பிடித்தும் விடுகிறது. அப்போது அவள் திடுக்கிட்டாள்.

எழும்பியிருந்தாள். அதை அவள் அப்போது அவர்களுக்குச் சொன்னாள்.

‘அது நாளைகளின் முழு நம்பிக்கைகளையும் தேடித் தேடி நசுக்க திரிந்து கொண்டதான் இருக்கும். அது ஒரு விரலல்ல, ஒரு அடையாளம். நசுக்கி அழித்தலின் அடையாளம்’ என்றான் உக்கு.

சரத்தும் அந்தக் காட்சியைக் கண்டிருந்தான். தன்னையும் அந்த விரல் ஒரு ஸ்தம்பிதத்தில் நிறுத்தியிருந்தது என்றான். ‘புத்த சமயத்தின் வெவ்வேறு உபபிரிவுகளாக பல்வேறு அமைப்புகள் இப்போது தோன்றிக் கொண்டு இருக்கின்றன, குசுமவதி. மதம்சாரா விஷயங்களில் அதீத அக்கறை கொள்கின்றன. குறிப்பாக, நலக ஹாமதுறுவோ மதத்தின் அதிதீவிரத்தைக் கொண்டது. அதன் பௌதீக இயக்க தோரணையே உக்கிரமாக இருக்கும். அது ஒரு புத்த பிக்குவின் துவராடைக்கு தனியான அந்தஸ்து கோருகிறது. தனியுரிமை கோருகிறது. தனக்கான மரியாதைக்கு எவரிடமும் அது கட்டளையிடுகிறது. நாம் ஊர்வல முடிவில் கொழும்பு கோட்டை புகையிரத நிலையத்துக்கு முன்னால் பார்த்த பிக்குகள், அந்த அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்களாய் இருக்க சாத்தியமில்லை. பெரும்பாலும் அவர்கள் சிசு ஹைல உறுமயவைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருப்பர். ஒரு பொலிஸ் அதிகாரியோடு வாதிட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த பிக்குவின் தோரணை மிக அருவருப்பானதாக, மிக மூர்க்கம் கொண்டதாக இருந்ததென்பது உண்மைதான். அதையே நீ கனவாய்க் கண்டிருக்கிறாய். அது நிஜத்தை முன்னறிவிப்புச் செய்த கனவு.’

ரயிலில் அவள் அயரும் ஒவ்வொரு பொழுதிலும் அது நீண்டு நீண்டு அவளை நசுக்க வந்தது. ஒரு சுட்டு விரல் ஆயிரம் சுட்டுவிரல்களாய்ப் பெருகியது. அவை நீள நீளமாய் வளர்ந்து தேசத்தின் கனவையெல்லாம் அழிக்க மேலும் நீண்டு கொண்டிருந்தன.

அவளில் அந்தக் கலக்கம் பின்னமறாது இருந்துவிடப் போகிறதா? அப்போதும் ஒரு விநாடியளவில் அது அவளுக்கு மனத்தரிசனம் ஆகி மறைந்தது. அவள் உடம்பை, கூட மனத்தையும், சிலிர்த்தாள். இன்னும் அது நினைவில் ஒட்டியிருந்ததாகவே பட்டது.

ஆனாலும் அதுவே அவளின் கருத்தைச் செப்பனிடும் உருப்படுத்தியது.

ஒரு விஷயத்தில் மற்றவர்களது கருத்தினை சரத் முனசிங்க வற்புறுத்திக் கேட்டபோது, அந்த உரையாடல் வேறொரு திசையில் இறுக்கமாக நகர்ந்தது. 'இப்போதைய யுத்த நிறுத்தம் எவ்வாறாக முடியுமென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?'

சிறிதுநேர மௌன இடைவெளியின் பின் குசுமவதி சொன்னாள்: 'இது ஒரு சிறந்த தருணம். சிங்களருக்கும் தமிழருக்கும். இது எது காரணம் கொண்டும் கைநழுவினாலும் வேறு தருணம் இல்லை. இனிமேல் புதிதாக உருவாவதும் சாத்தியமில்லை. பல ஒப்பந்தங்களும் உடன்படிக்கைகளும் உருவாகி ஆக்ரோஷமான கர்ஜனைகளின் பின் கிழித்தெறியப்பட்ட வரலாற்றைக் கொண்ட நாடு இது. சொல்கிறேன், முடிந்தால் எழுதி வையுங்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பம் தவறினால் மொத்த அழிவுதான் வரும்.'

'குசுமவதி சொல்வது சரிதான்' என்றான் உக்கு. 'வனத்தின் இருளுக்குள்ளும், வெளியே துவேஷத்தின் தீக்கொழுந்துக்குள்ளும் ஜன சமூகத்தின் அபிலாசைகளை வதம் செய்துவிடக் கூடாது. இது ஒரு தருணம் மட்டுமல்ல, ஒரே தருணம். இல்லையேல் வரலாறு அவர்களைச் சுட்டெரிக்கும். விரல்கள் ஆயிரமாயிரமாய் பெருகிவருகின்றன. குசுமவதியின் கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கக் கூடிய அனைவரையுமே நிஜத்தில் வந்து அவை நசுக்கி அழித்து விடும். அவ்வளவுதான். சரத், நீ எதுவேனும் சொல்லவிருந்தால் இப்போதே சொல்லிவிடு. மேலே இதுபற்றி நாம் பேசாமலிருப்பதே உத்தமம். நாம் மறைந்திருக்கிறவர்கள். எங்கள் கருத்துக்களால் இரவைக் கிழித்துவிடக் கூடாது.'

சரத்தும் அதே கருத்துடையவனாக இருந்தான்.

மீண்டும் விழுந்தது இடைவெளி. அதைக் கலைத்தாள் குசுமவதி: 'சரி, நீ என்ன செய்கிறாயென்று சொல், உக்கு? எப்படி காலத்தைக் கழிக்கிறாய்? சிரமமாக இல்லையா?'

உக்கு பண்டார தான் செய்யும் வேலைபற்றிச் சொன்னான். 'சிரமம்தான். ஆனால் சந்தோஷமான சிரமம். மரமிழுத்து... கிடங்கிலிறக்கி அரிந்தெடுத்து... சீவிலிக் கூடு போட்டு... பொழியடித்து... இப்போது நான் கட்டில்களும், கதிரைகளும் செய்கிற தச்சனாகியிருக்கிறேன். பொதுமன்னிப்பு கிடைக்கிற ஒரு தருணத்தில் நான் அரநாயக்க போவேன். சின்ன இடத்தில் சிறிசாய்த் தொழில் செய்யும் சின்ன தச்சனாய் வாழ்ந்துவிட என்னால் முடிந்து விடும்.'

‘எந்த இடம் அது?’

உக்கு பதிலைச் சொல்லிவிட்டு, காட்டு வாழ்க்கையிலும் சலனங்களை அந்த யுத்தம் விழுத்திவிட்டிருப்பதை தன் அனுபவத்திலிருந்து தொடர்ந்து சொன்னான்.

வனங்களுமே மாறிவிட்டதை சரத் சொன்னான். வன்னியினதும் கிழக்கினதும் வனங்களை பல தடவைகள் ஊடறுத்து நடந்த அனுபவமுடையவனாக அவன் இருந்தான். வனத்துக்குள் மறைந்திருந்தவர்களுக்கும் மறையவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை ஒருபோது கொண்டிருந்தவன். ‘சுதந்திரமடைந்த காலத்தில் லங்காவின் நிலப்பரப்பில் எழுபத்தெட்டு சத விகிதம் வனமாயிருந்தது. இருபத்தைந்து முப்பது வருஷங்களுக்கு முந்தி அறுபது சத விகிதமாயிருந்ததென ஒரு புள்ளி விபரத்தில் தெரிந்தேன். இன்றைக்கு அது இருபது சத விகிதமாகச் சுருங்கியிருப்பது எவ்வளவு சோகமானது! இந்தச் சிறிய இடம்கூட இப்போது ஆயுததாரிகளின் நடமாட்டத்தால் இருப்பைக் கேள்வியாகக் கொண்டுள்ளது.’

‘அப்படியான நிலையில் யானை, மான், மரை, கரடியாதிய மிருகங்களும் தமக்கான இடமின்றி அலைவனவாயிருக்கும். அவை வனப் பகுதிக் கிராமங்களுக்குள் நுழைகிறபோது அவர்களது வாழ்க்கையும் தறிகெட்டுப் போகிறது.’ குசமவதி சொன்னதை இருவரும் அவதானித்தனர். நிகழ்வுகளிலிருந்து விளைவுகளை அறியும் புலம் அவளுக்கிருந்ததை அது காட்டியது.

பிறகு அவர்கள் வேறு விஷயங்களைப் பேசினர். ஊர் விஷயமாக, குடும்ப விஷயமாக பின்னர் அது மாறியது. ‘உன்னால் இங்கேயிருந்து சமாளிக்க முடிகிறதா, குசமவதி?’ என்றான் சரத்.

‘ஏன், சமாளிப்பதற்கென்ன? அதுவும் ஆரம்பத்தில்தான் சமாளிக்கிறதாக இருந்தது. இப்போது இந்த நீரோட்டத்தோடு நான் சங்கமித்தே விட்டேன்’ என்றாள் அவள்.

‘அப்போது அரநாயக்க...? நீ அதை நினைக்கிறதேயில்லையா? அங்கு போய் எப்போது வாழத் தொடங்குவதென்ற தவனம் ஏற்படுவதில்லையா உனக்கு?’ தலையிட்டான் உக்கு.

‘எப்போதாவது நான் அரநாயக்க போவேன். ஏனெனில் அது எனது மண். அந்த வாழ்வுதான் இன்னும் என் கனவு. ஆனாலும்

இங்குகூட என்னால் வாழ்ந்துவிட முடியும். அது இந்த மக்களின் வாழ்வியலைப் புரிவதோடு சேர்ந்திருக்கிறது.’

சரத் முனசிங்க மறுநாள் காலையிலேயே கிளம்பிப் போனான். பிறகு உக்குவும் குசமவதியும் நேரத்தைக் கடத்த பலதும் பேசினர்.

உக்கு ஓரளவு பதட்டம் தெளிந்திருந்த நிலையிலும், சரத் முனசிங்க கொஞ்சம் தன் நிலைமைபற்றிய அவ்வப்போதான யோசனையோடும் இருந்ததை அவள் அப்போது நினைவுகொண்டு சொன்னாள்.

தானும் அதை அவதானித்ததாக உக்குவும் பதிலுரைத்தான்.

புறப்படுகிறபோது, மழை வருமோ தெரியவில்லையென்று முனங்கினான் உக்கு. வந்தால் அவனுக்கு பயணம் சிரமமாயிருக்கலாம். எனினும் அது பெரிய விஷயமுமில்லை.

மதியமான பொழுதில் ஒரு கரிய பாம்புக் கழுத்துள்ள குருவியொன்று எதிரிலிருந்த மரங்களில் வந்து மோதிக் கொண்டு பறந்து அப்பால் போனது.

‘இதென்ன குருவி?’ உக்கு கேட்டான்.

‘தெரியாது. அவ்வப்போது இங்கே கண்டிருக்கிறேன். மழைகாலத்தில் வரும். இது வன்னியின் குருவி. நீ யோசிக்கத் தேவையில்லை. கட்டாயம் இரவுக்குள் மாரி கொட்டும். குருவி சொல்லிப் போனது.’ கூறிவிட்டு சிரித்தாள் குசமவதி.

கீழ்க்கிலும் தெற்கிலுமிருந்து வனம் முனகிய சத்தங்கள் காற்றில் ஏறிவந்து மேலே நகராமல் அங்கேயே மடிந்து கொண்டிருந்தன. பிறந்ததுமே சூரியனை நோக்கித் தாவிய அஞ்சனை குமாரன்போல், முதுவேனில் வைகாசியிலேயே உச்சம் பெற்றிருந்தது. அதன் ஒரு துளி நழுவி விழுந்து இரவு வெம்மையானது. வேனில் பருக்களில் அது நசநசப்புச் செய்து, நகங்களின் சொறிதலுக்காய் அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

கூடியிருந்த மனிதர்களின் கவனம் அதில் அவ்வளவு சிதறியதாய்த் தெரியவில்லை. அவர்கள் பார்வையில் கதைசொல்லும் முள்ளிக் கிழவி இருந்துகொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கு இன்னும் தன் கதைநேரம் தொடங்க நேரமிருந்தது. காம்பு கிள்ளிய வெற்றிலைக்கு இன்னும் சுண்ணாம்பு தடவி அவள் முடித்திருக்கவில்லை. அதன் பிறகும் சில கைங்கரியங்கள் உண்டு.

அதுவரை சபை காத்திருக்கும்.

அன்னமுத்துவும், செல்லத்தங்கமும், சரஸ்வதியும், ஆனாக் கிழவனும், அருளம்பலமும், நடராசனும், நாகேந்திரனும், நாகாதையும், கலாவதியும், கணநாதனும் இன்னும் பல குழந்தைகளுமான பத்து பன்னிரண்டு பேர் கொண்ட சபை அது.

நெருங்கி அமர்ந்திருந்ததில் குடும்பங்கள் குலைந்திருந்தன. யார் யாரின் புருஷன், யார் யாரின் மனைவி, எவர்கள் எவர்களது பிள்ளைகளெனத் தெரியாதிருந்தது. அருளம்பலத்தின் மனைவியைத் தட்டி நாகேந்திரன் ஒருபோது கொஞ்சம் புகையிலை கேட்டான். அவள் ஒரு துண்டை நீட்டி கிள்ளியெடுக்கச் சொன்னாள். அவன் கிள்ளியெடுத்ததை நல்ல வேளையாக அருளம்பலம்

காணாதிருந்தான். சபை குழம்பக் கூடிய ஒரு காரணம் அவ்வாறாக மறைந்து போனது.

மருத மரத்துக்குள் சொருகியிருந்து கீழே குளத்தின் நீரலையும், தாமரைப் பூமுகமும் கண்டுகொண்டிருந்தது நிலவு. நாகாத்தை நிலவை ஆழ்கிணற்றில்போல் தூரத்தில் கண்டாள். கணநாதனும் அதைக் கண்டாள். அவனது அம்புலி தோன்றாததில் அவனுக்கு கவலையாக வந்தது. கவலையை அவன் நிலவை உடைத்து அம்புலியாக்கி மனத்தில் உலவவிட்டு மறக்கத் தெரிந்திருந்தான். அதையே அப்போது அவன் செய்துகொண்டிருந்தான்.

இன்னும் ஒரு பெரிய காற்றலை வெப்பம் சுமந்து வந்தது. வைக்கோல் மணம் அதில் விரவியிருந்தது. அரிசியின் மணமும், நாளைய பசியின் மணமும் கொண்டிருந்தது அது.

பசி எவருக்கும் உண்டாவதில்லை, அது உண்டாக்கப் படுகிறது. அந்த நுட்பத்தைத் தெரிந்தவர்களல்ல அந்தச் சபையிலிருந்தவர்கள். அவர்களில் நாலு எழுத்து படித்தவர்களும், எழுத்தே தெரியாதவர்களும் கூட, இருந்தார்கள். பசியைத் தெரிந்து, பசியின் காரணம் தெரியாத அந்த மனிதர்கள் கதை கேட்கத் தெரிந்திருந்தார்கள்.

கதைசொல்லும் கிழவி நாலு எழுத்துப் படித்தவள். அ, ஆ, இ, ஈ இவற்றை அவள் தன் ஏழாம் வயதிலேயே ஒரு பள்ளிக்கூடத்திலே படித்தாள். அவளது தந்தை அந்த எழுத்துக்களுடன் அயன்ன, ஆயன்ன, இயன்ன, ஈயன்ன என்ற எழுத்துகளும் அறிந்திருந்தார். அவளது தந்தைவழித் தாத்தாவும் அவை அறிந்தவர்தான். அது சுமார் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னராக நடந்தது.

தோடையிலிருந்து மாம்பழம் வந்தாலென்ன, மாமரத்திலிருந்து தோடம்பழம் வந்தாலென்ன? மாம்பழத்தையும் தோடம்பழத்தையும் உண்ணும்விதம்தானே தெரிந்திருக்கவேண்டும்? விதம் தெரிந்தால் இரண்டுமே இனிக்கும்.

அவர்களுக்கு எதை எப்படித் தின்பதென்பது தெரிந்திருந்தது.

முள்ளிக் கிழவி சிலநாட்களுக்கு முன்னர் சொன்னதுதான் அது.

இன்றைக்கு என்ன கதை விரிப்பாளென்று எவருக்கும் அனுமானமில்லை.

அங்கே அமர்ந்திருந்த ஒரு பையன் தன் தாயைக் கேட்டான்.
“இண்டைக்கு பாட்டி என்ன கதை சொல்லும்மா?”

“காத்திரு. சொல்லேக்கதான் தெரியும்.”

“அம்மாளாச்சி வந்த கதை, இல்லாட்டி ஏழு கன்னிமார் கதை சொல்லச் சொல்லம்மா, நல்லாயிருக்கும்.”

முள்ளிக் கிழவி அது கேட்டான். நிமிர்ந்து நேரே பார்த்தாள். தாயோடிருந்த பையனைக் கண்டாள். எட்டு வயது இருக்கலாம். இன்னும் குழந்தைதானென எண்ணினாள். இனி அவன் அம்மாளாச்சி வந்த கதை சொல்லும்படி அழுது அடம்பிடிக்கலாமென கிழவி நினைத்தாள்.

பையன் அழுது அடம்பிடித்தான். முள்ளிக் கிழவி நிமிர்ந்தாள். “அதுக்கெல்லாம் கதை முந்தியே இருக்கு, மோன. வற்றாப்பனை அம்மனுக்கும், ஏழு கன்னிமாருக்கும்போல மடுமாதாவுக்கும் கதை இருக்கு. நான் இருக்கிற கதையைச் சொல்லுவளவில்லை. சொல்லுற கதையை இருக்க வைக்கிறவ. மோன, பாட்டி எந்தக் கதை சொன்னாலும் ரஸம் இருக்கும். அதுதான் உனக்கு வேணும்? கதையினர் ரஸம்.”

கிழவியின் கண்கள் கிறங்கியிருந்தன.

கிறங்காமல் கிறங்க வைக்கிற கதை சொல்ல முடியுமோ?

அவள் பின்னே திரும்பி கைவிரல் இரண்டை உதடு இரண்டின் குறுக்காய் வைத்து துப்பலைப் பீச்சினாள். கணக்காய் நாலு முழம் தாண்டி அது போய் அடங்கியது. கரு மண்ணில் செம்புள்ளிகளாய் நிலவு வெளிச்சத்தில் மின்னிக் கிடந்து மெது மெதுவாய்க் காய்ந்தது.

முள்ளி ஆச்சியின் கதை தொடங்கியது.

ஆரும் கண்டிராத, ஆரும் கேட்டிராத காலம் அது. இப்பவும் ஆரும் கவனம் கொண்டிருக்காத காலமும்.

பல்வேறு குறுநிலங்களாய் வன்னி அப்போது பிளவுண்டிருந்தது.

ஓவ்வொரு குறுநிலமும் ஜனங்களின் வசிப்பிடத்துக்கான நிலத்தையும், வயல் நிலத்தையும், வயல் பரப்பைவிட அதிகமான வனப் பரப்பையும், அதேயளவுக்குச் சமமாய் கோடையில் காய்ந்து சதுப்பாய் மாறும் நீர்வெளியையும் கொண்டிருந்தது.

முடியில்லாத, முடியுள்ள நாற்பது ராசாக்கள் அந் நிலங்களை ஆண்டார்கள்.

அவர்களுக்குள் அடிக்கடி சண்டையும் வந்தது.

ஒருபொழுது நீருக்காக, ஒருபோது விளைச்சலின் அபகரிப்புக்காக, ஒருமுறை ஆனைகள் இருந்த வனத்துக்காகவென்று பல காரணங்களில் அச் சண்டைகள் நடந்தன.

மக்களும் உழைப்புக்காகவும், உழைப்பில்லாததற்காகவும் என பல காரணங்களில் சண்டை பிடித்தார்கள். சிலர் வன்னி இகந்துசென்று பணத்தோடு வரும் வித்தை தெரிந்திருந்தார்கள். அதுபற்றி வெளியுலகு நன்கு அறிந்திருந்தது. உண்மையில் களவை அவர்கள் செய்யவில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். தேவைக்கானதை தாமத எடுக்கிறதை மட்டுமே அவர்கள் செய்தார்கள்.

எது வசதியோ அதுவே அவர்களுக்குச் சரியாக இருந்ததென்று அயல் சொல்லியது. அதனால்தான் விழுந்தபாட்டுக்கு குறி வைப்பான் வன்னியன் என்ற பழமொழி வந்தது. அதை உருவாக்கியது வடக்காய் இருந்தது.

கொம்பன் ஆனையின் தந்தமெடுக்க தீராத வெறியுடன் காலையிலிருந்து தன் நாலுபேர்ப் பரிவாரத்தோடு மேற்கிலே எல்லி மறையும்வரை வனமறுத்து திரிந்துகொண்டிருந்தார் ஒரு ராசா.

கொம்பன் ஆனையின் தந்தத்துக்குள்ளே முத்துக்கள் விளைந்திருக்குமென்று ஒரு முது பணிக்கன் அவருக்கு ஒரு ரகசியத்தை சொல்லிக் கொடுத்திருந்தான். ஒரு துவக்கும், இரண்டு ஈட்டிகளுமாய் அவர் வேட்டையில் இறங்கியிருந்தார்.

கொம்பன் ஆனைபற்றிய தகவல்கூட மாரி துவங்கும்வரை அவர் செவியில் விழுந்திருக்கவில்லை.

கறுத்த ராசாவின் கனத்துக் கிடந்த உடம்பு இளைத்துப் போனது. வெளித்துக் கிடந்த முகம் இருட்டிப் போனது. விம்மிக் கிடந்த மனம் துவண்டுவிட்டது.

சிவிகை ஊரும் ராசாத்திக்கு அளித்த வாக்கை எப்படிக்காப்பாற்றுவது? பாண்டிய நாட்டிலிருந்து எவ்வளவு ஜாலவார்த்தைகளில் அவளை அங்கே அவர் கூட்டிவந்திருந்தார்? முத்தும்,

ரத்தினங்களும்கொண்ட பேழைகள்... முத்தாலும் ரத்தினத்தாலுமான அணிகள்...

ராசா வெம்பியிருந்தார்.

‘இந்த மாரி தொடங்கு முன் கொம்பனின் தந்தம் கொண்டுவந்து கிலு கிலுவென அதனுள் விளைந்திருந்த முத்துக்களை கிலுக்கிட்டிபோல் கிலுக்கிக் காட்டுவேன், என் ராஜவள்ளிக் கொடிக்’கென ராசா அவளுக்கு வாக்கு கொடுத்திருந்தார்.

காற்றிலே வார்த்தையின் ஒவ்வொரு சொல்லும் உதிர்த்து போவதைக் கண்டுகொண்டிருந்தார் ராசா.

தந்தங்கள் கொண்டுவரும்வரை மஞ்சனக் கட்டிலில் ராசாத்தி அவர் புட்டத்தையும் பதிக்க விடமாட்டாள்.

ராசா மனையிலில்லாமல் இருப்பதும், காயும் கனியும் கிழங்கும், தேனும், இறைச்சியும் புசிப்பதும், வெறுநிலத்தில் உறங்குவதும் எல்லாம் ஊரெங்கும் பரவிற்று.

மாரி வந்தது. மாதத்தில் மாரி வந்தும், மாரியில் மழை வராதிருந்தது. விளைச்சல் பொய்க்கும், வறுமை பெருகும், பசி தலையெடுக்கும், என்ன தெய்வ குற்றமோ என ஏங்கினார் ராசா. பதிவிரதைகள் குறைந்தனரோவெனப் பதறினார்.

அன்றைக்கு ஒரு நிறைந்த அமாவாசை. அவருக்கு ஒரு முட்டி நறுந்தேன் கிடைத்தது.

“இது மட்டும் போதுமா, பரிசாரகா?” எனக் கேட்க, பரிசாரகன் எங்கிருந்தோ, யாரைக் கெஞ்சியோ ஒரு கலயம் கள்ளைக் கொண்டுவந்தான்.

அகமகிழ்ந்தார் ராசா.

கள்ளாசை முடிந்த போதும் ராசாவுக்கு ஒரு ஆசை எஞ்சியிருந்தது. பக்கத்தில் நின்ற பரிசாரகன், “ஊருக்குள் நீர் புகாமல் அதைத் தணிக்க முடியாது” என்றான். அவன் சூளைடுக்க, ராசா மொட்டாக்குப் போட்டுக் கொண்டு அந்த அமாவாசை இருளுக்குள் இறங்கினார்.

ஒரு மருத மரக் குளத்தின் மறுகரையில் குரக்கன் அறுத்த வெளியொன்று விரிந்து கிடந்தது.

இருளிலும் ஒரு வெளியானது தன்னுள் மர்மமாய் ஒரு ஒளியைக் கொண்டிருக்கிறதோ? அப்போதும் அந்த வெளி சிறிதாய் வெளித்திருந்தது.

மண்ணால் ஆனதெனினும் பெரிதாகவிருந்து உடைமையாளனின் வளப்பம் சொல்லியது ஒரு குடிசை. அது அவனது வலிமையின் அடையாளமும் ஆகும். ராசாவுக்கு அது தெரிந்திருந்தது. அவர் கவனம் கொண்டார்.

ராசா ஓசையெழுப்பாமல் குடிசையை அணுகி அங்கிருந்த ஒரு பொட்டுக்குள்ளால் தன் பார்வையை ஊடுருவ விட்டார்.

உள்ளே குழந்தையொன்று தடுக்கில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. நான்கு வயதிருக்குமா? அப்படித்தான் தெரிந்தது. குடிசையில் நடுக் கப்போடு குளித்து, அழகாய்ச் சேலைகட்டி, பொட்டிட்டு, நெய் பூசி தலைவாரி, காட்டுப் பூச் சூடி, அஞ்சனமெழுதிய பெண்ணொருத்தியும் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தாள்.

யாருக்காகக் காத்திருக்கிறாளென ராசா எண்ணினார்.

அவள் முகமோ மேலே நிமிர்ந்திருந்தது. கண்ணோ முகட்டில் நிலைத்திருந்தது.

அப்போது ராசா எண்ணினார், அவள் விண்ணிலிருந்து வரும் தேவனுக்காகக் காத்திருக்கிறாளென்று. விண்ணானது நேர்மேலே மட்டுமில்லை, அடிவானம்வரை விரிந்திருக்கிறதென கற்றவர் சிலர் அவரிடம் சொல்லியிருந்தார்கள். அடிவானத்தின் கீழே தேவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

அவள் நோக்கியிருந்த திசையிலிருந்து அவளது தேவன் பாண்டிய நாட்டிலிருப்பதை அவர் புரிந்தார். பாண்டிய நாட்டிலிருந்து அல்லது மலையாள, தெலுங்கு எந்த நாட்டிலிருந்தும் தேவன் காதலுக்காக ஓடி வருவதில்லை என்பது ராசாவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. தொழிலுக்காய் போனவன் தொழில் முடித்தே வீடு திரும்புவான்.

அதுவரை அவர்களது மானத்தையும், மரியாதையையும் மனையிலுள்ள அவர்களது மனைவிகள் கட்டிக் காத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

வலத்தில் வைத்து தாலி கட்டி, இடத்தில் இருத்தி அந்தப் பொறுப்பு அவர்களிடம் கையளிக்கப் படுகிறது. அதுவரை அது புருஷன்களது

அம்மாக்கள் வசமிருக்கிறது. அம்மாக்கள் இல்லாதவர்களுக்கு அவர்களது சகோதரிகள் அதைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கிறார்கள். அதையே எடுத்து தம் மனைவியரிடம் அவர்கள் காத்துவைப்பதை ஒப்புக் கொடுக்கிறார்கள்.

அதைக் காபந்து செய்வது மனைவிகளின் அறமாக சின்ன வயதிலிருந்தே ஒரு பெண்ணுக்குப் புகட்டப் பட்டிருக்கிறது.

மாரியும், வெய்யிலும், பனியும், காற்றும், சூரிய சந்திர பிரபைகளும் அவர்கள் கற்பறத்தில் தவறும்போது நிலைபெறாது போய்விடுமென அம்மா அப்பா அல்லாத, அதுவரை எந்தப் பந்தமுமில்லாத, எதுவித முன் அறிமுகமுமில்லாத புருஷன்களால் மனைவிகள் எச்சரிக்கப்படுகிறார்கள்.

தேவன் வரமாட்டாரென அந்தத் தேவதை நம்பிக்கை இழப்பதை ராசா கண்டார். நினைவின்வழி அந்தத் தேவை எப்போதும் பூர்த்தி செய்யப் படுவதில்லை. உடல் துளைத்து எய்தும் இன்பத்தினாலேயே அது நிறைவு செய்யப்படுகிறது. அவள் தேவையோடிருப்பது ராசாவுக்கு நன்கு வெளிச்சமானது.

குருவிகளும் சத்தமொடுங்கி இரவு முதிர்ந்திருந்தது. அதுவும் அமாவாசையின் இரவு. அது நட்சத்திரங்கள் விசிறிய ஒளியை அடக்கும் மும்முரத்திலும் இருந்தது.

ஒளிர்ந்துகொண்டிருக்கும் வீட்டு விளக்கின் சுடர் அவிந்தால் அவளது பிரபஞ்சம் இருளும்.

ராசா காத்திருந்தார்.

எண்ணெயின் அளவு கீழிறங்க விளக்கின் சுடர் குறைந்து வந்தது. அவள் விளக்கைத் தூக்கி எண்ணெயின் அளவைப் பார்த்தாள். எண்ணெய் தீர்ந்திருந்தது. அது அவள் குறித்துவைத்த எல்லை போலும். இனி அவள் தேவனுக்காக காத்திருக்க மாட்டாள்.

அவள் டப்பென எழுந்தாள். எதிர்பார்ப்பு, ஏமாற்றம், கண்ணீர் எல்லாம் நிலத்தில் விழுந்து கலீரென நொருங்கின. அவளது கண்களிலிருந்து சிதறித் தெறித்த கண்ணீர் ராசா துடுக்கிடும்படி அவரது முகத்திலும் பறந்தது.

அவள் தன் சேலைத் தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைப்பாளென ராசா எண்ணினார். அவ்வாறே அவள் தன் கண்ணீரை சேலைத் தலைப்பால் துடைத்தாள்.

இன்னுமொன்று மட்டும் நொருங்காமல் தன்னுள் முழுதாய் இருப்பதை அவள் அறிவாள். அது அந்தச் சூழ்நிலையில் உடைபடச் சாத்தியமில்லாதது. அவள் கோபத்தோடு மாதங்களின் கணக்குப் பார்த்தாள். பிறகு அதை முணுமுணுத்தாள்.

ராசாவுக்கு அது கேட்டிருக்கவில்லை.

பரிசாரகனைத் தட்டி, “நீ அது கேட்டாயா?” என வினவினார்.

“மூன்று வருஷமாய்ப் போச்சு என்றாள்” என அவன் சொன்னான்.

“மூன்று வருஷமாகவா?” என்று சிறிது சத்தமாகவே ஆச்சரியப்பட்டு விட்டார் ராசா.

“ஓம், அதற்கென்ன?” என்றபடி குரல் திசையில் திரும்பினாள் அந்தப் பெண்.

ராசா இருப்பை வெளிப்படுத்த மாதரசி குடிசையின் படலையை அரக்கித் திறந்து கையிலிருந்த கத்தியை ஓங்கினாள்.

ராசா முன்னால் வந்து முட்டாக்கை எடுத்தார்.

“ராசாவா!”

அவளது வாய் திறந்தது ஆச்சரியத்தில். கை தானாய்த் தாழ்ந்தது.

அவளது சிவந்த அதரங்களுள் அணைந்துகொண்டிருந்த விளக்குச் சுடரில் வெண்பற்கள் மினுங்கின.

ராசா கேட்டார். “மாதரசே, மூன்று வருஷங்களென்றா சொன்னாய்?”

“மூன்று வருஷங்களாகத்தான், ராசாவே!” என்றாள் ராசாவின் மாதரசி.

“காணாதிருந்தேனே!” என துக்கித்தார் ராசா.

கண்டுகொள்ளுமென அவள் தேவனுக்கானதை ராசாவுக்குக் காட்டினாள்.

பரிசாரகன் பந்தத்தை அவித்து, தன் ஆசையையும் அதுபோலாக்கிவிட்டு, குடிசைக்கு வெளியே நிலத்திலமர்ந்து காத்திருந்தான். ராசா கொடுத்திருந்த ஈட்டி அவனருகே முனையின் கூடர் மினுங்கக் கிடந்திருந்தது.

விடிபொழுதில் ராசா தானே படலையைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தார்.

பரிசாரகன் எழுந்து நின்றான். அப்போது அவரது கையில் மாதரசின் தங்கச் சங்கிலி தொங்கிக் கிடந்து சிரிப்பதை அவன் கண்டான். “அட்டியின்றிக் கொடுத்தாளா?”

“அட்டிசொல்ல அவளில்லை.”

“என்ன செய்தீர், ராசாவே?”

“இந்த இரவில் எனக்கே பெண்டாக இருந்தாளெனினும், அவள் கற்பை இழந்தவளே ஆகிறாள். அவள் போன்றவர்கள் அங்கத்தால் மாதரசிகளாயிருந்தாலும், அவிசாரிகளே. அவர்கள் வாழும் பூமியில் மழை பொய்க்கும். அல்லாமல் மழை வந்தாலும் வெள்ளமாய்ப் பெருகும். வளம் அழியும். உயிர்கள் அழியும். நாடு அழியும். தான் வாழும் தகுதியை அவள் அப்போதே இழந்துவிட்டாள். சவத்துக்கு அணி எதற்கு? வா, போகலாம்.”

கதைசொல்லும் கிழவி மேலே பார்த்தாள்.

மருத மரத்தில் கொளுவியபடியிருந்து குளத்தில் நீரலையும், தாமரையின் பூமுகமும் பார்த்த நிலவு வானத்தின் நடுவுக்கு நகர்ந்து போயிருந்தது.

நட்சத்திரங்களும் பிரகாசமாய் ஜொலித்தன.

பூமியில் படிந்த வெளிச்சத்தில் கிழவி கண்டாள், இன்னும் பலர் அங்கே கூடியிருப்பது. அதில் அறிந்த ஒரு முகமும். சந்திரிகா! கிழவியின் கண்கள் மினுமினுத்தன.

அது ஒரு புண்ணிய பலன்.

மடியில் வைத்து கதை சொல்ல முடியாதுபோன பேரக் குழந்தைக்கு மண்ணில் வைத்துக் கதை சொல்வதான பாக்கியம் கிடைப்பது முன்செய்த புண்ணியத்தினாலேயே சம்பவிக்கிறது.

அவள் வெற்றிலை குதப்ப ஆரம்பித்தாள்.

சந்திரிகாவை அவ்வப்போது தலை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

பதினெட்டு... இருபது... வயதுக்கு மேலே இருக்காது.

மஞ்சள் வரிகள் பிய்த்துப்போட்ட பச்சை உடுப்பு.

அவள் புலிகள் இயக்கத்திலா இருக்கிறாள்?

அவளுக்கு திருப்திகரமாக அது இருந்தது.

பதவியாவின் நீர் செறி நிலத்து வளம் மிகுந்த வனத்திலிருந்து காலம் விரட்ட தாயோடும், தாத்தாவோடும் வடதிசை நோக்கிப் புறப்பட்ட அந்த நாளை அவள் அப்போது நினைத்துப் பார்த்தாள்.

மாஓயாவின் முன்னின்று வனத்திடமிருந்தும், நதியிடமிருந்தும் விடைபெற்ற பொழுதில் அவளுக்கு வயது பன்னிரண்டு இருக்கலாம். அதிலிருந்து அவள் வாழ்க்கை எத்தனையாயும், எத்தகையதாயும் மாறிப் போனது!

துவக்கோடு வேட்டையாட வந்த லோங்ஸ் போட்ட ராசா ஒருத்தனைக் கண்டு அவள் காதலாகிறபோது, புதிய இடத்தின் விவசாயப் பரப்பில் அவளுக்கு ஆண்டுகள் நான்கு கடந்துபோயிருந்தன.

துவக்குடன் வந்த லோங்ஸ்காரன் அவளுக்கு சோடா கொடுத்தான். பணிஸ் கொடுத்தான். நாள்பட வைத்து தின்ன ஒரு பக்கற்று விகக்கோத்தும் கொடுத்தான். பின் ஒருபோது காதலாசை அவனுக்கு மேவிவர சரித்திராவை ஆசையாக அணைத்து ஒரு பிள்ளையையும் பரிசு கொடுத்தான்.

போனவன் பிறகு எப்போதும் திரும்ப வரவேயில்லை.

அம்மா வயிற்றிலறைந்து அழுதாள்.

தாத்தா தலையிலடித்துக் கத்தினார்.

பத்து மாதங்களின் பின், 'உன்னை வேண்டாம். எக்கேடும் கெட்டுப் போ. பிள்ளையைத் தா. அது அவிசாரி கையில் வளர வேண்டாம். அது எங்களின்ர வமிசம்' என்று குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு எங்கோ போனார்கள்.

சரித்திரா தடுக்கவில்லை. குழந்தையை வைத்து என்ன செய்வதென்று அவளுக்குத் தெரியாதே இருந்தது. அது போனது நல்லதென்று சரித்திரா கருதினாள்.

பின்னர் அவளுக்கு எந்த ஆசையும் வரவில்லை, குழந்தையைப் பார்க்கும் ஆசையைத் தவிர.

ஐந்து ஆண்டுகளாயின அவர்களின் இருப்பிடம் கண்டுபிடிக்க.

தாத்தா இறந்துபோன நிலையில் அம்மா மட்டும் உழைத்து குழந்தையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தாள் அப்போது.

மனிதர்கள் சிலர் அவளோடு அன்பாக இருந்தார்கள். ஊர் ஆதரவாய்ப் பழகியது. அது தன் மகள் வளர நல்ல இடமென நினைத்தாள் சரித்திரா.

எப்போது பார்க்கத் தோன்றுகிறதோ அப்போது வந்து தன்னை மறைத்து நின்று பார்த்துப் போனபடியிருந்தாள்.

தனக்கு தன் அப்பன் வைக்கவிரும்பிய பெயரையே, தாய் தன் பிள்ளைக்கு வைத்திருந்தாளென்பது தெரிய சரித்திரா சிலிர்த்துப் போனாள். 'சமுத்திரா' என ஆசையோடு மனத்துள்ளாய் அழைத்து பிள்ளைத் தவனம் குறைத்தாள்.

சமுத்திரா பள்ளி சென்றாள். பள்ளியிலே மட்டையிலுள்ள எழுத்து முழுவதும் படிக்கத் தெரிந்தாள். படமில்லாத புத்தகங்களும் வாசிக்கப் பழகினாள். கூட தையலும், நெசவும், கோழி வளர்ப்பும் கற்றுக் கொண்டாள்.

வளர்ந்த பின் ஒருநாள் அவளுக்கு திருமணம் நடந்தது. அதையும் சரித்திரா மறைந்திருந்தே பார்த்தாள். மணமகன் அரசாங்க தபால் நிலையத்திலே சைக்கிள் வைத்துக்கொண்டு ஊரெல்லாம் திரிந்து அஞ்சல் விநியோகம்செய்யும் ஒரு சின்ன உத்தியோகம் பார்க்கிறவராய் இருந்தார்.

சிலநாள் கழிய அவள் வந்தபோது அவர்கள் அங்கே இருந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் சென்ற இடமும் சரித்திராவுக்குத் தெரியாமல் போனது. தாயார் அவதியின்றி ஒரு நல்ல சாவை அடைந்தது மட்டும் அயலிலே அறிந்தாள்.

மகளின் தேடலை மறுபடி தொடங்கினாள். அவர்களை ஒருநாள் அதே ஊரின் வேறொரு திசையில் கண்டுபிடித்தாள். ஆனாலும் நேரே சென்று மகளுடன் பேச அவளுக்கு அச்சமாயிருந்தது. தாய் கொடுத்த அவிசாரியென்ற பழி அவளைச் செல்லவிடாது தடுத்தது. தாயிடம் வாங்கிய அடிபோல், தன் மகளிடமும் வாங்கவேண்டாமே என்பதினாலா அப்படி? அவள் ஒதுங்கியிருந்தே பார்த்தாள்.

அப்போது சமுத்திராவுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்திருந்தது.

அவள் ஒளிந்திருந்து பார்த்தவேளையில் சமுத்திரா தன் பிள்ளைக்கு வீர வன்னியன் கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தக் கதையை சரித்திராவும் அறிந்திருந்தாள். சமுத்திராவின் கதை சொல்லும் ஆற்றல் அவளுக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கவில்லை. கல்லாமல் பாதி குலவித்தையென சொல்லப் படுவதை அவள் அறிவாள்.

சந்திரி... சந்திரி என்று அழைத்து பிள்ளைக்கு அவள் சோறூட்டினாள்.

அப்போது சரித்திரா நினைத்தாள், குழந்தைக்கு சந்திரிகாவென்ற பெயராயிருக்கலாமென. அது சரியாகவே இருந்தது.

1995இன் பின் வன்னி நிலைமை சடுதியில் மாறிப்போய் விட்டது. வடக்கிலிருந்து வீடிழந்து, சொத்திழந்து, உறவுகளை இழந்த சனங்களின் தொகையால் வன்னி நிறைந்துபோய் இருந்தது. அவர்கள் பசியாயிருந்தார்கள். அவலம் கொண்டிருந்தார்கள்.

அமளி அடங்கிய பின் சமுத்திராவையோ, சந்திரிகாவையோ பிறகு அவள் காணவில்லை.

யுத்தம் நடந்தது. ஊர்கள் வெறித்தன. மக்கள் பாதுகாப்புத் தேடி பூமிப் பாகம் எங்கணும் அலைந்து திரிந்தனர். மிச்சமாய்க் கிழவிகளும், கிழவன்களும் ஊர்களில் இருந்தார்கள். சமுத்திராவும் பிள்ளையும் நாடு கடந்து போயிருக்கலாமேயென சரித்திரா ஆதங்கப் பட்டாள்.

பின்னர் தெரிந்தது அவர்கள் அவ்வாறு போயிருக்கவில்லையென. தேடியலைந்து மறுபடி சரித்திரா அவர்களைக் கண்டாள். அப்போது அவர்கள் அவ்வூரின் இன்னொரு திசையில் இருந்திருந்தார்கள். அது அவர்களுக்கு சொந்தமாய் நிலமில்லையென்பதை அவளுக்கு திண்ணமாய் எடுத்துரைத்தது. தனக்கான கால் ஏக்கர் காணியை சமுத்திராவுக்கு கொடுக்க நிச்சயித்து, உறுதிப் பத்திரத்தை அவளிடம்

சேர்ப்பிக்க கோயில் ஐயரை கேட்க வேண்டுமென எண்ணிக் கொண்டாள்.

ஒருபோது அவளறிந்தாள், அப்போது களத்தில் ராணுவமும் புலிகளும் மட்டுமே நிற்பதாக. ஏனைய இயக்கங்களுக்கு என்னவாயிற்றென்பதை சரித்திரா அறியாதிருந்தாள்.

புலிகளுக்குப் பயந்தே சில இயக்கங்கள் அயல் நாடுகளுக்குத் தப்பிப் போயின என்றும், சில இயக்கங்கள் அவர்களால் அழித்தொழிக்கப் பட்டனவென்றும் சொல்லப் பட்டது. சரித்திராவுக்கு உண்மை தெரியாதிருந்தது.

வன்னி பெரும்பாலும் விடுதலைப் புலிகளின் கையில் வந்திருந்தது. ஆனாலும் எல்லையோரங்களில் ஆழ ஊடுருவும் படையணிகளின் தாக்குதல்கள் நடந்துகொண்டே இருந்தன.

எல்லாச் சண்டைகளையும் வனத்துக்குள்ளிருந்து கண்டாள் அவள்.

பயணத்தின் இடையிடையே யாரேனும் இடம்பெயர்ந்து சென்ற ஒரு வீட்டில் தங்கினாள். அவளுக்கு கோயில்களில் மதிப்பிருந்தது. அவை ஒருநேரச் சாப்பாட்டுக்கு மனமுவந்து வழிசெய்தன. மாத்தளன், புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி, மன்னார், வவுனியாவென எங்கே அவள் அலையவில்லை? தலங்களின் கதைகள் அவ்வாறுதான் அவளிடத்தில் சேகரமாகின.

அவள் ராணுவத்தாலோ சமூகவிரோதிகளாலோ சிதைக்கப்படக்கூடிய நிலைமைகள் திகைந்திருப்பதை கோயில் ஐயர்கள் கூறி அவளை எச்சரித்தார்கள்.

சித்திரவதைகளும், பாலியல் வல்லுறவுகளும், கொலைகளும், காணாமல் போதல்களும் பற்றி அவளும் கேள்விப் பட்டிருந்தாள். கிருஷாந்தி, ஐடா கர்மலிட்டா, கோணேஸ்வரி, சாரதாம்பாளென எத்தனை பெண்கள்...! செம்மணிப் புதைகுழி, மிருசுவில் புதைகுழி, துரையப்பா விளையாட்டரங்க புதைகுழியென எத்தனை புதைகுழிகள்...!

ஆனாலும்...

‘கிணத்தடி குளக்கரையெண்டு எந்த ராத்திரியிலயும் நான் போய்ப் படுக்கிறது ஏனெண்டு ஐயா நினைக்கிறியள்? செத்திருவன். சும்மா

நினைக்காதயுங்கோ, செத்திடுவன்.' அவள் பதில் அவர்களை திகைக்க வைத்தது.

'எப்பிடி நீ இல்லாமப் போனாலும் எங்களுக்கு கவலைதான், முள்ளியாச்சி. தெய்வங்களின்ர கதையள நீ தேடிக்கொண்டு வந்து ஓரிடத்தில குவிக்கிறாய். அதுக்காக எங்களுக்கு நீ வேணும்' என்றிருந்தார்கள் அவர்கள்.

அதை அவள் புரிந்திருந்தாள்.

அவள் அப்போது இயலாதவளாயிருந்தாள். கி.மீ.க்களை தன் காலடியில் அடக்கிய முள்ளிக் கிழவி விதையுண்ட கண்ணி வெடிகளால் நடமாட்டம் குறைந்தாள். அப்போதுதான் அவள் கதைசொல்லிக் கிழவியென்று பேரெடுத்தது.

அவளுக்கு தெரியாதிருந்த காலத்தின் இடைவெளி அப்போது கடக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆறேழு வருஷங்களின் பின் சந்திரிகாவை அவள் மறுபடி கண்டிருக்கிறாள். அதுவும் ஒரு புலிப் பெண்ணாக. இனி அவளது அம்மாவை... அப்பாவை... முள்ளிக் கிழவி கேட்டறிவாள். அவளுக்கு தொடுப்பு விழுந்துவிட்டது.

முன்னால் அம்மாளாச்சி, ஏழு கன்னிமார் கதை கேட்ட சின்னப் பையன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். தாயிடம் சைகையில் காட்டினாள் அவனை எழுப்பிவிட. இனி அவள் தொடரப் போகும் கதைப் பகுதி அம்மாளாச்சி கதையைவிட, ஏழு கன்னிமார் கதையைவிட ரஸம்கூடியதாய் இருக்கும்.

அது மாதரசைக் கொன்றுவிட்டு மணிமாலையோடு வந்த ராசா கதையின் இரண்டாம் பாகம்.

மாதரசி செத்த பின்னால் மாமழை பெய்தது. நதிகள் பாய்ந்தன. குளங்கள் நிறைந்து வடிநீர் நிலமெங்கும் வெள்ளம் பரந்து பூமி குளிர்ந்திருந்தது. அவை கோபம் கொள்ளாதிருந்தன.

ராசா அகமகிழ்ந்தார். கோடை விழுந்தது. ராசா வேட்டையில் கவனமானார்.

கொம்பனைப்பற்றிய பேச்சு அரசல்புரசலாக ராசாவின் காதுக்கு வந்தது, நீர் நிலைகள் வற்றிவிட்டதில் வெகுதூரத்திலிருந்து ஆனைகள் தாகம் மேலிட்டு குடியிருப்புகளின் சமீபத்தை அடிக்கடி கண்டு மீள்வதாக.

ராசா உஷாரானார்.

மேலும் நாங்கள் வெப்பத்தின் வெகிர்ப் பருக்களைத் தாங்க முடியாது வாரங்களாயும் மாதங்களாயும் கழிந்து ஓடின.

ஒருநாள் ராசாவின் மாளிகை முன் மக்கள் குறையிரக்க வந்ததாக மாளிகை ஆள் வந்து சொன்னான்.

ராசா, “குறையென்னவாம்?” என்றார்.

“ராசா கருணை கூர்ந்து தங்கள் உயிரைக் காத்தருள வேண்டுமாம்” என்றான் செய்தி கொண்டு வந்தவன்.

“எவ்வகையில் அவர்களது உயிர்ப் பாதுகாப்புக்கு அச்சம் வந்ததாம்?”

“ஆனையொன்று மதமெடுத்து குடிசைகளைப் பிய்த்தெறிந்தும், வீடுகளை இடித்துத் தள்ளியும், அகப்பட்டவர்களை காலின் கீழ் போட்டு நசித்துக் கொள்ளும் அட்டகாசம் பண்ணுகிறதாம். நேற்றுவரை குடிமக்களில் மூன்று பேரை அது அவ்வாறு கொன்றுவிட்டிருக்கிறது.”

“அது அதிகம்தான்.”

“கொம்பனிருக்கும்வரை தங்களுயிருக்கு பாதுகாப்பில்லை என்கிறார்கள், ராசாவே.”

“கொம்பனா? கொம்பன் ஆனையென்று தெளிவாய்ச் சொன்னார்களா?”

“தெளிவாய்ச் சொன்னார்கள், ராசா. அது அண்மைய வனப் பகுதியில்தான் எங்கோ அலைந்து கொண்டும் இருக்கிறதாம்.”

“கவலை வேண்டாமென்று போய் அவர்களுக்குச் சொல்லு. அவர்களது ராசா துவக்கும் கையுமாக அதையே தேடி அலைந்து கொண்டிருப்பதாகவும், ஆனையைக் கொன்று விரைவில் அவர் மாளிகை வருவாரென்றும் சொல்லு. அதை சிவிகையூரும் ராசாத்தியின் காதுகளில் விழுகிற மாதிரியும் பலமாய்ச் சொல்லு.” தகவல் கொண்டோடியை விரைவில் செல்லென போகவிட்டார் ராசா.

மேலும் இரண்டு தினங்களைக் காலம் உதிர்த்தது.

ஒருநாள் மதியத்தில் நொற... நொறவென்ற சத்தம் அவர்களிருந்த வனத்தின் அருகாய்க் கேட்டது. ராசா துவக்கை எடுத்தார். பரிவாரத்தினர் ஈட்டிகளை எடுத்தனர். வீரம் பொங்கி வெளியிட்ட சினம் வழிய ராசா சத்தம்கேட்ட திசையில் வேகமாக நடக்கத் துவங்கினார். புதர்களை விலக்கி, மரங்களினூடாக பரிவாரத்துடன் நடந்தார்.

நீர் வெறித்த குளமொன்றில் தாமரைகள் காய்ந்து கிடந்தன. ராசா குளக்கரை வழி நடந்து மறுபுறம் சென்றார். புதர்களை விலக்கி மேலே முன்னேறினார்.

திடீரென மரங்களைக் கடந்துவந்த வெய்யிலின் கிரணங்கள் மறைந்தன.

ராசா வியப்புடன் தலையை நிமிர்த்தினார். கருமலை கண்டார். அப்படியொரு மலையை தன் ராஜதானியில் எங்குமே கண்டிருக்கவில்லையே என எண்ணினார் ராசா. அவருக்கு அது அதிசயமாக இருந்தது. அவர் மேலும் அக்கருமலையை அணுகினார்.

கருமலை திடீரென அசைந்தது.

மனித வாடையில் அதன் மூர்க்கம் தெறித்தது.

ராசா, “ஐயோ...!” என்றலறினார். ஆனையைவிட வேகமாகத் திரும்பினார். துவக்கையும் பயத்தில் நழுவவிட்டவராய் ராசா ஓடத் துவங்கினார்.

ஈட்டிகள் கைவிட்ட பரிவாரம் பின்னால் ஓடியது.

ஆனை வெறிபிடித்திருந்தது. மூர்க்கம் கொண்டிருந்தது. அழிப்பைத் தவிர வேறு எதைக் காணவும் விரும்பாதிருந்தது. அழிவு... அழிவு... அதுவே அதன் ஒற்றைக் குறியாய் இருந்தது.

அது ராசாவையும் பரிவாரத்தையும் தன் தும்பிக்கையால் பற்றி மேலே எறிந்து, மறுபடி பிடித்து நசித்து... பிராணன் துளி துளியாய்க் கழருவதைக் காணும் மூர்க்கம் கொண்டிருந்தது. செடிகள், புதர்கள், மரக் கிளைகள் துவம்சமாகின.

ராசா வேண்டாத தெய்வமில்லை.

எப்படியோ ராசா தப்பி மாளிகை வந்து சேர்ந்தார்.

அவருடைய ஏவலாளர்கள் மாளிகையைச் சுற்றிக் குவித்திருந்த வைக்கோல், சணல், ஓலைகளுக்குத் தீயை மூட்டினார்கள்.

வாயு வேகத்தில் வந்த ஆனை தீயைக் கண்டு தயங்கியது. தான் தோற்கடிக்கப் பட்டுவிட்டதை உணர்ந்தது. தோல்வியும் ஒரு வெறியாக, அது திரும்பி குடிமனைப் பக்கமாய் ஓடியது. அகப்பட்டதெல்லாம் அதன் கால்களின் கீழ் பொடிப்பொடியாயின. ஓடமுடியாத இருவரை தூக்கி நிலத்திலறைந்தே அது கொன்றது.

அத்துடன் அதனாலான மரணத்தின் தொகை ஐந்து ஆனது.

ராசா பாதுகாப்பாக மாளிகையுள் இருந்தார்.

ராசாத்தி அந்த வேர்த்து விறுவிறுத்து இன்னும் நடுக்கம் முற்றாய்த் தணியாதிருந்த ராசாவை அவர் விரும்பிய இடத்தில் புட்டத்தைக் குத்த அனுமதித்து பேசாமலிருந்தாள்.

மறுநாள் ராசா அவ்வாறு பாதுகாப்பிலிருந்தபோது குடிமனைக்குள் புகுந்த ஆனை மேலும் ஒரு சிறுவனையும், ஒரு பெண்ணையும் கால்களில் இடறிக் கொன்றது. அப்போது ஆனையால் விளைந்த மரணத்தின் தொகை ஏழாக ஆனது.

தோட்டங்கள் அழிந்தன.

சொத்துக்கள் சிதைந்தன.

கொம்பனுக்கு அஞ்சி குடிசனம் புலம் நீங்க ஆரம்பித்தது.

ஒருநாள் குடியிருப்பின் தொங்கலில் வேலையாயிருந்த வேலப்பன் கூச்சலிட்டான், “அரியாத்தை... ஓடியிடு... அந்தப் பக்கமாயே ஓடியிடு. கொம்பன் வருகுது. அரியாத்தை... ஓடியிடு” என.

அரியாத்தை துண்ணென குடிசையிலிருந்து வெளிக்கிட்டாள்.

அக்கம்பக்கத்துச் சனமெல்லாம் உடுத்த துணிகளோடு பிள்ளைகளை இழுத்தபடி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அரியாத்தையைக் கண்டவர்களெல்லாம் கத்தினார்கள். “அரியாத்தை ஆனை வருகுது... ஓடிவா.”

‘ஆனை வருகுதா? அதுகின்ற இடம் இதுவில்லையே. அதுதான் தனர் இடத்துக்குப் போகோணும். அதை விட்டிட்டு என்னை ஓடச் சொல்லுகினம்.’

அவளால் ஓடிவிட முடியாது. அவள் திறமையான ஒரு பணிக்கத் தந்தைக்குப் பிறந்தவள். திறமையான ஒரு பணிக்கக் குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப் பட்டவள். ஆனைக்கு வசப்பட்டு வாழ்வல்ல, வசப்படுத்தி வாழப் பழகினவள். அவளுக்கு ஆனையோடு அவசியம் வருமெனில் யுத்தம் புரியவும் திடமிருந்தது. அவள் ஓடிவிட மாட்டாள்.

ஆனைக்கு பொறி வைக்க நேரமிருக்காது.

காலில் தடம் விழுத்த பிரப்பங்கொடி போடலாம். வெறி பிடித்த ஆனை அதையும் பிய்த்தெறிந்து கடக்கும். என்றாலும் அதை ஒரு முதல் தடையாக எழுப்ப முடியும்.

பிரப்பங்கொடிகளை தடம் விழும்படி சுருட்டி பாதைமேல் பொறுக்க நிற்கும்படி மரங்களில் வளைத்துக் கட்டினாள்.

பின் குடிசைக்குள் போய் வேல்கம்பை எடுத்துவந்தாள்.

சனம் வெறித்துப் போன குடியிருப்பில் நின்று, ஆனை வரும் திசைநோக்கி ஆங்காரமாய் நின்றிருந்தாள் அரியாத்தை.

எப்பிடி?

இந்த மாதிரி தாக்குநிலையெடுத்து... ஒரு காலை முன்னயும், மற்றக் காலை பின்னயுமாய் வைச்சு...

முள்ளிக் கிழவி அரியாத்தையின் அவதாரமாய் எழுந்து நின்று தன்னை காட்சிப் படுத்தினாள்.

கேட்டவர் அதிசயித்தனர். கண்டவர் வாய் பிளந்தனர். வீரம் மெதுவாக தங்கள் நரம்புகளுக்குள் ஊறுவதை அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

அரியாத்தையின் கோலத்தைக் காட்டிவிட்டு கிழவி மறுபடி அமர்ந்தாள். முன்னால் அசைவறுத்திருந்த சிறுவனை நோக்கிக் குனிந்தாள். பின் தாயார் பக்கம் திரும்பினாள். “ஏன் பிள்ளை, பொடியன் தூக்கடியில இருக்கோ?”

“இல்லை, ஆச்சி. கேட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறான்.”

“பாத்துக் கொண்டும் இருக்கவேணும். ம்! மோன்ர பேரென்ன?”

“துஷியந்தன்.”

கிழவி பையனைப் பார்த்தாள். “துஷியந்தா, முள்ளியாச்சி நிண்ட விதம் கண்டியெல்லோ? அப்பிடித்தான் அண்டைக்கு அரியாத்தை நிண்டாள்.

“கையில வேல்கம்போட நிண்டாள்.”

அப்ப ஆனை அசைஞ்சு அசைஞ்சு... அக்கம்பக்க மரக் கிளையளை வெறித்தனமாய் முறிச்செறிஞ்சு கொண்டு வருகுது.

அசைஞ்சு... அசைஞ்சு... வானத்தில மேகத் துண்டு அசைஞ்சு போகுமே அந்த மாதிரி வருகுது.

அரியாத்தைக்கு ஆனைக்கு அப்பாலிருந்த காட்சி மறைந்தது.

கண்ணிலே கருமையின் உருவம் மட்டும்.

பிரப்பங்கொடியில் கால்கள் சிக்குப்பட ஆனை கோபத்தில் உறுமியது. உதறி நடக்க முனைந்தது. அப்போது மேலும் தடங்கள் விழுந்தன. அடம்பன் கொடியென்றால் அறுத்தெறிந்துவிட்டு போகும். அது பிரப்பங்கொடி. தன்னை அது அந்தச் சிக்கலிலிருந்து மெதுமெதுவாய் விடுவிக்க வேண்டும்.

ஆனை ஆக்ரோஷம் பெற்றது.

தும்பிக்கையை உயரத் தூக்கி பூப்பாகம் கிடுகிடுக்க பிளிற்று.

தூர தூரமாய் ஒலித்த அந்தப் பேரொலியில் வனப் பறவைகளெல்லாம் வெருண்டடித்து பறப்பெடுத்தன.

அரியாத்தை வேல்கம்பை ஒங்கினாள்.

ஆனை அப்போது தன் பார்வையில் மனிதவுரு ஏதனையும் கண்டிருக்கவில்லை.

வெறுவனத்தில் விளைகிற தீங்கா இது?

அது பிரப்பங்கொடிகளை உதறி எறிந்தது. துதிக்கையைத் தாழ விட்டு அகப்பட்ட கொடிகளை வலித்தெறிந்தது.

அதற்கு மதம் சிந்தத் தொடங்கியது. ஊர் அளாவி அதன் நாற்றம் பரவியது. தன் சினக் கண்களால் விழித்து நோக்கியபடி ஆனை திரும்பியது.

அரியாத்தை அதன் படபடவென வீசிக் கொண்டிருந்த அதன் சுளகுக் காதினைப் பார்த்தாள். இன்னும் அரை முழம் வேல்கம்பு பின்

நகர்ந்தது. இன்னும் இன்னும் பின்னோக்கியாய் அதன் ஆகக்கூடிய எல்லையில் ஆடாது அசையாது அது தரித்து நின்றது.

கூழும், தினையும், குரக்கனும், மரவெள்ளிக் கிழங்கும் செறித்திருந்த உடம்பின் வலிமை அவளது கைகளுக்கு, தோளுக்கு திரண்டெழுந்தது.

அவள் பார்வையை இடுக்கினாள். கருமேகம் மறைந்தது. ஆனை மறைந்தது. படர் படரென அடிக்கும் சுளசுக் காதும் மறைய, அதன் பின்னாலுள்ள துவாரம் மட்டும் ஒரு புள்ளியாய் குவிந்தது.

அதுதான் அந்தக் கணம். சற்றே ஆனை திரும்பினாலும் இனி குறி தவறும்.

இதயத்தின் மறைவிடத்துள் ஆபத்துக் கணங்களுக்காக திரள் கொண்டிருந்த வலிமை சட்டென கையும் தோளும் சுரந்தேறியது.

அவள் வேல்கம்பைப் பாய்ச்சினாள்.

சாதாரண குடிகளின் சாதாரண வேல்கம்பு ஒன்றுக்கு அன்று அசாதாரண சக்தி கிடைத்திருந்தது. அது அதன் பெறுபேற்றுக் கணமும். காணமுடியா ஆழத்துள் அது யானையின் காதினுள் நுழைந்து நிலைத்தது.

என்ன அது?

ஆனை ஒரு கணம் திகைத்தது.

மறுகணம் உறுமிற்று, பிளிற்றிற்று, அலறிற்று, கத்திற்று. பெரு ஓலமெடுத்தது.

தன் உயிர்நிலைக் கவசம் உடைந்துவிட்டதை ஆனை உணர்ந்தது.

மேலே அதன் உயிர்ப்பற்றும் சேர்ந்த வெறி எகிறிப் பாய ஆனை கண்மண் தெரியாமல் ஓடிற்று. பெரு மரங்களில் மோதிற்று. பார்வை மறைந்துவரும் மயக்க நிலையில் ஓடவும் தளர்வடைந்தது. பின் மெதுமெதுவாய் நிலத்தில் சரிந்தது.

அது தொம்மென விழுந்த சக்தத்தில் மறைவிடங்களிலிருந்து சிலர் வெளிப்பட்டனர். மர உச்சிகளில் பதுங்கியிருந்தோர் மெல்ல கீழிறங்கினர்.

அரியாத்தை கொம்பனை வீழ்த்திய செய்தி காட்டுத்தீபோல் குறுநிலம் முழுக்க பரவிற்று.

மாளிகையைச் சுற்றி தீயெழுப்ப மறைந்திருந்தோர் செவிகளுக்கும் அது எட்டியது. அவர்கள் வெளியே வந்தார்கள். தம் அவதி அடங்கினார்கள். ஒரு மரணத்தின் எதிர்கொள்ளுகையின் அச்சம், அறுதியாக அவர்களிலிருந்து அகன்றிருந்தது அச் செய்தியால்.

உள் நுழைந்த செய்தியில் மாளிகையும் நிம்மதியடைந்தது.

அப்போதுதான் மாளிகைக்குள் அமைதியான, இனிமையான, சுகந்தமான காற்று பிரவேசித்தது.

ராசா வெளியே வந்தார்.

குடிமக்களின் ஆரவாரத்தைக் கேட்டார்.

குடிமக்களை மட்டுமல்ல, குடிமக்களின் ராசாவையும் அரியாத்தை காத்துவிட்டாள்.

“அழைத்து வா, உடனடியாக.”

“ஆரை ராசாவே?”

“அந்த வேழம்படுத்த அரியாத்தையை. சிவிகை கொண்டு போ. ராசாத்தி போல் அழைத்து வா.”

குடியானவளான அரியாத்தை, ராசாத்தி ஊரும் சிவிகையிலேறி மாளிகை வந்து சேர்ந்தாள். அடக்கமாய் ராசாவின் முன் நின்றாள்.

ராசா சீன வெண்பட்டொன்று எடுத்துவந்து அவளைப் போர்த்தினார். ஒரு பணிக்கன் மகள்... ஒரு பணிக்கனின் மனைவி... ராசாவால் கௌரவம் பெறுகிறாள். அரியாத்தையின் மேனி புளகித்து, நெஞ்சு விம்மியெழுந்தது.

ராசா சிங்காசனத்துக்கு நிகராசனத்தில் அவளை அமரச் செய்தார். அவளின் வீரத்தைப் போற்றுவதாய் முடியற்ற தன் தலை வணங்கினார். வன்னிக் குறுநிலங்களில் தங்கள் குறிச்சி அவளால் பெரும்பேர் கொண்டதெனச் சொல்லி உவகை கொண்டார். வீரத்தின் சின்னமான அவள் தன் மாளிகையில் எந்த நேரமும் தடையற்ற பிரவேசம் புரிய அனுமதியளித்தார்.

பிறகு ஏவலாள் ஒருவனை அழைத்து, “கொண்டு வா, அந்தக் கொம்பனின் தந்தங்களை என் ராசாத்திக்கு” எனக் கட்டளையிட்டார்.

எல்லாம் கண்டிருந்த ராசாத்தியின் நெஞ்சு பதறியது.

உட்தலம் உடைந்து பதவி, பட்டம், செல்வமெல்லாம் தன் குடியானவள் முன் சிதறிக் கிடப்பதை அவள் கண்டாள். அவளது வீரத்தில் எடுத்த முத்துக்களையா ராசாத்தி அணிய நேரப் போகிறது?

அவள் தனிமையிலிருந்து அரியாத்தையை ஒழிக்க சூழ்வினை தயாரித்தாள்.

அழகிய போர்வையொன்றெடுத்து அதில் விஷப் பொடியைத் தூவினாள். தன் குறுநிலவரசு காத்த குடியானவளுக்கான தன் பரிசென ராசாத்தி அவளுக்கதை போர்த்தினாள். தன் வீரத்தின் பரிசை மென்முறுவல் காட்டி தோளில் தாங்கினாள் அரியாத்தை.

அவ்வழகிய போர்வையை கொண்டுசென்ற அரியாத்தை பன்னப்பாயில் படுத்து அதை ஆசையாக எடுத்து தன்னை மூடினாள்.

மூச்சு திணறியதுபோலிருந்தது.

புதுப்போர்வையின் குணமதுவோவென ஆச்சரியித்து அடங்கினாள் அரியாத்தை. ஆனாலும் தினமும் அதையே எடுத்துப் போர்த்தினாள். எழுந்ததும் அதை கவனமாய் எடுத்து அழகாக மடித்து வைத்தாள்.

வேலப்பன் பெருமிதம் சொல்லுமாறில்லை. அவன் கண்பட்டவர் எவரிடமும் தன் மனைவியின் வீரத்தை எடுத்துரைத்துக் கொண்டு திரிந்தான்.

ஒருநாள் அரியாத்தை போர்த்திப் படுத்த போர்வை இருந்தது. அவளின் வேழம்படுத்த அரியாத்தையென்ற புகழிருந்தது. அரியாத்தை மட்டும் உடலைவிட்டு எங்கோ கழன்று போயிருந்தாள்.

இண்டைக்கு நான் சொன்னது அரியாத்தையினர் கதைதான். ஆனாலும் நானறிஞ்ச அரியாத்தையின் கதை இது. அரியாத்தையை அவளது கணவன் வேலப்பனே சாக்கொண்டதாயும் ஒரு கதை இருக்கு. அது பேரோட, காலத்தோட பொருந்திப் போகேல்லை. அது என்ற கவனத்தை உகப்பினதுமில்லை.

அரியாத்தையினர் வமிசத்தாக்கள் இண்டைக்கும் இந்த வன்னியில இருக்கினம். அவைக்கு அரியாத்தையினர் ஞாபகமாய் ஆத்தை எண்டு முடியிற பேரிருக்கும். நானறிஞ்ச ஒரு ஆத்தை சிவாத்தையாக, ஒரு

ஆத்தை யோகாத்தையாக இருக்கினம். இவையள் அந்த வமிசத்தைச் சேர்ந்தாக்களாயிருக்க ஏலும்.

உங்களுக்குள்ள நீங்களே கேக்கவேண்டிய கேள்வியாய் இது இருக்கு. நீங்களும் ஒரு ஆத்தையா?

“அம்மா... சொல்லம்மா... நானும் ஒரு நாகாத்தைதானெண்டு சொல்லம்மா” என கலாவதி தாயை இடித்துச் சொன்னாள்.

“இருக்கட்டும். இது சொல்லி தெரியவைச்ச ஒண்டும் ஆகப் போறேல்ல. எங்கட மனசுக்குத் தெரிஞ்சிருந்தாப் போதும்தான?” நாகாத்தை திண்ணமாய்ச் சொன்னாள்.

விடியல் கீழை வானத்தின் இருளை முட்டிக் கொண்டிருந்தது.

சபை அங்கேயே சரிந்து படுத்தது. சிலர் காலைக்கடன் கழிக்க எழுந்து சென்றார்கள். அவர்களுக்குப் பயணங்கள் இருந்தன.

காலையில் கோயில் பூசை முடிய அவர்கள் தொடங்குவார்கள் தனித்தனியான தம் பயணத்தை.

சந்திரிகா வந்தாள். “பாட்டி, நான் போகோணும். இப்ப இஞ்ச மாங்குளம் முகாமிலதான் இருக்கிறன். அப்பப்ப வந்து பாக்கிறன்.”

“விடியிறமட்டுமாச்சும் என்னோட நிண்டு போவன்.”

“எனக்கும் ஆசைதான். எண்டாலும் இஞ்ச ஒரு போராளியை விடிஞ்சோடன அன்றாசபுரம் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுபோகோணும். காலைக் கழட்டவேண்டி வருமெண்டு சொல்லுகினம். நான் கூட நிக்கவேணும். நாங்கள் ஒண்டாய் நிண்டு செய்த சமரிலதான் அவவுக்கு அப்பிடி வந்தது.”

“ம். அம்மா அப்பாவெல்லாம் எப்பிடி இருக்கினம்?”

“நல்லாயிருக்கினம், பாட்டி. ஒருநாளைக்கு வந்து கூட்டிக்கொண்டு போறன் அங்க.” சொல்லிக்கொண்டு போய் தன் சைக்கிளை எடுத்தாள் சந்திரிகா. கூட வந்திருந்த போராளியும் போய் சைக்கிளை எடுத்தாள்.

ஆம், காலமென்னவோ யுத்த நிறுத்த காலம்தான். அந்தக் காலமும் அதற்கான அவதியைக் கொண்டிருக்கிறதென எண்ணினாள் முள்ளிக் கிழவி.

அந்த வருஷங்களில் உள்ளிருந்த ஆத்மாவும் சற்று குளிர்ச்சி அடைந்திருந்தது பரஞ்சோதிக்கு.

ஆங்காங்கே இடம்பெற்ற யுத்த நிறுத்த மீறல்கள் சிறீலங்கா யுத்தநிறுத்த கண்காணிப்புக் குழுவிடம் புகார்களாய்க் குவிந்திருந்தன. அவை ஐந்நூறுக்கும் அதிகமென ஒரு கணக்கு சொல்லிற்று. இருந்தும் யுத்த நிறுத்த கண்காணிப்புக் குழுவொன்றின் இருப்பே நிம்மதி தரும் அம்சமாய் பலர் மனத்திலும் இருந்திருந்தது. நோர்வே, சுவீடன், பின்லாந்து, டென்மார்க், ஐஸ்லாந்து ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த அறுபது பேர் அதில் அங்கத்துவம் வகித்தமை அதன்மீதான நம்பிக்கையை இன்னும் வலுப்படுத்தியிருந்தது.

பரஞ்சோதியின் ஆறுதல் அங்கேயிருந்து பிறப்பெடுத்திருந்தது.

இரண்டாயிரத்தில் ஏற்பட்ட தென்மராட்சி யுத்தத்தில் கனகாம்பிகைக் குளத்துக்கு பரஞ்சோதி ஓடிவந்து மூன்று மாதங்களுக்குள்ளாக, ஒரு சைக்கிள்கார பெட்டையின் தொடர்பை நூலாக வைத்துக் கொண்டு ஒரு சிலந்தியைப்போல கிடுகிடென ஓடி இயக்கத்தில் சேர்ந்திருந்தாள் அவளது மகள் சங்கவி.

வீட்டிலே தாய் தகப்பனின் நேரடி ஒப்புதல் இல்லாமல் இயக்கத்தில் சேர முடியாதென்ற ஒரு நிபந்தனையை இயக்கம் இன்னும் ஏன் யோசிக்கவில்லையென அன்று அழுது அரற்றினாள் அவள்.

அப்படி எத்தனை தாய்கள், தந்தைகள் தங்கள் பிள்ளைகளைத் தேடியும், அவர்களின் வயதுக் குறைவை முன்னிறுத்தி இயக்கத்திலிருந்து விடுவிக்கக் கோரியும் கிளிநொச்சியில் அலைந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள்? இரண்டு தடவைகள் ஒரு தாய்க்கும், ஒரு பெற்றோருக்கும் அவளே இரண்டு நாட்கள் தன் வீட்டிலே புகலிடம் அளித்திருந்தாள். அவர்களின் பிரலாபத்தில் அந்த

இதயங்கள் கூட்டுக்கு வெளியே வந்து விழுந்து துடித்ததைத்தானே அன்று கண்டிருந்தாள்?

அவளே அவ்வாறாகத் துடித்திருந்ததில் அந்த பாசத்தின் மொழியை அவள் வெகு இலகுவில் புரிந்தாள். ஒரு தாய், 'ஒரு பிள்ளையில் அவனுக்கு சரியான ஆசை இருந்திது. எவ்வளவு அடாத்தாய் நிண்டு அதை மறக்கப் பண்ணினன்? இப்பிடி வருமெண்டு தெரிஞ்சிருந்தா அவன்ர மனத்தை அண்டைக்கு நோகடிக்காமல் விட்டிருப்பனே. அவளுக்காண்டியாச்சும் இயக்கத்தில சேராமல் விட்டிருப்பானெல்லே?' என்று அழுதரற்றினாள். அது கொன்றவள் வைத்த ஒப்பாரி.

சங்கவிக்கு அது கதிமோட்சமாய் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் பரஞ்சோதிதான் நெருப்பில் இதயம் விழுந்ததுபோல் வேகிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் ஆயுதம் எடுத்துவிட்டாளென்பது பரஞ்சோதியைப் பொறுத்தவரை ஒரு நிகழ்வல்ல. அது அவள் ஆதாரம் கொண்டிருந்த அத்தனை கனவுகளினதும் ஒட்டுமொத்த அழிவுக்கான வாசல்திறப்பு.

அண்ணன் இறந்த சோகத்துக்கு அழ முடியாமல் திகைப்பூண்டில் மிதித்ததுபோல் இருந்திருந்த பிள்ளைக்கு, அப்படியொரு முடிவு இருந்ததாவென்று அவளுக்கு ஆச்சரியம் ஆச்சரியமாக வந்துகொண்டிருந்தது. அறைக்குள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த சாந்தனின் படத்துக்கு முன்னால் நின்று தலைதலையாய் அடித்து அவள் அழுதாள். நான்கு பிள்ளைகளில் ஏற்கனவே ஒன்றை போருக்காக இழந்தாயிற்று. இழப்பதற்கே கையளித்ததாய் ஆகிவிடுமோ அடுத்ததின் கதையும்? அவள் எவ்வளவை யோசிக்க வேண்டி இருந்தது?

சாந்தருபி இப்போதும் முல்லைத்தீவிலே குடியிருந்தாள். இரண்டு குழந்தைகளும் பிறந்திருந்தன. அது புலிகளின் கடற்படைத் தளமும், ஆயுதக் கிடங்கும், காவலரண்களும் கொண்ட படைநிலமாகவே இருந்துகொண்டிருந்தது. அவர்கள் வாழ்க்கை தேடி அங்கே ஓடியிருந்தும் சாந்தருபியின்மீதும், சில்வெஸ்ரரீமீதும் சங்கவியின் இயக்க இணைவு காரணமாகவே புலி முத்திரை குத்தப்பட எவ்வளவு நேரம் ஆகிவிடும்? அவர்கள் குடாவுக்கும் வன்னிக்குமென்று அடிக்கடி பயணத்தில் இருப்பவர்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலே சில உறவுகள் அவ்வாறுதான் தம் பொச்சரிப்பைக் கொட்டியிருந்தன. 'அவைக்கென்ன, அவை இயக்கத்தாக்கள்'

என்றிருந்தாள் சில்வெஸ்ரரின் உறவுக்காரி ஒருத்தி. சங்கவியின் கதை அவளுக்குத் தெரியாதென்று சொல்லமுடியுமா?

2002 மாசியின் யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தம் அந்த அவளின் ஏக்கங்களை மேலும் கொஞ்சம் குறைத்ததாய்ச் சொல்ல முடியும். ஆனாலும் உள்ளே ஒரு பதற்றத்தை அவள் கொண்டிருந்தாள்.

சில்வெஸ்ரர் கொழும்புக்கும் முல்லைத்தீவுக்குமிடையே மீன் லொறி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறான். என்றேனும் ஒருநாள், ஏதேனும் ஒரு காரணத்தில் விசாரணைக்கென ராணுவத்தாலோ பொலிஸினாலோ அவன் இழுத்துச் செல்லப் படமாட்டான் என்பதற்கு உத்தரவாதமில்லை. இயக்ககாரியின் உறவுத் தொடர்பு விசாரணையில் அவனுக்கு சாதகமாக இருக்காது.

சாந்தரூபிகூட அந்தளவு ஏக்கத்தை அடைந்திருப்பாளா? 'பாவம், அது சின்னப்பிள்ளை, எல்லாம் யோசிச்சு வருத்தப்படவும் அதுக்கு வயசு காணாது' என்று அவளுக்காகவும் இவள்தானே துக்கப்பட்டாள்?

ராணுவக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் குடாநாடு வந்திருப்பினும், நிர்வாக சீருடையுடன், சீருடையின்றி பொதுமக்கள் போர்வையில் கட்டற்ற விதமாக புலிகளின் நடமாட்டம் ரகசியத்தில் இருந்துகொண்டிருந்தது. இயக்கத்தில் சேர்ப்பதற்கான பரப்புரையையும் அவர்கள் காதோடு காதாகச் செய்தார்கள்.

தமிழர்களுக்கான ஒரு விமானப்படையின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி அதற்கான நிதி சேர்ப்பு ஒருபோது பாரிய அளவில் முன்னெடுக்கப்பட்டது. பெரும் வர்த்தக நிறுவனங்கள் மட்டுமின்றி கடைகளும் கூட இந் நிதி சேர்ப்பிலிருந்து தவறவில்லை. செம்மனச்செல்விக்குப்போல சாந்தமலருக்கும் ஒரு பங்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒருநாள் ஊதியத்தை மாதந்தோறும் தியாகித்தாள். அவளும் பவுண் கொடுத்தாள். அத்தனை கஷ்டங்களுக்கிடையிலும் எல்லாம் செய்தாள். அப்போதெல்லாம் சாந்தமலர் எண்ணியிருக்கிறாள், ராணுவ தடைமுகாம் கடந்து வன்னியிலிருந்து புலிகளின் யாழ் செல்லும் குழு எவ்வாறு யாழ்குடாவுக்குள் நுழைகின்றதென? யாருக்கும் அதன் விடை தெரிந்திருக்கவில்லை. தெரிந்திருந்தால் சொல்லவுமில்லை.

யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்பு குழுவினரதும், வெளிநாட்டு தொண்டு நிறுவனங்களதும் வாகனங்கள் தத்தம் அடையாளக் கொடிகளுடன்

ஏ9 பாதையென புதுநாமம் பெற்றிருந்த கண்டிவிதியிலும், பரந்தன்-முல்லைத்தீவு ஏ35 பாதையிலும், பரந்தன்-சங்குப்பிட்டி ஏ15 பாதையிலும் விரைந்து பறந்து திரிந்தன. அவற்றின் காட்சி இன்னும் சமாதானத்தின் இருப்பை நிச்சயப் படுத்துவதாய் இருந்தது.

அதில் சனங்கள் சந்தோஷப் பட்டார்கள். பரஞ்சோதியும் தன் உள்ளுள் கனன்றுகொண்டிருந்த வெம்மை தணியப் பெறுகிறாள்.

சமாதான காலத்தின் ஓராண்டுக்குக்கும் மேலான நீடிப்பு ஒரு சாதனை. ஏற்கனவே 1987இல் ஒரு உடன்படிக்கை சமாதானத்துக்காய்க் கையெழுத்தாகியது. நிலைக்கவில்லை. அப்போது நோர்வேயின் அனுசரணையிலானது மூன்றாவது யுத்தநிறுத்தம். சர்வதேச நாடுகளின் கவனிப்பில் நடைமுறைக்கு வந்திருக்கிறது. அது தொடரும்... தொடரவேண்டுமென்பதே அவளது பிரார்த்தனையாக இருந்தது. முருகனாக இருந்தாலென்ன, பிள்ளையாராக இருந்தாலென்ன கோயில் கண்ட இடமெல்லாம் கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறாள் பரஞ்சோதி. இடிந்தழிந்த கோயில்களாயினும் கூட அவள் சாத்தியமான எல்லா தெய்வங்களையும் அங்கே பிரதிஷ்டை செய்து வணங்குகிறாள். எல்லாம் அந்த சமாதானம் நிலைக்கவேண்டும் என்பதற்காக.

வெயில் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. பாசனத்துக்கு இரணைமடுவிலிருந்தும், கனகாம்பிகைக் குளத்திலிருந்தும் நீர் திறந்து விட்டிருந்தார்கள். எங்கும் நீரின் மணமும், பசுமையின் மணமுமாக இருந்தது.

அப்போது சங்கவியும் மூன்று பெண் போராளிகளும் சைக்கிளில் வந்து வாசலில் இறங்கினார்கள்.

சங்கவி படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வர ஏனைய இரு போராளிகளும் கூடவந்தனர்.

இராமநாதபுரம் போகிற வழியிலே கண்டுபோக வந்ததாய் சங்கவி தெரிவித்தாள்.

இன்னும் யுத்தம் நிறுத்தப்பட்டுவிடாத பகுதியாகவே இராமநாதபுரமும், அதற்கு அப்பாலிருந்த நிலங்களும் பரஞ்சோதியின் மன அமைவில் இருந்துகொண்டிருந்தன. கண்டாவளை, தருமபுரம், இருட்டு மடு ஆதியன அப்பால் வளமும் நீரேரிகளும் சதுப்புக்களுமாக விரிந்திருந்த பூமிகள். அம்பகாமம் இன்னும்

யுத்தத்தின் அடர்த்தியுடன் இருந்தது. இரணைமடுக் குள காட்டுப் பகுதியோ பகலை இரவாகவும், இரவைப் பகலாகவும் மாற்றிப் போட்டுக் கொண்டு பேரிரகசியத்தை தன்னுள் இன்னுமின்னும் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தது. அது பல்வேறு திறன்களினால் உண்டாக்கப் பட்டிருந்ததை அறிந்திருந்தாள் பரஞ்சோதி. அதை கண்டவர் பெரும்பாலும் இல்லாதவராய் இருந்தனர். சாதாரணர்களுக்கு அதற்கான வழிகள் அடைக்கப் பட்டிருந்தன. அதன் உச்சரிப்பிலும் அவள் பரபரப்படைவது அது காரணமாயே.

அந்த இடத்தில் சங்கவிக்கான வேலையென்பது மிகுந்த ரகசியமும், சிரமமும் கொண்டதாய் இருக்குமோவென அவள் சஞ்சலப்பட்டாள்.

அவர்கள் சைக்கிள்களை வெளியே விட்டுவந்தபோதே சங்கவி அதிகநேரம் அங்கே தங்கமாட்டாளென்பதை பரஞ்சோதி புரிந்திருந்தாள். அதனால் உடனடியாகவே தேநீருக்கு கேத்திலை அடுப்பில் ஏற்றினாள்.

சமாதான செயலகமும், அரசியல்துறை அலுவலகமும் பரவிப்பாய்ஞ் சானில் இருப்பதில், அந்த குடியேற்ற பகுதியிலுள்ளவர்கள் எப்போதும் ஒரு பாதுகாப்புணர்வோடு இருந்து கொள்ள வேண்டுமென அவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அடுப்படியில் இருக்கையில் அதைக் கேட்டிருந்த பரஞ்சோதி தேநீரைக் கொண்டுவந்து கொடுத்ததும் அதுபற்றியே கேட்டாள். “இங்கத்தச் சனம் கவனமாயிருக்க வேணுமெண்டா... அப்ப திரும்ப சண்டை வந்திடுமெண்டு நினைக்கிறியளோ?”

அவளுக்கு விளக்கம் கொடுத்து சங்கவியால் சமாளிக்க முடியாது.

“அப்பிடி எதிர்பாத்திருக்கிறதில எந்த நட்டமும் வந்திடாது, அன்றி. இப்ப பாருங்கோ... தாய்லாந்தில அரசு முன்வைச்ச பிரேரணையள் போதுமானதாயில்லையெண்டு பேச்சுவார்த்தையிலயிருந்து புலியள் திரும்பி வந்திட்டினம். நோர்வே சமாதானக் குழுவும் தாங்கள் இப்போதைக்கு இஞ்ச இருக்கத் தேவையில்லை எண்டிட்டு சிரீலங்காவை விட்டு போயிட்டினம். என்ன நடக்குமெண்டு ஆரும்தான் சொல்லேலாது. எல்லாத்தையும் வைச்சுப் பாக்கேக்க சண்டை திரும்ப வருமெண்டுதான் தெரியுது” பாரதி சொன்னாள்.

அவளின் பேச்சு பரஞ்சோதிக்கு விளங்கும்படி இருந்தது.

ஆனால், அது அவளது நெஞ்சின் அமைதியை உடைத்தது.

அவள் அந்த மாறிக்கு குரோட்டன்சும், செம்பரத்தையும், சீனியாஸ்சும் முற்றத்தில் வைக்க எண்ணியிருந்தாள். மூலை வளவுக்குள் ஒரு கோழிக் கூடு கட்டுறதும் எண்ணமாயிருந்தது. காலையில் பூக்களில் விழிக்கவும், ஏதோ ஒரு வருமானத்தைக் காணவும் பெரிய ஆசையோடிருந்தவளுக்கு, மீண்டும் யுத்தம்... மீண்டும் ஓட்டமென்றால்...

இரணைமடுக் குள பக்கமாய்... விமான ஓடுதள பாதை அமைக்கப்பட்டு வருவதாக ஒருபோது ஒரு கதையிருந்தது. சமாதான காலத்தில் அவை நிறுத்தப்பட்டிருக்கலாமென்று அவள் எண்ணியிருந்தாள். ஆனால் சங்கவியினதும் இன்னும் முக்கியமான போராளிகளினதும் நிலைநிறுத்தம் அது அப்படியில்லை என்று கொள்ளத்தானே அவளை ஆக்கும்?

பேச்சுவார்த்தையை முன்னெடுத்த நோர்வே சமாதானக் குழுவும் தற்காலிகமாயெனினும் இலங்கையைவிட்டு நீங்கியிருக்கிறது. அதை சாதாரணமானதாக எடுத்துக்கொள்ள பரஞ்சோதியினால் முடியவில்லை. அது எங்கோ நெருடலைச் செய்கிறது. யுத்தம் மீண்டும் உயிர்பெறத் துடிக்கிறது.

அவளது ஆத்மா பட்டிருந்த அமைதியும் துடித்தது.

‘எந்த விட்டுக்கொடுப்புக்கும் தயாராயில்லாத ரண்டு தரப்புக்கள வைச்சுக்கொண்டு நோர்வே சமாதானக் குழு எப்பிடியான சமாதானத்தை இஞ்ச கொண்டு வரேலும்? என்ன நடக்கப் போகுதோ? எங்க இருக்கு இதுகளின்ர முடிவு?’ பரஞ்சோதி கோபமாக எண்ணினாள்.

அவர்கள் தேநீர் குடித்து முடிய புறப்பட்டனர்.

“நீங்கள் கிட்டடியில சாந்தியக்கா வீட்ட போகேல்லயோம்மா? அக்காவை நான் பாத்து இப்ப எத்தினை வருஷமாச்சு?”

பரஞ்சோதி சொன்னாள்: “போகவேணும். நானும் போய் கனநாளாச்சு. இப்ப போகக் கூடின மாதிரி இருக்கேக்க ஒருக்கா நீ அங்க போட்டு வந்திடன்.”

உறவுகளுக்கிடையில் பெரிய தூரங்களில்லை. இருந்தும் அந்தத் தூரங்கள் ஏன் கடக்க முடியாதனவாக இருக்கின்றன? சங்கவி அதையே யோசித்தாளோ? மெளனமாய் நின்றிருந்தாள்.

முன்புபோல் சங்கவி இப்போது இல்லை. கன விஷயங்களை யோசிக்கிறாள். பதில் கிடைக்காவிட்டால் பேசாமலிருக்கிறாள். கொஞ்சம் வளர்ந்திருக்கிறாளெல்லோ? இயக்கத்தில் சேர்ந்து இப்போது மூன்று வருஷங்கள். அதுவும் வளர்ச்சிதானே?

பரஞ்சோதி எண்ணினாள்.

அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

காலம் பெரிய நம்பிக்கை உடைப்பெதனையும் செய்யாமல் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இருண்டு வந்த ஒரு மாலைப் பொழுதில் பரஞ்சோதி முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்தாள். தூரத்தே சோவென இரைச்சல் கேட்டபடியிருந்தது. நான்கு நாட்களாக விடாது பெய்த மழையில் குளம் நிறைந்து கலிங்கு திறந்திருக்கிறார்கள். மருத நிலத்தினதும், முல்லை நிலத்தினதும் பல்வேறு மரங்கள் காற்றில் இசையெழுப்பின. வாகையின் வெண்நெற்று ஒலித்தது. சிறிது நேரத்தில் மின்மினிப் பூச்சிகள் பறக்கத் துவங்கின. பார்த்தபடி இருந்தாள். வெளி இருளில் அமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. விளக்கை இன்னும் தாமதமாய்க் கொளுத்தினாலும் நல்லதுதான். அன்றைய எண்ணெயின் மிச்சத்தில்தான் நாளைய விளக்கு எரிகின்றது.

அப்போது ஏனோ போன தடவை வடமராட்சி போயிருந்தபோது நடந்த சம்பவமொன்று அவளுக்கு ஞாபகமாகிற்று. நீண்ட நாளாய் மனத்தில் அழியாது நின்றுருந்த சம்பவமும் அது.

அவள் சாந்தமலர் வீட்டை அடைந்தபோது மாலையாகியிருந்தது. பள்ளிகள் விட்டிருந்தன. அப்போது சாந்தமலரும் சைக்கிளை உருட்டியபடி சக ஆசிரியையோடு பாதையில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

விறாந்தையில் அமர்ந்து மறுநாள் நடைபெறவிருந்த துக்க தின அனுஷ்டிப்பு பற்றி பேச தொடங்கினார்கள். சாந்தமலரின் சக ஆசிரியைதான் விஷயத்தைப் பிரஸ்தாபித்தாள்.

கண்டி மல்வத்தை மகாபீடாதிபதி ஸ்ரீவிபஸ்ஸி தேரரின் இறப்புக்கான துக்க அனுஷ்டிப்பாக அது இருந்தது. அன்றைய தினத்தில் பாடசாலைகள், கடைகள், தியேட்டர்கள், சாராயக் கடைகளெல்லாம் மூடி, கறுப்புக் கொடிகளைத் தொங்கவிட்டு வடமாகாணம் மகாதேரரின் மரணத்துக்கான அஞ்சலியைச் செலுத்தவிருந்தது.

‘போன வருஷக் கடைசியிலதான் மல்வத்தை மகாபீடாதிபதி, இன ஐக்கியம் ஏற்பட வேணுமெண்டா முதல்ல அந்த அரசியல் சட்டத்தை மாத்த வேணுமெண்டு பகிரங்கமாய்ச் சொன்னவர். அப்பிடியொரு மகாபீடத்திலயிருந்து அந்த மாதிரிக் கருத்துச் சொன்ன முதல் ஆளும் அவர்தான். தமிழாக்கள் அப்பிடியொரு கௌரவத்தைக் குடுக்கிறதுக்கு முழுவதும் தகுதியான ஆள்தான்’ என்றாள் சாந்தமலர்.

‘அது சரிதான். ஆனா நான் சொல்ல வந்தது அதில்லை, ரீச்சர். அப்பிடிச் சொல்லி ஒரு ஆறு மாசத்துக்குள்ள அவர் செத்திருக்கிறாரே, அதை.... நீங்கள் என்னெண்டு நினைக்கிறியள்?’

‘அந்த விஷயம் மனத்தில பட்டதுதான்’ என்றாள் சாந்தமலர். ‘எண்டாலும் அவருக்கு எண்பத்தெட்டு வயசாயிருந்ததையும் நாங்கள் யோசிக்க வேணுமெல்லோ?’

‘கிழக்கு மாகாணத்தில முந்தி பொங்கு தமிழ் விழாவில பங்குபற்றின ஒரு புத்த சுவாமியையும் ஆரோ சுட்டுத்தான கொண்டினம்?’ பரஞ்சோதியின் ஞாபகம் சரியான சமயத்தில் வெளிவந்திருந்தது.

அதை சாந்தமலரின் சக ஆசிரியை வியந்த நேரத்தில், தாயை உறுக்கமாய்ப் பார்த்தாள் சாந்தமலர். அது ஏனென்று பரஞ்சோதிக்கு விளங்கியிருக்கவில்லை. அதே நேரத்தில் அவளுக்கு இன்னொரு விஷயமும் சொல்லவிருந்தது.

‘போன வருஷம்... ரண்டாயிரத்து மூண்டு மாசி நாலில... சுதந்திர தினத்தை சிறீலங்கா கொண்டாடிச்சுது. அதை துக்க தினமாய் வடமாகாணத்தில எங்கட ஆக்கள் அனுசரிச்சினம். ராணுவம் வந்து கறுப்புக் கொடியளைப் பிடுங்கி ஆக்களையும் அடிச்சுக் கலைச்சிட்டுது. ஆத்திரமடைஞ்ச கொஞ்சப் பேர், இஞ்ச வடமராட்சியிலதான், சிறீலங்காக் கொடியை அறுத்து நெருப்பு வைச்சினம்’ தான் கண்கொண்ட சம்பவமென்று கூறினாள் பரஞ்சோதி.

‘அதை ஏனம்மா, இப்ப சொல்லுறியள்?’

‘துக்க தினம் பற்றிப் பேசினியள். அதுவும் துக்க தினம்தான?’

பரஞ்சோதி மேலே அங்கு நிற்கவில்லை.

அவள் திரும்பி வந்தபோது சக ஆசிரியை போயிருந்தாள்.

அப்போது சாந்தமலர் தாய்க்கு அந்த விபரத்தைச் சொன்னாள்.

அபிப்பிராயங்கள் பரவிச் செல்பவை. அவை வேறு மனங்களில் தம்மை ஸ்தாபிக்கும் திறன் கொண்டவையாயிருக்கின்றன. அதனால் அத்தகைய அபிப்பிராயங்களைக் கொண்ட மனிதர்கள் அந்த இடங்களிலிருந்து அப்புறப்படுத்தப் படுகிறார்கள். என்றென்றைக்குமாக. அத்தகையோரில் பெரும்பாலானவர்கள் சிறைகளிலும் அடைக்கப் படுவதில்லை. காணாமல் ஆக்கப் படுகிறார்கள். இன்னும் சிலர் வேலையிலிருந்து வீடு திரும்புகையில், இரவில் வீட்டிலே தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில் வெளியே இழுத்து வைத்து மர்ம நபர்களால் சுட்டுக் கொல்லப் படுகிறார்கள். சரியாகவோ தவறாகவோ கிடைக்கிற தகவலின்மேல் எடுக்கப்படுகிற நடவடிக்கைகளாக அவை இருக்கின்றன.

கைக்கூலிகளாக விரும்பும் மனிதர்களுக்கு அவர்களது உடம்பெங்கும் செவிகள் முளைக்கின்றன. அவர்கள் எதையும் சொல்ல வருவதில்லை. கேட்பதற்கே வருகிறார்கள். சொல்ல வைப்பதற்காகவே எதையாவது சொல்லவும் அவர்கள் துவங்குகிறார்கள்.

பரஞ்சோதி வாயடைத்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

‘நாங்களுவும் ஏறுமாறாய்ப் பேசேல்ல. நல்லதாய்ப் போச்சு. அந்த மனிஷியும் தனர் உடம்பெல்லாம் காதாய் அலையிற மனுஷி. வெளியாக்களுக்கு முன்னால பேசுறத நாங்கள் கவனமாய்ப் பேசவேணும், அம்மா.’

சாந்தமலர் அதற்குமேல் பேசவில்லை.

குடாநாட்டிலே அப்படியொரு நிலைமை விரிந்து கொண்டு இருக்கிறது. வன்னியிலே வேறொரு நிலைமை உருவாகிக் கொண்டு இருக்கிறது. அவளுக்கு புரிவது கடினமாகவே இருந்தது. ஒன்று மட்டும் அவளுக்கு நிச்சயமாய்த் தெரிந்தது, நிலவிக் கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலை அதிக காலத்துக்குத் தொடராதென்று.

துக்கமாக, பறக்கும் மின்மினிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒருநாள் வெளியிலிருந்து பரஞ்சோதி வீடு வந்தபோது சங்கவி திண்ணையில் இருந்திருந்தாள். தனியாக வந்திருந்தாள்.

வழக்கம்போல உற்சாகமாய் அவள் இல்லைப் போலவும் தோன்றியது.

பரஞ்சோதி எல்லாவற்றையும் கவனித்தவாரே காரியங்கள் பார்த்தாள். அவளிடம் உடனடியாய்க் கேட்பதற்கு எதுவுமிருக்கவில்லை. எத்தனை நாள் நிற்பாளெனக் கேட்கலாம். அவள் சீருடையில் வந்திருக்காதபடியால் வழக்கம் போல் ஐந்து நாட்கள் நிற்பாளென தெரிந்திருந்தது. அவள்தான் எதையாவது கேட்க வேண்டும் அல்லது சொல்ல வேண்டும். அவளோ ஏதோ யோசனையில் மூழ்கிப்போய் இருந்திருந்தாள்.

“சாப்பிடுறியா, சங்கவி? பாணும் வாழைப் பழமும்தான்.”

“சாப்பிடுவமம்மா” அவளது பதிலிலும் அத்தனை அலுப்பு இருந்தது.

“தேத்தண்ணி வைக்கப் போறன். வைச்சு வந்தோடன சாப்பிடுவம்.”

பரஞ்சோதி தேநீர் வைத்துவந்தாள்.

சாப்பிடும்போது கேட்டாள்: “என்ன யோசினை?”

“ம்ச்” அலுத்தாள் சங்கவி. “எனக்கு என்ன நினைக்கிறதெண்டே தெரியேல்லையம்மா.”

“ஏன் அப்பிடிச் சொல்லுறாய்? என்ன நடந்தது? காம்ப்பிலதான் என்னெண்டான்ன நடந்திருக்கும்.”

“ரதியெண்டு எங்கட போராளி ஒருதியை நேற்று கூட்டிக் கொண்டு போச்சினம். இண்டைக்கு மத்தியானம்வரை திரும்பேல்ல. ரதிக்கு என்ன நடந்ததெண்டு ஆரைக் கேக்கிறது? ஆர் கேக்கிறது?”

“கேட்டா சொல்லாம விடமாட்டினமெல்லோ?”

“சொல்லுவினம். ஆனா எனக்கு ஒரு சந்தேகமிருக்கு. முந்தியும் இப்பிடி நடந்திருக்கு. விசாரணைக்கெண்டு கூட்டிக்கொண்டு போன ரண்டு பேர் திரும்பி வரேல்லை. பிறகுதான் தெரிஞ்சது, அவையை டம்ப் பண்ணியாச்செண்டு.”

“பெரிய பிழை எதாவது செய்திருப்பினம்போல.”

“பெரிய பிழைதானம்மா. இயக்கக் காசை பதுக்கினாளவை. கண்டு பிடிச்சிட்டினம்.”

“இதுகளுக்கு மன்னிப்பே குடுக்க மாட்டினமோ?”

“அது அந்த விஷயத்தை விசாரிக்கிற ஆளைப் பொறுத்ததம்மா.”

சிறிதுநேரம் பேசாமலிருந்து சாப்பிட்டாள் பரஞ்சோதி. “எங்கயும் நிலைமை சிக்கலாய்த்தான் இருக்கு. இந்தமாதிரி ஆசை போராளியளுக்கு வாறது சரியான துரோகம், சங்கவி.”

“நீங்களும் கட்டியிருப்பியள்...?”

“பவுணாய்க் கட்டினன். அது கட்டத்தான வேணும். அது சரி, இதுகள் காசை எடுத்து என்னதான் செய்யுங்கள்?”

“ஷோர்ஸ் வீடுகள் இருக்கும். அங்க குடுத்து சொத்துக்களாய்ச் சேர்த்து வைப்பாங்கள். பிறகு இயக்கத்தைவிட்டு விலகிவந்து வெளிநாட்டுக்கு ஓடுவாங்கள். என்னவெல்லாமோ நடக்குது அம்மா, அங்க.”

“சிலதுகள் கலியாணம் செய்யவும் அப்பிடிச் செய்யுங்களோ?”

“இதெல்லாத்தையும் பெட்டையள்தான் செய்யினமெண்டு நினைக்கிறியள்போல. பெடியள்தான் எல்லாம். இதுகள் வேணுமெண்டா உதவியாய் நிண்டிருக்குங்கள். இதெல்லாம் ஒருநாளைக்கு மாட்டுப்படாமல் போகாது. அப்ப தெரியும் அவையினர் அருமை.”

“கலியாணம் செய்ய அனுமதி குடுக்குதோ இப்பவும் இயக்கம்?”

“முந்தியைப்போல குடுத்துக் கொண்டிருக்கு. ஆம்பிளயளுக்கு வயசுக் கட்டுப்பாடிருக்கு. இருபத்தொன்பது வயசானா கலியாணம் செய்யலாம். போராளிப் பெண்ணும் போராளி ஆணுமெண்டா மணக்குழுவில அனுமதியெடுத்து கலியாணம் செய்திட்டு பொம்பிளை இயக்கத்தைவிட்டு விலகியிருந்து குடும்பத்தைப் பாக்கலாம். இப்பெல்லாம் அப்பிடியில்லை. கனபேர் அனுமதியில்லாம விரும்பின ஆக்களோட சேர்ந்து வாழுதுகள்...”

அவள் நிராசைப் பட்டாளா? பரஞ்சோதிக்கு அப்படித்தான் தோன்றியது. அது சங்கவிபற்றி அவள் மனத்தில் இருள்படிந்து கிடந்த மூலையில் ஒரு வெள்ளியைக் காட்டியது. அது மெல்லவாய் இருளைக் கிழித்து சுடர்ந்தது.

சங்கவியின் திடீர் வரவும், சிந்தனையான முகமும், போராளிகள் பற்றிய பேச்சும், தொடர்ந்து அவர்களது கல்யாணம் பற்றிய பிரஸ்தாபமும் அவளது மனத்தை எங்கெல்லாமோ சுழல

வைத்தது. ஒருவேளை... ஒருவேளை... சங்கவிக் கே அப்படியான எண்ணமேதும் உருவாகியிருக்கிறதோ?

அவளையே கேட்காமல் அந்தக் கேள்விக்கு பரஞ்சோதியால் ஒரு பதிலை அடைந்துவிட முடியாது. ஆனால் அது மிகமிக இன்னல் தரக் கூடியது. அவள் பௌதீகார்த்தமாய் தன் உணர்ச்சிப் பிரதிபலிப்புகளைச் செய்ய அப்போதெல்லாம் ஆரம்பித்திருந்தாள். எதையாவது எடுத்து எறிவது... கீழே போட்டு உடைப்பது... இப்படி.

அவள் வேறுவிதமாக சங்கவியை அணுக வேண்டும். “அப்பிடி... அப்பிடி... உனக்கொரு எண்ணமும் இல்லைத்தானா?”

“என்ற வாயைப் பழுதாக்காதயுங்கோ.”

“எனக்கு முந்தியே தெரியுமே, இப்பிடித்தான் சொல்லுவாயெண்டு. நீயும் அப்பிடி மனம் மாறியிட்டியோ எண்டு கேட்டன். கலியாணம் கட்டி குடும்பம் நடத்திற ஆசை இருந்துதெண்டா, நாங்கள் ஏன் இயக்கத்தில சேரப் போறம்?”

சங்கவிக் அவள் யார் சார்பாய்க் கதைக்கிறாளென்று சங்கடம் வந்தது. அவள் அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். முகத்தில் தெரியவில்லை.

“இயக்கத்தில இருக்கிற பெடியள் பெட்டையள் என்னெண்டான்ன செய்யட்டும். அவையினர் விருப்பம், தாய் தேப்பன்ற ஆக்கினையெண்டு என்ன கோதாரி வந்து கலியாணம் செய்யிறதெண்டாலும் செய்து கொண்டு போகட்டும். எங்களுக்கென்ன? தாய் சகோதரங்களினர் விருப்பங்களை நாங்கள் ஏன் பாக்க வேணும்? எரியிற வீட்டில புடுங்கிறது ஆதாயமெண்டு இயக்கக் காசை கொள்ளையடிச்சக் கொண்டு ஆரெண்டான்ன போகட்டும். என்னெண்டான்ன செய்து துலையட்டும். நாங்கள் இயக்கத்துக்கு விசுவாசமாய் கடைசி வரை இருப்பம். அதுதான நீ சொல்ல வாறாய்? எனக்குத் தெரியுமே, என்ற பிள்ளையினர் குணம்.”

பரஞ்சோதி அப்பால் கைகழுவ நடந்தாள்.

சங்கவி கைகழவி வந்தபோது அம்மா திண்ணையில் சுவரோடு சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தாள். அவளது முகத்தில் கண்ணீர் மினுங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

அவள் சங்கவி காண்பதையும் கவனமறுந்திருந்தாள்.

சதி-பதி உறவுகள் நிரந்தரமாய்ப் பிரிக்கப்பட முடியாத காலத்தில், குடும்பமென்பற்கு சாகரமென்று ஒரு பெயரிருந்தது. இப்போதும் அது சாகரமாகவே இருக்கலாம். ஆனால் அதனுள் அழுந்திச் சாகவேண்டிய விதி இப்போது யாருக்கும் இருக்கவில்லை. முன்பானால் ஆண்கள் சந்நியாசம் கொண்டு அந்தச் சாகரத்திலிருந்து மீண்டார்கள். பெண்கள் அவ்வாறு இருந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் அந்தச் சாகரத்திலிருந்து மீண்டு எதிர்கொண்டதும் வேறொரு சாகரமாகவே இருந்தது. மீண்டும் எதிர்கொள்வதும் சாகரமேயெனில், இருக்கிற சாகரத்திலேயே இருக்கலாமென்று அவர்கள் எண்ணியிருக்கக் கூடும். இன்றைக்கு எவருக்குமே குடும்பமென்பது தாண்ட முடியாத சாகரமாயில்லை. எதிர்கொள்வதும் உயிரவலம் கொள்ளும் சாகரமாய் இருக்கவில்லை. பிறகேன் சங்கவி அவ்வளவு பிடிவாதமாய் அதை நினைக்கவும் மறுப்பவளாய் இருக்கிறாள்? பரஞ்சோதியின் மனத்தில் ஒற்றைக் கேள்வியாய் அதுதான் நிலைத்து நின்றது.

சங்கவிக்கு குடும்ப பந்தத்தை அவ்வாறு சாகர சங்கமம் அல்லது சாகர சமாப்தியென எதுவாகவும் எண்ணுகிற பக்குவம் இல்லை.

அவளுக்கு உணர்ச்சியே கொள்ள உடம்பு இருக்கவில்லையென்பது ஒரு வாதமா? எறும்பும் தன் கையால் எண் சாண். அவளுக்கும் அதனளவுக்கான உணர்ச்சி இருக்கவே செய்யும். அது குறித்தே அவள் விலகியிருக்கிறாளெனில் அதை பரஞ்சோதியால் தெளிவடைய வைக்க முடியாது. ஒரு தாயாய் அது எவராலும்தான் செய்யப்பட முடியாது.

அந்தக் கண்கள் கவரும் சக்தி கொண்டிருந்தன. உயிர்த்துவமாய் எப்போதும் அவை பிரகாசிக்கச் செய்தன. ஆனால்... அது...? அது இல்லாத பெண் காமம்கொள்ள நினைப்பது வேடிக்கையானதென நூலோரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால்தான் சங்கவி அவ்வாறு பின்னிற்கிறாளா? ஒருவேளை இன்னும் சிறிது காலத்தில் அவளுக்கே அந்த நினைப்பு தோன்றவும் கூடும். அதுவரை பரஞ்சோதி காத்திருக்க வேண்டியதுதான். ஆனாலும் ஏனோ அவளுக்கு கண் கலங்கி வந்தது.

சங்கவி கவனிப்பது கண்டு பரஞ்சோதி எழுந்து அப்பால் நடந்தாள். என்ன செய்வாளோ? காணியில் எதையாவது செய்துகொண்டிருப்பாள்.

சங்கவிக்கு மனத்தில் வலித்தது.

தான் சாதாரணமாய் இருப்பதாய் எண்ணும்படிதான் அம்மா எப்போதும் நடந்துகொள்கிறாள். தனக்காகவேதான் அப்படியென்றும் சங்கவிக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவளுக்குள் எத்தனை ஆசைகள்... கனவுகள்... அடக்கப் பட்டிருக்கின்றன! அவள் எப்போதும் வாய் திறந்து சொல்லாத ஆசைகளும் கனவுகளும்.

எச்சரிக்கையாகவே வாய் திறந்து... எச்சரிக்கையில்லாமல் அடிபட்டு... அம்மாவுக்கு அப்படித்தானே முடிகிறது?

அவளது எண்ணங்களும் கனவுகளும் சங்கவியால் நிறைவேற்றப்பட முடியாதனவாய் இருக்கலாம். ஆனால் அவற்றை அவள் கௌரவிக்க வேண்டும். அவை அவளிடத்தில் தன் பிள்ளைகள் பற்றியதாகவே இருக்கின்றன.

கணவனை காணாமலாகியவளாய் அவள் இருக்கிறாள். எவ்வளவு கஷ்ட காலங்களிலும் அவரது பேச்சை அவள் எடுத்ததேயில்லை.

வாழ்ந்து களைத்தவளில்லை அவள். களைத்துத்தான் வாழ்ந்தாள். அவளுக்குள்ளும்... அவளுடம்புக்குள்ளும்... அவளுக்கானதாய் எத்தனை உணர்ச்சிகள் பொங்கிக் கொண்டு இருக்க முடியும்? ஆனால் அவளில் அது எப்போதும் வெளிப்பட்டதேயில்லை. தன் வாழ்க்கையை அவள் மறந்திருக்கிறாள்.

அவள் அம்மாவை அவ்வளவு சுலபமாய் ஒதுக்கிவைத்து எண்ணிவிட முடியாது. மகளுக்கு முன்னால் கண்ணீர் விடவும் அஞ்சியிருக்கிற ஒரு தாய் மிக மிக பரிதாபமானவள்.

‘அம்மாவோட சிரிச்சுக் கொண்டு பேச வேணும்’ தீர்மானமாகிக் கொண்டு, சங்கவி அம்மா வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் பின் வளவுக்கு நடந்தாள்.

16

முதல் நாள் மதியத்திலிருந்து செல்விக்கு உடல் நலமில்லாதிருந்தது. இரவில் வெகுநேரம்வரை காய்ச்சலில் அனுங்கிக் கொண்டு கிடந்தவளோடு தூங்காமல் விழித்திருந்தாள் நிலா. காலையில் அவளுக்கு காய்ச்சல் விட்டிருந்தது. என்றாலும் உடம்பு சுகமாயிருந்தால் பத்து மணிக்கு மேலே வந்தால் போதுமென்று செல்வநிதிக்கும் நிலாவுக்கும் கூறிவிட்டு, சரணையும் உதவிக்கு

மறித்து விட்டு மற்றவர்களோடு காண்டிபன் சந்தைக்குப் போயிருந்தான்.

“இன்னுமொருக்கா மன்னார் போய் வந்தாத்தான் காய்ச்சல் செல்வியை விட்டு போகும்போல. இல்லாட்டி இப்பிடித்தான் திரும்பத் திரும்ப வந்துகொண்டிருக்கப் போகுது” என்ற நிலாவின் வேடிக்கையில் சிரித்துக் கொண்டுதான் மூவரும் பத்து மணியளவில் புறப்பட்டிருந்தனர்.

ஐப்பசி தொடங்கியிருந்தும் மாரி வராத காலமாயிருந்தது அது. சுள்ளிட வெய்யில் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் சூரியன் சாய்ந்தே நின்றுருந்ததில் வாதரவத்தை வெளியை அடையும் வரை வெய்யிலின் தாக்கம் இருக்கவில்லை.

பகலில் குண்டு குழிகளைத் தாண்டி சுலபத்தில் சைக்கிளை மிதிக்க முடிந்திருந்தது அவர்களால். ராணுவ தடையரண்களையும், வெளிகளையும், கோயில்களையும் தாண்டி சாவகச்சேரி மகளிர் கல்லூரியையும் கடந்தாயிற்று. தபால் கந்தோரைக் கடந்து வர சாவகச்சேரி ராணுவ சோதனை தடையரண் வந்தது. முன்னாலிருக்கிற ௭9 பாதையில் ஏறிவிட்டால் அடுத்த நூறு மீற்றர் தொலைவில் இருந்தது சாவகச்சேரி சந்தைத் தொகுதிக்கட்டிடம்.

வழக்கமான வேகத்தில் மூவரும் வந்துகொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. பாதையில் சோதனைத் தடையெதுவும் போட்டிருக்கவில்லை. ஆனால் அவர்களது கண்களுக்குத் தெரியாத தடை விழுந்திருந்தது. அவர்கள் காவல் தடையரணுக்கு வர அந்தத் தடையைக் கண்டார்கள்.

மூன்று ராணுவத்தினர் அவர்களை நிற்கும்படி கையை நீட்டினர். வாசலில் அக்கமும் பக்கமுமாய் இரண்டு பேர் நீட்டிய துவக்குகளுடன். ஒரு யுத்த சன்னத்தம்!

நிலா நிதானமாக என்ன பிரச்சினை எனக் கேட்டாள்.

உடனடியாகவே அவளை எரிக்கும் கண்களால் பார்க்கிற ராணுவத்தானிடமிருந்து பதில் வந்தது.

என்ன சொன்னானோ சிங்களத்தில்.

நிலா தங்களுக்கு சிங்களம் தெரியாதென்றாள்.

அதில் நின்றிருந்த ஒருவன், அந்த உடுப்போடு போச முடியாது என்று ஆங்கிலத்தில் சொன்னான்.

“ஏன், இந்த உடுப்புக்கு என்ன? இந்த உடுப்போடுதானே இவ்வளவு நாட்களாக இந்த வழியால் போய் வந்தோம்? இதுவொன்றும் ஆயுதப் போராளிகளின் சீருடையில்லையே. இது இயக்கத்து பெண்களின் நிர்வாக வேலைக்கான சீருடை” என்றாள் நிலா.

அவளுக்கு வார்த்தைகள் படபடத்தன.

அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது, அன்றுவரை தன்னுடைய சீருடையை எரிப்பதற்கிருந்த ராணுவத்தானின் வன்மம்தான் அப்போது வெளிப்பட்டிருக்கிறதென்று.

அவர்கள் கேட்கிற மனநிலையில் இல்லையென்பது வெளியாகவே தெரிந்தது.

“இல்லை, இது புலிப் பெண் போராளிகளின் சீருடைதான்” அவளை முன்னே வந்து தடுத்த ராணுவத்தான் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான்.

அவர்களின் மேலதிகாரியைக் கூப்பிடும்படியும், தாங்கள் அவரோடு பேசிக் கொள்வதாகவும் நிலா கேட்டபோது, அவர்கள் அதற்கான எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. ஆனால் விஷயம் உள்ளே சென்றடைந்திருந்தது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. முகாமில் ஏற்பட்ட அரவமும், வெளியே வந்து சில ராணுவத்தினர் நடப்பதைக் கண்டுகொண்டும் இருப்பதிலிருந்து அது தெளிவானது.

தெருவிலும் போக்குவரத்திலிருந்த பொதுமக்கள் எட்ட எட்டவாய் நின்று பார்த்துவிட்டு போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

சிறிதுநேரத்தில் சம்பவத்தைக் கண்டவர்கள் சென்று தகவலளித்ததன் பேரில் காண்டிபன் சைக்கிளில் ஸ்தலத்துக்கு விரைந்து வந்தான்.

காண்டிபன் வர நிலைமை இன்னும் இறுக்கமானது. “இந்த உடுப்பு போராளியளிந்ர சீருடையாம். இந்த உடுப்போட போகேலாதாம், காண்டிபனண்ணை” நிலா சொன்னாள்.

உடனடியாக அவர்களது முகாம் பொறுப்பதிகாரியை தான் கண்டு பேசவேண்டுமென்றான் காண்டிபன்.

வெளியே கணிசமான பார்வையாளர்கள் கூடிநின்றதில் இனிமேலும் தான் ஒதுங்கியிருக்க முடியாத சந்தர்ப்பத்தைப் புரிந்துகொண்டு பொறுப்பதிகாரி வாசலுக்கு வந்தான்.

பெண்களுக்கான அந்த நிர்வாகச் சீருடையுடன்தான் அவர்கள் அத்தனை நாட்களாக அந்தப் பாதையால் போய் வந்து கொண்டு இருப்பதை காண்டபன் எடுத்துச் சொன்னான். அது போராளிப் பெண்களின் சீருடையல்ல என விளங்கப் படுத்தினான்.

“அந்த உடுப்பு புலிப் பெண் போராளிகளின்தான். அதனால் அவங்கள தடையரண் தாண்டிச் செல்ல அனுமதிக்க மாட்டம்” என்று ஏற்கனவே திட்டமிட்டிருந்தது போலவே அவனும் சொன்னான்.

“புலிகள் இயக்கத்தினரை அவர்களது நிர்வாகச் சீருடையோட செல்வதை தடுக்கிறதால் நீங்கள் யுத்த நிறுத்த விதிகளை மீறுநீங்கள். நீங்கள் இனியும் இவையைத் தடுத்தா நாங்கள் உங்கட மேலிடத்தில் முறைப்பாடு செய்வம்” என்றான் காண்டபன்.

“முறைப்பாடு பண்ணுறதெண்டா பண்ணு” என்றுவிட்டு அப்பால் நகர்ந்தான் பொறுப்பதிகாரி.

தன் மேலதிகாரியுடன் பேசியிருப்பான்போல. திரும்ப வந்து சொன்னான், “அவங்க சேர்ட்டுக்கு மேல கட்டியிருக்கிற அந்த கறுப்பு பெல்டை கழற்றியிட்டு போகட்டும். அப்ப எங்களுக்கு பிரச்சனையில்லே.”

“பெல்டை அவிட்டிட்டு போகட்டுமாமோ?” நிலா சிறினாள். “அது இந்த ஜென்மத்தில நடக்காது காண்டபனண்ணை.”

“பெல்டை அவிழ்க்க வேணும். இல்லாட்டி இந்த தடையரணால போக ஏலாது” என்றான் அவளது சீருடையை எரித்துவிடுமாப்போல வழக்கமாய்ப் பார்க்கிறவன்.

காண்டபன் உடனடியாக கிளிநொச்சியிலுள்ள தங்களின் சமாதான செயலகத்தோடு தொடர்புகொண்டு நிலைமையை விளக்கினான். சமாதான செயலகம் நிலைமையின் சிக்கலை உணர்ந்து யுத்தநிறுத்த கண்காணிப்பு குழுவுக்கு அறிவித்தது. விபரத்தை நிலாவுக்குச் சொன்னான் காண்டபன். “யுத்தநிறுத்த குழு எந்தநேரமும் இஞ்ச வந்திடும். நிலைமையை மோசமாக்காமல் இருக்கட்டுமாம்.”

“பெல்டை கழட்டு. இந்தமாதிரி நீ இதில பெல்டோட நிண்டா உன்னை நான் அரெஸ்ட் பண்ணுவன்” என்று கொதித்தான் ராணுவத்தினன்.

பெண்கள் இருவருக்கும் அந்த அதிகாரத்துக்கு அடங்குகிற எண்ணம் இருக்கவில்லை. “நீ அரெஸ்ட் பண்ணுறது யுத்த நிறுத்த விதி மீறல். நான் ஆயுதம் வைத்திருக்கவில்லை. இது என்னுடைய நிர்வாக சேவைக்கான சீருடை. இந்த அடையாளத்தை அழித்துவிட்டுப் போக நான் ஒருநாளும் சம்மதிக்கமாட்டன்.” நிலா சிறிக்கொண்டிருந்தாள்.

மேலே சிங்களத்தில் அவன் பேசியது எவ்வளவு வன்முறையையும், கொடூரத்தையும், ஆபாசத்தையும் கொண்டிருந்ததென யாருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை.

பிறகு கையிலிருந்த தனது துவக்கைத் தோளில் கொளுவிய ராணுவத்தான் சடாரென அவளது இடுப்பிலுள்ள பெல்டில் கைபோட்டு அதை அவிழ்க்க முயன்றான்.

நொடிப் பொழுது தாமதமில்லாமல் பெல்டை இடுப்போடு சேர்த்து இறுக்கினாள் நிலா.

வீதியால் போய்வந்து கொண்டிருந்தவர்கள் தள்ளி நின்று அதை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

பொறுப்பதிகாரி ராணுவத்தானிடம் ஏதோ சொன்னான். அதைக் காட்சியாக்க வேண்டாமென சொல்லியிருப்பானோ? “நிமால்... எப்பா... எப்பா...”

அதைக்கூட ராணுவத்தான் கேட்கிற நிலைமையில் இல்லை. அவன் ஒரு வெறிநிலையை அடைந்திருந்தான். நாளும் நாளும் அந்தச் சீருடையைக் கண்டு கொதிப்பேறி அதை எரிக்க முடியாத அவலத்தில் இருந்தவன் அவன். அந்த நிலையில், தனது வார்த்தை அந்தப் பெண் போராளியால் மதிக்கப்படாது போனது மட்டுமில்லை, அதை அப்புறப்படுத்துகிற தன் முயற்சியையும் ஒரு அசாதாரண பலத்தைக் காட்டி எதிர்த்து நிற்கிறாள். அவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தோற்றுக் கொண்டிருக்கிறான். அவனால் விட்டுவிட முடியாது.

யாரும் தடுக்க முனையவில்லை.

எந்த பலப் பிரயோகமும் வேண்டாத விளைவுகளை ஏற்படுத்தவே செய்யும்.

“பிளீஸ்... அவளை விடச் சொல்லுங்கோ...” என்று பொறுப்பதிகாரியிடம் காண்டிபன் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான். அவன் அவளுக்குக் கைகொடுத்தாக வேண்டும். அவன் அவர்களது குழுத் தலைவன். அவன் பொறுத்திருப்பதற்கும் ஒரு எல்லை இருந்தது.

எந்த விநாடியிலும் எதுவும் நடக்கலாம்.

அப்போது எதிரே சந்தியிலிருந்து திரும்பி யுத்தநிறுத்த கண்காணிப்பு குழுவினரது வாகனம் வந்தது.

நிமால் என்கிற அந்த ராணுவத்தான் நிலாவின் இடுப்பிலிருந்து கையை எடுத்தான்.

நிலா சுயமரியாதையின் நெருப்பு கொளுந்துவிட்டெரிய ஆக்ரோஷத்தோடு நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளது உடம்பு நடுங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

யுத்த நிறுத்த கண்காணிப்பு குழுவினரிடம் நடந்த சம்பவத்தை விளக்கினான் காண்டிபன். பிறகு, முறைப்பாட்டைக் கையளிக்க விறுவிறென காகிதமெடுத்து எழுதினான்.

யுத்தநிறுத்த கண்காணிப்பு குழுவினர் முகாம் பொறுப்பதிகாரியுடன் பேசினர். அவர்களுக்கும் அது விஷயத்தில் சமரசம் எட்டப் படவில்லை என்றே தெரிந்தது. யாழ்ப்பாண ராணுவ தலைமை அலுவலகத்துடன் கதைத்ததில், அப்போதைக்கு அந்தப் பிரச்சினை ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. விடுதலைப் புலிகளின் இயக்க அரசியல் பொறுப்பாளருடனும், கொழும்பு ராணுவ மேலிடத்துடனும் தொடர்பு கொண்டு அந்த விஷயத்தில் முடிவெடுக்கும் வரை அவர்கள் வழக்கம்போல போய் வருவதற்கு சம்மதமானது.

இயக்க போராளிகள் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டனர்.

ஒரு ஆயுதமற்ற போராட்டத்தை அன்று நிலா முதன்முறையாக எதிர்கொண்டிருந்தாள். அதில் வெல்லவும் செய்திருந்தாள். அது அவளுக்கானது மட்டுமில்லை, ஆயிரம் ஆயிரம் புலிப் பெண் போராளிகளுக்கான போராட்டமும்.

பலாத்காரமாக அவளது இடுப்பு பெல்லை அப்புறப்படுத்த முயற்சித்த ராணுவத்தான் அவசியமில்லாமலே சிரித்துக் கொண்டு அப்பால் நின்று சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவளது

ஒவ்வொரு சிரிப்பிலும் ஒரு ஆணாயும், ஒரு படையாளியாயும், ஒரு சிங்களவனாயும் அவனடைந்த தோல்வி எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

போய்க் கொண்டிருந்தபோது, “காண்டபண்ணை, என்ற உடுப்பை எரிக்கிறமாதிரி பாக்கிறான் ஒருதனெண்டு சொன்னனெல்லோ, அது அவன்தான்” என்றான் நிலா.

காண்டபன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அந்தக் கண்களில் தன் சீருடையை எரித்துவிடும் மூர்க்கம் கண்ட நாளிலிருந்து ஒரு அசம்பாவிதத்தை நிலா எதிர்பார்த்தே இருந்தான். ஆனால் தன் இடுப்பிலே கைபோட்டு பெல்டைக் கழற்றுமளவு ஆகுமென அவள் எண்ணியிருக்கவில்லை. இடுப்பிலே அவனது கை விழுந்து பெல்டை இழுத்தபோது நிலா பதறிப்போனாள். கை தானாகவேதான் இறங்கி பெல்டை அமர்த்திப் பிடித்தது. அது பெண்ணாயும் அவளுக்கு இயன்றிருந்த ஒரு தற்காத்தலின் செயற்பாடுதான். ஆனால் பிறகுதான் அவளுக்கு தெரிந்தது, தான் ஒரு ராணுவத்தானின் வலிமைக்கெதிராகவும் நின்று கொண்டிருக்கிறான் என்பது. இன்னொரு ராணுவத்தான் நிமாலின் உதவிக்கு வந்திருந்தாலும்கூட அவள் அன்றைக்கு விட்டுக் கொடுத்திருக்க மாட்டாள். ஏது விளையுமாயிருந்தாலும்தான்.

முன்னாலிருந்த மூடப்பட்ட விருந்தினர் விடுதி, அதனருகில் உடைந்த நீதிமன்றக் கட்டிடம், எதிர்க்கவிருந்த வெளிக் குண்டுக் காயங்கள் பூசப்பட்ட தேவாலயம் எல்லாம் கடந்து பஸ் நிலையம் தாண்டி அவர்கள் சந்தைக் கட்டிடத்தை அடைந்தனர்.

சம்பவம் ஏற்கனவே அங்கு பரவியிருந்தது. அவளை அவர்கள் பெருமையோடு பார்த்தார்கள். அவளது தோல்வி அவர்களது தோல்வியாகவும் இருந்திருக்குமல்லவா?

யுத்த நிறுத்த உடன்படிக்கை மீறல்களாய் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட புகார்கள் அதுவரை யுத்த நிறுத்த கண்காணிப்புக் குழுவினரிடம் கையளிக்கப் பட்டிருந்தன.

நிலா தானும் நண்பிகள் சிலரும் எண்ணியதுபோலவே யுத்தநிறுத்தம் ஒரு வேகத்தில் தன் முடிவை நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டுகொண்டிருந்தாள்.

கருணா அம்மானின் பிரிவோடு பெரும்பாலும் இயக்கத்தின் பலம் பாதியாயிற்று. அரசியல் தீர்வுக்கான சரியான வழிகாட்டியாயிருந்த அன்ரன் பாலசிங்கம் கடுமையான சுகவீனமுற்றிருந்தது இவை எல்லாவற்றையும்விட பாரதூரமாக இருந்தது. வெளியுலகின் விருத்தி தெரியாத மனிதர்கள் இனி அரசியல் பேசுவார்கள். அது சமாதானத்தை ஒட்டுமொத்தமாய் நிராகரித்த ஒரு அரசியலை நிர்ப்பந்திக்கும்.

சீருடைச் சம்பவம் நடந்த அந்த 2004இன் நடுப் பகுதி, இலங்கை அரசியலில் மிகுந்த தடுமாற்றமான காலமாக இருந்தது. நாளையை நிச்சயிக்க முடியாத கொடூரங்களின் களம் விரிந்திருந்தது. கிழக்கில் மார்கழி 2004 மார்கழியில் ஏற்பட்ட சுனாமி அனர்த்தத்தின் பின்னால் வெகு தீவிரத்துடன் அவை தொடங்கியிருந்தன.

படையிலிருந்து சில ராணுவத்தாரும், சங்கங்களிலிருந்து சில புத்த பிக்குகளும் ஓடிவிடுகிறார்களென்பது அரசினதோ, புத்த சங்கத்தினதோ பலஹீனமேயில்லை. அரசு கிழக்கின்மீதான ஒரு போருக்கு தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டு இருப்பதான தகவல் வெளியே கசிந்திருந்தது. முதலில் அதனுடைய யுத்தம் ராஜதந்திர ரீதியாக இருக்குமென்றும் கதையிருந்தது.

ஒருநாள் சந்தைப் பொறுப்பைக் கைமாற்றிவிட்டு காண்டிபனையும் குழுவினரையும் வன்னிக்கு வரும்படி இயக்க மேலிடத்தின் தகவல் வந்தது.

தன்னைத் தேடியபடி இருக்கும் தன் ஆயுதத்தைக் காணும் தவிப்போடு அந்த நாளை நிலா காத்திருந்தாள்.

அவளை வீட்டுக்குச் சென்றுவர ஒரு நாள் அவகாசம் கொடுத்திருந்தான் காண்டிபன். ஒருநாள் காலையிலே போய் மறுநாள் மாலையில் நிலா புத்தூருக்கு திரும்பினாள். அதற்கு முன்னர் கொடிகாமம் மாவீரர் துயிலுமில்லத்தை சென்று பார்த்து வர அவள் மறக்கவில்லை.

வெண் நடுகல் வரிசைகளில் நூறு நூறு ஆத்மாக்களின் தவிப்பைக் கண்டு கொண்டும், புலம்பலைக் கேட்டுக் கொண்டும் திரும்பியபோது கஜந்தன் அவளது நினைவுக்கு வந்தான்.

2006

1

காலையின் காற்று வன்னியில் வித்தியாசமானது. அது மென்குளிரோடு பசுமையின் ஒரு மணத்தையும், நெல்லிழைகளின் ஒரு மணத்தையும் கொண்டிருக்கும். கதிரெறிந்த நெல்லின் மணம் காற்றிலேறும் விந்தையை சங்கவி பல வேளைகளில் எண்ணியிருக்கிறாள். தூக்கம் கலைந்து அவள் கண்விழித்தபோது, அந்த மென்காற்றின் இழைவில் அவள் பரவசம் கொள்ளும் கந்தம் விரவியிருந்தது.

அதை உணர்ந்தாளாயினும், கடந்த சில நாட்களாக நினைவுகளின் ஆக்கிரமிப்பால் கிளர்ந்திருந்த குதூகலமற்ற மனநிலை, அதை அனுபவிக்க முடியாதபடி அவளை ஆக்கிவிட்டது.

பரஞ்சோதி அடுக்களைக்கு பக்கத்திலுள்ள வாழையடியிலிருந்து சட்டி பானைகளைத் தேய்த்துக் கொண்டிருப்பதை விரியத் திறந்திருந்த முன் கதவினூடாக கூடத்துள் கிடந்திருந்தபடியே கண்டுகொண்டிருந்தாள். அன்று சமையல் நடக்குமோ இல்லையோ, அங்கே அவளிருக்கிற காலகையில் அது நியமம். எண்ணெய் உண்டோ இல்லையோ மாலையில் கைவிளக்கைத் துடைத்து திரிக் கருக்கலை நசுக்கியென என்றும் மாறாத அனுட்டானம் இருப்பதை ஒத்தது அது. விறகடுப்பில் வைக்கிற சருவப் பாணையை சாம்பல், மண்ணென்று போட்டு எப்படித் தேய்த்தாலும் படிந்திருந்த கறுப்பு போய்விடவா போகிறது? சங்கவி சொல்ல நினைத்தாள். அதற்கே அலுப்புப் பட்டவளாய் குழந்தையை அணைத்தபடி பேசாமல் படுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

குழந்தைக்கு மறுபுறத்தில் குணாளன் படுத்தவிடம் வெறுமையாகக் கிடந்தது. ஏற்கனவே வெளியே சென்று விட்டானா, அறைக்குள்ளே

கலிங்கு | 201

வெளிக்கிட்டபடி நிற்கிறானாவென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அப்போது கேற்றடியில் சைக்கிள் ஒன்று கடகடத்தபடி வந்து நின்றது கேட்டது. அதற்காகவே காத்திருந்தவன்போல் அறைக்குள்ளிருந்து அவசரமாய் வெளியே வந்த குணாளன் பாய்ந்தோடினான். சிறிது நேரத்தில் சைக்கிள் மறுபடி கடகடத்தது. சங்கவி சரிந்து படுத்திருந்த நிலையிலேயே தலையை நிமிர்த்த தெரிந்தது, குணாளன் சைக்கிளில் ஏறி போய்க் கொண்டிருப்பது.

‘ம்ஹம்!’ சலிக்கவும் பிடித்த அலுப்பு அது.

தன்னை அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் உணர்வை கடந்த சில தினங்களாய் உணர்ந்து கொண்டிருந்தாலும், அதை என்னவென்று துல்லியமாய் அவளால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அந்த அழுத்தம் ஒரு வெறுமையிலிருந்து கிளம்பியதாய் ஒருபோது புலனாக, அவளுக்கு அது விசித்திரமாய்த் தோன்றியது.

மெய். வெறுமையென்பது திருமணமாகிய மூன்றாவது வருஷத்தில் ஒரு பெண்ணின் குடும்ப வாழ்வில் மிகுந்த பிரலாபத்துக்குரியது. ஒரு வயது தாண்டி தத்துப்பித்து நடையில் திரியும் ஒரு குழந்தை இருக்கிற நிலையில் அது இன்னும் அவலமானது. ஆனாலும் யோசிக்க அதுவே நிஜமென்று சங்கவிக்குத் தோன்றியது. வெறுமை!

அந்த வெறுமை எப்பொழுது தன்னில் ஏற்பட்டதென்று அவளுக்குத் தெளிவில்லை. இடையில் ஏற்பட்டதுதான். இடையிலென்றால் இயக்கத்தில் சேர்ந்த பின்பா, திருமணம் முடித்த பின்பா அல்லது இவையெல்லாவற்றிற்கும் முன்பிருந்தாவென்ற வரையறுப்பு சாத்தியமற்றிருந்தது. ஏறக்குறைய பிந்திய இரு சூழ்நிலைகளில் அவள் குழம்பிய மனநிலையோடு இருந்தாளென்று உத்தேசமாகக் கொண்டாலும், அது வெறுமையாகப் பரிணாமம் பெற்றது எங்ஙனமென்பதற்கு நிறைய விளக்கம் காணவேண்டி இருந்தது.

கிளிநொச்சி முருகன் கோவிலில் கலியாணத்தை முடித்துக் கொண்டு, ஸ்ரெல்லா ஸ்ரூடியோ சென்று மணமக்கள் முழுப் படம் எடுத்தார்கள். பின் வீட்டுக்கு வந்து, அன்றைய மாலையை வந்திருந்த ஓரிரு நண்பர்கள், எதிர்வீட்டுத் தாமரையக்கா ஆகியோருடன் தேநீர் விருந்துக் கலகலப்பில் கழித்துவிட்டு, இரவானதும் அந்த வீட்டின் ஒற்றை அறையுள் முதலிரவுக்காகச் சென்ற வேளையில் கூட, தன்னுள்ளிருந்த உணர்வென்னவென்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. எல்லாம் குழம்பியிருந்தன.

இயக்கத்தின் பயிற்சிக் காலத்தில் சூட்டுப் பயிற்சிக்கு வந்தபோது, முன்னேயுள்ள இலக்கைக் காட்டி துப்பாக்கியைக் கொடுத்தவேளை, அவள் மிக்க அநாயாசமாகத்தான் அதை கையில் வாங்கினாள். அது கண்டிருந்தது, கேட்டிருந்தது, ஸ்பரிசித்திருந்தது. ஆனால் பயிற்சியின் பின் சென்றிக்குப் போகையில் ஒரு ரி56 டாஸ் 1-2ஐ அவளிடம் கொடுத்தபோது, உடம்பெங்கும் புல்லரித்துப் போனாள் சங்கவி. அவளே அதன் பராமரிப்பும், பாதுகாப்புமென்று சொல்லப்பட்டது. அது அவளுடையதானது. அவள் அந்த உரிமையை மானசீகமாக அங்கீகரித்தாள். அதுபோன்ற ஒரு புளுகம் தவிர வேறெந்த உணர்வும் அந்தத் திருமணத்தில் அவளிடத்தில் இருந்திருக்கவில்லை. அவள் தனக்கான ஒரு மனிதனுடன் கணவன் - மனைவிப் பயிற்சியெடுத்தாள். அதுதானே நடந்தது? அது விசித்திரம்!

அவளின் அதே நிலைமையே அவளிடத்திலும் இருந்ததென்பது இன்னும் விசித்திரம். திருமணத்தின் சடங்காக குங்குமமிட்டதுபோல், அந்த அறையுள் நடந்த முதலிரவும் சடங்கின் இன்னொரு அங்கமாகவே இருந்தது. உடல்பூரா பரவியெழுந்த எந்த பரவசத்தின் அறிகுறியுமின்றியே காலையிலெழுந்து அவள் அறையைவிட்டு வெளியே வந்திருந்தாள்.

கணவன்- மனைவி என்பதற்கு மேலே கீழேயான தரத்தில் வேறும் உறவுகள் இருக்கக் கூடுமோ? அப்படி நிச்சயமாய் அவளுக்கு ஒரு எண்ணம் அப்போது முகம் கழுவ கிணற்றடி எழுந்து சென்ற சமயத்தில் வந்தது,

சங்கவி தாயைப் பார்த்தாள். அவள் அப்போதும் பாத்திரம் துலக்குவதில் வெகுத்த ஈடுபாட்டுடன். குழந்தை தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதற்கும் அதிலொரு ஈடுபாடு இருந்திருக்கும். சங்கவி கட்டிலே அமர்ந்தாள்.

அவன் அவளுக்குக் கணவனான அல்லது அவள் அவனுக்கு மனைவியான அல்லது அவர்கள் தம்பதியரான அந்தச் சம்பவம் எப்படி நிகழ்ந்தது?

அவளுக்குள் ஒரு நீண்ட கதை மெல்ல விரிந்தது.

இயக்கத்தில் சேர்வதற்காகவே கிளிநொச்சிக்கு வந்தவள்போல் இரண்டொரு மாதங்களுக்குள்ளாக சங்கவி ஓடிவிட்டதை அவளது தாய்க்கு விருப்பமில்லையென்ற சின்ன வார்த்தையினால் விளங்கப்படுத்திவிட முடியாது. அங்கே வருவதற்கு எடுத்த

முயற்சியும், கடந்த தூரமும், செய்த செலவும், எதிர்கொண்ட ஆபத்துக்களும் மிக அதிகம். அவள் ஆக்கக்கூடிய உள்ளக் கொதிநிலையை அடைந்து நாளாக நாளாகத்தான் பழைய நிலைக்கு அடங்கி வந்தாள்.

சங்கவி பயிற்சியெல்லாம் முடித்து ஆயுததாரியாய் தன் ரி56 உடன் வந்த போது, சிரித்துக் கொண்டு அவள் மறைத்துவிட்ட கண்ணீரில் அவளது மனநிலையின் எல்லாக் கூறுகளும் தெளிவாகவே தெரிந்தன. அவள் போருக்குப் புதல்வனைக் கொடுத்தவளாயிருந்தாள். மேலே அவள் பிள்ளைகளை இழக்கவோ பிரியவோ கூட முடியாதவளாய் இருந்தாள். ஆனாலும் சங்கவியின் முடிவினை பின்னர் தாங்கினாள். அதுவும் சுமையான ஒரு கடமையெனத் தெளிந்தாள்.

ஆயினும் சங்கவியின் பிந்திய நடவடிக்கைகளில் அவள் குழம்பிப் போனாள். அம்மாவென தானிருந்தும், அக்காவென இரண்டு பேர்கள் இருந்தும் ஒரு வார்த்தைகூட இன்றி தன்னிஷ்டமாய், அதுவும் ஒரு போராளியையே மணம் செய்ய முடிவெடுத்தது, பரஞ்சோதிக்கு துண்டாய்ப் பிடிக்கவில்லை. சங்கவிக்கு இயக்கம் தேவையில்லையெனில் விலகிவிடுவதில் அவளுக்குத் தடையில்லை. அதற்காகவே ஒரு திருமணம் தேவையாயிருந்திருப்பினும், இயக்கம் சாராத ஒரு மாப்பிள்ளையை தங்களால் தேர்ந்திருக்க முடியுமென்பது அவளது ஆதங்கமாயிருந்தது. அதனால் ஒப்பியும் ஒப்பாமலுமான ஈரொட்டு நிலையே குணாளன்-சங்கவி திருமணத்தில் அவளுக்கிருந்தது. அதையும் மறுதலிக்க முடியாத காரணத்தில் அந்த நிலையெடுத்தாள். அனைத்தும் அறிவாள் சங்கவி.

குணாளனை இயக்கப் போராளியாக பல சமயங்களில் சங்கவி கண்டிருக்கிறாள். எங்கேயென்று புள்ளிவைத்துச் சொல்லமுடியாத தருணங்கள் அவை. சினமோ சிரிப்போவற்ற ஒரு நெற்றி சுருக்கிய பார்வையில் அவன் அவளைப் பார்த்திருந்தது அவளுக்கு ஞாபகம். ஒருபோது கூட நின்றுருந்த நீலகேசி கூட சொன்னாள், 'என்ன, ரண்டாவதொண்டுக்கு அடிபோடுற மாதிரி இருக்கு, பார்வை'யென. ஆனால் அந்த உறுத்துப் பார்வைக்காரனை நெருக்கமாய் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பமொன்று 2002 மாசியில் அவளுக்கு ஏற்பட்டது. அன்ரன் பாலசிங்கமும், அவரது மனைவி அடேலும் இங்கிலாந்திலிருந்து நேரே வன்னி மண் வந்துசேர்ந்த அந்த நாளில் அது சம்பவித்திருந்தது.

இரணைமடு நீர்த் தேக்கத்தில் அந்த கூவர் கிறாபற் வந்து இறங்கிய நிகழ்வை நம்ப மறுத்த விழிகளுடன்தான் அவள்

பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். வெளிநாட்டிலிருந்து இலங்கை வராமல் இலங்கைக்குள்ளிருந்த வன்னிக்குள் வருவதென்பது என்றைக்கும் ஒரு சரித்திரம். தலைவர் பிரபாகரன் நின்றிருக்கிறார். அவரது பார்வை அந்த ஒல்லியான உருவத்தில் இரண்டு மூன்று தடவைகள் வந்து பதிந்து மீள்கின்றது. தன் உடல்வாகுதான் அதன் காரணமோவென ஒரு வெக்கறை அவளில் படிகிறது. இருந்தும் மலர்ச்சியும், தெம்பும் காட்டி அவள் முகத்தை வைத்திருக்கிறாள்.

ஒருபோது விதூஷா அழைக்க எட்டிநடந்து போனவள் மீண்டும் தன்னிடத்துக்கு வந்த பின் தலைவரைப் பார்த்தபோது மெல்லிய பிரகாசத்துடன் அவரது பார்வை அவளிலிருந்து விலகிக் கொண்டிருக்கிறது. அவள் சமாதானமாகிறாள், தன்னின் அந்த ஒல்லி உடம்புக்குள்ளிருந்த வலிமையை தலைவர் கண்டுகொண்டிருப்பாரென.

அவர் பின்னால் தமிழ்ச்செல்வன். இன்னும் தமிழீழக் காவல்துறைப் பொறுப்பாளர் நடேசன், கடற்படைத் தளபதி சூசை, நிதித்துறைப் பொறுப்பாளர் தமிழேந்தி ஆகியவர்களுக்குப் பின்னால் விதூஷா, துர்க்கா போன்ற கேணல்கள் என விடுதலைப் புலிகள் இயக்க முக்கியஸ்தர்களெல்லாம் அங்கே நிற்கிறார்கள். எல்லோர் முகங்களும் விகசித்துப் போயிருக்கின்றன.

அதே விகசிப்பிலிருந்த குணானை அங்கேதான் அவள் கண்டாள். மிக அருகில் நின்றிருந்தான். அவளிலுமிருந்த அந்த விகசிப்பை அவன் என்ன மாதிரி உணர்ந்தானோ? தன் உள்ளத்தில் விண்டெழுந்த உணர்ச்சியைக் கசியவிட அது சரியான சந்தர்ப்பமென அவன் நினைத்திருக்கக் கூடும். கிட்ட வந்த ஒரு தருணத்தில் அவன் கேட்டான், 'கனக்கப் பேச வேணும். வீட்டை போற நாளில சொன்னா வந்து பாக்கிறன். வீடு இஞ்ச... கனகாம்பிகைக்குளத்திலதான?' என.

அவன் வீட்டைத் தெரிந்து வைத்திருந்தது ஆச்சரியமாயிருந்தது அவளுக்கு. அதுபோல் அவன் பேசவிருக்கிற விஷயத்தை அறிய ஆவலுமிருந்தது.

எல்லாரும் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவள் அடேலுக்கு உதவியாக வந்தவள். 'இந்த மாசம் பதினெட்டில வீட்டை போறன். அஞ்ச நாள் நிப்பன்' என்று விட்டு அவள் அவசரமாய் விலகினாள்.

அந்த பதினெட்டில் அவள் வீட்டில் நின்றிருந்தபோது, அவன் பற்றிய நினைப்பையே அவள் மறந்திருந்த நிலையில், குணாளன் அங்கே வந்தான். ஒரு சாரமும், கடல் நீல காக்கிச் சட்டையும் போட்டிருந்தான். அவள் திகைத்துப் போனாலும் உள்ளே வரச்சொல்லி கதிரை எடுத்துப் போட்டாள். பரஞ்சோதி இந்த விஷயங்களில் குறை சொல்ல முடியாதவள். இரண்டொரு வாரத்தைகள் குணாளனோடு பேசிவிட்டு தேநீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். பின் அப்பால் போய்விட்டாள்.

வெளியே போய்ப் பேச அவன் நினைத்தை உள்ளே பேச வாய்ப்பான பொழுதில் அவன் சொன்னான்: 'இயக்கத்திலிருந்து விலத்தியிருந்தாய் இருக்கிறன்.'

அவள் திகைத்தாள். மேலும் அதை ஏன் தன்னிடம் சொல்ல வேண்டும்? பலபேர் செய்கிறார்கள். அதுபோல் இயக்கத்தின் அனுமதியைப் பெற்று விலக வேண்டியதுதானே? முக்கியமான எந்தப் பொறுப்பிலுமிருக்காத அவனுக்கு தண்டனை கூட பெரிதாகக் கிடைத்துவிடாது. ஆனால் தன்னிடம் அவன் அதைச் சொல்வதற்கான காரணத்தை அவள் அறிய விரும்பினாள். அதனால் 'ம்' சொல்லி தொடர்ந்து கேட்கத் தயாரானாள்.

அவன் தொடர்ந்தான்: 'இயக்கத்திலிருந்து விலகுறதுக்கு ஒரு வலுவான காரணம் வேணும். நீரும் கேள்விப்பட்டிருப்பீர், இப்ப கன இயக்கப் போராளியள் கலியாணம் செய்து கொண்டு பொது வாழ்க்கைக்குத் திரும்புறத. வாழ்க்கையை நாங்கள் வாழாமல் அழிச்சிடக் குடாது, சொரூபா. நான் செற்றிலாகியிட முடிவெடுத்திட்டன்.'

'கலியாணம் செய்துகொண்டு...?'

'செற்றிலாகிறதுக்கு கலியாணமில்லை. இயக்கத்திலிருந்து விலகுறதுக்குத்தான் கலியாணம். ஆனா நான் விரும்புற ஆள் என்னை விரும்புறதாய் இருந்தாத்தான் கலியாணமும்.'

'அப்ப... ஆள் மனத்தில ரெடியாய் இருக்கு?' சிரிக்காமலேதான் கேட்டாள்.

அவன் சிரித்தபடி சொன்னான்: 'இருக்கு. நான் செற்றிலாகிறதெண்டா வெளிநாட்டிலதான் செற்றிலாவன். கனடாவில என்ர அண்ணையும், இங்கிலாந்தில அக்காவும்

இருக்கினம். அப்பவே அவை கேட்டவைதான், அங்க வந்திடச் சொல்லி. எனக்குத்தான் விருப்பமிருக்கேல்லை. சண்டை ஒரு தீராத வேட்கையாய் இருந்திட்டுது. இனி சண்டைக்கும் வாய்ப்பிருக்காதெண்டதால் இயக்கத்தில முந்தின பிடிப்பு இல்லை. சும்மா ஆயுதத்தையும் கொண்டு சுத்தித் திரியிறது ஒரு போராளியினர் வாழ்க்கையில்லைத்தானா?

அதைக்கூட அவன் அவளிடம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அவள் அவனது நண்பிகூட இல்லை. பார்த்த பழக்கம் மட்டுமே. இருந்தும் ஏன் அவளைத் தேடிவந்து தன் அபிப்பிராயத்தை இறக்கிவைக்கும் சுமைதாங்கியாய் எண்ணினான்? சமாதான சூழ்நிலை பற்றி ஒரு பிழையான புரிதலும் அவன் கொண்டிருந்ததாய்த் தோன்றியது. அதை அவள் குறிப்பிட பின்வாங்கவில்லை. 'இப்பிடியே சண்டையில்லாமல் தீர்வு வந்திடுமெண்டு நீர் நினைக்கிறமாதிரித் தெரியுது. நீர் எவ்வளவு காலம் இயக்கத்தில இருக்கிறீர், எத்தினை களத்தில நிண்டிரெண்டு எனக்கு உண்மையில் ஒண்டும் தெரியா. நான் இப்ப மூண்டு வருஷமாய் இயக்கத்தில இருக்கிறேன். என்ற அறிவுக்கெட்டினமட்டில ஜெனிவாப் பேச்சு வார்த்தையால தீர்வை எட்டலாமெண்டு நான் நினைக்கேல்லை. இயக்கத்துக்கும் அந்த நம்பிக்கையிருக்கெண்டு சொல்லேலாது.'

அவளது நிச்சயமான பேச்சை எதிர்பார்க்காதவன்போல் அவன் ஒரு கணம் தடுமாறினான். பின் தெளிந்துகொண்டு, 'உம்மட அனுபவம் எப்பிடிப் பாத்தாலும் களத்தில நிண்ட அனுபவமாய்த்தான் இருக்கேலும். சனங்களோட பழகிற என்ற அனுபவத்தை வைச்சுப் பாக்கேக்க, எனக்கு சண்டை இனி சாத்தியமில்லையெண்டுதான் படுகுது. எந்தச் சனமாச்சும் இப்ப சண்டை துவங்குமெண்டா விரும்புங்களெண்டு நெக்கிறிரோ?' என்றான்.

அவள் வாதத்துக்குத் தயாராயில்லை. அது அவளின் அபிப்பிராயம். அவளுக்கே இயக்கத்தை விட்டுவிடலாமாவென்று ஒரு யோசனை இருந்தது. அது 'செற்றி'லாகிறதுக்காக இல்லை. அம்மாவுக்காக. இரண்டு அக்காக்களுக்குமாக. நுளம்புபோல அவர்களில்தான் அவள் குத்திக் குத்தி ரத்தமுறிஞ்சி வளர்ந்தாள். தமிழீழமே இறுதி லட்சியமென்று நினைத்திருக்கிற அளவில் சமாதானம் வந்துவிடாது. ஆனால் நோர்வேயும், ஐப்பானும், இந்தியாவும், ஐரோப்பிய ஒன்றியமும், ஐநாவும் இந்த நோர்வே பேச்சுவார்த்தையில் அவ்வளவு தீவிரம் கொண்டிருக்கிற வகையில் உடன்படியாக யுத்தமும் மூண்டுவிடாது.

அவன் சொன்னதுபோல ஆயுதத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் ஊர்வலம் வருவதுதான் ஒரு போராளியின் செயற்பாடாக ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது. சில மூத்த தலைவர்கள் இன்னும் அதிகாரமும், சொகுசும் கொண்டு உலா வருவதில் உண்மையிருக்கிறது. ஒருவேளை சாதாரண போராளிக்கு அந்த வசதி வாய்ப்புக்கள் இல்லையென்ற போதும் நிலைமை பொதுவில் அதுதான். அவன் சரியாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறான். ஆனால் அந்த முடிவை அவள் எதற்காக ஆதரிக்க வேண்டும்?

‘எங்களுக்கும் அம்மா, அப்பா, தங்கச்சி, அண்ணை, அக்காவெண்டு குடும்பமிருக்கு, சொரூபி. அவையினர் ஆசையளை நிறைவேற்றுகடமையும் இருக்கு’ என அவன் தொடர்ந்து சொல்ல ஆரம்பித்தான். ‘எங்கட இனத்தினர் அவலத்தைப் போக்கிறதுக்காக ஒரு யுத்தத்தில ஏழெட்டு வருஷத்தை செலவழிச்சிட்டு எல்லாரும் நிண்டுகொண்டிருக்கிறம். இனியாச்சும் அவையினர் ஆசாபாசங்களை நாங்கள் யோசிக்க வேணும். பிரதீபனைத் தெரியுமெல்லோ? எங்கட ஊர்ப் பெடியன்தான். நல்ல கூட்டாளி. என்னைப் பற்றி வேணுமெண்டா அவனைக் கேட்டாச் சொல்லுவான்.’

அவன் எதைநோக்கி நகருகிறானென அவளுக்குத் தெளிவு வந்தது. இனி என்ன கேட்கப் போகிறானென்பதையும் அவள் ஊகம் கொண்டாள். எதிர்பார்த்தபடியே அவன் சிறிதுநேரத்தில் அதைக் கேட்டான். ‘கனநாள் கண்டிருக்கிறன். காணுற எல்லாரும் ஞாபகத்தில இருக்கிறேல்லை. ஆனா உம்மை கனநாளாய் நினைச்சிருக்கிறன், சொரூபா. உம்மட விருப்பத்தைக் கேக்கத்தான் இப்ப நான் வந்தது.’

அவள் ஆச்சரியத்தோடு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன் எந்த அனுமானத்தையும் கொண்டுவிட முடியாத பார்வையாக இருந்தது அது. அவை எதையும் வெளிக்காட்டி விடாத உட்கடத்திக் கண்களாய் மட்டும் அப்போது இயங்கின.

அவள் நினைத்திருந்ததேயில்லை ஒரு திருமணம் பற்றி. காமமூறும் உடம்பில்லை அவளுக்கு. மேலும் அந்தத் திசையில் அவளது கனவுகள் விரிந்ததுமில்லை. அவள் ஒரு நல்வாழ்க்கையை அம்மாவுக்கும் அக்காக்களுக்கும்தான் கனவாய்க் கண்டாள். அம்மாவின் அந்தளவு அலைச்சல் உலைச்சல்கள் காலகாலத்துக்கும் அவளுக்குப் போதுமென்று நினைத்தாள். அவள் தன்னைப் பற்றி பெரிதாக அல்ல, சிறிதாகவும் நினைத்திருக்கவில்லை.

அவளிடம்தான் குணாளன் கேட்டிருக்கிறான், பார்த்த நாளிலிருந்து மனத்திலிருப்பதாகவும், தன்னைத் திருமணம் செய்ய சம்மதமாவென்றும்.

திடுதிப்பான அணுகுதலாயிருந்தாலும், அவனது பேச்சில் அவள் அசூயை கொள்ளவில்லை. அந்த வெளிப்படையான அணுகுமுறையை ஆரோக்கியமானதாகக் கருத அவளால் முடியும். அவனது விருப்பத்தை அவள் யோசிக்கலாம். ஆனால் அதற்குள் ஒரு உறுத்தல் இருந்தது. 'செற்றி'லாகிற விஷயத்தில் அவன் கனடாவையும், இங்கிலாந்தையும் இழுத்ததில் ஒரு ஒவ்வாமையை அவள் கண்டாள். அது ஒரு முடிவாக, தீர்மானமாக இருந்ததைவிட, ஒரு தாபமாக அவனுள் கனன்று கொண்டிருந்ததை அவளால் காண முடிந்திருந்தது.

வெளிநாடு செல்லவிருப்பதென்பது தூண்டியில் கொளுவப் பட்டுள்ள இரை. அவள் அதைப் புரிந்தாள். ஒரு போராளியான தன்னிடமே அந்த இரையை அவன் பரீட்சிப்பதில் அவளுக்கு கோபம் வந்தது. சிலரால் அவ்வளவு சின்னத்தனமாகவும் கதைக்க முடிகிறதுதானென எண்ணி அடக்கிக் கொண்டாள்.

வெளிநாடு செல்ல உத்தேசித்திருப்பதால் இயக்கத்திலிருந்து விலக விரும்புகிறவன், இயக்கத்திலிருந்து விலக திருமணமென்ற ஒற்றைக் காரணத்தைச் சொல்கிறவன், அதைச் செயற்படுத்துவதற்காய் எவளையாவது கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டியதுதானே? 'கன தரம் கண்டன், மறக்க முடியேல்ல' என்ற காதல் வளையத்தை ஏன் வீச வேண்டும்? அவளை ஏன் ஒரு உள்நோக்கத்தோடுபோல் மய்யமாக்க வேண்டும்? அவள் எங்கே, எப்போது, யாருக்குச் சொன்னாள் தான் இயக்கத்திலிருந்து விலகப் போவதாக? அல்லது எங்கே, எப்போது, யாருக்குச் சொன்னாள், வெளிநாடு செல்ல விரும்புவதாக? அவ்வளவு சாதாரணமானதா ஒரு கொள்கைப் பற்றோடு இயக்கத்தில் சேர்ந்த அவளை அதிலிருந்து இழுத்தெடுத்து கலியாணம் செய்வது?

அவன் சொன்ன மூல கரிசனங்கள் அவளிடமும் உண்டு. ஆனால் உடனடியாக எந்தத் தீர்மானமும் அவள் கொண்டிருக்கவில்லை.

இயக்கம் ஒரு தளையாக தன்னை இறுக்கிவருவதை கடந்த சில மாதங்களாக அவள் உணர முடிந்திருந்தாள். ஆனால் அதற்காகக்கூட அவள் இயக்கத்திலிருந்து விலகுகிற எண்ணத்தைக் கொள்ள மாட்டாள்.

அம்மாவுக்காக அதைச் செய்யலாம். அக்காமாருக்காகச் செய்யலாம். அதற்காக அவள் திருமணமே செய்து கொள்ள வேண்டியதான ஒரு நிஜம் இருக்கிறது. ஒரு போராளியான அவனைத் திருமணம் செய்தால், குடும்பத்தைப் பராமரிக்க பெண்ணை இயக்கத்திலிருந்து விலகுவதற்கான அனுமதியை இயக்கம் வழங்கும். திருமணத்தை அவள் நினைத்திருக்காவிட்டாலென்ன, இயக்கத்திலிருந்து விலகுவதின் சாத்தியம் அங்கே துவங்குகிறது.

அதைச் செய்யாமலே விட்டுவிடலாமாயினும் அவள் யோசிப்பதாகச் சொன்னாள்.

‘யோசிச்ச முடிவைச் சொனாள்போது’ மென்றுவிட்டு அவன் போய்விட்டான்.

அந்த ஐந்து நாள் விடுமுறை முடிவதன் முன் பல தனிமைகளில் குணாளன் அவளுக்கு ஞாபகமாகி விட்டான். அவளே மறுத்தாலும் விடாப்பிடியாக திரும்பத் திரும்ப ஞாபகமாகிக் கொண்டிருந்தான். படையணிக்குத் திரும்பிய சங்கவி சிறிதுநாளில் பிரதீபனைத் தேடிக்கண்டுபிடித்தான். குணாளனைப் பற்றிக் கேட்டான். ‘நீண்டகாலப் போராளி. சண்டையளில் அதிகமாய் பங்குபற்றேல்லயெண்டாலும், நல்லாய்க் கதைக்கக் கூடிய ஆள். சனங்களோட நயமாயும், பயமாயும் பேசி இயக்கத்துக்கு பவுணும், ஆளும் சேர்க்கிறதில் கெட்டிக்காரன். நல்லவன்தான். என்னவொண்டு, பெரிய நினைப்பு,.. எதையும் பெரிசாத்தான் கதைப்பான். ரண்டு அண்ணையும் ரண்டு அக்காவும் வெளியில் இருக்கினமெண்டு சொல்லிக் கொண்டு திரிஞ்சான் கொஞ்சநாள். எனக்குத் தெரிஞ்சமட்டில் உவன்தான் குடும்பத்தில மூத்த பிள்ளை. வசதியானவன்... ஏ.எல். படிச்சவன்’ என்றான்.

குணாளனைச் சந்திக்கச் சொல்லி அவனிடமே சொல்லியனுப்பினாள்.

ஒரு சித்திரை மாதத்தில் திருமணம் நடந்தது. வைகாசி மாதத்தில் தான் இயக்கத்திலிருந்து விலக விரும்புவதை மேலிடத்துக்கு அறிவித்தான் குணாளன். மூன்று மாதங்கள் ‘பணிஷ்மென்ற’ கிடைத்தது. அது முடிய வந்து நல்லபிள்ளைபோல வீட்டிலே தங்கியிருந்தான். கார்த்திகாவை சங்கவி கருவாகியதும், ரமேஷோடும், சிவாவோடும் சேர்ந்து வன்னி முழுக்க அலைந்தான். நாளாக ஆக அவனது நடத்தையில் புதிரேறியது. தொடர்ந்து பல நாள்களை அவன் எங்கோ தங்கி வந்தான். சங்கவி யோசிக்கத் துவங்கினாள்.

அவள் எதற்காகத் திருமணம் செய்தாள்? அதுதான் அப்போது அவளிலிருந்த கேள்வி.

அவள் காதலுக்காக அதைச் செய்யவில்லை. காமத்துக்காய்ச் செய்யவில்லை. ஒரு குழந்தை வேண்டுமென்றும் செய்யவில்லை. தன் குடும்ப நன்மைக்காய்ச் செய்தாள். அவள் கலியாணம் செய்ததில் குடும்பத்துக்கு என்ன நன்மை கிடைத்தது?

அவன் தரப்பிலும் அதுதான் சமன்பாடு. காதலுக்காகவோ, கடமைக்காகவோ அன்றி காபந்துக்காகச் செய்திருக்கிறான். எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கி காபந்துக்காக மட்டும் செய்யப்படும் ஒரு திருமணத்தில் ஏன் அந்த வெறுமை வந்து விழுந்துவிடாது?

நிச்சயமாய் அது சங்கவியில் விழுந்தது. ஆனால் குணாளனில் விழவில்லையே.

அவன் என்ன செய்கிறான், எங்கு செல்கிறான், யார் யார் வந்து அவனுடன் பேசுகிறார்கள், என்ன பேசுகிறார்கள் என்பதொன்றும் அவள் அறியாள். அவனது நண்பன் ரமேஷ் மட்டும் அக்கா... அக்காவென்று மிகுந்த வாரப்பாட்டோடு அவளுடன் கதைபேச்சுகளை வைத்திருந்தான். அவனும் நண்பனுக்கு மிக விசுவாசமாக இருந்தான். எந்த விஷயமும் அவனிடமிருந்து என்றும் கசிந்ததில்லை.

இயல்பல்லாத விதமாய் குணாளன் நடப்பதாய்த்தானே அவளுக்குத் தோன்றிக் கொண்டு இருக்கின்றது? இயக்கத்தை விட்டிருக்கிறவனிடம் துவக்கு எதற்கு? வீட்டுக்கு வரும்போது இடுப்பிலிருந்து அதை உருவி யாராவது ஒரு நண்பனிடம் வாசலில்வைத்து கொடுத்துவிட்டுத்தான் உள்ளே வருகிறான். துவக்கை வைத்து என்ன செய்கிறான்? தமிழீழ காவல்துறையிடம் அகப்பட்டால் அவனது நிலைமை என்னவாகுமென்பதையோசித்தானா? இத்தகைய புதிர்களால் அவள் தன் வெறுமையும் புதிரும் இன்னமின்னும் அதிகரிக்கப் பெறுகிறாள்.

அன்று காலை அவன் எங்கோ வெளியே போயிருக்கிறான். மாலை வருவானா, மறுநாள் வருவானாவென்பது அவளுக்குத் தெரியாது. வருவானாவென்பதும் தெரியாது. தூக்கத்துக்காக மட்டுமே, 'காலமை வெள்ளெண எழும்பவேணு'மென்று அவசரமாய் வீட்டுக்கு வருபவனிடமிருந்து அவள் என்னத்தை அறிந்துவிட

முடியும்? படுத்தவுடன் தூங்கி விடுகிறான். தூங்கியவுடன் குறட்டை போகிறது.

அவளால் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை. அவள் இயக்கத்திலிருந்து விலகியிருந்தாலும், அவளுக்கு தன் இனத்தின் எதிர்காலம் பற்றி நிறைந்த கரிசனம் இருந்தது. இயக்கத்தின் கருத்து, செயற்பாடுகளென எல்லாம் அறிந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவ்வப்பொழுது அவளது படையணித் தோழி நீலகேசி வந்து போகிறாள். அவள் மூலமே எல்லாம் அறிகிறாள். சொந்த விஷயங்கள் பற்றி சில நேரம்தான் பேசுகிறார்கள். ஒருமுறை தான் கல்யாணம் செய்யப் போவதாக நீலகேசி சொன்னாள். 'கலியாணம் செய்யிறதுக்காக இயக்கத்தை விடாத' என்றாள் இவள். 'இயக்கத்தை விடத்தான கலியாணம்' என்று சிரித்தாள் அவள். இயக்கத்தின் எதிர்காலம் என்னவாகுமென்ற எண்ணத்திலேயே அன்றைக்கு பாதி இரவு இவளுக்குத் தூக்கமிழந்து போனது.

கருணாம்மான் பிரிந்து சென்ற நாட்களின் பின்னால் அவர் சேர்ந்த கூட்டுகளும், அரசுசார்பு நிலைப்பாடுகளும் எண்ணும்போதெல்லாம் இவளை வறுத்தெடுத்திருந்தன. குணாளன் எள்ளத்தனை கரிசனமும் சகலதும் இழந்துபோயிருக்கிற மக்கள்மீதுகூட, காட்டவில்லை. யுத்தம் துவங்குவதன் முன் அவர்களுக்கு ஒரு வீடு இருந்தது, ஒரு வாழ்க்கை இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது...? ஊரையே இழந்திருக்கிறார்கள். அவர்களது நிலை எந்தக் கணத்திலும் எவருக்கும் கரிசனத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். அவளின் நிலைப்பாடு அது. ஆனால் குணாளன் தூங்கினான். குறட்டை விட்டான்.

எந்த அக்கறையும் அவள்மீதோ பிள்ளைமீதோ கொண்டிராதது போலவே அவனது நடத்தைகள் இருக்கின்றன. திரும்பமுடியாத ஒரு வழியில் அவளது பயணம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அவள் இனிச் செய்ய எதுவுமில்லை. வருவதை எதிர்கொள்ளத் தயாராயிருப்பதே முடிவாயிருந்தது. தன் வெறுமையை அவள் தானேதான் சமாளித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சிந்தனையிலிருந்து மீண்ட சங்கவியின் பார்வை வீதியில் பரந்தது. அந்த அதிகாலையில் நித்தியா வெளிக்கிட்டு ஒரு பாய்க்குடன் போய்க் கொண்டிருந்தாள். அவளது கையசைப்பு கண்டு தானும் கையசைத்தாள்.

முற்றத்திலிருந்த பரஞ்சோதி கொஞ்சம் சத்தமாகவே யோசித்தாள். “கொழும்புக்கு போறாபோல. ம்... சீவியத்துக்கு வழி வேணுமே!”

அம்மாவுக்கு ஏன் அந்தமாதிரி புத்தி போகிறதென்று முன்பும் சங்கவி நினைத்திருக்கிறாள். ‘சீவியத்துக்கு வழி பண்ண’ கொழும்புக்குத்தான் ஏன் போகவேணும்? இஞ்ச யாழ்ப்பாணத்திலயே உழைக்கலாமே? சிலபேர் உழைக்கினம்தான?’

நித்தியாவின் கதை சங்கவிக்குத் தெரியும். அவளே சொல்லியிருக்கிறாள். அப்போது எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறாளென்பதும், ஏன் போகிறாளென்பதும் கூட, சங்கவிக்குத் தெரியும். யாருக்கும் திறந்துவிடாத ரகசியமாய் வைத்திருக்க நித்தியா கேட்டிருக்கிறாள். நித்தியா கேட்டிருக்காவிட்டாலும் அதை ரகசியமாய்த்தான் வைத்திருக்க வேண்டுமென்று சங்கவிக்குத் தெரியும். அது ஓர் உயிர் காப்பு சார்ந்த ரகசியம். அவள் மீண்டும் நினைக்கவும் கருதியிராத ரகசியத்தை அம்மாவுக்கேனும் தான் வெளிப்படுத்திவிட முடியாது. எதிர்வீட்டு தாமரையக்காவோடு கதைபேச்சு இருக்கிறது நித்தியாவுக்கு. ஆனால் தன் அந்தரங்கங்களைப் பரிமாற நித்தியா அவளிடம்தானே ஓடிவருகிறாள்? ஒரு வாக்கு கொடுத்த பொறுப்பு அவளில் இருக்கிறது.

காலம், வேவுகளின் கொடுங்கரங்கள் பற்றியதாக இருக்கிறது. யார் யாரைக் காட்டிக் கொடுப்பரென்று நிறுதிட்டமான வரைவுகளேதும் இல்லை. தாய் மகனை, மகள் தந்தையை, அண்ணன் தங்கையை, தம்பி அக்காவையென உறவுகள் அரண்செய்யாத துறையாக அது இருந்தது. அரசாங்கம், கட்சிகள், புலிகள், பிற இயக்கங்கள் எல்லாமே அந்த அச்சில்தான் சுழன்றுகொண்டிருந்தன. வெள்ளை வான் பயங்கரம் சென்ற வருஷத்தைவிட இம்முறை அதிகம். யாழிலிருந்தும் கொழும்பிலிருந்தும் அதுபற்றிய கதைகள் காற்றிலும், அச்சிலுமாய் நிறைய வருகின்றன. காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் உறவுகளென ஒரு பெருந்தொகையே இருக்கிறது. அது இருபதாயிரத்தைத் தாண்டிவிட்டதென அண்மையில் ஒரு தகவலில் பார்த்தாள். அவர்களெல்லாம் ஒரு அமைப்பாய்க் கூடி காணாமல் ஆக்கப்பட்ட தங்கள் உறவுகள் பற்றிய தகவல்களை அறிய வற்புறுத்திக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்நிலையில் நித்தியாவின் விண்ணப்பம் நியாயமானது. அவள் வேவு கரங்கள் எங்கெங்கும் செறிந்திருந்த ஒரு இயக்கத்துக்கு எதிராக அந்த ரகசியக் காப்பைச் செய்து கொண்டிருக்கிறாள்.

அவளுக்கு துணிச்சல் அதிகம்தானென எண்ணினாள் சங்கவி. இல்லாவிட்டால் தன் மன ஈறல்களைக் கொட்டித் தீர்க்க எந்த இயக்கத்துக்காக அஞ்சித் திரிகிறாளோ, அந்த இயக்கத்தின் முன்னாள் போராளியையே அவள் தேர்ந்திருக்க மாட்டாள். இன்னொருவகையில் அதையே சரியான தேர்வாகவும் கொள்ளமுடியும். அவளுக்கே ஏதாவது இடுக்கண் நேருங்கால், அந்த விவகாரத்தை வெளியரங்கில் எடுத்துவர மனோதிடமும், நடைமுறை விவகாரங்களும் அறிந்தவர்களால் மட்டுமே சாத்தியப்படும்.

ஒருவேளை அவளது தேர்வுக்கு அனுகூலமானவை நிறைவேறாது போனாலும், பிரதிகூலங்கள் நிச்சயமாக நேர்ந்துவிடக்கூடாதென்ற சங்கல்பம் சங்கவிடம் இருந்தது.

1990களில் ரெலோ இயக்க உறுப்பினர்கள் தேடித்தேடிக் கட்டம் போட்டு, ஒரு திடீர்த் தாக்குதலில் புலிகளால் அழித்தொழிக்கப்பட்ட வரலாறு இன்னும் ரத்த ஈரலிப்புடன் இருக்கிறது. அத் தாக்குதலில் ஸ்ரீசபாரத்தினத்துடன் இயக்கத்தின் முக்கிய உறுப்பினர்கள் பலரும் கொலை செய்யப்பட்டனர். முக்கியஸ்தனாய் இல்லாத ஆனால் தங்களுக்கு எதிராக நிற்கக்கூடிய ஒருவனும் அப்போது புலிகளால் கட்டம் போடப்பட்டவனாக இருந்தான். அவன்தான் நித்தியாவின் கணவன். தாக்குதலில் அவன் மரணமாகிவிட்டதாக எல்லோரும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், எவ்வாறோ அவர்களது குறியிலிருந்து தப்பிவிட்டவன் ஓட்டமாய், நடையாய், பட்டினியாய் நான்கு நாட்களின் பின் கொழும்பை அடைந்து பாணந்துறையிலுள்ள ஒரு நண்பனிடத்தில் தஞ்சம் கொண்டான்.

கடைசியாய் ஒருமுறை தன் கணவனின் முகத்தைக்கூட காணமுடியாது போய்விட்டதேயென்று ஆறாத் துயரப்பட்டாள் நித்தியா. நினைவைக் கைவிட முடியாமல் அவள் தன் கணவனுக்காகக் கைவிட்டதுதான் குங்குமம்.

அந்த நெற்றி ஒரு பிறைநிலாவின் அழகைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. பிறைநிலா பொதுவாகவே பெண்களின் நெற்றிக்கு ஒப்பாகச் சொல்லப்பட்டினும், அந்தளவு பொருத்தம் வேறு பெண்களுக்கு வாய்க்கவில்லை. அவள் அம்மா தலைதலையாய் அடித்து அரற்றித் திரிந்தது அந்த நெற்றியைப் பார்த்துத்தான்.

மூன்று மாதங்களின் பின் ஒரு நாள் செய்தியொன்று ரகசியமாக வந்ததின்மேல் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டாள் நித்தியா. ஒரு வாரத்தின் பின் அவள் திரும்பி கட்டைவேலி வந்தபோது,

அவள் நெற்றியிலே ஒரு பருப்பளவு சிவப்புப் பொட்டிருந்தது. வேண்டிய வேண்டாதார் பார்வைகள் தீட்சண்யிக்க துக்கம் களைந்து மோகமாய்ச் சிரித்தாள் அவள். வேண்டிய வேண்டாதார் அவள் மறுகலியாணத்துக்குத் தயாராகிவிட்டதாக விஞ்ஞாபனம் செய்தார்கள். நித்தியா உள்ளுள்ளாய்த் துடித்தாலும், தன் ரகசியத்தின் போர்வையாக தானெறிந்த வளையம் வேலை செய்வதில் திருப்தியோடு தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

ஒரு வருஷத்துள் அவள் கட்டைவேலியிலிருந்து கனகாம்பிகைக் குளத்துக்கு தன் தாயாரோடு வந்துவிட்டது, துக்கத்தை ஆற்ற மட்டுமல்ல, யாழ்ப்பாணம் இன்னும் புலிகளின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தமையாலேயே ஆகும். என்றைக்கு யாழ்ப்பாணம் ராணுவத்தின் கையில் விழுந்து, வன்னிக்கு புலிகள் புலம்பெயர்கிறார்களோ, அன்றைக்கு ஒரு மரண யாத்திரையை மேற்கொண்டு அவள் மறுபடி கட்டைவேலி போய்விடுகிறாள்.

இரண்டாயிரத்து இரண்டு பெப்ரவரி 22இல் ஏ9 பாதை திறக்க மறுபடி கிளிநொச்சி வந்தாள். எங்கிருந்தும் அவள் கொழும்புக்குப் போய் வருவது தவறவேயில்லை. அதை ஒரு சாகசமாய் சரசம் தோன்ற அவள் நிகழ்த்திக் காட்டினாள். அதுவே நாளடைவில் அவள் காவித் திரியும் அபாண்டத்தின் மூலமாயும் ஆனது.

பரஞ்சோதி அதை நம்பிவிட்டாளென்று தெரிந்தது. ஆனாலும் அவளது அப்போதைய வயதை அம்மா யோசித்திருக்கலாம். நாற்பது வயதுக்கு மேலே, கொழும்பிலே இருந்தாலும்கூட பரவாயில்லை, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பு போய் வேசையாடுகிறாளென்று எண்ணுவதற்கு, உண்மையிலேயே ஒரு கடின மனம்தான் வேண்டியிருந்திருக்கும். பரஞ்சோதிக்கே அவளுக்குச் சற்று மேலேயான வயதுதான்.

முதல் நாளே சங்கவியிடத்தில் நித்தியா சொல்லியிருந்தாள். 'சங்கவி, நாளைக்கு கொழும்புக்குப் போறன். முக்கியமான ஒரு நாளாயிருக்கப் போகுது வாற வெள்ளிக்கிழமை. எல்லாம் திரும்பிவந்து விவரமாய்ச் சொல்லுறன். அதுக்குப் பிறகு எனக்கு ரகசியமில்லை, சங்கவி. வரேக்க என்ற பதினைஞ்சு பதினாறு வருஷத்திய பாரத்தை அங்க விட்டிட்டுத்தான் வருவன்' என.

'சந்தோஷம், நித்யாக்கா. ஏனோ சகோதரம்மாதிரி ஒரு பற்று உங்களில. நீங்கள் சந்தோஷமாயிருந்தா எனக்கும் சந்தோஷம்தான்' என்றாள் சங்கவி.

‘என்னஒண்டு, இருவது வரியமாய் இருக்கிற சோகத்தை நான் திரும்பவும் இஞ்சதான் கொண்டு வர வேணும்.’

என்ன சொல்கிறாளென்பது புரியாமல் சங்கவி அவளை நோக்கி நிமிர்ந்தாள்.

‘வேறயென்ன, சங்கவி. அந்தாள் உயிரோட இருக்கிறத காட்டேலாததால... மலடியாய்த்தான இன்னும் இருக்கிறன்? அந்தப் பாரத்தை எப்ப நான் இறக்கி வைக்கேலும்?’

அப்போது நித்தியாவின் கண்களிலிருந்து நீர் பொலபொலவென உதிர்ந்துகொண்டிருந்தது. தடுக்க சங்கவி முயலவில்லை. அது தடுக்க நிற்கக் கூடியதல்லவென்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

தன் நெடுங் காலத்திய துன்பத்தின் முடிவை அறிந்துவர அந்தப் பயணத்தை மேற்கொள்கிறாள் நித்தியா. தன் துயரத்தின் முடிவு எதிலிருந்தாயிருக்கும்? எப்போதாயிருக்கும்? ஏங்கினாள் சங்கவி.

குழந்தை எழுந்து, “அம்மா”வென அழைத்துக் கேட்டது. சங்கவி கிணற்றுக் கட்டிலிருந்து எழுந்து வீட்டுக்கு நடந்தாள்.

மேங்களால் மூடுண்டு கிடந்தது சந்திரன். மெல்லிய வெளிச்சம் ஊடுருவியிருந்த அந்த இரவில் பெருமர இலைகளும் கலைக்காத நிசப்தம் செறிந்திருந்தது. பவனம் அசைவறுத்திருந்து அழுக்கமாய்த் திணிந்திருந்தது. தென்கிழக்கிலிருந்து பரந்துவந்த கரிய மேகங்கள் துவைக்கப் போட்ட துணிக் கும்பல்போல் திணிந்து கிடந்தபடி மெதுவாக வடதிசை நோக்கி ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன.

இரவு எப்போதும் கிளர்ச்சி தருவதாக இருந்து வந்திருந்தது கலாவதிக்கு. சின்ன வயதிலிருந்தே அந்தப் பிரியம். இதுதான் காரணமென்று எதைச் சொல்ல?

எத்தனையோ இரவுகளை, எத்தனையோ காரணங்களுக்காக அவள் தூங்காமல் கழித்திருக்கிறாள். அவை அவளது பகலின் வலிகளையும் வதைகளையும் ஆற்றுவனவாக, மறக்கப் பண்ணுவனவாக இருந்தன. தூக்கத்தை இடறிய அப்பாவின் தடவல்களும், கொஞ்சல்களும் அவளுக்கு இரவில்தானே கிடைத்தன? இரண்டு குண்டிகளையும் அடக்கக் கூடிய பெரிய மரக் கை அவருக்கு. நீட்டு நீட்டான விரல்களும். பகலில் அடித்த அதே கையாலேயே அடிபட்ட இடங்களை அவர் சொஸ்தம் செய்கிற போது பயமும் சுகமுமான கலவையில் அவள் கண்மூடிக் கிடந்திருக்கிறாள். வளர்ந்த பிறகான அவளின் சுகக் கனவுகளின் மூலமாய் அவையே இருந்திருக்க முடியும். அதை பகுத்துணரும் தேவையும் நேரமும் எப்போதும் அவளுக்குப் பொருந்திவரவில்லை. அதை அவள் எண்ணியதேயில்லை என்பதுதான் அதிலுள்ள சூட்சுமம்.

பகலைவிட இருண்ட பூமியே அவளுக்கு ரசிக்கும்படியாக என்றும் இருந்துவந்தது. நட்சத்திரங்களும், மேகங்களும், சிலபோது சந்திரனும், நிறைந்து விழுந்திருக்கும் நிசப்தப் பின்னணியில், அத்தனை அழகானவையாகத் தோன்றியிருந்தன. அவளை

நினைவுகளின் தடத்தில் மிக இலகுவாக அவை நடத்திச் சென்றன. அது அவளது சுயத்துக்கு மட்டுமான உலகமாக இருந்து வந்தது.

அன்றைய இரவு அவை எல்லாவற்றையும்விட வித்தியாசமானது. அன்று அவள் ஒரு காத்திருப்பில் ஏக்கமும் ஏமாற்றமும் பொங்கிப் பெருகப் பெருக விழித்திருக்கிறாள்.

அவற்றையெல்லாம் ஒரு சப்த சமிக்ஞை அவளிலிருந்து தூசாய்ப் பறக்க வைத்துவிடக் கூடியது. ஆனால் விடியல் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிற அந்த நேரம் வரைக்கும் அந்த சமிக்ஞை எழுவேயில்லை.

எல்லோரும் வீட்டில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த நேரமது. படுக்கையிலிருந்து எழுந்த அவ்வப்போதான மெல்லிய மூச்சொலிகளின் சீர், அவர்கள் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருப்பதை கலாவதிக்கு உறுதி செய்தது. முல்லைத்தீவு-மாங்குளம் பாதையும் நள்ளிரவுக்கு மேலான அந்த நேரத்தில் அரவமறுத்திருந்தது. இன்னும் சிறிதுநேரத்தில் அம்மன் கோவில் மணியோசை ஒலிக்கத் தொடங்கிவிடும். ஊர் விடிந்துவிடும். மனித சஞ்சாரம் வெகுத்துவிடும்.

ஆனால் அப்போது அவள் எதிர்பார்த்த பூரண நிசப்தம் அது. பூரண சஞ்சார அடக்கமும். ஆனால் சமிக்ஞை...?

கல் நோட்டாய், மக்கி நோட்டாய் மாறிமாறித் தொடர்ந்த அப்பெருவீதியில் முள்ளியவளை சைவப் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சமீபமாக அமைந்திருந்தது அந்த இடம். அதில் பத்து பன்னிரண்டு வீடுகள். ஒருபக்கம் மழைநீரோடும் வாய்க்கால். அதனோரமாய் நின்றிருந்தது ஒரு முதிர்ந்த மருதமரம். கிட்ட இருந்தது வாய்க்கால் நீர் பாய்வதற்கான மதகு. அதனோடு ஒட்டிப் பரந்து ஆடாதோடை, செம்மணத்தி, பன்னை, கண்டல், பாவட்டை, கன்னா ஆகிய முட்புதர்ப் பற்றையோடு தொடர்ந்திருந்த பலவகை மரங்களின் கூடல். அதில் பாலை, முதிரை, யாவறணை, புன்னை, சிறுபுன்னை, வாகை, மருது, தேக்கு, இலுப்பை, ஆல், சடவக்கை, விண்ணாங்கு, சமண்டலை, கட்டுமா, குலா, வீரை, கருங்காலி, இலுப்பை, குத்தி, காட்டுப்புளி, குருத்து, நாவல், விடத்தல், மகிழ் ஆதிய வன்னிநில மரங்களும் செடிகளும் நின்றிருந்தன. அப்பாலுள்ள தரைவையில் மேய வரும் மந்தைகள் நீரருந்தும் பாறைகள் மிதந்திருந்த ஒரு நீர்நிலை. அதற்குமப்பால் ஒரு சிறு வயல் வெளி. அதிலிருந்து தொடர்ந்தது வளர்ப்புக் காடு. கண்ணுக்கெட்டிய

தூரம்வரை சமஉயரத்தில் வளர்ந்த தேக்குமரங்களின் வரிசை. அரசாங்கத்தின் 1960ஆம் ஆண்டுக் கூட்டுறவு காடமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட முதலாவது வளர்ப்புக் காடு அது. அவற்றின்மேல் மேகங்கள் பதிந்திறங்கி வனவுலாச் செய்யும் காட்சி அற்புதமாயிருக்கும். காடு வளர்ப்புத் திட்டத்தினாலேயே குடிகள் அதிகம் பெருகாத ஒரு துண்டாய் ஒதுங்கியிருந்தது அந்த குடிமனைச் சூழல்.

அத்தகைய வீட்டுத் தொகுதியில், அடித்திருந்த பூர்வீக வர்ணம் வெள்ளையா மஞ்சளாவென தெரியாதபடி சுவர்கள் எண்ணெய்ப்ப பசையும், அழுக்கும், பென்சில் கீறல்களுமாய்க் கறுத்துக் கிடந்த அந்த பழைய கூரையேய்ந்த கல்வீட்டுத் திண்ணையில் அரவமறுத்து, செவிப்புலம் தீட்டி அமர்ந்திருந்தாள் கலாவதி.

விறாந்தையிலிருந்து பார்க்கத் தெரிந்த வானம், இதோ விடிந்துவிடப் போகிறதென்ற மனஅவசத்தை அவளில் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. நொய்த இடமெங்கும் துடித்திருந்த ராகத்தை இன்னுமே இழையவிட்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லையென்று அறுதியாய் அவளுக்கு உணர்தலாயிற்று. பிரியன் இனி வரமாட்டான்.

வீட்டையையுள் அம்மா, அக்கா தயாவதி, அவளின் இரண்டு பிள்ளைகள், தம்பி கணநாதன் யாவரதும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த உறக்கத்தின் சீரான மூச்சுக்கள் எந்த நேரத்திலும் விசைமாறிப் போகலாம். போகட்டுமென்றே அவளுக்கும் பட்டது. அது இனி அவன் வரமாட்டானென்ற திண்ணத்தின்மேல் பட்ட எரிச்சல்.

அவள் இனி படுப்பதும், தூக்கம் வராதென்று நிச்சயமான பின், தேவையில்லாதது. முடிவாக விழுந்த ஏமாற்றத்தில் மனத்திலும் உடம்பிலும் திகைந்தெழுந்திருந்த உணர்ச்சிகளை மெல்ல அவள் எரிக்கத் துவங்கினாள்.

அது அன்றைய சந்திப்பின் ஏமாற்றம் மட்டுமேயென்றும், தான் வரமுடியாது போன காரணத்தை விளக்க அன்று மதியத்திலோ சாயந்தரத்திலோ பிரியன் சந்திக்க வருவானென்றும், தன்னை வலுவாக நம்பவைக்க முயன்றாள்.

அப்போது கிழக்கில் வெளிச்சம் தெரியவாரம்பித்தது.

இனி அம்மா எழுந்துவந்து, விடியவிடிய அவள் விழித்திருப்பதுபற்றிக் கேட்டுவிடுவாளென அவள் அஞ்சத்

தேவையில்லை. எழுந்து முற்றத்தில் அங்குமிங்குமாய் நடந்தாள். மேலே திரையோடிய மேகத்துள் இன்னும் சந்திரன் மறைந்திருப்பது தெரிந்தது. அவனை நேர்நேராய்க் காண அவள் இலச்சைப்படாமல் முடியாதிருந்தாள். அவன் அவளது வெறுமேனி கண்டிருந்தவன். அவளில் புரியப்பட்ட சம்போகம் பார்த்திருந்தவன். மேகத்திரை தென்பாட்டில் அசைந்து போய்க்கொண்டிருப்பினும், தொடர்ந்தும் சந்திரனை அது மறைத்தபடியே இருந்துவிட வேண்டுமென அதனாலேயே அவள் ஆதங்கப் பட்டாள்.

எல்லோரும் நிலா, சந்திரிகை, வெண்மதி, தண்மதி, மதியென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், அவளுக்கு மட்டும் ஏன் சந்திரனைனவானது என்பது தெரியவில்லை. அது ஒரு ஆணின் படிமமாயே அவளது மனத்தில் விழுந்திருந்தது. அதனால்தான் அவள் வெட்கப்பட நேர்ந்திருந்ததா?

அது அப்போது அவளுக்கு முக்கியமில்லை. பிரியன் ஏன் வராத போனான்? தன்னை அனுபவிக்க மட்டுமே அந்தளவு விடாப்பிடியாகச் சுற்றிச் சுற்றித் திரிந்தானா? தனது உடம்பேதான் அவனது குறியாய் இருந்ததா? ஒருபோது, அவன் தன்னை நெருங்காமல், தானேதான் அவனைத் தேவையென்று நெருங்கி நெருங்கி ஓடினாளோவென்றும் ஒரு பதைத்த நினைப்பு அவளில் ஊறியது. அவை எல்லாவற்றிலும் சாத்தியங்கள் இருந்தன.

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்புதான் பிரியனை அவள் முதன்முதலாக முன்னாலுள்ள வீதியிலே கண்டாள். யாரையோ சைக்கிளில் பின்னுக்கு இருத்தி மூசாமூசு வேகமாக உழக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனது கரிய மேனியில் குளித்தது போல் நீர் வார்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் களைப்பே அறியாதனபோல் அந்தக் கண்கள் மட்டும் உயிர்ப் பிழம்பாய் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. அந்தளவு தீட்சண்யத்தை, தலைவரின் கண்களில் தவிர பிறரெவர் கண்களிலும் அவள் அதுவரை கண்டதில்லை. அக்கணமே அவள் ஆகர்ஷமாகிப் போனாள். திரும்பித் திரும்பி பார்த்துக் கொண்டே சென்றாள், திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடி சென்றவனை.

அடுத்து ஒரு வாரத்துள் ஒரு மாலை விரிகிற நேரத்தில் மதகடியில் அவனை மறுபடி கண்டாள். கழன்ற சைக்கிள் செயினை அதன் பல்லில் கொளுவ தெண்டிப்பவன்போல் ஒரு குச்சித் தடியைக் கையில் வைத்தபடி குந்தியிருந்து பார்வையை அவள் வீட்டின்மேல் எறிந்து கொண்டிருந்தான். வாசலடி கூட்ட வெளியே வந்தவள்

அவனைக் கண்டு கணநேரம் ஸ்தம்பித்தாள். ‘பொழுதுபட்ட நேரத்தில விளக்குமாறு போட வேண்டாம். வா, நாளைக்குப் பாக்கலா’ மென தாய் உள்ளேயிருந்து கத்தினாள். ‘வெளியதான கூட்டி ஒதுக்கப் போறன்’ என்றுவிட்டு அவள் பெருக்க ஆரம்பித்த போது, மனமெல்லாம் ஓர் இனிய சங்கீதம் அவளுக்கு இசைந்து கொண்டிருந்தது. முகமெல்லாம் மலர்ச்சி படர்ந்து விட்டிருந்தது. ஒரு முறுவலோடு அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி அவன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு போனான்.

அதே வசீகரமான கண்களோடு அவன் அவ்வப்போது அவள் நினைவுகளில் வந்துகொண்டே இருந்தான். வேண்டாம் அந்த எண்ணமென்று அறிவு ஆலோசனை சொல்லியது. ‘கலா, அந்தக் கண்கள் நல்லம் இல்லையடி.’

‘ஏன், அந்தக் கண்ணுக்கென்ன?’

‘அது அகப்பட்டவளையெல்லாம் வாரியிழுத்து பஸ்மமாக்குகிற கண்.’

‘அதன் தீட்சண்யத்தைக் கண்டாயோ?’

‘அபூர்வமானதுதான்.’

‘தலைவர் கண்ணின் தீட்சண்யமாயில்லை?’

‘தலைவர் கண்ணை நீ கண்டிருக்கிறாயா?’

‘ஓ. பல தடவை. தூரத்தில்தான். ஆனால் கண் எனக்குத் தெரிந்தது. போட்டோவில் வெகு கிட்டவாய்ப் பார்த்திருக்கிறேன்.’

‘அது பத்தாது. நேரில் நின்று பார்த்திருக்க வேணும். இது அவரின் கண்ணில்லை.’

‘பிறகு...?’

‘இது அவளின் வேஷம். போர்வை. உள்ளே கிடந்து அலையாய் அடிக்கிறதே அதுதான் நிஜம். அந்தப் போர்வை விலக, அந்த ஆகர்ஷ அலைகள் காமச் சுனையிலிருந்து அடிப்பதை நீ காண்பாய்.’

மேலே அந்த விவாதத்தைத் தன்னுள் தொடர அவள் விரும்பவில்லை. அந்தச் சுனையின் அலையடிப்பை அவளுமே கண்டிருந்தாள்.

அதற்கடுத்த வாரத்தில் இரண்டு மூன்று மாலைகளில் அவனை அவள் அதே இடத்தில் கண்டாள். மருதமரத்தின் முன்னாலிருந்த மதகில் பஸ்சுக்காய்ப்போல் அமர்ந்திருந்தான். இப்போது அவனைக் காணும் ஏக்கம் அவளில் ஆரம்பமாகியிருந்தது.

யார் அவன்? முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவனா? வெளி மாவட்டம் ஏதாவதிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்ததா? எப்போது வந்தான்? அண்மைக் காலத்தில் முல்லைத்தீவிலிருந்து கிளிநொச்சி ஈறான அவ் வன்னிப் பெருநிலப் பரப்பில் அவனை எங்கேயும் கண்டதாய் ஞாபகமில்லை அவளுக்கு. போராளியாகவோ, முந்தின போராளியாகவோகூடத் தெரியவில்லை. என்ன வேலை செய்கிறான்? பலதும் நினைக்கவிருந்தது.

ஆனாலும் அவளுக்கு துரோகங்களும், கபடங்களும் பற்றிய விஷயம் சிந்தையில் எட்டவேயில்லை. மட்டுமில்லை. அவையெதுவும் எட்டாதவிடமாக தமிழீழமும் மனத்தில் வார்பட்டிருந்தது. அது அவர்களின் ராஜ்யம். அவர்களின் கொடியே எங்கும் பறக்கிறது. சமாதானத்தையோ சண்டையையோ தீர்மானிக்கும் சர்வ வல்லமை கொண்டவர்களாய் அவர்களே இருக்கிறார்கள். அண்மையில் ஜெனிவா பேச்சுவார்த்தை மேசையிலிருந்தும் அவர்கள் சடுதியில் வெளிநடப்புச் செய்திருந்தனர். அந்த சர்வ வல்லமையைச் சொல்லித்தான் தினம்தினம் புலிகளின் வானொலி மக்களின் மனங்களை உசுப்பேற்றுகின்றது. எந்தப் பெண்ணையும் எவரும் கெடுத்துவிட்டுப் போதலென்பதை சாத்தியமறச் செய்திருந்தன தமிழீழத்தின் காவற்றுறைச் சட்டங்கள். அது ஒரு பெரும் பலமாக பலர் மனங்களிலும் இருந்தது. அன்று தன் மனத்திலும் அதுதான் இருந்ததென்பதை இப்போது அவள் புரிந்தாள். அதுவே தன்னை மெல்ல மெல்ல முன்னகர்த்தி அடுத்து வந்த ஓர் இருள் விழுந்த பொழுதில் அந்த அந்நியனைச் சந்திக்கும் திடத்தை, அவனது காமச்சனைக்குள் ஆழ்ந்துவிடும் அபேட்சையைக் கொடுத்ததோ? சதிரம் பதற நினைத்தாள் கலாவதி.

இப்படித்தான் அந்த முதல் சந்திப்பில் உரையாடல் நடந்திருந்தது.

‘என்ன பேர்?’

‘கலாவதி. உம்மட பேர்...?’

‘பிரியன்.’

‘வெறுமன பிரியனோ?’

‘ஈழப்பிரியன்.’

‘ஓ...!’

‘வேலை முடிஞ்சு வீட்டை போயிட்டு வருவன். நேரஞ் செண்டிடும்தான். ஆனா தனியாகக் கதைக்கவேணும். வந்தாச் சந்திப்பிரோ? பின்னால இருக்கிற வெறுங்காணிக்குள்ள நிப்பன்’ என்ற அவனுடைய கேள்விக்கு தான் பிரியமென்று சிரிப்பில் காட்டியதை அப்போது அவள் ஞாபகமானாள்.

அன்று இரவு காற்றற்று வெம்மை கனத்திருந்தது. குளித்த மேனியில் வியர்வை அரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

அன்று அவன் தீர்மானமாயிருந்தானென்று நெருங்கியவுடனேயே அவளுக்குத் தெரிந்தது.

வீட்டின் பின்னாலுள்ள துண்டு மரக் கூடலுள் அவன் நின்றிருக்கிறான். ஆடுகள் போட்ட வேலிக் கண்டாயத்தால் அவள் அவனை நெருங்குகிறாள். எங்கிருந்தோ அருவிபோல் பொங்கி மேனியெங்குமாய்ப் பிரவாகித்திருந்த ராகம், அவளின் கீழுதட்டை, கன்னத்தை, கீழிறங்கி இளமுலைகளை, மேலும் கீழிறங்கி பொக்கிளைச் சூழ்ந்த பரப்பை, அதன்மேலும் கீழிறங்கி அடிவயிற்றை, அப்பாலும் இறங்கி பெருந்தொடைப் பொருத்தை மோதிச் சிலிர்த்த வைக்கிறது.

அவளை இதமாக அவன் ஆலிங்கனம் பண்ணுகிறான். அவள் விலக முனைந்து, விலகாது நிற்கிறாள். அவளை யோசிக்கவும் முடியாமல் பிரக்ஞையிலிருந்து இழுத்து வெளியே எறிந்த ஆலிங்கனமாயிருந்தது அது. அப்படியே அவளை மரக் கூடலுக்கு இடையிலுள்ள புல்வெளியை நோக்கி காற்றில் மிதத்திச் செல்லுகிறான் அவன். புல்லும் நோகாமல் பசுமையில் சரியப் பண்ணுகிறான். காமம் உச்சந்தலையிலடித்து இறங்குகிறபொழுதில் கண்திறக்க அவளுக்குத் தெரிகிறது, மேகத்தின் பின்னாலிருந்த சந்திரன். யாரோ பார்த்திருந்ததுபோன்ற துணுக்கம். சந்திரன்தான். ஆனாலும் ஆணாகியவன். குப்பென அவள் கண்ணும் மனமும் சிவந்துபோகிறாள்.

பிரியன் விலகி பக்கத்தே புல் தரையில் சாய, மெதுவாய்ச் சரிந்து அவன் முகம் பார்த்து அப்போதுதான் ஓர் அவதியில் போல் கேட்கிறாள், 'என்னைக் கல்யாணம் பண்ணுவியளெல்லோ?' என்று.

'இப்ப நடந்தது எங்கட கலியாணம்தானே?' என மெல்ல வெண்பல் பளீரிட அவன் சொல்கிறான். பிறகு எழுந்தவன், 'முக்கிமான வேலையொண்டிருக்கு. கிளிநொச்சி போறன். ஒரு கிழமைக்கு மேலயாகும் திரும்பி வர. வந்தாப் பிறகு சந்திக்கிறன்' என்றுவிட்டு இருளில் மறைகிறான்.

அவள் வீட்டுக்கு வர தன்னைத் தயார்படுத்த வேண்டி வெகுநேரமிருந்து அந்த இடத்தில் சிரமப்பட்டாள்.

அப்போதும் சந்திரன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மேகத்தின் பின்னால் ஒளிந்திருந்துதான். அவன் சிரித்துமிருக்கலாமென ஏனோ அவள் எண்ணினாள்.

யோசிக்கையில் அன்றைக்கு தானடைந்தது இன்பமாவென்றே அவளுக்குத் தெரியாதிருந்தது. ஒரு வாழ்க்கை பரியந்த உச்சபட்ச உறவின் தொடக்கம் அந்தமாதிரி நடந்தது அவளுக்கு எப்போது நினைத்தாலும் மனவுளைச்சலைக் கொடுத்தது.

வீதியில் யுவர்களும் யுவதிகளுமாக ஒரு கூட்டம் போராளிகள் சைக்கிளில் போய்க் கொண்டிருந்தனர். வன்னியின் காலகளில் துலக்கமான இந்தக் காட்சி வழக்கமாகத் தென்படுவதுதான். கடமைக்குப் போவதும், அதிலிருந்து திரும்புவதுமாக அது. ஆனாலும் அன்றைய இயங்குதலில் ஓர் அவசரத்தின் விசை தென்பட்டது கலாவுக்கு. அவர்கள் பேச்சொலியுமற்ற மௌனத்துள் அந்தளவு விரைவாக ஏன் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்?

திரும்ப, எழும்பிவந்து விறாந்தையில் வீதியைப் பார்த்துக் கொண்டு தயாநிதி நின்றிருந்தது கண்டாள். அவளது கணவன் தனபாலன் இயக்கத்துக்கு வாகனமோட்டியாக கிளிநொச்சியில் தங்கியிருந்தான். பிள்ளைகள் இரண்டையும் பார்க்க முல்லைதீவுக்கோ புதுக்குடியிருப்புக்கோ வாகனம் கொண்டு வரும்போது வீட்டுக்கு வந்து பார்த்துப் போவான். மனைவியைப் பார்க்க வேலையொழிந்த நாட்களில் இரவில் வந்து தங்கிப் போவான். அந்த வகையில் தயாநிதி தவனமற்றுத் திரிய முடிந்தவரை தன் வருகையை ஒழுங்கு படுத்தியிருந்தான்.

தயாநிதிக்கு இளைய, கலாவுக்கு மூத்த சகோதரமொன்று இயக்கத்தில் இருக்கிறது. பொறுப்பான வேலையொன்றில் இருந்தான். போராட்ட முனைகளில் அவனது பிரசன்னம் அப்பொழுது எங்கெங்கும் கதைக்கப்படுவதாக இருந்தது. அவனது கைத்திறன் களமுனை நிலைமைகளை உயிரோட்டத்துடன் படம்பிடித்து இந்த உலகத்துக்கு புலிகளின் வீரத்தையும், இலங்கை ராணுவத்தின் வன்மம் வக்கிரங்களையும் கலாநேர்த்தியுடன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. பல சர்வதேச பத்திரிகைகள் அவனது படங்களை ஆர்வமாய்ப் பிரசுரித்தன. பல தேசத்து மக்களின் மனச்சாட்சிகளையும் அவை தட்டியெழுப்பின. அதனால் தலைவரால் பாராட்டும் பெற்றிருந்தான் அவன்.

ஏழு ஆண்டுகளாக இயக்கத்திலிருக்கும் அவன் ஐந்தாண்டுகளுக்கு மேலாக ஆயுதப் போராளியாய் பல களமுனைகளைக் கண்டவன். பின்னால் 2004 இல் ஏற்பட்ட கிழக்கிலங்கையின் இயக்கப் பிரச்சனையில் கருணாமானுக்கு எதிராக அனுப்பப்பட்ட அணியில் சென்று சண்டையில் தன் வலது காலையிழந்தான். முழங்காற் பொருத்தோடு வலதுகால் கழற்றப்பட்டிருந்தது. பின் குணமானதும் அலுவலக ஊழியனாக புதுக்குடியிருப்பு ஆனந்தபுரத்திலுள்ள செஞ்சோலை சிறுவரில்லத்தில் ஊன்றுகட்டைகளோடு வேலைபார்த்து வருகையில், அவனுக்கு வெண்புறா நிறுவனத்தின் உதவியால் பொய்க்கால் கிடைத்தது. அதன் பின்னர்தான் அவன் தன் தொழில்நுட்பத் திறமையை கமராவின மூலம் வெளிப்படுத்த ஆரம்பித்தான்.

அவனது போட்டோக்கள் வித்தியாசமாக இருந்தன. ஒளியும், துல்லியமும், சரியான கோணமும் அந்த வித்தியாசங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தன. சிறுவரில்லத்திற்கான விநியோகப் பொருட்களைப் பெற்றுக் கொள்ள அவன் தலைமையகத்துக்குச் சென்ற போதுதான், தோளில் கமராவைக் கொளுவியிருந்த அவனையும், அத்துறையிலிருந்த அவனது ஆர்வத்தையும், அதற்கான அறிவைக் கிரகிக்கும் அவனது திறமையையும் கண்ட அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளர் தமிழ்ச்செல்வன் மிகுந்த சுவாதினத்தோடு நிதர்சனத்தில் செயலாற்ற வாய்ப்பு பெற்றுக் கொடுத்தார்.

தாய்" நாகாத்தையை, சகோதரிகளை, தம்பி கணநாதனை, தனது இரண்டு மருமக்களை எப்போதாவதுதான் பார்க்க வீட்டுக்கு

வருவான். அவன் கடைசியாக அங்கே வந்தது எட்டு மாதங்களின் முன் நடந்த தந்தையின் சாவு வீட்டுக்குத்தான்.

கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரியில் அவரது மரணம் சம்பவித்தது. குடும்பத்தை முள்ளியவளையில் விட்டுவிட்டு யாழ்ப்பாணம் போய் இந்த மனிசன் என்ன செய்கிறதென்று எல்லோரும், சில இயக்கத்தினரும் கூட, உசாவினார்கள். என்ன பதிலை நாகாத்தையினால் சொல்லமுடியும்? ஆனால் அவளுக்கு அவர் குடிக்கவும் கூத்தடிக்கவுமே சென்றாரென்ற விஷயம் நிச்சயமாகத் தெரிந்திருந்தது. அவள் தன்னை எதிர்நோக்கிய கேள்விகளுக்கு கையை விரித்துப் பதிலாக்கினாள்.

வயிற்றுக் குத்தென்று கொஞ்சக் காலம் வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு திரிந்தார். பின்னொருநாள் முள்ளியவளை வந்துநின்றபோது வயிற்று வலி தாங்க முடியாது போய் அலறத் தொடங்கிவிட்டார். ஆஸ்பத்திரி போனபோது தெரிந்தது, அவரது ஈரல் கருகிவிட்டதென்று. ஒரு பெண்ணும், அவள் தாய்போல் தோன்றிய ஒரு முதியவளும், இன்னும் இரண்டு குமரிகளும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து பார்த்து ஒருமுறை அழுதுவிட்டுப் போனார்கள். மேலே அவர் யாழ்ப்பாணம் ஓடியோடிப் போய் செய்த காரியம் குடும்பத்தில் எல்லாருக்கும் தெரிந்தது. துன்பத்திலும், துரோகத்திலும் மனமுழைந்திருந்த நாகாத்தை அப்போது எண்ணினாள், 'அங்கை இருக்கேக்கை இந்தாளின்ர ஈரல்குலை அறுந்து விழுந்திருக்கலாம். யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரியில் போட்டிருக்க ஏலுமாயிருக்கும். அவங்களும் கெதியில எல்லாம் சரிப் பண்ணி திரும்பவும் எங்கனயாச்சும் போய் மேய்ஞ்ச திரியச் சொல்லி விட்டிருப்பாங்கள். இஞ்சை கிடந்து எங்கட மானத்தை வாங்குது' என்று.

ஒரு மாதத்துக்கு மேலாக வீடும் ஆஸ்பத்திரியுமாய்க் கிடந்து இழுபட்டார். ஞானசேகரனுக்கு விஷயம் சொல்லியனுப்பினார்கள். அவன் வரவில்லை.

செத்தவீட்டுக்குத்தான் வந்திருந்தான். தாங்கித் தாங்கி நடந்து மயானம் போனான். கொள்ளி வைத்தது அவன்தான். பேரப்பிள்ளைகள் இரண்டும் பந்தம் பிடித்தன.

நாகியின் சொந்த ஊரே முள்ளியவளைதான். எவ்வாறு எண்பதுகளிலேயே சதாசிவம் அவ்வளவு தூரம் கடந்து கடையர், காதையர் இடமென்று வடக்கு ஒதுக்கியிருந்த பகுதிக்கு வந்து

அவனைப் பெண்ணெடுத்தாரென்று நாகியைத் தவிர யாருக்கும் இதுவரை தெரிந்திருக்கவில்லை.

நாகாத்தை அவர் பெண்பார்க்க வந்த சமயத்தில் யோசிக்கத்தான் செய்தாள். ஆனால் அவர் கல்தச்சனாய் தொழில் பார்ப்பதாக சொன்னதிலிருந்தும், அந்தச் சிவப்பிலும் மதியழிந்து சம்மதித்தாள். ஆனால் அந்தக் கேள்வி நெஞ்சுக்குள்ளேயே நின்றுருந்தது. அதை திருமணமாகி கப்புதூ சென்று சிலநாட்கள் கழிய, சம்போகம் முடிந்திருந்த ஒரு ஆசுவாசப்பொழுதில், அவள் அவரிடம் கேட்டாள். 'தெரியாமக் கேக்கிறன், இஞ்சயிருந்து அந்தக் காட்டுக்க எதுக்கு என்னைப் பொம்பிள பாக்க வந்தியள்?'

'எழுதியிருந்திருக்கு, நாகு, உனக்கும் எனக்கும் தானெண்டு. நீ கொழும்பிலயிருந்தாலும் நான் வந்திருப்பன். முள்ளியவளை அதைவிடக் கிட்டத்தான்?'

'நீங்கள் சும்மா சொல்லுறியள். மெய்யாய்ச் சொல்லுங்கோ, ஏன் வந்தியள்?'

மென்மையானவொரு மனநிலையிலிருந்த சதாசிவம் அதன் இரண்டாம் காரணத்தைச் சொல்லிவிட்டார்: 'இது காட்டுக் கிராமம், நாகு. உங்கட காட்டைப்போல இது பெரிசில்லை. ஆனா இஞ்ச பயங்கரம் கனக்க. ஒவ்வொரு வீடும் தனியாயிருக்கிறதுதான் பயங்கரம். கூப்பிடு துலைக்கும் ஆளிருக்காது. இஞ்ச சத்தியப் பொம்பிளயளுக்கு இஞ்ச வந்து குடும்பம் நடத்த தைரியமிருக்கேல்லை. அதாலதான் நல்ல நெஞ்சுரமிருக்கிற பொம்பிளயாய்த் தேடி அங்க வந்தன்.'

'நெஞ்சுரத்துக்கு என்ன குறை? வேழம் படுத்த அரியாத்தையினர பரம்பரையெல்லே!' என்று சிரித்தாள் நாகாத்தை.

அவ்வாறான எல்லா கர்வங்களையும், கம்பீரங்களையும் அங்கே அடக்கியடக்கித்தான் வாழ்ந்திருந்தாள்.

இவ்வாறு மூன்று பிள்ளைகளும் பதினைந்து வருஷ வாழ்வனுபவமும் கிடைத்திருந்த வேளையில் 1995 வந்தது. ஒப்பரேஷன் ரவிரச நடவடிக்கையை இலங்கை ராணுவம் அந்த ஆண்டில்தான் துவங்கியது.

நாகிக்கு யோசிக்க மேலே எதுவுமிருக்கவில்லை. வலிகாமம் வெறிதாகும் முன்னரே சதாசிவத்திடம் சொல்லிவிட்டாள், 'இனி

பொறுக்க வேண்டாம். வெளிக்கிடுங்கோ, முள்ளியவளைக்குப் போவ'மென்று. வீட்டு விஷயத்தில் அவளாக முடிவெடுத்து நடைமுறைப் படுத்திய காரியம் அதுவரையில் அதுவொன்றாகவே இருந்தது. சதாசிவம் அது நல்லமுடிவென எண்ணி அவளைப் பின்தொடர்ந்தார். ஷெல் விழுந்து வெடித்துச் சிதறிக் கொண்டிருந்த ஒரு பேயிரவில் கப்புதுவிலிருந்து வாதரைவத்தை வழியாக ஓட்டமும் நடையுமாக சாவகச்சேரி-புத்தூர் வீதியில் மிதந்து, பொடிநடையில் சாவகச்சேரி வந்து, முள்ளியவளையை அடைந்தார்கள்.

அவர்களெல்லாம் அங்கே வந்து சேர்ந்த பிறகுதான், வலிகாமம் புலப்பெயர்வு நடந்து முடிந்தது. அதற்கடுத்த வருஷத்தில் நாகாத்தையின் தாய் கொசுகாத்தை காலமானாள். அவள் குடியிருந்த சிறிய துண்டு நிலம் நாகிக்கென்றானது.

வாழையும், மரவள்ளியும், காய்கறியும் பயிரிட்டதோடு, நாகியும் தயாநிதியும் கிடைத்தபோதெல்லாம் கூலிவேலைக்கும் போயினர். வீட்டை கலாவதி பார்த்தாள். முல்லைத்தீவு, பூநகரி, ஆனையிறவு என்ற எந்தப் பெரிய ராணுவ முகாம் தாக்குகையிலும்கூட வன்னியில் பட்டினியென்று பெரிதாக எதையும் அவர்கள் அனுபவிக்கவில்லை. அதெல்லாம் இடம்பெயர்ந்து வடமராட்சியிலும் தென்மராட்சியிலுமிருந்து வந்தவர்களுக்குத்தான். அந்தச் சிறிய நிலத்தைக்கொண்டே தங்களையும் காத்து, வேறு சிலரையேனும் அவர்களால் ஆதரிக்க முடிந்ததில் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி அதிகம்.

யாழ் குடாவிலிருந்தவரை பல்வேறு அழுத்தங்கள் தங்களில் விழுந்திருந்ததை அங்கு வந்த பின்னர்தான் கலாவதி உணர்ந்தாள். அழுத்தங்கள் கவனிக்கப் பெறாதவரை இயல்பாகவிருந்தன. வன்னி, யாழ் குடாவிலிருந்த அதே சமூகத்தினால்தான் பெரும்பாலும் கட்டமைந்திருந்ததில், சமூகத்தின் ஏற்ற இறக்க முறை அங்கேயும் பரவியிருந்தது. இயக்கம் அங்கே தலையெடுத்த பின்னால் சகலவிதமான பேதங்களையும் முற்றாக அந்நிலத்தில் தடை செய்திருந்தது. தன் உணர்வால் அந்த விடுதலையை உணர ஆரம்பித்ததின் பின்தான் அவளுக்குத் தெரிந்தது, தன்மேலிருந்த அதுவரையான அழுத்தம் எதுவென்பது.

கப்புதுவில் கூலிவேலைக்கும் சிரமமிருந்தது. தினசரி பசியென்ற பயங்கரம், மனத்திலிருக்கக் கூடிய தர்க்க, தார்மீக

உணர்வுகளையெல்லாம் கறையான்போல் அரித்துத் தின்று கொண்டிருந்தது. சதாசிவமும் செய்தொழில் அற்றுத் திரிந்தார். குடியும் அவருக்கு அதிகமாக இருந்தது. நாகியும் குடிப்பாள். அவளை அவர்தான் குடிக்க வைத்தார். அதனால் அங்கேதான் பசியையும், நோயையும், தளைகளின் சுமப்பையும் அவள் அனுபவிக்க வேண்டியவளாய் இருந்தாள். வன்னி அவள் சுயாதீனத்தை எழுதிக் கொடுத்தது.

பெரும்பாலும் யாரின் உதவியுமில்லாமலேதான் நாகாத்தை தன் நான்கு பிள்ளைகளையும் வளர்த்தெடுத்தாள். அந்த நிலம் அதற்கு இசைவாயிருந்தது.

கணவனின் நடத்தைகளில் தான் கொண்டிருந்த வருத்தத்தை வார்த்தைகளில் நாகி சொல்லி பிள்ளைகள் ஒருபோதும் கேட்டதில்லை. ஆனாலும் அவைகளை அவர்கள் தாமாகவே கண்டறிந்தனர். முன்னிரவுகளில், சாப்பிட்டு வந்து திண்ணையில் அமர்ந்துகொண்டு அவள் சப்பித் துப்புகிற வெற்றிலையின் அளவிலும், அதன் கடும் சிவப்பு நிறத்திலும், அவள் கொண்டிருக்கும் புறம்மறந்த ஸ்திதியிலுமாய் அதை அறிய முடிந்திருந்தார்கள்.

அம்மா பாவம்! அவர்களுள் ஓர் பரிவு எப்போதும் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கலாவதி அதற்குப் புறம்பான மனநிலை கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் பிரியன் விஷயமாக அம்மாவுடன் சிறிது வாதாட வேண்டியிருக்குமென கலா எண்ணி அதற்கான வியூகங்களை வகுத்துக் கொண்டிருக்கையில், அவன் தன்னை ஏமாற்றி விடுவானோ என்ற உள்ளச்சம் எழுந்துவிட்டிருக்கிறது.

இனி அம்மாவை நோக்கியல்ல, பிரியனைநோக்கியே அவள் தனது திட்டத்தைத் தீட்ட வேண்டியவளாயிருந்தாள். அவள் தன்னை உறுதியாக்கினாள். பறந்துவிட்ட நம்பிக்கையை பிடித்திழுந்து வந்து மறுபடி இருதயத்துள் பொருத்தினாள். 'பிரியன் வருவான்... கட்டாயம் வருவான்... வர வேணும்' என்று மனத்துக்குள் எண்ணியபடி முகம் கழுவ கிணற்றடிக்கு நடந்தாள்.

அன்று காலை அவிழ்ந்து தாழ விரிந்திருந்த கூந்தலை அள்ளி குடும்பி போட்டபடி அறையிலிருந்து தயாநிதி வெளியே வந்தபோது, கலாவதி கிணற்றடியில் ஒரு நிழல்போல நின்றிருந்தது தெரிந்தது. நிழலின் திடமற்றவையாக செயல்களும். நாகி அடுக்களையிலிருப்பது, அடுப்பிலிருந்து கண்கணத்து எழும் நீலப் புகை கூரையினூடாகவும், மட்டை வரிச்சுகளுக் கூடாகவும் பிதுக்கித் தள்ளிக் கொண்டிருப்பதில் அறிய முடிந்தது.

அவள் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வெளியே வரும்போதே, கலாவதி வழக்கமாக படுக்குமிடத்தில் பார்வையை உன்னித்திருந்தாள். படுத்திருந்ததின் மெல்லிய அடையாளங்களே தென்பட்டன. கலாவதி இரவு நெடுநேரம் அங்கே படுத்திருக்கவில்லையான எண்ணம் அவளது மனத்தில் ஊன்றியது. அவளிடம் கேட்க வேண்டும் எச்சரிக்கையாகவென எண்ணிக் கொண்டாள். இல்லாவிட்டால் கரடிக்குட்டிபோல் பாய்ந்து விடுவாள்.

அப்போது வெளிக் காட்சிகளும் மனத்தை சஞ்சலம் செய்பவையாயே தோன்றிக் கொண்டிருந்தன. தயாநிதிக்கு குழப்பமாக இருந்தது. வீதியில் இயல்பான ஜன நடமாட்டம் ஆரம்பித்திருந்தது. ஆனால் நடமாடியவர்கள்தான் இயல்பில்லாமல் இருப்பதாகத் தோன்றியது. ஏறக்குறைய இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன், 2004இல், கிழக்கில் எழுந்திருந்த இயக்கப் பிரச்சினைக் காலத்தைப் போன்றதாகவே அது பெரும் அவலத்தோடும் இருந்ததாய்ப் பட்டது.

அந்த 2004இன் ஒரு காலையை சோம்பலோடு மனத்தில் விரித்தெடுத்தாள் தயாநிதி.

வழக்கம்போல் அவள் பிள்ளைகளை பள்ளிக்கு அனுப்ப வெளிக்கிடுத்திக் கொண்டு இருக்கிறாள். கலாவதி தோட்டத்திலும், கணநாதன் பள்ளி செல்ல ஆயத்தமாகியும் அவரவர் வேலைகளில்

மூழ்கிப் போய். காற்று கனதிப்பட்டு வந்தது போல் ஒரு உணர்கை. 'நேடியோவைப் போடு... நேடியோவைப் போடு' என வெளியிலிருந்து வந்த நாகி அவசரமாகச் சொன்னதும் நேடியோவை இயங்க வைக்க, எல்லாக் கனதிகளின் சாரத்தையும் நேடியோ சொற்களில் இறக்கியது.

'கிழக்கில் புலிகளின் வல்லமையைக் கட்டிக் காத்திருந்த கருணாம்மான் இயக்கத்திலிருந்து வெளியேறி கிழக்கை வன்னியிலிருந்து தனியான பிரிவாக அமைத்துக் கொண்டார்.' அது சாமான்யமான செய்தியில்லை. அனைவரையும் அதிர வைக்கிறது அது.

வன்னியின் வலிமை மட்டுமில்லை, இயக்கத்தின் வலிமையே பிளவுண்டு சிதைந்துபோனதென நினைத்து கலாவதி தேகம் பதறுகிறாள். அவள் 2003இல் ஞானசேகரன் சென்ற வானில் போய் பெரும்பாலும் கிழக்கின் வளத்தையும், அதன் வடிவம் அளித்திருந்த சிறப்பான அரண்நிலையையும் நேரில் கண்டு வந்திருந்தவள். இப்போது தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகள் என்ற பெயரில் கருணாம்மான் பிரிந்து போயிருப்பின், புலிகள் இயக்கம் பெரும் பலத்தை இழந்துவிட்டதென்றே அர்த்தமாக முடியும்.

தயாநிதிக்கும் வேறு அபிப்பிராயமில்லை. கணநாதன் தீர யோசிக்கும் வயது அடையாதவனாகையால், ஒரு சோகத்தோடு மௌனமாய் அமர்ந்திருக்கிறான்.

தயாநிதி எல்லாம் நினைத்தாள். சூரியனிலிருந்தும், ஏற்றும விளக்குகளிலிருந்தும், நிலாவிலிருந்தும் இருளே கிளர்ந்தெழுவதாய் எவருக்கும் தோன்றிக் கொண்டிருந்த காலமாயிருந்ததை அவள் மறக்கவில்லை.

இரண்டு வாரங்களின் பின் திடீரென ஒரு அறிவித்தல் வெளியாயிற்று. வன்னியிலிருந்து சென்ற இருநூறு சிறப்புப் போராளிக் குழுவிடம் கருணாம்மான் தோற்று, அவரும் அவரைச் சார்ந்த போராளிகளும் ராணுவக் கட்டுப்பாட்டெல்லைக்குள் தப்பியோடி விட்டனரென்றும், சிலரைக் கைது செய்தும், மனம் மாறிய பலரை அழைத்துக் கொண்டும் அதிரடிப்படை வெற்றிகரமாக வன்னிக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருப்பதான தகவலை அது சுமந்திருந்தது.

கிழக்கு திரும்பப் பெறப்பட்டதென பலர் தமது இழந்த மகிழ்ச்சியைத் திரும்பப் பெற்றார்கள். அது தயாநிதிக்கு இல்லை. கிழக்கு மீட்கப்பட்டது பௌதீகார்த்தமானதாய் மட்டுமே அவளுக்குத்

தோன்றியது. சொர்ணத்தின் தலைமையில் கிழக்குப் புலிகள் பழைய வலிமையோடு இயங்க முடியுமாவென்று அவள் எப்போதும் கலாவதியோடும் கணநாதனோடும் மல்லுக்கு நின்றாள்.

கலாவதி அதை யோசித்தது போலிருந்தது. ஆனாலும் இயக்கம் சொல்வதை உள்வாங்கி புலிகளின் வன்மை கிழக்கில் குறைந்துவிடாதென்று வாதிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

‘கிழக்கில கருணாம்மானோட போயிட்ட போராளிகளின்ர தொகை சாதாரணமானதில்லை, கலா. ஆறாயிரம் பேர்.’

‘அது இந்தியாவும் இலங்கையும் சொல்லுற கணக்கு. உண்மையில் அறுநூறு போராளிகளே கருணாம்மானோட போயிருக்கினம். முக்கியமான போராளியளெல்லாம் புலியளோடதான் இப்பவும்’ கணநாதன் தீர்க்கமாய்ச் சொல்லியதை கலாவதியும் ஆதாரித்து நின்றாள்.

தயாநிதி தனித்துப் போனாலும் விடுதலைப் புலிகள் பலஹீனமடைந்துவிட்டதான அபிப்பிராயத்தில் விட்டுக் கொடுத்துவிடாமல் வாதிட்டுக் கொண்டே நின்றாள். ‘தொகை முக்கியமில்லாட்டியும் கருணாம்மான் இயக்கத்துக்கு முக்கியம். அவரில்லாமல் புலிகளால் கன காலம் கிழக்கில தாக்குப் பிடிச்சு நிக்கேலாது.’

‘கருணாம்மான் இல்லாட்டி சொர்ணமில்லையோ, கௌசிகன் இல்லையோ... எழிலன் இல்லையோ? புலிகளின்ர பலம் அதாலயெல்லாம் குறைஞ்சிடாது’ கணநாதன் எதிர்வாதம் செய்தான்.

தயாநிதி மேலே பேசாதிருந்தாள். அவளுக்கு உள்ளிலிருந்து தனபாலன் மூலமாக விஷயங்கள் தெரிந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றை வெளிவெளியாகச் சொல்லி அவளால் அவர்களோடு வாதிட்டுவிட முடியாது. மௌனமே அப்போது அனுசரணையானது.

மெதுமெதுவாக சூழ்நிலை மாறிவந்ததை அவர்கள் கவனம் கொள்ளவேயில்லை. ஆகஸ்டு 10, 2005இல் வெளிவிவகார அமைச்சர் கதிர்காமர் கொலை, பாதுகாப்பமைச்சர் சரத் பொன்சேகா மீதான கொலை முயற்சி, காலி துறைமுகத் தாக்குதலென்று அனுசிதமான பல தாக்குதல்களும் புலிகளால் நடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. ‘இதெல்லாம் தங்கட பலத்தை நிரூபிக்க புலியள் எடுக்கிற அவசரங்கள்’ என்று தயாநிதி சொன்னபோது, பெரும்பாலும்

அவளை அடிக்கிற அளவுக்கே அன்று கணநாதன் பாய்ந்து விட்டான். கலாவதி கூடநின்றிருந்த வகையில் ஒரு ரசாபாசம் அங்கே நிகழாமல் தடுக்கப் பட்டது. தன் அறிதல்களதும் அனுபவங்களினதும் மேல் கட்டியெழுப்பிய நிலைப்பாடுகளையும் இப்போது பெரும்பாலும் அவள் மற்றவர்களோடு வாதிடுவதை நிறுத்தியிருந்தாள்.

2006 ஜூலை 21 இல், வந்த செய்தியொன்று அவளையே தன் அபிப்பிராயத்தை மீளாய்வுசெய்ய நிர்ப்பந்தித்து விட்டது.

மதியமளவில் வெளியிலிருந்து வந்த கணநாதன் 'ஹே!' என்று கூவி முற்றத்தில் நின்று பெரிதும் ஆர்ப்பாட்டமிட்டான். அட்டகாசமாய்ச் சிரித்தான். இங்குமங்கும் ஓடினான். குதித்தான். மாமரக் கிளையில் தொங்கினான். அவனது அத்தனை புளுகத்தின் காரணம், சிறிதுநேரத்தில் ஒலிபரப்பான தமிழீழ வானொலியின் செய்தியில் தெரிந்தது. 'கல்லாறு ராணுவ முகாமுக்கு சுமார் இரண்டு கிமீ தூரத்திலுள்ள கிழக்கின் முக்கியமான நீர்த் தேக்கமான மாவிலாறின் வான்கதவுகளை மூடி, அப்பகுதி நீர் விநியோகத்தை முற்றாக புலிகள் தடை செய்திருக்கிறார்கள்.'

மாவிலாறு வான்கதவில் புலிக்கொடி பறந்து கொண்டிருப்பதை மாலையில் தமிழீழத் தொலைக்காட்சி கண்காட்சியாக்கியதை எல்லோரும் கண்டனர்.

நொண்டி நொண்டி ஞானசேகரன் கிழக்கிலங்கை போயிருக்கிறானென்று கலாவதி காட்சிகளைக் கண்டவுடனேயே சொல்லிக் கொண்டாள். நேர்த்தியும் துல்லியமும் நட்பமும் உணரக்கூடிய கண்களுக்கு, சுளுவாக வந்து அடையாளம் சொல்லும் தன்மை அவனது கமரா கோணங்களுக்கு இருந்தது. கலாவதி அவற்றைக் கண்டறிந்திருந்தாள்.

கலாவதியும் கணநாதனோடு சேர்ந்துநின்று குதூகலித்தாள். புலிகளின் வலிமையும், தமிழீழத்தின் ஸ்திரமுமே தனது வாழ்வின் உத்தரவாதமென்று அவள் நம்பியிருந்தவள். தாய் நாகியைபோல, எல்லாம் அந்த வற்றாப்பளை அம்மன் பார்த்துக் கொள்வாளென்று அவளால் நினைக்க முடியாதிருந்தது. தயாநிதி அப்படியல்ல. அவளது அம்மன் பக்தி இப்போதுதான் குறைவு. முன்பெல்லாம் வற்றாப்பளை அம்மன், நாச்சிமார் கோவிலென்று திருநாளூள் கோயில்களுக்கெல்லாம் சென்று பொங்கல் வைப்பவள் அவள்.

கலாவதிக்கு கோயில் பொங்கல் என்பது வயிற்றுப் பூஜைக்கானதுதான். லௌகீக விஷயமெல்லாம் அப்போது

புலிகளாலேயே நிறைவேறுகிறது. பிரியனுடனான தொடர்பு கல்யாணம்வரை வருவதும், குடும்ப வாழ்க்கை தொடர்வதும் அதன் ஸ்திரத்திலேயே தங்கியிருக்கிறது.

இயக்கத்திலிருந்த நிறையப் பேர் கல்யாணம் முடித்துக் கொண்டு சகஜ வாழ்வுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். இயக்கத்தில் இல்லாதவர்களும் இயக்கத்தில் சேரக்கூடிய சாத்தியத்தைத் தவிர்க்க பதினேழிலும், பதினாறிலும், பதினைந்திலும்கூட, வயது போதாமையைக் கவனிக்காமல் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருந்தனர். ஆரம்பத்தில் முறையான மணக் குழுவின் அனுமதியுடன் நடந்துகொண்டிருந்த கல்யாணங்கள், பின்னால் அனுமதியின்றியும் அவசரமாகவும் நடந்தன. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை அவள் தவறவிட்டுவிடக் கூடாது.

கணநாதன் இயக்கத்தாலும், அதன் தலைவராலும் ஆகர்ஷிக்கப் பட்டவன். வயது போதுமாயிருந்தால் அவனாகவே எங்கேயாவது ஒரு துவக்கை எடுத்துக் கொண்டு போய் இயக்கத்தில் சேர்ந்து விடக் கூடியவனாயிருந்தான். இயக்க வெறி அவனை எந்நேரமும் பிடித்து ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவன் பள்ளிப் பாடங்களை விட ஆயுதங்களைப் பற்றியே அதிகம் படித்தான். வீட்டு வேலைகளைவிட புலிகளின் போராட்ட யுக்திகளை அவர்களின் வெற்றிபெற்ற யுத்தங்களின் காணொளிப் பேழைகளில் ஆர்வமாய்க் கண்டு ரசித்தான். அவன் வன்னியின் பிள்ளை. அவனது கருத்து நிலைகளை இயக்கம் வகுத்திருந்தது. தேனிசை செல்லப்பா போன்ற பலரின் எழுச்சிமிக்க பாடல்களாலும், புலிகளின் செய்திப் பிரிவு மற்றும் நிதர்சனத்தின் வெளியீடுகளாலும் திரைப்படங்களாலும்தான் அங்கே பல பேரின் மனங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன.

எட்டே நாட்களின் பின் ஒரு மாலையில், பக்கத்து வீட்டு யாதவன் படலையில் சைக்கிளை நிறுத்தி, மூடப்பட்ட மாவிலாறின் வான்கதவுகளைத் திறக்க சிறீலங்கா படைகள் ஒப்பறேஷன் வாட்டர் ஷெட்டை ஆரம்பித்திருப்பதாகச் சொல்லிப் போனான்.

நாகி, தயாநிதி இருவரும் அதிர்ந்தனர். கலாவதியும் திகைத்துப் போனாள். அவள் எதுவும் சொல்லவில்லை. எவர் சொல்லவும் எதுவும் இருக்கவில்லை.

எப்போது மாவிலாறு யுத்தம் தொடங்கியது? யாருக்கும் தெரியவில்லை. அது நடந்து கொண்டிருக்கும் போதுதான் பலர் அறிந்தார்கள்.

ஒரு வாரமாயிற்று. மதியமான நேரத்தில் செவிவழியில் செய்தியொன்று வெகுவேகமாகப் பரவி வந்தது. வான், தரை வழிகளின் தாக்குதலினால் மாவிலாறு வான்கதவுகளை இலங்கை அரச படைகள் கைப்பற்றி விட்டதான விபரம் அதில் இருந்தது.

கிழக்கு மாகாண எல்லையில் அவர்களுக்கு ஒரு தோல்வி சம்பவித்திருக்கிறது. இது எதன் அடையாளம்?

தன் நம்பிக்கையின் திசையில் விழுந்து கொண்டிருந்த வெடிப்பை அப்போது கலாவதி கண்டாள். அவள் தயாநிதியைப் பார்த்தாள். 'ரண்டாயிரத்தாறு மேயில கனடாவும், ஐரோப்பிய யூனியனும் புலிகளைத் தடை செய்திட்டுது. புலம்பெயர்ந்த ஆக்கள் புடுங்குவினமெண்டு இனியும் நாங்கள் யுத்தம்... யுத்தமெண்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்க ஏலாது. மாவிலாறை மூடுறதால நாங்கள் இன்னும் பலமாயிருக்கிறமெண்டு எப்பிடிச் சொல்லேலும்?' என்று சொன்ன தயாநிதியோடு, அது அப்படியில்லையென வாதுக்கு நின்றவள் கலாவதி. இப்போது என்ன சொல்லப் போகிறாள்?

'சிறீலங்கா அரசின் கவனயீர்ப்பைக் கோரி கிழக்கு மாகாணத் தமிழர்களால் மூடப்பட்டிருந்த மாவிலாறு வான்கதவுகளை, இரு தரப்பு மோதல்களையும் தவிர்க்கும் உபாயமாக ஒரு பேச்சுவார்த்தையில் எட்டப்பட்ட நல்லிணக்கத்தில் மீண்டும் புலிகள் திறந்தனர்' என்று அன்று தமிழீழ வானொலியில் வந்த செய்தி பலபேரை திருப்திப் படுத்தவில்லை.

ராணுவத்திற்கு மாவிலாறை புலிகள் விட்டுக் கொடுப்பதில் கலாவதிக்கு பிரச்சினையில்லை. அது தமிழர், சிங்களர், முஸ்லீம்களாகிய மூவினங்களின் பாசன, குடிநீர் வசதிகளின் மூலம். ஆனால் ராணுவத்திடமான தோல்வியில் மாவிலாறு நீர்தேக்க வான்கதவுகளின் கட்டுப்பாடு கைமாறியதெனில், அவள் இயக்கம் குறித்த பல நிஜங்களைக் காணாதிருக்கிறாள் என்பதே அர்த்தமாக முடியும்.

இதைத்தான் தயாநிதி கருணாமான் பிரிந்துசென்ற காலத்திலும் சொல்லியிருந்தாளா? அப்போது நாகரத்தை தனக்கேபோல் சொன்னாள்: 'எந்தக் கதவையும் ஆரும் சண்டையில் திறக்கட்டும், அல்லாட்டி சமாதானத்தில திறக்கட்டும். தொடர்ந்து சண்டை கிண்டையெண்டு மோசமான நிலைமையொண்டும் வராட்டிச் சரிதான்.'

கலாவதிக்கும் அந்த அபிப்பிராயமேயுண்டு. விட்டு விட்டென்றாலும் 2002இலிருந்து சற்றொப்ப நான்கு வருஷ கால சமாதானத்தின் வாழ்க்கை எவ்வளவு நிம்மதியை எவ்வளவு பேருக்குக் கொண்டு வந்தது! மீண்டும் சண்டை, மீண்டும் மரணங்கள், மீண்டும் ஷெல்லடி, மீண்டும் குண்டுவிச்சு, மீண்டும் இடப்பெயர்வுகளென ஆகும் நிலைமையை பல குடும்பங்கள் முற்றாய் வெறுத்தன.

அவர்களில் பலரின் வீடுகள் வடமராட்சிலோ தென்மராட்சியிலோ இருந்தன. விரைவில் தம் வீடுகளுக்குத் திரும்பும் நிலைமையை அவாக் கொண்டபடி அவர்கள் இருந்தார்கள். நோர்வேயின் தலையீட்டிலும், ஐநாவின் அனுசரணையிலும் நிலவிக் கொண்டிருக்கிற யுத்தநிறுத்தத்தில், சுமுகமான அரசியல் தீர்வொன்றை எட்ட முடியாது போனால், பின்னர் தமது வாழ்க்கைக்கான தவிப்புக்கள் எக்காலத்திலும் தணிக்கப்பட முடியாதவையாகிவிடும் என்பதை அவர்கள் அறிந்தேயிருந்தனர். யாரோ சொன்னது போல், அப்போதைய சமாதானத்தை முன்வைத்துத்தான் பலரின் வாழ்க்கைக்கான திட்டங்கள் அங்கே வரையப் பட்டன.

குழ நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த அத்தனை களேபரங்களுக்கிடையிலும் காலம் தன்னச்சில் தளர்ச்சியற்று இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. வெற்றிகளும் தோல்விகளும் மறக்கப்பட்டு, வாழ்வதற்கான முயற்சிகளில் மக்கள் மறுபடி ஈர்ப்புண்டனர்.

இத்தகு நிலைமையிலேதான் அன்றைய காலை அவ்வாறு விடிந்திருக்கிறது. எதையென்று தயாநிதியால் எண்ண முடியும்? பழைய நிலைமைகளையெல்லாம் மீட்டெடுத்தபடி திண்ணையில் நின்றுருக்க, மாங்குளப் பக்கத்திலிருந்து வந்த இரண்டு கார்களும், ஒரு வானும் முல்லைத்தீவை நோக்கி கடகடத்துப் பறந்து சென்றன. பெரும் புழுதி மண்டலமொன்று எழுந்து காற்றில் விரிந்து பரந்தது. அந்த வேகமே சொல்லியது நிலைமையின் பாரதாரத்தை.

தயாநிதி வானொலியை இயக்கினாள்.

நாகாத்தை வந்தாள். கணநாதன் வந்தான். கிணற்றடியில் நின்றுருந்த கலாவதியும் அவசரமாக வந்தாள். சிறிதுநேரத்தில் தமிழீழ வானொலியில் அந்த பதட்டங்களின் விபரமிருந்தது. அதில் அவர்களை அதிரவைத்த கூறு இருந்தது. 'சிறீலங்கா அரசு சமாதான உடன்படிக்கையைக் கைவிட்டு புலிகளுக்கெதிராகவும்,

தமிழீழ மக்களுக்கெதிராகவும் ஒருதலைப் பட்சமான யுத்தத்தை துவங்கியிருக்கிறது’.

‘மகிந்தவை ஆதரிச்சதுக்கு இதுவும் வேணும், இன்னமும் வேணும்’ என்று தன்பாட்டில் புறுபுறுத்தாள் நாகி. தமிழ் மக்கள் ரணில் விக்கிரமசிங்ஹவை ஆதரிக்காமல் தேர்தலில் ஒதுங்கியிருந்தமையாலேயே, மஹிந்த ராஜபக்சு 2005 நவம்பரில் நடைபெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வெற்றிபெற முடிந்திருந்ததை அவள் மிகுந்த வலியுடன் ஞாபகம் வைத்திருந்தாள். அவளைப் பொறுத்தவரை மாவிலாறு யுத்தத்தில் ஏற்பட்ட தோல்விக்கு தமிழர் அரசியலின் வலுவின்மையது பின்புலம் இருக்கிறது. மாவிலாறு வெற்றியின் துணிவுதான் சிங்களப் படையை இப்போது யுத்தத்தைத் துவங்க வைத்திருக்கிறது.

செய்தியின் ஒலித் துகள்கள் காற்றிலேறிக் கரைந்தழிய, தொடர்ந்து வந்தது கீதமொன்று: ‘நம்புங்கள் தமிழீழம் நாளை பிறக்கும்... நாட்டின் அடிமை விலங்கு தெறிக்கும்...’

தயாநிதி தொடர்ந்தும் அங்கே நிற்கவில்லை. நாகாத்தை திரும்ப அடுக்களைக்குப் போய்விட்டாள். தனியே துண்ணையில் வீதிக்கப்பால் வெறித்தபடி கலாவதி நின்றுருந்தாள்.

வெய்யில் ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

பகல் வந்திட இருள் மறைந்துவிடுமென்றில்லை. அது சூரியன் ஏற ஏற சுருங்கிச் சுருங்கி பெருமரங்களின் அடியை அடைகிறது. அங்கு பல்லிபோல் ஒட்டிக் கொண்டு நிழலாக இருக்கிறது. மாலையில் சூரியன் மறைய மறுபடி இருளாக தன்னை அது விரித்தெடுக்கிறது.

அடிமரங்களில் நிழல் உறைய ஆரம்பித்தது.

கலாவதி பார்வையை மருத மரத்தடிக்குத் திருப்பினாள்.

காலை வெய்யிலில் மதகிலே அமர்ந்து யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தான் பிரியன். அவளைக் கண்டதும் ரகசியத்தில் சமிக்ஞை செய்தான்.

அவளுக்கு கண்கள் கலங்கி வந்தன. அவசரமாகத் துடைத்துக் கொண்டு தனக்குள்ளே சொல்லினாள்: ‘எனி நான் நித்திரைகொள்ளப் போறன்.’

தயாநிதி உள்ளே எதற்கோ பிள்ளைகளோடு கத்திக் கொண்டிருப்பது நாகாத்தைக்கு கேட்டது. கலாவதியைத்தான் கொஞ்ச நேரமாகக் காணவில்லை. கிணற்றடியில் கப்பிச் சத்தம் ஒலிக்க, கிணற்றடியில் நிற்கலாமென எண்ணிக் கொண்டாள்.

திண்ணையில் வந்தமரும்போதே நாகி வெற்றிலைப் பெட்டியையும் கொண்டுதான் வந்திருந்தாள். பெட்டியுள் கிடந்த வாடிய வெற்றிலையை எடுத்து துடைத்து பதனமாக வைத்துக் கொண்டு பாக்குவெட்டியும் பாக்கும் எடுத்தாள்.

வலது கையில் சாய்த்துப் பிடித்திருந்த பாக்குவெட்டி, கோலிய இடது கையில் பாக்குப் பிளவுகளைச் சீவி விழுத்திக் கொண்டிருக்கையில், மனம் அமுக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு விரியத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவசரமாக வெற்றிலையை எடுத்து, சுண்ணாம்புக் காரல்களைக் டப்பாவிலிருந்து கொட்டி, பாக்கும் சேர்த்துச் சுருட்டி வாயில் அதக்கினாள். வெடித்து அழுவதற்குள் அதை அவள் செய்தே ஆகவேண்டியிருந்தது.

யோசிப்புக்கான சில குடும்ப விஷயங்கள் சில காலமாக அவளது மனத்திலே படைபோட்டு இருந்திருந்த வேளையில், சம்பூரில் புலிகளுக்கும் இலங்கை ராணுவத்துக்குமிடையிலான யுத்தம் தொடங்கி அதைப் பின்போடும்படி செய்து விட்டது. அது கிழக்கிலேதானே, வன்னிக்கு வரும்போது பார்த்துக் கொள்ளலாமென நினைத்த சிலரைப்போல அவளாலும் நினைத்திருக்க முடியவில்லை. அது அவளது குடும்பத்தோடும் சம்பந்தப்பட்டது. அப்போது தமிழீழத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அனைத்துப் பேரோடும் சம்பந்தப்பட்டது. விரும்பியும் விரும்பாமலும். அதனால்தான் மறுபடி எல்லாவற்றையும் மனப் படையுள் போட்டுவிட்டு வேறு திசைகளில் கவனத்தைத் திருப்பினாள். இரண்டு நாட்கள் கூலிவேலைக்கும் போய்வந்தாள்.

குடும்பத்துள் நிகழும் விஷயங்கள் மெல்ல அறியவந்தபோது அவளை நடுங்கவே வைத்துவிட்டன. அதன் பின்னால் கலாவுடன் நடந்த சம்வாதம் மேலும் அவளை உடைத்துவிட்டிருந்தது. பிடிவாதமாய் இனிமேலும் தன் இறுகிய மௌனத்தைத் தொடர்வது சாதூர்யமாய் அவளுக்குத் தென்படவில்லை. அவள் யோசித்தாக வேண்டும். அவதானமாக. இல்லாவிட்டால் குதிரந்திருக்கும் பிரச்சினைகளை அவளால் தன் வழியில் இழுத்து அடக்கமுடியாது போய்விடும். ஏறுமாறாக நடக்கக்கூடிய கலாபோன்றவர்களின் விஷயங்களில் அது இன்னுமின்னும் முக்கியமானது.

கடைவாய் புண்ணாகிவிட்டிருந்ததில் இனி வெற்றிலை சப்புவதில்லையென்ற முடிவோடு, வெற்றிலைப் பெட்டியைக் கொண்டுபோய் அறை மூலையுள் போட்டுவிட்டு இரண்டு நாட்களாக அதன் நினைப்பையே மறந்து திரிந்தாள். பிறகு வாய் சுணையெடுத்து எதையாவது செய்யென உழைந்து கொண்டிருக்க, இரண்டு வெறும் பாக்குப் பிளவுகளை வாயில்போட்டு நன்னிக் கொண்டு திரிந்தாள்.

ஆனால் இனி அப்படியிருக்க சாத்தியமில்லை.

சமீபகாலமான கலாவின் நடவடிக்கைகள் குறித்து அவளுக்கு அவ்வப்போது ஐமிச்சங்கள் எழுந்துகொண்டுதானிருந்தன. தாயாகியதாலேயே அந்த விஷயங்களை மகளிடம் கேட்க முடியாமலும், அதனாலேயே அதை அவளிடம் நிர்ப்பந்தமாய்க் கேட்க வேண்டியவளுமாய் இழுபறிப்பட்ட பிறகு, நான்கு நாட்களுக்கு முதல் படலையைத் திறந்துவிட்டு கலா ஏமிலாந்தியபடி அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் தானே அவள் கிட்டப்போய், 'நானும் அப்பப்ப கண்டிருக்கிறேன். ஆர், கலா, அந்தப் பெடியன்? உன்னோட நல்ல பழக்கம் போலயிருக்கு?' என தன்மையாய்க் கேட்டாள். 'கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரியில் கண்டு பழக்கமம்மா' என்று சொல்லிவிட்டு முகத்தை அப்பால் வெட்டித் திருப்பி 'அவ்வளவுதான். இனியொண்டும் கேட்டு நச்சரிக்காதயுங்கோ' என்பதை கலாவதி உணர்த்திவிட்டாள்.

அவள் மெய் சொல்லவில்லையென்று நாகிக்குத் தெரிந்தது. பெடியனின் பேச்சு மட்டக்களப்பு வழக்கிலிருக்கையில், கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரியில் சந்தித்ததாய்ச் சொன்னது அவளின் மனத்தில் ஐயுறவைக் கிளப்பியது. அதற்குச் சாத்தியமிருந்தும் ஐயுறவு ஏற்படுவதை நாகியால் தடுக்கமுடியவில்லை.

நாகி திரும்பி விட்டாள்.

அது ஒன்றேயாயிருந்தால் அந்தளவில் அவள் விட்டிருக்கக் கூடும். முதல் நாள் காலையில் ஆட்டுக் கொட்டில் பக்கமாய் அடக்கியடக்கி ஓங்காளித்துக் கேட்டது. குடலை வெறுமையாக்குகிற அத்தகைய ஓங்காளிப்பை, 'ஓவ்வாமையும் சமிபாடின்மையும் போன்ற காரணங்களில் வருகிற ஓங்களிப்பிலிருந்து அனுபவம் கண்டுபிடித்துவிடும். கள்ளனைப் பிடிக்கப்போல் பாய்ந்தோடாமல், மெல்ல எழுந்து நாகி போகிறவரையில், கலாவதி கிணற்றடிக்குப் போய்விட்டாள். நாகி கிணற்றடிக்குப் போனாள். வாந்தியின் அடையாளம் எதனையும் தேடி மண்ணில் அவளது கண் அலைந்து வெறுமனே மீண்டது.

'என்ன, கலா, செய்யுது? வயித்தைப் பிரட்டுதோ?' என்று கேட்க, 'காலம்பறத்திலயிருந்து ஒரே ஓங்காளிப்பாயிருக்கு' என்றாள். தண்ணீர் அள்ள வந்தவள் துலாக் கொடியைக் கூட பிடிக்காமல் உட்கிணற்றின் இருளையே எட்டியெட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒடுங்கி ஆழ்ந்து கிடந்த கிணற்றின் இருளுக்குள் ஒரு தஞ்சத்தை அவள் சூசகம் செய்கிறாளா? நாகிக்கு மேலே பேச எந்த ஊடும் கிடைக்கவில்லை. கண்களில் கண்ணீர் கொளகொளத்துப் பொங்க அப்போதும் திரும்பினாள்.

அதே நாளிரவு நடுநிசிக்கு மேலே அடிவளவுக்குள் சந்தடி கேட்டது போலிருந்தது. மெல்ல எழுந்து பார்க்க கலா படுக்கையில் இருக்கவில்லை.

ஓவ்வொன்றாய் அடைத்தடைத்து வந்திருந்த அத்தனை ஐமிச்சங்களுக்குமான பதில் ஒற்றையாய் வந்து அவள் முன்னால் நின்றிருந்தது.

குற்றச்சாட்டு, விசாரணை எதுவுமில்லை. யோசிப்பு மட்டும். 'இனி என்ன செய்ய?'

காலையில் வெற்றிலைப் பெட்டியைத் தேடி எடுத்து வந்தது அதற்குத்தான்.

எப்போதும் அவள் நினைத்திருந்ததில்லை, அப்படியெரு நிலைமை உருவாகக் கூடுமென்று. தயாநிதியையே அப்படியொரு கவனத்தில் அவள் என்றும் வைத்திருந்தாள். எப்படியோ அவளுக்கு சம்பிரதாயமற்ற ஒரு கலியாணமாவது நடக்க முடிந்தது. ஆனால்

கலாவுக்கு...? அவளது காலநேர வாந்திகள் நாகி சந்தேகப்படும்படி கர்ப்ப சமிக்ஞையெனில், நாகி எதிர்பாராத கோணத்தில், எதிர்பாராத நபரிடமிருந்து எழுந்த தாக்குதலாய் அது அவளைப் பாதிக்கும்.

மிகவும் சமயோசிதமாக அந்த நிலைமையைக் கையாள வேண்டுமென அவள் தீர்மானித்தாள். ஊரிலே நாலு பேருக்கு விஷயம் கசிந்து அவமானம் நேர்ந்துவிடாத அவதானத்தையும் தான் கொள்ள வேண்டுமென முடிவு கட்டினாள். பணமில்லை, நிலமில்லை, படிப்பில்லை என்றாலும் அந்தக் குடும்பத்துக்கு எங்கோ, எவரிடத்திலோ ஒரு மரியாதை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. கோயில் சூழல்களில் அவள் குடும்பம் இன்னும் மதிக்கப்படுவதற்கான பூர்வீகத்தை அவள் கொண்டிருக்கிறாள். அதை அவளால் உதாசீனப் படுத்திவிட முடியாது. சதாசிவம் காலமான பின் நடக்கிற அந்த இக்கட்டையும் அவள் மிக்க தெளிவோடு இருந்து வெற்றி கொள்வது அவசியமானது. அதை அவள் அத்தனை கஷ்டங்களில் கட்டிக் காத்து வந்தவள்.

அவள் மேலும் ஒரு சுருள் வெற்றிலையை வாயுள் திணித்தாள்.

சிவப்புக் கோடுகள் துப்பலில் வேலியோரமாய் விழுந்து கொண்டிருந்தன.

அவளுக்கு குடும்ப வாழ்க்கையின் ஆரம்ப காலங்கள் அசையும் சித்திரமாய் மனத்தில் விரிந்தன.

வாழ்வியக்கத்தின் சகல நரம்புகளையும் 1983 ஜூலை இனக்கலவரம் அசைத்திருந்ததை, கப்புதூ கிராமத்திலிருந்து தொடங்கினால் காணமுடியும்.

தன் இருப்பின் அடையாளத்தை மேலோட்டமாயேனும் வைத்திருக்காத ஊராகவிருந்தது அது. அது சகல கிராமங்களிலிருந்தும் ஒதுங்கியிருந்தது. ஒரு ஊராகவன்றி, சுற்றிவரவுள்ள ஏதோ ஒரு கிராமத்தின் துண்டுபோலவே அது என்றும் அமைந்திருந்தது. அதில் முக்கியமானது அது எதன் துண்டென அறிய முடியாதிருந்ததுதான். அந்தணத்திடல் அருகிலே இருந்தும் கப்புதூவுடன் ஒட்டற்று விலகியேயிருந்தது. காரணம் வெளியே தெரியவேயில்லை. இருந்தும் அங்கிருந்து வேலை தேடி ஆண்களும் பெண்களும் வேறுர்களுக்குச் சென்றுகொண்டிருக்க, அயலூர்களே வந்து வேலை செய்ய கேட்டுக்கொண்டிருந்த அவ்வூரின் ஒரே மனிதராக சரவணை இருந்தார்.

அவர் கல்கொத்தராக வேலை செய்தார். கருங்கல் பொழிவதும், கிணற்றுக்கு வெடிவைத்து பொக்கணைகளை உடைத்து, நன்னீரூற்றுக் கண்டு, கிணற்றை ஆழப்படுத்துவதும் அவரது முதன்மையான வேலைகளாக இருந்தன. நன்னீரின் சுவை சீமெந்துக் கல்லடுக்கினால் திரிந்துபோகாது, இரண்டு மூன்று சுற்றுக்காவது பொழிகல் வைத்து கிணறு கட்டிய காலம் ஒன்று குடாநாட்டில் இருந்தது. கல் வீடுகளுக்குப் பின்னால் ஒத்தாப்புகளிட வளைந்த பொழிகல்லுகள் அமைக்கப்பட்ட காலமும் அது.

கிணறு புதிதாக வெட்டுவதற்கு பஞ்சாங்கத்திலே நாளுண்டு. அது பெரும்பாலும் மாரியில் பெய்த மழைநீர் பூமியினடியை அடைகிற நேரமான பங்குனி-சித்திரை மாதத்திலிருந்து தொடங்குகிறது. அதுதான் சரவணையின் வேலைக் காலமாகவும் இருந்தது. அண்ணளவாக ஆறு மாதம் வேலை, ஆறு மாதம் வீட்டிலிருத்தல் என்பதாக அதைச் சொல்லலாம். அதை இன்னொரு மொழியில் ஆறு மாத கடின உழைப்புப் பணத்தை வைத்து, மீதி ஆறு மாத காலத்தில் குடும்பத்தைப் பராமரித்தல் என்றாகும்.

சரவணை அதை திறம்படவே செய்தார். அதுபோல் அவரது மகன் சதாசிவமும் ஆறு மாதம் பள்ளி, ஆறு மாதம் ஊர்சுற்று என திரிந்து விட முடியாது. பள்ளி அவனது ஆறு மாத படிப்பை ஒத்துக் கொள்ளவேயில்லை. சதாசிவம் பள்ளியை நிறுத்திவிட்டு தந்தையுடன் தொழிலுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தான். தானே தடைபோடவிருந்த படிப்பை அக்கம்பக்கத்துச் சனங்களுக்காக செய்ய முடியாதிருந்தவருக்கு, மகனே அந்த முடிவுக்கு வந்ததை, 'தறுதலை, படிக்கப் போடாவெண்டா கேக்குதே' என பிறர் முன்னால் திட்டிவிட்டு உவப்பாய் ஏற்றுக் கொண்டார்.

1960க்கு சற்று முன்பின்னாக மல்லாகம் நீதிமன்றிலே இலங்கைத் தமிழ்ப் பகுதி முழுவதும் பிரபலமாகியிருந்த மசவாசு, கொலை வழக்கொன்றின் விசாரணை நடந்தது. அந்த வழக்கிலே எதிரியான சரவணைக்கு கைமோசக் கொலையென்று தீர்மானமாகியும் ஆயுள் தண்டனை கிடைத்தபோது, சதாசிவமும் தாயும் கப்புது கிராமத்தில் அநாதரவாக விடப்பட்டனர். எனினும் பெரிய பாதிப்பெதனையும் அது அவர்களுக்குச் செய்துவிடவில்லை. நன்கு வளர்ந்த சதாசிவத்துக்கு கிணற்று வெடித் தொழில் செய்ய தெரிந்திருந்தது.

சரவணைக்கு குற்றவியல் தண்டனை வழக்கப்படி பதினான்கு ஆண்டுகளே மறியலிருக்க வேண்டியிருந்தும், தண்டனை முடிவதற்கு இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் அவருக்கு கடும் சுகவீனமேற்பட்டு யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் கால்விலங்கு இடப்பட்டபடியே கிடந்து செத்துப் போனார்.

அந்தளவில் சதாசிவத்துக்கு வயது இருபத்தைந்துக்கு மேலே ஆகியிருந்தது. தாய்க்கிருந்த கவலைகூடவின்றி சதாசிவம் மொக்குப்பத்தி கள்ளும், கிடைத்தால் சாரயமுமென்று வாழ்க்கையைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

நிலையமெடுத்து வெட்டிக் கொடுக்கிற கிணற்றிலிருந்து, நன்னீரைக் கண்டுபிடித்துவிடக்கூடிய ஆற்றலிருந்தும், எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்து வெடிபொருளைப் பெறுவதற்கிருந்த அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டால் அந்தத் தொழிலே சிறிதுசிறிதாக நசித்துவரத் தொடங்கியது. அந்த நிலையில் குழாய்க் கிணறுகள் நகரப்புறங்களைத் தாண்டிய பகுதிகளிலும் அமைக்கப் படலாயின. வேலையுண்டென்று சொல்கிற நிலை இருக்கும்போதே அவனுக்கு கல்யாணத்தைச் செய்துவைத்துவிட நினைத்த சதாசிவத்தின் தாய், அவருக்குப் பெண்தேடும் முதலாம் படலத்தை ஆரம்பித்தாள். அது அண்டை அயலாக இருந்தது. அதில் அவர்களுக்கு மிகவும் வெக்கறைப்படும் பதிலே கிடைத்தது. சரவணையின் மகவாசு வழக்கு விபரம் தெரியாத தூர இடம் சென்று முயற்சி பண்ணின போது தெரிந்தது, அது தமிழர் வாழும் நிலமெங்குமே பரவியிருந்ததென்று. சில வீடுகளில் தங்கள் மகளை, வீடுகள் ஐதாய் தனிமை மண்டிக் கிடந்த ஒரு ஊருக்கு மணம் முடித்து அனுப்ப விருப்பமிருக்கவில்லை. தாய் அன்னப்பிள்ளை உறுதிக்கொண்டுவிட்டாள், வன்னி சென்றேனும் மகனுக்கு பெண்ணெடுத்தே தீருவதென்று. இல்லையேல் 'ஓட்டோடு அறுத்தெறிவன் குடும்பியை'யென்று, பெண்பார்க்கப் போய் மூக்கறுபட்டுத் திரும்பிய ஒருநாள் மாலை நாலு பேர் கேட்க வீதியில் நின்று கத்திச் சபதமிட்டாள்.

வன்னியில் கிடைக்கலாமென்றாலும், சம்பந்தம் பேசித்தர சரியான தரகன் கிடைக்க நீண்ட காலம் அவள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. வயது எகிறிப் போன சதாசிவத்தை குடியிலிருந்து மீட்டெடுத்து முள்ளியவளையிலே பெண் பார்த்து முடித்த போது அவனுக்கு வயது நாற்பதை அண்மித்திருந்தது. குடும்பத்தில் மகவாசு களங்கமிருந்த நிலையிலும், நாற்பது வயதாகும் நிலையிலும்கூட, சீதனத்தோடு

மகனுக்கு அங்கே பெண்பேசி முடித்தாள் அன்னப்பிள்ளை. அதையொரு சூட்சுமத்தில் செய்தாள். தந்தையின் மரணத்தை கொழும்பில் நடந்த இனக்கலவரத்தில் நிகழ்ந்ததென்றாள். குடும்பத் தொழிலை கல்கொத்து என்பதற்குப் பதிலாக, கல்தச்சு என்றாள். ஏதோ கோயில் சிலை செய்யும் சிற்பியாய் எண்ணி அந்த வலையில் ஒரு பெண் சிக்கியது.

நல்ல கரிய வளந்துபோல ஒரு பெண். உயரமும் அதிகமாக இல்லை. அவளுக்கு தாராளமாக சீதனம் கொடுக்க தாயும் மாட்டுத் தரகனான தகப்பனும் முன்வந்து, காதுக்கு தங்கத் தோடும், மூக்குக்கு தங்க மினுக்குத்தியும், கழுத்துக்கு கறுப்புக் கயிற்றில் கோர்த்த வெள்ளி அட்டிகையும் போட்டதுடன், தங்கள் வீட்டு நிலத்தையும் தமது சீவியத்துக்கு பின்னடியில் மகளுக்கென்று உறுதி முடித்துக் கொடுத்தார்கள். அதோடு நல்ல கறவையான ஒரு ஆடும். கல்யாணம் உள்ளவர் அம்மன் சந்நிதியிலே நடந்தது. எண்பதாம் ஆண்டு ஒரு வைகாசி மாதத்தில் 'கரிய வளந்து' நாகாத்தையைக் கூட்டிக் கொண்டு சதாசிவம் கப்புதுரவுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

கப்புதுராவிலிருந்து பிள்ளைவரம் கேட்டு மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவில், சன்னதி முருகன் கோவிலென்று போய் நேர்த்தி வைத்தும் மூன்று நான்கு வருஷங்களாக நாகாத்தை கர்ப்பமாகாது இருந்தாள். வற்றாப்பளை அம்மனுக்கு வைத்த வேண்டுகளும் செயம் கொள்ளவில்லை. அந்தக் காலப் பகுதியிலேதான் கிராஞ்சியிலிருந்து மரை வற்றல், மானிறைச்சி கொண்டு வந்து விற்கிற உரும்பிராய் சற்குணத்தை கோப்பிறேஷனில் சதாசிவத்துக்கு அறிமுகமானது.

ஒருநாள் சற்குணமே மரை வற்றலும் மானிறைச்சியும் ஒரு போத்தல் சீல் சாராயமும் கொண்டு சதாசிவம் வீட்டுக்கு வந்தான். 'வேண்டிற மரை வத்தலுக்கும் மானிறைச்சிக்கும் காசு தந்தால் போதும், சாராயத்தை நாங்கள் ரண்டுபேரும் காசில்லாமல் குடிப்ப' மென்றான். சதாசிவம் மசிந்துவிட்டார். இப்படியே இரண்டு மூன்று தரம் வந்துபோய்விட்ட சற்குணம், தான் வீட்டில் நிற்கமாட்டேனென்று சதாசிவம் சொல்லிய ஒருநாள், மரை வற்றலும், மானிறைச்சியும் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான். என்ன பேசினானோ, என்ன செய்தானோ சடசடவென்ற சத்தம் கேட்டது. அடுத்த நிமிஷம் வந்ததைவிட அதிக வேகத்தில் சைக்கிளை எடுத்து உழக்கத் துவங்கிவிட்டான் சற்குணம்.

எதிர்பாராத விதமாக அப்போதுதான் போன காரியம் விரைவில் முடிந்து கோப்பிறேஷனுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த சதாசிவம் சற்குணத்தைக் கண்டு கூவியழைத்தும் கேட்காமல் அப்படியே பறந்துவிட்டான். 'வீட்டில எதோ நடந்திருக்கு' என்று அவசரமாக வந்து நாகியிடம் விஷயம் கேட்டார் சதாசிவம். 'உந்தமாதிரி பொம்பிள பொறுக்கியள வீட்டுப் பக்கம் ஏன் கொண்டு வந்தா'யென்று நாகி அவரை வைதெடுத்துவிட்டான்.

எல்லா ஆர்ப்பாட்டமும் முடிய அமைதியாயிருந்த சதாசிவம் கேட்டார் அவளை. 'நானில்லாத நேரமாய்ப் பாத்து இண்டைக்குத்தான் உவன் இஞ்ச வாறானோ?'

நாகி சிதறிப் போனாள். என்ன அர்த்தம் இதற்கு? ஆனாலும் 'இண்டைக்குத்தான்' என்று வெடித்துவந்த அழகையோடு கூறினாள். சதாசிவம் எதுவும் கவனிக்காதவராய் எழுந்து அப்பால் போய்விட்டார்.

அந்தளவில் ஜூலை 23, 1983 வந்ததோடு கிணற்று வெடிவைப்பு வேலை முற்றாக நின்றுபோனது சதாசிவத்துக்கு. அந்தளவு வறுமை வந்த காலத்திலேதான் தன் முதல் கர்ப்பத்தை தாங்கினாள் நாகி. முதலில் ஒரு பெண் பிறக்க, அம்மனின் தயவினை மெச்சி அவளுக்கு தயாநிதியென்றும், பின்னால் பிறந்த ஆணுக்கு கந்தனின் அருளையெண்ணி ஞானசேகரமென்றும் பெயர் வைத்தார்கள். மேலும் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தபோது அதற்கு கறுப்பாத்தையென்று பெயர் வைக்கலாமென அவர் சொன்னார். கண்ணை உருட்டிக் காட்டிவிட்டு கலாவதியென்று பெயர் வைக்கலாமென்றாள் நாகி.

அன்னப்பிள்ளை நீண்டகாலம் உயிரோடிருந்தும் பிற்காலத்தில் மகனுக்கு சுமையற்ற விதத்தில் சன்னதி கோவில் மடத்திலே கிடந்துதான் செத்தாள்.

சதாசிவத்துக்கு இப்போது எந்தெந்த வகையிலோ தாராளமாக செலவுக்குப் பணம் கிடைத்து வந்தது. தென்னங் கள் என்றிருந்த நிலை, பெரும்பாலும் சாராயமென்று ஆனது அதனால்.

சதாசிவத்துக்கு இரவிணக்கம் செய்யாது விடுவதைத் தவிர அவரது குடிப் பழக்கத்துக்கு வேறு எந்தக் கட்டுப்பாட்டையும் போட நாகியால் முடியாது போனது. சதாசிவம் இந்த இடத்தில் உத்தியாக அவளை வென்றார். முதலிலே கருப்பணி கொண்டு வந்து

பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்து அவளையும் அருந்த வைத்தார். பின்னால் இரகசியமாய் பனங்கள்ளு கொண்டு வந்து ஒருவாறு அவளை வற்புறுத்தி குடிக்க வைத்தார். பனங்கள்ளின் காலம் முடிய உடன் தென்னங்கள்ளு கொண்டு வந்து கொடுத்தார். பின்னால் புளித்த தென்னங்கள்ளென்ன, சாராயமென்ன எதுவும் இயலுமாகிப் போனது நாகிக்கு.

இரண்டு வருஷ அந்த ஆட்டத்தின் பின்தான் நாகாத்தை தன்னிலை உணர்ந்தது. பதைத்துப் போனாள். உடனேயே அந்தச் சனியன்களை விட்டொழித்தாள். ஏனென்று கேட்டார் சதாசிவம். 'வேண்டாம், தலையிடிக்குது எப்பேக்கயும்' என நாகி சாட்டுச் சொன்னாள்.

அங்கே இருக்கிற வரையில் தன்பலம் குறைவென்ற சங்கதி அந்தளவில் நாகாத்தைக்குப் புரியலாயிற்று. ஆனால் எங்கே போவது?

அப்போது மாரிகாலம் பிறந்திருந்தது.

ஒருநாள் வேலைக்கென்று வெளியே சென்ற சதாசிவம் அடுத்த நாள் மதியத்துக்கு சிறிது மேலே வீடு திரும்பியபோது, தயாநிதியும் ஞானசேகரனும் கடைசியும் முற்றத்து வெள்ளத்தில் நின்று கூத்தடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சதாசிவத்துக்கு கண்மண் தெரியாத கோபம் வந்தது. முற்றத்துப் பூவரசில் தொங்கிப் பிடுங்கிய பிஞ்சுக் கம்பால் மூன்று பேரையும் வெளுத்து வாங்கிவிட்டார். ஆயினும் அலறிய மூத்ததுகள் இரண்டும் இழுத்துப் பறித்துக் கொண்டு ஓடிவிட, கைப்பிடியிலிருந்த கலாவுக்குத்தான் 'சுத்துக்கும் பித்துக்கும் சுழலச் சுழல, முத்தத்து நாச்சியார் முதுகு முறிய' பூசை விழுந்தது. கைப்பிடியில் பாவைப்பிள்ளைபோல் மிதந்து கொண்டிருந்த கலாவதியின் குண்டி புளித்துப் போனது. பாவாடை ஒரு காப்பாக இருந்தும், சிலவேளைகளில் பூவரசம் கம்பு அவளது குண்டியை நன்றாகப் பதம் பார்த்தது. குசினிக் கொட்டிலில் ஈரவிறகுகளோடு மல்லாடிக் கொண்டிருந்த நாகி ஓடிவந்து அவரைக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி விடுவித்துக் கொண்டு போனாள்.

வெறியில் வந்து அந்த மாதிரி பிள்ளைகளை அடித்ததில் நாகாத்தை கொதிப்பேறியிருந்தாலும், அவளால் அதற்காக அழுத்தான் முடிந்தது.

பிள்ளைகளுக்குப் பின்னால் வழக்கமாக அவளோடுதான் அவர் தனகத் தொடங்குவார். அது வெறியின் அளவுக்கு உக்கிரம் கூடியும் குறைந்தும் இருக்கும். எப்போதும் நாகியுடனான

சண்டை 'ஆண் சிணி மனக்குது, பெண் சிணி மணக்குது, வந்தவனாரடி போனவனாரடி' என்ற கணக்கில்தான் தொடங்கும். அவளில் பெரும்பாலும் அவர் கைவைத்து விடுவதில்லை. ஆனால் குடுமிப் பிடியில் அவளை இழுத்து வைத்துக் கொண்டு கேட்காத கேள்வியெல்லாம் கேட்கும் அந்த மனிசன். காது கூசிப் போகும். பதில் பொருத்தமாய் இல்லையேல் பிரச்சினைதான். தலைமயிர்ப் பிடியில் அவளை இழுப்பார். உலுப்பியலுப்பி வீடெல்லாம் கொண்டு திரிவார். கீழே இழுத்து விழுத்தி, பிறகு அந்தப் பிடியிலேயே மேலே தூக்கி நிறுத்துவார். தன் பலம் காட்டப்போல்தான் அத்தனையும் செய்வார். அவளது இளமையைச் சமாளிக்க தனக்கு வயதுக்கு மீறிய பலம் இருப்பதாய்க் காட்ட முயல்வதாய் அந்த மூர்க்கம் தோன்றும். அவர் தலைமயிர்ப் பிடியை நீண்ட நேரத்தின் பின் விடுகிறபோது, அவளது கொத்து மயிர் கையோடு போகும். 'என்ர தலை பாதி மொட்டையானது இந்தாளாலதான்' என்று சிலபோது அயல் பெண் யாரோடும் பேசுகையில் நாகாத்தை குமுறிச் சொல்வாள்.

ஒருநாள் மதியம் சாப்பிடுகிற நேரத்தில் நல்ல மழை. இரைத்துக் கொட்டியது. வடிகால்களற்ற நிலங்களில் வெள்ளம் தேங்கி நின்றது. குளிர் உறைந்து வந்தது. ஆனாலும் மாலையில் மழை ஓய்வு கொண்டது.

நாகி தடுக்கத் தடுக்கவும் சதாசிவம் மறுபடி வெளிக் கிளம்பினார். அவர் திரும்ப இரவு நெடுநேரமாகியது. அப்போது மழை மறுபடி துறத் துவங்கியிருந்தது. செத்தையோடு சைக்கிளைத் தள்ளிவிட்டு உள்ளே வந்ததும், 'நாகி!' என்றிரைந்து அவளது முந்தானையை இழுத்து தலையைத் துடைத்தார். நாகிக்கு அவர் சமிக்ஞை தெரிய, பிள்ளையென்றும் பார்க்காமல் குறியெழுதி வைத்திருக்கிற சதாசிவத்துக்கு தன் எதிர்ப்பினையும், வெறுப்பினையும் வலிதாய்க் காட்டுகின்ற திட்டமேறியது. வழக்கம்போல் நெருங்கி, உரஞ் சிநின்றான ஆலாபனைகளை விட்டு புறியமற்ற பாவனை காட்டி நின்றாள். மாலையில் குடித்தது கள்ளாக இருக்கிறவரையில் அவளுக்கு தன் எதிர்ப்பைக் காட்ட கொஞ்சம் இடமிருக்கிறது.

சதாசிவம் சாப்பிடாமலே திண்ணையில் சரிந்தார். குழந்தைகளை படுக்க வைத்து விட்டு திண்ணைக்கு வந்து நாகி எதிர்த்த பக்கத்திலே படுத்துக் கொண்டாள்.

வெளியே மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது. பிரபஞ்சமே 'சோ'வென்ற சத்தத்தில். காற்று வேகம் பெற்றுக்கொண்டிருந்ததில் பனைகளின், தென்னைகளின், நெடுமரங்களின் தலைகளெல்லாம் சதிராடிய கூச்சல். மலையாள மின்னலும், ஈழ மின்னலும் சேர்ந்தடித்தன.

வழக்கமாய் அவள் தினவடையும் சூழல் அது.

ஆனால் பகலின் நினைவுகள் வந்து அவளை சுரணையறச் செய்து கொண்டிருந்தன. பகலின் அவரது வெறித்தனத்தில் இளையவள் துடித்த துடிப்பு இன்னும் அவளுக்குக் காட்சியாகிக் கொண்டிருந்தது. 'ஐயோ.....ஐயோ... இனிமே நனைய மாட்டன்... இனிமே வெள்ளம் தப்பமாட்டன்' என கலாவதி குழறிய வார்த்தைகள் இன்னும் அவள் காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த சின்னதின் மேல் ஏன் அவருக்கு அத்தனை வஞ்சமோ? மூத்தது இரண்டும் அவரது நிறத்திலும், இளையது அவள் நிறத்திலும் இருப்பதாலா? கறுப்பாத்தையென அவளுக்குப் பெயர்வைக்க எண்ணியவரல்லவா அவர்? அவளுக்கு அதைவிட நினைக்க வேறு காரணம் கிடைக்கவில்லை. பிடிவாதம் மேலும் இறுகினாள் நாகி. அப்படியே தூங்கிப் போனாள்.

லாம்பு தணிவாக வீட்டுக்குள் எரிந்துகொண்டிருந்தது.

என்ன நேரமென அனுமானிக்க முடியாத ஒரு பொழுதில் நாகிக்கு சட்டென விழிப்பு வந்து தலையை நிமிர்த்தினாள். சதாசிவம் திண்ணையில் இல்லை. 'இந்த நேரத்தில எங்க போச்சது இந்த மனிசன்?' ஆச்சரியத்தோடு எழும்பி, ஒண்டுக்கு ரண்டுக்குப் போயிருக்குமோவென அறிய சற்றுநேரம் தாமதித்தாள். பிறகு லாம்பு இன்னும் உள்ளே இருப்பதில் அவர் வெளியே போயிருப்பது சாத்தியமில்லையென எண்ணி அறைக்குள் சென்றவள் திகைத்துப் போனாள். சதாசிவம் கலாவதிக்குப் பக்கத்தில் சக்கப்பணிய வாசலுக்கு முதுகு காட்டி அமர்ந்திருந்தார். அப்படி என்ன செய்கிறாரென கிட்ட நகர்ந்தாள். கண்ட காட்சி அப்படியே அவளைப் பதற வைத்துவிட்டது.

குப்புறக்கிடந்த கலாவதியின் பாவாடையை மிதத்திவிட்டு அவளது குண்டிப் பிட்டியை குனிந்து பார்த்துப் பார்த்து தடவியபடி இருந்தார் சதாசிவம். 'என்ன வேலை செய்யிறியள்? எழும்புங்கோ' எனக் கத்த திறந்த அவளது வாய் அப்படியே அடங்கிப் போனது, அவர் குலுங்கியது கண்டு. விம்மிவிம்மி அழுதார் சதாசிவம். அவளது பின்னை நாகி மாலையிலேயே கண்டிருந்தாள். பூவரசங்கம்பு எழுதிய

குறியில் சில இடங்களில் தோல் வெடித்திருந்தது. 'மனிசனுக்கு இரக்கம் இருக்கு, பிள்ளையில் பாசம் இருக்கு' என நெஞ்சு நெகிழ்ந்தாள். மெல்ல அவரை அணுகினாள். அவரவத்தில் திடுக்கிட்டு பாவாடையை இழுத்து விட்டு மெல்ல எழுந்தார். முகம் நீர் வார்ந்திருந்தது. 'நான் பாவி... நான் பாவி... இப்பிடிப் போட்டு என்ற பிள்ளையை அடிச்சிருக்கிறனே' என தலைதலையாய் அடித்தார். நாகி தடுத்து அவரைக் கைப்பிடியில் கூட்டிப் போய் திண்ணைப் பாயிலே அமர வைத்தாள். 'சாப்பாடு போட்டு வரட்டோ?' என, 'வேண்டாம்' என்றார். 'பின்னேரம் நானும் பாத்தன், அப்பிடியே சிவத்துப் போய் ரத்தம் கண்டியிருக்கு. நல்லெண்ணை பூசி விட்டிருக்கிறன். காலமை சரியாப் போகும். கண்ணைத் துடையுங்கோ' என்று ஆதரவு காட்டினாள்.

மண் திண்ணை சாரலில் ஈரம்பட்டிருந்தது. பாய் தலையணைகள் ஈரலிப்புடன் இருந்தன. அவள் தானும் அவரருகே தன்னுடம்பைச் சரித்தாள்.

உள்ளே தணிக்காத லாம்பு சுடர்விட்டு எரிந்துகொண்டிருந்தது.

மனிதர் அவள் உணர்ச்சி கண்டார். அவள் கொடுத்த சாயாமுலைகளை வெகுநேரம் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

சிறிதுநேரத்தில் அவரது குறட்டைச் சத்தமெழுந்தது.

நாகி ஊசிகளை சட்டைக்குக் குத்திக் கொண்டு விழித்தபடி கிடந்தாள்.

வெகுநேரமாகாமல் வெளியே விடியல் தலைகாட்டியது. அடங்காத் தாபத்தின் எரிச்சல் சற்று தணிவது போலிருந்தது. அவள் எழுந்தாள். உள்ளே எண்ணெய் தீர்ந்து லாம்பு திரி கருகி அவிந்திருந்தது. வாழ்க்கை பெரும்பாலும் அவ்வண்ணமே நாகிக்கு கழிந்து கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் பகலிலே குந்தோடு சாய்ந்து வெளி பார்த்திருக்கையில்தான் முதல்நாள் வெற்றிலைச் சரையில் தான் வைத்திருந்த பணம் சதாசிவத்துக்கு ஞாபகம் வந்தது. எடுத்துவரச் சொல்லி பிரித்துப் பார்க்க வைத்த பணம் அந்தப்படியே இருந்தது. திருப்தியோடு பணத்தையெடுத்து நாகாத்தையிடம் கொடுத்தார்.

அவள் ஆச்சரியத்தோடு அவரைப் பார்த்தாள். அவர் ஒரு மெல்லிய சிரிப்போடு, தன் வெடித்தொழில் சாமர்த்தியத்தை சில

பெடியன்களுக்கு காட்டிக் குடுக்கிறதுக்கு வாற சன்மானமென விளக்கினார்.

நாகிக்கு அதன் பாரதூரத்தனம் எவ்வளவு தெரிந்திருக்க முடியும்? அவள் அந்தப் பணத்தையும் அவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தாள். ஆரம்பத்தில் அவர் கல்தச்சரில்லையென அறிந்தபோது விழுந்திருந்த வெறுமை, 'அந்தாளும் எதோ தெரிஞ் சிருக்குதுதான்' என்ற அவளது எண்ணத்தால் நிரவியது.

இலங்கை ராணுவம் வடமாகாணத்தில் ஒரு பயத்தை நிறைக்க அவ்வப்போதான சில பயங்கரங்களால் முயன்று கொண்டிருந்தது. பலாலி, பருத்தித்துறை, காங்கேசன்துறை முகாங்களிலிருந்து ட்ரக்குகளில் வரும் ராணுவம் கைதுகள், துப்பாக்கிச் சூடுகளால் மக்களைக் கதிகலங்க அடித்தது. கப்புதூ மக்கள் பயத்துள் விழுந்து கிடந்தார்கள். இந்திய ராணுவம் வடக்கில் நிலைகொண்டிருந்த தொண்ணூறுக்கு முந்திய நான்காண்டுக் காலத்தில் கப்புதூ கிராமவாசிகள் பலர் தத்தம் உறவினர் கிராமங்களுக்கு குடிபெயர்ந்து போயிருந்தனர். அப்போது மீண்டும் இலங்கை ராணுவத்தின் அச்சம் தலையெடுத்திருந்தது. மீதியானோரில் பலரும் வேறுவழி கண்டனர். சதாசிவம் அறிந்தாரோ இல்லையோ, உணர்ந்தாரோ இல்லையோ, நாகி எல்லாம் அறிந்தும், விளையக்கூடிய பயங்கரங்களை உணர்ந்தும் தவிப்பின் எல்லையை அடைந்து கொண்டிருந்தாள்.

சதாசிவம் சொல்லிவிட்டு அன்று வெளியே போனவர் வீடு திரும்ப இரண்டு நாட்களாயிற்று. வன்னிக்குப் போயிருந்ததாய்ச் சொன்னார். குடிக்கு கொஞ்சம் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு மீதியை நாகியிடம் கொடுத்தார்.

வெளியே சங்கக்கடைக்குப் போன தயாவும் கலாவும் திரும்பிவந்தனர். தயா கேட்டாள் தாயாரை, 'சள்ளை எங்கயம்மா?' என.

'எங்கயோ, வெளிய போயிருக்கு.'

'மீனெதாவது கிடைச்சதாம்மா.'

'வாங்கின்னான். இல்லாட்டி அண்டலிக்கேலாதே.'

அன்று மதியத்துக்கு மேல் வீடு திரும்பிய சதாசிவத்துக்கு நல்ல வெறி. இயக்கத்தின் தடை காரணமாக மதுவகை அருந்தலாகவே

கிடைத்த காலமாயிருந்தது அது. சதாசிவம் எங்கே குடித்து வந்தாரோ?

பிள்ளைகள் கெடுமலப்பட்டு வீட்டிலிருந்தன. அப்போதுதான் எதற்கோ அழுதுகொண்டு ஞானா வீட்டுக்குள் ஓடிவந்தான்.

‘ஏன்ரா?’

‘காளி விறாண்டிப் போட்டுது.’

‘எங்க... இஞ்ச வா, பாப்பம். எங்க விறாண்டினவன்?’

ஞானா முதுகைக் காட்டி அதற்காக ஒருமுறை அழுதான்.

‘கலா, வாடி இஞ்ச.’

முற்றத்திலிருந்த பூவரசிலிருந்து கம்பொன்றை பிடுங்கிச் சென்று அவளது கையில் ஓணான் பிதுங்கப் பிடித்தார்.

கண்ட நாகிக்கு பொத்துக் கொண்டு வந்தது. ‘எப்ப பாத்தாலும் இந்தாள் ஓடிப்போய் பூவரசங் கொம்பைத்தான் முறிக்கிறது. கையாலரண்டு தட்டைத் தட்டியிட்டு விடுவமெண்டுமில்லை. அதென்ன புள்ளையோ, ஆடுமாதோ?’ என பொறுக்கமுடியாமல் பொரிந்தாள்.

‘நீ சும்மா கிட’ என அவளை அதட்டி அடக்கினார். பின் நாலு பூசை வைத்தார் அவள் கதறக் கதற.

நாகி ஓடிப்போய்த் தடுக்க இருக்கவில்லை. அவராகவே விட்டுவிட்டார். பின் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றார்.

நாகி அடுப்பின் முன்னால் இருந்த வேளைமுழுக்க அதுபற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். ‘அவள் என்ன பிழை விட்டாலும் கம்பைத்தான் இடுங்கிது இந்த மனிசன். எதாவது பிழை விட்டுமெண்டு காத்திருக்கிற மாதிரி உடன கையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு குண்டியில குறியெழுதிறது. என்ன மனமோ இந்தாளுக்கு?’ அவள் மனம் சஞ்சலத்தின் படிகளில் ஏறத் தொடங்கியது.

வீடு திரும்பிய சதாசிவத்துக்கு போதை நன்றாகவே இருந்தது.

பின்னேரமளவில் சாப்பிட்டுப் படுத்தார். எழும்பியதும் மறைத்து வைத்திருந்த சில் சாராயப் போத்தலை எடுத்து மூடியைத் திருகித்

திறந்தார். நாகியிடம் கிளாசை எடுத்துவரச் சொல்லி வார்த்து குடிக்கவாரம்பித்தார். துணி காயப் போட்டும், ஆட்டுக் கொட்டிலைக் கூட்டியும், விழுந்த தென்னோலைகளை இழுத்துப் போட்டும் வெளிவேலைகளிலிருந்த நாகி திண்ணமாய் எண்ணினாள், அன்று சாமத்தில் அவர் அழப் போகிறாரென.

அதனால் ஓர் எச்சரிக்கையோடு இரவில் கிடந்திருந்தவள், ஒரு சாமத்தில் திடுக்கிட்டு எழுந்து திண்ணையைப் பார்த்தபோது சாசிவத்தின் பாய் வெறுமையாய்க் கிடந்தது. மேலே யோசிக்காமல் உள்ளே எழுந்து ஓடினாள். அவள் எதிர்த்தபடி கலாவின் பாவாடையை மேலே ஒதுக்கிவிட்டு தடவியபடி அழுது கொண்டிருந்தார் சதாசிவம்.

அவ்வளவு கோபம் வந்தும் அவரை ஏச முடியாததால் சமாதானப்படுத்துவதான பாவனையில் அவரை வெளியே இழுத்துவந்தாள்.

பழையபடி சதாசிவம் பாயில் படுத்திருக்க, குந்தோடு சாய்ந்து விழித்திருந்தாள் நாகி.

இப்படியேதான் அவளுக்கு காலம் கடந்திருந்தது, இலங்கை ராணுவம் 1994 வைகாசி 18 இல் ஒப்பறேசன் ரிவிரசவை ஆரம்பிக்கிறவரையில். முதல் பீரங்கி வெடித்த சத்தத்திலேயே நாகி சொல்லிவிட்டாள், 'இனி இஞ்ச இருக்கேலாது, வெளிக்கிடுங்கோ, நாங்கள் முள்ளியவளைக்கு போவ'மென்று.

அந்த ஆணித்தரத்தை எதிர்க்க சதாசிவத்துக்கு சக்தியற்றிருந்தது.

அவர் சம்மதித்தார்.

அவள் திட்டமிட்டே அதுமாதிரியான ஒரு தருணத்துக்காய் காத்திருந்து அவரை அங்கிருந்து கிளப்பினாள்.

தன் பிள்ளைகளை திட்டமிட்டே அவள் அங்கு வளர்த்தாள். அவளது திட்டத்தை மீறி ஓடியவன்தான் ஞானா. அவனை வைத்தே மற்ற மூன்று பிள்ளைகளையும் அன்றுவரை அவள் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறாள். இனியும் அவர்கள் யுத்தத்திற்குள் இழுப்புண்டு விடாமல் காக்கவேண்டித்தான் இருக்கிறது. யுத்தத்தின் ஓசை எதிரே அதிர எழுந்துகொண்டிருக்கிறது. அது நடப்பதென்னவோ கிழக்கு மாகாணத்தில்தான். ஆனால் முள்ளியவளைக்கு வர எவ்வளவு காலமாகும்?

அவரது வெடி பொருளிலுள்ள கைத்திறன் அப்போது எவருக்கும் வேண்டியிருக்கவில்லை. அவர் பிழைப்பு நாறிப் போயிருந்தது. நாகி கொண்ட வலிமை குடும்பத்தில் இறுக மனவிறக்கம் கொண்டவராய் சதாசிவம் யாழ்ப்பாணமென்றும், மன்னாரென்றும், கொழும்பென்றும் அலையத் தொடங்கினார். அவரை அவ்வப்போதாவது தடுக்க பாதைகளால் மட்டுமே முடிந்திருந்தது.

அவர் கஷ்டப்பட்டிருக்கலாம். பசி பட்டினியை அடைந்திருக்கலாம். ஆனால் நாகி தன் பிள்ளைகளை பசி காண விட்டாலும் பட்டினி கிடவாமல்தான் காத்தாள். அதற்காக அவள் தன்னின் ஒவ்வொரு துளி ரத்தத்தையும் வியர்வையாக்க நேர்ந்தது.

அவ்வாறு பத்து பன்னிரண்டு வருஷங்களாக வளர்த்தெடுத்த குடும்பம் அப்போது என்னமாதிரி அவலட்சணம் அடைந்திருக்கிறது!

கலாவுக்கு அந்தப் பெடியனையே செய்து விட வேண்டியதுதானென்பதில் மாற்றுக் கருத்து இருக்கவில்லை அவளுக்கு. ‘கலா வரட்டும். பேச வேணும்.’

சிறிதுநேரத்தில் முகம் கழுவிவிட்டு கலாவதியும் திண்ணையில் வந்து சற்றுத்தள்ளி தாயெதிர்க்க அமர்ந்தாள். கலாவதிக்குத் தெரிந்திருந்தது அவள் தன்னோடு தன் எதிர்காலம் பற்றி பேசவிருக்கிறாளென்பது. இருவருக்குமிடையில் பூர்வாங்கப் பேச்சுக்கள் வேண்டியிருக்கவில்லை. நேரடியாகவே பேசினாள்: “அந்தப் பெடியன் என்னமாதிரி, கலா, கலியாணத்துக்குச் சம்மதிக்குமோ? அதுகின்ற தாய் தேப்பன்ர விருப்பம் என்ன மாதிரி?”

“அவருக்குச் சம்மதம்தான், அம்மா. தாயில்லை. தேப்பன் மட்டும்தான். அவரும் இந்தியாவில அகதி முகாமில இருக்கிறாராம். பிரியன் தனியத்தான் இஞ்சு.”

“அதென்ன பிரியன்... முழுப் பேரென்ன?”

“ஈழப்பிரியன்.”

“இயக்கத்துப் பேர்மாதிரிக் கிடக்கு...?”

“அவர் ஒரு இயக்கத்திலயும் இல்லை.”

“ம்...! இனி கலியாணமென்ன கலியாணம்... அதுவும் பிள்ளை வயித்தோட... நீ அந்தப் பெடியனை வந்திருந்து குடும்பத்தை

நடத்தச் சொல்லு. எதுக்கும் ஒருக்கா நேரில வரச் சொல்லு, நான் கதைக்கிறேன்.”

“சரியம்மா.”

அறைக்குள்ளே எவ்வளவு நேரமாக தயாநிதி நின்றிருந்தாளோ? எல்லாம் கேட்டிருப்பாள் போலவே தோன்றினாள். வெளியே வந்தவள் விஷயத்திலிருந்து ஒதுங்கவில்லை. நேரடியாகவே தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னாள்: “நீங்கள் ஒருத்தரையும் கேக்காமல் தன்னிஷ்டமாய் இதுகளைச் செய்யேலுமோ, அம்மா? தனபாலுவைக் கேக்க வேணும், ஞானாவைக் கேக்க வேணும்...”

நாகி இடைமறித்தாள்: “இனிக் கேட்டு ஒண்டும் ஆகப்போறேல்லை, தயா. அவை விரும்பினாலென்ன விரும்பாட்டியென்ன, ரண்டு பேரையும் சேத்து வைக்கிறதத் தவிர வேற வழியும் இப்பயில்லை.”

“அப்பிடியெண்டாலும் இஞ்ச இருக்கிறதும் கஷ்ரம்தான, அம்மா.”

“ஓ... அந்த விஷயத்தில நீ கண்ணாயிருக்கிறியோ? சனங்களெல்லாம் இப்ப ஒண்டடிமண்டடியாய்தான கிடந்தெழும்புதுகள்? ஏன், இந்த வீட்டுக்கென்ன? சின்னதெண்டாலும், எங்கட சொந்தமெல்லே? தேவையெண்டா நாலு குடும்பம் இதுக்குள்ளயிருந்து காலந்தள்ளலாம்.”

நாகி எழுந்துவிட்டாள்.

அவளளவில் அந்தப் பிரச்சனை முடிந்து விட்டது.

அடுத்த வாரத்தில் ஒருநாள் பிரியன் ஒரு கறுப்பு சின்ன பாய்க்கோடும், ஒரு பழைய சைக்கிளோடும் நாகி வீட்டுக்கு குடும்பம் நடத்த வந்தான்.

அன்று குணாளன் வரும்போதே திரும்புவதற்கான வேகத்தையும் அவனது நடை கொண்டிருந்ததை சங்கவி கண்டாள்.

சம்பூரிலே ஆகஸ்டு 28, 2006 இல் புலிகளுக்கும் அரசு படைகளுக்குமிடையில் பயங்கரமான சண்டை தொடங்கியிருந்தது.

புலிகளின் கையிலிருந்த சம்பூர் எப்போதுமே திருகோணமலை கடற்படைத் தளத்துக்கு எறிகணை வீச்சால் ஆபத்தை விளைக்கக்கூடிய வாகுவில் அமைந்திருந்ததை அவர்கள் கண்டிருந்தார்கள். மாவிலாறு வெற்றியின் பின் சம்பூரைக் கைப்பற்ற மும்முனைத் தாக்குதலில் இறங்கியிருந்தன இலங்கை அரசு படைகள். யுத்தம் தொடங்கி ஆறு நாட்களாகியும் வெற்றி தோல்வியற்ற சமச்சீரில் போர் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஒருபோது பாச்சனூரிலுள்ள புலிகளின் காப்பரணை அரசு படைகள் தகர்த்துவிட்டதாக தகவல் வந்தது. இறுதியில் சம்பூரை செப்ரெம்பர் 4இல் கைப் பற்றி இலங்கை ராணுவம் அங்கே நிறுதிட்டமாய் முகாமமைத்தது.

வன்னியில் அதனாலான நிலைகுலைவு வெளியாய்த் தெரிந்தது. மேற்கொண்டு வாகரைமேலான தாக்குதலுக்கு ராணுவம் ஆயத்தம் செய்வதான செய்தியறிந்த மக்கள் குலைந்து போயிருந்தனர். வன்னியில் அதன் தாக்கங்கள் எல்லைகளில் இயக்க எல்லைக் காவலர்களின் மரணங்களாக விளைந்து கொண்டிருந்தன. அம்பகாமம் காட்டுக்குள்ளாக வந்து கொண்டிருந்த ஆறு விடுதலைப் புலிகள் இயக்கப் போராளிகள் சடுதியான தாக்குதலில் பிணங்களாக வீழ்த்தப் பட்டமை, மூன்று நான்கு நாட்களின் முன்னர் போராளிகள் செல்லிடம் வந்து சேராத தகவலில் தேடுதல் நடத்திய போது தெரிய வந்தது. முதல் நாள்தான் அவர்களது வித்துடலின் விதைப்பு முறிப்பு மாவீரர் துயிலுமில்லத்தில் சகல இயக்க மரியாதைகளுடனும் நடைபெற்றது. இவ்வாறான நேரத்தில், குணாளன் மறுபடி

கிளம்புவானாகில், கிளம்புகிற நேரத்தில் எதுவும் கேட்கப்படாதென அவன் சொல்லியிருந்தானெனினும், அவளால் விட்டுவிட முடியாது. முகம் கழுவி உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு அவன் அவசரமாகத் திரும்ப தயாரானான்.

அவனை மெதுவாக சங்கவி அணுகினாள். “கேக்கிறனேயெண்டு கோவியாதயும், குணா. இந்த நேரத்தில எங்க, அவ்வளவு அவசரமாய்?” என்றாள்.

அவன் அவளைப் பார்த்து அவளது அவதியின் கவனமின்றியும், தன் அவசரத்தின் இறுக்கமின்றியும் மெல்லச் சிரித்தான். அவன் அந்தளவு திருப்திப்படுமொன்று விரைவில் நடக்கப் போகிறதென்பதின் அர்த்தம் அது.

வெளியே கேற்றடியில் அவனுடன் கூடவந்தவர்களினதாய் இருக்கும், உரையாடல் சத்தம் கேட்டது.

ஊரில் எவரிலுமிருக்கும் அவதி, அச்சமெதுவும் அவனில் கொஞ்சங் கூட இல்லை. அவன் சொன்னான்: “யாழ்ப்பாணத்துக்கு.”

“இந்த நேரத்திலயோ?”

“ஏன், இந்த நேரத்துக்கு என்ன? பாக்கப் போனா மற்ற நேரங்களை விட இந்த நேரந்தான் வசதி.”

“சம்பூர் விழுந்திட்டுது. அடுத்தது வாகரைதானெண்டு பேச்சிருக்கு.”

“இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாதெண்டு சொல்லுறிரோ?”

“அதுக்கில்லை. ஊர் நிலமை நல்லாயில்லை, குணா.”

“அது எப்ப நல்லாயிருந்தது? நான் பிறந்ததிலயிருந்து அது நல்லாய் இல்லாமல்தான இருக்கு.”

“பிரகடனம் செய்யாமலே சிறிலங்கா யுத்தத்தை துவக்கியிட்டுது எண்டுதான் எல்லாரும் கதைக்கினம். கொழும்பில தமிழாக்கள் நிக்கிறதும் கஷ்டமெண்டு ஒரே கதையாயிருக்கு. லொச்சுகள் வீடுகள் ஒண்டிலயும் தமிழாக்களை வைச்சிருக்கப்படாதெண்டு கொழும்பில பெரிய அமளியாம். சனம் இருக்க... கிடக்க இடமில்லாமல் அங்க அலையுதெண்டு காலமை ஆரோ சந்தியில நிண்டு கதைச்சுதுகள். இந்த நிலையில இப்பவே போகவேணுமெண்டு நீர் வெளிக்கிட்டா?”

“அதுதான் அவசரப்படுறன். இப்பவேதான் போக வேணும்.”

“ராத்திரி நிண்டு காலமையெண்டான்ன போமன்.”

“காலமை நான் யாழ்ப்பாணத்திலயிருந்து கொழும்புக்கு வெளிக்கிட வேணும்.”

“யாழ்ப்பாணத்துக்கெண்டிரே இப்ப...?”

“இப்ப யாழ்ப்பாணத்துக்குத்தான். கொழும்புக்குப் போனவுடன ரண்டு நாளில வேலையை முடிச்சிட்டு வந்திடுவன்.”

“ஏ9 பாதை பூட்டியிருக்கு.”

“நான் அந்தப் பாதையால போகேல்லை. அதுசரி, காசெதாவது உம்மிட்ட இருக்கோ?”

“ரண்டு நாளாய் சிலவுக்கே ஒரு சதமில்லாமல் இருக்கிறன்.”

“ம்.” அவன் ஏதோ காசுக்கு திட்டமிடுகிற மாதிரியான ஸ்திதியில் சிறிதுநேரம் நின்றான். பின், “யாழ்ப்பாணத்தில எனக்கு காசு கிடைக்கும். என்னோட ரமேசும், வேற ரண்டு பெடியரும் வாறாங்கள். ரமேஷை தெரியும்தான... அந்த ஒல்லியான சிவலைப் பெடியன்... அவன் நாளைக்கு திரும்பி இஞ்ச வருவான். காசு குடுத்து விடுறன்” என்றுவிட்டு, ஏணைக்குள் கிடந்து உதைத்துக் கொண்டிருந்த பிள்ளையின் பக்கம் எட்டிப் பார்த்து, “வாறனடா, செல்லம். கொம்மாவைப் பாத்துக் கொள்” என்றான். பின், “வாறன், சங்கு” என்றுவிட்டு அங்கிருந்து விரைந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் வாசலிலிருந்து கிளம்பி தெருவிலோடிய சைக்கிள்களின் சத்தம் கடகடத்துக் கேட்டது.

அவள் திரும்பி மேற்றிசையைப் பார்த்தாள். இரணைமடுத் திசையில் சூரியன் கீழிறங்கியிருந்தது. இரவு தொடங்கிவிட்டது. வன்னியின் அந்த வெளியை மீறிய இருள் அது. தன்னிலிருந்த குறைந்தளவு வெளிச்சத்தையும் விழுங்கி வந்திருந்த இருளாய் அது தோன்றியது சங்கவிக்கு.

பகலினதும் இரவினதும் ஒலிகள் வேறுவேறானவை. அப்போது கேட்ட ஒலிகள் நள்ளிரவுக்கு உரியவையாய்த் தோன்றின. எங்கோ தூரத்தில் ஏ9 பாதைப் பக்கம் ஒற்றை மோட்டார் சைக்கிள் இரைந்தது மெலிவாய் காற்றில் இழைந்து கேட்டது.

அந்த இருளை எது காரணமின்றியும் வேறானதாக உணர்ந்தவளுக்கு மெல்லிய நடுக்கம் பிறந்தது.

மறுநாள் விடிந்தபோதும் அந்த நடுக்கத்தின் மெல்லிய அதிர்வுகள் மனத்திலும், உடம்பிலிருக்கவே சங்கவி அறையிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

அம்மா அன்றைக்கு முல்லைத்தீவுக்குப் போகவேண்டுமென்று முதல்நாள் சொல்லியிருந்தாள். 'போறதெண்டாப் போங்கோ. என்னிட்ட அஞ்ச சதமும் இல்லை' என்று சங்கவி சொல்லியிருந்தாள். அப்போதெல்லாம் அவளது தேவைக்கு அவள் உழைக்காமலும் காசு இருந்து கொண்டிருந்தது. ஒருமுறை கேட்டபோது, 'கலம்டு அரசரத்தினத்திட்டை கைமாத்தாய் வாங்கினன். அடுத்த மாசம் திருப்பித் தாறமெண்டிருக்கிறன். என்னமாதிரிக் குடுக்கப்போறனோ?' என்று பருதவித்துச் சொன்னாள். 'எந்த அரசரத்தினம்மா, சொல்லன், நானும் கொஞ்சம் கடன் கேட்டுப் பாக்கிறன்' என்று சங்கவி கேட்க, 'அரசரத்தினத்தைத் தெரியாதோ, பிள்ளை? நீ முந்திக் கண்டிருக்கிறாய், மறந்திட்டாய் போல' என்று கதையை முடித்துக் கொண்டாள்.

அரசரத்தினம் குடியும் குடித்தனமுமாக இருப்பதோடு நல்லவராகவும் இருந்தால் சரிதானென எண்ணி அவளும் அந்த விஷயத்தை அன்று அத்தோடு விட்டுவிட்டாள். ஆனால் மறுபடி அரசரத்தினம் அன்றைக்கு ஞாபகமாகியிருந்தார்.

அரசரத்தினம் எப்படி இருப்பாரென்று கிணற்றடியில் முகம் கழுவிக்கொண்டிருந்த போது ஒரு எண்ணமோடியது. அரசரத்தினம் எப்படி இருப்பாரென்பது கூடத் தெரியாமல், தனியே அந்தப் பெயர் மட்டும் இயல்பான இடம் வலமாயன்றி மேல்கீழாய் நின்றுருக்கும் ஸ்திதியொன்று மனதில் விழுந்தது. பெயர் மட்டுமே ஒரு உருவமெடுத்தது அவளுக்கு விந்தை. கனவின் உருவம் போல் அடையாளமறுத்திருந்தது. அவரது முகத்தைக் காண சங்கவி அவாவினாள். அவரது வயதை அம்மாவின் வயதிலிருந்தே கண்டடைய வேண்டி இருந்தது. அந்த வயதில் சிறிய வண்டிவைத்த ஒருருவம் மனத்தில் தோன்றியது. ஆனாலும் முகமற்றிருந்ததில், அரசரத்தினம் நல்லவரா என்பதைத் தெரிய அவளால் முடியவில்லை.

தேநீர் வைத்து 'தொட்டு' குடித்துவிட்டு குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்தாள். அதற்கும் தன் பிரயத்தனமும் காட்டித்தான் அந்த ஒட்டிய முலைகளில் ஊறும் சொற்ப பாலையும்

குடிக்கவேண்டியிருந்தது. குழந்தை பிறந்திருக்காவிட்டால் தோலைத் தவிர வேறு அவளுக்கு அந்த இடத்தில் இருந்திராது.

திருமணத்தின் பிறகான ஒரு மாதத்துள் அவளுக்கும் குணானுக்குமிடையே நடந்த ஒரு ராத்திரியவேளை உரையாடலொன்று அப்போது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

‘என்னத்தைத் தேடுறீர்?’ அவள் கேட்டாள்.

‘அதைத்தான்.’

‘அதைத்தானெண்டா?’

‘எல்லாப் பொம்பிளயளுக்கும் இந்த இடத்தில இருக்குமே, அது.’

‘ஓ... அதா? அது தேடினாலும் கிடைக்காது.’

‘எங்க வைச்சனீர்?’

‘எப்பவும் இருக்காததை எங்க கொண்டுபோய் நான் வைக்கேலும்?’

‘கொம்மாவிட்ட குடுத்து வைச்சிட்டிரோவெண்டு நெச்சன்.’

‘சீ... உப்பிடிக்கதையாதயும்.’

தன்னை நினைத்தபோதா, அம்மாவை நினைத்தபோதா அந்த உரையாடல் ஞாபகம் வந்ததென்று சங்கவிக்குத் தெளிவில்லை.

சிறிதுநேரத்தில் பால் குடுத்துவிட்டு வர, அம்மா வெளிக்கிட்டு நின்றுருந்தாள். தோளிலே கொளுவ ஹாண்ட் பாய்க் தயாராய் திண்ணையில் இருந்தது. வயர்க்கூடையை கையில் வைத்திருந்தாள். அழகாகக் கொண்டை போட்டிருந்தாள். ‘எழுத்துகள் தெரியுதில்லை, கண்ணாடியொண்டு வாங்க வேணு’ மெனச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். கண்ணாடி போட்டால் சாந்தியக்காவையே பார்த்தமாதிரி இருக்கும். அம்மாவும் ஒரு ரீச்சராகத்தான் வந்துகொண்டிருக்கிறாள் என்று நினைத்தபடி, “என்னம்மா, வெளிக்கிட்டாச்சோ?” என்றாள்.

“போகத்தான வேணும். ரூபியிட்டை இண்டைக்கு வாறெண்டு சொல்லியிட்டன்.”

“சரி, என்னவோ செய்யுங்கோ. காசு, அரசரத்தினம் தந்தாராக்கும்” என்றதற்கு, “வேற ஆரிட்ட நான் மாறுறது இஞ்சு?”

அந்தாளொண்டுதான் இருக்கு ஆத்திரம் அந்தரத்துக்கு குடுத்து வாங்க. முந்தநாள் வெளியில போட்டு வந்தனெல்லோ, அங்கதான் போயிருந்தன்” என்றாள். பிறகு ஹான்ட் பாய்க்கை எடுத்து திறந்து, பார்ஸிலிருந்து இருபது ரூபாவை எடுத்து, “அவசரத்துக்குத் தேவைப்பட்டாலும்” என்று நீட்டினாள். அதுவரை கொஞ்சம் முறுமுறுத்துக் கொண்டிருந்த சங்கவியின் மனம் தணிந்தது.

“நீங்கள் வைச்சிருங்கோம்மா. குணாளன் காலமை ரமேஷிட்ட காசு குடுத்து விடுறமெண்டு சொல்லியிருக்கு” என்று பதனமாய் மறுத்தாள்.

“பாத்து இருந்துகொள். நான் ரண்டு மூண்டு நாளில வந்திடுவன்” என்று விட்டு பாய்க்கை தோளில் கொளுவிக் கொண்டு நடந்தாள்.

பாவமாகத்தான் இருந்தது சங்கவிக்கு அவளின் அந்தக் கோலம். சாந்தியக்கா கழித்துவிட்ட ஹான்ட் பாய்க்கும் சாறியும். ரூபியக்கா வீட்டில் எடுத்த பிளாஸ்ரிக் பை. கொண்டைதான் எங்கேயிருந்தெனத் தெரியவில்லை. அம்மாவிடமே அது இருந்திருக்கலாம். ‘அம்மா பாவம்!’

மாலையில் நித்தியா வந்தாள்.

“எப்ப வந்தியன்?” கலகலப்பாய்க் கேட்டாள் சங்கவி.

“நாலு மணிபோலான்.”

“ஏ9 பாதை பூட்டியிருக்கெல்லோ?”

“ஓ. நான் வவுனியா வந்துதான் வாறன். பாதை அப்பப்ப திறக்குது. ரண்டு நாள் காத்திருந்துதான் இஞ்சால வந்து சேந்தன்.”

“ஓ...”

நித்தியாவின் பொட்டு பளீரென்று சிவப்பாய் இருந்துகொண்டிருந்தது நெற்றியில்.

சங்கவி சந்தோஷமாய்ச் சிரிக்க, தானுமே சந்தோஷத்தில் கிளுகிளுத்தபடி, “தப்பியிட்டன், சங்கவி. இனி ஒருதருக்குப் பயப்பிடத் தேவையில்லை. அவர் வெள்ளிக்கிழமை ராத்தரியே லண்டன் போய்ச் சேர்ந்திட்டார்” என்றாள் நித்தியா.

சொல்லி முடிந்த போது கிளுகிளுப்பு நின்ற அவளது கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

“ஏனக்கா?”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு நித்தியா சொன்னாள்: “கொம்மாவில எனக்கு மனக்குறையொண்டும் இல்லை, சங்கவி. எண்டாலும் என்னைக் கெட்டமாதிரி நினைச்சுக் கொண்டான அவவும் என்னோட பேசாமல் இருந்தவ. பறவாயில்லை, அவ மட்டுமே, ஆர்தான் என்னை அப்பிடி நினைக்கேல்லை? அது வேஷம். அதாலதான் என்ற மனிசன பதினாறு வருஷமாய் காப்பாத்த முடிஞ்சது” என்று உணர்வு மேலிட குலுங்கினாள். பிறகு தெளிந்து கொண்டு, “நினைக்கவே ஆச்சரியமாய்க் கிடக்கு. பதினாறு வருஷம்... எப்பிடி அவ்வளவும் ஒவ்வொண்டாய்... நாள் நாளாய்க் கழிஞ்சு போச்சது? நினைக்க சந்தோஷமாயும் இருக்கு. அழுகையும் வருகுது. இந்த பதினாறு வருஷத்தை நாங்கள் அனுபவிச்ச வாழேல்லையே, சங்கவி” என்று முடித்து அவள் மறுபடி குலுங்க சங்கவி தேற்றினாள். “அழாதயுங்கோ, அக்கா. உங்களுக்கு மட்டுமே, ஆருக்கு இந்தக் காலத்தில வாழ்க்கை அவ்வளவு சுகமாய் இருந்திருக்கு, ம்...? எங்கட சனத்தினர் தலையில ஏன்தான் கடவுள் இப்பிடி எழுதியிருக்கிறாரோ?”

மேலே கொழும்பு நிலைமைபற்றி பேசினார்கள். கொழும்பு நகரப் பகுதியிலிருந்து இருபத்தினான்கு மணி நேர கெடுவில லொட்ஜ்களிலிருந்தும், வாடகை வீடுகளிலிருந்தும் தமிழாக்களை வெளியேற்றும் உத்தரவில், உலகெங்கும் பிறந்த சலனம், உள்ஊரில் பிறந்திராததைப் பற்றிய பேச்சை நித்தியா எடுத்தாள். “அதில ஞாயமில்லையெண்டு சொல்லுவியோ, சங்கவி?”

“எனக்குத் தெரியேல்லையக்கா. கதிர்காமரைப் போட்டாப் பிறகும், தோல்வியெண்டாலும் பொன்சேகாவைப் போட முயற்சி பண்ணினாப் பிறகும் வடக்கு கிழக்குத் தமிழாக்களை கொழும்பில விட பொலிஸ் ஆமியெல்லாம் யோசிக்கத்தான் செய்யும். வடக்கு முஸ்லிம்களை வைச்சுப் பாத்தாலும் இது சரியெண்டுதான படுகுது. புலியள் அவையை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கலைக்கேக்க அதுக்கு ஒரு ஞாயம் இருந்துதெல்லோ, அக்கா? கேள்விப்படுறதுகளை வைச்சுப் பாத்தா, அங்க ஹைல உருமயவாலதான் இந்தப் பிரச்சினை பெரிசாக் கிளம்பியிருக்கெண்டு தெரியுது. ஜேவிபியும் இதுக்கு சப்போர்ட்டெண்டு நினைக்கிறன்.”

யுத்தத்தின் தர்மங்கள் வேறானவை. அவை ஜெயத்துக்கானவை. மகாபாரதத்தின் தர்மமே மகாபாரத காலத்து தர்மமில்லை. மிகத் தெளிவான புரிதலின்றியே ஒருத்தி காலத்தின் தர்மத்தையும், மற்றவள் யுத்தத்தின் தர்மத்தையும் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

பிறகு கிழக்கு மாகாண யுத்தம்பற்றிப் பேசினார்கள். பாமரமான அப் பேச்சுக்கள், ஏற்கனவே வன்னியில் பரவியிருந்தவை. நித்தியா கொழும்பிலிருந்து கொண்டுவந்தவை அதினின்று பெரிதும் வித்தியாசப்பட்டுப் போகவில்லை. ஏனெனில் அது கொழும்புப் பாமரர்களுடையதாய் இருந்தது.

நித்தியா புறப்படுகையில், “நான் இஞ்ச கதைக்கிறதுக்கும் ஆளில்லாம இருந்தனான் வந்த புதிசில. என்ர மனப் பாரத்தை இறக்கிவைக்க நல்ல ஒரு சகோதரமாய் நீர் கிடைச்சீர். இல்லாட்டி நான் என்ன ஆகியிருப்பனெண்டு எனக்கே தெரியாது. எண்டைக்கும் இது மறக்கமாட்டன், சங்கவி” என்று கண் கசிந்தபடி சொன்னாள்.

“அள்ளிக் குடுக்க ஆரிட்ட இருக்கு, அக்கா? ஆறுதலைத்தான் குடுக்கேலும். அதைத்தான் நான் செய்தன். அதொண்டும் பெரிய காரியமில்லை.”

நித்தியா சென்ற பின்னால் அவளது பார்வை தெருப் பக்கம் ஓடியது. ரமேஷ் வரும் அறிகுறியேதும் தென்படவில்லை. எப்படியும் அன்றைக்கு வந்துவிடுவானென்றிருந்த எதிர்பார்ப்பு, மேற்குள் சூரியன் அழுந்திக் கொண்டிருந்த அந்த நேரத்தில் அருக ஆரம்பித்தது.

நேரமாக ஆக அன்றைய பகலை முற்றாக அழித்து இருள் விழுந்தது.

லாம்பு கொளுத்தவிருந்தது. தேவையானபோது கொளுத்துவதுதான் அப்போதைய நடைமுறை.

மின்மினிப் பூச்சிகள் முற்றத்தில் பறந்துகொண்டிருந்தன. அழகாயிருந்தது. எரி வண்டு கிளம்புகிற நேரமும் அதுதான். கண்ணைக் குருடாக்கும் இரவின் ஆயுதம் அது. ஆனால் அது கழிவு வாய்க்கால்க் கரை தாண்டி வீடுகளுக்கு வந்துவிடாது.

பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சிறிதுநேரம்.

அப்போது வாசலடியில் படலை அரக்குப்பட்ட சத்தம் கேட்டது. ரமேஷாய் இருக்குமென எண்ணி அவசரமாக லாம்பைக் கொளுத்தி

கொளுவியில் மாட்டினாள். ரமேஷ், கூட இன்னொரு பெடியனோடு உள்ளே வந்தான்.

சொல்லவந்த எதையோ சொல்லமுடியாது இருவரும் தடுமாறிக் கொண்டிருப்பதை சங்கவியால் காணமுடிந்தது. அவளது மனம் துண்ணிட ஆரம்பித்தது. நல்ல சேதி கொண்டு வந்தவர்கள் இல்லையோவென மருண்டாள்.

மௌனத்தை இழையவிட்ட சிறுபொழுதின் பின் அவளே கேட்டாள், “என்ன, ரமேஷ், ஏனிப்பிடி வாயடைச்சப்போய் நிக்கிராய்? என்ன நடந்தது? குணாளன் கொழும்புக்குப் போட்டாரோ?” என.

அப்போதும் துணிவடையாமல் இருவருமே திணறினார்கள். பின் ஒருவாறு சுதாரித்துக் கொண்டு, “இல்லையக்கா... அது... நாங்கள் நினைச்சே இருக்கேல்லை... குணாளனை... நேற்று ராத்திரி...” என இழுத்தான் ரமேஷ்.

“சொல்லடா... என்ன நடந்தது...?” வெடித்தாள் அவள்.

“ஆரோ... யாழ்ப்பாணத்தில வைச்சு....”

“யாழ்ப்பாணத்தில வைச்சு...?”

“யாழ்ப்பாணத்தில வைச்சு... கடத்திக் கொண்டு போட்டாங்களக்கா.”

சங்கவி சிதறினாள் உள்ளுள்ளாய். “வேண்டாமெண்டு சொல்லச் சொல்ல நெஞ்சை நிமித்திக் கொண்டு போனானே பேப் பூனா மோன்... ஆரடா செய்தது? ஆக்களைத் தெரியுமோ?”

“தெரியாதக்கா. வெள்ளை வானில வந்தாங்கள். எங்களால ஒண்டுஞ் செய்ய ஏலாமப் போச்சு. கதவைத் துறக்க குணாளனை பாய்ஞ்சு பிடிச்சிட்டாங்கள். நாங்களோ கெடிகலங்கிப்போய் நிண்டிட்டம். அப்பிடியான நேரத்தில எங்களாலயில்லை, ஆராலதான் என்ன செய்யேலுமக்கா? அப்பிடியே பிஸ்டலை தலையில் வைச்சு அமத்திப் பிடிச்சுக் கொண்டு போய் வானில ஏத்தியிட்டாங்கள்.”

“நான் இனி உவனை எங்கயெண்டு போய்த் தேட?” புலம்பியவளாய் முற்றத்திலேயே கால்கள் தளர்ந்து சக்கப்பணிய இருந்தாள்.

குத்திய அந்த நிலையிலிருந்து அவள் எப்போது தெளிவாளோவென்று தெரியாத இரு வாலிபர்களும், “ராவைக்கு திரும்பி யாழ்ப்பாணம்

போறம். எதாவது தெரியவந்தா வந்து சொல்லுறம், அக்கா” என்றுவிட்டு தயக்கமாக அங்கிருந்து நழுவினார்கள்.

நெஞ்சு குமைந்துகொண்டிருந்தது அவளுக்கு. நிலத்திலறைந்து கத்தவேண்டும்போல் இருந்தது. கோபத்தின் உக்கிரம் கொளுந்து விட்டெரிந்தது.

‘பாவி! சொல்லச் சொல்ல கேளாமல் போனியே. வெளிக்கிடேக்கயே என்ற மனசு நல்லாயில்லை. என்னமோ நடக்கப்போற மாதிரி ஒரு கலக்கம் அடிவயித்தில. அதாலதான் போற வாற விஷயமொண்டும் கேக்கக்குடாதெண்டு சொல்லியிருந்தும் ஆத்தாமல் வந்து கேட்டன். ராவைக்கு நிண்டு காலமையெண்டான்ன போவெண்டும் சொல்லிப் பாத்தன். நாய்... கேக்கேல்லையே நீ. கைப்பிள்ளையையும் எடுக்கிக் கொண்டு இப்ப எங்கயெண்டு போய் நான் தேட? தலையைக் கொண்டுபோய் கவ்வு எண்டு குடுத்திட்டு, அடிவயித்தைத் தடவினாப் போல முதளை இனி விடவே போகுது? முதளை கவ்விச்சுதோ, சிங்கம்தான் கவ்விச்சுதோ? வெளிநாட்டு ஆசையில் இயக்கத்தை விட்டு... ஆசைக்கெண்டில்லாம தேவைக்கு கலியாணத்தையும் கட்டி... குணா, இண்டைக்கு உன்ர கெதி இந்த மாதிரிப் போச்சேயடா! ஆரிட்டப் போய்ச் சொல்ல? என்ன செய்யிறதெண்டு ஆரைக் கேக்க? ஆரிருக்கினம் எனக்கு? வெளிநாடு பாக்க ஆசைப்பட்ட உனக்கு இப்ப எதைக் காட்டப் போறாங்களோ? நீதான் எல்லாம் பிளான் பண்ணினாய்... நீதான் எல்லாம் செய்தாய்... இனி நீயே உத்தரி. உனக்காக நான் அழவும் மாட்டன். அவசியமில்லாம ஓடிப்போய் நீ உன்னைத் துலைச்சிருக்கிறாய், நானேன் அழ வேணும்?’

சாமம் வந்தது.

உக்கிரம் தணிந்தது.

அதிலிருந்து பிரிந்த இழைகளிலிருந்து துக்கத்தைப் பின்னியது காலம்.

வீட்டுக்குப் பின்னால் ஒரு இலுப்பை மரம் இருக்கிறது. அவளே இலுப்பைப்பூ பொறுக்கிய மரம்தான். பிள்ளை வயிற்றோடு குந்தியிருந்து ஒரு பெட்டி நிறையப் பொறுக்கி காயவைத்து புல்லி களைந்து பதப்படுத்திவைத்துச் சாப்பிட்டிருக்கிறாள். பிறகு இலுப்பைக் கொட்டையும் பொறுக்கியிருக்கிறாள். குழந்தை பிறந்த பிறகுதான் அதற்கெல்லாம் இயலாமல் போனது. அந்த

மரத்தில்தான் வெளவால்கள் விழுந்துகொண்டிருந்தன. அவைக்கு ஒரு நேரமிருந்ததை சங்கவி கவனித்திருக்கிறாள். படபடவென ஹெலி பறந்து வந்த மாதிரியான சத்தமுடன் கூட்டமாய் மரத்தில் விழுந்து கத்தி தடல்புடல் பண்ணிவிட்டு, சிறிதுநேரத்திலேயே அங்கிருந்து திரும்பிப் போய்விடுகிற ஜீவராசி அது. கூட்டமாய் வரும். அதற்குமேல் இலுப்பை மரத்தில் நிசப்தம் நிறைந்துவிடும். கூட அயலிலும்.

அவற்றின் ஓசையைக் கொண்டு நடுச்சாமமாகிக் கொண்டிருப்பதை சங்கவி தெரிந்தாள்.

மேலேயும் அவளுக்கு குணாளன் பற்றிய நினைவே ஓடியது.

அவளது அம்மாகூட அப்படிப் பேசியதில்லை. அந்தப் பாஷையை அவள் எங்கே கற்றிருக்கக் கூடும்? மிக மோசமான வசவு வார்த்தைகளாக அவை இருந்தன. ஒருவரின் அவலமே அவரின் கூச்சநாச்சத்தையும் கொண்டு புதைக்கிறது. அவலத்தின் மொழியது. இதயத்தின் உணர்வுகளை, உறவின் விழுமியங்களை அதுதான் கொல்கிறது. சங்கவிக்கு எவையெவை கொல்லப்பட்டிருக்கும் அதுவரை?

எல்லாமே.

அவளின் உள்ளுள்ளாய் ஓடிய பாஷையில் அது தெரிந்தது.

‘உனர் கொம்மா கொப்பரை எனக்குத் தெரியா. தம்பி தங்கச்சியைத் தெரியா. அண்ணையும் அக்காவும் வெளிநாட்டில இருக்கிறதாய் முதல்ல சொன்னாய். பிரதீபனிட்ட விஷயமறிஞ்சு கேக்க, அவை பெரியையாவின்ர பிள்ளையெண்டாய். பெரியையாவின்ர கொண்ணையும் கொக்காவும் வெளிநாட்டுக்குக் கூப்பிடேக்க நீ போயிருக்கலாமேயடா. நீ எதுக்காண்டியோ பறந்தடிச்சுத் திரிஞ்சாயெண்டு எனக்குத் தெரியும். இந்தப் பறந்தடிப்பில திரிஞ்சவையின்ர கதையள இயக்கத்தில இருக்கேக்கையே நான் அறிஞ்சிருக்கிறன். பொக்கிஷம் பதுக்கின கொஞ்சப்பேர் காணாமலே போயிருக்கினம். சில பொக்கிஷக் காவலாளியள் மண்டையில் போட்டு செத்திருக்கினம். அப்பெல்லாம், எங்கட மண்ணில நல்லாய் உரம் விழுகிது எண்டு நான் நினைச்சன். அப்பிடி நினைக்க எனக்கு வலு சந்தோஷமாய் இருந்திது. நீயும் அந்த மாதிரி உரமாயிட்டியோ? இல்லாட்டி வதையளை அனுபவிச்சுக் கொண்டு இன்னும் உயிரோட இருக்கிறியோ? நீ என்ன ஆனாய், குணாளா?

நிர்க்கதியாய் நிக்கிறனே இப்ப. ஆனா ஒண்டு சொல்லுறன். நாளைக்குள்ள... இல்லை, நாளையிண்டைக்குள்ள... எங்கயாலும் குளக்கரையில், இல்லாட்டி பத்தைக்குள்ள உன்னை டம்ப் பண்ணிப் போட்டிருந்தா நீ புண்ணியஞ் செய்தவனெண்டு தயங்காமல் நான் சொல்லியிருவன். அதுக்கு மேலயெண்டா, உன்னில பாவக் கணக்கு கணக்க இருக்ககெண்டுதான் நினைக்க வேணும்.

‘ ஏன், நீ ஒண்டு செய்திருக்கலாமே, கொண்ணை கொக்காவிட்டைச் சொல்லி இயக்கத்துக்கு காசு கட்டி உன்னை மீட்கப் பண்ணியிருக்கலாமே மடையா? அப்பிடி நூறு நூறாய் இயக்கத்தாக்கள் ஆயுதத்தைப் போட்டிட்டு போனவைதான? ஏன், கொண்ணை கொக்காவிட்ட காசு இருக்கேல்லையோ? அப்பிடி போயிருந்தியெண்டா நான் தப்பியிருப்பனையடா!

‘ என்ரை வாழ்க்கை திசைமாறிப் போச்சு. இனி ஒண்டுஞ் செய்யேலாது. ஆனா வாழ்ந்திருவன். வாழத்தான வேணும்? தோட்டம் செய்யலாம். தோட்டம் செய்தும் என்ன, அம்மா பிச்சையெடுத்துத்தான திரியுறா? இவனைத் தேடித் திரியவும் கையில் காசில்லையே. நானென்ன செய்வன், கடவுளே. முத்தின ரண்டு குலையள் கிணற்றடி வாழையளில் கிடக்கு. அதுகளை வெட்டி வித்தாத்தான் காசு. அந்தக் காசை வைச்சு அரிசி பருப்பு சீனியெண்டு வாங்குறதோ, உவனைத் தேட யாழ்ப்பாணம் போறதோ? போறதுக்கு வழியுமில்லையே இப்ப!’

மனம் கொஞ்சம் நிதானமடைய தாயாருக்கு அதுபற்றி சொல்ல வேண்டுமென நினைத்துக் கொண்டாள். ‘அம்மா ஒண்டும் செய்யப் போறேல்ல. எப்ப வரப்போறா எண்டதும் தெரியா. எண்டாலும் சொல்ல வேணும். அப்பதான் நானாச்சும் குணாவை தேடித் திரிய வசதியாயிருக்கும். இல்லாட்டி எங்கயெங்கயோ நானும் அலைஞ்சு திரியிறெண்டு நெச்சிடப் போறா.’

எல்லாம் திட்டி, யோசித்து முடிந்து நேரத்தை யோசித்தாள். விடிய நேரமிருந்தது. இருள் இன்னும் திணிந்திருந்தது.

மழையிருள் இறுக்கிய வானத்தில் அவ்வப்போது எங்கோ வெட்டிய மின்னலின் ஒளிக்கீறுகள் ஓடி மறைந்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டபடி, தோளில் துவாயைக் போர்த்தி குளிரை மறைத்துக் கொண்டு ஜன்னலோரத்தில் வெளிபார்த்து நின்றிருந்தாள் குசுமவதி. தேசத்தின் நிலைபோல, காலநிலையும் நன்னிமிதம் ஏதுமற்று இருண்டு விறைத்த குளிர்க்குள் கிடப்பதாய்ப் பட்டது அவளுக்கு. நான்கு நாட்களாக மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. கூதல் காற்று தகரக் கூரையைப் பிய்த்தெறியும் மூர்த்தணயத்துடன் ஓங்காரமாய் அலைந்தடித்தது.

அங்கிருந்து பார்த்தால் வவுனியா-கொழும்பு பிரதான வீதிக்கப்பால் புத்த வளாகத்தின் முன்பகுதியில் நிமிர்ந்து பிரமாண்டமாய் நின்ற புத்தர் சிலை தெரியும். பின்னால் சுற்று மதிலினுள்ளே மூன்று புறவிறாந்தையுள்ள சின்ன விகாரம். அதன் முற்றத்தில் செழிப்பாய் நெடிதுயர்ந்து வளர்ந்துகொண்டிருந்த அரசமரம் நின்றிருந்தது. பின்னாலுள்ள மரக்கூடலுள் இருந்தது பன்சால எனப்படுகிற புத்த துறவிகளின் வாசஸ்தலம்.

எந்தவொரு பன்சாலவையும் அவள் அவ்வளவு நிர்விகற்பமாய் என்றும் நோக்கியதில்லை. அது குண பின்னம் பட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஒரு இடமாய் மனத்தில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது.

அவளது ஊரில் ஒரு பன்சால இருந்தது. அதிலும் ஒரு மகாதேரர், பிக்குகள் இருந்தார்கள். அவர்களும் பிட்சைக்கும், உபதேசத்துக்கும் சுற்றிலுமுள்ள கிராமங்களுக்குச் சென்றுவந்தார்கள். அவர்கள் எந்தவொரு அரசியல் உணர்வு வேட்கையிலும் 'ஜெயவீவ' சொல்லியதில்லை. மாவிலாறு வான் கதவுகள் ஆகஸ்டு 8, 2006இல் திறப்பட்ட செய்தியை இலங்கை வானொலி கொண்டாட்ட உவகையுடன் வெளியிட்டபோது, 'ஜெயவீவ' வென்ற

பெருங்கோஷம் வவுனியாவின் மய்யத்திலுள்ள அந்த பன்சாலவிலிருந்து எழுந்திருந்தது. அன்றிலிருந்து ஏறுமுகம் கண்ட பன்சால பிக்குகளின் முக விஸ்தாரம், ஒரு மாத இடைவெளிக்குள்ளாக 2006 செப்ரெம்பர் 4இல் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தை அச்சுறுத்திக்கொண்டு புலிகள் வசமிருந்த சம்பூர் ராணுவத்தால் கைப்பற்றப்பட்ட செய்தியோடு பிரகாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அவர்கள் முகம் மட்டுமில்லை, நடை பேச்சு ஆசீர்வாதப் பாங்கு அனைத்திலுமே உபரி மகிழ்ச்சியின் அடையாளங்கள் நிறைந்துபோயிருந்தன. மகிழ்ச்சி கர்வத்தின் விளிம்பைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அக்காலப் பகுதியில் காங்கேசன்துறையிலிருந்து திருகோணமலைக்கு நானூறு ராணுவத்தினரை ஏற்றிக்கொண்டு வந்த 'ஜெர் லைனர்' கப்பல், தற்கொடைப் புலிப் போராளிகளின் மூர்க்கமான தாக்குதலை முறியடித்து துறைமுகத்தை வந்து சேர்ந்தது. அப் போரில் பல கடற்புலிகள் கொல்லப்பட்டதோடு, அவர்களது படகுகளும் அழிக்கப் பட்டிருந்தன. யுத்த நிகழ்வொன்றில் ஒரு பன்சால காட்டிய அப் பேரெழுச்சி, அப்போது நினைத்தபோதுகூட குசுமவதிக்கு பேரதிர்ச்சியாய் இருந்தது. பிரகாசம் மிகுந்த அதன் வெளிக்குள்ளே பன்சால இருளைக் கொண்டிருக்கிறதென எண்ணினாள் அவள்.

அவளது பார்வை வீதியில் சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு பிக்குமீது தற்செயலாய் விழுந்தது. திடீரென அவளது சதிரம் பதறியது. நீண்டகாலமாய் கண்ணிலும் காணாமல் இருக்கும் சோபித தேரரளவு உயரம், பருமன் எல்லாம். அவரல்லவென நிச்சயமானபோதும் அவளுடல் நடுங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

எப்படியான அவலத்திலும் ஆபத்திலுமிருந்து ஒருபோது அவள் தப்பியிருந்தாள்!

நினைப்புக்கும் நடுக்கமேற்படுத்தும் அந்தக் காலப் பகுதியை, காய்ந்து வரும் புண்ணின் தினவை சொறிந்து ஆற்றுவதுபோல, மனத்தை வருத்திக்கொண்டேனும் ஒருமுறை நினைத்துப் பார்க்கத் தோன்றியது அவளுக்கு.

அது 2001 ஆம் ஆண்டு.

கோடை காலம் பிறந்திருந்தது.

தெற்கிலும் நிறைந்த அரசியல் களேபரங்களைக் கண்டு கொண்டிருந்தது நாடு.

கேகாலையிலிருந்து கண்டியும், அங்கிருந்து வவுனியாவுமாக பயணித்து பாதையில் ஏற்பட்ட விபத்து காரணமாய் இரண்டு மணி நேர தாமதத்தில் வந்த பஸ்ஸிலிருந்து இரண்டு பெண் குழந்தைகளுடனும், ஒரு சூட்கேஸ், இரண்டு பைகளுடனும் இறங்கினாள் குசுமவதி. வவுனியாவில் ஒரு பெரியசாமியின் முகவரி அவளிடம் இருந்தது. ஆனால் முகவரியைத் தேட இடம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இடத்தைத் தெரிய வடக்கு-தெற்கு தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

பஸ் நிலையத்தில் தடுமாறிக் கொண்டு இருந்தவளைநோக்கி புத்த பிக்கு ஒருவர் வந்தார்.

கருணை மயமாக இருந்தது அவரது முகம். அவர் சிரிக்காமலே முகத்தில் சிரிப்பிருந்தது. என்றும் மலர்ந்திருக்கும் தாமரையாக, கொட்டிவைத்த மல்லிகை மொக்குகளின் இதழ்கள் பிரிந்ததான வசீகரம்.

நிலைமையை முன்னனுமானிக்க முடிந்திருந்தாலும் விபரமறிய வாஞ்சையோடு வினாக்கள் தொடுத்தார்.

புத்த குருவிடம் சொல்லாமல் தன் அவதியை யாரிடம் சொல்லக் கூடும் அவள்?

விவரமறிந்த பிக்கு, பன்சாலவுக்கு எதிர்த்த தெருவிலேயே ஒரு சிறிய வீடு இருப்பதாகவும், வீட்டு உரிமையாளி தொலைவிலிருப்பதால் அதன் பொறுப்பை அருகிலுள்ள ஒரு கடைக்காரரிடம் கொடுத்திருப்பதாகவும், வீட்டைப் பார்த்து வீட்டின் வசதியும் வாடகையும் அவளுக்குச் சரிவருமானால் தன்னால் அந்த வீட்டை அவளுக்குப் பெற்றுத்தர முடியுமென்றும் சொன்னார். உடனேயே சென்று வீட்டைப் பார்த்து, முன்பு குடியிருந்தவர்கள் கொடுத்த தொகைக்கே வாடகையைப் பேசிமுடித்து, அன்றிரவே அங்கு குசுமவதி குடியேறினாள். அன்றைக்கு அவள் வாங்கிய சாமான் இரண்டு பாய்களும் மூன்று தலையணைகளும் மட்டுமாகவே இருந்தது.

மறுநாள் வீட்டுக்குத் தேவையான சாமான்களை வாங்கினாள். எதிர்பார்த்ததைவிட கூடுதல் செலவானாலும் அவளிடம் பணம்

சிறிது இருந்தது. அடுத்த வாரத்துக்குள் பிள்ளைகளை சிங்கள பள்ளியொன்றிலே சேர்த்தாள். ஆரம்பத்தில் எல்லாமே புது இடத்தின் சிரமங்களைக் கொடுக்கவே செய்தன. ஆனால் ஒரு ரசிப்புடனும், பொறுப்புடனும் அவற்றை இலாவகமாகத் தாங்கினாள். இரண்டு மொழிகள் ஊசாடிய அந்த இடம் இன்னொரு வகையான உணர்வெழுச்சியைக் கொடுத்தது அவளுக்கு. ஆனால் தொடர்ந்து வந்த அனுபவங்கள் அந்த குதூகல நிம்மதியை அழித்தன.

ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலை இருள் விழுந்து வருகிற நேரத்தில் திடீரென சோபித தேரர் வாசலில் தோன்றினார்.

சட்டென்ற அவர் பிரசன்னத்தில் திடுக்குற்றாலும் குசுமவதி பிக்குவை வரவேற்று ஆசனமளித்து பணிவாய் ஓரத்தில் நின்றாள்.

‘பிள்ளைகள் எப்படி இருக்கிறார்கள்? நன்றாகப் படிக்கிறார்களா? புதிய பள்ளி அவர்களுக்கு பிடித்திருக்கிறதா?’ என பூர்வாங்க விசாரிப்போடு, சுற்றாடலைப்பற்றி வினவ ஆரம்பித்தார் பிக்கு. சுகஜமாகவே அவருக்கு விடையிறுத்த குசுமவதி, அந்த இடம் பள்ளி, கடைத் தெருக்களுக்கு மிக வசதியாக அமைந்திருப்பதைக் கூறினாள்.

‘உனக்கு ஒரு ஆசீர்வாதமிருக்கிறது’ என்று கூறிச் சிரித்தார் பிக்கு.

தானும் மென்மையாகச் சிரித்த குசுமவதி அப்போதுதான் உணர்ந்தாள் தன் நெஞ்சக் குவடுகளிலும் வயிற்றுப் பரப்பிலும் அருவருக்கச் செய்யும் பார்வையின் ஊர்தலை. தான் போட்டிருந்த கருணை வேஷத்தைக் கலைத்துவிட்டாரா பிக்கு? சஞ்சலத்தைக் காட்டாதிருக்க முயன்றபடி கதவு நிலையோடு தன்னை நிறுத்தி நின்றிருந்தாள் அவள்.

பிறகொரு நாள். முன்னிரவு நேரத்தில் பிக்கு வந்தார். அவளது கல்வி, தொழிலனுபவம் ஆதியன விசாரித்தறிந்து கொண்டு, அவளுக்கேற்ற வேலையொன்றை தான் ஏற்பாடு செய்து தருவதாகக் கூறினார். அவளே முயன்றுகொண்டுதான் இருந்தாள். பெரியசாமி இப்போது தொடர்பிலிருந்தார். அவர் மூலமும் முயற்சி இருந்தது. பாதி பணம் முடிந்திருந்த நிலையில் நீண்டநாட்களுக்கு வேலையின்றி அவளால் அங்கே தாக்குப் பிடிக்க முடியாதென அவளுக்குத் தெரியும். தன் மேனியிலூர்ந்த அட்டையை தட்டி அகற்றுவதுபோல் பிக்குவின் விரக பார்வையை ஒதுக்கிக் கொண்டு விபரம் சொன்னாள்.

மற்றுமொரு நாள் இருட்டிய வேளை. பிக்கு வீட்டுக்கு வந்தார். கதிரை உள்ளேயிருக்க வெளியிலிருந்த புட்டுவத்தில் அமர்ந்தார். தொழிலனுபவம் இல்லாதவிடத்தில் வேலை தேடுவதிலுள்ள சிரமத்தைச் சொன்னார். தொழிலனுபவம் இருந்தாலும்கூட அது கடினமென்றார். அவளுக்கிருக்கும் அனுபவத்தைச் சொல்லி வேலைதேட முடியாதென்று விரசமாய்ச் சிரித்தார். அவள் திடுக்கிட்டாள். பின் அவரது விரச சிரிப்பிலிருந்து எல்லாம் விளங்கி அவள் உடல்கூச நின்றிருந்தாள். அதைச் சொல்லாமலே அவளுக்கு எப்படியும் ஒரு வேலை எடுத்து தருவதாகக் கூறிவிட்டு பிக்கு போய்விட்டார்.

திறந்த கதவினூடாக அம்மாவின் முகத்தையே கதிகலங்கப் பார்த்தபடி இருந்தாள் யயானி.

ஒரு மாதத்திற்குள் அலுவலகங்கள் உள்ள இரண்டு மாடிக் கட்டிடமொன்றின் துப்புரவுப் பணியொன்று பெரியசாமியின் முயற்சியால் குசுமவதிக்குக் கிடைத்தது.

பிக்குவும் அவ்வப்போது வந்து அவள் கதையெல்லாம் அறிந்து மிகவும் பச்சாதாபப்பட்டு போய்க் கொண்டிருந்தார். அவள் அளித்த தேநீர் இலங்கைத் தேயிலைக்கே இல்லாத மணம் சுவை கொண்டிருந்ததாய் உபசாரம் சொன்னார். அதை அபசாரமாய் நினைத்து மறுபடி தன்மேல் அட்டையின் ஊர்தலை உணர்ந்து பயிர்ப்படைந்தாள் அவள்.

அவரது பார்வையின் அருவருப்பில் மனம் முறுகியிருந்த குசுமவதி, எல்லார் பார்வைகளுமே ஒன்றாயிருந்த வகையில், நாளடைவில் பேதமறுந்து போனாள். ஆணென்பதன் அர்த்தம் அதுவென்பது அவளுக்கு கேகாலையிலேயே தெரிந்திருந்தது. அவள் எல்லாவற்றையுமே சமாளித்தாக வேண்டும். வந்தேறு குடியாயிருந்த வகையில் பார்வைக்காவது அவள் இரைகாட்டியே ஆக வேண்டியேயிருந்தது. கொஞ்சம் சரச்மாகக் கதைப்பதும் வேலையைச் சுமையாக ஆக்காமலிருக்கச் செய்யும் உபாயமாயிருந்தது. கட்டிடத்தின் இரவுக் காவலாளி சுமனபால அவள் காலையில் வேலைக்குச் செல்லும் நேரம் முதற்கொண்டு, தனது வேலை முடிந்து வீடு போகும் வரை குட்டையான இடதுகாலை எறிந்து நடந்து அவள் பின்னால் பேச்சுக் கொடுத்தபடி அலைந்து கொண்டிருந்தான்.

ஆனாலும் கட்டிடக் காவலாளியையும் புத்த பிக்குவையும் ஒரே கருவி கொண்டு அளந்து பார்க்கக் கூடாது. கருணையிலிருந்து பிக்குவும், வாழ்க்கையிலிருந்து காவலாளியும் தோன்றியிருப்பதை கவனங்கொள்ள வேண்டும். பிக்குவிடமிருந்து அவளுக்குத் தேவையாயிருந்தது கருணையாக மட்டுமே இருந்தது. அவரோ சகலமும் அளிக்கத் தயாராயிருந்தார். அவரின் வரவை எப்படித் தடுப்பதெனத் தெரியாது திகைத்தாள் குசுமவதி.

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. நிலவில்லாதிருந்தது வானம். மரக்கிளைகள் வீதி விளக்குகளை மூடி இருள் விழுத்தியிருந்தன. எதனதும், எவரதும் சஞ்சாரங்களை மறைக்கும் இருட்டாயிருந்தது வீட்டின் முன் பகுதி.

நேரத்தோடேயே பிள்ளைகள் சாப்பிட்டுவிட்டு அறைக்குள் படுத்துவிட்டிருந்தன.

படுக்கத் தயாராக விளக்கை அணைத்துவிட்டு குசுமவதி பாயில் வந்து அமர்ந்த சொற்ப நாழிகையில், கதவு மெல்ல தட்டப்பட்ட ஒலி கேட்டது. அதன் அவ்வளவான மெதுமையில் யாராவது தட்டினார்களாவென்றும் சந்தேகமாயிருந்தது. அவள் அரவமறுத்திருந்தாள் ஒரு நிச்சயத்திற்கு.

அப்போது மீண்டுமெழுந்தது அவ்வொலி.

அவளது தேகத்திலிருந்த வயது நடுங்கப் பண்ணியது.

அவளுக்கு அது யாராக இருக்கலாமென்ற ஊகமிருந்தது. அவள் நிசப்த்துள் உறைந்திருந்தாள்.

மீண்டும் இரகசியத்தில்போல் கதவு தட்டப்பட்டது. அவள் உயிர் கழரும் அவதி கொண்டாள். விநாடிகள் நகர்ந்தன. நிமிஷங்கள் தொடர்ந்தன.

மேலே அவ்வோசை எழவில்லை.

சிறிதுநேரத்தில் காலரவமெழாது மெல்ல ஜன்னலை நெருங்கி, சாத்தப்பட்டிருந்த ஜன்னல் கதவின் நீக்கினூடு குசுமவதி வெளியே பார்த்தாள்.

சோபித தேரர் கேற்றைக் கடந்து நடந்துகொண்டிருந்தார்.

அப்போது அவளால் மனத்துக்குள்ளாகக் கூவ முடிந்திருந்த ஒரே சொல், 'பகவானே!' என்பதாயிருந்தது. விஹாரை செல்வதும், பகவானை வணங்குவதும், பிக்குகளைப் பணிவதும் வாழ்வின் சம்பிரதாயங்களாக அவள் சின்ன வயதிலிருந்தே கொண்டிருந்திருக்கிறாள். வளர்ந்த பின்னால் துக்கமான சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தபோதும் பகவானை அவள் கூவியழைத்ததில்லை. மனத்துள்ளாகக்கூட. ஆனால் அன்றைக்கு அவ்வாறு செய்யும் அவதி ஏற்பட்டிருந்தது.

அரநாயக்கவின் விதூஷக ராசாவின் எண்ணற்ற பத்தினிகள் அசுபினி நீர் வீழ்ச்சியில் பாய்ந்துயிர் மாய்த்த கதை அப்போது அவளுக்கு ஞாபகமாயிற்று.

அச் சிற்றரசின் ராசாவுக்கும் எதிரி அரசனுக்கும் மலையிலே யுத்தம் நடந்தது. போரில் தான் வென்றால் மலையிலிருந்து தமது நாட்டுக் கொடியையும், தோற்றாலோ தான் இறக்க நேர்ந்தாலோ வெண்கொடியொன்றையும் அசைக்கச் செய்வதாக யுத்தத்திற்குச் செல்லும்போது ராசா கூறிச் சென்றிருந்தார். யுத்தத்தின் முடிவறிய அவரது கணக்கற்ற ராணிகள் பள்ளத்தாக்குக்கு அப்பால் நீர் வீழ்ச்சிகொண்ட மலையிலே குதிரைகளின் மேலமர்ந்து காத்திருந்தார்கள். யுத்தம் முடிந்தது. ராசா ஜெயமடைந்தார். ராணிகளுக்கு தமது சின்னம் பொறித்த நாட்டின் கொடியை இனி அசைக்கலாமென எண்ணுகிறபோது, அவருக்கு ஒரு விதூஷகம் செய்ய ஆசை ஏற்படுகிறது. அதனால் தான் சொன்னபடி இல்லாமல், ராணிகளுக்கு வெண்கொடியை அசைக்கச் செய்கிறார். போரின் முடிவறிந்த ராணிகள் ராசாவின் இறப்பில் பேரவலம்கொண்டு அந்நீர்வீழ்ச்சியிலேயே வீழ்ந்து உயிர் துறக்கிறார்கள்.

மிகப் பழங்காலத்தில், ஒரு சிற்றரசாக அவளது அரநாயக்க இருந்தபோது நடந்த கதையாக ஊரிலே படித்தவரும் பாமரரும் சொன்ன கதை அது. அது அவளுக்கு முன்னுதாரணம் சொன்ன ராணிகளின் கதையாகத் தோன்றியது அப்போது. அந்தக் கதை அவளுக்குள் ஒரு வலிமையைச் செறித்தது. அவள் இரையாக மாட்டாள்.

ஒருநாள், இருள் நன்றாக விழுந்திருந்த நேரத்தில், பிக்கு சிரித்தபடி வந்து திண்ணையில் ஏறி நின்றார்.

பிள்ளைகள் இரண்டும் அறையினுள்ளே ஏதோ செய்துகொண்டிருந்தன.

வெளியே திண்ணையில் குறைந்த சக்திகொண்ட ஒரு மின்குமிழ் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது.

கதவுகள் திறந்தே இருந்தன.

எவ்வாறு அந்த யோசனையும், உந்துதலும் பிறந்ததோ, பிக்குவை அமரக்கூட கேட்காமல் விறுவிறென அறைக்குள் ஓடி பிள்ளைகள் இரண்டையும் கைப்பிடியில் வெளியே இழுத்துவந்தாள் குசுமவதி. பிக்கு எதிர்பார்க்கவில்லை. பிள்ளைகளை பிக்குவின் முன் மண்டியிட வைத்த மறுகணம் தானுமே மண்டியிட்டமர்ந்து வணங்கி, 'நானும் என் பிள்ளைகளும் சுவாமியிடம் சரணம்' என்று அவரது பாதங்களை உறுதியாகப் பற்றினாள்.

ஒரு கணம் நடப்பது என்னவென்பதே அறியாது திகைத்து நின்றார் பிக்கு. தகாத நோக்கத்தோடு வந்தது வெளிப்பட்டதில் அவரது உள்ளம் நடுங்கியது. மெய் சிலையெய்தி கண்கள் பனிக்க சிறிதுநேரம் நின்றிருந்தார். பின் மெல்ல சுதாரித்துக் கொண்டு அவளைக் குனிந்து பார்த்தார். ஒரு பக்தையின் முழுச் சரணாகதி. அது அவரிடம்கூட இல்லை. அந்தப் பகவானிடமானது. அதை அவர் கண்ணீரில் புனிதமாகிய புதுஅவதாரத்தில் ஏற்றுக்கொண்டார்.

'சூபத் நிவன் சம்பத்.'

சுகவாழ்வும் பேறும் கிடைக்கட்டுமென்ற பிக்குவின் ஆசீர்வாதத்தில் தலையை நிமிர்த்தினாள் குசுமவதி.

அங்கே ஒரு மெய்யான பிக்குவின் தரிசனம் அப்போது அவளுக்குக் கிடைத்தது.

மேலே பிக்கு அமரக்கூடச் செய்யாமல் படியில் கழற்றிய செருப்பைக் கொளுவிக்கொண்டு மிக நிதானமாகத் திரும்பி ஒரு ஓவியம்போல் மெல்ல நகர்ந்து மறைந்தார்.

அதற்குப் பின்னால் அவர் அங்கே எப்போதும் வந்ததில்லை. வீதியில், பன்சாலவில் காணப்பட்டதுமில்லை.

ஒரு ஆபத்து நீங்கியதென்று குசுமவதி சந்தோஷப்பட்டாள். ஆனாலும் அவரை அவ்வப்போது நினைத்தாள் அவள். காமமும் குரோதமும் ஆசையும் நீங்கியவராகத்தான் அவரை அவள் முதன்முதலாக கண்டிருந்தாள். திடீரென்றுதான் அவரில் அந்த மாற்றம் விளைந்தது. அவள் கண்முன்னாலேயே அவர் மாறிக்

கொண்டிருந்தார். தன் அழகு, தன் அபலைத்துவம் இரண்டில் எது அவரை அவ்வாறு மாற்றியது? இரண்டுமேயா? அவளால் தீர்வுகாண முடியவில்லை. அவரின் அடிமனத்துள் பொறியாய் அது இருந்திருக்கிறது. ஒரு பெண்ணின் அபலைத்தனம் அதை கனலாய் மூட்டியிருக்கிறது. பிக்கு அன்றுதான் உண்மையான துறவை ஏற்றதாக குசுமவதி எண்ணினாள். இனி அவரில் அவளுக்கு பயமில்லை.

ராணுவ வாகனங்கள் உறுமி நகரம் ஒரு மாலையில் பெருங்களேபரம் கொண்டிருந்தது. 'கொட்டியா...', 'கொட்டியா' என்ற கூச்சல்கள் எழுந்தன. தமிழர் வீடுகள் சில சோதனையிடப்பட்டன. சிலர் விசாரிக்கப் பட்டார்கள். சிலர் இழுத்துச் செல்லப் பட்டார்கள். ஒன்பது மணியளவில் எல்லாம் ஓய்ந்துவிட்டது. வவுனியா நகரம் பழைய நிலையெய்தியது.

பிள்ளைகள் உள்ளேவர வற்புறுத்தியும், அச்சம் கடந்த ஒரு நிலையில் எல்லாம் அவள் வாசலில் நின்று கண்டபடி இருந்தாள். பிள்ளைகளுக்குத் தெரியுமா, அவள் கண்டதும் அறிந்ததும் அதைவிடப் பெரிய கலவரங்களென்பது?

மனத்துக்குள் அடக்கியடக்கி பொக்கிஷமாய்க் காத்துவரும் எண்ணங்களையெல்லாம் அவள் ஒருநாள் வெளியே எடுத்து அலசிப் பார்க்கத்தான் வேண்டும். அதை பிள்ளைகளுக்கு நேரம் கிடைக்கிறபோதெல்லாம் சொல்லவும் வேண்டும். கதை கேட்க வெகுத்த ஆர்வம் அவர்களுக்கு. வண்ணான் ராசாவான கதை, விதூஷக ராசாவின் கதை, நாவிதனின் யுக்தியென்பவை அவர்கள் திரும்பத் திரும்ப சொல்லும்படி கேட்கும் கதைகளாகவிருந்தன. இனி அவள் தனது கதையையே சொல்லலாம். எந்த புனைவுக் கதையிலும், கிராமியக் கதையிலும் இல்லாத சுவை அவள் கதையில் இருக்கிறது. அவளது ஊர், அவளது உறவுகள், நண்பர்கள், சந்தித்த காதல், செய்த காதல் திருமணம், திருமணத்தால் கிடைத்த போக சுகங்களும் போத வளர்ச்சிகளும், துரதிர்ஷ்டம் இழப்பு மரணங்களென அவள் கதை பாகங்களாய் விரிக்கப்பட கூடியது. அதையே இனி அவள் சொல்வாள்.

ஜன்னலிலிருந்து திரும்பியவள் விளக்குகளையெல்லாம் அணைத்த பின் கதவைச் சாத்தி தாழிட்டாள். கூடத்துள் பாயை விரித்துக்கொண்டு படுத்தாள்.

இருளும், குளிரும் இருந்தும் அவளுக்கு உடனேயே தூக்கம் பிடிக்கவில்லை.

வாழ்க்கை எங்கெங்கிருந்தெல்லாம், ஒருபோது அரசியலிலிருந்தும், இன்னொருபோது தர்மத்தின் பெயரிலிருந்தும், ஆபத்துக்களைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றதென்ற எண்ணம் அவளை மலைத்துப் போக வைத்தது.

இவையெல்லாம் முன்பே அவளது கணவன் பந்துல சொன்னதுதான். போராடாமல் வாழ்க்கையில்லை என்றான் அவன். தேடலே ஒரு போராட்டம்தான் எனவும் அவன் சொல்லியிருந்தான்.

‘தாயின் உதரத்திலிருந்து வரும் சிசுவின் முதல் சத்தம் அதன் அழகையல்ல. அது ஒரு அடைப்பின் திறப்பு. சுவாசத்தின் வழிவிடுகை. சிசுவின் அடுத்த குரலே அதன் தேடலைத் தொடங்குகிறது. அதன் தேடல் முதலில் தாயும் முலையுமாக இருக்கிறது. வளர வளர வேறொன்றாக அது மாறுகிறது. பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடைப்பட்டதான காலம் வாழ்க்கையெனக் கூறி, அதன் மூலம் அடையவேண்டியது தர்மமேயென பௌத்த சாஸ்திரங்கள் குறித்து வைத்தாலும், அவற்றினையும் தேடலாலேயே அடையமுடிகிறது. லௌகீக கனவுகளை அடையும் தேடலின் தீவிரத்திலிருக்கும் பெரும்பாலானவர்களுக்கு வாழ்க்கை கனவாகவே முடிந்துவிடுகிறது. கனவு, மாயை இல்லை. அது எதார்த்தமும் இல்லை. கனவு என்பது கனவுதான். வாழ்க்கையையும் வாழ்தலையும் இணைக்கிற சரடு அது. அதுவும் ஒரு தேடலின் தீவிரத்திலேயே சாத்தியமாகிறது. தேடலில் தடைகள் குறுக்கிடும். அதனால் நீ போராடியே ஆகவேண்டும். போராடாமல் எதையும் அடைந்துவிட முடியாது. உன் சுதந்திரந்திரத்துக்காகவும் நீ போராடிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். உறக்கத்திலும் உனக்கு அந்த ஜாக்கிரதம் அவசியம். இல்லாவிட்டால் பூட்டப்பட்ட விலங்குகளோடேயே நீ கண்விழிக்க நேரும்.’

அழகாகத்தான் சொல்லியிருந்தான். அது உண்மையென்பது அனுபவபூர்வமாகவே இப்போது குசுமவதிக்குத் தெரிகிறாள்.

ஒரு முட்டுப்பட்ட குடும்பத்துப் பெண், கல்யாணமாகி இரண்டு குழந்தைகளிருக்கையில் கணவனை இழந்து விதவையாகிறபோது ஏற்படுகின்ற இன்னல்கள் எங்கேயும், எவருக்கும் ஒன்றுதான்போலவே அவளுக்குத் தோன்றியது. அவள் சிங்களத்தியாக இருந்ததில் என்ன வித்தியாசம் நிகழ்ந்தது?

வடவிலங்கை, தென்னிலங்கை, கிழக்கிலங்கையென மூன்று பெரும்பாகங்கள் இலங்கையில் இருப்பதாகக் கொள்ளமுடியும்.

மேற்கு பெரும்பாலும் கலப்பினப் பகுதியாகவே இருந்தது. அந்த மூன்றும் ஒருவகையில் இனத்துவமாகவும் பிரிந்துள்ளதென கருதத் தக்கது. இதில் எந்தத் திசையிலும் பெண்ணின் அவலம் ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

அவைபற்றியெல்லாம் அவளைப் புரிய வைத்தவன் பந்துலதான்.

அப்படியானவனின் இழப்பின் துயரை இளக்கவும், துரோகிகளிடமிருந்து தப்பவுமே அவளது இடப்பெயர்வு சுயத்தில் நிகழ்ந்தது. பந்துலவின் காதலியாயும் மனைவியாயும் அவள் நினைவுகளை மறக்க விரும்பாதவள். நினைவுகளை வைத்து அடைகாக்க விரும்புவள். அவளது நினைவுகளை அவளது மண்ணே எங்கெங்கும் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் அங்கேதான் அவளது அழிவின் காரணமும் இருந்தது. காரணத்தில் துரோகம் இருந்தது. துரோகத்திலிருந்து சூது கிளர்ந்தது. அதிலிருந்து தப்பிக்கவே ஓடினாள்.

நெருங்கிய நண்பர்களும் உறவினரும் சிலர் கேட்டார்கள், அவள் எந்த இடத்தை புகலிட குறியாக்கியிருக்கிறாளென்று. அவள் வனமோடு உள்ள வவுனியாவென்றாள். அது எதுவானாலும், அவள் அங்கே தனிமனிதி ஆகிவிடுவாளென்று அவர்கள் எச்சரித்தார்கள். மெய்தான். தனியள் ஆகவே செய்தாள். ஆனாலும் நல்ல நண்பர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் அவள்போல சிந்திக்கிறவர்களாயிருந்தார்கள். அன்பை அநாயாசமாய் பிரதியுபகாரமின்றிக் கொடுப்பவர்களாயிருந்தார்கள். சிந்திக்கவும் அன்பு செய்யவும் இயன்ற வாழ்க்கை சொர்க்கமானது என்றிருந்தான் பந்துல. அவள் அதை ஞாபகமாக நண்பர்களிடம் சொன்னாள். அவன் தங்களுக்கும் அவ்வாறுரைத்ததாக அவர்கள் சொன்னார்கள். கதைப்பதும் சாத்தியமற்ற அக்கால அரசியல் சூழலில், அவர்கள் கதை சொன்னார்கள். தன் கதைபோலவே அவர்களதும் இருப்பதை அவள் சுட்டிக்காட்டினாள். அப்போது அவர்கள் முறுவலித்தார்கள். அது அவர்கள் ஒரே கதையின் வேறு பாத்திரங்களாய் இருந்ததின் அர்த்தமாயிருந்தது.

அவள் நினைவு ஒவ்வொன்றும் காவியப் பக்கம். போராட்டமும் காதலும் அவளுக்கு வேறுவேறல்ல. அவள் பிறந்தது வறுமையுள்போலவே, வாழ்ந்ததும் அதனுள்ளேதான். பஞ்சம் எப்போதும் அவள் வீட்டுப் படியிலிருந்து தலையைச் சொறிந்துகொண்டே இருந்தது.

சராசரி கேகாலையின் ஒரு சிங்களக் குடும்பம் போன்றதே அவளது.

தென்னிலங்கை மண் வளப்பம் மிக்கது.

கேகாலை தென்னிலங்கையில் அழகு மிக்கது.

அதில் அரநாயக்க பேரழகு கொண்டது.

அந்தளவு அழகும் வளமும் கொண்ட அவளது ஊர் வறுமையும் கொண்டிருந்தது. அங்கே வைரமும், இன்னும் விலையுயர்ந்த முத்து புஷ்பராகம் போன்ற கற்களும் கிடைத்தன. ஆனால் வறுமையும் அங்கேதான் முகாமிட்டிருந்தது. அது இயற்கையில்லையென அவள் எண்ணினாள். அப்போது, அது எதனாலென்ற கேள்வி பிறக்க, பதிலின் தேடலைத் தொடங்கினாள். அதற்கான கதவுகள் ஏற்கனவே அவளுக்குத் திறபட்டிருந்தன. வாசலில் பந்துல நின்றிருந்தான்.

அவள் கற்றாள் அரசியலும் சமூகமும் கலையும் கலாச்சாரமும்.

பந்துல ஆசானாகவிருந்தான்.

அவன் நூற்றுக்கணக்கான யுவர்கள் யுவதிகளின் ஆசானும்.

அவையெல்லாம் ஒருபொழுதில் ஒன்றுமே இல்லையென ஆயின. அவளுக்கும் ஒன்றுமில்லையென ஆனாள். அந்தக் கதையை அவள் தொகுத்துப் பார்க்க ஒரு போது வேண்டியிருந்தது. படுப்பதற்கும் தூங்குவதற்கும் இடையிலான அந்தப் போது வெகு சிலாக்கியமானதென்று அவள் கருதினாள். அந்தப் போது அப்போதே துவங்கட்டுமென அவள் தீர்மானித்தாள்.

கூண்டி-கொழும்பு பெருவீதியில் பயணித்திருக்கக் கூடியவர்களுக்கு, கேகாலை தென்பட்டிருக்க முடியுமாயினும், நகரத்திலிருந்து உள்ளே சுமார் பதினைந்து கிமீ தொலைவிலிருந்த அரநாயக்க கிராமம் அந்தச் சாத்தியமும் அற்றிருந்தது. அதுவே ஒரு சிற்றரசாயிருந்த சரித்திரத்தைக் கொண்டிருந்தது. மண்படையும், அதன் மேல் கல் படையும், அதற்கு மேலே இன்னொரு மண்படையுமாய் அந்த மேட்டுப் பூமியின் நிலவியல் அமைந்திருந்ததில், சமாந்தரத்தில் அமைந்திருக்காத வீடுகளைக் கொண்டிருந்தது அது. அது ஒரு கூம்பு வடிவ அடுக்கு வீட்டுத் திட்ட குடியிருப்புப்போல தூரத்திய பார்வைக்குத் தென்பட்டது. நடுப்பகுதியிலிருந்த ஒரு வீட்டிலிருந்து பார்த்தால் பின்னாலிருந்த வீடுகள் மேலேயாய்த் தெரிய, முன்புறத்திலுள்ள வீடுகள் பள்ளத்தில் கிடப்பனவாய்த் தோன்றின. அவற்றின் கூரைகளும், முற்றத்தில் நடமாடும் மனிதர்களின் உருவங்களும் கூட துல்லியமாக காட்சிப்பட்டன. மேலேயுள்ள வீடுகளுக்குச் செல்ல அதற்கென அமைந்த வட்டப் பாதையிருந்தது. அப்பாதையில் அரை மணி நேரத்தில் செல்லும் ஒரு தூரத்தை, குறுக்கு வழியில் பத்தே நிமிஷங்களில் அடைந்துவிட முடியும். மழை பெய்யாத காலங்களில்தான் அது சாத்தியமாயிருந்தது. எங்கேயிருந்து வருகிறதெனத் தெரியாதபடி மழைகாலம் சகல இடங்களிலும் சிற்றாறுகளைத் தோற்றுவித்து, சேற்றுக் குட்டைகளை உண்டாக்கி குறுக்குப் பாதைகளை அழித்துவிடும். அப்போது அவை சென்றிற ஓடைகளாய் ஓடிக் கொண்டிருக்கும். அரநாயக்கவிலிருந்து அகபினி நீர்வீழ்ச்சியைக் காணமுடியும். அது அரநாயக்க விரித்த காட்சிப் புலத்தின் இன்னொரு அழகு.

அருவிகளும், சிற்றோடைகளுமாய் அப்பிரதேசம் வளப்பமாக இருந்தது. வீதிகளின் ஓரமெங்கும் மரங்களின் சாமரை வீச்சு. நிலம் படர்ந்து கொழுத்த புல்லினம். நீர்க் குழிகளில் மதர்த்து வளர்ந்து மேலெழத் துடித்துநிற்கும் நீர்த் தாவரங்கள். கல்வேலிகளுள் குட்டி

வேலிகளாய் பூஞ்செடிகள். மல்லிகை, நந்தியாவெட்டை, தேமா, சூரியகாந்தி என அச்செடிகளில் வாசம் தெறிக்கும் பூக்களின் சிரிப்பு. இடையிடை உயர்ந்து வளர்ந்த ரப்பர் மரக் காடுகள். இன்னும் தொட்டம் தொட்டமாய் பாகினி, கித்துல், புருத்தை ஆதிய மரங்களின் செறிவு. நீரும் நிலமும் செழிப்பின் ஆழத்தையும், காற்றும் வானும் பூக்களின் வாசத்தையும் அங்கே சுமந்திருந்தன.

அந்த அழகுகளின் பின்னாலேதான் அதன் அழகுரல் இருந்தது.

துயரங்களில் வெடித்துதிர்ந்த கண்ணீரோடு முனங்கிக் கிடந்தபோது, அதை மனித குலத்தின் இயல்பெனவே நினைத்து அது அடங்கியிருந்தது. ஏனெனில் குழந்தை பிறந்ததும் அது கேட்ட முதல் குரல் அழகையாகவே இருந்தது. பெரும்பாலும் அது எப்போதும் அழுதுகொண்டு இருந்ததையும்தான் தாய்மார் கண்டிருந்தனர். அதனால் வறுமையையும், துன்பத்தையும் மனித குலத்தின் இயல்பென அது கருதியிருந்தது. துன்பங்களும், துயரங்களும் அதை எப்போதும் சிரிக்க விடவில்லை. சிரிக்கும் மனிதர்களை அது கண்டிருந்தது. ஆனால் அது குறித்து எந்தவொரு வினாவையும் அது எழுப்பியதில்லை. அவர்கள் புத்த பகவானின் கருணை பெற்றவர்களென அது நம்பியது.

அதனால் தானும் அனுக்கிரகம் பெறவேண்டி அது கோயில்களும் விகாரைகளும் தாதுகோபுரங்களும் சென்றது. பிணியும் மனவீறலும் பிசாசுகளினாலேற்படுபவையென நம்பி அவற்றைக் கழிக்க மாந்திரீகங்களை நம்பிற்று. பகையாளிகளை அழிக்க பில்லி சூன்யமும் செய்துகொண்டது. ஆனால் வறுமை அங்கே நிலையாக இருந்தவகையில் பிசாசுகளும் அகலாதேயிருந்தன.

திடீரென அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு புதிய சிந்தனையை அறுபதுகளின் இறுதியிலிருந்து அடிக்கவாரம்பித்தது. அது கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும், லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளிலும் அடித்த அதே அலையாக இருந்தது. அதை தனியொரு மனிதர் செய்திருந்தார். ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அவ்வியக்கத்தின் செயற்குழுவில் மிகுந்த செல்வாக்கு பெற்றிருந்த அவரின் அபரிமிதமான ஆளுமையில் இயக்கம் பெருவளர்ச்சி கண்டது. யுவர்களும், யுவதிகளும் அவர் காட்டிய திசையில் கூடி அவரது கருத்துரை கேட்டார்கள். மலையசைந்ததுபோல் இறுகிய மனங்களும் மெல்ல அசையத் துவங்கின. தென்னிலங்கை, மலையகமென நாடளாவி எழுந்த எழுச்சியலையின் கீறுதான் அங்கே விழுந்திருந்ததும்.

ஆனாலும் தன் ரகசியத்தை எவ்வகையிலும் வெளியிட மறுத்த அதன் மலையும் காடும் சார்ந்த நிலவமைப்பு ஒரு கேந்திர முக்கியத்துவத்தை அதற்கு அளித்திருந்தது.

அரநாயக்க கிராமத்துக்கு வழக்கமாக வந்து போய்க்கொண்டிருந்த புத்த குருமாரின் வரத்து, இளைய தலைமுறையின் மத ஈடுபாடினமையில் மெதுமெதுவாகக் குறைந்தது. ஆனால் யுவர்கள் யுவதிகளுடன் கூடிப்பேசும் வேறு பேர் வரத் தொடங்கினார்கள். அவர்களும் சீவரத்துக்குள் இருந்த சங்கப் பிக்குகளாகவே இருந்தனர். அவர்களின் உரையாடல் அதுவரை வந்து போய்க் கொண்டிருந்த பிக்குகளினது போலன்றி வித்தியாசமாக இருந்தது. தர்க்க, நியாயங்களின் அடிப்படையில் அவர்களது வாதமிருந்தது.

முதலில் வந்தவர்கள் அரநாயக்கவின் வறுமையின் காரணத்தை, 'குடும்பத்தின் வறுமை, கிராமத்தின் வறுமையது காரணம். கிராமத்தின் வறுமை, நாடு வறுமையாயிருப்பதின் காரணமாகும். நாடு வறுமையாயிருப்பதற்கு கொழும்பு செட்டித்தெருவிலும், நாலாம் குறுக்குத் தெருவிலும் பெருவணிகம் செய்யும் இந்திய வர்த்தகர்கள் ஒரு காரணம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து பெரும்பெரும் அரசாங்க உத்தியோகங்களைக் கையகப்படுத்தி நிறைந்த ஊதியம் பெறும் யாழ்ப்பாணிகள் இன்னொன்று' என விளக்கினார்கள்.

காலகாலமாகச் சொல்லப்பட்டுக்கொண்டு வந்த இதே காரணத்தை புதிய சிந்தனையாளர்கள் சொல்லவில்லையென்பதை கிராமங்களின் முதுசுகள் அவதானித்தாலும், அத் திட்டத்தில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை குறைவாகவேயிருந்தது. ஆனால் யுவர்களும் யுவதிகளும் இயக்கமுறைத்த புதிய சிந்தனைகளில் பெரிய நம்பிக்கையும், ஆதர்ஷமும் கொண்டிருந்தார்கள்.

இரகசியமான அரசியல் வகுப்புகளும், சிறுசிறு குழுக்களின் அமைப்பும், அவற்றிலிருந்து போராளிகளின் சேர்ப்பும் ஒருபுறமாய் நடந்தன. மறுபுறத்தில் ஆயுதப் பயிற்சியும், வெடிகுண்டுத் தயாரிப்புகளும் மும்முரத்தில் முடுக்கிவிடப்பட்டன.

புரட்சிக்கு 1971 ஏப்ரல் 4 என நாள் குறிக்கப் பட்டிருந்தது. ஆனால் எல்லா ஆயத்தங்களும் முடிக்கப் பெற்றிருந்த நிலையில், நெலுந்தெனிய என்ற இடத்தில் எதிர்பாராதவிதமாக வெடித்த ஒரு கைக்குண்டினால் சகல திட்டங்களும் தலைகீழாயின. சம்பவ இடத்துக்கு வந்த பொலிஸ் வெடிக்காத 58 குண்டுகளை

கண்டுபிடித்தது. ஜனதா விழுக்கி பெரமுன தலைவர் ரோஹண விஜேவீர கைதுசெய்யப்பட்டு, சிறையுடைப்பின் சாத்தியங்களை தவிர்க்க யாழ் கோட்டையில் காவல் வைக்கப்பட்டார். பல முக்கியஸ்தர்களும் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டனர். அதனால் 1971 ஏப்ரல் 4ஆம் திகதி இரவு பதினொரு மணியளவில் முடுக்கிவிடப்பட்ட புரட்சி அவதூறியில் பிறந்ததாயிருந்தது. ஆயினும் வடக்கு தவிர்ந்த ஏனைய மாகாணங்களின் பொலிஸ் நிலையங்கள் பெரும்பாலும் தாக்கப்பட்டன. சில கைப்பற்றப்பட்டன. பல அழிக்கப்பட்டன.

இலங்கை அரசு ஸ்தம்பிதம் அடைந்தது.

பாகிஸ்தானிய, இந்திய படைகளின் நேரடித் தலையீடும், அரசு படைகளின் வெறித்தனமான தாக்குதலும் அந்தப் புரட்சியை தோல்வியுற வைத்தன. பலர் காணாமல் போயினர். ஆயிரக்கணக்கான சிங்கள யுவர்களும் யுவதிகளும் படுகொலை செய்யப் பட்டார்கள். பதினையாயிரம் பேர் அவ்வாறு கொலைசெய்யப்பட்டதாக ஒரு கணிப்பீடு சொல்லிற்று. இருபதாயிரம் ஆண்களும் பெண்களும் கைது செய்யப்பட்டு மாதக்கணக்கில் சிறை வைக்கப்பட்டார்கள். தென்னிலங்கை பெரும் அழிச்சாட்டியத்தைச் சந்தித்தது.

அரநாயக்க கிராமமும் தன்மீதிருந்த வறுமையின் சுமையோடு இழப்புகளின் வலியையும் சுமக்கவேண்டியதாயிற்று.

எண்பதுகள் பிறந்தபோது நாட்டு அரசியலில் வெவ்வேறு காட்சிகள் தரிசனமாகின. அவை அரநாயக்கவிலும்.

குசுமவதி பிறந்த ஊர் அதுதான். அவளது வீடு ஒற்றை அறையும் அருகே ஒரு கூடமும், முன்னால் ஒரு திண்ணையும்கொண்ட சிறிய வீடு. கூடத்திலிருந்த ஒரு வாசல் குசினியைத் தொடுத்திருந்தது. இரண்டு பரப்பு அளவுகொண்ட அந்த நிலத்திற்கு எல்லை குறிக்க வேலியோ, எல்லைக் கல்லோ இருந்திருக்கவில்லை. முற்றத்துக்கு முன்னால் ஒரு குச்சு வேலி மட்டும். அது மலைக் கற்களினால் இடுப்பளவு உயர்த்துக்கு அடுக்கப் பட்டிருந்தது. பக்கங்களில் எங்கும் புதர் சூழ்ந்திருந்தது.

அரநாயக்கவைவிட்டு பெரும்பாலும் குசுமவதியின் காலடிகள் வேற்று மண் மிதித்ததில்லை. வீட்டினருகே வழிந்தோடிய நீரோடையும், இச்சைப்படி வளர்ந்த பலவர்ணக் காவும் அவள் மனம் பறக்க போதுமான வெளியாக இருந்தன. அவ்வாறு சிட்டுக் குருவிபோல் பறந்து திரிந்தவள்தான் அந்தக் குடும்பத்தைப் பற்றி

முதன்முதலாக ஒருநாள் யோசித்தாள். அது வறுமை வந்த வழியை நினைப்பதற்கு ஏறக்குறைய சமமாயிருந்தது.

வீட்டில் சவண்டைக் காலில் தாண்டித் தாண்டி நடக்கும் அப்பச்சி இருந்தார். 1954ஆம் ஆண்டு இலங்கை அடங்கிலும் பெய்த பெருமழையில் வளவை கங்கை பெருக்கெடுத்து கேகாலையில் பெரிய மண்சரிவு ஏற்பட்டது. பலபேர் மண்மூடி மடிந்தார்கள். அரநாயக்கவில் இருந்த அவரது அம்மா, அப்பச்சி, இரண்டு சகோதர்களுள் குடும்பம் மொத்தமுமே அப் பெருமழையின் மண்சரிவில் இறந்துபோனது. அவரும் தலையில் காயம்பட்டிருந்து ஒருவாறு தப்பிப் பிழைத்தார். அந்தத் தாக்கம் அவர் வாழ்நாள் முழுக்க தொடர்ந்திருந்தது.

ஓ.எல். எழுதியதில் முதலாமவள் இரண்டு பாடங்களும், அதற்கடுத்த ஆண்டில் இரண்டாமவள் நான்கு பாடங்களும் சித்தியடைந்த இரண்டு அக்காக்கள் அவளுக்கு இருந்தனர். அவளுக்கும் இளையதாக ஊதாரியான ஒரு மல்லி. அவன் கேகாலையில் வேலையெய்ய விருப்பமில்லையென்று கொழும்பு வேலையொன்றுக்காக தெரிந்தவர்களுக்குப் பின்னால் அலைந்து கொண்டிருந்தான். கித்துல் கள்ளில் ஆரம்பித்தவன் அப்போது அரக்கில் வந்து நின்றிருந்தான். பெண் சிநேகிதங்கள் தேடி அவன் எங்கேதான் அலையவில்லை? அதற்கும் கேகாலை வாய்ப்பான இடமாகவே இருந்தது. அவனுக்குக் கீழே கெட்டித்தனமாகப் படிக்கக் கூடிய நங்கி சுராங்களி இருந்தாள். இவர்களையெல்லாம் அரசாங்கத்தின் உணவுப் பங்கீட்டு முத்திரையின் மூலமே வளர்த்தெடுத்தாள் அம்மா. அது உழைப்பவர் ஒருவர்கூட இல்லாத ஏழு பேர்கொண்ட பெருங்குடும்பம்.

கடைசியாகப் பிறந்த சுராங்களி அப்படியொரு சிவப்பு நிறக் குழந்தையாக இருந்தாள். மாந்தளிர் அளவுக்கே யாரும் நிறமற்றிருந்த குடும்பத்தில், அப்படி ஒரு சிவப்பு அம்மா, சகோதரர்களுக்குள் வெகுத்த சந்தோஷத்தைப் பரவவிட்டது. ஆனால் வேலையேதுமற்று எப்போதும் திண்ணையில் ஊன்றுகோலைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு எல்லாரையும் றெக்கிளாஸ் பண்ணிக் கொண்டிருந்த அப்பச்சி மட்டும், ஹாரி என்கிற தேயிலைத் தோட்ட முதலாளி அடிக்கடி வந்து போகும் அடிவாரத்துக் பங்களாவைப் பார்த்து முகம் கறுத்திருந்தார். அம்மா அனுலவுக்கும் அவருக்கும் அங்கிருந்துதான் வார்த்தைகள் அடங்கிய புள்ளி துவங்கியது. வீட்டிலே பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமில்லை, அண்டை அயல் பெரியவர்களுக்குமோ உறவினர்களுக்குமோ நிலைமை தெரிந்ததே

தவிர, காரணம் புரிந்திருக்கவில்லை. இரண்டு பேர் மட்டும் அறிந்த அந்த இரகசியம், பத்து வருஷங்களாக தம் இடத்தை இம்மியும் விட்டு நகரவில்லை. அனுல வேலைக்கு மட்டுமல்ல, வெளியேகூட செல்லாமல் சமையலோடு அடங்கி இருந்து கொண்டிருந்தாள். இனி குழந்தை பிறக்க வாய்ப்பில்லையென ஹெட்டியாராய்ச்சி திருப்திப்படுவாரென நிம்மதி கண்டாள் அவள்.

அந்தளவில் குடும்பத்தின் வறுமை மேலும் இறுக்கம் கண்டது.

1971 ஏப்ரல் 4இன் புரட்சிக் காலத்தில் திடீரெனக் காணாமல்போன பந்துல குருகே ஏறக்குறைய பதினேழு ஆண்டுகள் கழிந்திருந்த ஒருநாள் மறுபடி கேகாலையில் காணப்பட்டான். அவன் ரோஹணவின் நண்பனென்றும், ஜனதா விழுக்கி பெரமுனவின் சிறந்த பிரச்சாரகனென்றும் ஹெட்டியாராய்ச்சி அடையாளம் கண்டார். தொடர்ந்து அவனது வருகை சிறிதுசிறிதாக அரநாயக்கவிலும் அதிகரித்தது. இளைஞர்கள் சதா அவனைச் சுற்றியபடி திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவன் அத்தனை காலம் எங்கிருந்தான், என்ன செய்தானென்ற கேள்வியெதுவும் யாருக்கும் தோன்றியிருக்கவில்லை. ஏனெனில் அவனைத் தெரிந்தவர்களாய் அப்போது பலர் அங்கே இல்லாதிருந்தார்கள்.

பின்தங்கிய இடங்களிலும், தொழிலாள விவசாய குடும்பங்களின் படித்த வாலிபர்களிடத்திலும் சென்று பேசினான் பந்துல. அவனது செய்தி திசையெங்கும் பரவியது. மேய்ப்பர் வருவாரென அவன் ஒவ்வொரு தடவையிலும் ஆணித்தரமாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

குடும்பத்தின் நிவாரணத்துக்கு எதையாவது செய்தாகவேண்டும் என்றிருந்த குசுமவதி அயலிலுள்ள ஒரு ரப்பர், தென்னந் தோட்டத்தில் வேலைசெய்ய ஆரம்பித்தாள். அது பெரும்பாலும் வீட்டுத் தொழில்போல. எடுக்கிற ரப்பர் பால் அளவுக்கான கூலியை தோட்டக்காரர்களே நேரடியாகக் கொடுத்தார்கள். தென்னந் தோட்டத்தில் செய்யும் கூலிக்கு நாட்கணக்கான ஒரு சம்பளம் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே வேலை செய்ய ஆரம்பித்த காலத்தில்தான் பந்துலவின் பிரச்சாரத்தைப் பற்றியும், அவன் நடத்தும் அரசியல் வகுப்புகள் பற்றியும் அவள் அறிந்தாள். சில அரசியல் வகுப்புகளுக்கு அவள் போகவும் செய்தாள்.

‘சுதந்திரத்தின் பின் புத்த சங்கங்களுக்கு பிக்குகளையும், கந்தளாய் கரும்புத் தோட்டத்தில் வேலைசெய்ய ராணுவமென்ற

பெயரில் கூலிகளையும் கேகாலை அனுப்பிக் கொண்டிருந்தது. இப்போது கொழும்புக்கு ஆண் கடைச் சிப்பந்திகளையும், பெண் தையல்காரிகளையும் அனுப்புவதை மட்டுமே செய்து கொண்டிருக்கிறது. உயர்ந்த வேலைகளும், உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரமும் ஏகபோகமாக இருக்கிறது இந்தத் தேசத்தில். இந்த நிலை மாறியே ஆகவேண்டும்' என குசுமவதி சென்றிருந்த முதல் வகுப்பில் பந்துல உரத்துப் பேசியிருந்தான்.

அதிலிருந்த உண்மை குசுமவதிக்குப் புரிந்தது.

அவளது பேச்சு நண்பர்களுடன் அறிவுஜீவித்தனமாய் இருப்பதை குசுமவதி நேரிலும் அவதானித்தாள். பந்துல தன் தலைவன்போல் தாடி வைத்திருந்தான். தலையில் சேசுவாராத் தொப்பி அணிந்திருந்தான். பார்வைக்கு ரோஹண போலவே இருந்தான். வயது சற்று அதிகமெனினும் அதைக் கணக்கிலெடுக்க வேண்டாமென அவளது ஆசை அவளுக்குக் கட்டளையிட்டது. சொன்னவை மட்டுமல்ல, சொன்னவனும் மனத்தில் பதிய அவளது இரவுகள் இடைஞ்சல் பட்டவையாகிவிட்டன.

எதிர்பாராத ஒரு மழைக்கால அந்தியில் தூறலுக்கு ஒதுங்கியிருந்த ஒரு தெருவோர மரத்தடியில் அவர்களது முதல் நேரடிச் சந்திப்பு ஏற்பட்டது. அடித்த சின்னீர்த் தெறிப்பும், மழை கிளர்த்திய மென்குளிரும், பகல் கருகிவந்த அந்த அந்திவேளையும் இருவர் மனத்தினுமே உறைந்திருந்த இசையை மீட்கத் தொடங்கிவிட்டன. அது மனத்தை அவிழ்க்க உகந்த நேரமாயிருந்ததை அவர்கள் கண்டார்கள்.

வானம் மழைவிட ஆரம்பிக்க, மரம் அதைப் பெய்தபோது அவள் சிரித்துக்கொண்டே இன்னும் அடிமரத்தைச் சாய்ந்து ஒதுங்கினாள். அப்போது பந்துலவும் புன்னகைத்து, 'மரம் குடையா, மேகமா?' என்றதற்கு, யோசித்துவிட்டு, 'குடைதான்' என்று கூறி மறுபடி கலகலத்தாள் குசுமவதி.

அவன், 'இந்தச் சிரிப்புத்தானே என்னை இரவு பகலாய்ச் சித்திரவதை செய்கிறது' என்றான். அவள் தலையைச் சாய்த்து அவனைப் பார்தாள். அப்போது அச்சம் கொஞ்சம் தணிந்திருந்தது. அவள் சொன்னாள் தீர்மானமான குரலில், 'என்னை சித்திரவதை செய்தால் நாணும் செய்வேன்தான்' என.

‘இப்படி மாறி மாறி சித்திரவதைப் படுத்துவது ஏன்? சமரசமாய்ப் போய்விடலாமே!’ சொல்லிவிட்டு அவள் முன்னே பதிலுக்கு ஏங்கியிருந்தான் பந்துல.

அவள் பதிலைச் சிரித்தாள். அவன் மறுநாளைய சந்திப்புக்கு நேரம் சொன்னான்.

பகலின் பொழுது கடமையிலும், இரவின் பொழுது காதலிலுமாய் இருவருக்கும் காலம் கழிந்துகொண்டிருந்தது.

கமுகுகளும், அன்னாசிகளும், வாழைகளும், மூங்கில்களும் இன்னும் என்னென்னவோ செடிகளும் மண்டி, பல்வேறு தாவரங்களும் கூடலாய் வளர்ந்திருந்த அந்த இடத்தில் ஒரு பவுர்ணமி நாள் முன்னிரவில் அவர்களது சந்திப்புக்கு திட்டமிருந்தது.

விஹாரையில் மணி முழங்கிக் கேட்டது.

றபானா ஒலித்தது.

விஹாரைக்கு வரும் வழியில் பாதை திரும்பி அவன் காத்திருக்கும் கூடலை அவள் நடுக்கத்தோடு அடைந்தாள்.

பந்துல அவளை நெஞ்சோடு சேர்த்தணைத்தான். பிறிஸ்ரல் மணம் கமழ்ந்த வெம்மூச்சுடன் முத்தங்களிட்டான்.

அவள் தயங்கி நெருக்கத்தை இளக்கினாள்.

‘காதலே முழுமையாயிருந்தாலும் காமமும் அதற்கு அவசியம். அதுபோலத்தான் காமமே முழுமையாய் இருக்கிற நேரத்தில் காதலும் கொஞ்சம் அவசியமாகும், குசும’ என்றான் அவன்.

‘நிறைய அனுபவமோ?’

‘ரண்டிலும் இல்லை.’

‘நம்பலாமா?’

‘இப்படி... நம்பவைக்கவா?’

‘இப்ப வேண்டாமே.’

‘உனக்கு இஷ்டமில்லையா?’

அவள் யோசித்துவிட்டு பதிலை முனகினாள். ‘வரும்போதில்லை...!’

காதலைப்போல் அவர்கள் தங்கள் ஆசைகளையும் அன்று பரிமாறினர்.

நாட்கள் சில கழிந்த பின், கொழும்பில் நடந்த ஒரு ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்கு சென்ற பந்துல, இரண்டு நாட்களின் பின் திரும்பிவந்தபோது உற்சாகமாய்க் காணப்படவில்லை. அவள் காரணத்தை வற்புறுத்திக் கேட்டாள்.

‘செயற்குழுக் கூட்டத்தில் நடந்த விவாதம் காரண’மென்றான் அவன்.

‘அப்படி என்ன?’

‘83இன் இனக்கலவரம் குறித்து ஜே.வி.பி.யின் நிலைப்பாடு என்னவென நான் கேட்ட கேள்வியே விவாதத்திற்குக் காரணமாயிற்று. சிங்கள தேசியத்தை ஒப்புக்கொள்கிற நேரத்தில் இனத் துவேஷத்தை என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியாதென்றேன் நான். கேகால பிராந்திய தலைவர் செனவிரத்ன இந்த விஷயத்தில் பெரமுனவின் முடிவை கேள்விப்படுத்த முடியாதென ஆக்ரோஷமாக வாதித்தான். என்னுடைய பழைய பகையாளி அவன். உன்மேல் ஒரு கண் வைத்திருப்பதும் எனக்குத் தெரியும். கடைசியில், சிங்கள தேசியம்... தமிழ்த் தேசியமென்று எதுவும் இல்லை... இருப்பது இலங்கைத் தேசியம்தான் என்பது மாதிரியாக தலைவர் கூற, பிரச்சினை ஒருவாறு ஓய்வுக்கு வந்தது.’

‘பிரச்சினை தீர்ந்துவிட்டதுதானே? பின்னும் நீங்களேன் துக்கமாக இருக்கவேண்டும்?’

‘இயக்கத்தின் உயர்மட்டத்தில் முன்புபோல் திறமையான ஆட்கள் இல்லையென்பதை அங்கேதான் கண்டேன், குசும. செனவிரத்ன போன்றவர்கள் இரட்டைநிலை எடுக்கக் கூடியவர்கள். அவர்களிடத்திலுள்ள அதிகாரம் இயக்கத்தையே அழித்துவிடும். அதுதான் என் கவலை.’

‘விரைவில் ரோகண சிறையிலிருந்து வந்துவிடுவாரெனச் சொன்னீர்களே, அவர் வரட்டும், எல்லாம் சரியாக அமையும், நீங்கள் கவலையை விடுங்கள்’ என்றாள் அவள்.

அப்போது வீட்டு நிலைமையில் அவளுக்கு முறுகல் ஏற்பட்டிருந்தது.

ஊன்றுகோலை அருகே வைத்துக்கொண்டு அவள் வீட்டில் நகர்ந்து திரியுமிடமெல்லாம் பார்வையால் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார்

அப்பச்சி. ஏன் அந்த மாதிரி அவர் பார்க்கிறாரென குசுமவதிக்கு தெரியவில்லை. பந்துலவுடனான தனது காதலையும், அவ்வப்போது நிகழும் இரவின் சந்திப்புக்களையும் தெரிந்திருப்பாரோவென அச்சம் வந்தது. ஆனால் அவர் வாயே திறக்காதவரையில் அவள் அதுபற்றி யோசிக்க வேண்டியதில்லை. அம்மா மட்டும் ஒருநாள் சொன்னாள்: 'இனி நீ அந்த இரவெல்லாம் திரிந்து வகுப்பு... வகுப்புவென ஓடவேண்டாம். சிலவேளை நீ வர நடுச்சாமம் ஆகிவிடுகிறது. அது பிசாசு அலையும் நேரம், தெரியுமோ?' அதற்கு குசும, 'நான் அங்க போகாவிட்டால் அவர்கள் இங்கே வந்துவிடுவார்கள், பரவாயில்லையா?' என்றாள். அம்மா கேட்டு திகைத்தாள். 'நீ அங்க போறதே நல்லம்' என அவள் கருதிவிட்டதுபோல் தெரிந்தது குசுமவதிக்கு.

அப்பச்சியின் பார்வை அப்படிச் சொல்லவில்லை. அவர் போகாதே என கண்களால் கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஒருவேளை எழுபத்தொன்றுக் கால நிலைமைபோல் ஏதாவது தோன்றி அவளுக்கேதாவது ஆபத்து நேர்ந்தால், அப்போது அவளது உழைப்பால் குடும்பம் கண்டுகொண்டிருக்கும் சுபீட்சம் இல்லாது போய்விடலாமென்பதையே அவர் யோசித்தார்போல் தெரிந்தது.

அப்போது 1987 முடிந்திருந்தது.

குடும்பத்தில் தின்ன, குடிக்கவிருந்த சிரமம் தீர்ந்திருந்தது. மட்டுமில்லை, மூத்தவளுக்கு திருமணம் நடந்த அடுத்த வருஷமே இரண்டாவது அக்காளுக்கும் திருமணம் முடிந்தது. ஒருநாள் குசுமவதி தாயாருக்குச் சொன்னாள், தான் பந்துலவை விரும்புவதாக. முரண்டுபிடிக்கிற மனநிலையோடிருந்த அப்பச்சி ஏனோ அதற்கு பேசாமலிருந்துவிட, பந்துல-குசுமவதி கல்யாணம் சிக்கனமாக சில நண்பர்கள் உறவினர்கள் முன்னிலையில் நடந்து முடிந்தது. கல்யாணத்திற்கு கொழும்பில் வேலையாயிருந்த மல்லி வந்திருந்தாள்.

நங்கி, அம்மா, அப்பச்சி ஆகியோருடன் குசுமவதி அங்கேயே வாழ ஆரம்பித்தாள்.

1988 ஆம் ஆண்டு குசுமவதிக்கு கல்யாணமான ஏழாம் மாதத்தில் அழகான பெண் குழந்தையொன்று பிறந்தது. அதற்கு யயானி என பெயர் வைத்தார்கள். முந்திப் பிறந்ததென ஊர் சொன்னது. சந்திப்பில் பிறந்ததென பந்துலவும் குசுமவதியும் நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

அன்று ஊர் வந்திருந்த அவளது சின்ன வயது நண்பன் உக்கு பண்டார அவளைக் காண தன் தாயாருடன் வந்திருந்தான்.

அப்போது உக்கு ராணுவத்தில் பதவியுயர்வு பெற்று கேணலாக இருந்தான். வடக்கிலிருந்ததால் முன்புபோல் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வரமுடியவில்லையென குறைப்பட்டான். அவனது அம்மாவும் அதையே சொன்னாள். ‘குசமவுக்கு பந்துலவோடு திருமணம் நடந்திருக்காவிட்டால், உக்குவுக்கு அவளை பெண்கேட்கவிருந்தே’னென சொல்லிச் சிரித்தாள்.

பின்னாலே பந்துல குசமவதியைக் கேட்டான்: ‘சினேகிதனா?’

‘நல்ல சினேகிதன்.’

‘படிக்கிற காலப் பழக்கமோ?’

‘அதற்கும் முந்தி. சின்ன வயதுக் காலத்திலேயிருந்து. அவனுடைய வீடு அடிவாரத்தில்தான் இருக்கிறது.’

மிக நல்ல நண்பனாக அன்றளவும் உக்கு இருந்துகொண்டிருக்கிறான். அவன் அப்போது ராணுவத்தில் இல்லை. ஒரே ஊர்க்காரனாக அறிமுகமாகியிருந்த சரத் முனசிங்கவையும் அவன்மூலம்தான் அவள் மீண்டும் சந்தித்தாள். அவனும் அப்போது தேரராக இல்லை. அவர்களது தொடர்பே அவளுக்கு எந்தக் கடினங்களையும் பிளந்து வாழும் மனோதையத்தை அளித்தது. அவ்வப்போது அங்கே வந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

என்னவென்று, அவர்கள் அப்போது மறைந்து வாழ்பவர்களாயிருந்தார்கள். காலம் அவர்களை ஓடவோட விரட்டிக் கொண்டிருந்தது. மனந்தளராமல் அவர்களும் ஓடிக்கொண்டே இருந்தார்கள். அவர்களது கதைகள், அவளது பெருங்கதையின் வேறுவேறு பாகங்கள்.

அவர்களது ஓட்டம் நிற்கும் என எண்ணியபடி குசமவதி சரிந்து படுத்தாள்.

அவர் ஒரு கொடுங்கோலராக இருந்தார். சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தபடி எல்லாப் பிள்ளைகளையும் அந்தக் கோல் மூலமாகவே கட்டுப்பாட்டிலும், பயத்திலும் வைத்திருந்தார். உக்கு பண்டாரவுக்கு அந்த இயலாத உடம்பில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த மெலிந்த கைகளினால் எவ்வாறு இலக்கு வைத்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிறவர்களை கோலினால் தாக்கமுடிகிறதென்ற ஒரு வினா எப்போதும் இருந்துகொண்டிருந்தது.

அந்தச் சுற்றாடலிலுள்ள குழந்தைகள் விளையாடக் கூடுமிடம் அந்த வீட்டு முற்றமாக இருந்தது. அவர் தவிர வீட்டில் வேறு யாருமில்லையென்பதுடன், மறைவதற்கு அடி பருத்த பெரிய பெரிய கித்துள் மரங்களும், கூடலாய் வளர்ந்த கட்டையான ஈரப்பலா மரங்களும் கொண்ட விசாலமான வளவும் கொண்டிருந்தது. அந்த கொடுங்கோலுக்குப் பயந்துதான் முனசிங்க மாமாவின் மகன் சரத்சந்ர மொட்டையடிக்க தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து மஞ்சள் துண்டு கட்டிக்கொண்டு புத்த சங்கத்திலே சேர்ந்து போனான். குசமவதிகூட ஒருபோது அந்தக் கொடுங்கோலினால் விளாசல் பெற்றிருக்கிறாள். 'வா, குசம இவ்விடம்' என்று உறுக்கியதற்கு நெளித்துக் கொண்டு அப்பால் ஓடி குசமவதி தவிர்ந்துகொண்டாள். 'உங்களையெல்லாம் நல்லாய் உதைக்கவேணும். உங்களால்தான் பிக்கு ஆகவேண்டிய பையன்களெல்லாம் பித்துப் பிடித்து அலைந்துகொண்டிருக்கிறான்கள். என் கையிலே அகப்படு, அப்போ பார்த்துக் கொள்கிறேன்' என்று மஹாபத்திர தாத்தா திட்டினார்.

அன்று மாலைக்குள்ளேயே குசம அவரிடம் வசமாக மாட்டிக்கொண்டாள். தூங்குவதுபோலத்தான் கண்ணை மூடி, கழுத்தைச் சரித்து தாத்தா சாய்மனையில் படுத்திருந்தார். கூடத்துக்குள் நீரருந்த திண்ணையிலேறி படபடப்புச் சத்தமுமின்றி ஒரு பறவைபோல காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு குசம ஓடிப்

போனாள். ஆனாலும் தாத்தா தூங்குவதாக நினைத்ததால் போதுமான வேகத்தை அவள் அதில் பிரயோகித்திருக்கவில்லை. வாசலை அவள் நெருங்க காத்திருந்த தாத்தா திடீரென கண்விழித்து பட்டென கொடுங்கோலை எடுத்து வீசினார். சளாரென்ற சத்தத்துடன் முதுகில் விளாசல் இறங்கிய குசும வீறிட்டுக் கத்தினாள். அபூர்வமாய்க் காட்டும் அந்தச் சிரிப்புடன் கொடுங்கோலை மறுபடி அருகே வைத்துக்கொண்டு சாய்மனையில் சாய்ந்தார் தாத்தா. ஒரு நிமிடம் துள்ளி, ஒரு நிமிடம் நெளிந்து முதுகைத் தடவியபடி அழுது அடங்கிய குசும வெளியேறும்போது, 'நீ கெட்ட தாத்தா. அனோமா மாமியோட உன்னை உரிஞ்சானாய்க் கண்டன்' எனக் கத்திவிட்டு ஓடிப்போனாள். அதைக் கேட்டு தாத்தா கடகடவெனச் சிரித்தார். பின் தனது தலையை நிமிர்த்தி மீசையை முறுக்கினார். அவரது கண்கள் சிவந்திருந்தன. முடியில்லாத ராஜா ஸ்ரீராஜசிங்கன்போல அப்போது அவர் உக்கு பண்டாரவுக்குத் தோன்றினார். குசும அதன் பிறகு அந்த வீட்டுக்கு விளையாட எந்த நாளும் வந்ததில்லை.

உக்கு பண்டாரவுக்கு எல்லாம் ஞாபகமாயிருந்தன.

அவனுக்கு அப்போது பன்னிரண்டு வயதாயிருந்தது. அனோமா அவனது பெரிய மாமியின் மகள். மலையின் இறக்கத்திலுள்ள தனித்த ஒரு சின்ன வீட்டில் கலியாணமாகி வசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது புருஷனுக்கு கொழும்பிலே துறைமுகத்தில் வேலை. மாதத்தில் ஒன்றிரண்டு முறை வந்து போவான். தனியேயிருக்கும் அனோமாவை தாத்தா வெகுவாகக் கவனித்துக் கொண்டார். அவளது தாய் தமக்கையர் பட்டதைவிட, அவளின் தனிமையில் அவர் கொண்டது அதிக அக்கறையாயிருந்தது. புருஷன் வரும்போது அவள் முறுமுறுப்புடன் நடந்துகொண்டாள். 'இந்த கார்பர் வேலை வருமானத்தில் உன்னையும் கொண்டுபோய் கொழும்பிலே வைத்து குடும்பம் நடத்துறது எப்படி? என் சாப்பாட்டுக்குத் தவிர மீந்த பணத்தை நான் உன்னிடம்தானே கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேன். ஆராவது வாங்கித் தந்து அரக்கு குடிக்கிறது தவிர, எப்போதும் வேலைசெய்து வந்த காசில் அதுக்காக தொடுகிறதுமில்லையே. அப்புறம் நீ எதுக்காக இப்பிடி அருக்கூட்டிக்கொண்டு நிற்கிறாய்?' என்று அவளை வந்திருக்கும் நாளெல்லாம் நச்சரித்துக்கொண்டு திரிவான். உக்கு கண்டிருக்கிறான்.

'உனக்கு இங்கே கஷ்டம்தான் தனியாய் இருக்கிறது. நான் என்ன செய்யேலும்? கார்பரில் ஒழுங்காய் வேலை கிடைக்கட்டும். உடனேயே கொழும்புக்கு கூட்டிப் போய்விடுகிறேன்.

அதுமட்டும் உன்னைப் பார்த்துக்கொள்ள எங்கள் பிக்குவிடம் சொல்லிவைத்திருக்கிறேனே, உன்மேல் அன்பும் கரிசனமும் இல்லாமல் இப்பிடி செய்திருப்பேனா? கோபத்தை விடு' என்றபடி அவளின் பின்னும் முன்னும் நாய்க்குட்டிபோல அலைவான். ஆனாலும் அனோமா அவனோடு சிரித்துக்கூட கதைப்பதில்லை.

குன்றுக்கு மேலே மரங்களின் அடர்த்தியற்ற ஒரு சிறு வெளி இருந்தது. களனியில் கலக்கும் சிற்றாறு கடுங்கோடையில் காய்ந்து கிடக்கும். மாரியில் மலையின் உச்சியிலிருந்து புரண்டடித்த வெள்ளம் பாய்ந்துவரும். அது தடிகள், சுள்ளிகளைத் தள்ளியும், கட்டைகள், கல்லுகளை உருட்டியும் வந்து அதிலே கொட்டியிருக்கும். அந்த இடத்திலே நின்று பார்த்தால் தூரத்தில் பீதுருதாலகால, சிவனொளிபாத மலையெல்லாம் மேகம் மூடித் தெரியும். அசுபினி எல நீர்வீழ்ச்சியும்.

உக்குவும் இன்னும் சில நண்பர்களும் பள்ளி இல்லாத நாட்களில் வழக்கமான விளையாட்டுகள் பிடிக்காமலாகிறபோது, அங்கே ஏறிவருவார்கள். கூவி எதிரொலிகள் கேட்டு களிப்பார்கள். அர்ச்சன அப்படியான ஒருநாளில்தான் குசுமவதி...! எனக் கூவி உக்குவிடம் அடிவாங்கினான். 'குசும எனக்கு தூரத்துச் சொந்தமாவான். என்றாலும் அவள் எனக்கு சிநேகிதி மட்டும்தான். நீ எப்பிடி அவளை அந்தமாதிரி மோகத்தோடு கத்தி அழைக்க முடியும்?' என்று சீறினான் உக்கு. உக்குவின் முரட்டுத்தனம் தெரிந்திருந்தது எல்லாருக்கும். அர்ச்சன அக்கணமே சுதி இறங்கிப் போனான்.

'எனக்கும் அவள் சிநேகிதிதான்' என்றான்.

'அப்போ ஏன் அவள் பெயர் சொல்லிக் கத்தினாய்? அதனால் மலைகளும் இரண்டாய் மூன்றாய் அவளது பெயரைக் கத்த வைத்தாயே? அங்கே இருக்கிற ராக்கதர்களும், அரக்கர்களும் அதனால் அவளை அறிய நேர்ந்துவிட்டதே.'

'அங்கே ராக்கதர்களும், அரக்கர்களும் இப்போது இல்லையென்றாளே என் அம்மா' என்ற அர்ச்சனவுக்கு, உத்தரம் சொன்னான் உக்கு: 'அங்கே அவை எப்போதுமே இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. புத்தசாமியே சொன்னது பொய்யாகுமா?'

'புத்தசாமி சொன்னால் சரியாய்த்தான் இருக்கும். அப்படியானால் நான் இனிமேல் அவளை மலையில் நின்று கத்தி அழைக்கமாட்டேன். குசுமவுக்கு என் குரல் அவளது வீடுவரை சென்று எட்டுகிறதா எனப்

பார்க்கத்தான் அவ்வாறு கத்தினேன்' என்று அர்ச்சுன சமாஸித்தான். உக்கு அடங்கினான்.

அவ்வாறு மலைமேல் ஏறிச் செல்கையில்தான் நண்பர்களுக்குப் பின்தங்கிவிட்ட உக்குவின் காதில், அனோமாவினதும் கணவனதும் பேச்சுக்கள் விழுந்திருந்தன.

அனோமாவின் புருஷன் கொழும்பு போய்விட்ட பிறகு பலவேளைகளில் மஹாபத்திர தாத்தாவை உக்கு அங்கே கண்டிருக்கிறான். ஆனாலும் குசும சொன்ன ஊத்தைவேலைகள் எதையும் அவன் கண்டதில்லை. பின்னாலேதான் காணும் அவா எழுந்தது. வசதி வருகிறபோது நண்பர்களோடில்லாமல் தனியாக மலைமேல் ஏறிச் சென்று தாத்தாவின் ஊத்தைவேலைகளை நோட்டமிட வேண்டுமென தீர்மானித்துக் கொண்டான். குசும அவ்வாறு மலையில் ஏறிய ஒருநாளில்தான் அதைக் கண்டிருக்கக்கூடுமென அவன் நம்பினான். அவள் அதைக் கண்டு வெட்கப்பட்டிருப்பாளா என அவனுக்கு யோசனை வந்தது. காணும்போது பயம் வந்தாலும் நிச்சயமாக அவன் வெட்கப்படமாட்டான். அது அவனுக்குப் பெருத்த ஆர்வத்தையும் கிளர்ச்சியையும் தான் ஏற்படுத்தும்.

அவன் எதிர்பார்ந்திருந்த அந்தச் சந்தர்ப்பம் ஒருநாள் வசதியாக வாய்த்தது. உக்கு மறைந்து மறைந்து மிக நெருங்கிச் சென்று கவனித்தான். வெளிவாசலில் நின்றிருந்த அனோமாவோடு பேச்சுக் கொடுத்தபடி உள்ளே நடந்துகொண்டிருந்தார் தாத்தா. 'உனது புருஷன் இரண்டு ராத்திரிகள் நின்று போகிறானே, அனோமி!'

'இப்போது ஒன்றுமே நடக்கிறதில்லை.'

'ஒன்றுமே இல்லையா? லொக்கு பண்டா விட்டுவிட்டா இருந்தான்? காபரிலே வேலைசெய்கிற நல்ல திடசாலியாயிற்றே?'

'எனக்கு இணக்கம் வரவேண்டாமா?'

'அப்போ?'

'வயதானாலும் முறுக்குள்ளவருக்காகவே காத்திருக்கிறேன்.'

'அப்படியானால் மஹாபத்திரவுக்கு சீல் சாராயம் வாங்கி வைத்திருக்கிறாயோ?'

‘இல்லாமலா முற்றத்துக் கொடியில் துணியைப்போட்டு, கம்பால் உயர்த்தி மேலே கொடிபோல பறக்கவிட்டிருப்பேன்?’

‘என் காட்டு அன்னாசியே...!’ தாத்தா தாவி அவளைக் கட்டிப்பிடித்தார்.

தாத்தாவின் உருவத்துள் அனோமா மறைந்து கிடந்தாள். தாத்தாவை அறையின் இருள் மறைத்திருந்தது.

அவனுக்கு சம்போக விஷயம் ஏற்கனவே தெரிந்திருந்தது.

மேலே நின்று பிரயோசனமில்லையென்று அவன் பதுங்கியிருந்த இடத்திலிருந்து வெளிவந்து கீழே இறங்கிச் சென்றான்.

தாத்தாமேல் குசுமவுக்குப் போலவே உக்குவுக்கும் அதன்மேல் பிடிப்பின்மை ஏற்பட ஆரம்பித்துவிட்டது.

காலம் உருண்டோடிக் கொண்டிருந்தது.

ஓஎல் தேர்வு முடிவுகள் வந்து சிறிதுகாலமாயிற்று.

அன்று உக்கு தாத்தா வீடு போனபோது, அவர் வசீகரமாய்ச் சிரித்து அவனை எதிரில் அமரச் சொன்னார். ‘ஏன்டா உக்குப் பேரா, புத்தசாமியாயிடுறியா? சுகமான வாசமடா புத்தசாமி வாசம். உனக்கு ஊரெல்லாம் சோறும், வீடெல்லாம் உறவும் கிடைக்குமடா’ என்று ஆசை காட்டினார். ஓஎல் எழுதி பெயிலானவுடனேயே ஆமியில் சேர்ந்துகொள்ள விண்ணப்பம் செய்துவிட்டதாக உக்கு மறுமொழி அளித்தான்.

அதை உக்குவின் அக்கா ஜெயஸ்ரீ மூலமாக அறிந்து அவனது முடிவை மாற்ற தெண்டிக்கவேண்டுமென எண்ணிய குசுமவதி ஒருநாள் அவனை பாதையிலே சந்தித்தாள். ‘நேற்று ஜெயஸ்ரீ அக்கே வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள்.’

‘தெரியும்.’

‘அவள் சொல்லித்தான் நீ ஆமிக்குப் போக விரும்பியிருக்கிறது தெரிந்தது.’

‘எங்களைப் போன்ற ஆட்களுக்கு வேற தெரிவு இல்லை, குசும.’

‘தெரிவு என்று இதைச் சொல்லாதே, உக்கு. இதுதான் உன்னுடைய வசதியாய் இருக்கு. நாங்கள் முயற்சிபண்ணினால் எங்களுக்கும் நல்ல வேலை கிடைக்கும்.’

‘நீ என்ன சொல்லுறே, குசும?’

‘துபாய்க்குப் போகலாமெண்டது சுட்டி அப்பிடிச் சொன்னன்.’

‘அது நடக்க சாத்தியமே இல்லை, குசும.’

‘அப்ப கப்பல் வேலைக்குப் போ.’

‘நிறைய சம்பளம் வரும் அந்தமாதிரி வேலைகளுக்கு, நிறைய பணம் ஏஜன்ஸிக்கு கட்ட வேணுமே! அது யாரால முடியும்?’

‘அப்ப... திரும்ப சோதினை எழுதி பாலாகியிட்டு கலெட்டில பார்த்து அரசாங்க வேலைக்கு எழுதிப்போடு.’

‘நீ பாலாயிட்டாய். உனக்கு வேலை கிடைச்சதா, குசும?’

‘ஒருநாளைக்கு கிடைக்கத்தான் செய்யும்.’

‘நீ பாலாயிட்ட நம்பிக்கையிலிருந்து எல்லாம் கதைக்கிறாய். நான் பெயிலாகியிட்ட அவநம்பிக்கையில அதைச் சொல்லுறன்.’

‘ஆமிக்குப் போனா அங்க நீ செய்யிறதுக்கு எதுவுமிருக்காது, உக்கு. கந்தளாய் கரும்புத் தோட்டத்தில கொண்டுபோய் விடுவான்கள். நீயும் பகல் முழுக்க கரும்பை வெட்டியிட்டு, சாயந்திரத்தில சாராயத்தையும் நல்லாய்க் குடிச்சிட்டு காம்பைவிட்டு போற வாற நேரமெல்லாம் பெண்பிள்ளைகளைப் பார்த்து கண்ணடிச்சுக்கொண்டு திரியத்தான் உன்னால அங்க ஏலுமாயிருக்கும்.’

‘நானொன்றும் அந்தமாதிரிச் செய்திட மாட்டன், குசும. என்னை உனக்கு நல்லாய்த் தெரியும். எங்கட குடும்பத்தையும் நீ பழகி அறிஞ்சிருக்கிறாய்தான? அம்மாவெல்லாம் எவ்வளவு புத்தசமயியாயிருக்கிறாள்! அம்மா வளர்த்த பிள்ளைகள் நாங்கள்.’

‘சரி, அத விடு...’

‘என்னை முடிக்க விடு, குசும. சிங்களப் பெண்பிள்ளைகளெல்லாம் இப்போது மிகவும் விவரம் தெரிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் ஆமிக்காரங்கள பெரும்பாலும் பிடிப்பதில்லை.

கவர்ண்மென்ற வேலை செய்யிற இல்லாட்டி பெரிய கொம்பனியில வேலை செய்கிறவர்களாயே அவர்கள் காதலிக்கவும், கல்யாணம் பண்ணவும் விரும்புகிறார்கள்.’

‘ஆமியில் சம்பளம் மிகவும் குறைச்சல் என்பதினாலாயிருக்கும் அது.’

‘அதுவும்தான். அந்தச் சம்பளம் ரண்டு மூன்று பேருள்ள ஒரு குடும்பத்துக்கு வயிறு நிறைய சோறு போடவும் காணாது. ஆனால் உண்மையான விஷயம் நாகரீகமாக இருக்க அவங்களால முடியாது என்கிறதுதான். அது கொஞ்சம் கரடுமுரடான... எப்பிடிச் சொல்லுறது ... கொஞ்சம் கெடுபிட்யான வேலைதானே!’

‘சம்பளமும் குறைவு... வேலையும் நல்லாயில்லையென்றால்... பிறகு ஏன் அந்த வேலைக்கு நீ போகவேணும், உக்கு?’

‘ஏனென்றால் எனக்கு இருக்கிற அந்த இன்னொரு தெரிவை துப்புரவாய்ப் பிடிக்காது.’

‘என்ன அது?’

‘புத்தசாமியாய்ப் போறது.’

‘ஏன், உனக்கு புத்தசமயமும், புத்த சமயத்தவனாய் வாழுறதும் பிடிக்கும்தானே?’

‘ரண்டும் ஒன்றாயிடுமா, குசும? நல்ல புத்தசமயி புத்தசங்கத்தை விரும்பவேண்டுமென்று எந்த அவசியமுமில்லை. ஏனென்றால் எனது மாமா சொல்லுறதுபோல புத்தசமயத்தின் வழியில் புத்தசங்கம் போறதில்லை. அதன் நடைமுறையைப் பார்த்தாலே அது தெரியிறதானே? அதற்குள் அரசியலும், அரசியலுக்குள் அதுவுமாய் விழுந்து மோசமாக இருக்கிறதாம். மாமாதான் சொன்னார். எனக்கும் அதுதான் அபிப்பிராயம்.’

‘உன் மாமாவா? யாரவர்?’

‘நீ அபூர்வமாய்ப் பார்த்திருப்பாய். ஏனென்றால் அவர் அபூர்வமாகவே இங்கே வருகிற மனிதர். அவர் மாத்தளையில் இருக்கிறார்.’

‘ஜெயஸ்ரீ அக்கேயும் சொல்லியிருக்கிறாள். அவருக்கு ஒரு அழகான மகளும் இருக்கிறாளில்லையா?’

‘ம். அவள்மீது எனக்கும் ஒரு ஆசை இருந்ததுதான். ஓஎல் பெயிலான பிறகு அது இல்லை.’

‘அப்படியானால் நீ புத்தசாமியாகத்தானே போக விரும்பவேணும்?’

‘இல்லை, குசும. அது அப்படியான விரக்திகளினதும், வறுமையினதும், நிர்க்கதியினதும் அடைக்கலமாய் இருக்கிறதினாலேயே எனக்கு அது பிடிக்காமல் இருக்கு. இன்னுமொன்று. எங்கள் தூரத்து சொந்தக்காரன் சரத்சந்ரவை உனக்கு ஞாபகமிருக்கிறதல்லவா? சின்ன வயசிலே ஊரும் உறவும் கூடி மொட்டையடிச்ச... மஞ்சளாடை கட்டி... அவனை சாமியாய் அனுப்பி வைச்சுதே, அந்த சரத்சந்ரவைத்தான் சொல்லுறேன். நீண்ட காலமா அழுதபடி என் கனவிலே அவனது கோலம் வந்துகொண்டிருந்தது. இப்பவும்கூட புத்த சங்கத்தை நினைச்சா எனக்கு அவனுடைய ஞாபகம்தான் முதலில வரும்.’

‘விருப்பமில்லாமல் சின்ன வயதிலே சங்கத்தில சேர்த்துவிட்டிருந்தாலும், பிறகு வளர்ந்த பின்னால் அவனாய்த் திரும்பி வந்திருக்க முடியும்தான்? என்னையும் உன்னையும்விடக்கூட அவன் அப்பவே வளர்ந்திருந்தான்.’

‘முடியும். ஆனால் யாரும் அப்பிடிச் செய்யிறதில்லை. அந்தளவில் புத்தசங்கம் ஒருத்தரை முழுதுமாய் உள்வாங்கிவிட்டிருக்கும். அவரது ஆசை, பாசம் எல்லாம் அந்தளவில் பூரணப்பட்டிருக்கும். அரநாயக்கவில் குறைவுதான், ஆனால் இன்னும் உட்கிராமங்களுக்குள் போகப்போக நீ பிள்ளைகளற்ற நிறைய புத்தசாமிகளின் மனைவிகளைக் காண்பாய்.’

‘எனக்கும் எல்லாம் தெரியும்தான், உக்கு.’

‘அறிந்திருப்பாய்தான். உனக்கும் ஜேவிபி சிந்தனை கொஞ்சமாவது இருக்குதுதான்.’

‘ஜேவிபியில எனக்கு அந்தளவு ஈடுபாடு கிடையாது. ஆனா ரோஹணவை நல்லாய்ப் பிடிக்கும்.’

‘அவருடைய பேச்சை கேட்டிருக்கிறியா?’

‘நேரில இல்லை. ரேப்பில கேட்டிருக்கிறன்.’

‘நான் கேட்டிருக்கிறேன் நேரிலயே. மிச்சம் மிச்சம் நல்லாயிருக்கும். அவர்தான் மூலக்கனல். எங்களின் வறுமையை நீக்க துவங்கின முதல் சிங்களச் சண்டை தோல்வியென்டாலும், இன்னும் அது எங்கயோ புகைஞ்சு கொண்டிருக்கிறதாய்த்தான் இரகசியமாய் ஒரு பேச்சு ஊரில இருக்கு.’

‘நானும் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். அதைவிட்டு. உனக்கு கண்டிப்பா புத்தசாமியாகப் போக முடியாதுதான். ஆக உனக்கிருக்கிறது ஆமி வேலைதான். அதில சம்பளமும் குறைவு. ஷோக்குப் பண்ணவும் ஏலாது. ஆனா, சண்டை இல்லாத இந்த நேரத்தில உனக்கு ஆமி வேலை கிடைக்குமா, உக்கு?’

‘சண்டை இப்ப இல்லைத்தான். ஆனா வந்திடும். இப்ப தமிழ்ச் சண்டை இந்த எண்பத்து மூன்று ஆடிக் கலவரத்துக்குப் பிறகு குடாய் ஆகியிருக்கு. இனி பெருஞ்சண்டை வரும். அப்ப நிறைய ஆமிக்கு தேவைவரும். சம்பளமும் கூடவரும். எங்களின் புத்தசாமியும் நான் ஆமிக்குப் போக நற்சாட்சிப் பத்திரம் தருவார்.’

‘சண்டை துவங்குமென்டா அப்ப ஆராவது ஆமியில சேரப் போவாங்களா?’

‘பழைய ஆமிகளுக்குத்தான் சண்டைக்குப் போகவேண்டி வரும். புதிய ஆக்களுக்கு பிரச்சினை இல்லை.’

‘சரி, அப்ப ஆமிக்கு போறதானால் போ. ஆனா நல்ல பிள்ளையா இருந்திடு.’

தாமரைத் தண்டின் நூல்போல் அறுபடாத மென்மையில் அந்த உரையாடல் தொடர்ந்திருந்தது. இரண்டு மலைப் பிள்ளைகளின் ஊரார்ந்த அறிமுகம், ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய விதமாயமைந்த அந்த உரையாடல் நாளிலிருந்துதான் சிநேகிதமாக மாறியது.

உக்கு பண்டார ராணுவத்தில் சேர்ந்தபோது அவனுக்கு இருபத்தொரு வயது ஆகியிருந்தது. அதற்கு இரண்டு வருஷங்களின் பின்னால் அவனது தாத்தா மஹாபத்திர இறந்துபோனார். சாவு வீட்டுக்கு வந்து தோரணங்களும், வெள்ளைக் கொடிகளும், அன்னாசிப் பழங்களும் வீதியெல்லாம் கட்டி அவரைக் கொண்டுபோய் அடக்கம் பண்ணிவிட்டு அழுவாரைப்போல முகத்தை வைத்துக்கொண்டு போனான்.

போகும்போது அனோமாவைக் கண்டான். லொக்கு பண்டா அருகிலே நின்றிருந்தான். மறுபடி கண்கொண்டு அந்தக் காட்சியைக் காண அவனுக்கு பிரியமிருக்கவில்லை.

அவன் ராணுவத்தில் சேர்ந்து பத்தாண்டுகளுக்கு மேல் ஆகியிருந்தது. அப்போது அவன் கேணல் ஆகியிருந்தான். முதல் ஈழ யுத்தம் முடிந்து யாழ்ப்பாணம் ராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்ததும், ஒருமுறை ஊருக்கு வந்திருந்தான். குசமவதியையும் வந்து பார்த்தான். அப்போது குசமவதிக்கு கல்யாணம் முடிந்திருந்தது.

இரண்டாம் முறை வந்து குசமவைச் சந்திக்க வீடுபோனவேளை அவளுக்கு குழந்தை பிறந்திருந்தது. அவன் பந்துல குருகேயின் அரசியல்பற்றி எச்சரிக்கை செய்தான். 'முதலாவது ஜேவிபி புரட்சியில் உன்னுடைய கணவன் தப்பியதே பெரிய அதிர்ஷ்டம், குசம. இரண்டாவதிலும் தப்பிவிட்டார். இப்போதும் அதற்கெதிரான அழித்தொழிப்பு முயற்சிகள் நடக்காமலில்லை. இந்திய அமைதி காப்புப் படை வடக்கில் இருக்கிறதால் சிரீலங்கா ராணுவம் ஓய்வாய் இருக்கு இப்ப. அதை நாட்டைவிட்டு வெளியேறச் சொல்லி ஜேவிபி தீவிரமான பிரச்சாரம் செய்யுது. சில தாக்குதல்களும் நடந்ததாய் கதை. அதனால் ஜேவிபியில அரசாங்கம் மிச்சம் சரியான கவனத்தோட இருக்கு. அவங்கள் அழிச்சொழிக்கிற திட்டமெல்லாம் இருக்கிறதாய் அங்க காம்பிலயே பேசுவாங்க. இது உண்மையில்லாட்டியும் நீ கவனமாய் இருக்கிறது நல்லம், குசம.'

'தான் பிடித்த முயலுக்கு மட்டுமே நான்கு கால் என நிக்கிறது பந்துல. நான் என்ன செய்யேலும், உக்கு? அதுக்கு அரசியல் முக்கியமானதாய் இருக்காம்.'

'அப்படியே இருந்தாலும்... பாராளுமன்றத்தில் நம்பிக்கையுள்ள ஒரு கட்சி அரசியலை பந்துல பேசலாமல்லாவா? இல்லாட்டி கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில சேர்ந்திடச் சொல்லு. அது சரியான, பாதுகாப்பான ஒரு வழியாயும் இருக்கும்.'

குசம சிரித்தாள்.

'ஏன் சிரிக்கிறாய்?'

'இல்லை, உனக்கு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில சிறிது நல்லெண்ணம் இருக்கிறதாகப் பட்டது.'

‘எனக்கு அரசியலில்லை என்றதால், கருத்தும் இல்லையென்று ஆகிவிடாது.’

‘அது சரிதான். நான் இதை பகிடியாய்ச் சொன்னேன்.’

‘ம்... அதைவிடு... ரோகண இப்ப வெளியில இருந்தாலும், கெதியில கைதாகிற நிலை வரலாமென்று ஒரு பேச்சிருக்கு. எனக்கு நண்பனாயிருக்கிற ஒரு பொலிஸ் மேலதிகாரி இதை என்னிட்ட சொன்னார். இந்த நிலைமை மோசமானதென்று நான் சொல்லத் தேவையில்லை. பார்த்து நடந்துகொள். நல்லது, நான் கிளம்பவேண்டும். நாளை யாழ்ப்பாணம் பயணம்.’

‘திரும்ப வரும்போது என்னை வந்து பார்ப்பியா?’

‘இப்ப அம்மாவும், நங்கியும் மட்டும்தானே எனக்கு. அக்கா கல்யாணமாகி மாத்தளை போயிட்டாள். இரண்டாம் கிளர்ச்சியின்போது கால்ல குண்டு பாய்ஞ்சு கால் ஊனமாயிருந்த மாமாவின் மகனோடுதான் அவளுக்கு கல்யாணமாகியிருக்கு. உனக்குத் தெரியாததா? மீதி இஞ்ச இருக்கிறது நீதான?’

போகும்போதும் வற்புறுத்தினான் பந்துலவைப் பற்றி.

குசுமவதி கவனிப்பதாகச் சொன்னாள்.

குசுமவதி சொன்னாளா? அவள் சொன்னதை பந்துல குருகே கேட்டானா? உக்கு அடுத்தமுறை அரசநாயக்க போனபோது, அவனறிந்த அரசநாயக்கவாக அது இருக்கவில்லை. நிறைய மனிதரின் வெறுமைகள் விழுந்திருந்தன. போலவே, குசுமவதியின் வாழ்க்கையும்.

ஒவ்வொன்றாக நாள்களைத் தூசிதட்டி எடுத்து எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் உக்கு பண்டார.

சின்ன வயதுக் காலத்தை நினைவு மீட்டுப் பார்ப்பது எவ்வளவு சுகமான அனுபவம்! அது சுகத்தின் தேடலாக மட்டும் இருப்பதில்லை. அதிலிருந்து ஒரு இழையேனும் எடுத்துப் பின்னப்பட்டதாகவே யுவமும் வயோதிபமும் இருக்கின்றது. தன்னை அறிதலில் இது முக்கியமான கூறாகவிருக்கிறது. இதற்கான நேரம் கிடைக்கப் பெறாதவர்கள் அபாக்கியவான்கள். உக்கு பண்டாரவுக்கு இந்த பாக்கியம் அபரிமிதமாக இருந்தது. தன் வாழ்க்கைத் திசை மாற்றத்தின் மூலத்தை நினைக்கத் துவங்குகிற

ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும், எவரின் எதிர்மறை உணர்வுகளைக் கொண்டிருந்தானோ அந்த மஹாபத்திர தாத்தாவே முன்னில் வந்து நின்று கொண்டிருந்தார். அவர்போல தான் வளர்ந்திருக்கவில்லை என்பதை அப்பொழுது அறிந்து உக்கு அமைதியடைகிறான்.

அனோமாவோடு உறவிருந்த காலத்தில் தாத்தா வயதின் ஒரு மாறுவேஷத்தையே போட்டிருந்தாரென்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான். வெளியுலகுக்கு அவர் காட்டிய வயதல்ல, அனோமாவுக்கு அவர் காட்டியது. அந்தப் பொல்லால் எவ்வாறு தம்மை வீசியெறிந்து தாக்க தாத்தாவால் முடிகிறதென அதிசயித்த உக்கு, பொல்லை எறிந்துவிட்டு அனோமாவை இடுப்பில் கட்டிப்பிடித்து உயரத் தூக்கியிருக்கிறார். அது அவனே கண்கொள்ளக் கண்ட காட்சி. எல்லா விஷயங்களிலும் அவருக்கு நேர்மாறாய் வளர்ந்திருந்தும், ஒரு விஷயத்தில் தானும் அவர்போல தன்னை மறைத்துக்கொண்டுதானே வாழ நேர்ந்திருக்கிறதென்று அவனில் ஒரு சின்ன வருத்தம் அப்போது உருவாகிற்று.

சில நியாயங்களின் மேலாய் அதற்கு சமாதானம் கொள்வான் உக்கு.

காலத்தின் அழுத்தத்தில் அவன் அப்போது கனதியாகிப் போயிருந்தான். குசுவதியின் வாழ்க்கை மட்டுமல்ல, அவனது வாழ்க்கையுமே கீழ்மேலாகிவிட்டது. நியாயத்தின் மேலான இழப்புகளுக்கு அவன் அழுவது நியாயம் இல்லை.

அவனது பாட்டன் பெருவளவுக்காரராயும், பெரிய உபகாரியாயும் இருந்தார். அதனால் கிராமத்திலும், அயல் கிராமங்களிலும் கூட, பெருமதிப்புப் பெற்றிருந்தார்.

ஆரம்பத்தில் அவர்களது குலத்தொழில் துணி துவைப்பதாகவிருந்தது. நான்கு ஐந்து தலைமுறைகளுக்கு முந்திய காலத்திலிருந்து வெள்ளைக்காரச் சேவகத்தில் பரம்பரைத் தொழில் கைவிடப்பட்டு, பெருநிலவுடைமைக் குடும்பமாக அது ஆகியிருந்தது. பெருநிலங்களில் ரப்பர் பணமாய் வழிந்துகொட்டியது. சீமைச் சாராய குடியும் கூத்தியாள்களுமாய் பெருவளவுக் குடும்பத்துக்கு கிராமத்திலிருந்த அவப்பெயரை அவனது பாட்டன்தான் ஓரளவேனும் மாற்றிவைத்தார். அப்பொழுதும் அந்த மதிப்பை அவருக்கு மட்டுமாகவே கிராமம் ஒதுக்கிக் கொடுத்தது.

கும்பிடுகளையும் முகமன்களையும் முன்னால் கண்ட மற்றைய பெருவளவுக்காரர், முதுகில் அவை சிரிப்பாய் ஒலிக்கக் கேட்டு குறண்டிப் போகிறவர்களாகவே இருந்து வந்தார்கள். அதைத் தடுக்கவோ தவிர்க்கவோ அவர்களால் முடியாதிருந்தது. அவர்கள் முன்புறத்தில் கிடைத்த முகமன்களில் மட்டும் அமைதி காண வேண்டியதாயிற்று.

பாட்டன் காலத்திலேயே பெருவளவில் மூன்று குடும்பங்கள் முளைத்திருந்தன. பாட்டனின் பின் அவரது நான்கு பிள்ளைகளில் மூத்தவராகவிருந்த அவனது தந்தை ஜெயசேகர மல்வான குடும்பத்தின் தலைமையேற்றார். அவர் பெரிய வேட்டைக்காரரும். அவரது தந்தையின் காலத்திலிருந்து சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த துப்பாக்கியை அவர் மட்டுமே கையாளக்கூடியவராய் இருந்தார். அவரால் சுடப்பட்ட புலி, மான் ஆகியவற்றின் தோல்களும் தலைகளும் சுவர்களில் மேலும் மேலும் மாட்டப்படலாயின. யானைத் தந்தங்கள் அலங்காரப் பொருட்களாய் வீட்டை நிறைத்தன.

அதனால் ஜெயசேகர மல்வானவுக்கு கிராம மக்களிடத்திலான மதிப்பை தக்கவைக்க முடிந்ததோடு, பெருவளவு வீட்டின் அதிகாரத்தை முழுவதுமாய் பெற்றுக் கொள்ளவும் ஏலுமானது.

பெருவனத்தை ஊடறுத்து ஓடி அருவியாற்றில் சங்கமித்த ஒரு கிளை நதியின் அருகில் கம்பீரமாய் அமைந்து, பெரிய பெரிய விறாந்தைத் தூண்களோடும், சீமை ஓட்டினால் வேய்ந்த கூரையோடும் இருந்த அந்த வீட்டில் நான்கு பிள்ளைகளின் வாழ்வும் சுகமாய்க் கழிந்துகொண்டிருந்த வேளையில், ஜெயசேகர மல்வானவின் மரணம் சடுதியில் நிகழ்ந்தது. சுதுவுக்கு நினைவிருக்கிறவரையில் அது ஒரு பெரஹர விழாவின் ஓரிரு தினங்களுக்கு முன்னதாக இருந்தது.

அதன் பின்னால் அம்மா ஒற்றையறையில் தன் சோகங்களோடு அடங்கிப் போக, சிற்றப்பா நிர்வாகப் பொறுப்பெடுத்தது யாருக்கும் நல்ல சகுனமாய் அமையவில்லை. ஜெயசேகர மல்வானவுக்குப் பின் ஒற்றை வீட்டுக்குள் நான்கு குடும்பங்களாய் தனித்தனியாகிப் போனது. அது மேலும் உடையக் கூடியதான நொறுமுகைகளும், ஆவேசங்களும் அந்த வீட்டினுள்ளே அடங்கியிருந்தன.

திடும்திடுமென இரண்டு சின்ன வளவுகளுக்கான எல்லைகள் விழுந்து, குஞ்சையாவும் மாமியும் அதற்குள் தனிவீடுகள் அமைத்துக் கொண்டு போய்ச் சிறிது காலத்தில், சுது குடும்பத்துக்கும் ஒற்றையறையும் சமையலறையும் கொண்ட ஒரு வீடு கல்லில் கட்டிக் கொடுத்தார் சிற்றப்பா.

பெருவளவு சிறிய வளவுகளாய்ச் சிதறிப் போனாலும் பெரியவீடு சிற்றப்பாவின் கைவசமாகியதில் ஊர் மதிப்பை அது சிற்றப்பாவுக்கு மட்டுமே பெற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தது. அதன் காரணம் பெருவீடல்ல, அந்த வீட்டுக் கூடத்துச் சுவரில் மாட்டியிருந்த துப்பாக்கியே என்பது சுதுவுக்கு எளிதாகவே விளங்கியிருந்தது.

நாளடைவில் கிராமம் அவர்களை அனுதாபத்தோடு பார்க்க ஆரம்பித்த போது, சிற்றப்பாவின் நடைமுறைகளிலும், குணநலன்களிலும் உடன்பாடில்லாத சுதுவுக்கு, தாங்கள் அவ்வாறு பெருவீட்டிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டது நல்லதாகவே பட்டது.

சுதுவுக்கு அப்போது பன்னிரண்டு வயது நடந்து கொண்டிருந்தது. அவன் படிப்பினால் மட்டுமே எதையாவது சாதிக்க முடியுமென அம்மா எப்போதும் ஒதிக் கொண்டிருந்தாள். மாரி ஒத்துக்கொள்ளாத,

வெய்யில் ஒத்துக்கொள்ளாத, ஆற்று நீர் ஒத்துக் கொள்ளாத, காலைப் பனி ஒத்துக் கொள்ளாத அந்த நலிந்த பிள்ளைக்கு ஒரு தாய் வேறு எதைத்தான் சரியான வழியாகத் தேர்ந்தெடுக்க முடியும்?

சுது ஓஎல் சித்தியடைந்த நிலையில் விண்ணப்பத்தின் மூலமாகவே அவனுக்கு அரசாங்க வேலை கிடைத்தமை எல்லோருக்கும் ஆச்சரியத்தைத் தந்தது. தாயையும் தங்கையையும் மற்றும் உறவினர்களையும்விட்டு அவன் வேலை பார்க்கவேண்டி காலி நகருக்குப் புறப்பட்டான். சின்ன வயதில் புயலில் கரைதட்டியும், பாறையில் மோதுண்டு நொருங்கி மூழ்கியுமான நிறைய கப்பல் கதைகளையும், யக்கர் யக்கினிகளின் கதைகளையும் கேட்டிருந்த சுதுவுக்கு, அதே நகருக்கே வேலைபார்க்கப் போக நேர்ந்தது அளப்பரிய சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது.

காலி சேர்ந்த மறுநாள் நண்பரொருவர் காலி நகரைக் காட்ட அவனை அழைத்துச் சென்றார்.

கொழும்பிலுள்ளதைவிட காலி நகரின் வெளிச்சவீடு நெடிதுயர்ந்து கம்பீரமாய் நின்றிருந்தது. அதுபோன்ற ஒரு பிரமாண்டத்துடன் வீற்றிருந்தது, காலிநகர் விஹாரையின் முன்னாலிருந்த புத்த சொரூபம். அதுவே எதிரே விரிந்து தடையற்றுக் கிடந்த இந்து மாக்கடல் பொங்கியெழுந்து காலி முனையை மட்டுமல்ல, முழுத் தீவையுமே, அழித்துவிடாமல் காத்துக்கொண்டு இருக்கிறதென சின்ன வயதில் தனக்குச் சொல்லப்பட்டது வெறும் கதையில்லையென விஹாரையில் நின்று புத்த சொரூபத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது ஏனோ சுதுவுக்கு நினைக்கத் தோன்றியது.

ஆண்டொன்று கடந்தது.

ஒரு மாறி காலத்தில் நெஞ்சுக்குள் கபம் கட்டியெழுந்த காய்ச்சலில் வாடிய சுது, காலி வைத்தியர்களின் மருந்துக்கு சுகம்காணாது போக, விடுப்புக்கு எழுதிவிட்டு ஊர் வந்து சேர்ந்தான். குடும்ப வைத்தியரின் மருந்திலும், அம்மாவின் அருமையான கவனிப்பிலும் சிறிது சிறிதாக சுது குணமானான். ஒருநாள் பிள்ளைக்கு அம்மா சொன்னாள்: “பிக்குகளை அழைத்து வீட்டிலே பூஜை நடத்தி ஒரு காப்பு நூல் உனது கையிலே கட்டவைக்க வேண்டும்.”

ஏனென்பதுபோல் சுது நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“உன்னிலிருந்து நோய் தந்துகொண்டிருக்கும் பிசாசுகளை அது விரட்டுவதோடு, இனிமேல் அப்பிசாசுகள் அண்டாமல் உன்னைக் காவலும் செய்யும்.”

“அப்போ, அம்மா, எனக்கு வந்திருக்கிறது பிசாசு காரணமான நோயா?”

“அதிலென்ன சந்தேகம்?”

“கேட்கவென்று கனகாலமாய் மனத்திலிருந்தது. எங்கள் பரம்பரையில் யாருக்கேனும் இப்படியொரு ஈழை வருத்தம் இருந்திருக்கிறதாம்மா?”

“நானறிந்த மட்டில் இல்லை, சுது. என் வழியில் நிச்சயமாக இல்லை.”

“அதனால்தானம்மா, எனக்கு வரும் தீரா நோய் என் வினையின்... என் முற்பிறப்பு வினையின்... பலனேயென்று நான் எண்ணியிருக்கிறேன்.”

“யார் சொன்னது?”

“என் படிப்பும் அறிவும் அனுபவமும் சொன்னதை ஒரு புத்த சுவாமியும் உறுதிப் படுத்தினார்.”

அம்மா சிறிது நேரம் யோசித்தாள். பிறகு, “ஒருவேளை அது உண்மையாகவும் இருக்கலாம். இப்படியொரு நோய் எங்கள் இருவரது பரவணியில் இல்லாதபோதும், உன்னில் வந்திறங்கி உன்னை வருத்த வேறு காரணமிருப்பதாய் எனக்கும் படவில்லை” என்றாள்.

“பெரும்பாலும் நோயில் கிடக்கிறபோது, நான் இதுபற்றி நிறையவே யோசித்திருக்கிறேன், அம்மா. வினையின் நோயை எந்த மருந்தினாலும் தீர்த்துவிட முடியாது. எந்த காப்பு நூலினாலும் காத்துவிட முடியாது. சுகம் வந்தாலும் அது தற்காலிகமானதாகவே இருக்கும். அதற்கு மார்க்கம் வேறேயுண்டு. அப்போது உங்கள் எதிர்பார்ப்பு, தங்கையின் எதிர்காலமெல்லாம் நொருங்கிப் போயிடுமே, அம்மா. அதனால்தான் அந்த மார்க்கத்தில் செல்ல முடியாதவனாயிருக்கிறேன்.”

தாய் அப்போது தான் விஹாரத்தில் ஒருபோது கேட்ட அறபோதனையொன்றை நினைவுகூர்ந்தாள். 'தீவினை நல்வினை இரண்டுமே பிறவிகளில் தொடர்பவை. சத்சங்கத்தில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டு துறவு மார்க்கத்தில் இறங்குவதன் மூலமே ஒரு தீவினையாளன் தன் கர்மாவிலிருந்து விடுபடுகிறான்.'

சுதுவை குடும்பம், குழந்தைகளென்று காண அவளுக்குள் தாயாய் பெரும் கனவு இருந்தது. ஆனால் சின்னவயதிலிருந்தே நோய்வாய்ப்பட்ட பிள்ளையாக அவன் இருப்பதால், அவன் நோயின்றி சங்கத்தில் இருந்தாலும் அவளால் பொறுத்துக்கொள்ளக் கூடியதாகவே இருக்கும். ஒருபோது சுது மிகவும் நோய்ப்பட்டு அன்ன ஆகாரமின்றி படுக்கையில் கிடந்தபோது, ஒரு வைத்தியன், 'இந்த குரணத்தில் உங்கள் மகன் குணமடைந்து எழும்பினால் சரி, இல்லையேல் நீங்கள் இவனைப் பிள்ளையென மேலும் எண்ணாதிருங்கள்' என்று சொன்னது அப்போது ஞாபகம் வந்தது. அன்றிரவு முழுவதும் தூங்காமல் அதுபற்றியே நினைத்து தவித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். விடிந்தபோது எப்படியோ அந்த மருந்தில் சுது குணமாகி எழுந்தான். அப்படியானவொரு ஆபத்தான சுகவீனம் இனி வராதென்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அந்தமாதிரி ஒரு நிலைமை ஏற்படுவதன் முன்னம் சுது புத்த சங்கத்தில் தவவாழ்வை மேற்கொள்வது அவளுக்கு ஆயிரம் முறையும் சம்மதமாயிருந்தது. அவள் சுதுவுக்கு சொன்னாள்: "நீ என்னையோ தங்கச்சியையோ கொஞ்சமும் எண்ண வேண்டியதில்லை. இந்த வினை வருத்தம் தீர என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதை புத்தசுவாமியுடனே கலந்தாலோசித்து செய்துகொள். நீ சுகதேகியாய் நீண்டகாலமிருந்தால் அதுவே எங்களுக்குப் போதும்."

"என்னிடத்தில் நீண்டகாலமாக அந்த எண்ணமே உண்டு, அம்மா. ஆனாலும் திடப்பட முடியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தேன்."

"நீ கடுமையான ஜூரம் கண்டிருந்த ஒருநாள் வினை... வினை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது... என பிதற்றியது கேட்ட நாளிலிருந்து அவ்வாறு நீ ஒரு முடிவை ஒருநாள் எடுக்கக் கூடுமென நான் வெகுகாலம் எதிர்பார்த்தேயிருந்தேன்."

"இது உங்களுக்கு வருத்தமில்லையா, அம்மா?"

"வருத்தம்தான். ஆயினும் புத்தசங்கத்தில் சேர்வது எல்லா சௌபாக்கியங்களைவிடவும் நிறைந்த சம்பத்தானது, மகனே? மேலும் உன் பிதற்றலில் வந்தது உன் குரலுமல்ல, அது பகவானின்

குரலே. ஆக... நீ அந்த மார்க்கத்தில் போவதில் நானேன் தயங்கவேண்டும்?”

“அப்படியானால் நான் சங்கத்தில் சேர்ந்துவிடவா, அம்மா?”

“புத்தசுவாமியாவதென்பது மிக்க கவுரமானதுதான், சுது. எல்லாருக்கும் அருள் வழங்கும் பேறு யாருக்கும் இலகுவில் கிடைத்துவிடாது. பகவான் பெயரில் புத்தசுவாமியினால் மட்டுமே அது முடிகிறது. என் வழியில் இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளுக்கு முன்பு ஒரு தாத்தா தேரராக இருந்திருக்கிறார். பர்மாவென்றும், தாய்லாந்தென்றும் திரிந்திருக்கிறார். தன் செயலைப்பற்றி அவர் சொன்னதாக என் அம்மா ஒருமுறை சொன்னது ஞாபகமிருக்கிறது. ‘வேட்கையின் தேடலென ஒன்றிருக்கிறது. அதனால் தீவினை வரும். தேடலின் வேட்கையில் வருவது தவமும், ஞானமும். நான் அவற்றையே தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன்’ என்றாராம். அவர் எழுதிய குறிப்புக்களில் சில இப்போதும் நிலவறையிலுள்ள என் பழைய பெட்டியிலே கிடக்கின்றன.”

“இப்போதும் அங்கே அவை கிடக்கின்றனவா?”

“அங்கேதான் கிடக்கின்றன.”

“அவற்றை எடுக்கமுடியுமா, அம்மா? அவற்றை எடுக்க சிற்றப்பா அனுமதிப்பாரா?”

“அனுமதிப்பதற்கென்ன? அது என்னுடைய சொத்து. என்றாலும் சிற்றப்பாவும் நல்லவர்தான், சுது. தனக்குத் தேவையில்லாத எதையும் அவர் திருப்பிக் கொடுக்க மறுப்பதேயில்லை. நான் அவற்றை உனக்கு எடுத்துத் தாறன். நேரமுள்ளபோது அவற்றை நீ வாசிக்கலாம்.”

அடுத்த சில நாட்களுள் முப்பாட்டனின் குறிப்புக் கொப்பிகள் குடிசை வீட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. சுது ஒரு தணியாத தாகத்தில் அவற்றை வாசிக்கத் தொடங்கினான். அப்போதுதான் அவனுக்குத் தெரிந்தது, அந்த முப்பாட்டனும் ஒரு தர்மபாலவாக இருந்தாரென்பது. அவரது சங்க காலமும் ஏறக்குறைய அநகாரிக தர்மபாலவின் காலமாகவே இருந்தது. மட்டுமில்லை. அநகாரிக தர்மபாலவின் சிங்கள இன எழுச்சிக்கான கருத்துக்களையே முப்பாட்டன் தர்மபால கொண்டிருந்ததையும் அவன் கண்டான். அது

பொளத்த மத நூல் அல்ல, சிங்கள அரசியல் நூல். மேலே அவற்றைப் படிக்க அதிக அக்கறை எழவில்லை சுதுவுக்கு.

தாமதமாக அவன் கண்விழித்த ஒருநாள் காலையில் தங்கை சொன்னாள், “சீனா வந்திருந்தாள்” என.

“எதற்கு?”

“நீ சுகமில்லாமல் இருந்தது அறிந்து பார்க்க வந்தாள்.”

“ம்.”

சுது காலத்தைக் காத்திருக்க தேவையில்லையென நினைத்தான். உடனடியாகவே தன் வேலை நீங்குதல் கடிதத்தை மேலிடத்துக்கு அனுப்பிவைத்தான். சுது புத்தசங்கத்தில் சேர்வதற்கான ஒரு விழாவை அவனம்மா ஊரில் சிறப்பாக நடத்த ஏற்பாடு செய்தாள். அன்றைய காலை நேரத்தில் ஊரில் பாதி சனத்துக்கு மேல் கிராம விஹாரத்தில் திரண்டிருந்தது. சுது தன் அம்மா, தங்கை மட்டுமில்லாமல் சிற்றப்பாக்கள், சின்னம்மாக்கள், மாமி, மாமா, அவர்கள் பிள்ளைகள், மற்றும் எட்டிய உறவினரோடும் நின்றிருந்தான்.

கிரியைகள் தொடங்கின. பிரித் ஓதி, அதற்கான சகல கிரியைகளும் நிறைவேற்றப்பட்டு சுதுவின் தலை முதலில் முண்டிதமாக்கப்பட்டது. பின் குளத்திற்கு கூட்டிச்சென்று நீராடவைத்து திரும்ப கொண்டு வந்தனர். அப்போது சம்பிரதாயபூர்வமாக அவனுக்கு முச்சீவர ஆடை அளிக்கப்பட்டது. சுது அதை உடுத்திக்கொண்டு புத்த பகவானை சேவித்து வந்தான். எட்டு தேரர்களின் சடங்குத் தலைவர் அவனது புதிய பிறப்பின் நாமத்தை பிரக்ஞாசார தேரரென விளித்து எல்லோருக்கும் அறிவித்தார். சுது அவ்வாறே ஆனார். சுது தான் புதுஜென்மம் எடுத்ததாய் கண்கலங்க நின்றார். அம்மா உடல் நடுங்க அவர் முன்னே வந்து கண்ணீர்விட்டு நின்று அவரை ஆசீர்வதித்தாள். குடும்ப மூத்தோரும் அவ்வாறே செய்தனர். சம்பிரதாயபூர்வமாக சடங்கு நிறைவெய்தியது.

தூரத்தில் ஓரமாய் நின்று சுதுவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் சீனா. அவள் ஒதுங்கி வழிவிட்டதுபோல் தோன்றியது. தானாகவே வழியில் வந்திருந்தாளெனினும், அது அவளுக்கு மிகவும் வலி நிறைந்தது. அவளுக்கு தமயந்தியென்று பேர் இருந்தது. என்றாலும் அவளது மேனி நிறத்துக்கும் சின்ன கண்களுக்குமாய் அவளை சீனாவென்றே

வீடும், ஊரும் அழைத்தது. சீனா நல்ல பெயர்தானேயென அவள் எண்ணினாள்.

அவளைக் கண்டுகொண்டு சுதுவின் அம்மா, “சீனாவுக்கு நீ புத்தசுவாமியாகப் போறது மிகவும் வருத்தம். அதனால்தான் கிட்டவும் வராமல் தூரத்திலேயே நின்றுகொண்டிருக்கிறாள்” என்றாள்.

திரும்பிப் பார்த்து, “நான் எதுவும் நினைத்ததில்லையே” என்று தடுமாறினார்.

“அவளுக்கு இருந்தது. நான்கூட அப்படியொரு எண்ணத்தோடு இருந்திருந்தேன். சீனா பாவம்.”

“பாவம்தான். அவளுக்கு கல்யாணம் ஆகட்டும். அடுத்தமுறை இங்கு நான் வரும்போது அவளை நிச்சயமாக கண்டு தேற்றுவேன்.”

“கண்டிப்பாய் நீ அதைச் செய்யவேணும்.”

மாத்தளையிலுள்ள பிக்குகளின் பயிற்சிப் பள்ளிக்கு பிரக்ஞாசார தேரர் புறப்பட்டார்.

ஏழு வருஷங்களான பின் ஒரு அதிகாலை வேளையில் தாயின் ஞாபகமெடுத்தது பிரக்ஞாசார தேரருக்கு. அவர் ஊர் வந்தார்.

மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. அந்த வனமூலையிலிருந்த அரசங்கன்றுகூட நன்றாக வளர்ந்திருந்தது. மனிதர்களும் வளர்ந்தும் முதிர்ந்தும் இருந்தார்கள். வாழ்நிலை எந்த மாற்றமுமின்றி அப்படியே உறைந்திருந்தது.

பிரக்ஞாசார தேரர் தங்கையையும் தாயையும் சென்று கண்டார். தாய் பாயோடு ஓட்டிப் போயிருந்தாள். நடமாட்டமறுத்து மூன்று நான்கு மாதங்களாகின்றன என்றாள் தங்கை. அம்மா கண்திறந்து மகனைக் கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள். மரணம் எவர்க்கும் தவிர்க்க முடியாததென்று தெரிந்தாலும், ஒரு துக்கம் விரைவாய் வந்து அவரில் பரவியது.

பெருவளவு அப்போது ஒரு குடியிருப்புப்போல் மாறியிருந்ததை அவர் கண்டார். சின்னதும் பெரியதுமாக எட்டுப் பத்து வீடுகள் பல ஸ்திதிகளில் அங்கு இருந்திருந்தன. கல்லாய், மண்ணாய், கிடிகாய், பலகையாய், தகரமாய் அந்த ஸ்திதி. வழியிலே ஓட்டிய

வயிற்று மூக்கொழுகும் குழந்தைகள் சில பெய்த மழைக்கு தேங்கிய நீரில் சேறு தப்பி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. கல்வி நல்லது வறுமையிலிருந்து வெளியேற, ஆனால் அந்த வறுமைக்கு கல்வி மட்டும் போதாது என அவர் உணர்ந்தார்.

அப்போது சீனா வந்தாள்.

சீனா ஏழாண்டு வளர்ச்சியில் தளதளவென வளர்ந்திருந்தது கண்டார் பிரக்ஞாசார தேரர். சட்டையணிந்து திரிந்தவளாய்க் காணப்பட்டிருந்தவள், அப்போது முண்டுடுத்தி சுருக்குக் கை ரவிக்கை போட்டிருந்தாள். அவளது தாழ்ந்த கழுத்துச் சட்டைக்கூடாக தாய்மையின் கலசங்கள் கனத்துத் தெரிந்தன. அவளையில்லையெனினும் அவள்போல் பலரை ஊரிலே தேரர் தினமும் கண்டவர். அதனால் சலனமுற்று சுது ஆகாமல் துறவியாய் நின்றிருந்தார்.

சீனா முன்னே வந்து தாழ்ந்து வணங்கினாள்.

“சூபத் நிவன் சம்பத்” என வாழ்த்தினார் தேரர்.

“குழந்தை வந்து சொன்னாள் நீங்கள் வந்திருப்பதை.”

“அங்கே சேறு தப்பிக்கொண்டிருந்த குழந்தைகளோடு உன் குழந்தையும் நின்றிருந்ததா?”

“ஓம், சுவாமி.”

“நீ படிப்பை முடித்திருக்கிறாயா?”

“இல்லை. படிப்பை நிறுத்திவிட்டுத்தான் கலியாணம் முடித்தேன். ஜேவிபி கலகத்தில் கணவன் இல்லாமலாகினான். ஒரு வாக்கு விட்டுப் போனான்.”

“என்ன?”

“சிங்களமென்பது தேசமில்லை, அது ஒரு பண்பாடு என்றிருந்தான்.”

“மெய்யாகவே சொல்கிறேன், அவ்வாறு ணர்ந்தவன் பேரறிவாளனாவான்.”

“அவன் பொதுவுடைமை பேசும் கட்சியிலே இருந்தான்.”

“நினைத்தேன்.”

“இப்போது அரசியலிலே மீண்டுமொரு அலை அடிக்கிறது.”

“தெரிகிறது.”

“நான் என்ன செய்யட்டும், சுவாமி?”

தேரர் சிரித்தார். பின் குலுங்கி இருமினார். பின் தெளிந்து, “கணவன் விட்டுச்சென்ற வாக்கின் பின் செல்” என்றார்.

அவள் அதிலிருந்து ஒதுங்கியிருக்கவேண்டுமென அவர் கருதியதை சீனா புரிந்தாள்.

அவளது கைகள் மீண்டும் வணங்கின. பின் பரிவோடு, “இன்னும் அந்த ஈழை நோய்... விலகவில்லையா தங்களைவிட்டு?” என வினவினாள்.

“இது வினை, போகாது. நோய்தான் போகக் கூடியது.”

“எங்களிடத்திலே நிறைய நம்பிக்கை இருக்கவேண்டுமென சொல்லியிருக்கிறார்கள்.”

“எனக்கு எதுவுமே நம்பிக்கை தருவதாய் இப்போது இல்லாமல் ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது, சீனா.”

“சங்கம் கூடவா?”

அவரது மௌனத்தில் அதுவும்தான் என்ற பதில் மிதப்பதை சீனா கண்டாள். பின், “பெரிய இனக் கலவரங்கள் நடந்த காலங்களிலெல்லாம் சங்கம் மௌனமாய் இருந்ததை என் கணவன் குற்றம் சொல்வான்” என்றாள், தான் அவரைப் புரிந்துகொண்டதை அவருக்குக் காட்ட.

“மனிதத்தை விட அது மதத்தை முதன்மைப்படுத்தியது. அது தப்பு. தாமரையிலைத் தண்ணீராய் இப்போது நான் மிதந்து கொண்டிருக்கிறேன். என்றாலும் தப்புகளிலிருந்து விலக எனக்கு இது வேளையில்லை.”

“தங்களைப்போல் ஞானவான்கள் சங்கத்திலிருப்பது தர்மத்துக்குப் பலமல்லவா?”

“சங்கம் பெரிய மலை. ஞானத்தால் உடைக்க முடியாது.”

“மலைகளை ஒரு மூடக் கிழவன் அகற்றிய கதையொன்றை என் கணவர் எனக்கு ஒருமுறை சொல்லிருக்கிறான்.”

தேரர் மௌனம் கொண்டார். ஏழு வருஷங்களின் முன் அவர் அறிந்திருந்த சிறுமியல்ல அவளென அறிந்தார். அவளோடு உரையாட அவருக்குத் துணிவு வந்தது.

அவர் சொன்னார்: “இல்லாததெதுவோ அவற்றை உண்டாக்கவே கதைகள் பிறக்கின்றன. ஜாதகக் கதைகள் அறமற்ற மனித சமூகத்தில் அறத்தினை விதைக்கப் புனையப்பட்டவை. நம்பிக்கையிழந்திருந்த சீன மக்களுக்கு நம்பிக்கையூட்ட புனையப்பட்ட கதையே மலைகளை அகற்றிய மூட கிழவனின் கதை.”

“அது வெல்ல முடியாத ஒரு தர்க்கமாய் நிற்கிறது, சுவாமி.”

“நல்ல கதைகளின் தன்மை அது.”

“அவ்வாறான நல்ல கதை எனக்கேதும் சொல்லுங்கள், சுவாமி.”

“எதையும் புதிதாக உண்டாக்கவல்ல, பொய்யில் புனைந்தவற்றை இல்லாமலாக்கவே கதைகள் இப்போது தேவைப்படுகின்றன. கதைகள் என் மனத்துக்குள் அடுக்காய்க் கிடக்கின்றன, சீனா. ஆனால் அவற்றுக்கு வார்த்தைகள் தேவைப்படுகின்றன. அவற்றுக்கான வார்த்தைகளைத் தேடியே இப்போது நான் அலைந்துகொண்டிருக்கிறேன். ஒருவேளை வார்த்தைகளும் உள்ளேதான் இருந்தால் அவை வெளிக்கிளம்பும்வரை நான் காத்திருக்கவேண்டும். அப்படி வார்த்தைகள் உருவாகி என் கதைகள் வெளியாகிறபோது உனக்கான கதையும் அதற்குள் நிச்சயமாக அடங்கியிருக்கும்.”

“தங்கள் பிரக்ஞையில் நாங்கள் என்றென்றும் ஞாபகமாய் இருக்க வேண்டுமென எப்போதும் பிரார்த்தனை செய்வேன்.”

“உனக்கு பெரிய மனசு, சீனா. நீ எவ்வளவு இலகுவாக கனவுகளை வளர்க்கிறாயோ, அந்தளவு சுலபத்தில் அவற்றை எரிக்கவும் செய்கிறாய். அந்த வன்மை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது.”

சீனா கொஞ்சம் பொறுத்தாள். “தணல் இன்னும் இருக்கிறது, சுவாமி.”

“கூடாது. அதை சாம்பலாக விட்டுவிடு. எப்போதும் ஊதிவிடாதே. நானும் என்றும் அதை ஊதியதில்லை.”

“அப்படியானால்... சுவாமியிடம் கனவு இருந்திருக்கிறது... எரிந்தாலும் தழல் இன்னும் உள்ளே இருந்துகொண்டிருக்கிறது.”

வார்த்தை தவறிவிட்டதை தெரிந்தார் தேரர். ஜாக்கிரதம் இழந்துவிட்டார் அவர். விழிப்போடிருக்க பயின்று கொண்டிருந்தவர் ஒரு கணம் துயின்றுவிட்டார். எரிக்கும் போது மிச்சமின்றி எரிக்க வேண்டுமென புத்த பகவான் சொல்லவில்லையா? மறந்து போனாரே! தேரர் சொன்னார்: “திரும்ப முடியாத பாதையிலிருந்து என் மூச்சு பிறக்கிறது. அந்த மூச்சிலும் நான் இப்போது எச்சரிக்கையாயிருக்கிறேன்.”

அவர் தங்கையிடமும் தாயிடமும் விடைபெற்று வீட்டிலிருந்து புறப்பட்ட நேரத்திலும் சீனா அங்கே முற்றத்தில் நின்றிருந்தாள். அவளுக்கொரு நிச்சயம் இருந்ததை அந்த நிலையில் தெரிந்தார் தேரர்.

அவருக்குச் சலனமில்லை.

தேரர் நிதானமாக நடந்தார்.

அவரின் இருப்பு பன்சாலவில் நிலையில்லாமல் தளம்பிக் கொண்டிருந்தது. அவர் சங்கத்தின் சட்டதிட்டங்களுக்கு மேலாக பௌத்தத்தின் தர்மத்தை மதிப்பவர். சங்கத்தை மீற அவருக்கு அந்த தர்மத்தின் ஒளிமட்டும் போதும். ஆனாலும் அவர் ஏனோ தாமதித்தார்.

எதற்கும் ஒரு புள்ளி விழவேண்டியிருந்தது.

அது கூடிய விரைவில் சம்பவித்தது.

இறுதி யுத்தமொன்றுக்கு நாடு தயாராகிக் கொண்டிருப்பதாக எல்லோரும் பறைந்துகொண்டிருந்த ஒருநாள், ஒரு காலை நேரத்தில் தேரர் பன்சாலவைவிட்டு வெளியே செல்ல புறப்பட்டு வந்தார்.

இரண்டு மூன்று அரச வாகனங்கள் சிங்கக் கொடிகளும், கட்சிக் கொடிகளும் பறக்க நின்றுகொண்டிருந்து இயல்பலாத நிலையை காண்பித்துக் கொண்டிருந்தன.

அவர் மேலே நடந்து வந்தார்.

விஹாரையின் முன்கூடத்துள் மாண்புமிகு அமைச்சர், மரியாதைக்குரிய தொகுதி உறுப்பினர், அனுராதபுர மாகாணசபை உறுப்பினர் சிலர் மகாதேரருடனான சந்திப்பினை முடித்துவிட்டு போய்க் கொண்டிருந்தனர். மகாதேரர் இன்னும் சன்னிதானம் கொண்டிருந்தார். தேரர் கடந்து செல்ல முயல்கையில் மகாதேரர் கையுயர்த்த நின்றார்.

அவர் ஒரு விஷயம் குறித்து அறுதியான முடிவொன்றைத் தெரிவிக்கப் போகிறார் என்பது பிரக்ஞாசார தேரருக்குத் தெரிந்தது. அவர் ஒரு எல்லைக்குள் மகாதேரரை அணுகினார்.

“பயங்கரவாதிகளுக்கெதிரான ஒரு இறுதி யுத்தத்தை அரசு முன்னெடுத்திருக்கிறது, சுவாமி. இந்தத் தீவின் இறையாண்மையிலேயே பௌத்தத்தின் இருப்பு நிச்சயப்பட முடியும். அதனால் யுத்தம் நம் எல்லாரதும் ஆகும்” என்றார் மகாதேரர்.

பிரக்ஞாசார தேரர் சிக்கலை உணர்ந்தார். அவர் தனது கருத்தைச் சொல்லவேண்டிய சமயம் அது. மெல்ல தன்னை நிதானித்த அவர், “நீங்கள் சொன்ன யுத்தமென்பது, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவும் இருந்து கொண்டிருக்கிறதே, அது ஏன் அவ்வாறென நீண்ட காலமாக நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன், சுவாமி” என்றார்.

மகாதேரர் திகைத்தார். அத்தகைய பதிலை அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. “என்ன சொல்கிறீர், சுவாமி? அவ்வளவு வன்மையான எதிரிகளே நம்மைச் சூழ எப்போதும் இருந்திருந்தார்களென்பது உமக்கு அதிலிருந்து விளங்கவில்லையா?” என்று படபடத்தார்.

“நல்லது. அவ்வாறெனில் யுத்தத்தால் நாம் எதையும் சாதித்துவிட முடியாது என்பதுதானே அர்த்தமாகவேண்டும்?”

“சாதித்துவிட முடியுமென்பதைக் காட்டத்தான் ஒரு இறுதியான யுத்தத்திற்கு அரசு அறைகூவல் விடுத்திருக்கிறது.”

“நாடு யுத்தத்தில் இருப்பது எனக்கு இஷ்டமில்லாததே. அது முடிய வேண்டும். ஆனால் அது யுத்தத்தினால் அல்ல, சுவாமி.”

“இதை நமது எதிராளிகள் உணரவில்லையே!”

“இந்த யுத்தம் இரண்டு பொய்ம்மைகளின் மோதல் மட்டுமே. இது அரசியலின் சரியின்மைகளிலிருந்து உருவாகி நடக்கிறது. இந்த இடத்தில் எனக்கென்ன வேலை? அல்லது உங்களுக்குத்தான் என்ன வேலை, சுவாமி?”

“உமது குரல் சங்கத்துக்கு எதிராக இருக்கிறதே! அதற்காகவே நான் உம்மீது நடவடிக்கை எடுக்கலாம், சுவாமி. ஆனாலும் நீர் பௌத்தத்தில் கொண்டுள்ள அளவற்ற ஆர்வத்தையும், செய்துகொண்டிருக்கும் மகத்தான ஆய்வுகளையும் கருதி நான் அதை மன்னிக்கலாம். நீர் செய்யவேண்டியதெல்லாம், கிராமங்களிலே படித்த, படிக்காத அனைத்து வாலிபர்களையும் ஒரு இறுதி யுத்தத்திற்கு தயாராக்கிவிடுவதே. அரை லட்சம் பேரை இந்த யுத்தத்தில் புதிதாக இறக்கிவிட அரசு தீர்மானித்திருக்கிறது. இதற்கு சங்கம் தன் முழுமையான ஒத்துழைப்பைக் கொடுக்கிறது. நீர் அதை நிறைவேற்ற புறப்படும் முதலாவது சாரணராக இருக்கிறீர்” என்றுவிட்டு மகாதேரர் மேற்கொண்டு அங்கே ஒருகணம்கூட தாமதிக்காமல் சன்னிதானத்திலிருந்து எழுந்து நடந்தார்.

பிரக்ஞாசார தேரர் அங்கே தங்கியிருந்த அந்த ஏழாண்டுக் காலத்தில் இவ்வளவு பேசியிருக்கிறாரா மகாதேரர்? அவர் வியந்தார்.

அவருக்கு இடப்பட்டிருப்பது ஒரு கட்டளை. நல்ல ஒரு பௌத்தன்கூட ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கக்கூடிய ஒரு காரியத்தில் மகாதேரர் நிர்ப்பந்தமாய் அவரை ஈடுபடச் சொல்கிறார். அவரால் அதை ஒப்புக் கொண்டுவிட முடியாது. அதன் பிரதி விளைவுகள் தெரிந்திருந்த போதும் அதை அவர் செய்யப் போவதில்லை.

பன்சால முற்றத்தில் நெடிதுயர்ந்து நின்ற புத்த பகவானை நிமிர்ந்து நோக்கினார் தேரர். கண்மூடி சிறிதுநேரம் நின்றார்.

முடிவு ஒரு ஒளிபோல அவருள் வந்திறங்கியது.

தேரர் பன்சாலவைவிட்டு மெதுவாக வெளியே நடந்தார்.

தூரங்களைக் கடந்தார்.

இரண்டு வந்தபோது பசியும் களைப்பும் மேலிட்டிருந்தது. பழைய சைத்தியமொன்றின் அருகிலிருந்த சிற்றோடையில் தாகம் தணித்தார். பின் மண்டப ஓரம் வந்து சிம்ம சய்யயில் தம்மை வலப்புறம் சரித்து படுத்தார்.

லாம்பு கொளுத்த இன்னும் நேரமிருந்தது. மேற்கு மூலையில் சூரியன் அழுந்திச் செல்ல, கிழக்கு மூலையிலிருந்து கிளம்பி மேலே பரந்துகொண்டிருந்தது இரவு. பகலைச் சந்திக்கும் புள்ளியை இரவு கடக்கும் கணம் அது. பார்த்துக் கொண்டே சங்கவியிருக்க இரவு புள்ளியைத் தாண்டிற்று ஒரு பாய்ச்சலாக. நிலா தோன்றியிருக்க வேண்டிய நேரம். ஆனால் அதன் சுவடுகூட தெரியாதபடி வானத்தை மேகம் மூடியிருந்தது. எந்த நாளும்லாத ஒரு இருண்ட திரைபோல் வானத்தில் அது தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மடியில் கார்த்திகாவை இருத்தி வைத்துக்கொண்டு சுவரில் சாய்ந்து ஒரு ஸ்தம்பிதத்தில் போல் மேற்குப் பார்த்தபடி இருந்தாள் சங்கவி.

மின்மினிகள் பறந்து இரவின் முழுமையைச் சொல்லிச் சென்றன.

மேலே இருளும், பூமியில் நிசப்தமும் நிரம்பி வழிந்தன.

எதிர் வீட்டுக்காரர் நல்ல சனங்கள். அவர்களும் போய்விட்டிருந்தனர். வீடு இருண்டு கிடந்தது. அம்மா, பாட்டி, அப்பா, தாமரையக்கா எல்லாரும் நல்லவர்கள். தாமரையக்காவின் தம்பி செழியனை ஆறு மாதங்களுக்கு முன் இயக்கம் வந்து தாய், தமக்கை, பாட்டி அத்தனை பேர் முன்னிலையிலும் வீட்டுக்கொருவர் என்ற கணக்கில் அவனைப் போருக்கு இழுத்துச் சென்றது. கையிலே துவக்கு இருக்கிறபோதும் எதிரியை அவன் சுடுவானாவென சந்தேகப்படும்படி அவனது முகம் அந்தளவு பிள்ளைமைத் தனத்தோடு இருந்திருந்தது. ஊரிலே நடப்பது தெரிந்திருந்த தாயும் தந்தையும் கல்யாணமொன்றைச் செய்துவைக்க அவனை நான்கு மாதங்களாகக் கெஞ்சினார்கள். வடிவான பெட்டை, பதினாறுதான் வயது, பொத்திப் பொத்தி வைத்து வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் வீட்டிலே, அவளது ஒரு தமையனும், ஒரு தமக்கையும் இயக்கத்தில் இருப்பதால் போராளியாக வலுக்கட்டாயமாய் இயக்கத்தில் சேர்க்கிற பிரச்சினையில்லாமல் இருக்கிறார்கள், அவளுக்கும்

சம்மதமாயிருக்கிறதென என்ன அவர்கள் சொல்லவில்லை? தனக்கே பதினாறு வயதுதானாகிறது, ஓ.எல். எழுதியதும் ஏ.எல். படிக்க வேண்டும், கம்பஸ் போக வேண்டுமென்று விடாப்பிடியாக அவர்களது கெஞ்சல்களை செழியன் மறுதலித்திருந்தான். ஒவ்வொரு தெரிந்தவர் உறவினர் வீடாக கொஞ்சக் கொஞ்ச நாட்கள் ஒளித்தும் வைத்தார்கள். அவன் வீடு வந்திருந்த ஒருநாள் அதிகாலையில் வந்து அவனை இயக்கம் பிடித்துப் போய்விட்டது. அந்த வீட்டிலே மூன்று நாட்கள் விடாத அழுகையொலி கேட்டது. சோகம் மீறுகிற அளவில் அவனது தாய்க்கு ஒப்பாரியாகவே வந்தது. தாமரைதான், வில்லங்கமாய்க் கூட்டிப் போயிருந்தாலும், களத்தில் நிக்கப்போகிறவன்மேல் ஒப்பாரி வைக்கக்கூடாதென அவளை அடக்கிவைத்தாள். அப்போது அவள் கொஞ்சம் தெளிந்திருந்தாள். ஆனாலும் கண்ணீர் நிற்காதவளாகவே இருந்தாள். அதற்குள் சகலதையும் விட்டுவிட்டு அவர்கள் சொந்த மனை நீங்கிவிட்டார்கள்.

வெளிக்கிடுவதற்கு முன் தாமரையக்கா வந்து சங்கவியைக் கேட்டிருந்தாள். 'சனமெல்லாம் ஓடிக் கொண்டிருக்கு, சங்கவி. நீயும் பாக்கிறாய்தானா?'

பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தாள் சங்கவி. அவலத்தின் ஊர்வலம். துயரங்களின் செல்நெறி. சுருட்டிய பாய்களோடு, கட்டிய பாத்திர மூட்டைகளோடு ஓடுகிற சனங்கள். சனங்கள் ஒரு அலையாய் ஓடிய பின்புதான் தெரிந்தது, மேற்கில் விடத்தல்தீவு விழுந்துவிட்டதென்று. இன்னும் சில நாட்களில் இன்னொரு அலை ஓடிற்று. அப்போது அறியவந்தது, இலுப்பைக்கடவையை ராணுவம் பிடித்துவிட்டதென்று. அறிந்தபடியேதான் இருந்தாள்.

ஒரு பாய், ஒரு பேணி, ஒரு தட்டு போதும் ஒரு பையிலேபோட்டு எடுத்துக்கொண்டு ஓட. ஆனாலும் அவள் ஓடாதிருந்தாள். பேசாமல் ஓடுவாரைக் கண்டுகொண்டிருந்தாள். 'ஆமி பின்னால வந்து கொண்டிருக்கிறான்.' யாரோ ஓடுகிறபோது அவளை நோக்கி கத்திவிட்டு போனார்கள். அவள் ஓடவில்லை. முதன்மையான காரணம் ஓட முடியவில்லை என்பதுதான். தேகம், சித்தமெல்லாம் விறைத்துப் போயிருந்தன.

தாயாரின் இளைய சகோதரியின் மகளொருத்தி திருநகரிலே இருக்கிறாள். அவளும் சாந்தரூபியைப் போலத்தான். வீட்டில் விருப்பமில்லாமல் மதம்மாறிக் கல்யாணம் செய்துகொண்டாள். கல்யாணம் செய்த பக்கம் உயர்ந்த இடமாம், அவள் அந்தப் பக்கமே

சாய்ந்திருக்க தீர்மானித்திருக்கிறாளாம், கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் புருஷன் வீட்டுக்காரர் கதைக்க, வந்து போக ஆரம்பித்திருக்கிற அந்தச் சமயத்தில் அதுவே சரியாக இருக்குமாமென ஒருமுறை பரஞ்சோதியைக் கண்டபோது சொல்லியிருந்தாள். போகவென்று நினைத்திருந்த பரஞ்சோதி பிறகு அவள் வீட்டுக்குப் போகவில்லை. அது அவர்களை அங்கு வந்து பழகிச் செல்லவேண்டாமென்பதன் இன்னொரு மொழிதானே? அவளது பேச்சையே பிறகு பரஞ்சோதி எடுக்கவில்லை. இரண்டு வருஷங்களுக்கு மேலே ஆகிறது. எப்போதாவது கண்ட இடத்திலே நின்று கதைத்தால் உண்டு. அவள் அவளுக்கு மூன்று குழந்தைகளும் இருந்தன. அவள் ஓடியிருப்பாளா? சங்கவி யோசித்தாள்.

இப்போது... தாமரையக்கா சொல்லுகிறாள். 'பூநரி விழுந்து, 58ஆம் படை அப்பிடியே பரந்தன் றோட்டால வந்துகொண்டிருக்காம். மன்னார்ப் பக்கத்தால வந்த ஆமி வேராவிலைப் பிடிச்சிட்டுது. கிளிநொச்சிக்கு எல்லாம் வர கனநேரம் ஆகாது, சங்கவி. அம்மாவும் இல்லாமல் தனிய இருந்து என்ன செய்யப் போறாய்?'

அம்மா கூட இல்லாதவளை எல்லோரும் எண்ணுகிறார்கள். ஆனால் அம்மா எண்ணவில்லையே! 'எப்ப ஏ9 பூட்டுவாங்களெண்டு தெரியா' தென அவள் வெளிக்கிடும்போதே சங்கவி சொன்னாள். 'போறதும் வாறதுமாய் வருவ' எனெண்டு சொல்லிவிட்டு ஓடினாள். ஏ9 பாதை பூட்டிவிட்டது, அம்மா வரவில்லை. அவள் அவ்வளவு தூரம் தாமதித்திருக்கக் கூடாதென்று எண்ணினாள் சங்கவி. இப்போதும் வர வழியிருக்கிறதாம். வழி இருக்கென்றுதான் குணாளன் போனவன். அதுபோல ஒரு வழி என்றும் இருந்துகொண்டுதான் இருந்தது. அந்த வழியிலாவது அம்மா வந்திருக்கலாம். ஆனால் வரவில்லை.

இயக்கத்திலிருந்தவளுக்கு நெஞ்சுரம் இருக்குமென்று நினைத்திருப்பாளோ? 'என்ற மூத்ததுதான் புருஷனையும் இழந்திட்டு ரண்டு குஞ்சுகளோட இருந்து தனியாய்த் தவிக்கு' தென்று எண்ணிக்கொண்டும் அவள் நின்றிருக்கலாம். நிற்க முடிவெடுத்த பிறகே பாதையும் பூட்டியிருக்கலாம்.

தாமரையக்கா மேலும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். 'பிள்ளையயாச்சும் நீ யோசிக்க வேணும். ஒரு நேரத்தில குணாளன் திரும்பிவந்து கேட்டா, என்ன பதிலைச் சொல்லுவாய்? என்ற பேச்சைக் கேள், இல்லாட்டி பிறகு கஷர்ப் படுவாய். வா இப்பிடியே

எங்களோட. எதுவெண்டான்ன வரட்டும். எல்லாருக்கும் ஒத்ததாய் வாறதுதான?’

சொல்லி முடிய சங்கவி நிதானமாகச் சொன்னாள். ‘திருநகரில சொந்தக்காறர் இருக்கினம். பாத்து... அவையோட வந்திடுறன், தாமரையக்கா.’

தாமரையக்காவுக்கு அவளோடு கதைத்து வீணாக்க அதற்கு மேலும் ஒரு துளி நேரமில்லை. ‘எதோ பாத்துச் செய். இனியும் இருக்கிறது நல்லமில்லை.’ அவள் போய்விட்டாள்.

பார்த்துக் கொண்டதான் இருந்தாள்.

இப்போதுபோல.

அடுத்தநாள் அதிகாலையில் மூட்டைகளோடும் பைகளோடும் சென்ற அப்பாவின் சைக்கிளின் பின்னால் போனபோது தாமரையக்கா திரும்பிக்கூட பார்க்கவில்லை. குனிந்து யாருக்கும் தெரியாமல் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு போனபடியிருந்தாள்.

நீண்டகாலத்துக்குப் பிறகு அன்றைக்கு சங்கவிக்கு கண்ணீர் வந்தது. அம்மா கண்ணீர் விடுவது கண்ட கார்த்திகா சிரித்தாள்.

இ ரணை ம டு வி லி ரு ந்து சோ.. வென்ற இரைச்சல் எழுந்துகொண்டிருந்தது.

கலிங்கு திறந்திருக்கிறது. எங்கோ பெய்த மழைக்கு நீர் வரத்து அதிகரித்திருக்கிறது. யுத்தம் உச்சம்பெறும் அந்த நிலையிலும் கூட அதைக் கவனிக்கிறார்கள்!

சங்கவி எழுந்துவந்து லாம்பைக் கொளுத்தினாள். மேலே கொளுக்கிக் கம்பியில் மாட்டினாள். கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஏனேன்று கேட்க அயல் இல்லாமல் போயிருந்தது. ஏன் அந்த நிர்ப்பந்தத் தனிமை? ஏன் அந்தப் பிடிவாதம்? அவளுக்கே அதன் காரணம் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஒன்று தெரிந்தது. அது பிடிவாதமில்லை. இன்னுமொன்று.

அவளுக்கு தான் எங்கோ தவறுசெய்துவிட்ட எண்ணம் கொஞ்சக் காலமாகவே மனத்துள் இருந்துகொண்டிருந்தது. அவள் இயக்கத்தை விட்டுவிட்டு வந்தவள். அவசியமேற்படி துவக்கெடுக்க வருவேன் என வாக்கு கொடுத்தவள். சண்டை துவங்கியது. யுத்தம்

பிரகடனமாயிற்று. அவள் போகவில்லை. எந்தவொரு வழியிலும் உதவியாக இருக்கவில்லை.

அவள் நினைத்தே இருக்கவில்லை, இயக்கத்தைவிட்டு நீங்குவதற்கு. ஆனால் குணாளன் அவளை நீங்கப் பண்ணினான். ஒரு பொறிபட்டு மூண்டெழுந்த சுவாலையில் அவளது எண்ணம் கரைந்தொழுகியது. கல்யாணமும் நடந்துவிட்டது. வீட்டுக்கு வந்த அன்றே அதன் குதூகலம் முடிந்துவிட்டதைப்போலத்தான் எல்லாம் ஆயிற்று. அவளுக்கு வாழ்வதுபற்றிய கனவு இருக்கவில்லை. மற்றவர்களது வாழ்வளவாவது அவள் வாழவேண்டும்தானே? அதுவுமே கிடைக்காதவரையில் அவள் இயக்கத்தைவிட்டு விலகியது வீண். ஒரு முள்ளுப்போல அது மனதுக்குள் நெருடியது.

பொறுப்பற்ற வாழ்க்கையில் கார்த்திகா பிறந்தது ஒரு விபத்து. அவளுக்கு மூன்று வயதும் ஆகியிருக்காத நேரத்தில் குணாளன் காணாமல் போனான். அதுவும் ஒரு விபத்துத்தான். திரும்பத் திரும்ப விபத்துக்குள்ளாகும் வாழ்க்கை இறுதியில் என்னத்துக்காகும்?

அவளுக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே ஒரு சந்தேகமிருந்தது. குணாளனை யாரும் கடத்திப் போகவில்லை, அவனாகவே தொலைந்துபோயிருக்கிறானென்று.

குணாளனை வெள்ளை வான்காரர் கடத்திப் போனதாய் ரமேஷ் தகவல் சொன்ன பிறகு, நிஷோருக்கு போய் வந்து கொண்டிருக்கையில் அவனை ஒருநாள் சங்கவி கண்டிருந்தாள். அவளும் கண்டான். எடுக்கி வைத்திருந்த கார்த்திகாவை கீழே இறக்கிவிட்டு திரும்பினால் அவன் மாயமாய் மறைந்திருந்தான். ஓடி ஒளிகிறபோது ஒரு நொடியிலாவது தெரியும் உருவத்தைக்கூட அவள் காணவில்லை. அது ஒரு மறைதல் காற்றில் கரைந்ததுபோல. அவளோடு பேசும் சந்தர்ப்பமொன்றை அவன் அதன்மூலம் விலக்கியிருக்கிறான். ஏன்? உண்மையின் கீறு எதுவும் அந்த உரையாடலில் வெளிவந்துவிடக் கூடுமென்று பயந்தா? அவனது அக்காவை ஒருமுறை சந்தித்தபோது சில விபரங்களை அவள் சொன்னாள். அவற்றையா ரமேஷ் மறைக்கப் பார்த்தானென அவளுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவையும் அவளுக்கு குணாளனால் மறைக்கப்பட்டவையாகவே இருந்தன.

அவன் தன்னைத் தொலைத்ததான எண்ணம் அவளுக்கு வர அவை யெல்லாமே காரணமாயிருந்தன வென அவள் அனுமானித்தாள். அவனுக்கு ஒரு சிக்கல் இருந்திருக்கிறது.

அதற்காகவே அவன் அவசர அவசரமாய் அவளை என்ன மாயம் செய்தோ சம்மதிக்க வைத்து கல்யாணம் பண்ணியிருக்கிறான். தானுமே பின்னர் இயக்கத்திலிருந்து விலகிக் கொண்டான். அதன் பின்னாலும் அவன் குழப்பமடைந்தவனாகவே திரிந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு ஏற்பட்ட இக்கட்டு எதனால் ஏற்பட்டதோ? அது அவளது படையணியிலிருந்த போராளி ரதிக்கு வந்தது போன்றதாகவும் இருக்கலாம். அவன் யாழ் செல்லும் குழுவிலிருந்தவன். அவனது கண்களிலிருந்த வெளிநாடு செல்லும் வெறி அவனை என்னவும் செய்யப் பண்ணியிருக்கும்.

வேண்டுமென்று காணாமலாகியவன் இல்லாமலே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். அவள் தேடிக் களைத்துப் போனாள். பாதை பூட்டுகிறவரை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அலைந்தாள். பின்னால் கிளிநொச்சியில் மனித உரிமைகள் சங்கம், செஞ்சிலுவைச் சங்கம், பிறகு நியூசார் என எங்கே அவள் அலையவில்லை? அவனின் துரோகத்திற்காகவே தனக்கான ஒரு வாழ்க்கையை தான் வாழ்ந்து காட்ட வேண்டுமென்ற ஆக்ரோஷம் அவளுள் வளர்ந்திருந்தது. வாழ்க்கையென்பது என்னவென்பதை அறிவதற்காகவேனும் வாழ வேண்டும்.

தாமரையக்கா சொன்னாள், ஒரு நேரத்திலே குணாளன் வந்து குழந்தையைப்பற்றிக் கேட்டால் அவள் என்ன சொல்வாளென்று. அப்போது அவள் தனக்குள்ளே சிரித்திருந்தாள். 'மூண்டு வருஷமாய் வராதிருக்கிறவன் இனியே வரப்போறான்?'

தெருவில் இரைந்தபடி சாமான்கள் ஏற்றிய ட்ராக்டர் ஒன்று புகைத்துத் தள்ளியபடி போய்க் கொண்டிருந்தது. சில பெண்கள், சில பிள்ளைகள், சில ஆண்கள் பின்னால் ஓட்டமும் நடையுமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தனர். ட்ராக்டரின் பின்னால் எவ்வளவு நேரம் ஓடுவார்கள்? முடிந்தவரை ஓடுவார்களாயிருக்கும்.

இரணைமடுக்குள பாதைவழி போய் எதிர்ப்படும் சந்தியில் இடது பக்கம் திரும்பி வட்டக்கச்சி போகும், தருமபுரம் போகும், இல்லையேல் கண்டாவளை போகும். இல்லையேல் இருட்டுமடுவுக்கு பாதையெடுத்து வவுனியா போக தெண்டிக்கும். இலக்கையடைய வசதி இல்லையேல் சாமான்களைக் கொட்டிவிட்டு ஆட்கள் மட்டும் போய்ச் சேர்வார்கள். எதுவும் சொல்லிக் கொண்டில்லை.

டராக்ரர் தூரப் போனபின் காற்றில் இரணைமடுவின் கலிங்கு பாய்ந்த சத்தமெழுந்தது.

இரணைமடு குளத்துக்குப் பின்னால் இரணைமடுக் காடு அமைதியில் கிடந்தது. அதுவும் சிலநாட்களுக்கு முன்னர் பெரும் களேபரம் கண்டு அடங்கிய காடுதான். அவள் இரணைமடுக் காடு காவலரணில் கடமையாற்றிய காலத்தில் அதனுள் கிடந்த இரகசியத்தின் உரையாடலை அவள் கேட்டிருந்தாள்.

இப்போது அந்த இரகசியத்தை உலகமே அறிந்து வியந்துபோயிருக்கிறது. ஆழ ஊடுருவும் படையணியினர் காட்டில் கிடந்த அந்த இரகசியத்தை புரட்டிப் போட்டிருக்கிறார்கள்.

உள்ளே புலிகளின் விமான ஓடுதள பாதையொன்று இருந்தது.

நத்தாருக்கு முதல் நாளான மார்ச்சு 24, 2008 இல் அது காணப்பட்டிருந்தது. இருபத்தெட்டு மீற்றர் அகலமும், முந்நாற்று எண்பது மீற்றர் நீளமும் கொண்டதாக அந்தப் பாதை இருந்திருக்கிறது. ஓடுதள பாதை கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும் அதை அழிக்கும் வேலைகள் ஆரம்பித்தன.

கொழும்பில் மாசி 27, 2007இல் குண்டு வீசிய விமானம் அந்தப் பாதையிலிருந்துதானே கிளம்பிப் போயிருக்கும்? விமானங்களுக்கு என்ன ஆயிற்று? அவற்றை பிரித்து மறைத்துவைப்பது அவ்வளவு சிரமமாய் இருந்திருக்காதென்று எண்ணினாள். ஒரு பெரும் ராட்சத வல்லூறின் அளவான விமானம்தான் அது. மண்ணுள் புதைத்து வைத்திருந்தால் அதை எடுத்து என்ன செய்யலாம் இனி?

வெப்பம் வானத்திலிருந்து கசிந்துகொண்டிருந்தது. மேனி வியர்த்து ஒழுகியது. கழுத்தில் நசநசப்பாய் இருந்தது.

கார்த்திகாவுக்கு சாப்பாட்டை போட்டு வர சங்கவி லாம்பை எடுத்தாள். கூரையில் மழை சரசரத்துக் கேட்டது. 'உந்த மழைக்குத்தான் அவ்வளவு வெக்கையாய் இருந்ததோ?' வென எண்ணியபடி ஓடிப்போய் சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு திண்ணைக்கு வந்தாள்.

கார்த்திகா மழையைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். தெருவிலிருந்தும் காண்களிலிருந்தும் நீர் வீட்டு முற்றத்தால் வழிந்தோடிச் சென்றது. வெள்ளத்தில் கிளம்பிய தொப்புளங்களைக் கண்டு கார்த்திகா அந்த இரவில் மேலும் மேலும் சிரித்தாள்.

மழை விடாது பெய்துகொண்டிருந்தது.

லாம்பை தெண்டி ஊதி அணைத்துவிட்டு பாயில் கார்த்திகாவுக்கு பக்கத்தில் சரிந்தாள் சங்கவி. விழித்துக் கொண்டே கிடந்தாள். நோட்டில் ஓடிய சனங்களின் முகங்கள்... முகமற்ற சனங்கள்... மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகிய தாமரையக்காவின் முகம்... எல்லாம் மனத்தில் வந்து வந்து போனபடியிருந்தன.

படுக்கையை திண்ணையிலேதான் போடுவது வழக்கம். அதுதான் ஒரு சிறு சத்தத்துக்கும் அவளால் திடீரென எழும்ப வசதியாகவிருக்குமென்று நீண்ட நாளாக அதிலேதான் படுத்தாள்.

மறுநாள் அடக்கி அடக்கிப் பெய்த மழைக்கு அடிவளவுக்குள் வெள்ளம் தேங்கி நின்றிருந்தது. மாலையிலும் நிலைமை பெரிதாக மாறவில்லை. ஆனால் மழை அப்போது துமித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு பத்து மணி இருக்கும். வானத்தில் எதுவோ கூவிப் பறந்தது கேட்டது. திடீரென்று அடிவளவில் நெருப்பாய் வெடித்துச் சிதறியது குண்டொன்று. நிலம் அதிர்ந்தது. மண் கிளம்பிப் பறந்து மழைபோல் சொரிந்து கேட்டது. திடுக்கிட்டெழுந்து திகைத்திருந்த ஒரு கணத்தின் பின் கார்த்திகாவை வாரி எடுத்துக்கொண்டு திண்ணையோடு கவரெடுத்ததுபோல் ஒதுங்கி இருந்துகொண்டாள். மேலும் ஒரு குண்டு எங்கோ விழுந்து வெடித்தது. பிறகு மேலும் ஒன்று. சிறிதுநேரத்தில் இன்னுமொன்று. கடைசி இரண்டு குண்டுகளும் குடிமனையில் விழுந்திருக்க வேண்டும். அந்தத் தடவைகளில் சனத்தின் கூக்குரல் இரண்டு தடவைகள் எழுந்தெழுந்து அடங்கியது.

வீட்டு வாசலுக்கு யுத்தம் வந்துவிட்டதை உணர்ந்தாள் சங்கவி. லாம்பை கொளுத்தி பையை எடுத்து தனக்கும் கார்த்திகாவுக்குமான இரண்டொரு சட்டைகள், துவாய், ஒரு தட்டு, ஒரு பேணியென எடுத்து வைத்தாள். அறைக்குள்ளிருந்த தறப்பாளை எடுத்து மடித்து பையினுள் அடைந்தாள். இனியும் அங்கே இருப்பது விவேகமற்றது. எந்த நம்பிக்கையும் எதிர்பார்ப்புமற்ற இருப்பு. அப்படியான நேரத்தில் அத்தகைய இருப்பு முட்டாள்தனமானதும். விடியலைக் காத்திருந்தாள் சங்கவி.

எங்கே போக? எங்கேயும் போகலாம். யுத்தமற்ற எந்தத் திசையிலும் போகலாம். அது சனங்களோடும் திசையாகவே இருக்கும்.

காலையில் புறப்பட்டுச் சென்றுகொண்டிருந்த சனங்களோடு சங்கவி சங்கமித்தாள்.

அது வட்டக்கச்சி நோக்கிய திசையாகவிருந்தது.

அங்கே அவளுக்கு ஒரு சிநேகிதி இருந்தாள். போனால் தேடிப் பிடித்துவிடலாம். முன்னாள் போராளிதான். சண்டையில் காயம்பட்டு காலிழந்தவள். யாழினியென்று பெயர். அவள் ஏற்கனவே அங்கிருந்து ஓடிக்கூட விட்டிருக்கலாம். அதனாலென்ன? வேறு யாரேனும் ஓடுகிறவர்களில் பழக்கமானவர்கள் சந்திப்பார்கள். அல்லாவிடின் புதிதாக பழக்கமாகிக் கொள்கிறதான்.

கீளிநொச்சி திருநகர் உறங்குவதுபோல் தெரிந்தது. சலனங்கள் முற்றாக அறுந்திருந்தன. உறக்கமற்ற நிலையில் பல மனங்கள் தப்புவதற்கான மார்க்கங்களைப் பின்னிக்கொண்டு இருந்தன.

இரவின் தனிமைக்குள் சுழித்தெழும் நம்பிக்கையினத்தை, மனத்தின் ஒரு படையில் பதிவாகியிருந்த பாடலின் வரியொன்று பகலில் மீட்டெடுத்துத் தந்துவிடும். அது சிலருக்கு 'நம்புங்கள் தமிழீழம் நாளை பிறக்கும்' என்ற வரியாக, சிலருக்கு 'அழகான தமிழீழம் நாளை வந்து சேரும்' என்றதாக இருக்க முடியும். அது ஒரு விந்தைபோல தொடர்ந்து நடந்துகொண்டிருந்தது. பகல் நம்பிக்கைகொண்ட முகங்களையே காட்டியது. ஏனெனில் தம் மனங்களை முகங்களில் காட்டாத மனிதர்கள் பகலில் உலவிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கணவன் மனைவியோடு, மனைவி கணவனோடு, பிள்ளைகள் பெற்றோரோடு, பெற்றோர் பிள்ளைகளோடு பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பாத மனத்தின் கோலங்களாயிருந்தன அவை. அவநம்பிக்கைகளையும், பயங்களையும் உறவுகளுடன் எவ்வாறு பகிர்ந்துகொள்வது?

அந்த வீட்டில் சுமையேறியிருந்தது பயமாகவும் நம்பிக்கையினமாகவும். முன்கதவு திறந்திருந்தது. வாசலில் ஒரு பக்கம் கணவன் குணசீலனும், மறுபக்கத்தில் மனைவி ஆனந்தராமியும் அமர்ந்திருந்தனர். கால் நீட்டி அமர்ந்து மெல்லெனக் காய்ந்த நிலவொளியின் வெளியில் இருண்மையைக் கண்டுகொண்டிருந்தனர்.

அவர்களுக்குள் எண்ணங்கள் சுனைப்பெடுத்து இதயம் முழுக்க விரிந்துகொண்டிருந்தன.

பகிர்ந்தலின் சாத்தியமற்ற எண்ணங்களாய் இருந்தன அவை. உயிர் நெரித்த பயக்கெடுதி சொற்களாய்க் கிளம்பவிருந்த எண்ணங்களைத் தடுத்து தொண்டையின் வாசலில் நிற்கவைத்திருந்தது. மனிதர்கள் நீரிலும் உணவிலும் மன்றி நம்பிக்கையிலேயே வாழ்தலைச் செய்துகொண்டிருந்த காலப் பகுதி அது. அதை உடைக்கும் ஒரு அபிப்பிராயம் அந்த வாழ்தலையே கேள்விக்குறி ஆக்கிவிடும். அவர்களது மௌனத்தின் காரணம் அதுவாக இருந்தது.

இருவருக்கும் இடையேயிருந்த வெளியில் இடைஞ்சல் படுத்தியபடி போய்வந்துகொண்டிருந்த பிள்ளைகள் படுத்துவிட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அவலங்களுக்குள்ளும், ஓடுதல்களுக்குள்ளும், குண்டு வெடிப்புகளுக்குள்ளும் பிறந்த பிள்ளைகள். அவர்கள் வெளியே வந்து வந்து போய்க் கொண்டிருந்தது எங்கேயாவது குண்டு வெடிக்கிறதா என்பதைப் பார்க்கத்தான் போலிருந்தது. அவர்களுக்கு அவை இல்லாததுதான் இயல்பு பிறழ்ந்த சூழ்நிலையை உருவாக்கியிருந்தது. விழுந்த குண்டு எல்லாவற்றையும் நொருக்கி இடித்துக் கொட்டுகிறபோது அவர்கள் திகைப்பார்கள், திடுக்கிடுவார்கள். பிறகு அவர்களுக்கு அது ஒரு விளையாட்டாகிவிடும். தாய் தந்தையரின் அவதிகூட அக்கணத்தில் அவர்களுக்குச் சிரிப்பு வர வைத்ததுண்டு. ஆனால் பெரியவர்களுக்கு...? அவர்கள் சத்தங்களைக் கடந்து சேதங்களைப் பார்க்கத் தெரிந்தவர்கள். அவற்றிலிருந்து தொடரக்கூடிய உடல், மனம், மானம் ஆகிய எல்லா சேதங்களையும்கூட.

விளக்கு அணைத்தாகிவிட்டது. சாய்ந்த நிலவு அடித்த மெல்லிய வெளிச்சம் வாசல்வழியே கூடத்துக்குள் வந்து விழுந்தது. நடுநிசிக்கு மேலாகியிருக்கும் அந்தப் பொழுதில் எங்கோ ஒரு நாய் ஊளையிட்டது. அது மரணத்தின் முன்மொழிவாய் இருக்கவேண்டியதில்லை. அது அதற்கான சுகங்களும், சுவைகளும், படுக்கையும் மறுக்கப்பட்ட துயரத்தின் ஒலி. கொஞ்ச நாட்களாக அவ்வாறுதான் ஊளையிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறது. யாருடையதாகவும் இல்லாத நாய். அந்த அபலைத்தனமே அதனொரு தனித்த துயரம்தானே?

நாளையை அதன் சகல அவலங்களோடும் எதிர்கொள்ள இரவில் சிறிது உறக்கம் யாருக்கும் அவசியமானதாக இருந்தது. ஆனால் குணசீலனுக்கும் ஆனந்தராணிக்கும் அது இருந்த திசைகூடத் தெரியாதிருந்தது.

அவனுக்கு இன்னும் அந்தத் திகதி அச்சொட்டாய் ஞாபகமாக இருந்தது. அது தை 18, 2008. அன்றுதான் வன்னிக்கெதிரான யுத்தத்தை பிரகடனப் படுத்தினார் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ச. அதுகாலவரையிருந்த அவர்களது நிம்மதி, மகிழ்ச்சி, திருப்தியென யாவற்றையும் அது அடித்து நொருக்கியது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவையிருந்த தடமும் அழிந்தது. இப்போது இனி அழிக்க எதுவுமில்லையென்று ஆகியிருக்கிறது. நம்பிக்கைமட்டுமாய் இருந்த நிலையும் கடந்து போய்க்கொண்டு இருக்கிறது. அதில் அவன் கவனம்கொண்டது தை 18இலிருந்து அன்றுவரையான அந்தக் காலத்தின் அளவு பதினொரு மாதங்களாகும். அத்தனை மாதங்களில் அங்கே எந்த நம்பிக்கையில் தங்கியிருந்தார்கள்?

மாரி துவங்குவதற்கு முன்பாகவே குணசீலனின் மைத்துனன் குடும்பத்தோடு கிளிநொச்சியைவிட்டு வன்னேரிக்கு ஓடினான். அவர்கள் ஓடுவதை குணசீலனும், ஆனந்தராணியும் மட்டுமே அறிந்திருந்தனர். வெகு ரகசியத்தில் அது செய்யப்பட்டிருந்தது. படுத்த பாய் எடுக்கவில்லை. உடுத்த துணிமணிகள் எடுக்கவில்லை. பாளை சட்டி எடுக்கவில்லை. ஒற்றைப் பையோடு போயிருந்தனர். 'ஆரும் கேட்டால் வன்னேரியில செத்தவீடு எண்டு சொல்லுவம்' என்ற திட்டம் அவர்களுக்கு இருந்தது.

வன்னேரி எப்படி இருந்தது அப்போது? வன்னேரிக் குளம் பெருக்கெடுத்திருந்தது என்று ஒரு கதையிருந்தது. அதற்கு மாறாக, படையினரின் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்க பெடியள் உடைத்துவிட்டார்கள் என்றும் ஒரு கதையிருந்தது. பெரும்பாலும் கதைகளே ஊசாடிக் கொண்டிருந்த காலம்தான் அது. நிஜங்கள் இனிமேலேதான் தெரிய வேண்டியிருந்தன. அவற்றையும் அவரவரும் தத்தமது பார்வையின், அறிகையின் நிஜங்களாகவே சொல்லப் போகிறார்கள். அவ்வாறான பல நிஜங்கள் பல திசைகளிலும் உலவிக் கொண்டிருக்கும். இனி வரும் காலம் நிஜங்களைத் தேடுவதாகவே இருக்கப் போகிறதென குணசீலன் எண்ணினான்.

எப்படியாயினும் வன்னேரிக்குளம் வழியெங்கும் பெருக்கெடுத்த நிலமாயிருந்தும் படையினரின் சிறிது முன்னேற்றத்தையும் அது தடுத்திருக்கவில்லை. அவர்கள் அந்தத் தடைகள் தாண்டி தம் அடுத்த இலக்கை அடைந்தார்கள். வன்னேரி இனியும் வாழ்வதற்கான ஆதாரங்களைக் கொண்டிருக்குமா? குருவி கலைந்த கூடுபோல் இருக்கிற இடத்தைநோக்கி என்ன நம்பிக்கையில், எந்தத் துணிவில்

அவர்கள் ஓடினார்கள்? நூறு நூறாய் மக்கள் செத்திருந்தார்கள் அங்கே. ஆனாலும் அவர்கள் அங்கேதான் ஓடினார்கள். அது அடிபட்டுவிட்ட பூமியாய் இருந்தது. அடிபடவிருந்த பூமியைவிட, அடிபட்ட பூமி பாதுகாப்பானதென அவர்கள் எண்ணியிருக்க மிகுந்த சாத்தியமுண்டு. ஆனாலும் அங்கிருந்து வவுனியா சேர்வதே அவர்களது அறுதியான குறியாகவிருந்தது.

அவர்கள் விக்கனமேதுமின்றி அதுவரையில் வவுனியா போய்ச் சேர்ந்திருந்தால், அவர்களெடுத்தது நல்ல முடிவு.

அப்போதே குணசீலன் மனைவியைக் கேட்டிருந்தான், 'நாங்களும் போயிடுவம், ஆனந்தி. இனி இஞ்சயிருந்து ஒண்டும் செய்யேலாது' என. ஆனந்தி பார்த்துக் கொண்டே இருக்கத்தான் நிறையப் பேர் போயிருந்தார்கள். இன்னும் நிறையப் பேர் போறதற்கான முழு ஆயத்தத்தோடு இருந்தார்கள். தெரிந்த மனிதராய் அயலில் ஒருதர்கூட இல்லை, இந்த நிலையில் அங்கே இன்னும் இருக்கவேண்டுமாவென அவளாகவே யோசித்திருக்கலாம். ஆனால், குணசீலன் சொல்லித்தான் அவளுக்கு அதைத் தெரியவேண்டியிருந்தது. மன்னாரில் எல்லா முக்கியமான நகரங்களும் ராணுவத்திடம் வீழ்ந்துவிட்டதையும், பூநகரியும் அவர்கள் கையில் பறிபோய்விட்டதையும் கூட விளக்கிவிட்டு அவளது முகத்தைப் பார்த்தபடியிருந்தான்.

அதையே யோசிப்பதுபோல் நீண்டநேரம் மெளனமாயிருந்தான் அவள். பிறகு, 'எங்க போறது?' என்றாள், இடம் சரியாக இருந்தால் போயிடலாம் என்பதுபோல.

'எங்கயெண்டான்ன வசதியான இடத்துக்கு. வவுனியா போவம்...'

'அங்க புலியளைத் தவிர மற்ற எல்லா இயக்கமும் இருக்கு.'

'இருக்கட்டுமன். நாங்கள் வடமராட்சியிலயிருந்து வந்து வன்னியில இருந்தமே தவிர வேற என்ன செய்தம்?'

'அது சரிதான். ஆனா அந்த வழி பூட்டியிட்டுதெண்டு நீங்கள் கேள்விப்பட்டேல்லயோ?'

'வழி திறந்திருந்தோ எல்லா இடத்துக்கும் சனம் போய்ச் சேர்ந்தது? ஓடுற சனத்துக்கு போற இடமெல்லாம்தான் வழி. இருட்டு மடுவால இன்னும்தான் சனம் போய்க் கொண்டிருக்கு. இருந்து சாகிறதவிட ஓடிக்கொண்டு சாவம்.'

‘இந்தச் சாமானுகள என்ன செய்யிறது? கூடவே கொண்டு போறதெண்டாலும் ரண்டு லொறி வேணும்.’

‘முந்தியேயெண்டா கொண்டுபோயிருக்கலாம். இனி என்ன செய்யிறது? வீட்டுக்குள்ள வைச்ச பூட்டியிட்டிட்டுத்தான் போக வேணும்.’

‘திரும்பி வரேக்க வீடே இருக்குமோ தெரியாது.’

‘அப்ப என்ன செய்யிறது?’

‘கடைசி மட்டும் இருந்து பாப்பம். இயக்கம் ஏதாவது செய்யாம விடாது.’

அதுமட்டுமே அவளுடைய காரணமாக இருந்ததா? அவள் அதைச் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவனுக்கு ஊகம் இருந்தது.

கிளிநொச்சி ராணுவத்திடமிருந்து மீட்கப்பட்ட பின்னால் முதல் மீள்குடியேற்றவாசியாய் அங்கே ஓடிவந்தவள் ஆனந்தராணிதான். அப்போதே அவளுக்கு வியாபாரத்தின் சூட்சுமம் தெரிந்திருந்தது. தன் நகைகளை விற்றுத்தான் அந்தச் சூதில் அவள் இறங்கினாள். யார் பின்னால் அதன் விசையாக இருந்தார்களென்று அவனுக்குத் தெரியாது. எல்லாம் ஒரு நேரமென்றுதான் சொல்லவேண்டும். அதில் அவளுக்கு சளை சளையாய் பணம் கொட்டியது. நூறுக்கு ஐம்பது வட்டி. அடைவுக்குத்தான் பணமும். ‘ஆரிட்டயும் தட்டிப் பறிக்கேல்... ஏமாத்தியும் எடுக்கேல். பாக்கப்போனா நான் பறவாயில்லை. இஞ்ச அறா விலைக்கு நகையளை வாங்குறாங்கள். சனம் வயிறெறிஞ்செண்டாலும் குடுத்திட்டுத்தான் போகுது’ என்றே அவன் அதுபற்றி புறுபுறுக்கிறபோதெல்லாம் அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளிடம் ஐம்பது அறுபது பவுணளவுக்கான நிறைய அடைவு நகைகள் இருந்தன. கொண்டோடினால் துரோகமாகிவிடும். அவள் ஓடிய பின்னால் நகையை வைத்து பணம் வாங்கிய மனிதர்கள் வந்து அவளை எங்கே, எப்படி தேடுவார்கள்? அப்போது அவள் அடைவு நகைகளை கொண்டோடிவிட்டாளென நாளைக்கு ஒரு பெரும்பழி வந்துவிடாதா?

மேலும் நிலைமை இப்படியே தொடர்ந்தும் இருக்கப் போவதில்லை, யாழ்ப்பாணத்தில் 1995க்குப் பின் தலைகீழாய்த் திரும்பிய நிலைமையிலும் சனம் வாழ்ந்துகொண்டுதானே

இருக்கிறது? அதுபோல் ஏன் வன்னியில் நடக்கக் கூடாதென நினைத்தும் ஆனந்தராணி தயங்கிக் கொண்டிருக்கலாம்.

2006இல் மாவிலாறில் தொடங்கிய வீழ்ச்சி, சம்பூரென்றும் வாகரையென்றும் அம்பாறையென்றும் படிப்படியாக வீழ்ந்து, கிழக்கு மாகாணம் மொத்தமும் ராணுவ வசமானது. களமுனையில் நின்ற புலிகள் ஆயுதங்களைப் போட்டுவிட்டு தொப்பிகல காட்டுக்குள் ஓடினார்கள். இறுதியாக மன்னார் மாவட்டத்தையும் கைப்பற்றிய பின்னால் இன்று கிளிநொச்சியைச் சூழ ராணுவம் நிற்குகொண்டிருக்கிறது. நிறைந்த ஆயுதங்களையும், நிறைந்த படையணியையும் கொண்டிருக்கிறது அவர்களது சேனை. அப்போதும் புலிகள் சொல்கின்றார்கள், 'ஆமி கிளிநொச்சிக்கு வரட்டும் பாப்பம். பெரிய பயங்கரம் அவைக்கு காத்திருக்கு. கிளிநொச்சி அவையினர் மரணக் கிடங்கு ஆகப் போகுது' என்று.

கிளிநொச்சியில் என்ன தந்திரமிருக்கிறது? என்ன பயங்கரமிருக்கிறது? யாருக்கும் தெரியாது.

இதற்கு என்னதான் விடிவு என்பதல்ல, இதற்கு முடிவு எவ்வாறு இருக்கப் போகிறது என்பதுதான் கேள்வியாக அப்போது அனைவர் மனத்திலும் இருந்திருந்தது.

மாரி தொடங்கியிருந்தாலும் இன்னும் மூச்சாக மழை பிடிக்கத் துவங்கவில்லை. ஆங்காங்கே சேறும் சகதியுமாக இருந்தது பூமி. மாரி முடிந்த பிறகே இனி யுத்தமென்றுதான் மக்கள் எல்லோரும் நினைத்திருந்தார்கள். அது நிறைந்த ஆகவாசத்தை அவர்களுக்குத் தந்தது. ஆனால் எல்லாவற்றையும் தாண்டி அந்த மாரிக்குள் ராணுவம் அவர்கள் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்று கொண்டிருக்கிறது. இனி...?

மழைக்கான தாழ்வு மேக மூட்டத்தில் பூமியில் ஒரே வெப்ப பிரவாகம்.

பொழுது விடிந்தது. மறுபடி அது பட்டது. இரவிலே அவர்கள் தனித்தனியாயிருந்து யோசித்தார்கள். பகலிலே ஏக்கத்தோடு அசைந்து திரிந்தார்கள். விடிகிற திருநகர் அதன் பிரஜைகளில் சிலபேரையாவது காணாமலிருந்தது. பக்கத்துப் பக்கத்து வீட்டுச் சனங்கள் சொல்லிக் கொண்டும் போகவில்லை.

குணசீலன் எல்லாம் கண்டுகொண்டு இருந்தான். ஆனந்தராணியும்.

யாரும் எதிர்பார்த்திருக்காத ஒருநாள் கனகாம்பிகைக் குளத்தில் திடீரென கிபீரின் நாலு குண்டுகள் விழுந்து வெடித்தன. எத்தனை பேர் இறந்தார்கள்? எத்தனை பேர் மிஞ்சினார்கள்? எத்தனை பேர் ஆஸ்பத்திரியில்? எத்தனை பேர் அதுவும் முடியாமல்? தெரியாது.

ஒருநாள் வெளியே போய்விட்டு வந்த குணசீலன், இருண்டு வந்து பிள்ளைகள் எல்லாம் படுத்ததும் ஆனந்தராணியை கைப்பிடியில் இழுத்துக்கொண்டு போய் மூன்று பிள்ளைகளையும் காட்டி, “பார், இதுகளை” என்றான்.

மூத்தது பெரிய பிள்ளையாகிற வயது. மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்தது. அப்போதும் நுளம்பு இருந்தது. ஒன்று காலை எறிந்துவிட்டு கிடந்தது. அதற்கு கீழே நிக்கர்கூட இருக்கவில்லை. பாவைப் பிள்ளையோடு விளையாடுகிற வயது. அடுத்தது பெடியன் சந்திரன். சாரத்தால் காலிலிருந்து தலைவரை இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டு. அவள் கொண்டிருக்கும் கெடுவினதும், நிலைமை மாறுமென அவள் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையினதும் பணயங்கள்.

“நல்லாய்ப் பாத்திட்டியா? இப்ப உன்ர முடிவைச் சொல்லு. நாங்கள் என்ன செய்யப் போறம்?”

சிறிதுநேரத்தில் கண்கலங்க நின்றிருந்த ஆனந்தராணி சொன்னாள். “வெளிக்கிடும்.”

“டற்கர்ரர் பிடிக்கேலுமோ ஏலாதோ தெரியா. காலமை பாக்கப்போறன். நாளைக்கு ராத்திரி ஏலுமோ, இல்லாட்டி நாளையிண்டைக்கோ தெரியா. டற்கர்ரர் கிடைச்சோடன சாமான் ஏத்துறம். டற்கர்ரர் கிடைக்காட்டி சாமானுகளைப் போட்டு பூட்டியிட்டு நாங்கள் வெளிக்கிடும்.”

குணசீலன் அப்போதுதான் ஆனந்தராணியின் கையை விட்டான். அதுவரை அவனுக்கு அது மறந்திருந்தது. அவளாகவும் அதை இழுத்திருக்க முடியாது. அன்று அவன் நிறைய வெற்றிலை போட்டிருந்தான்.

பிறகு மனம் தணிந்திருந்த ஒருபொழுதில் அருகிலேயிருந்த ஆனந்தராணியை கேட்டான். “கனகாம்பிகைக் குளத்தில் இருக்கிற பெரியம்மா வீட்டில என்னமாதிரி?”

“அவை எங்களைமாதிரி சாமான் சக்கட்டையள் இல்லாத ஆக்கள். இத்தறுதியில அவை வெளிக்கிட்டிருப்பினம்.”

“ஒரு பெட்டை இயக்கத்திலயிருந்திட்டு வந்து இப்ப கலியாணம் முடிச்சிருக்கெல்லே?”

“அவள்தான் சங்கவி. ஒரு பிள்ளையும் இருக்கு. இயக்கத்தில இருந்தபடியா நிலமையை முந்தியே மட்டுக்கட்டியிருப்பினம். இப்ப அதுகள் பாதுகாப்பாய் எங்க இருக்குதுகளோ?”

‘ஊரும் சதமல்ல... உற்றார் சதமல்ல...’ ஏனோ ஞாபகமாயிற்று குணசீலனுக்கு.

அவ்வளவு அவலமும் ஏன் ஒரு அவசரத்தில் வந்து நின்றுகொண்டிருக்கிறது அவர்கள் முன்னால்? எப்படி அது நடந்தது? குணசீலன் எண்ணிப் பார்த்தான்.

தருமன் பகடையாடுகிறான். எதிரே சூதில் வலிய சகுனி. சகுனி கேட்கிற தானம் தருமனுக்கு விழவேயில்லை. ஒரு தரம்... இரண்டு தரம்... ஏன் அவ்வாறு ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது? தருமனுக்கு அந்த பகடையாட்டத்திற்கு முன் தேர்வு இருந்தது. ஆனால் மறுபடியும் பகடையாடவே சகுனியை அழைத்தான். அப்போது முழுவதையும் அவன் இரண்டாம் தடவையாகவும் இழக்கப் போகிறான். பகடையில் அவன் வைத்த இச்சை அப்போது பாண்டவர்களை... தன்னை... பாஞ்சாலியை... நாட்டை... நாட்டு மக்களை... எல்லாரையும், எல்லாவற்றையும் இழக்கச் செய்யப் போகிறது.

குணசீலனின் சொண்டுகள் சிவப்பாயிருந்தன. பற்களும் சிவந்துபோயிருந்தன. வெற்றிலைக்கு இட்ட புகையிலை அவனை ஏற்றிவிட்டிருக்கிறது வானத்தில். குணசீலன் பறந்தபடி சத்தமாக நினைத்தான். ‘தருமா, போடு தாயம்... தாயம் போடு. விழேல்லையோ? போச்சு... எல்லாம் போச்சு. உனக்கு தெரிவு இருந்திது, தருமா, அதை விட்டிட்டாய். இப்ப எல்லாரையும்... எல்லாத்தையும் இழக்கப் போகிறாய்.’

ஆனந்தராணி திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள். அவனது பார்வை சுவரிலிருந்த கீதா வாசகத்தில் நிலைத்திருந்தது. சுவரிலிருந்த பெரிய பிரேம்போட்ட படத்தில் அர்ச்சனனுக்கு கிருஷ்ணன் கீதோபதேசம் செய்கிற காட்சி. நெடுநெடுத்து நிற்கிற கிருஷ்ணன் முன்னால் வணங்கியபடி மண்டியிட்டிருக்கிறான் அர்ச்சனன். வாசகம் பிறக்கிறது: ‘எது நடந்ததோ அது நன்றாக நடந்தது...!’ முக்காலங்களையும் உள்ளடக்கிய வாசகங்கள் பெரிய எழுத்துக்களில் துல்லியமாய்த் தெரிந்தன. பாரதப் போர் துவங்குவதற்கான

மூல காரணத்தை அவனது மனக் கண் அதில் கண்டிருக்குமென எண்ணினாள் ஆனந்தராணி. கலையேறிய இரவுகளில் அவள் அப்படித்தான் எதையாவது சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறாள்.

‘போதும், பேசாம இருங்கோப்பா.’ பல வேளைகளில் அவள் அவனை அதட்டியிருக்கிறாள். அப்போது பேசாமலிருந்தாள், அவனது சொற்களை தானும் நினைத்தபடி.

அற்றைத் திங்களின் அவ்வெண்ணிலவு அப்போதும் காய்ந்துகொண்டிருந்தது. குன்றுகள்தான் ஒவ்வொன்றாய்ப் பறிபோய்க்கொண்டிருந்தன. மக்கள் திகிலடைந்திருந்தனர். தங்கள் கனவு ராஜ்யம் அழிந்துபோகும் நிர்க்கதி. அது மன மெய்களின் மொத்தமுமான ஸ்தம்பிதமாக இருந்தது.

உலகத் தமிழரங்கில் வெளிச்சமிடப்பட்ட நாடக மேடை தகர்ந்துகொண்டிருந்ததில் எங்கெங்கும்தான் அந்த நிர்க்கதி. ஐரோப்பாவிலும் வடஅமெரிக்காவிலும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் புலம்பெயர் தமிழ் மக்கள் வீதியிலிறங்கியிருந்தனர். 'ஷிமீஷீஜீ மீலீமீ நிமீணீஷீநீவீபீமீ' என்ற சுலோக கொடிகள் இளைஞர்கள் கையில் நிமிர்ந்து நின்றுகொண்டிருந்தன.

கிழக்கு மாகாணம் முழுவதும் ராணுவத்தின் கையில் வீழ்ந்திருந்தது. நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கருணா அம்மான் கிழக்குப் புலிகளின் பெருவலிமையுடன் பிரிந்துவிட்டாரென்று அறிந்தபோது வந்துவிழுந்த ஏக்கத்தை, வன்னியிலிருந்து சென்ற இருநூறு திறல் படைத்த அதிரடிப் புலி வீரர்களால் அவர் தோற்கடிக்கப்பட்ட செய்தி வெளிவந்து போக்கியது. இப்போது முற்று முழுதாய்த் தெரிந்தது, கருணா அம்மான் அன்று தோற்கடிக்கப்படவில்லையென.

2004இன் அந்த நிலைமையில் அவர்கள் பெரிய நம்பிக்கையினம் எதனையும் அடைந்து விடவில்லை. கிழக்கு முற்றாக பறிபோயிருந்தபோதும் அவர்கள் பெரிய மனப் பாதிப்பைக் கொண்டு விடவில்லை. ஆனால் அப்போது வன்னியின் பெரும் பகுதியும் பறிபோயிருக்கிறது. கிளிநொச்சி, மாத்தளன்,

புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு ஆகிய சில கோட்டைகளே எஞ்சியிருந்த அந்த நிலைமை அவர்களை அடிவேர்காண அதைத்தது.

ஒவ்வொரு செய்தியிலும் அதிர்ந்துகொண்டுதான் குணசீலனும், ஆனந்தராணியும் ட்ராக்ரரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர்.

மறுநாள் இரவே ட்ராக்ரர் கிடைத்தது. ஏற்றக்கூடிய சாமான்கள் ஏற்றியாகின. நகைகளை துணிகளில் நன்கு சுற்றி கவனமாக வைத்தானது. ஆனந்தராணியின் சம்மதம் கிடைத்த மறுநாள் இரவில் இராமநாதபுரத்தை நோக்கி அவர்கள் சாமான்களோடு புறப்பட்டார்கள்.

ஆனந்தராணியும் பிள்ளைகளும் முன்பகுதியில் பாதுகாப்பான ஓரிடத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். குண்டு குழிகளை ட்ராக்ரர் கடக்கும்போது பின்னால் நடந்தும், பிறகு மட்கார்ட்டில் ஏறி அமர்ந்தபடியும் வந்துகொண்டிருந்தான் குணசீலன். ட்ராக்ரரின் உறுமலும், அது கக்கிய கரும்புகையின் அளவும் இராமநாதபுரத்தைச் சென்று சேர்கின்ற நம்பிக்கையை அவன் மனத்தில் கேள்வியாக்கியிருந்தன. போய்ச் சேர்ந்தாலே போதுமென்று ஆனந்தராணி எண்ணியிருக்கலாம்.

இரணைமடுக்குள பாதையில் சென்று, வட்டக்கச்சிப் பக்கமாய் திரும்பி, இராமநாதபுரத்தை நோக்கி அவர்கள் பயணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கே உறவினர் ஒருவர் வீட்டில் சாமான்களை வைத்துவிட்டு தங்களை விதி அனுப்பும் இடத்துக்கு அவர்கள் செல்வார்கள். உறவினர் ஒருவேளை ஏற்கனவே இடம்பெயர்ந்திருந்தால்...? தீர்மானமாய் எதைச் சொல்லவும் முடியாது. ‘அப்ப பாத்துக் கொள்ளுவம்’ என்பது குணசீலனின் எண்ணமாக இருந்தது.

விடிபொழுதில் இருந்தாற்போலிருந்து சொன்னாள் ஆனந்தராணி. “நேற்றைக்கு வருஷப் பிறப்பு. ஒருதருமே நினைக்கேல்ல.” அது அவளுள் கொஞ்சம் நிம்மதி செறிந்துவிட்டதின் சாட்சியாகவிருந்தது. ஞாபகத்தில் நிலைக்கக்கூடிய நாள்தான். குடாநாட்டிலிருந்து எல்லாம் இழந்து வந்தவர்கள் ஓரளவு வீடு வாசலென நிலைபேறடைகிற சமயத்தில் அதையும் துறந்து செல்லுதலென்பது ஞாபகத்தின் உச்சமேறக்கூடிய நாள்தான். பிறகு எதை நினைத்தாளோ, அவளிடமிருந்து ஒரு கேள்வி பிறந்தது. “யேசப்பா பிறந்த அந்த முதலாம் தேதியில் உலகம் எப்பிடியப்பா இருந்திருக்கும்?”

அந்தச் சூழ்நிலையில் அப்படியான ஒரு கேள்விக்காக அவன் வேறுவேளைகளில் சினத்திருப்பான். ஏன் அந்தக் கேள்வியை கேட்டாளென்று அனுமானிக்க முடியாதிருந்த நிலையிலும் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னான். “அப்பவும் சண்டை இருந்தது... கலகம் இருந்தது... அவலம் இருந்தது... இடப்பெயர்வு இருந்தது... பயமும் பசியும் தண்ணிவிடாயும் எல்லாம் இருந்தது.”

பாதையில் இறக்கிய சாமான்களோடு சிலர் அமர்ந்திருந்தார்கள். சிலர் சாமான்கள் ஏற்றிய வண்டிகள் லாண்ட் ரோவர்களில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் சைக்கிள்களில், இன்னும் சிலர் கால்நடைகளில் சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் இராமநாதபுரத்தை அடைந்தனர்.

“வருஷத்துக்கு அடுத்த நாளில் என்ன விசேஷம்மா?”
 ட்ராக்கரிலிருந்து இறங்கியபோது மூத்தவள் தாயைக் கேட்டாள்.
 “இந்தக் கரச்சலுகளுக்குள்ள இதை நான் அயர்த்துப் போனன், செல்லம். இண்டைக்கு உன்ர பிறந்தநாளெல்லே!” என்று மகளை அணைத்தாள் ஆனந்தராணி. குணசீலன் எட்டி அவளது தலையை மட்டும் தடவிவிட்டான். வாழ்த்து, பரிசு எல்லாம் உள்ளடங்கிய ஒரு தடவல்.

அது இன்னொரு முக்கியமான நாளென்று பின்னர் தெரியவந்தது. உறவினர் வீட்டிலே சொன்னார்கள். “கிளிநொச்சியைவிட்டு இயக்கம் வெளிக்கிட்டிட்டுது.”

ஆனந்தராணி திடுக்கிட்டாள். “அப்ப... கிளிநொச்சிச் சனம்...?”

“கூடவே அள்ளப்பட்டு போகுதுகளாம் புதுக்குடியிருப்புக்கு.”

“மாதாவே!”

ஆனந்தராணியின் அந்த அவலக் குரல் சனங்களையா, தனது வீட்டையா நினைத்தென குணசீலனுக்குத் தெரியாதிருந்தது.

சீறிது காலத்திற்கு முன் வீடுகளில் வாழ்க்கை அரிதாகவேனும் இருந்துகொண்டிருந்தது. வலிந்து கொண்ட சிறிது நம்பிக்கை இருந்தது. ஆனால் கிளிநொச்சியைவிட்டு இயக்கம் வெளியேறிவிட்டதென்ற நிச்சயமான தகவலில் அவர்களது சகல நம்பிக்கைகளும் நசித்துப் போயிருந்தன. கிளிநொச்சி வீழ்ந்ததென்பது ஒரு நகரின் வீழ்ச்சியல்ல. அது தமிழீழமென்ற கனவுலகின் தலைநகரது வீழ்ச்சியாகவே இருந்தது. நம்பிக்கை இருந்த காலத்தில் தமிழீழம் நின்றிருந்த இடத்தில், அப்போது எதுவித நம்பிக்கையுமற்ற வெறுமை நின்றுகொண்டிருந்தது. அது நாளையென்ற கேள்விக்குறியாய் வளைந்திருந்தது.

இராமநாதபுரத்தில் ஆட்களற்ற வீடொன்றில் ஒண்டிக்கொண்டிருந்த சாமிக்கு, அன்றைக்கு குப்பி விளக்கைக் கொளுத்துகிற எண்ணம் இருக்கவில்லை. கொளுத்தினால் ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேல் எரிந்துவிட அதற்குள் எண்ணெயும் இருந்திருக்கவில்லை.

மூலையில் கிடந்த பதர் மூட்டையில் படுத்திருந்த பூஸி எழுந்து அவரருகே வந்தது. முதுகை வளைத்து முறித்தபடி நின்றது. சாமியிடம் உணவை எதிர்பார்க்கிற பழக்கமேதும் அதனிடம் இல்லை. அது தனது உணவைத் தானே தேடுகிற பூஸி. பக்கத்தில் நின்றுவிட்டு திண்ணையிலிருந்து இறங்கி எங்கோ போய் மறைந்தது.

தெருவில் பேச்சுச் சத்தம் கேட்டது. என்ன பேசியிருப்பார்கள்? என்ன நடக்கும், எங்க போக, என்ன செய்ய என்பதாகத்தானே பேச்சுகள் அப்போது இருந்துகொண்டிருந்தன? அப்போது யாரோ ஒருவரின் குரல் தெளிவாக எழுந்தது. “விரோதி வருஷம் இன்னும் பிறக்கேல்ல. அதுக்குள்ளே இந்தளவு அல்லோலகல்லோலம் வந்திருக்கு. வருஷம் பிறந்தாப் பிறகு என்னமாதிரி இருக்குமோ?”

சாமிக்கு அந்த அவலம் இல்லை. அவ்வாறான அனுபவத்தை அல்லது அவலத்தை எதிர்கொள்ள அவர் முப்பது வருஷங்களாகத் தயாராகியிருந்தார். அப்போது நடப்பதையும், இனி நடக்கப் போவதையும் அவர் தீர்மானித்துவிட்டிருந்தவர். வாழ்க்கைக்கு ஒரு வாய்ப்பாடு இருப்பதுபோல அரசியலிலுமுண்டு. அது மேலே மேலேயென்று போகிற உயர்வு பற்றிய கணிதம். அதையே 'அஃதிருந்து ஊக்குதல்' என இலக்கியம் சொல்லியது. அளவெல்லை பற்றியதுதான் அதுவும். அந்த தரவுகளின் மூலம் அவர் கண்டடைந்த தெளிவினால் அடைந்தது அது.

அந்த அறிவைத்தான் இரண்டாயிரத்து ஐந்தாம் ஆண்டில் அவர் ஒரு கடிதமாய் எழுதினார். அதை, தலைவர், மேதகு வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம், வன்னி என்று மேல்விலாசமிட்டு அனுப்பினார். பின்புறத்தில் கே.பி.எம்.முதலி, தம்பலகாமம் என அனுப்புநரின் விலாசத்தை எழுதவும் அவர் தவறவில்லை.

போன தடவை தம்பலகாமம் போனபோது சீவலி சந்ரசேகர சுகதேகியாய் இருந்தாள். கமலா பெர்னாந்தோபிள்ளை காலமாகியிருந்தாள். முன்புதான் அவரைக் கண்டு சீவலி அழுதாள். அப்போது சிரித்துக் கொண்டு வரவேற்றாள். வயது ஒருவரை காம, குரோதங்களிலிருந்து விலக்கி வைக்கிறது. பெரும்பாலான சமயங்களிலும். அங்கே அவள் இருக்கும்வரை அவரது விலாசத்துக்கான இடமொன்று என்றும் இருந்து கொண்டிருக்கும்.

தன்னை ஒரு சூன்யத்திலிருந்து மீட்டெடுக்க அவர் பிரக்ஞையோடு செய்த முயற்சிதான் அந்த எழுத்து. இருளுக்கும் வெளிச்சத்துக்கும், பிரக்ஞைக்கும் சித்தசுவாதீனத்துக்கும் இடையிலான புள்ளி மறைகிற நிலையில், ஓர் ஆவேசத்தில்போல் அவர் அதைத்தான் செய்தார். அது அவரது மனச் சமநிலையைப் பாதுகாத்துக் கொடுத்தது.

ஒரு வலிப்புபோல அந்த மனநிலைக் கொதிப்பு திகைந்து மனத்தை உலுப்பிய பின்னால், அதன் மூலம்பற்றி அவர் எண்ணிப் பார்த்திருக்கிறார். அப்பொழுது இருட்டில் ஒரு புள்ளியாய் அவருக்குத் தெரிகிறது, தம்பலகாமத்தில் வந்த 1977இன் இனக்கலவரமும், உச்சபட்ச மரண பயத்தில் உயிருறைந்து கட்டிலுக்கடியில் கரந்திருந்த இரண்டு நாள்களினதும் காலம். சலமல உபாதையும், அவற்றின் வீச்சமுமாய் அந்த பழைய மரத் தளவாடங்கள் போட்டுவைத்திருந்த பூட்டிய அறையில் கிடந்து

அவர் அனுபவித்தது நரகம். அவர் அதிலிருந்து மீண்டு மேலுமொரு மரண யாத்திரையில் வடக்கே ஓடிவந்து சேர்ந்தார்தான். ஆனாலும் எந்தவகையிலும் 1977இன் அந்த நாள்களும் அவை அவர் மனத்தில் விழுத்திய புள்ளியும் அவருக்கு மறக்கவில்லை.

போராட்டமும் அழிவுகளும் அவருக்கு அங்கேயிருந்துதான் தொடங்கின. தனிப்பட்ட வாழ்வின் அவலங்கள் அந்த அழிவை இரட்டிப்பாய், மும்மடங்காய் வெகுப்பித்தன. 1980இல் அல்வாயைவிட்டு ஒரு இரவு நேரத்தில் கிளம்பியபோது அவர் தேர்ந்திருந்த கறுப்புடை அவரது மனத்தின் அடையாளமாய் இருந்தது. மனத்தை மூடிய இருளின் அடையாளம். அன்றுவரை அந்த அடையாளத்தை அவர் மாற்றவில்லை.

அன்றிலிருந்து ஜனாதிபதிக்கு, பிரதம மந்திரிக்கு, உள்துறை அமைச்சருக்கு என அவர் கடிதங்கள் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். பின்னால் அன்ரன் பாலசிங்கத்துக்கு, 2004இன் பின்னால் கருணா அம்மானுக்கு, டக்ளஸ் தேவானந்தாவுக்கு, ஒருபோது இரா.சம்பந்தனுக்கும் அவர் கடிதம் எழுதினார். யுத்த நிறுத்த கண்காணிப்பு குழுவுக்கு, சமாதான பேச்சுவார்த்தையை முன்னெடுத்த நோர்வே அமைச்சகத்துக்கு எழுதினார். 25-30 பக்கங்களில் எழுதினார். அவருக்கு குறைய எழுத தெரிந்திருக்கவில்லை. அவர்களுக்கு நல்ல பிரிட்டிஷ் ஆங்கிலத்தில் எழுத அவருக்கு கல்வியிருந்தது. 2006இல் அவர் வே.பிரபாகரனுக்கு எழுதிய கடிதம்தான் கடைசியானது. அதன் பின்னர் அவர் யாருக்குமே எழுதியதில்லை. எழுதினார் தன் மனத்துக்குள்ளாக. அனுப்பினார் தன் மனத்துக்குள்ளாக. மீட்சி அந்தவகையில் அவருக்கு வசப்பட்டது.

முகவரிதாரர் அதை வாசிக்கவேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார். ஆனால் அது கட்டாயமில்லை. முகவரியில்லாமல், யாருக்கோ எழுதிய ஒன்றோ இரண்டு கடிதங்கள் உறை ஒட்டிய நிலையில், கசங்கிப்போய் இன்னும் அவரது பையின் அடியில் கிடக்கின்றன. அது அவரது கவனத்திலுமில்லை. எழுதுவதற்கு அதை அனுப்பவேண்டும் என்கிற முன்நிபந்தனையில்லை.

1977இன் மரணத்தின் உறைபயத்திலிருந்து ஓடிவந்தவர் இப்போது அதை அரவணைத்து நடந்து திரிகிறார். என்றும் அருகிலிருந்ததும்தான் அது. தன்னுடன் கூடப் பயணித்துவரும் மரணத்தை அவர் கண்டபடியே இருக்கிறார். அது எல்லோருடனும்போலத்தான் அவருடனும் பயணிக்கிறது. சாமி அதை அலட்டிக் கொள்வதில்லை.

அது மனிதன் பிறந்த காலத்திலிருந்து அவன்கூட இருப்பது, அது எங்கிருந்தோ தருணம் பார்த்திருந்து இறங்கி வந்ததில்லை, கூடவிருந்து அவனது உணவில் பங்கெடுத்து வளர்ந்து பெருக்கிறது, என்றைக்கு மனிதனைவிட வளர்கிறதோ அன்றைக்கு அது அவனைக் கவ்வுகிறது. இறப்பு அவ்வாறே நிகழ்கிறதென்ற தரிசனம் பெற்றவர் சாமி.

இதை சாமிபோல் முன்பேயும் பலர் புரிந்திருந்தார்கள். அதனால்தான் பூஜ்யத்துடனான கணிதம் காணப்பட்டது. அதுவே பிறந்தநாளின் கணிப்பிலும் செயல்படுகிறது. உடனிருக்கும் மரணத்தை இழுத்துக்கொண்டு ஒரு வருஷம் வாழ்ந்த பிறகுதான் முதலாவது பிறந்தநாள் கொண்டாடப்படுகிறது. அதுபோல ஐம்பது வருஷங்களை வாழ்ந்த பிறகுதான் ஐம்பதாவது பிறந்தநாள் கொண்டாடப்பட முடியும். பூர்த்தியின் பின்னரே விழா. அது நிச்சயமாக அருகிலிருந்து கவ்வ தருணம் பார்த்திருந்த மரணத்தை அத்தனை வருஷங்களில் கடந்துசென்றதின் அர்த்தமான விழாதான். அதனால்தான் வாழும் கணங்களில் இந்த உலகத்தின் மூடிகளை விலக்கி உண்மையைக் காணும் தவனம் அவரில் மிகையாக இருந்திருந்தது. அவ்வாறு கண்டதே அவர் எழுத்திலும் வந்தது.

அவரது எண்ண வெளிப்பாடு மொழியின் வரிவடிவமான எழுத்தாக இருந்தது. காலகாலமாய் நிலைத்து நிற்கக்கூடிய எழுத்து. இலக்கியமாகிய, வரலாறாகிய, புராணங்கள் இதிகாசங்களாகிய எழுத்து. அவர் எழுத்தின் ஒலி வடிவத்தை பிரயோகிக்கும் வசதியீனராய் இருந்தார். அவரது குணவியல்புக்கும் அது ஒத்துவரவில்லை. அவரது மனநிலையை கிறேக்கு, பிறழ்வென எண்ணியிருந்த வகையில் சக மனிதர்கள் அவரை அணுகவுமில்லை.

அந்த அவரின் உன்னிப்பு வாழ்வின் பல தரிசனங்களைக் கண்டடைய உதவியது. போலவே நிகழ்காலத்தின் இருட்டுக்குள் நடந்த சம்பவங்களின் மூலத்தைக் காட்டி, வருங்காலத்தை எச்சரிக்கையுமாக்கியது. அவர் இப்படி நடக்குமென பலருக்கு எழுதியவை அப்படியே நடந்திருந்தன. அதை வாசிக்க நேர்ந்திராவிட்டால் நஷ்டம் அவர்களுக்குத்தான்.

அவர் அலைந்துகொண்டிருந்ததுகூட நிகழ்வுகளைத் தேடித்தானே?

மனிதர்களின் கண்கள், முகங்கள், நடத்தைகள் மூலம் அவர்களின் அகத்தின் இருள் கண்டார் சாமி. வனமறுத்து ஊடாடிய பலரின் இரகசியங்கள் அவருக்கு அவ்வாறுதான் தெரிந்திருந்தன. எவ்வளவு

பயங்கரங்களை அந்த இரகசியங்கள் விளைக்கக் கூடியனவாய் இருந்தன! 2006இல் மேதகுவுக்கு அவர் எழுதிய கடிதம் ஒரு பெரும் இரகசியத்தை திறந்து காட்டிய எழுத்துக்களால் நிரவியிருந்தது.

அது அவர் வனமறிந்த காலத்திய கதை. மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக 2006இல் அது நிகழ்ந்திருந்தது.

அது வைகாசி மாதமாக இருந்தது. வளர்பிறைக் கால பெரிய நிலா பூரண நெருங்குவதைத் தெரிவித்தது.

பெருநிலாக் கண்ட சாமிக்கு வற்றாப்பளை கண்ணகை அம்மன் கோவிலில் பொங்கல் உடனடியாக ஞாபகமாயிற்று. அது அவருக்கு நீண்ட காலம் எதிர்பார்த்திருந்த முள்ளிக் கிழவியின் கதை கேட்டலுக்கான வாய்ப்பாகத் தெரிந்தது. அந்தத் தடவையிலாவது அவர் ஒரு கதை அவளிடம் கேட்கவேண்டும். சாமி பையை எடுத்தார். பெருவழி நடந்தார்.

அவர் வற்றாப்பளையை அடைந்தபோது அன்றுதான் வெயிலின் கொதி அடங்காத பகலில் பொங்கல் முடிந்திருந்தது. இன்னும் வெய்யில் தாழாதிருந்ததில் சனங்கள் நிழல்களில் ஒதுங்கி சோர்ந்திருந்தனர்.

முள்ளிக் கிழவி முந்திய தினங்களில் அங்கே வந்திருந்தாளா, அன்றைக்கு அவள் அங்கே கதை விரிக்கும் வாய்ப்பிருக்கிறதா என்ற விசாரிப்பில் கிடைத்த பதில் அவரை உற்சாகப் படுத்தவில்லை. அவள் விரும்பியபோது வருவாள் என்றார் கடை வைத்திருந்த மனிதர். அங்கே தொடர்ந்திருப்பதில் நன்மையில்லை, எங்காவது போய் அலைந்துவிட்டு வரலாமென சாமிக்கு எண்ணம் வந்தது. எதற்கும் வெய்யில் தணியவேண்டும். அவர் ஒரு முதிர் மருத மர நிழலின் கீழே போயிருந்தார்.

அவரைக் காணாத, அவர் கண்ட இரண்டு கண்கள் அவரது கவனத்தை அப்போது கவர்ந்தன. மேலே அவர் வெளியே அலைந்து வருகிற எண்ணத்தை மறந்தார். அந்தக் கண்களை அவர் அறியவேண்டும்.

அவருக்கு எதிரேயிருந்த மரத்தடியில் ஒரு குடும்பம் தங்கியிருந்தது. தாயாக இருக்கக்கூடிய ஒரு முதியவள். அவளது பிள்ளைகளாக இருக்கக்கூடிய இரண்டு பெண்களும், ஒரு ஆணும். மூத்தவளின் பிள்ளைகளாகத் தோன்றிய இரண்டு சின்னதுகள். இரண்டாவது பெண்ணின் குழந்தை மடியிலிருந்தது. அவளது கணவனாகத்

தென்பட்ட ஒரு வாலிபன் அவளருகே இருந்தான். முதியவளின் மகனாக அவளுக்குப் பின்னால் இருந்தவனுக்கு பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வயதிருக்கலாம்.

பொங்கியிருந்தார்கள் என்பதை பொங்கல் பாளை அருகிருந்து சொல்லிக்கொண்டு இருந்தது. ஒரு நேர்த்தி அல்லது வருஷாந்திர அம்மன் கைங்கர்யம் பூர்த்தியான நிறைவு அவர்களது முகங்களில் இறைந்திருந்தது. அந்த இளைஞனிடத்தில் அவை இருக்கவில்லையென்பதை அவர் கவனித்தார். அந்தக் கண்களின் பரபரப்பு, அவ்வப்பொழுது அவன் அவர்களது கேலி கிண்டல்களுக்கு சேர்ந்து சிரித்திருந்தாலும், மனம் அங்கே இல்லையென்பதை அவனது கண்களின் பரபரப்பு அவருக்குச் சொல்லியது.

தனது ஏதோவொரு காரியம் தாமதப்படுவதான பரபரப்புத்தான் அவனில் இருந்ததென சாமி எண்ணினார். அவர்களுக்குத் தெரியாத ஒரு காரியமாக இருக்குமெனில், அது அவன் மட்டுமறிந்த ஒரு ரகசியமாகவே இருக்கமுடியும்.

அவன் சராசரியைவிட உயரமானவனாக இருந்தான். வெய்யிலில் கறுத்த மேனியனாக இருந்தான். காலநிலைகளைப் பொருட்படுத்தாது ஊரடித்த உடம்பென்று கட்டுறுதி சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. குழந்தை அவ்வப்போது அவனில் தாவிடது. எடுக்கி மடியில் வைத்திருக்க, மறுபடி தாவி தாயிடம் சென்றது. அதனால் வெளிக்காட்டாத ஒரு எரிச்சலையும் அவன் தன்னுள் கொண்டிருந்தான்.

வன்னியிலுள்ள ஒரு சாதாரண கூலி விவசாயக் குடும்பமாக அது இருக்க முடியும். அவர்களின் கலகலவென்ற சிரிப்பும், சத்தமான பேச்சும் கிராமிய நாகரீகம் கொண்டவர்களென்பதை தெளிவாகவே காட்டியது. அதன் மொழி, வெளிப்பட வாழ்தலின் கூறாயிருந்தது. அது வன்னியின் மொழி. அதில் அவர் அவதானித்த விஷயம், அவை அந்த உயரியிடத்தில் காணப்படவில்லை என்பது.

அது மேலும் அவரை அக்கறைப்படுத்தியது.

அவனது கதையை அவர் அடுக்க முற்பட்டார்.

அவர்கள் பொங்கல் முடிய அன்று மாலையே திரும்புவதற்கு திட்டமிட்டிருந்தார்கள். பின்னர் எப்படியோ இரவை அங்கே தங்கி

மறுநாள் காலையில் புறப்படுவதென்று தீர்மானமாகியிருக்கிறது. அவனுக்கிருந்த அவசர காரியம் அவனை அந்தரப்பட வைத்தாலும், மற்றவர்களின் அபிப்பிராயத்துக்கு மாறாக எதையும் சொல்லமுடியாதவனாக அவன் இருந்தான். அவர்களின் முடிவிலிருந்து தன்னை மீட்டெடுக்கும் வலு இல்லாதவனாகவும் அவன் இருந்தான். அது அவர்களிலே அவன் தங்கியிருந்தான் என்பதை அர்த்தப்படுத்தியது.

இவ்வளவும்கொண்டு அவரால் இன்னொரு முக்கியமான அம்சத்தை அனுமானிக்க முடிந்தது. அவன் அவ்வூர்க்காரன் இல்லை. அயலூர்க்காரனெனினும், அந்த அடையாளத்தை அவன் வெளியிலே காட்ட பிரியப்படாதிருக்கிறான். அவர்களது அடையாளத்துக்குள் தன்னை மறைப்பது அவனுக்கு மிகுந்த சிலாக்கியமாய் இருக்கிறது. அது அவனது காரியத்தின் சாத்தியத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது. ஆக... அவன் ஒரு ரகசியத்துள் இறங்கியிருக்கிறான். அது ரகசியத்துள் நடத்தும் ஒரு சதியே. அச்சதியும் ஒரு பின்னலாய் பெரும் பரப்பில் விரிந்திருக்கிறது.

அது உண்மையாக இல்லாமல்கூட இருக்கலாம். அவனது கண்களிலிருந்து அவர் திரட்டிய கதை அதுதான். அவர் அதை நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

கோவில் முன் வாசல் பூட்டியானது.

இரவு விழுந்தது.

பந்த வெளிச்சங்களும், எண்ணெய் விளக்குகளும் கண்ணகி அம்மனின் கண்களாய் தகதகவென சுடர் விரித்துக் கொண்டிருந்தன. நிலவும் ஒரு பந்தமாய் மேலேயிருந்து அலைக்கழியாச் சுடர் கிளர்த்தியது. நெற்றி நிறைந்த விபூதியும் சந்தனமுமாய் இருந்த முதியவளின் கண்களில் பரவசம் மினுங்கித் தெரிந்தது.

நேரஞ்செல்லச் செல்ல குளிர்மை காற்றில் ஏறத் துவங்கியது. சிரிப்பு கதையாகி, அதுவும் அடங்கி வந்தது நிலா சரிய. துண்டுகளையும், துவாய்களையும் விரித்துக்கொண்டு அவர்கள் படுத்தனர்.

சாமி மரத்தோடு சாய்ந்த நிலையில் காத்திருந்தார்.

விடியல் தெரிய எழுந்தவர்கள் வெய்யிலுக்கு முன்னர் வீடு சேர்கிற அவசரத்தில் புறப்பட்டனர். உயரியிடம் சைக்கிள் இருந்திருந்தது. பின்னால் தன் மனைவியையும் குழந்தையையும், முன்னால்

மூத்தவளின் இரண்டு குழந்தைகளையும் ஏற்றிய பின், அவர்களை வீட்டில் இறக்கிவிட்டு வந்து மற்றவர்களை ஏற்றிச் செல்வதாகச் சொல்லிக்கொண்டு விரைவாய் சைக்கிளை மிதித்தான்.

அந்தக் குடும்பத்தை பின்தொடர தயாரான சாமி, புறப்பட தயாராகியவர்களிடம் கேட்டார்: “நீங்கள் இந்தப் பக்கம்தானோ?”

“இஞ்ச முள்ளியவளையில் சைவப் பள்ளிக்குடத்தடி, சாமி” என்றாள் முதியவள்.

சாமி வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினார். உயரி திரும்ப வந்து மற்ற மூவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு போவதற்குள் அவர் சைவப் பள்ளிக்கூடத்தை அடையவேண்டும். அவருக்கு அதிர்ஷ்டமிருந்தது. பின்னால் வந்த ஒரு ட்ராக்டர்காரன் அவரது முதுமைக்கு ஓரிடமளித்தான். பெட்டியில் குலுங்கிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்த சாமி, சைவப் பள்ளிக்கூடத்தடியில் இறங்கினார்.

சிறிதுநேரத்தில் உயரி மீதிப்பேரை ஏற்றிக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தான்.

உள்ளே சென்றவன் இரண்டு மணியளவில் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டான். பயணத்தை எவ்வாறு செய்ய தீர்மானித்திருந்தானோ? ஆனால் சைக்கிள் கொண்டு வரவில்லை. நடையிலே அவனது பயணம் தொடங்கியது. தளர்வுறா மனத்தோடு சாமி பின்தொடர்ந்தார்.

ஒரு கிமீவரை நடந்ததும் பின்னும் முன்னும் பார்த்துவிட்டு அவதானமாய் காட்டுக்குள் இறங்கினான் உயரி. அது மாங்குளம் காட்டை வவுனியாவோடு இணைத்துக்கொண்டு கிடந்த பெருங்கானம். அது வவுனியாவை சுழன்று சென்றால் அனுராதபுரக் காடாக விரிந்தது. தொப்பிகல காட்டுக்கும் அங்கிருந்து தொடுப்பிருந்தது. தென்னிலங்கைவரை நெடித்துக் கிடந்த வனப் பரப்பு அது.

பின்னால் பார்வையெட்டிய தூரத்தில் வந்துகொண்டிருந்த சாமி அதைக் கண்டார். அவன் வனம் புகுந்த மய்யம் கண்டு தானும் அதனுள்ளே நுழைந்தார்.

அந்த வழிபோல் அப்பெருங்கானத்தில் பல வழிகளை பலமுறை கடந்திருக்கிறார் சாமி. அப்போது இயக்கத்தின் ஊடாட்டம் நிறைய இருந்திருந்தது. இரண்டு தடவைகள் அவரை எதிர்கொண்டு

அவரைக் கேள்விக்கும் உட்படுத்தியிருந்தார்கள். 'சாமி தவஞ்செய்யப் போகுதோ?' என்று கேலியாகத்தான் அந்த விசாரணை ஆரம்பித்தது.

அதற்கு அவர், 'என் தவம் கலைத்த அப்சரஸ் இங்கேதான் போய் மறைந்தாள். தேடிக் கண்டு சாபமிட போகிறேன்' என்றார் அவர்களது மொழியிலேயே.

'ரம்பையாய் இருந்தால் எரித்துவிடாதீர், சாமி. என்னை அணங்காய் வருத்துபவள் அவள்தான். கண்டால் இயக்கத்திலுள்ள கதிரவன் காடெல்லாம் திரிந்து உன்னைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான், காத்திருக்கிறான் என்ற தகவலை அவளிடம் சொல்ல வேணும்.' சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான் அந்த இளைஞன்.

'நல்லது. அதுவே உமது பிணிக்கு மருந்தெனின் அவ்வண்ணமே ஆகட்டும்.'

முன்பும் வனம் இரகசியங்களைக் கொண்டிருந்தது. அதற்கான இரகசியங்கள் அவை. பின்னால் துவராடை இல்லாத பிக்குகளும், ராணுவ உடம்பில் சாதாரண உடையணிந்தவர்களும், ஏதேதோ இயக்கத்தைச் சேர்ந்த ஆயுததாரிகளும் திரிந்தபடி இருந்தார்கள். முந்திய காலங்களில் வனம் தன் வழியென்ற ஒன்றையே இரகசியமாய்க் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அப்போதோ வழிகளே பல இரகசியங்களைக் கொண்டிருந்தன.

சூரியன் செம்மஞ்சள் நிறைமடைகிற நேரத்தில் மறுபடி அந்த உயரியை அவனறிந்திருக்கக் கூடிய வேறு சிலரோடு தூரத்தில் சாமி கண்டார்.

அது ஒரு சந்திப்பு. இரண்டு திசைகளிலிருந்து ஊர்ந்து வந்து வனத்துள் செய்த ரகசிய சந்திப்பு. சந்திப்பே ரகசியமானதெனில் அவர்கள் பரிமாறிக் கொண்ட விஷயங்கள் எத்தகைய ரகசியமாய் இருந்திருக்க வேண்டும்! அத்தகைய ரகசியம் எத்தனை பயங்கரம் நிறைந்ததாய் இருக்கக் கூடும்!

சாமியின் கறுப்புடை அவர் மறைந்திருக்க அணுகூலம் செய்தது. அவர்கள் யாரும் அவரைக் கண்டிருக்கவில்லை. மேலே அணுகமுடியாத ஓரெல்லையில் சாமி தன்னை நிலைநாட்டினார். அது சொற்கள் தடங்குப்பட்டு வந்தாலும் சிலவற்றையேனும் கேட்கக்கூடிய தூரமாகவிருந்தது. கிளி பாதர்... கிளைமோர்...

மிதிவெடிகள்... விதைப்பு ஆரம்பம் போன்ற சில முன்பின் தொடர்பறுந்த சொற்களைக் கேட்டார் சாமி.

அப்போதும் ஊகம்தான். ஆயினும் வெகு சாத்தியமான ஊகமாய் இருந்தது அது. உயரியும் மற்றவர்களும் ராணுவத்தின் கீழியங்கும் துணைக் குழுவினைச் சார்ந்தவர்கள். உயரி குடிமனைக்குள் ஊடுருவி, அங்கே ஒரு பெண்ணை மணந்து சாதாரணன்போல் ஒழுகி, வன்னியில் புலிகளின் நடமாட்டத்தை மற்றும் அரசியல் சார்ந்தோரின் அடையாளத்தை காட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறான். ஆழ ஊடுருவித் தாக்கும் படையணியால் பலபேர் குறிவைக்கப்பட்டது அவ்வாறாகவே நடந்திருக்கிறது. எல்லைக் காவலுக்கு வரும் கணவர்களினதும், தகப்பன்களினதும் மரணங்கள் அவர்களால் விளைகின்றன.

அதற்கு மேலே, கீழே இல்லை.

அவரது முதிர்ந்த தேகம் நடுங்கியது.

வெளியிலிருந்தபடி தகவல்களை உள்வெடுப்பது ஒன்று. அது எந்தப் போர்க் காலத்திலும் நடைபெறக் கூடியதான சம்பவமே. ஆனால் உளவாளிகளே ஊடுருவி உள்ளுறைந்திருப்பின் அது மகத்தான சேதத்தை விளைக்கக் கூடியது. அது ஒரு துரோகத்தின் மேல் நிகழ்த்தப்படுகிறது. அதில் முக்கிய பாத்திரத்தை உயரி வகித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

சாமிக்கு இனி அங்கே வேலையில்லை. இனி அந்த இடம் அவருக்கு ஆபத்தும். அங்கிருந்து அவசரமாய்த் திரும்பியவர் இருண்டுவிட்ட பொழுதில் மாங்குளம்- முல்லைத்தீவு பாதையில் ஏறினார்.

இடையில் சில தொண்டு நிறுவனங்களின் வாகனங்களையும் இயக்க வாகனங்களையும் எதிர்ப்பட்டார். தோளிலே பை, நீண்டு தொங்கும் வெண் தலைமுடி, நீண்ட வெண் தாடி.. அதுதானே சராசரியான ஒரு சந்நியாசியின் கோலம்! அவரது பயணத்துக்கு விக்னமேதும் ஏற்படவில்லை. சைவப் பள்ளிக்கூடத்தடியில் ஒரு பூட்டிய கடையின் திண்ணையில் போய் அமர்ந்தார்.

மறுநாள் பத்து மணிக்கு மேலேதான் எழும்பினார் சாமி. உயரி வீட்டிலேயே சென்று தண்ணீர் கேட்டார்.

“எங்கயெங்கயோ அலையிறியள். இந்த வயசில இதெல்லாம் என்னத்துக்கு, சாமி? இருங்கோ. கஞ்சி அடுப்பில, ஒரு வாய் குடிச்சிட்டுப் போகலாம்” என்றாள் அந்த வீட்டு முதியவள்.

அந்தக் குடும்பத்தைப்பற்றி பல விஷயங்களை அறிந்தார் சாமி. பூநகரிச் சமரில் ஒரு காலையிழந்து அப்போது நிதர்சனத்தில் இருக்கும் ஞானசேகரன், இயக்கத்துக்கு வாகனமோட்டும் தனபாலன், கூலித் தொழிலாளியான பிரியன், பள்ளி செல்லும் கணநாதன் என எல்லாம் தெரிந்தார்.

இரண்டு மணியளவில் கிளிநொச்சி போக மாங்குளமூடாக தமிழீழ போக்குவரத்துக் கழகத்தின் பஸ் சேவை இருப்பதறிந்து மகிழ்ச்சியோடு புறப்பட்டார் சாமி.

இதெல்லாம் அவரின் உன்னிப்பான கவனத்தின் விளைவல்லவா? அன்று கிளிநொச்சி திரும்பியதும் இரவிரவாய் அவர் எழுதியதுதான் மேதகுவுக்கான அவரது 25-30 பக்க கடிதம். இன்றைக்கு கிளிநொச்சி பறிபோயிருந்த நிலையில் அவருக்குத் தெரிந்தது, அவரது கடிதம் விலாசதாரர் கையைச் சென்றடையவில்லையென்று.

வெளியே தெருவில் கேட்ட பேச்சரவம் அடங்கியிருந்தது.

அப்போது மரங்களில், கூரையில் மழை சடசடத்து வீழ்ந்தது.

அவர் சற்று ஓய்வுக்காய் தன்னை நிலத்தில் சரித்தார்.

பூனி அவசரமாக உள்ளே பாய்ந்து வந்து தன்னைச் சிலுப்பி மழைநீரை உதறியது. பின் தொனியெழுப்பி தன் வரவைக் காட்டிக்கொண்டு சப்பட்டை நெல் மூட்டைகளில் மறுபடி ஏறியது.

விடிகாலையில் படலைகளில் எழுந்த சந்தடியில் சாமி கண்விழித்தார். இன்னும் இருட்டு கலையாத கடை யாமம். சிலர் அவரிருந்த வீட்டுப் படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தனர். அவர்களது கைகளில் கம்புகள் இருந்தன. பிரதீபன் உபயோகித்ததைவிட மொத்தமாய், நீண்டதாய் அவை. “வெளிக்கிட்டுங்கோ... எடுக்கிறதகளை கெதியா எடுங்கோ... பின்னால் ஆமி வந்திட்டான்... எப்ப ஷெல் விழுந்து வெடிக்குமோ தெரியா... ம்... கெதியாய்...”

சாமி காலைக் காட்டி, “ஏலாதப்பன்... நடக்க கிடக்க ஏலாமல் இருக்கிறன்... நான் இப்பிடியே இதில ஒதுங்கியிருறேனே...”

சளார்... சளாரென நீண்ட கம்பு பேசியது. சாமி பதைத்தெழுந்து பையைத் தூக்கினார். அதுபோல் வேறிடங்களிலும் அந்த சளார் சத்தங்கள் எழுந்தன. சாமி சுறுக்கென வெளியே வந்தார். இருவர் மூவராய்... குடும்பம் குடும்பமாய்... சனங்கள் இராமநாதபுரம் பாதையில் தருமபுரம்நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருந்தனர். தங்களைக் காப்பதற்கான நடவடிக்கையென பலர் அதைக் கருதாதிருந்தனர். இன்னுமின்னுமாய் தாங்கள் யுத்தத்திற்குள் இழுக்கப்படுவதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். சிலர் அதை வெளிவெளியாய் முணுமுணுத்தனர்.

இயக்கம் ஒருவகையில் தன்னிலை இழந்திருந்திருந்தாய்ப் பட்டது. 'ஆமி வாறான்..' அதில் அவர்கள்தானே குறி? சனங்கள் எதற்காக?

மழை தூறத் தொடங்கியது.

சனங்கள் நடையை விரைவுபடுத்தினர்.

தருமபுரம் பாதையைச் சமீபிக்க தெரிந்தது, வட்டக்கச்சியிலிருந்தும் சனங்கள் கிளம்பி வந்துகொண்டிருந்தது.

நன்கு விடிந்திருந்த அப்பொழுதில் தனக்கு முன்னால் பாதையோரமாய் சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருந்த அந்த இளம்பெண்ணைக் கண்டார் சாமி. தன்னோடு கூட வருபவளுக்காய் மெதுவாக உழக்கிக் கொண்டிருந்தாள். கூடவந்த பெண்ணின் இடுப்பிலேயிருந்த மூன்று வயதளவான குழந்தை அவர் தாண்டித் தாண்டி நடப்பதைப் பார்த்து சிரித்தபடி வந்தது. அதன் முகத்தில் ஒரு திருவிழாக் கண்ட குதூகலம். அவரும் சிரித்தார்.

மதியமளவில் ஜனசாரி பரந்தன்-முல்லைத்தீவு பாதையில் ஏறியது. அது நேரே புதுக்குடியிருப்பு-மாத்தளன் சந்தியைத் தாண்டி முல்லைத்தீவு செல்லும் பாதை. களைப்படைந்திருந்த சனம் சந்தியிலே சிறிது தாமதித்தது.

அப்போது சிரிக்கும் குழந்தையை வைத்திருந்தவள் மூன்று குழந்தைகளும், தாய் தகப்பனுமாயிருந்த ஒரு குடும்பத்தைக் கண்டு ஓடிப்போய் கதைத்தாள். தெரிந்தவர் அல்லது உறவினராய் இருக்கலாம். குடும்பத்தோடு நின்றவள் ஏதோ சொல்லி கண்ணீர்விட்டாள். அப்போதும் தன் கையிலிருந்த பையை அவள் இழந்துவிடக்கூடாத அவதானத்தோடு இறுக்கமாய்ப் பற்றியிருந்தாள்.

சிரிக்கிற குழந்தையின் தாயோடு வந்தவளுக்கு கால் ஊனமென்பது பிறகுதான் தெரிந்தது சாமிக்கு. பொய்க்கால் பொருத்தியிருந்தாள். முன்னாள் இயக்ககாரியாய் இருக்கலாம். மிதிவெடியில் காலைப் பறிகொடுத்த பொதுசனமாகவும் இருக்கலாம்.

சிறிதுநேரத்தின் பின் ஜனங்கள் மறுபடி நடக்கத் துவங்கினர்.

வட்டக்கச்சிப் பகுதியிலிருந்தும், முரசுமோட்டைப் பகுதியிலிருந்தும், இராமநாதபுரப் பகுதியிலிருந்தும் மும்முனைகளில் அப்போதும் மக்கள் திரள்திரளாய் வந்தபடி இருந்தனர். அவர்களுக்கிடையே மொத்தமான, நீண்ட கம்புகள் ஆங்காங்கே உயர்ந்து தெரிந்தன. 'சாய்ச்சத்தான் கொண்டு வருகினம்' என நினைத்தார் சாமி.

மாலையளவில் அடங்கியிருந்த மழை வலுக்கத் துவங்கியது.

செந்நிறமாய் பாதையெங்கும், கானெங்கும் வெள்ளம் அடித்தோடியது. செம்மண் பரவிய பாதையின் சதுப்புக்குள் சேறடித்த சிவப்புப் பாதங்களை பதித்தபடி மழையினுள்ளே நனைந்துகொண்டு அவர்கள் தருமபுரத்தை அடைந்தனர்.

அது மேலே புகமுடியாதளவுக்கு பாதை ஜனங்களால் நிறைந்திருந்தது.

சேறும் சுரியுமாயிருந்த பூமியில் மக்கள் ஒதுங்கவும் இடமில்லாதிருந்தனர். தம் குழந்தைகளையாவது நனையாமல் காக்க தற்பாளர்களால் அவர்களை மூடினார்கள். அத்தகைய சூழ்நிலையில்தான் அன்றைய இரவை அவர்கள் கழிக்கப் போகிறார்கள். அவர்கள்மேல் எழுதப்பட்டிருந்த வல்விதி அப்போது நிகழ்கிறது.

சிலர் தம் நடைத் துன்பத்தை, நிகழ்கால அவலத்தை மறந்தனர். தாங்கள் ஒரு போராட்டத்தில் இறங்கியிருக்கிறார்களென்று அவர்களாவது எண்ணினார்கள். பெருவாரியானவர்களின் கூச்சலுக்குள் அவர்களின் குரல் முனகலாய் நசிந்திருந்தது.

சங்கவி எதுவும் நினைக்காமலே ஒரு மரத்தோரத்தில் சென்று அமர்ந்தாள். கூட அவளது சிநேகிதி. கார்த்திகாவை மடியில் இருத்திக்கொண்டு தார்ப்போலினை எடுத்து தன்னையும் குழந்தையையும் சிநேகிதியையும் மூடினாள். இருந்தபடியே சனங்களின் அசைவுகளைக் கண்டுகொண்டிருந்தாள்.

சாமியும் எங்கோ ஒதுங்கினார். எங்காவதுதான் எவரும்
ஒதுங்கினார்கள். ஜன வெக்கை மழைக் குளிரைத் தணித்திருந்தது.
சாமியை யாராவது கவனித்திருந்தால் மறுபடி அவர்கள் அங்கிருந்து
கிளம்பியபோது அவரை யாரும் கண்டிருக்கவில்லை.

இறுதி யுத்தம் தொடங்கிவிட்டிருந்தது தெரிந்தது. எங்கிருந்து தொடங்கியது? எங்கிருந்தோ. வடக்கே பளையிலிருந்து, கிழக்கே மணலாற்றிலிருந்து, தெற்கே மாங்குளத்திலும், மேற்கே மன்னாரிலிருந்தும் கூட தொடங்கலாமென்பது ஊகமாக இருந்தது. அந்தக் கணிப்பீடுகளை உதறிக் கொண்டு அந்த நான்கு முனைகளிலிருந்துமே யுத்தம் தொடங்கியிருக்கலாம். கணிப்பீடுகளைப் பொய்யாக்குவதுதானே யுத்தத்தின் ஒரு உத்தி? முள்ளியவளை ஒதியமலை தனிக்கல்லடி மக்களுக்கு நான்கு திசைகளிலிருந்துமே யுத்தம் தொடங்கியதாய்த்தான் தெரிந்தது. நான்கு புறங்களிலிருந்தும் திசைகள் அவ்வப்போது குலுங்கிக் கொண்டிருந்தன. மக்களைப் பொறுத்தவரை வீட்டையும், வீட்டிலுள்ள பொருட்களையும், வளர்ப்பு மிருகங்களையும் கூட விட்டுவிட்டு ஓடுங்கள் என்ற ஒரே செய்தியையே அது கொண்டிருக்கிறது. அது அவரவரின், அவரவர்களது குடும்பங்களின் உயிர் காப்பின் முன்நிபந்தனையாகும்.

அப்போது அவர்கள் தறப்பாள், சட்டி பாணைகள், சாப்பிடும் இயத்துக்கள், மற்றும் சமையலுக்கான அரிசி பருப்பு ஆகியவற்றோடு, முடிந்தால் கொஞ்சம் மண்ணெண்ணெயும் ஒரு விளக்குமென எல்லாமெடுத்து தயாராகிவிட வேண்டும். ஓடிப் பழக்கமுள்ளவர்கள் அதை இலகுவாய்ச் செய்தார்கள். புதிதாக ஓடுபவர்களுக்கு கொஞ்சம் சிரமமேற்படும். தறப்பாள், அதை மிண்டி நிமிர்த்தும் தடிகள் கட்டைகள் சிலநேரம் அவர்களுக்குக் கிடைக்காமல் போய்விடும். மறக்கவும் செய்வார்கள். இன்னும் சிலர் யுத்தம் வரப்போகிறதென்று தெரிந்ததுமே வீட்டை மட்டும் விட்டுவிட்டு தளபாடங்களை, வளர்ப்பு மிருகங்களுடன், ட்ராக்ரிலோ மாட்டு வண்டியிலோ ஏற்றிக்கொண்டு பாதுகாப்பான இடங்களுக்கு ஏற்கனவே போய்விட்டிருந்தனர். இன்னும் சிலர் வீட்டையே கழற்றி ஏற்றிக் கொண்டு போனதும் உண்டு. கிணறு

காவிகள்பற்றிய வடக்கின் கதையை அப்போது ஞாபகம்கொள்ள முடியும்.

2009 பிறப்பதற்குள்ளேயே நாகாத்தை வீட்டிலும் ஏறக்குறைய எல்லாம் எடுத்துவைக்கப்பட்டு தயாராகவிருந்தன. வளர்ந்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொன்றாக மூன்று மூட்டைகளில் தேவையான எல்லாம் பொதிந்திருந்தார்கள். இருந்தும் அவர்கள் தாமதித்தார்கள். இறுதிக் கணமென ஒன்று எல்லோருக்கும் தேவைப்பட்டது.

மன்னார் விடத்தல்தீவு வேராவிலென யுத்தம் நகர்ந்தபோது மக்கள் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தை நோக்கி மூட்டை முடிச்சுகளுடன் ஓடிக்கொண்டிருப்பதாய் காற்றுவழிச் செய்திகள் வந்தபோதே தயாரானவர்கள் அவர்கள். அந்த இடங்களிலிருந்து மக்கள் கிளிநொச்சியை நோக்கி ஏன் ஓடினார்களென்ற பெரிய கேள்வியொன்று அவர்கள் முன்னால் நின்று அந்தத் தாமதிப்பைச் செய்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் மக்கள் அவ்வாறு ஓடியது அவர்களது திட்டத்தில் நடக்கவில்லையென்பது அவர்களுக்குத் தெரியாதுபோனது. அந்தத் திசையில் ஓடுவதற்கானபடிதான் எறிகணைகளும் ஷெல்களும் விழுந்து வெடித்துக் கொண்டிருந்தன. படையினரிடம் வியூகத்தின் வரைபடம் இருந்தது. அப்படியே சுற்றிவளைத்து புலிகளை ஒரு மையத்தில் இறுக்குவதுதான் அவர்கள் திட்டம்.

இந்தியப் படை கனரக ஆயுதங்களுடன் ஏற்கனவே இலங்கையில் இறங்கியிருந்தது. அது நிலைகொண்டிருக்கும் இடம் திட்டவட்டமாக எவருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் என்ன செய்யக்கூடுமென்பது ஒரு அச்சமாய் மக்கள் எல்லோரையும் அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அமைதி காப்புப்படையாக வந்தபோதே வடக்கில் பெரும் இன்னல்களையும், அழிவுகளையும், அவமானங்களையும் மக்கள்மேல் விதைத்தவர்கள் அவர்கள். அவர்கள் விளைத்த உடல் மன மாண அழிவுகளின் அச்சம் ஆழ உறைந்திருந்ததில்தான், 1995இன் இலங்கைப் படையினரின் வலிகாமம் யுத்தத்தில் லட்சக் கணக்கில் மக்கள் இடம்பெயர்ந்து ஓடியிருந்தனர். அப்போதோ இலங்கைப் படையினருக்கு உதவியாக வந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் பிரபாகரனை உயிருடன் பிடித்துக்கொண்டு போக வந்திருந்தார்களென்று ஒருமுறை பக்கத்து வீட்டு யவனிகா சொல்லிச் சிரித்திருந்தாள். அவர்களது

பிரசன்னத்தின் அச்சம் ஒரு மூலையில் எவருக்கும் இருந்துகொண்டே இருந்தது. அப்படியான பெரும்படையணிதான் அதுவும். மூவாயிரம் பேரைக் கொண்டிருந்த படையணி. பாகிஸ்தானின் இலங்கை அரசுக்கான ஆயுத உதவியைவிட தம் நேரடிப் பிரசன்னத்தாலும், களநிலைமைகளின் செய்மதித் தகவல்களாலும் இலங்கைக்கு பெரும் வெற்றிச் சாத்தியத்தைச் செய்துவிடும் தீர்க்கம் அவர்களுக்கு இருந்தது. அதற்கான உபகரணங்களும், உபாயங்களும் அவர்களிடம் இருந்திருந்தன.

1990 இல் இந்திய அமைதி காப்புப்படை இலங்கையிலிருந்து வெளியேறிய பின்னர் இந்திய முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி புலிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்டிருந்தார். அந்தப் படுகொலையின் பழிதீர்ப்பு வன்மமாய் அவர்கள் மனத்தில் இருக்கவில்லையென யார் திட்டமாய்ச் சொல்லக் கூடும்?

அந்தப் பரிதவிப்புக்குள்ளும் நாகிக்கு கணநாதனின் நினைப்பு அவ்வப்போது வந்து அதைத்துக் கொண்டிருந்தது. போன வருஷத்தில் மாரி துவங்கும்போது அது நடந்திருந்தது.

அந்த ஆண்டு ஓ.எல். பரீட்சை எழுதவிருந்தான் கணநாதன். அவனுக்கு கேத்திர அட்சர கணிதங்கள் விளங்கவேயில்லை. ஏ.எல். படித்த பிள்ளைகளிடமும், சில ஆசிரியர்களிடம் தேடித் தேடிப் போய் படித்துக் கொண்டிருந்தான். ஓ.எல். பாஸாகி குடும்பத்தில் படித்த முதல் ஆளாக வருவானென்ற தாயின் எதிர்பார்ப்பை, அவளுக்கு நேர்முன்னால் நின்று ஒருநாள் அடித்து நொருக்கினான் அவன்.

சில மாதங்களின் முன் பளையில் எறிகணை வீச்சு தொடங்கிவிட்டதென்றும், அங்கிருந்த மக்களை கிளம்பும்படி இயக்கம் சொல்லிவிட்டதென்றுமான முதல் நிலைத் தகவல் புலிகளின் குரலில் வெளிவந்த நேரத்திலிருந்து முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு யோசனையோடு திரிந்து கொண்டிருந்தான். ஏனென்று கேட்டதற்கு வாய் திறந்து ஒரு பதில் சொல்லவில்லை அந்தப் பிள்ளை. யுத்த உபாயமாய் இயக்கம் பளையைக் கைவிட்டு வடக்கு நோக்கி நகர, மக்களும் மூட்டை கட்டிக் கொண்டு கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்துக்கு ஓடினார்கள். முரசமோட்டை வட்டக்கச்சியென இடமுள்ள வெளிகளிலெல்லாம் தங்கினார்கள். இரண்டு மூன்று மாதங்களில் யுத்தம் சகல திசைகளிலும் ஒலிக்கத் துவங்கிவிட்டது. யுத்த அழிவுகளும் தோல்விகளும் பற்றிய

செய்திகள் தெருவிலே வீசப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. வன்னி தப்புமா, குடாநாடும் கிழக்கும்போல் ஆகுமாவென்று ரகசியமாய் மக்கள் வினாவெடுத்தனர்.

ஒருநாளிரவு, 'நான் இயக்கத்துக்குப் போப்போறனம்மா' என்றுகொண்டு அடுப்படியிலிருந்த தாயிடம் வந்தான் கணநாதன். 'அண்ணை இயக்கத்தில இருக்குதெண்டாலும், அவரால ஒண்டும் செய்யேலா இனிமே. இருக்கிறது நான் மட்டும்தானா? இந்தநேரத்தில எங்கட படைவலுவை நாங்கள் பெருக்கவேணுமம்மா.'

'அப்பூ...!' என்று தலையில் கைவைத்தாள் நாகி. 'நான் ஒண்டை முந்தியே இயக்கத்துக்கு விட்டுக் குடுத்திட்டன், அப்பு. என்னால இனி ஏலாது... ஏலாது. அம்மாவவிட்டுட்டு போயிடாத, கணா. நான் செத்துப் போவன்ரா.'

'எங்கட படையணியில ஆக்கள் சரியான குறைவம்மா. ஒரு இயக்க அண்ணை சொல்லிச்சது. ராசபக்ச யுத்தமெண்டு அறிவிச்சோடனயே போகத்தான் நெச்சன். எதுக்கும் சோதினையை எழுதியிட்டு பாப்பமெண்டிருந்தன். இனி ஏலாதம்மா. எங்கட கை வலுக்க வேணும்.'

'நீயொருத்தன் போய் ஒண்டுமாயிடாது, கணா. உனக்கு வயதும் காணாதடா. அம்மா சொல்லுறதக் கேள்.'

'என்னை மாதிரி இனி கனபேர் வருவினம். எங்களுக்கு ஆயுதத்தையும் தெரியும். அதைப் பாவிக்கவும் தெரியும். எனக்கு ஒண்டும் ஆவாதம்மா. அம்மாளாச்சி இருக்கிறா. நீங்கள்தான் இஞ்ச கவனமாய் இருக்கவேணும். சண்டை முடிஞ்சோடன வருவன். வந்து படிப்பன்.'

'எதுவெண்டான்ன அண்ணையோட கதைச்சிட்டுச் செய், கணா.'

'அண்ணையோட கதைச்சிட்டுச் செய்யிற நிலைமை இப்ப இல்லையம்மா.'

மூட்டிய அடுப்பு நூர்ந்துகொண்டிருக்கிற பிரக்ஞையின்றி தன்னுள் தகர்ந்துபோயிருந்தாள் நாகி.

மறுநாள். அது ஒரு அதிகாலை நேரமாக இருந்தது. முதல் மழை பெய்து பூமி குளிர்ந்திருந்தது. நீடிய வறட்சியின் பின் வன்னியின் முல்லை நில மரமெங்கும் தளிர் ஏறியிருந்தது. தேக்கு மர

வளர்ப்புக் காட்டுக்குள்ளிருந்து சில்லென்ற காற்று இழைந்து வந்துகொண்டிருந்தது. இளவெய்யில் ஊறு செய்யாத குளிர்மை. எவர் மனத்தையும் பாதித்திராத சூழல்.

இதயத்தோடு நினைவுகளை அழுத்திச் சேர்ப்பதுபோல் எல்லாரையும் கட்டிப் பிடித்து, கண்கலங்க ஒருசில கணங்கள் நின்றுவிட்டு, ரோட்டில் ஏறி எங்கோ நடந்துகொண்டிருந்த போரை நோக்கி கணநாதன் நடக்கத் துவங்கினான்.

அப்போதுதான் வளர்ந்தானா? அந்தத் தீர்மானந்தான் அவனை வளர்த்ததா? அம்மா... அம்மாவென்றும், சின்னக்கா பெரியக்காவென்றும் கொக்கொக்கென்று தாய்க் கோழிக்குப் பின்னால் திரிகிற குஞ்சுபோல வீட்டுக்குள் திரிந்துகொண்டிருந்த பிள்ளை அவன். நள்ளிரவில் 'அம்மா...!' என்று கூப்பிடுவதற்கு தாய் 'ம்...!' என்று முனக, முற்றத்துக்குப் போய் வேலியோடு நின்று திரும்பிப் பார்க்கையில், தாய் கதவு வாசலில் வந்து நிற்பது கண்டால்தான் அவனுக்கு ஒண்டுக்குப் போகும். அப்போது ஒரு இளைஞன்போல கையை வீசிக்கொண்டு எவ்வளவு உறுதியாக, என்ன கம்பீரமாயும் அழகாயும் நடந்து போகிறான்!

கலாவதி எல்லாம் பார்த்திருந்தாள். 'நீ நில்லடா, கணா, நான் போறன். நானிருந்து வாழறதுக்கு கணக்க இஞ்ச இல்லை. இருந்து என்ன செய்யப் போறன்? எங்கயாச்சும் கண்டெனண்டா அவனையும் மண்டையில் போட வசதியாயிருக்கும்' என்று சொல்ல அவளுக்கு வாய்வரை வார்த்தைகள் வந்தன. குழந்தை அருகிலிருந்து எதையோ கீழே டங்கென்று போட்டதில், அதனுடைய எதிர்காலம் பற்றிய பிரக்ஞை கிளர்ந்தெழுந்து பேசாமல் விட்டாள்.

'போட்டு வாறன்' என்று ஒருநாள் சொல்லிவிட்டுப் போன பிரியன், பிறகு திரும்பவேயில்லை. ஒன்றரை வருஷம் ஆகியிருந்தது.

அவனது பார்வை பேச்சு நடத்தைகளில் அவன் இதயம் கள்ளம் நிறைந்து கிடந்ததை கலாவதி முன்பே கண்டிருந்தாள். அந்த மனநிலையோடு அவளுக்குக் குழந்தை பிறக்கும்வரை அவன் தங்கியிருந்ததே பெரிய விஷயமென்று அப்போது தெரிந்தது. அயல் அவளுக்கு உயரமாய், கறுப்பாய் ஒரு புருஷன் இருந்தானென்று அறிந்ததே போதும். அவனாலாகக்கூடிய அதியுச்சமான 'பழி அழித்தல்' அதனால் அடையப் பெற்றாயிற்று.

காதல் அப்போது கரை தட்டிவிட்டிருந்ததில் அவன்பற்றி இனி என்ன பேச்சு அல்லது நினைப்பு? ஆனாலும் சிலவேளைகளில் அவன் ஆத்திரமாக ஞாபகமாகிக் கொண்டுதான் இருந்தான். அவள் விரும்பாத மனமும், அவள் விரும்பாத முகமும், அவள் விரும்பாத உடம்புமாய் ஆகியிருந்தான் அவன்.

சாமி போன வருஷத்தில் ஒருநாள் அங்கே வந்திருந்தார். 'பிரியன எங்க, காணேல்ல?' என்று பொதுவாக விசாரித்தார். கலாவதி சாமியிடம் ஒளிக்காமல் விஷயத்தைச் சொன்னாள். சாமி நீண்டநேரம் மெளனமாயிருந்தார். திருஷ்டியெதையோ கண்டதுபோல் தலையை ஆட்டினார். பிறகு 'நிலமை இப்ப நல்லாயில்லைத்தான, எல்லாம் சரியா வர வந்திடுவார், யோசியாதயும்' என்றுவிட்டு போய்விட்டார்.

அன்றைய இரவில் வீட்டிலிருந்த மூவரின் மனங்களும் வெவ்வேறு நினைவுலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன.

நேரமாக அவர்கள் திண்ணையில் பாயை விரித்துக்கொண்டு படுத்தார்கள். எழும்பி ஓட அதுதான் வசதி. அதை மட்டுமே செய்யக்கூடியதாகவும் இருந்தது. தூக்கம் எப்போதாவது வரலாம். அது அவர்கள் கையில் இல்லாதிருந்தது.

மெளனம் நிறைந்ததாய் வெளி இருந்தது.

அப்போது விண்வெளியில் காற்றை எதுவோ விசையாய்க் கிழித்துச் சென்ற சப்தங்கள் கேட்டன. வித்தியாசமான ஒரு பறவையின் கிரீச்சொலிபோல அது இருந்தது. மறுகணம் செவிப்பறைகள் கிழியும்படி எறிகணையொன்று வீட்டுக்கு எதிர்ப்புறத்தில் விழுந்து வெடித்துச் சிதறியது.

துடித்துப் பதைத்து எழுந்தாள் நாகி. "பிள்ளையளத் தூக்குங்கோட. ஆமி குண்டு போடுறான்" என்று அலறினாள். பின் சின்னதைத் தூக்கிக்கொண்டு முற்றத்துக்கு ஓடினாள். கலாவதியும் தயாநிதியும் மற்ற இரண்டையும் தூக்கிக்கொண்டு அவளுக்குப் பிறகால் ஓடினர்.

எதிரேயிருந்த பச்சைமரக் கூடல் ஜீப்பிடித்து சடசடத்து எறிந்துகொண்டிருந்தது. மேலும் இரண்டு எறிகணைகள் விழுந்து வெடித்த திசையில் கூக்குரல்கள் எழுந்துகொண்டிருந்தன.

மீண்டும் வீட்டுக்குள் திரும்ப அவர்களுக்கு அச்சமாக இருந்தது. எந்தநேரத்தில் அடுத்த குண்டு வந்து விழுமோ? முற்றத்தில் நின்றபடி

காற்றைக் கிழிக்கும் சத்தமேதும் கேட்கிறதாவென செவிகளைக் கூர்மையாக்கி காத்திருந்தனர்.

“என்னடி செய்ய?” என்றாள் நாகி.

அது பதிவை எதிர்பார்த்துக் கிளர்ந்த கேள்வியாயில்லை. வெளிக்கிடுவதன் அவசியத்தைக் காட்டியதாக இருந்தது.

“விடியட்டுமம்மா, பாப்பம்.” தயாநிதி யோசித்துவிட்டுச் சொன்னாள்.

கிணற்றடி மேடையில் சென்று மடியில் குழந்தைகளை வைத்துக்கொண்டு அம்மாக்கள் இருவரும் அமர்ந்தனர். கிணற்றடிப் பக்கமாய் இருந்தது பதுங்கு குழி. கணநாதன் அங்கே இருந்தபோது அவனே வெட்டியது. சிறிதுநேரம் அவர்களோடிருந்த நாகி, அடுத்த வீட்டில் விழித்த சந்தடி கேட்டு வேலியோரம் சென்றாள். யாரையும் கூப்பிட அவளுக்கு தயக்கமாக இருந்தது.

அந்த வீட்டுப் பெடியன் யாதவனை, மும்முரமாக யுத்தத்துக்கு ஆளணி சேர்ப்பது சென்ற ஆண்டு ஆரம்பத்தில் நடந்தபோது இயக்கத்துக்கு பணம் கட்டி விடுவித்துவிட்ட வீட்டாருக்கு, பலாத்காரமாக பிடித்துச் செல்கிற அளவுக்கான புதிய நிலைமை உருவானபோது பயம் வந்துவிட்டது. படுக்கையில், வீதியில் எங்கும் குறிவைத்து இளைஞர்கள் கவர்ந்து செல்லப்பட்டார்கள். முன்புபோல வீட்டுக்கொருவர் நாட்டுக்குத் தேவையான பகிரங்கமான பிரச்சாரத்தில் ஆளணி சேர்ப்பதாகவன்றி, வற்புறுத்தி இழுத்துச் செல்வது புதிய நிலைமையின் அம்சமாக இருந்தது. வேறு வழி காணமுடியாத பெற்றோர் அவனை ஒதியமலையிலே தெரிந்த உறவினர் வீட்டில் கொண்டுபோய் ஒளித்துவைத்துவிட்டார்கள். ஆனால் எப்படியோ மோப்பம் பிடித்து ஒரு இரவு நேரத்திலே அங்கு போய் இயக்கம் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. கணநாதன்தான் அதைக் காட்டிக் கொடுத்தானென்று பல நாட்களாக யாதவனின் தந்தை உறுமிக் கொண்டு திரிந்தார். தாய்கூட வாய்க்கு வந்தபடி அவனைத் திட்டித் தீர்த்தாள். கணநாதன் செய்யவில்லையென்று நாகி செய்த சத்தியங்களை அவர்கள் நம்பவேயில்லை. அதனால் அந்த இரண்டு குடும்பங்களுக்கிடையிலுமிருந்த நல்லிணக்க அச்ச அண்மையில் முறிந்துபோயிருந்தது. தாய்க்கும் தந்தைக்கும் தெரியாமல் யவனிகா எப்போதாவது தெருவிலே படலையிலே எதிர்ப்படுகிற நேரம் நின்று பேசுவாள். இப்போது கணநாதன் இயக்கத்துக்குப் போய்விட்ட

நிலையில் யாரேனும் கூப்பிட்ட குரலுக்கு பதில்சொல்லக் கூடுமோ? எல்லாக் குடும்பங்களுமே வெகு அவதியில் திணறிக்கொண்டிருந்த அந்தநேரம் அவர்களது அறுந்த இடைவெளியில் ஒரு தொடுப்பை ஏற்படுத்தக் கூடும்தான். மனத்தைத் தெளிவாக்கிக் கொண்ட நாகி, “யவனிகா... யவனிகா...” எனக் கூப்பிட்டாள்.

உள்ளே சலசலப்பு அடங்கி தெளிய யவனிகாவின் தாயார் கைலாம்போடு முற்றத்துக்கு வந்தாள். ஒரு அவலத்தின் வெளிப்படுத்துகையோடு தங்கள் முடிவைத் தெரிவித்தாள். “இனி இருந்து பாக்கேலாது பாருங்கோ... நாளைக்கு காலமை நாங்கள் வெளிக்கிடப் போறம்.”

“மருமோன் வாறதப் பாத்துக் கொண்டிருக்கிறம். வந்தோடன போயிடுவம். வர நேரஞ்செண்டாத்தான் என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்ல. நிலமை மோசமாயிட்டுதெண்டா வெளிக்கிடவும்தான வேணும்?”

நாகி திரும்பிவந்தாள்.

நேரமாக ஆக கீழ்த் திசையில் விடியலின் கீறு தெரிந்தது.

எரிந்த பச்சைமரக் கூடல் இன்னும் தீய்ந்த வாடையைக் கிளர்த்தியபடி கண்கணத்துக் கிடந்தது.

சிறிது நேரத்தில் ஹயஸ் வாகனமொன்று வாசலில் வந்து நின்றது. “அப்பா வந்திட்டார்” என்று கூவினான் தயாநிதியின் மூத்த மகன் ஆனந்த்.

தனபாலன் வந்தான். “சனமெல்லாம் வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிட்டுதுகள். ராராவாய் முள்ளிவளை, ஒதியமலை, தனிக்கல்லடியெல்லாம் எறிகணை வீசியிருக்கிறானெண்டா விடிய ஆமி ஊருக்குள்ள நுழைவான். கெதிப்பண்ணி வெளிக்கிடுங்கோ” என்று அவசரப் படுத்தினான்.

மூட்டைகளை வானுக்குள் தனபாலன் தூக்கிப்போட, இரண்டு காட்டுத் தடிகளை பின்புறமிருந்து எடுத்து வந்தாள் நாகி. அவற்றை மேலே வைத்துக் கட்டினாள் கலாவதி.

எல்லோரும் ஏற வான் புறப்பட்டது.

“நேத்தே வருவியளெண்டு பாத்துக்கொண்டு இருந்தம்.” என தயாநிதி சொன்னதற்கு தனபாலன் சலிப்போடு சொன்னான்: “நேற்றே வெளிக்கிட்டிட்டன். வரேலாமப்போச்சு. ஒரு பக்கம் சன நெரிசல். சாமான் ஏத்தின மாட்டு வண்டிலுகள் ஒரு பக்கம். ட்ராக்டர் லாண்ட் றோவருகள் இன்னொரு பக்கம். காருகள் வானுகளெண்டு அதுகள் வேற. வன்னியில உவ்வளவு வாகனங்கள் நிக்கிறது நேற்று ராத்திரித்தான் தெரிஞ்சுது எனக்கு. அதுக்குள்ள பாதையெல்லாம் வெள்ளமும் சேறுமாய்க் கிடக்கு. பிரமந்தனாறு மேவிப் பாயுது ஒரு பக்கத்தால. அதுக்குள்ள மாட்டுப்பட்டு அரக்க ஏலாமல் நிண்டுகொண்டிருக்கு வாகனமெல்லாம். கண்டாவளை, தறுமபுரம், விசுவமடு எங்கயும் வெள்ளம்தான். வெள்ளம் வீடுகளுக்குள்ள ஏறி நிக்குது. இப்ப வந்ததே கடவுள் புண்ணியத்திலதான்.”

“சரியான நேரத்திலதான், தம்பி, வந்தியள். இல்லாட்டி இந்தக் குஞ்சுகளையும் வைச்சுக்கொண்டு என்ன செய்யிறது, எங்க ஓடுறதெண்டு தெரியாம ரா முழுக்க தலை விறைச்சுப் போயிருந்தன்” என்றாள் நாகி.

“அப்பிடி நீங்கள் செய்ததுதான் நல்லம், அன்றி. வெளிக்கிட்டிருந்தியளெண்டா இந்தச் சனத்துக்குள்ள லேசில தேடிக்கண்டுபிடிச்சிடேலாது.”

வாகனம் மெதுவாக முன்னேறிக்கொண்டிருந்தது.

வண்டிகளும், ட்ராக்டர்களும், லாண்ட் றோவர்களும் சாமான்களோடு ஊர்ந்து செல்ல, வீட்டுக்குரியவர்களும் அவர்களது குழந்தைகளும் பின்னால் சென்று கொண்டிருந்தனர். சைக்கிளில் சாமான்களைக் கட்டி சிறுகுழந்தைகளையும் அதில் ஏற்றிக் கொண்டு தள்ளியபடி செல்லும் கணவர்களைப் பின்தொடர்ந்து மனைவிகளும் மற்றும் உறவினர்களும். பைகளை தோளில் கொளுவிக் கொண்டு,

மூட்டைகளை தலையில் சுமந்தபடி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள் பலர். அந்த நெரிசலுள் கார்களும், வான்களும் உள் நுழைய முயன்று உறுமிக் கொண்டு இருந்தன. அவை எரிந்து கக்கிய மண்ணெண்ணெய்ப் புகை காற்றிலெங்கும் கனத்திருந்தது.

வழியெங்கும் நிறைந்திருந்த அந்த ஆரவாரத்துள் இறைந்து கிடந்தது மௌனமான சோகம்.

பின்னால் எழுந்து கொண்டிருந்த ஆர்.பி.ஜி.யினதும், பல்சூழல் பீரங்கிகளதும் சத்தங்களைவிட்டு விலகி விலகி ஜனத் திரள் போய்க்கொண்டிருந்தது. வடக்கு முஸ்லீம்களின் புலப்பெயர்வினதும், 1995 இன் வலிகாமம் புலப்பெயர்வினதும் ஒட்டுமொத்தமான சோகம் அங்கே உறைந்திருந்தது.

வருவழியில் நாகி கண்டிருந்தாள், எறிகணை வீச்சில் தகர்ந்த பின்பும் புகை கக்கிக்கொண்டிருந்த சில வீடுகளை. அதில் ஜனங்கள் கூடிநின்ற ஒரு வீட்டில் ஒப்பாரி எழுந்துகொண்டிருந்தது. சிதறிய உடலை அல்லது உடல்களை பொருத்தி வைத்து ஒரு சுவ அடக்கத்துக்கு அங்கே அவர்கள் முயன்று கொண்டிருக்கலாம். அவ்வாறான பல சுவங்களின் ஒற்றை ஊர்வலத்தைத்தான் தாங்கள் அப்போது நடத்திக் கொண்டிருப்பதாய் நினைக்க நாகியின் சதிரம் நடுங்கியது.

புலிகளின் துறைமுக நகரான முல்லைத்தீவு ராணுவத்திடம் வீழ்ந்துவிட்டதை சிறீலங்கா வானொலிச் செய்தி சொல்லிக்கொண்டு இருந்தது. அது மேலும் சொல்லியது: 'தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தம்மைச் சூழ லட்சக்கணக்கான மக்களைத் திரட்டிக் கொண்டு, தம் நகரங்களைக் கைவிட்டபடி பின்வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மக்களை விடுவிக்கும்படி இலங்கை மனிதாபிமான அமைப்புக்களும், சர்வதேச அமைப்புக்களும், ஐ.நா.மனித உரிமை அமைப்பும் விடுத்த வேண்டுகோளை புலிகள் நிராகரித்தனர். மக்களை விடுவிப்பதென்ற பேச்சே அர்த்தமற்றது, ஏனெனில் மக்கள்தான் புலிகள்... புலிகள்தான் மக்களென விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் முக்கிய பேச்சாளர் ஒருவர் லண்டனிலிருந்து தெரிவித்தார்.'

கலாவதி செய்தியை நிறுத்தினாள்.

'மக்கள்தான் புலிகள்... புலிகள்தான் மக்கள்! எப்படி அந்த முடிவு எட்டப்பட்டது?' செய்தி கேட்ட தயாநிதி யோசித்தாள்.

சென்றிக்கு இயக்கத்தினர் நின்றபோதெல்லாம், அவர்களது தாகமும் பசியுமுணர்ந்து அதை தாமாக முன்வந்து தீர்த்தவர்கள் அந்த மக்கள். தம்முடைய பசியே நாளைக்கு என்ற கேள்வியைக் கொண்டிருந்த போதும், தங்களால் இயன்றதை அவர்கள் செய்தவர்கள். அதனால்தான் அந்த முடிவு எட்டப்பட்டதா? ஓ... இன்னுமொன்றுகூட உண்டு.

சாதாரண குடும்பத்து ஆண்களும் பெண்களும் புலிகளிடம் 'ஆயுத' பயிற்சி பெற்றிருந்தார்கள். 'தமிழீழம் அடையிற மட்டும் நீங்களும் போராடித்தான் தீரவேணும்' எனச் சொல்லி அழைக்கப்பட்டவர்கள் அவர்கள். ஒருவகையில் அது கட்டாய பயிற்சியாகவே இருந்தது. முதலாம் குழு, இரண்டாம் குழு என பல்வேறு அணிகள் அவ்வாறு பயிற்சிகொடுத்து அனுப்பப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் ஆயுதம் பாவிக்கக் கூடியவர்களாய் இருந்தார்கள். யுத்தமொன்று ஆரம்பிக்கிறபோது, புலிகள் கொடுக்கும் ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்த அவர்களுக்கு போதிய அறிவு பயிற்சியில் புகட்டப்பட்டிருந்தது. மரக்கட்டைகளால் செய்த துவக்குகளை வைத்து அவர்கள் எடுத்த பயிற்சி வீணாய்ப் போய்விடாது. முதலில் அவர்கள் எல்லைக் காவலுக்கு போவார்கள். பிறகு சிங்கள ராணுவம் முன்னேறி வருகிறபோது புலிப்படையாய் மாறி அவர்களை எதிர்கொள்வார்கள். 'விடுதலைப் புலிகள்' பத்திரிகையிலும், மற்றும் புலம்பெயர் தேசங்களிலுள்ள தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலும் மக்கள் அணிவகுத்திருந்து பயிற்சியில் ஈடுபட்ட படங்கள் வெளியாகியமை பங்குபற்றியோரை நெஞ்சு நிமிர்த்தி நடக்க வைத்தது. அந்தப் படங்களைக் கண்டு புலம்பெயர் தமிழ் மக்கள் இறும்பூதடைந்தனர். தமிழீழத்துக்கு இல்லை வெகுதூரமென்று அதன் நிதர்சனம் காண அனைவர் கண்களும் அவாவில் மிதந்திருந்தன. அவ்வாறான செய்தியினால் துக்கப்பட்டவர்கள் அங்கு சிலரே இருந்தார்கள்.

'புலிகளே மக்கள்... மக்களே புலிகள்' என்ற இந்த வார்த்தை இந்த இடத்திலிருந்து பொழிந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லாம் நினைக்க தயாநிதிக்கு தலை சுற்றிக்கொண்டு வந்தது. அப்பொழுது அவளுக்குள் ஒரு கேள்வி எழுந்தது. மக்களை புலிகளாகவே சிங்கள அரசாங்கமும், வெளிநாடுகளும் கருதியிருக்கின்றனவா? அவ்வாறாயின் யுத்தத்தின் விளைவுகள் மிகமிகப் பயங்கரமானவையாக இருக்கும்.

மதியம் ஒரு மணியளவில் அவர்கள் புதுக்குடியிருப்பை அடைந்தபோது, வட்டக்கச்சியிலிருந்தும் முரசுமோட்டையிலிருந்தும் இராமநாதபுரத்திலிருந்தும் வந்திருந்த ஜனங்களால் அந்நகர் பிதுங்கத் துவங்கியிருந்தது.

வாகனத்தை ஊர்ந்து செல்வதும் சிரமமாயிருந்தது. அவர்களை இறங்கச் சொல்லி எதிரிலிருந்த வடலிகளும் புதர்களும் மண்டியிருந்த ஒரு ஒழுங்கை வழியே அழைத்துச் சென்று ஒரு வெறுவீட்டுக் காணியை அவர்களுக்குக் காட்டினான் தனபாலன். புலிகளின் தும்பாய்ப் போன ஒரு கொடி பறந்து கொண்டிருந்ததில் இயக்கத்தின் இடமென நினைத்து அந்த இடத்தை மக்கள் ஆக்கிரமியாது ஒதுங்கியிருந்தார்கள் போலும்.

“மண்ணை எழுப்பி வலுவாய் புலியள் மாத்தளனில இருக்கினம். ஆமி இஞ்சால லேசில வந்திடாது. ஷெல் அடிப்பாங்கள். கவனமாய் இருங்கோ. அப்பிடி அரண் சரிஞ்ச ஆமி வாறானெண்டா, சனம் என்ன செய்யுதோ அந்தமாதிரிச் செய்யுங்கோ. நான் அடிக்கடி வரப்பாக்கிறன். எனக்கு இஞ்சயே நிக்க ஏலாது. காயம்பட்ட போராளியள கவனிக்கவேணும். என்ன நடந்தாலும் மாத்தளன் பக்கம் போயிடாதயுங்கோ. ஷெல்லடி மும்முரமாய்த் துவங்குமெண்டா அங்கயிருந்துதான் துவங்கும். நான் வாறன்.”

தனபாலன் போய்விட்டான்.

வெள்ளம் நிறைந்திருந்த இடங்களை விலகிச் சென்று தற்ப்பானை கட்டை இறுக்கி உயர்த்தினாள் நாகி.

அதிர்ஷ்டவசமாக அந்தக் காணியில் ஒரு பதுங்கு குழி ஏற்கனவே வெட்டப்பட்டிருந்தது. தென்னங் குற்றிகள் போட்டு மேல் மறைப்பும் செய்யப்பட்டிருந்தது. முன்புறத்தில் மண்மூட்டைகளின் சரிந்த அடுக்கொன்றும் இருந்தது. புலிகள் நிலையெடுத்திருந்த இடமாய் இருக்கலாமென நாகி எண்ணினாள். பிறகு சொன்னாள்: “கணா இஞ்சனதான் நிக்கிறானோ தெரியாது.”

“போராளியளும் இஞ்சதான்... சனங்களும் இஞ்சதான். அங்க இஞ்ச போய்வரேக்க அவனைத் தேடிப் பாக்கோணும்” என்றாள் தயாநிதி.

“எல்லாச் சனமும் என்னத்துக்கு ஒண்டடி மண்டடியாய் இஞ்ச வந்துதுகளெண்டு எனக்கெண்டா ஒண்டும் விளங்கேல்ல” என்று அலுத்தாள் கலாவதி.

“சனங்களாய் இஞ்ச வரேல்ல, கலா. எல்லாச் சனத்தையும்... எல்லாப் போராளியளையும் ஒரு இடத்தில குமிக்கிறமாதிரி ஆமிக்காறன்தான் அடிச்சிருக்கிறான். பாக்கப்போனா அவன்தான் இப்ப சண்டையை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறான். போராளியளும் நாங்களும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறம்.”

தயாநிதி சொன்னது கேட்ட நாகி, “அம்மாளாச்சீ...! எப்ப இதுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு வரப்போகுதோ?” என்று அலுத்தாள்.

அவள் புறுபுறுத்தது கேட்டு சிரித்தாள் தயாநிதி. “எதுக்கம்மா முடிவு வாறது?”

“இந்த நேரத்திலயும் உன்னால சிரிக்க எப்பிடி ஏலுது? எதுக்கு முடிவு வாறதெண்டா... சண்டைக்குத்தான்.”

“சண்டை முடிவுக்கு வாற நேரம் நாங்களெல்லாம் மிஞ்சுவமோ தெரியாது. ஆமியில ஒண்டரை லட்சம் பேர் இருக்கிறாங்களாம். புலியளில மிஞ்சி மிஞ்சி பத்தாயிரத்துக்கு மேல இரா.”

“அந்தளவுதானோ?”

“பதினைஞ்ச இருவதாயிரமெண்டு இருந்திருக்கும். ஆனா எல்லாம் கலியாணம் செய்துகொண்டு ஓடியிட்டுதுகளெல்லே.”

தயாநிதி சொன்னது கேட்டு வெகுநேரம் யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள் நாகி. ‘ம்...! அவையெல்லாம் கலியாணம் செய்யேக்க, அதுகளும் மனிசர்தான... அதுகளுக்கும் ஆசாபாசங்கள் இருக்கும்தானயெண்டு நினைச்சம். சண்டையிலயிருந்து தப்பறதுக்காண்டி செய்த கலியாணங்களையிட, இயக்கத்திலயிருந்து விலக செய்த கலியாணங்கள்தான் கனக்கப்போல கிடக்கு.’

நாகியின் யோசனையை கவனமெடுக்காத தயாநிதி தொடர்ந்துகொண்டிருந்தாள்: “கனபேர் இயக்கத்திலயிருந்து தப்பத்தான கலியாணம் கட்டினதுகள். இனிமே அவைக்கு குடும்பத்தில மட்டும்தான் பாசமிருக்கும். முல்லைத்தீவைப்போலயும் ஆனையிறவைப்போலயும் வீரமான, ஆவேசமான சண்டை இனி புலியள் தரப்பில நடக்குமெண்டு நான் நினைக்கேல்லயம்மா. எவ்வளவு இடங்களில அடிவாங்கி அடிவாங்கி இப்ப இதில வந்து ஒதுங்கியிருக்கிறம். இஞ்ச ஒரு முடிவிருக்கு. அது எங்களுக்கு நன்மை தாறமாதிரி இருக்காது. வேணுமெண்டா இருந்து பாருங்கோ.”

“அப்ப... இயக்கப் போராளியள் கலியாணம் செய்ததாலதான் இப்பிடி வந்ததெண்டு சொல்லுறியோ, அக்கா?”

கலாவதியின் கேள்விக்கு சிறிதுநேரம் மௌனம் காத்த தயாநிதி சொன்னாள்: “கலியாணமெண்டிறது குடும்பங்கள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம், கலா. இப்ப பார், கலியாணம் செய்த பெடியன் சண்டையில் செத்திட்டாலும் அந்தப் பிள்ளையை ரண்டு குடும்பத்தில ஒண்டு எப்பிடியும் பாத்துக் கொள்ளும். அந்த நிம்மதி சண்டைக்குப் போற அவனுக்குமிருக்கும். ஒரு ஆறுதல் அவளுக்கும் இருக்கும். ஆனா ரண்டு பேர் மட்டுமாய்க் கலியாணம் செய்யேக்க இந்தப் பாதுகாப்பு இல்லை. அவன் அவளைத்தான், பிள்ளையிருந்தா பிள்ளையையும் சேத்து, முழுக்கவனமெடுத்து காக்கிறதுக்கு நெப்பான். அது போராட்டத்திலயிருந்து அவனை தள்ளி வைச்சிடும். இனி ஆரும் செய்ய ஒண்டுமில்லை. நடக்கிறதக் காணுவம்.”

நாகிக்கும் கலாவுக்கும் அது வெகு துக்கமாயிருந்தது.

நாகி தன் மகனை யோசித்தாள். ‘இந்தநேரத்தில போய் இந்தப் பிள்ளை இயக்கத்தில சேர்ந்துதே. வற்றாப்பளை கண்ணகை அம்மா... அவனை திரும்பக் கொண்டுவந்து என்னிட்ட விட்டிடு. மாசமொரு பொங்கல் வைக்கிறன் உனக்கு!’

சிறிதுநேரம் எதிரே பார்த்துக்கொண்டிருந்த நாகி, “சனமெல்லாம் அங்க இடிபட்டுக்கொண்டு நிக்ந்துகள். தின்ன கின்ன எதாச்சும் ஒழுங்கிருக்கோ தெரியாது. எதுக்கும் சாக்கை அவிட்டு அந்த குண்டுச் சட்டியை எடுத்துத்தா, கலா. போய் என்னெண்டு பாத்துக் கொண்டு வந்திடுறன்’ என்று வெளிக்கிட்டாள்.

திரும்ப நாகி வந்தபோது மூன்று மணிக்கு மேலே. “தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகம்தான் கஞ்சி ஊத்துது. மாத்தளன் பக்கத்தில நடக்கிற ஷெல்லடியில கன சனம் காயம்பட்டுப்போய்க் கிடக்குதுகளாம். கொஞ்சப் பேர் செத்துப் போட்டுதுகளெண்டும் கதைக்கின. செத்த ஆக்கள அங்கன அங்கன கிடங்குவெட்டி இயக்கம் தாட்குதாம். அம்மாளாச்சி...!’ என்றபடி கஞ்சிச் சட்டியை கலாவதியிடம் நீட்டினாள்.

“அதென்னம்மா பையில?” கலாவதி கேட்டாள்.

“தெருவுக்கு ரண்டு பக்கத்திலயும் கடையள் போட்டிருக்கிறாங்கள். அறா விலைதான். எண்டாலும் அஞ்நூறு ரூவாய்க்கு விஸ்கற் வாங்கினன்.”

“அஞ்நூறு ரூவாய்க்கு விஸ்கற்றோ?” கலாவதி கூவினாள்.

“இதயே இன்னும் கொஞ்சநேரத்தில இந்தக் காசுக்கு வாங்கேலாது. சனம் அப்பிடி அடிபட்டுக்கொண்டு வாங்குதுகள். இதுகினர் அருமை இப்ப தெரியாது உனக்கு.”

அப்போது ஒரு தந்தையும் ஒரு பெண்பிள்ளையும் சின்ன வயதுப் பையனொருவனும் வளவுக்குள் வந்தனர். சிறிய பெண்தான் முன்னே வந்து கேட்டாள்: “இந்த இடத்தில நாங்கொரு கூடாரம் போடவோ, அன்றி?”

“போடுங்கோ, பிள்ளை. பங்கரும் பின்னால ஒண்டிருக்கு.”

பெண் திரும்பிப் போனாள்.

அவளது முகம் காய்ந்துபோய்க் கிடந்தது. சிறுவனும் சந்தோஷமாயில்லை. தகப்பனும் பாதி உயிரோடுதான் நின்று கூடாரத்தை எழுப்பினார். அதுபற்றி பின்னர் கேட்கவேண்டுமென நாகி நினைத்துக் கொண்டாள்.

கஞ்சி குடித்து முடிய தனித்தனியாய் இருந்து நினைவுகளுள் அழுந்தினர் மூவரும். பிள்ளைகள் புதிய இடத்தில் சத்தமாய் விளையாடிக் கொண்டு இருந்தன. தூரத்தில் சண்டைச் சத்தம் மெதுவாய் பின்னணியில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அது எப்போது தங்களை வந்தடையும்? எல்லோரது நினைப்பும் அதுவாகவேயிருந்தது.

கிளிநொச்சியிலிருந்து வந்து சுமார் ஒன்றரை வருஷத்தை வடமராட்சியில் கழித்த பரஞ்சோதி பாதியாக சுருங்கிப் போனாள். எலும்பும் உருகிச் சிறுத்துப் போயிருந்தாள். துயரத்தின் வேர்கள் அவளுள் ஆழமாய் இறங்கியிருந்தன.

சாந்தமலருக்கு தாயைப் பார்க்கவே முடியவில்லை. அவளால் செய்ய எதுவுமிருக்கவில்லை.

வன்னியில் யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்தது. அது தொடங்குகிற காலத்தில், போன வருஷம் ஜூன் மாதமளவில், ஏ9 பாதை மூடப்பட்டது. யுத்தம் முடிந்து ஒரு ஸ்திரமான நிலைமை தோன்றும்வரை அது மீண்டும் திறக்கப் போவதில்லை. அம்மாவுக்கான கதவுகள் அடைத்தே இருக்கும்.

யுத்தம் எப்போதும் நடந்துகொண்டிருந்தது. அது வெளிவெளியாய் நின்றிருந்தால், உள்ளுள்ளாய் நடந்தது. சமாதான காலத்திலும் நடந்தது. எப்போதும் நடந்தது. கிழக்கு மாகாணத்தில், வன்னியின் எல்லைகளில் குறிவைத்த தாக்குதல்களாய் அது வடிவங் கொண்டிருந்தது. துல்லியமான விமானக் குண்டு வீச்சினால் அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளர் தமிழ்ச்செல்வன் போன்றவர்கள் அழிக்கப்பட, ஆழ ஊடுருவும் படையினரின் கிளைமோர் தாக்குதல்களால் புலிகளுக்கு ஆதரவான 'கிளி பாதர்' கனகரத்தினம் அடிகள்போன்ற கத்தோலிக்க மதகுருமாரும் இல்லாமல் ஆக்கப்பட்டதற்கான முன்னெடுப்பும் யுத்தம்தான். நாடாளுமன்ற அங்கத்தவர்கள் சந்திரநேரு, ஜோசப் பரராஜசிங்கம் போன்றவர்களும் கொலைக் குறியில் மறைந்தனர். அரசாங்கத்தின் யுத்த முன்னெடுப்பிற்கு எதிரானதும், புலிகளின் செயற்பாட்டுக்கு ஆதரவுமான நிலைப்பாடு கொண்டிருந்த தராகி சிவராம்போலவே, லசந்த விக்ரமதுங்கபோன்ற பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் காட்சியிலிருந்து அப்புறப்படுத்தப் பட்டனர். சிங்கள ஊடகவியலாளர்களே நாட்டைவிட்டு தப்பித்து

ஓடுமளவு நிலைமை பயங்கரம்கொள்ள வைக்கப்பட்டிருந்தது. புத்துயிர் பெற்றிருந்த தேசப் பாதுகாப்புக்கான ஊடக மையம் ஊடகத் துறையிலுள்ள மாற்றுக் கருத்தாளரை முற்றாக அழித்தது. அவையெல்லாம்கூட யுத்தத்தின் உபகூறுகளே.

சற்.ஓ.ஏ., அகூன் கொற்ற பா(ய்)ம் போன்ற அனைத்துலக தொண்டு நிறுவனங்களும், ஐநா, செஞ்சிலுவைச் சங்கம் போன்ற மனிதவுரிமை அமைப்புக்களும் 2008 செப்ரெம்பரின் ஒரு அவசர சட்டத்தின்மூலம் வன்னியைவிட்டு வெளியேற்றி முடிந்தது. வன்னிமீதாக தொடரப்பட்ட அந்த யுத்தத்தை பல்வேறு மனிதாயத அழிவுகளின்மேலும் நடத்துவதற்கான சகல ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டன. ஜனவரி 18, 2008 இல் அரசு செய்த யுத்தப் பிரகடனத்தின் பின் சண்டை வலுத்தது என்பதே சரியானது. மற்றும்படி உள்ளூள்ளாய் யுத்தம் எப்போதும் நடந்துகொண்டே இருந்தது.

அதனால்தான் ஏ9 பாதை மூடப்பட்டதையே வன்னியின் மீதான யுத்தம் உண்மையில் தொடங்கப்பட்டதன் அடையாளமாக யாழ் குடா மக்கள் கண்டனர். அது முடியும்வரை குடாநாட்டு மக்களின் நிலையும் ஒரு கூட்டுக்குள் அடைத்ததுபோல இருத்தல் தவிர்க்க முடியாதது. பலாலியிலிருந்து உள்ஊர் விமான சேவை மூலமோ, காங்கேசன்துறையிலிருந்து கப்பலிலோ பயணித்து கொழும்பை அடைவதற்கு மிகுந்த வசதியும் செல்வாக்கும் வேண்டியிருந்தது.

அவ்வாறு நிலைமை இறுக இறுக, சங்கவியின் நிலைமையை எண்ணுகிறபோது சாந்தமலருக்கு அவள்மேல் கோபம்தான் வந்தது. அம்மாவின் துயரமே அவள்மீதான அக்கறையின் காரணமானதென்று தெரிந்தபோதும், கோபத்தையே கொள்ள அவளால் முடிந்திருந்தது. அது ஒரு வன்மத்தின் வெளிப்படுத்தல்போல் அத்தனை காட்டமாகத் தோன்றியது.

எல்லாவற்றுக்கும் சங்கவியே முழுக் காரணமென்பதை அவளது மனம் திட்டமாகவுரைத்தது. தன்னுடைய வாழ்க்கைப் பயணத்தின் திசையெடுப்பை சகோதரங்களின் எதுவித ஆலோசனையுமின்றி அவள் முடிவெடுத்தவள். நினைத்தவுடன் இயக்கத்துக்கு ஓடினாள். மூன்று வருஷங்களின் பின் அதிலிருந்து விலகினாள். கல்யாணம் செய்வதற்காக இயக்கத்திலிருந்து விலகினாளா, இயக்கத்திலிருந்து விலகுவதற்காய் கல்யாணம் செய்தாளா? ஆனால்

இயக்கத்திலிருந்து விலகியதும் கல்யாணம்தான் செய்தாள். எல்லாம் அவளிஷ்டத்தில்தானே நடந்தது?

பிறகு குழந்தை பிறந்தது. அதற்கு வயதும் நான்கு ஆனது. அக்கா வீடென்று ஒருநாள் அந்த வீடு அவள் ஏறியதில்லை.

ரூபிகூட தன் எண்ணத்தின்படி திருமணம் செய்துகொண்டு போனவள்தான். ஆனாலும் பின்னால் குடும்ப உறவுகளை அவதானமாய் அமைத்துக்கொண்டிருந்தாள். முல்லைத்தீவிலிருந்து வவுனியாவுக்கு குடிபெயர்ந்த பின் வடமராட்சிக்கு சாந்தமலரிடம் இரண்டு தடவைகள் வந்து போய்விட்டாள். அவளோடு உறவில் விருத்தி உண்டாகும். ஆனால் சங்கவியோடு...?

புருஷன் காணாமல்போன நிலைமையில் இரண்டு தடவைகள் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது வீட்டுக்கும் வந்திருந்தாள். சாந்தமலர்தான் சொன்னாள், தனியே தன்னிடம் மட்டுமானால் வரும்படியும், வேறுவேறு இடங்களுக்குப் போய் ஊர்வலம் ஆர்ப்பாட்டமென்று அலைந்துவிட்டு அங்கே வரவேண்டாமென்றும். சங்கவி பிறகு வரவில்லை. அதற்கும், அவ்வளவு ரோஷமோவென்று சாந்தமலர் கோபிக்கத்தான் செய்தாள்.

பின்னால் எல்லாம் யோசித்தபோது கொஞ்சம் கடுமையாக தான் சொல்லிவிட்டேனோவென்று அவளுக்குத் தோன்றியதுதான். தானாவது அவளைச் சென்று பார்த்து வர எண்ணமுமிருந்தது. அதற்கு வேளை இல்லாதிருந்தது. வேளை வந்தபோது இறுதி யுத்தம் தொடங்கிவிட்டிருந்தது. ஏ9 பாதை மூடியாகிவிட்டது.

அம்மா வந்தபோது அவளையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருந்தால் ஒரு கஷ்டமும் நேர்ந்திருக்காதேயென சில தடவைகளேனும் அவள் எண்ணியிருந்தாள். அம்மா சங்கவியின் நிலைமையை எண்ணி அவ்வளவு பாதிக்கப்படக்கூடுமென சாந்தமலர் கருதியதேயில்லை. கடைக்குட்டிகளில் தாயருக்கு ஒரு கூடுதல் பற்று இருக்கிறதோ?

பரஞ்சோதி காலையிலெழுந்து முற்றம் கூட்டி, வீடு கூட்டி, முகம் கழுவிவந்து சமையல் வேலைகளைத் தொடங்குவாள். பெரும்பாலும் காலையில் பலகாரம் ஏதாவது செய்வாள். மாலையில் எல்லோரும் பள்ளியிலிருந்து திரும்பிவந்த பிறகுதான் சோறு கறி வைப்பது. அதுவரை பரஞ்சோதி என்ன செய்வாள்? கூடத்துள் வழக்கமான அந்த இடத்தில் சுவரோடு சாய்ந்தமர்ந்துகொண்டு அவள் என்ன நினைக்கக் கூடும்? சங்கவியைப் பற்றி மட்டும்தானே? ஏ9

திறக்கும்வரை அம்மாவின் நிலைமைக்கு மீட்சியில்லையென்று சாந்தமலருக்கு அறுதியானது.

அம்மன் கோவிலுக்கும், முருகன் கோவிலுக்கும், பிள்ளையார் கோவிலுக்கும், நாச்சியமார் கோவிலுக்கும், ஐயனார் கோவிலுக்கும் போய்வந்து கொண்டிருந்தவள், ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை சற்கோட்டை மாதா கோவிலுக்குப் போனாள். அவளேதான் மாதா கோவிலுக்கு போய் வந்ததை பிறகு சாந்தமலரிடம் சொன்னாள். ஏன் அந்த திடீர் மாற்றமென்று சாந்தமலர் கேட்கவில்லை. அவளிடம் சரியான பதில் இருக்காது. அப்போது அவளுக்கு கண்ணீர்தான் வரும். அம்மாவும் எத்தனை காலம்தான் அழுதுகொண்டேயிருக்க முடியும்? ஏதோ ஒருவகையில் மாதா கோவிலின் நிமிர்ந்தும் உயர்ந்துமான தோற்றத்தாலோ, அதன் தொன்மையான கதைகளினாலோ அம்மாவுக்கு மாதாமேல் ஒரு பக்தி ஏற்பட்டிருக்கிறதென அவள் கருதினாள்.

சற்கோட்டை மாதா கோவிலின் சூழலே வெகு அழகாயிருக்கும். ஓங்கி உயர்ந்துநின்ற கோபுரத்தின் முன்புறமுள்ள மாதா சொரூபம் எதிரே பரந்து கிடந்த கடலைப் பார்த்தபடியிருக்கும். மாதா கோவிலுக்கும் கடலுக்கும் இடையே கிடந்த கடற்கரைச் சாலையில் இருபுறமும் மண் வழிந்துகொண்டு கிடந்தது. ஆழ ஆழ காலைப் புதைக்கிற சொரி மணல். அமர்ந்திருந்தால் மணல் நழுவி நழுவி உட்குழிந்து இருப்புக்கு இதம் செய்யும். மாதாவின் பாதம் தொடப்போல் மூசி மூசி கடலை அடித்துவரும் அழகு அற்புதமாயிருக்கும். ஒவ்வொரு அலையும் தன் முயற்சியின் எல்லையாய் போடுகிற நுரைக் கோடு இன்னுமொரு அழகு.

அது பரவசம் கிளர்த்தக்கூடிய இடம்தான்.

அம்மாவுக்கு அவ்வாறான ஒரு பரவசமும், அவ்வாறான ஒரு நம்பிக்கையும் அவசியமேயென சாந்தமலர் எண்ணினாள்.

அவர்கள் சிறுவயதாக இருந்தபோது, வெகு காலத்துக்கு முன்னாலும், அதே கடற்புறத்தைப் பார்த்தபடி அவள் நின்றிருந்தது சாந்தமலருக்கு ஞாபகம். சாந்தமலருமே அவ்வாறு கடலைப் பார்த்தபடிதான் அப்போது நின்றிருந்தாள். அவள் அலை பார்த்தாள். வானமும் கடலும் தொலைதூரத்தில் தொட்டுக்கொண்டிருந்த அடிவானமும் பார்த்தாள். கடலுக்குள் அமிழ்ந்துகொண்டிருந்த சிவப்புச் சூரியனும், சூரியன் சிவப்புச் செய்த மேகமும் கண்டாள்.

தான் பார்த்தவைகளை அம்மா அன்று பார்த்திருக்கவில்லை என்பது வளர்ந்த பின்னாலேதான் சாந்தமலருக்குத் தெரிந்தது.

தன்னையும் நான்கு பிள்ளைகளையும் அவ்வாறாக அந்தரிக்கவிட்டு இயக்கத்துக்காய்ப் போய்த் தொலைந்த அப்பாவையன்றி வேறு யாரை அவள் நினைத்திருக்க முடியும்?

அம்மாவின் பொட்டிலிருந்தே அவர் உயிரோடு இருப்பதாக அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பா இலங்கையிலேதான் இருக்கிறாரா? அல்லது இந்தியாவில் அகதி முகாமில் இருக்கிறாரா? துவக்குகளே பூசல்களையும் கருத்து வேற்றுமைகளையும் தீர்மானிக்கிற காலமானதால் அவருக்கேதாவது நடந்துவிட்டதா? உண்மை எதுவாகவும் இருக்கலாம். அது அவர்களுக்கு முக்கியமில்லாத விஷயம் அப்போது.

சற்கோட்டை மாதாவிடத்திலும் அம்மா வைத்திருந்த நம்பிக்கை குறைவதுபோல் இருந்தது. ஞாயிறு தவறாமல் மாதா கோவில் போகிறதிலுள்ள ஒழுங்கிலிருந்து அவள் பிசகத் துவங்கினாள். அப்போதும் சாந்தமலர் ஏனென்று கேட்கவில்லை. சங்கவி அவ்வாறிருக்கிற நிலைமையில், கும்பிட்ட நாளிலேயே இந்தா பிடியென்று அருளை வழங்குகிற ஒரு தெய்வமே பரஞ்சோதிக்கு வேண்டியிருந்தென்பதை அவள் புரிந்தாள்.

ஒருநாள், யாழ்ப்பாணம் போய் சந்திரிகாவைப் பார்த்துக்கொண்டு வரவேணுமென அம்மா சொன்னாள். வன்னியில்தான் யுத்தமென்றாலும், குடாவிலும் படையினரின் கெடுபிடி அதிகம், அவசரமில்லாவிட்டால் போகவேண்டியதில்லை என்றுவிட்டாள் சாந்தமலர்.

சில வாரங்களில் மாதா கோவில் போவதை முற்றாக நிறுத்திவிட்டாள் பரஞ்சோதி. நிறுத்திய பிறகுதான் சாந்தமலருக்குச் சொன்னாள், 'நான் சேச்சுக்கு இப்ப போறேல்ல.' ஏறக்குறைய அவள்போலத்தான் சங்கவியும். இவள் செய்துவிட்டுச் சொல்கிறாள். சங்கவி சொல்லாமலே செய்கிறாள். அதுதான் அவர்களுக்குள் இருந்த வித்தியாசமென எண்ணிவிட்டு, சாந்தமலர் அம்மாவுக்கு பதில் சொன்னாள்: 'கவனிச்சன். போகாமலிருந்து என்ன செய்வியன்? போனா... பொழுது போனமாதிரியும் இருக்குமெல்லோ?'

'நான் செய்தி கேப்பன்.'

செய்தி கேட்பதே அம்மாவின் வேலை தவிர்ந்த நேரத்து வேலையாகிவிட்டது பிறகு.

பூநகரி விழுந்தது, கிளிநொச்சி விழுந்தது, முல்லைத்தீவு விழுந்தது, மாத்தளன் விழுந்தது எல்லாம் அம்மாதான் செய்தியில் கேட்டுச் சொன்னாள். புதுக்குடியிருப்பில் அடைந்து கிடக்கும் ஜனங்களின் அவலம் எப்படியிருக்குமோவென அம்மா அழுதாள். சங்கவிக்கானதுதான் அக் கண்ணீரின் பெரும் பங்கும்.

யுத்தத்தின் முடிவு எல்லோர் மனங்களிலும் எழுதப்பட்டிருந்ததில், தோல்வியின் சம்பவ அடுக்குகைகளைக் கேட்க சாந்தமலர் விரும்பாதவளாய் இருந்தாள். ஆனாலும் அம்மா சொல்வதற்கு ஒரு ஆள் வேண்டுமே, அல்லாமல் செய்தியைக் கேட்டு வைத்திருந்து அம்மாவால் என்ன செய்ய முடியுமென்று தானே கேட்டாள்.

‘இன்னும் மூண்டு நாளைக்கு சண்டை இருக்காதுபோல, சாந்தி’ என்றாள் அம்மா ஒருநாள்.

‘ஏனம்மா?’

‘நாளைக்கு மாசி நாலெல்லே? சுதந்திர தினம். அப்பிடியெண்டா புதுக்குடியிருப்பிலிருந்து சனம் வெளியபோக கொஞ்சம் ஏலுமெல்லோ?’

‘ஆருக்கம்மா, தெரியும்? விசுவமடுப் பக்கத்தில பாதுகாப்பு வலயமொண்டை அரசாங்கம் அறிவிச்சிருக்கெல்லோ, அந்த எல்லைக்குள்ள போனவைக்கு கொஞ்சம் கஷ்ரமில்லாமலிருக்கும். எண்டாலும் சனத்தை இப்ப ஆர் பிடிச்ச வைச்சிருக்கிறதெண்டு தெரியாமலிருக்கே.’

மெளனமாயிருந்தவள், ‘சங்கவி அங்க போயிடுவாளோ, சாந்தி?’ என பிறகு கேட்டாள்.

‘அங்க போனா நல்லதுதான்.’

‘போகாம தறுமபுரம் கண்டாவளையெண்டு நிண்டிட்டா...? அங்க சனத்துக்கு அவ்வளவு கஷ்ரமாயிருக்குமோ?’

‘இலங்கைச் செய்தியில சொல்லுறதக் கேட்டுத்தான நாங்கள் எதையெண்டான்ன அறியவேண்டியிருக்கு, அம்மா. பேப்பரில

வாறதும் ஒருநாள் பழைசுதான? எப்பிடிப் பாத்தாலும் சனங்களினர் நிலமை இப்ப கஷ்டமெண்டுதான் தெரியுது.’

அது துயரமான காலம்தான். யாரும் அனுபவிக்க முடியாத துயரங்கள் செறிந்த காலம். எந்த விசையிலிருந்து அது பிறந்திருந்தது என்று சிலபேராவது தெரிந்திருந்தார்கள். சாந்தமலரும் தெரிந்திருந்தான். ஆனால் அவள் அதை என்றும் வெளியே சொல்லியதில்லை. சர்வதேச நிலைமைகளின் ஒரு கூறாக ஈழ யுத்தம் பார்க்கப்படவில்லையென்றும், அவை குறித்த அனுபவமோ அறிவோ இல்லாதவர்களே அப்போது யுத்தத்தை நடத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்களென்றும் கூறுவதில் இனி என்ன நன்மை விளையக் கூடும்?

கடந்த தை 30ல் ஜனாதிபதியின் புலிப் போராளிகளுக்கான பொது மன்னிப்பு வழங்குவது பற்றிய அறிவிப்பு வெளிவந்தது. ஆயுதங்களைக் கைவிட்டு அரசபடைகளிடம் சரணடையவேண்டுமென்ற நிபந்தனை இருந்தது. யாரும் சரணடையவில்லை. சரணடைவதற்கான நாற்பத்தெட்டு மணி நேர கால அவகாசத்தின் பின் பரஞ்சோதி கேட்டாள்: ‘ஆயுதங்களைப் போட்டிட்டு ஆமியிட்ட போராளியள் சரண்டர் பண்ணியிருந்தா சண்டை நிண்டிருக்குமெல்லே, சாந்தி?’

‘எல்லாரும் சரணடைஞ்சா நிண்டிருக்கும்.’

‘பிரபாகரனுமோ?’

‘எல்லாரும்... பிரபாகரன், நடேசன், பொட்டம்மான், தமிழேந்தியெண்டு எல்லாத் தலைவர்மாரும்.’

‘அது நடக்காதெல்லோ?’

‘நடக்காது. ஆனா சண்டை நிக்க வேற வழி இல்லை.’

பரிவோடுதான் அப்போதெல்லாம் அம்மாவுக்கு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் சாந்தமலர்.

அம்மாவின் கோலம் பாவமாக இருந்தது. அவளது கேள்விகளில் இன்னும் அவள் பரிதாபமாகத் தெரிந்தாள். ஒரு குழந்தைக்குச் சொல்வதுபோல விளக்கமாய் அவள் சொல்வதைப் பார்த்து அவளது பிள்ளைகளே ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

பள்ளியிலிருந்து திரும்பி வரும்போதெல்லாம் செய்திகளின் பின்னணியில் ஒரு கேள்வியோடேயே பரஞ்சோதி இருப்பது இயல்பாகிப் போனது. ஒருநாள் கேட்டாள்: 'புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலிருந்து மருந்தும் சாப்பாட்டுச் சாமான்களும் ஏத்திக்கொண்டு தமிழ்க் கப்பலொண்டு வரப்போகுதாமே? நீயும் கேள்விப்பட்டியோ, சாந்தி?'

'அப்பிடி ஒரு கதை இருக்குதுதானம்மா.'

'வெறும் கதையோ, இல்லாட்டி உண்மையோ?'

'ஆருக்கம்மா தெரியும்? கப்பல் வந்தாத்தான் தெரியும் உண்மை பொய்யை.'

அவளுக்கு நிச்சயமிருந்தது அம்மாதிரியான எந்த முயற்சியும் சாத்தியமில்லையென்று. வாடகைக்கு எடுக்கப்பட்ட ஒரு கப்பலில் மருந்தும் உணவுப் பொருட்களும் ஏற்றி அனுப்ப புலம்பெயர் சமூகத்திடம் ஒரு முயற்சியும் வசதியும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இலங்கையின் எத்திசைக் கரையையும் அதனால் அடைந்துவிட முடியாது. இஸ்ரேல் தொடுத்த பாலஸ்தீன மேற்குக்கரை யுத்தத்தில் அவ்வாறான சர்வதேசம் அளாவிய ஒரு மனிதாபிமான முயற்சி அண்மையில் தோல்வியடைந்திருந்தது. ஆக்ரமிப்பாளர்கள் அவ்வகையான எந்த முயற்சியையும் அனுமதித்து விடுவதில்லை. அந்த நிஜத்தை அவள் தாயிடம் சொல்லவில்லை.

இணைய தளத்தில் இதுமாதிரி எத்தனையோ தகவல்களைக் கண்டதாய் பலரும் தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு சக ஆசிரியையே மிக இரகசியமாக அதைக் கேட்டாள். 'வணங்கா மண் எண்ட கப்பலொண்டு வரப் போகுதாமே?'

சாந்தமலருக்கு எரிச்சல்தான் வந்தது. ஏன் தன்னிடமே இதுபற்றியெல்லாம் கேட்கிறார்கள்? தானும் அவ்வாறு கேள்விப்பட்டதாக பதிலைச் சொல்லி முடித்துக் கொண்டாள்.

கப்பல் வரலாமென்ற பரவலான பேச்சின் பின் கடற்கரைவரை மாலையிலே பரஞ்சோதி சென்றுவர ஆரம்பித்தாள்.

போய்விட்டு வந்து, 'கொஞ்சம் நடந்தால் நல்லம்தானா?' என்றாள் ஒருநாள். 'கடல் காத்து உடம்புக்கு சுவாத்தியமெல்லோ?' என்றாள் இன்னொரு நாள். 'நடந்தால் நேரம் போறதே தெரியுதில்லை, சாந்தி'

என்றாள் அதற்கடுத்த முறை. சாந்தமலருக்குத் தெரியும், அம்மா கப்பல் பார்க்கப் போய் வருகிறாளென்று.

அவ்வாறு அவள் கடற்கரை போய்வந்த ஒருநாள் சாந்தமலர் அலுவலக இருந்த ஒரு பொழுதில் பரஞ்சோதியிடத்தில் கேள்வியொன்று தோன்றியது.

உலக உருண்டையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் சுமார் ஐந்து லட்சம் இலங்கைத் தமிழர்கள் குடியேறியிருந்ததாக ஒரு தகவல் இருந்தது. கனடாவில், இங்கிலாந்தில், பிரான்ஸில், ஜேர்மனியில், அவுஸ்திரேலியாவிலென பல்வேறு நாடுகளில் யுத்தத்தை நிறுத்தும்படி இலங்கை அரசையும், தங்கள் நாடுகளின் அரசுகளையும் கோரிய பேரணிகள் நடைபெற ஆரம்பித்திருந்தன. சில நாடுகளின் அரசியல் தலைவர்கள் இலங்கையின் நிலைமையை நேரில் வந்து காண்பதற்கு உந்துதல் பெற்றனர். விசாவை மறுப்பதன் மூலம் அவ்வாறான முயற்சிகளுக்குத் தடைபோட்டிருந்தது இலங்கை அரசு. சாந்தமலர் அலுவல் முடித்து வர பரஞ்சோதி தன் ஐயத்தைக் கேட்டாள். “புலம்பெயர்ந்த சனத்தினர் ஊர்வலங்களால இஞ்ச வன்னியில இருக்கிற சனத்துக்கு எதாவது பிரயோசனமிருக்குமோ, சாந்தி?”

அப்போது அம்மாவை முகம் வாடிப்போய் யோசனையில் அமர்த்தும் பதிவை அவள் சொல்லவேண்டியவளானாள். “இஞ்ச பக்கத்தில் இருக்கிற தமிழ்நாட்டிலயே எவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டங்கள் ஊர்வலங்கள் நடக்குதம்மா. ஒரு பிரயோசனமுமில்லையெல்லோ? அதுமாதிரித்தான் அங்க நடக்கிறதுகளும்.”

“ஒருவேளை அமெரிக்கா நினைச்சா...? அப்ப சண்டை நிக்முமெல்லோ?”

அம்மாவின் கேள்விகள் இனிமேல் அப்படித்தான் வரப் போகின்றன. இருந்தும் சினக்காமலே, “இனி அமெரிக்காவும் அப்பிடி நினைக்காது” என்றாள் சாந்தமலர்.

“ஏன்?”

“ஏனெண்டா... இப்ப அமெரிக்காவும் புலியளை பயங்கரவாதியெண்டுதான் சொல்லுது.”

அம்மா தனது இடத்தில் போயமர்ந்து சுவரோடு சாய்ந்தபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சாந்தமலருக்கே வருத்தம்தான் சங்கவியை எண்ணுகிறபோது.
யுத்தத்திற்குள் அகப்பட்டுள்ள மக்களின் நிலைமையும் அவளுக்கு
வருத்தம். ஆனால் அம்மாவின் கற்பனைகளை வளரவிடுவதும்
ஆரோக்கியமானதில்லையே! ஒருநாள் எல்லாம் அவளது
எதிர்பார்ப்புக்கு எதிராக திரண்டுவந்து நிற்கிறபோது அம்மா
உடைந்துவிடாமல் இருப்பது சாந்தமலருக்கு முக்கியமானது.

அவள் அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அம்மாவின் கண்களில் கண்ணீர் மின்னிக்கொண்டு இருந்தது.

விடிந்திருந்த பொழுதும் விடியாததாக, மாசி மாதத்தின் ஊசிப் பணி குத்துகிற ஒரு அதிகாலையேளையில் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வீட்டு வேலைகளில் மும்முரமாயிருந்த செம்பவளம் உணர்ந்து கொண்டிருந்தாள். கிழக்குத் திசைக் களர் நிலத்திலிருந்து சூரியன் பனித் திரையைக் கிழித்து பிரகாசமாய்க் காலித்துக்கொண்டிருந்தும் அந்தளவான ஒரு மனமூட்டம் அவளிலிருந்தது. ஏனென்று அவளால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. முன்னனுபவமற்ற ஒரு மந்த உணர்வு.

வித்தியா எழுந்து குளிக்க கிணற்றடி சென்றபோது கூடத்துள் அப்பா இன்னும் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். மீண்டும் மஹாபாரதத்துள் அப்பாவின் வாசிப்பு சென்றிருந்தது. இரவு வாசித்த தடித்த அந்தப் புத்தகம் மேசையில் கிடந்தது. வாசித்துவிட்டு எத்தனை மணிக்கு தூங்கினாரோ? அவள் குளித்து வந்து அறைக்குள் வேலைக்கு வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு இருந்தாள்.

அவளிடத்திலும் கலகலப்பான மனநிலையில்லை. வீட்டில் அம்மா கலகலப்பாயில்லாவிட்டால் எல்லாவற்றிலுமே அதன் தாக்கம் தெரியும். ஆனால் அதுவேதான் அப்போது அவளில் பிரதிபலித்துக் கொண்டு இருந்ததெனச் சொல்ல முடியவில்லை. உலகளாவிய தமிழரிடத்தில் அப்போது கொதித்துப் பொங்கிக் கொண்டிருந்த ஏக்கத்தின் கையறுநிலை போலும் அது இருக்கவில்லை. எழுபத்தைந்து சதுர கிமீக்குள் அடங்கிவிட்ட போரின் இறுதி நோக்கிய நகர்வு எழுதக்கூடிய தோல்வியின் நடுக்கமும் இல்லை அது. அவையல்லாத இன்னும் ஏதோவொன்று.

வித்தியா சமையலறை போய் கருப்பட்டித் தேநீர் குடித்தாள். காலைத் தேநீர் எப்பொழுதும் அங்கே அப்பாவுக்காக கருப்பட்டியோடுதான். செம்பவளம் அவசரமாய் தேநீரோடு கணவரை அணுகினாள். அன்றைக்காவது தெண்டித்து அவரை ஆஸ்பத்திரி செல்லவைத்துவிட

வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டாள். கடந்த ஒரு வாரமாக கையுழையுதென்று அமுக்கி அமுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு திரிந்தவர், இரண்டு மூன்று நாட்களாக நெஞ்சைத் தடவிக்கொண்டு அல்லல்படுகிறார். ‘நெஞ்சுக்க என்ன செய்யிது?’ எனக் கேட்டு செய்பவளம் முகத்தில் ஏக்கம் விரிக்க, ‘அதொண்டுமில்லை. வாய்வாயிருக்கும். இந்தளவு நாளும் கையில நிண்டது இப்ப நெஞ்சுக்குள்ள இறங்கியிட்டுதுபோல’ என்றிருந்தார். ‘ரா ராவாய் அவளையே யோசிச்சுக் கொண்டு கிடந்தா? சண்டை முடிய நிஷா வருவாள்தான. நாங்களேன் அதையிதை யோசிச்சு அந்தரப்பட வேணும்?’ என்று நெஞ்சை அவர் அழுத்தித் தேய்க்கிற வேளையிலெல்லாம் அவளும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். ‘அது வாய்வா இருந்தா இருக்கட்டும், எதுக்கும் நீங்கள் நாளைக்கு ஆஸ்பத்திரியில ஒருக்கா காட்டியிட்டு வந்திடுங்கோ’ என்று முதல்நாள் படுக்கப் போகிறபோது சொல்லியிருந்தாள். ‘ஓ’மென்று அவரும் தலையசைத்தார். ‘வித்யா வெளிக்கிடேக்க நீங்களும் கூடிக்கொண்டு போங்கோ’ என படுத்த பின் அவள் சொன்னதற்கும் ‘சரி’ என்றிருந்தார். ஆனால் இன்னும் எழும்பவில்லை. அவள் தேநீரை மேசையில் வைத்தபடி, “வித்யா வெளிக்கிட்டிட்டாள், எழும்புங்கோ’ என்றாள்.

வித்தியா கைப்பையை எடுக்கிற நேரம் கூடத்துள் தேநீர்க் கோப்பை விழுந்து கணீரிட்டுக் கேட்டது. அவளுடம்பு உஷாராகி நிமிர்ந்தது. தொடர்ந்து அம்மாவின், “என்னருங்கோ... என்னருங்கோ... இஞ்சே...” என்ற கதறல் எழுந்தது. வித்தியா கூடத்துக்கு ஓடினாள். “அப்பாக்கு என்னெண்டு பாரடி... அசையாமக் கிடக்கிறாரடி..” என்று குழறினாள்.

வித்தியா அப்பாவைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

அவருடைய அசைவு மட்டுமில்லை, மூச்சும் நின்றிருந்தது. வாங்கிலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த கை அசைய மறுத்து விறைத்துக் கிடந்தது. தூங்க ஆரம்பித்ததுமே மூச்சு சுழி மாறிப் போயிருக்கிறது. அப்பா அவ்வப்போது சொல்கிற சித்தர் வரிபோலவே முடிவை அடைந்திருக்கிறார்.

இருவரின் சாவோலம் நெடுகிலும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தும், குடிமனைகள் ஐதுபட்டிருந்த அவ்வூரில் நாலுபேர் வந்துசேரவே ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேலேயானது.

அது ஒரு நல்ல சாவு என கூடிய அந்தக் கொஞ்சப் பேர்கள் கதைத்தார்கள். பசி தாகமில்லாமல், ஓடுகிற அவதியும் உயிர்ப் பயமும் கொள்ளாமல், அவயவங்கள் அந்தந்தப்படியே இருக்க சாவது நல்ல சாவுதானே? எவ்வகைச் சாவானாலும் உற்றவருக்கு அது மீளாத துயரத்தையே செய்கிறது. ஆயினும் அந்த நீண்டநேர ஓலம், ஒப்பாரியாக அங்கே மற்றவர்களால் தொடரவில்லை.

மூன்று மணிக்கு மய்யத்தை எடுத்துப் போய் ஊரொதுக்கிலுள்ள கடலையிலேயே எரித்துவிட்டு வந்தார்கள்.

தந்தையின் மரணத்தினால் தான் ஒரு வாரம் வேலைக்கு வரமுடியாதிருப்பதை கடை முதலாளிக்கு வித்தியா அறிவித்திருந்தாள். இரண்டாம் நாளும் வெளியில் அவளைக் காணாமல் கடைக்கு அதுபற்றி விசாரிக்கச் சென்ற ஸ்ரீமல் விஷயமறிந்து உடனேயே அவளது வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். கூடத்துள்ளிருந்து ஆறுதலாய் அவளோடு நாலு வார்த்தைகள் பேசினான்.

அவள் அழுததும், அவன் தொட்டுத் தொட்டு ஆறுதல் படுத்தியதில் அவள் அடங்கியதுமெல்லாம் கண்டபடி சமையறையில் நின்றிருந்தாள் செம்பவளம்.

அவனை அனுப்பிவிட்டு வித்தியா திரும்பி வந்தபோது, 'ஆமிக்காறனா? எப்பிடி உனக்குப் பழக்கம் வந்தது? தங்கச்சி இயக்கத்திலயெண்டது ஞாபகமோ இல்லையோ? வீட்டில நடந்த நன்மை தின்மைக்கு வாரளவுக்கெண்டா எத்தினை நாள் பழக்கம் உங்களுக்குள்ள?' என்றெல்லாம் வித்தியா நினைத்திருந்தபடி அம்மா கேட்கவில்லை. அனுமானத்தில் எல்லாவற்றையும் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டிருப்பாள். அவளது சனிக்கிழமைத் தாமதங்கள், வழக்கமற்ற விதமாய் வரும் வேறு நாட்களின் தாமதங்களை அவள் கவனித்திருக்கவில்லை, புரிந்து கொண்டிருக்கவில்லையென யார் சொல்லமுடியும்? மகளின் மேலான நம்பிக்கையிலோ, குடும்பத்தின் மானம் அதில் இழையோடியிருந்ததின் காரணமாகவோ, அப்பா இருந்தவகையில் அதை அவரே கவனித்துக் கொள்ளட்டும் என்பது போலவோ அவள் ஒன்றும் பேசாமலே இருந்தாள். குடும்பத்தின் முழுச் சமையும் அவளது தோளில் ஏறியிருக்கிற அப்போதைய நிலையிலாவது அவள் அதுபற்றி பிரஸ்தாபித்திருக்க தேவையிருந்தது. ஆனால் என்ன செய்வதென்று தெரியாத நிலையில் அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளது அதிகாரம் அந்த வீட்டில்

அவளது கணவரது மரணத்தோடு இறக்கம் கண்டுவிட்டிருந்தது. அதை வித்தியா எடுத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும் இனி அது தாழ்ந்தே தொங்கிக் கொண்டிருக்கச் செய்யும். வன்னியிலே யுத்தம் வெடித்து போராளிகளும் மக்களும் பேரழிவுக்குள் சிக்குண்டிருக்கிற நிலையில் நிஷாபற்றியும் தகவலெதுவும் அவளால் அறிய முடியவில்லை. அதுவே கணவரின் சாவுத் துக்கத்தின் மேலான இன்னொரு துக்கமாய் அவளை அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவளது நினைவின் தகிப்பே தன் கணவரை எரித்ததென்று தெரிந்திருந்தும் செம்பவளம் உணர்ந்தது அப்படித்தான்.

தாமதமாய் சாவுச் செய்தியறிந்து பின்னர் வந்தவர்களும் போரின் அழிவுகளையே பேசிச் சென்றார்கள். அது அவர்களது மனத்திலிருந்த அவலமாயிருந்தது. செம்பவளம் மேலும் மேலும் கனதியானது அதனால்தான்.

அன்று சாப்பிடுகிற நேரத்தில் வித்தியாவே ஸ்ரீமல்பற்றி பேச்செடுத்தாள். ‘கண்டு கண்டு வந்த பழக்கம்தான், அம்மா. நல்ல குணமாயிருந்ததில் பிறகு நானும் பேச்சு வைச்சன், வேறயொண்டுமில்லை.’

அம்மா மௌனமாயிருந்துவிட்டு சொன்னாள்: “சும்மா பழக்கமாயிருக்கிறதில் என்ன இருக்கு? பிழையாயொண்டும் நடக்காட்டிச் சரிதான்.”

“ஸ்ரீமல் நல்லது, அம்மா.”

“ம்.”

அடுத்த வாரத்திலிருந்து வித்தியா வேலைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தாள். அடுத்தடுத்த நாள் மாலை அவள் வேலை முடிந்து தனியாக மினிபஸ் ஸ்ராண்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தபோது, சைக்கிளோடு ஸ்ரீமல் அவளுக்காகக் காத்திருந்தான். ஒரு விநாடி அவளால் அவளை அடையாளம்காணவே முடியாது போனது. தலையிலே பிளாஸ்ரர் போட்ட ஒரு காயத்தோடு மூக்கும் கொழுக்கட்டைபோல் வீங்கி கறுத்து நின்றிகொண்டிருந்தான்.

“என்ன ஸ்ரீமல், என்ன நடந்தது?” என அவள் பதற்றப் பட்டதற்கு, “அது ஒண்டுமில்லே. ஒரு சின்ன அக்ஸிடென்ற் சைக்கிள்ல” என்றான் அவன்.

“எனக்கு ஒளிக்கவேண்டாம், ஸ்ரீமல். அக்ஸிடென்ற் பட்டமாதிரி பாக்கத் தெரியேல்ல. உண்மையைச் சொல்லு” என்று விடாப்பிடியாக நின்றாள் வித்தியா.

“உண்மைதான் நான் சொன்னது” என்று சிரிக்க முயன்றபடி, “ஸ்ராண்டுக்குத்தான, வா, நடப்பம்” என்று சைக்கிளை உருட்ட முயன்றான் அவன். அவள் ஹானரிலில் கைவைத்து அவனை மறித்தாள். “என்ர மனசுக்குள்ள தெரியுது, எதோ நடந்திருக்கெண்டு. மறைக்காமல் சொல்லு, என்ன நடந்தது?”

அவன் சிறிதுநேரம் அவளையே பார்த்தபடி நின்றவிட்டு, “உனக்குத் தெரியாம இருந்தா நல்லம் எண்டுதான் நான் நினைச்சது. முந்தநாள் கொஞ்சம் குடிச்சிருக்கிற நேரத்தில அங்க சண்டையாய்ப் போச்சு” என்றான்.

“ஏன் சண்டை வந்திது?”

அவன் முதலில் தயங்கினான். பிறகு அவளும் அது அறிந்திருக்க வேண்டியவளேயென்று எண்ணி நடந்ததை விபரித்தான்.

“நாங்கள் பழகிறதில அவங்களுக்கு என்ன வந்தது? அவங்களேன் கோப்பபட வேணும்?” என புதிரோடு அவனைநோக்கி நிமிர்ந்தாள் வித்தியா.

“நீ கோபம் என்டிறது. ஆனா அது கோபமில்லை, வித்தியா. அதுதான் துவேஷம். எங்கயும் கொஞ்சங் கொஞ்சம் அது இருக்கு. ஒருநாளைக்கு இப்பிடி வரும்னு எனக்கு நல்லாத் தெரிஞ்சது அப்பவே. தமிழாக்கள பற்றி கதைச்சா சண்டைதான் வருகிது. நான் கொட்டியாக்கு சப்போர்ட்டாண்டு சண்டைக்கு வந்தாங்கள்.”

“நீ திருப்பி அடிச்சியா?”

அவன் சிரித்தான்.

“திருப்பியும் அடிக்கேலாத நீ பிறகென்னத்துக்கு ஆமியில சேந்தனீ?” என்று கடுகடுத்தவள் பின்னர் தெளிந்து, “நீ பாவம்தான், ஸ்ரீமல். உனக்கு அப்பிடியெல்லாம் நடக்கத் தெரியாதுதான். உனக்கு துவேஷமும் இல்லை, கோவமும் இல்லை” என்றாள்.

“இது ஒரு வேலைதான் எனக்கு. இதுக்கானமாதிரி எனக்கு மிச்சம் நல்லா நடக்க தெரியாதெண்டது சரிதான். நீ தமிழாள்

எண்டதால உன்னில நான் விருப்பம் துவக்கேல்ல. எனக்கு உன்னை பிடிச்சிருந்திது, விருப்பம் வந்திது. அதுதான் நான் எல்லாரிட்டயும் சொல்றது. நான் என்னை மாத்தி ஒண்டும் செய்ய மாட்டன். நான் இப்ப வந்தது... என்னை கிளிநொச்சிக்கு மாத்தியிருக்கிறது உனக்குச் சொல்லத்தான். நாளைக்கு நான் அங்க போறதுக்கு இருக்கு. நீ ஒண்ணும் யோசிக்க வேணாம். நான் கெதியில வரத்தான் பாப்பன்.”

வித்தியாவுக்கு கண்கள் கலங்கி வந்தன. உதடுகள் துடித்து நெளிந்தன. ஸ்ரீமல் அவசரமாய் சொன்னான்: “அழுதிடாத, வித்யா. மிச்சம் ஆக்கள் பாக்கிறது.”

அவள் சிரமத்துடன் அழுகையை அடக்கினாள். “நீ சண்டைக்குப் போகேல்லயே?”

“சண்டைக்கு இல்லை. அது முடிஞ்சுகொண்டுதான் இருக்கு. சனங்கள் இருக்கிற இடத்திலதான் எனக்கு வேலை வந்திருக்கு.”

“என்னெண்டு சொல்லக்குடாதாக்கும்?”

“உனக்குச் சொல்லுவன். அங்க கனக்கக் கனக்க ஆயுதம்களும், பவுண்களும் தாட்டிக்கு. அதை எங்கயெண்டு அறிய வேணும்.”

“கவனமாயிரு.”

“நீயும் இஞ்ச கவனம்.”

அவன் சொல்லிக்கொண்டு விலகுகிற நேரத்தில் அழுகையை அடக்கியிருந்தும் அவளால் சிரிக்க முடியவில்லை.

அன்று வீடு வந்த வித்தியா எல்லாம் எண்ணி அழுவதற்குப்போலத்தான் கிணற்றடிக்கு அவசரமாகச் சென்றாள். பெண்களின் கண்ணீரின் கதைகளையும், ஆசாபாசங்களின் சலிப்புகளின் விரத்திகளின் காரணமான எல்லா புலம்பல்களையும் கிணற்றடிகள்தானே கண்டிருக்கின்றன!

வித்தியா அழுவதைக் கண்டுவிட்ட செம்பவளம் பதைத்துக்கொண்டு ஓடிவந்தாள். “என்ன, வித்யா? என்னடி நடந்தது? ஏன் அழுகிறாய்?”

வித்தியா ஒன்றுமில்லையெனக் கூறி கண்ணீரைத் துடைத்தாள். தாய் மேலும் வற்புறுத்த, “ஸ்ரீமல் வன்னிக்குப் போகுதாம் நாளைக்கு. அதுதான்...” என்றுவிட்டு மேலும் தாயாரின் முன்னால் அழுமுடியாமல் வீட்டுக்கு நடந்தாள்.

ஸ்ரீமல் வன்னி போவதை நினைத்தே வித்தியா அந்தளவு துடித்தாளென்பது அதன் அர்த்தமாக இருந்துவிடக் கூடாது. உண்மையில் வெவ்வேறு இனத்தவர்களுக்கிடையிலான காதலுக்கு விளைகிற எதிர்ப்புகளின் காரணமாக அவன் தாக்கப்பட்டதையே வித்தியா நினைத்திருக்க முடியும். அவன் வீட்டில் அம்மா தங்கைகளுக்கு அவளை ஏற்பதில் தடையில்லாதது மட்டுமில்லை, மகிழ்ச்சியே இருந்ததை ஸ்ரீமல் அவளுக்குச் சொல்லியிருந்தான். ஆனால் நண்பர்களிடத்திலேகூட துவேஷத்தைக் கிளப்பும் அந்த உறவு குறித்து அவனது அயலும் ஊரும் என்ன நினைக்குமென அவள் எண்ணவே வேண்டும். சாதாரணர்களுக்கு துவேஷமிருக்காதென எதைக் கொண்டு உறுதிக்கொள்வது? கொழும்பில்கூட அப்படியொரு துவேஷம் மெல்ல மெல்ல வளராதென்பதற்கு உத்திரவாதமுண்டா? அதுபோன்ற துவேஷங்களின் ஒரு திரட்சிதானே 1983 ஜூலை 23இல் ஒரு சிறுபான்மைச் சமூகத்தின் பெருந்தொகையை அங்கே வதம்செய்ய காரணமாயிருந்தது?

இவ்வளவும் அவள் எண்ணவேண்டியதில்லை. இவற்றில் எந்தவொன்றுமே அவளை வெடிக்கவைக்க போதுமானது. எந்த ஒன்றுமே அவளது காதலின் ஈடேற்றத்தின்மீதான நம்பிக்கைகள் அனைத்தையும் பஸ்மமாக்க வல்லது.

கிணற்றடியில் நின்றிருந்தபடி வித்தியா செல்வதையே நோக்கியிருந்தாள் செம்பவளம். அப்பாவின் மரணத்துக்குக்கூட அந்தளவு அழுதவளில்லை வித்தியா. தங்கையொருத்தி போராளியாக அவ்வளவு கெடுபிடியாக யுத்தம் நடக்கும் வன்னி மண்ணில் இருந்துகொண்டிருக்கிறதை எண்ணி அழவேண்டாம், தன்னோடு அதிகமாய்ப் பேசவும் செய்யவில்லை அவள். ஆனால் சும்மா பழக்கமென்று சொன்ன ஸ்ரீமல் வன்னிக்குப் போவதில் அவள் கண்ணீர்விட்டு அடக்கமுடியாமல் குலுங்கி அழுகிறாள்.

எல்லாம் நினைத்தபோது செம்பவளத்தை திகைப்பு விழுங்கியது. அது துக்கமாய் விருத்திபெற்றது. என்ன ஆகுமோவென்று அவள் கண்ணீர் சிந்தாமல் அழுதாள்.

பங்குனி பிறந்து வெய்யில் கனத்திருந்தது. இரவுக்கும் பகலுக்கும் வெளிச்சம் தவிர வேற்றுமை அதிகம் இல்லாதிருந்தது. பகலில்போல் இரவிலும் குண்டுகள் விழுந்து வெடித்தன. பகலில்போல் இரவிலும் மனிதர்கள் சிதறி அழிந்தார்கள்.

தெய்வங்களும் நீங்கிப்போன பூமியாயிருந்தது வன்னி நிலம். பிரார்த்தனைகள் மனிதருக்கு ஆறுதலைத் தந்தன. பலன்களைத்தான் தராதிருந்தன.

பதுங்கு குழி இருந்ததில் அதுவரை பாதுகாப்பாக இருந்த அந்த இடம், யுத்தம் புதுக்குடியிருப்பைநோக்கி நெருங்கிக்கொண்டிருக்கையிலும் தகுந்த பாதுகாப்பைத் தருமாவென யோசனையாகிப் போனது முருகமூர்த்திக்கு. அதுவரை இருந்தது சரிதான், ஆனால் இனி என்ற கேள்வி அவன் மனத்தில் விடைத்து நின்றிருந்தது. கடைசியில் மேலே நகர்ந்தே ஆகவேண்டுமென்ற முடிவுக்கு அவன் வந்தான்.

மாசி 4 இல் இலங்கையின் சுதந்திர தினத்தையொட்டி ஓய்ந்திருந்த ராணுவத் தாக்குதல், மறுபடி மாசி 6ஆம் திகதியிலிருந்துதான் உக்கிரமடைந்திருந்ததை அவன் நினைவுகொண்டான்.

இரண்டு நாட்கள் இந்தக் குண்டுவிச்சகளுக்கு ஒரு இடைவெளி விட்டாலும், குண்டுகள் எட்டாத இடத்துக்கு பிள்ளைகளோடு அவன் ஓடிவிடுவான். பலபேர் குண்டுகளை யோசிக்காமல் ஓடினார்கள். அவனால் முடியவில்லை. அவனுடைய மகள் ஒவ்வொரு குண்டு வெடிப்புக்கும் நடுங்கி ஓடுங்குகிறாள். எந்தநேரமும் பதுங்குகுழிக்குள்ளே அடங்கிக் கிடக்கிறாள். ஷெல்லடியில் தாய் உடல் சிதறிச் செத்த துக்கத்தையும், அதன் பயத்தையும் அவளால் இலகுவில் மறந்துவிட முடியாது. அவள் சிரித்து என்றும் பார்த்ததேயில்லையென ஆகியிருந்தது.

முருகமூர்த்தி நினைத்ததுபோல் எதுவும் நடக்கவில்லை. சித்திரை 14இன் புதுவருஷத்துக்கு முன்னர் வன்னியின் முழுநிலப் பரப்பையும் பிடித்துவிடுகிற மூர்க்கத்தில் ராணுவம் மும்முரமான ஏறிகணை வீச்சில் இறங்கியதுதான் நடந்தது. கடற்புறத்திலிருந்து பீரங்கிப் படகுகள் குண்டுகளை வாரி இறைத்துக் கொண்டிருந்தன.

பங்குனி பத்தாம் திகதிக்கு மேல் பயங்கரமான ஷெல்லடி தொடங்கியது. கடற்கரை பிளந்து தனிநிலமாய் அசைவதாய் கண்டவர் ஆரோ கதைத்தார்கள். மாத்தளனிலிருந்து அம்பலவன்பொக்கணையூடாக நந்திக்கடல்வரை எழுப்பியிருந்த புலிகளின் மண்ணரண் தகர்ந்து கொண்டிருந்தது. புலிகள் நிலைகளை பின்னகர்த்திக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

குண்டுகள் மக்களுக்கிடையில் வந்து விழுந்துகொண்டிருந்தன. தாக்குப்பிடிக்க முடியாத நிலையில் மக்கள் அலறியடித்து ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜனங்களுக்கிடையில் விழுந்த ஏறிகணைகளுக்கும், வெடித்த ஷெல்களுக்கும் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் மரணங்களையும், ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் காயங்களையும் அடைந்திருந்தனர். மாத்தளனுக்கு எடுத்துச் சென்று கப்பலில் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு அனுப்புகிற வசதியும் பலபேருக்கு கிடைக்கவில்லை. வீதிக் காண்களில் விடப்பட்டிருந்த காயம் பட்டவர்களின் ரண வலி ஓலங்கள் சமுத்திரத்தின் தீராத பேரோசையாய் எழுந்துகொண்டிருந்தன.

மாத்தளன் மண்ணரண் தகர்ந்தால் புதுக்குடியிருப்பு மேலே பாதுகாப்பான பிரதேசமில்லை. அது விரைவில் நடக்கலாமென எல்லோரும் திகிலில் இருந்தனர். வெகுக்கும் வெடி முழக்கங்கள் மனத்திலும் கால்களிலும் எங்காவது ஓடிவிடும் விசையை எவரிடத்திலும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. பதுங்கு குழி கிடைத்தவர்கள் அவற்றுக்குள் ஒடுங்கியிருந்தனர். நாள், திகதி எல்லாம் அவர்களுக்கு மறந்துபோயிருந்தது. பகலும் இரவும் பசியும் தாகமும் மட்டும் தெரிந்திருந்த காலம் அது.

புதுவருஷத்துக்கு இரண்டு நாட்கள் முந்திய ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலை நேரத்தில் குண்டுவீச்சு குறைந்திருந்தது. முருகமூர்த்தி வெளியே வந்தான். அடுத்த பதுங்கு குழியிலிருந்த குடும்பம் இன்னும் அங்கேயே இருந்துகொண்டிருந்தது கண்டான். அது அவனுக்கொரு தெம்பைத் தந்தது. இயக்கத்திலிருந்து யாரோ அவர்களுக்கு தகவல் சொல்லிப் போனதை அவன் ஒருமுறை

கண்டிருந்தான். கிடைத்த தகவல்மூலம் அவர்களெடுப்பது யுத்த நிலைமைக்குத் தகுந்த முன்னகர்வாயிருக்கும். முருகமூர்த்தி தகவலறியக் காத்திருந்தான்.

வெளியே சனங்கள் குண்டுவீச்சு நின்றிருந்த அந்த இடைவெளியில் மூட்டைகளுடன் நகர்ந்துகொண்டிருந்தனர். எல்லாருடைய குறியுமே பாதுகாப்பான இடமாக இருந்தது. அது எங்கேயிருக்கிறதென்பதுதான் யாருக்கும் தெரியாமலிருந்தது.

வீதிக்கு வந்தபோது இன்னும் மோசமான நிலைமை விளையப்போவதின் அவசரங்களே தெரிந்தன. பெரும்பாலான சனங்கள் பொக்கணையை நோக்கி ஓடியிருந்தனர். போதுமான பணமிருந்தால் அங்கிருந்துகூட யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேர தோணியோட்டம் ரகசியத்தில் இயங்கியது.

யுத்தம் புதுக்குடியிருப்பைநோக்கி நகர்ந்தபோது இடையேயுள்ள காடுகள் வயல்களை ஊடறுத்து மறுபடி தருமபுரத்துக்கு பலர் ஓடியிருந்தனர். ஓடுகிறபோது குண்டுகள் வெடித்து இறந்தவர்களும் பலராயிருந்தனர். மிதிவெடியில் அகப்பட்டும் பலபேர் அங்கங்கள் சிதறியிருந்தனர். சிதறிய அங்கங்களின் துண்டுகளை காட்டெலிகள் வந்து கடித்ததைக் கண்டதான எல்லாக் கதைகளோடும் முருகமூர்த்தி திரும்பிவந்தான்.

அந்தளவில் ஜோதியும் விசாகனும் பதுங்கு குழியிலிருந்து வெளியில் வந்தனர்.

ஜோதியையும் தம்பியையும் கண்ட நாகிக்கு பெரிய இரக்கமாகப் போய்விட்டது. அதுகளுக்கு நேர்ந்த சோகம்போல் யாருக்கும் நேர்ந்துவிடக்கூடாதென எண்ணினாள். கண்முன்னால் பெற்ற தாயைப் பறிகொடுத்தவர்கள் அவர்கள். எந்தநேரமும் ஒரு துடுக்காட்டத்தில் ஜோதி இருந்ததையும் அவள் கண்டாள். அவர்களது நடமாட்டமும் அத்தனை நாட்களில் அருகியே இருந்திருந்தது.

அழுதழுது அவளது பேரப்பிள்ளைகள் அப்போது சோர்ந்துபோய் படுத்திருந்தன. நடக்கக்கூட இயக்கமற்று களைத்துக் கிடந்தன. அவர்களின் கோலங்களே சேற்றில் உருவியெடுத்த உடம்புகள்போல் ஆகியிருந்தன.

ஒருமுறை தனபாலன் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போயிருந்தான். கொண்டு வந்திருந்த இரண்டு சாப்பாட்டுப் பாரச்சல்களைக்

கொடுத்தான். புதிதாகச் சொல்ல எதுவும் இருக்கவில்லை. 'கவனமாயிருங்கோ' என்று மட்டும் சொன்னான். வேறு நம்பிக்கை அவனுக்கே இருந்திருக்கவில்லைப்போல இருந்தது அது. அவன் போகும்போது, 'நீங்கள் கவனம்' என்று பின்னாலிருந்து சொன்னான் தயாநிதி. வேண்டுகளால் தன் நெஞ்சில் உறுதியை நிறைக்கப் பார்த்தான்.

வெளியே நின்றிருந்த ஜோதி நாகியைக் கண்டதும் கிட்ட வந்தான். அன்றைக்கு அவள் சற்றுத் தெளிந்திருந்ததுபோல் பட்டது நாகிக்கு. கொஞ்சம் வளர்ந்துமிருந்ததாய் எண்ணினாள். வளர்ச்சி அவளது பார்வையின், பேச்சின் முதிர்ச்சியிலாய்த் தெரிந்தது.

அந்த வளவுக்குள் கூடாரமொன்று போடலாமா எனக் கேட்டதற்கு மறுநாள் அவளை நேர்முன்னாய் எதிர்ப்பட்டிருந்த நேரத்தில் அவர்களைப்பற்றி நாகி விசாரித்திருந்தான். தாய் இறந்த செய்தியும், விதமும் சொல்லி ஜோதி அழுதாள்.

அதன் பிறகு அப்போதுதான் அவளை நேர்நேரே காணுகிறாள். அவர்கள் அங்கு வந்து ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகிற நிலையிலும், அந்தத் தகவல்களைத் தவிர அவள் வேறு அறிந்ததில்லை. தேவையும் இருக்கவில்லை.

“என்ன, பிள்ளை?” நாகி கேட்டாள்.

“நீங்கள் என்ன செய்யப் போறியள், அன்ரி? அப்பாக்கும் என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லையாம். எங்களுக்கு இஞ்ச இருக்க இருக்க பயமாய்க் கிடக்கு...” என்றாள் ஜோதி.

தகப்பனே அதைக் கேட்டிருக்கலாமெனத் தோன்றியது நாகிக்கு. அவர் மனைவியை இழந்ததுபோல, அவளும் தன் தாயை இழந்திருக்கிறாள். எல்லோரும்தானே இழந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள்? இதில் ஏன் அவர் அவ்வளவு துக்கத்தில் அழுந்தி பூடகமாய் நடந்துகொள்ள வேண்டும்? பிறகு அவளுக்கு ஒரு தெளிவு வந்தது, ஒரே இழப்பானாலும் எல்லோருமே ஓரளவான துக்கத்தை அடைவதில்லையென்றும், இதில் அவரது துக்கம் எவ்வளவோவென்றும் நினைத்தபோது.

அவள் சொன்னாள்: “சொல்லிச் செய்யிறமாதிரி நிலைமையொண்டு மில்லை, பிள்ளை. மாத்தளன் விழுந்துதெண்டா, பிறகு இஞ்ச தங்கேலாதெண்டுதான் எல்லாரும் பறையின. ஆனந்தபுரப்

பக்கமாய்ப் போகலாமெண்டு சிலபேர் கதைக்கினம். அங்க சனங்களோட போராளியளும் இருக்கினமாம். என்னென்ன நடக்குமோ? விடியத் துவங்க நாங்களும் வெளிக்கிடப் போறம். எங்கயெண்டு தெரியா. சனம் போற பக்கத்துக்குத்தான் போகவேணும். நடக்கிறது நடக்கட்டும்” என்றாள் நாகி.

ஜோதி போய்விட்டாள்.

என்ன முடிவெடுப்பார்களோ என எண்ணினாள் நாகி. தாங்கள் போன பின்னால் அந்த பதுங்கு குழி இன்னும் பாதுகாப்பானதென இரண்டு நாட்கள் கூடுதலாய் தங்கவும் முடிவுசெய்யலாம். பதுங்கு குழி இல்லாதவர்களுக்குத்தான் மிக்க அவலம் அங்கே. பதுங்கு குழி இருந்தவர்கள் பாக்கியவான்கள். பலபேர் மண்ணை எழுப்பிவிட்டுத்தான் பிள்ளைகளோடு படுத்தெழும்பினார்கள். அந்த அவதி அவர்களுக்கு வரவில்லை.

நாகியின் அபிப்பிராயத்தை தந்தையிடம் சொல்லிவிட்டு, ஜோதி அவசரமாக அடுப்பை மூட்டினாள். எறித்த வெய்யில் அடுப்பினை எரிக்க உதவிசெய்தது. சிறிதுநேரத்தில் அவள் கஞ்சிப் பானையை இறக்கி தறப்பாளின்கீழ் கொண்டுவந்தாள். மூவரும் கோப்பைகளில் ஊற்றி அவசரமாய்க் குடித்தார்கள். பின் மூவரும் திசைக்கொருவராய் இருளில் ஒதுங்கினர். பின் எங்கோ அதிர்வுகள் எழத் துவங்க, அவசரமாய் எழுந்து பதுங்கு குழிக்குள் ஓடிவந்து குதித்தனர்.

வானம் சின்னதாய் ஒரு ஒளியைச் சிந்திக் கொண்டிருந்தது. மூடப்படா பதுங்கு குழியில் அது விளக்காய் இருந்தது.

மரணமென்பது ஒரு துளி நேரத்தில் நிகழ்ந்துவிடின் அவர்கள் செய்த புண்ணியத்தின் சாங்கம் அதுவென நினைக்க முடியும். அங்க ஹீனமாகி உயிரோடு எஞ்சுதல் பாவக் கணக்கு மிகைத்துவிட்டதின் அர்த்தம்தான். அத்தனை தெளிவினும், முருகமூர்த்திக்கு அரியமலரின் மரணத்தை நினைக்கிறபோதெல்லாம் தாங்க முடியாத துக்கம் சுரந்தெழுந்தது. எவ்வளவு விசையில் அந்தக் கொடூரம் நடந்து முடிந்தது!

துக்கமேனும் அதை நினைப்பதில் சிலவேளை ஒரு சுகம் இருக்கிறது.

இரண்டு சாக்குகள், இரண்டு பைகளில் தேவையான சாமான்களை வைத்து கட்டியாகிவிட்டது. விடிய வெளிக்கிட்டுவிடலாமென்ற எண்ணத்தில் வீதியிலேறி வட்டக்கச்சியில் அவர்களது வீட்டின்

முன்னால் தெருவைப் பார்த்தபடி முருகமூர்த்தியும், அரியமலரும், ஜோதியும், விசாகனும் நின்றிருந்தனர். பிள்ளைகள் சற்று உள்ளேயாக வாசலடியில்.

திடீரென வானத்தில் கூவிக் கேட்டது.

சட்டென கண்டான் முருகமூர்த்தி ஒரு நெருப்புப் பிழம்பின் உருண்டை வடிவத்தை.

‘பங்கருக்கோடுங்கோ!’ என்று அவன் கத்தியபோது பிள்ளைகள் இரண்டும் பதுங்கு குழிக்குள் பாய்ந்துவிட்டன. முருகமூர்த்தி அப்படியே நோட்டில் குப்புற விழுந்துவிட்டான். அரியமலர் கால்வாயைத் தாண்டி ஓடினான்.

அவன் தலையை சற்றே நிமிர்த்திப் பார்க்க குண்டு கூவியபடி வாசலைநோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. ‘கடவுளே...!’ என்றான்.

அது வெடித்துச் சிதறியபோது ஒரு சிறிய மனித ஓலமும் கூட எழுந்தது. பிளந்த மண் பாளங்கள் உயர்ந்தெழுந்து விழுந்தடங்க, ‘ஐயோ, அரியமலர்...!’ என்று அவன் எழுந்து வாசலுக்கு ஓடினான்.

ஒரு சின்ன அசைவுடன் பாதியுடல்தான் கால்வாய்க் கரையில் கிடந்தது. தொட முடியவில்லை. தூக்க முடியவில்லை. ஆனால் அந்தப் பாதி உடம்பில் பாதியளவு உயிராவது இருந்தது.

கண்கள் அசைந்தன ஒருமுறை.

அத்துடன் உடம்பு முற்றாய் அசைவறுத்தது.

அரியமலரின் மீதியாய்க் கிடந்தது பாதிப் பிணம்.

சிதறிக் கிடந்த மீதிகளை எடுத்தான். பொருத்த முயன்றான். உடம்பில் துண்டுகள் குறைந்திருந்தன. எங்காவது பறந்துபோய்ச் சொருகியிருக்கும். பிள்ளைகள் காண்பதன் முன் எல்லாம் முடிக்கவேண்டும்.

கிடங்கு வெட்டி தாழ்த்தபோது அவள் புண்ணியம் செய்தவளென எண்ணினான் முருகமூர்த்தி.

பிள்ளைகள் பதுங்கு குழியிலிருக்கவே எல்லாம் முடித்து அவன் வந்தபோது விசாகன் சொன்னான், ‘அம்மா இன்னும் வரேல்லயப்பா’ என.

‘அம்மா இனி வரமாட்டா’ என்றான் அவன்.

என்ன புரிந்தானோ, ஒரு துக்கத்தைப் புரிந்தவனாய் அழுதுகொண்டிருந்தான் விசாகன். கேட்காமலே தெரிந்து அழுதுகொண்டிருந்தாள் ஜோதி.

நீண்டநேரத்தின் பின் வெளியே சனங்கள் தெருவில் போகிற சத்தம் கேட்டது.

நால்வருக்காய் கட்டிய மூட்டைகளை மூவராய்ச் சுமந்துகொண்டு அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

முருகமூர்த்தியின் உடம்பு பதறியது. வாய் கோணி விசம்பல் வெடித்தது. முனைப்புக்கு அடங்காக் கேவல் பிறந்தது. “என்னப்பா?” என்று கேட்ட ஜோதிக்கு, “ஒண்டுமில்லை” என்றான் முருகமூர்த்தி. ஆனால் அவளுக்குத் தெரியும், அவர் அம்மாவின் மரணத்தையெண்ணி வதை படுகிறாரென்று. அவளுக்கும் துக்கமுண்டு. துக்கத்தைவிட பயம்தான் அதிகமாக இருந்தது.

அப்பாவை அழவிடக்கூடாதென நினைத்தாள். ஆனால் முகமெங்கே இருக்கிறது, அந்தக் கண்ணீரைத் துடைத்துத் தேற்ற? நிமிர்ந்திருப்பவரின் முகத்தை அவளால் குறிப்பில் தொடமுடியும். அவள் கையை உயர்த்த உன்னுகிற நேரத்தில் பதுங்கு குழியினருகே வெடித்துப் சிதறுகிறது ஒரு குண்டு. அவளது நெஞ்சைப் பிளந்து உள்ளிறங்குகிறது அதன் செவியறைந்த சத்தம். அவள் நடுங்குகிறாள்.

பதுங்கு குழிக்கு வெளியே குண்டுகள் வந்து விழுகின்றன. வெடித்துச் சிதறுகின்றன. சிதறிப் பறந்து எதிலெதிலோ தைக்கிற ஓசைகளும் பின்னால் கேட்கின்றன. அவற்றைத் தொடர்ந்து அலறல்களும். நிலம் அதிர்ந்துகொண்டிருந்தது. வெடித்த மின்னல்கள் கண்ணை அவித்தன. அதை யாரும் எதிர்கொண்டு பார்த்ததில்லை. கண்மூடிக் கண்ட வெளிச்சங்கள் அவை.

தானே மட்டுமெனில் ஒரு மரணம் முருகமூர்த்திக்கு ஒப்பாக இருந்திருக்கும். வெளியே வந்து நின்றால் போதும். மிச்சமில்லாமல் செத்து வீழ்ந்துவிடலாம். ஆனால் பிள்ளைகள்...?

விசாகன் பலகையில் படுத்திருந்தான். குண்டு முழக்கத்தில் எழுந்திருப்பான். ஆனாலும் சரிந்தபடி படுத்திருந்தான். பக்கத்திலே ஜோதி குறண்டிக் கொண்டு.

கீழே ஈரம் ஊறிய மண்ணில் தேகங்கள் விறைத்திருந்தன.

இரவின் குளிர் மேனியை நடுக்கியது.

குண்டுகள் ஓய்வெடுத்த நேரத்தில் ஜோதி எழும்பி சற்றுநேரம் நின்றிருந்தாள். எழுந்து நின்றால் தலை வெளியே தெரியும்படியான பதுங்கு குழிதான் அது. தெரிந்தது என்னவோ சில வெளிச்சப் புள்ளிகளும், இருளும்தான்.

பதுங்கு குழி மறுபடி அதிரத் தொடங்கியது.

கூச்சலிட்டபடி தொப்பென குந்தினாள். கையில் பிடித்து முருகமூர்த்தி அவளை அருகே இருத்தினான். பிறகு அவளது நடுங்கும் மேனியின் படபடப்பு கண்டு மெல்ல அவளை நெஞ்சோடு சாய்த்தான்.

வளவுக்குள் வெடித்த குண்டில் வெட்டிக் கொட்டியதுபோல் மண் உள்ளே வந்து விழுந்தது. அது ஒவ்வொரு முழக்கத்துக்கும்தான் உதிர்ந்தது. அவள் இன்னுமின்னுமாய் தந்தையின் அரவணைப்புக்குள் போய்க் கொண்டிருந்தாள். அவன் கைகளால் அவளுக்குப் பாதுகாப்பு வளையமிட்டான். அதை மீறி குண்டு அவளைத் துளைத்து விடாது. அவள் பயத்தை தணிக்கத் துவங்கினாள்.

வெளியே வெடித்த ஒரு முழக்கத்தில் எங்கோ கூக்குரல் கேட்டது. பின் ஓலமாய்... அழுகையாய் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது. பின்னால் ஒரு நிசபத்தின் பயங்கர மூட்டம்.

அவளது உடம்பு இன்னும் நடுங்கிக்கொண்டு இருப்பதை அவன் உணர்ந்தான்.

‘அப்பா இருக்கிறன்தான? பயப்பிடாத, ஜோதி.’

அணைப்பால் தவிர அந்தநேரத்து ஆறுதல் எப்படி இருந்துவிடும்?

அவள் இப்போது அந்தக் கரங்களுக்கூடாக ஒரு கதகதப்பினையும் உணர்ந்தாள். ரோமத்தில் குத்தலெடுத்தது. அது பயமழிந்த ஒரு நிலையென அவளுக்குப் பட்டது.

சத்தம் வெளியே கேட்டதாயின் உள்ளே கேட்கவில்லை. மரணங்கள் வெளியே விழுந்ததாயின் அது உள்ளே தெரியவில்லை. வலியும் வேதனையும் வெளியே இருந்திருப்பினும் உள்ளே காணப்படாதிருந்தன.

அது பயமழிந்த நிலை.

அது இன்னுமின்னும் தேவையாக இருந்தது.

அதில்தான் பயம் மறைந்தது.

அது ஒரு மாயமான கவசமாகவிருந்தது.

பயத்தை மூடுகிற கவசம்.

எப்போதாவது பயம் அவளை உலுப்பினால் அந்தக் கவசத்தால் மூடிக்கொள்ளலாமென அவளுக்குப் பட்டது.

அது மூடியிருந்த வேளையில் அம்மா நினைவு வரவில்லை. அவளது மரணமும் நினைவுக்கு வரவில்லை. முன்னால் சுருண்டு கிடந்த தம்பியின் பாதுகாப்பு நினைவுக்கேறவில்லை. அப்பாவென்ற நினைவுமே அப்போது வரவில்லை. அந்த வேளையில் எதுதான் நினைவு வரக் கூடும்?

பயம் மறைந்த சுகமான துக்கம். பயத்தை மறைத்த துக்கமான சுகம். அவளுக்குள் துக்கமும், சுகமும் முண்டி எழுந்துகொண்டிருந்தன. இருளுக்குள் எழுந்த துக்கமும், சுகமும். ஆதிசேஷன் வாய்பிளந்து விஷத்தைக் கக்கியபோதே பாற்கடலிலிருந்து அமுதமும் பிறந்ததுபோல. ஒற்றைச் செயற்பாட்டில் விஷமும், அமுதமும்.

பிறகு அது சுகமாக மட்டும் தெரிந்தது. அப்படியே கிடந்து ஜோதி தூங்கிப் போனாள்.

ராணுவம் அடுத்த முன்னகர்வுக்கு வழக்கமாக எடுக்கும் ஓய்வை அந்தமுறை எடுக்கவில்லைப்போல் தெரிந்தது. எரி குண்டுகளும், ஷெல்களும் விழுந்து சிதறின. அங்கே நிறையப் போராளிகளும் கூடியிருந்தனர். ஒரு யுத்தத்திற்கான முன்னாயத்தங்கள் தெரிந்தன. அது அவ்வாறுதான் இருக்கும். புலிகள் இயக்கத்து தலைமையின் மையம் அது. போராளிகளின் பிரசன்னம் பாதுகாப்புக்கான அம்சமாக ஒரு காலத்தில் இருந்ததுதான். அப்போது இல்லை. அதன் அர்த்தம் போராளிகள் நிறைய இருக்கிறவரையில் புதுக்குடியிருப்பு இனி பாதுகாப்பில்லை என்பதுதான். முருகமூர்த்தி உஷாரானான். “பையை எடு, ஜோதி” என்றான்.

ஜோதி சாமான்களை அடுக்கிக் கட்டினான். அவன் தறப்பாளைச் கழற்றி மடித்தான் ஆயிற்று. மூவரினதும் பயணம் மேலே தொடங்கியது. அது இரணைப்பாலையை நோக்கியதாய் இருந்தது.

நாகியும் குடும்பமும் கூட பின்னால் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஓட்டமும் நடையுமாகத்தான்.

பொக்கணையும் இரணைப்பாலையும் பிதுங்கி மக்களால் வழிந்துகொண்டிருந்தது. ஊடறுத்துத்தான் செல்லவேண்டி இருந்தது. முந்திவிட எடுக்கிற மூர்க்கம் உயிரச்சத்தின் விளைவெனினும், அது ஒரு சமயத்தில் சகிக்கமுடியாது இருந்தது.

எப்படியோ தறப்பாளைக் குத்தி குந்தியிருக்க இடமொன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்தாகிவிட்டது. இரணைப்பாலையில் இன்னும் காய்கறிகளும், மற்றும் சமையல் சாமான்களும் வாங்கக் கூடியதாக இருந்தது. முருகமூர்த்தி போய் சமையலுக்கு சில காய்கறி வாங்கி வந்தான்.

அன்றைய பொழுது கழிந்தது.

ஒரு மாதமளவான காலத்தை அங்கே கழித்தார்கள். பணமிருந்தால் அங்கேயே சில நாட்கள் இன்னும் இருந்துவிடலாமென சிலபேருக்குப் பட்டது. முருகமூர்த்தியிடம் ஆபத்து அந்தரத்துக்கென்று கொஞ்சப் பணம் இருந்தது. அதை கடைசிவரை அவன் இறுக்கமாய் வைத்திருந்தே ஆகவேண்டும்.

முல்லைத்தீவுக்கு வடமேற்கே அமைந்திருந்த பாதுகாப்பு வலயத்துக்கு போய்விடலாமென சிலர் பேசிக் கொண்டார்கள். முருகமூர்த்திக்கும் அதுவே எண்ணமாக இருந்தது.

ராணுவம் மேலும் முன்னேறி வந்தது. ஒருபோது அறுபது கிமீ சுற்றளவுக்குள் சுருங்கிய நிலத்தில் யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்தது. 53 ஆம், 55 ஆம், 58 ஆம், 59 ஆம் ராணுவப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்த 50,000 ராணுவத்தினர் அந்த இடத்தைச் சுற்றி வளைத்திருந்தனர்.

சனங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறுபடி பெயரத் தொடங்கினர். அவர்களது இலக்கு அப்போது முள்ளிவாய்க்காலாக இருந்தது. வடமராட்சி தென்மராட்சிகளிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்தவர்களில் பலருக்கு இடம்கூட சரியாகத் தெரியவில்லை. அவர்களும் தறப்பாளை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு அத்திசையில் முன்னேறினர்.

தறப்பாளும், சாப்பாடும் முடிந்தளவு கொடுத்துக் கொண்டிருந்த தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தினர் அவ்வப்போது ஆங்காங்கே தென்பட்டனர். அவர்களும் அந்தளவுக்கு மேல் எதையும் செய்யமுடியாத நிரக்கதியில் இருந்திருந்தனர். இனி சகலமானதும் தங்கள் சுயமுயற்சியிலேயே செய்யவேண்டியவர்களாய் இருந்தமை இடம்பெயர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தவர்களுக்கும் தெரிந்திருந்தது.

சைக்கிளொன்று இருந்திருந்தால் எவ்வளவு சுகமாக இருந்திருக்குமென ஜோதி அப்போது எண்ணினாள். முருகமூர்த்தியாலும், ஜோதியாலும்கூட கொஞ்சம் நடக்க முடியுமாயிருந்தது. விசாகன்தான் களைத்துப் போனான். உடல்நலக் குறைவாகவும் இருந்தான்.

தனபாலனை எண்ணியபடி நடந்துகொண்டிருந்தாள் தயாநிதி. கணநாதனை எண்ணியபடி நாகி. பிரியனைப்போல ஒருவனைக் கண்டதை நினைத்து கொதித்தபடி கலாவதி சென்றுகொண்டிருந்தாள்.

சனங்கள் கதைத்தார்கள், பிரபாகரன், பொட்டம்மான், சூசை, பாணு ஆகியோர் அங்கேயே இருப்பதாக. அப்படியானால் ஒரு

பயங்கரமான யுத்தம் வெடிப்பது தவிர்க்கமுடியாதபடி அங்கே நிகழும்.

திடீரென வழியெங்கும் ஒரு குழப்பமேற்பட்டது. குண்டுகள் வெடித்துச் சிதறின. கல்லுக்குத் தப்பி ஓடுவதுமாதிரி குண்டுக்குத் தப்பி ஓடிவிட முடியாது. ஓரமாக விதி விட்டுக்கொடுக்கும்வரை நடந்துகொண்டு இருக்கவேண்டியதுதான்.

அவர்கள் சென்ற பாதைக்கருகே யுத்தம் மிதித்துச் சென்ற வீதியில் ஆறு உடல்கள் கிடத்தப்பட்டிருந்தன. நாகி தாமதித்தாள். எங்கேயும் தன் மகனைத் தேடிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறவள் அவள். அதில் தனது மகன் இருக்கக் கூடாதென அவளது மனம் பிரார்த்தித்தது. ஆனால் பார்த்தால்மட்டுமே எதையும் உறுதிசெய்யக் கூடியதாயும் இருந்தது.

நால்வரின் உடம்பில் ஜீவனிருக்கவில்லை. ஐந்தாவது உடம்பு கிடந்து அசைந்தது. காலிலே ஒரு வரிந்த துணிக்கப்பால் துணிக்கப்பட்டிருந்தது அந்தப் போராளியின் கால். இரத்தம் சொட்டிக்கொண்டு இருந்தது. இன்னொரு போராளியினருகே இரண்டு போராளிகள் அவனை நிறுத்திவைத்திருக்க வசதியான முண்டுக்கு ஏதாவது தேடியபடி இருந்தனர்.

“அண்ணையைக் கண்டன்... அண்ணர் தலைமை தாங்கிப் போறார்... நான் கண்டன்...”

அத்தனை ஆயிரம் குரல்கள் பினைந்தெழுந்துகொண்டிருந்த இடத்தில் அந்தக் குரலை துல்லியமாய் இனங்கண்டாள் நாகி. “கணா...! கணா...!”

அவளது குரல் எங்கும் ஒலித்தது.

“அம்மா...!”

குரல்வழியில் ஓடினாள் நாகி.

அங்கே அவளது பாலன் வீழ்ந்து கிடந்திருந்தான். அவனுக்காக தைக்காத ஆரோவின் சீருடையொன்றுள் இருந்த அவனிலிருந்து பச்சை இரத்தம் ஒழுகி நிலத்தை நனைத்துக் கொண்டு இருந்தது.

கணநாதன் அம்மாவைப் பார்க்கிறான். சிரிக்க முயல்கிறான். “அண்ணை தலைமை தாங்கி அடிக்கிறாரம்மா. விதுஷாக்காவும் நிக்கிரா. இந்திய ஆமியை ஓட ஓட அடிக்கினம்மமா.”

அப்படி ஆவேசம் வருவது, இறுதி மூச்சுக்கு முன்னமான ஒரு கணம். அவனது பார்வையில் அந்தத் தகவல் இருந்தது.

நாகி அலறியபடி ஓடிச்சென்று அவனது தலையை தாங்கினாள்.

“தூக்காதயுங்கோ, அம்மா. கழுத்திலைதான் காயம் பட்டிருக்கு.”

“ஐயோ... எதாவது செய்யுங்கோவன்... எங்க கொண்டோட... ஒண்டும் செய்ய முடியேல்லயே...” தலையிலிருந்து தாங்கிய கைகளின்வழி ரத்தம் ஒழுகிக் கொண்டிருக்க நாகி குழறினாள்.

“இனி அவருக்கு ஒண்டும் தேவையில்லையம்மா” அருகிலிருந்த போராளிப் பெண் சொல்லிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

நாகிக்கு நிலைமை தெரிந்தது. அவள் கதறினாள். “ஐயோ... எல்லாம் போச்சே... எத்தினை நேர்த்தி வைச்சன்... எல்லாம் போச்சே...!”

அவளது பிரலாபம் மெல்ல மெல்ல அடங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கலாவதியும், தயாநிதியும் அழுதனர். ஒரு வகையில் எதிர்பார்க்கப்பட்ட முடிவுபோல் இருவரின் முகங்களிலும் ஒரு இறுக்கம் மெல்ல வந்து விழுந்து கிடந்தது.

உடல்களை எரிக்க வசதியான இடத்தில் எரித்தும், அது இல்லாத இடத்தில் தாழ்த்தும்கொண்டு வந்த போராளிப் பெண்கள் குழுவொன்று காலிழந்து கிடந்த போராளியை ஓரமாக விட்டுவிட்டு மற்றவர்களை கிடங்குவெட்டி தாழ்த்தது.

எல்லோருமே சின்னப் பிள்ளைகள். பதினைந்து பதினாறுக்கு மேல் வயதில்லை. அறிவுச் சோலையிலும், செஞ்சோலையிலுமிருந்து பிடித்தனுப்பிய பிள்ளைகளாயிருக்கும்! கணநாதனுக்கு பதினாறுதான். அவர்கள் துவக்குகளோடு நின்றபொழுது எதிரிகள் துப்பாக்கிகளை மட்டும்தானே பார்த்திருப்பார்கள்? துப்பாக்கிகள் அவர்களது சின்ன உடல்களை மறைக்கக்கூடிய அவ்வளவு சிறுவர்களாய் இருந்தார்கள்.

நாகியைத் தெளிவித்து எழுச் செய்தாள் தயாநிதி.

எத்தனையோ துன்பங்களுக்குள் அது ஒரு துயரம். துயரம் சுமந்தவர்கள் அத் துயரினையும் பார்த்தபடி போய்க் கொண்டிருந்தனர். எல்லாவகைத் துன்பங்களினதும் சங்கமமாயிருந்தது அப்பெருவெளி.

அவளுக்கு அந்தச் சோகத்துக்கிடையிலும் தூண்டிலில் கட்டிய கிடப்புக் கட்டைபோல் கேள்வியொன்று தனித்துக் கிடந்தது. 'இந்திய ஆமியெண்டு எதோ சொன்னானே...!'

கலாவதியிடம் மெல்லக் கேட்டாள்.

“அவன் தெரியாமச் சொன்னானோ, என்னமோ?” என்றாள் அவள்.

“ஸ்ரீலங்கா ஆமியையும் இந்திய ஆமியையும் தெரியாமலிருக்காது கணாவுக்கு. அவன் சொன்னதில எதோ இருக்கடி.”

மேலே நடந்துகொண்டிருந்தனர். கால்வாய்கள், வாய்க்கால்கள், கானாறுகள் எல்லாம் கடந்து அந்த மகாபயணம் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது.

திடீரென தொடர்ந்தும் நடக்கமுடியாதபடி இறுகி வந்தது ஜனக்கூட்டம்.

என்ன... ஏன்... என்னவாம்...?

கேள்விகளுக்கு பதில் கிடைக்காதிருந்தது.

‘பிளைற்றில அடிக்கிறான்... நச்சுக் குண்டு விழுகுது... சனமெல்லாம் எரிஞ்சு சாகுதுகள்...’

அது விழுந்த இடத்தில் வெடித்து தீயாய்ப் பொங்கியெழும். பொப்பென ஒரு சத்தத்தோடு கொளுந்து அணைய, சுற்றியுள்ள இடமெல்லாததையும் வலித்து உறுஞ்சியதுபோல சூழலில் வெறுமையை விரிக்கும். காற்றும் அற்ற வெறுமையுள் கசியும் விஷ வாயுவில் மூச்சுத் திணறும். மூச்சைவிட்ட மூக்கு அடுத்த மூச்சை இறுதி மூச்சாய் விடும். அந்த வாயு பட்ட இடமெல்லாம் பொசுங்கிப் போகும். சுட்ட இடமும், சூழவும் சாம்பலும் நீலமும் பாரித்து கரியும். தசையுருகி நிணமாய் வழியும். இறுதியில் உடல் ஒரு அசிங்கமாய் எஞ்சும்.

அருகிலே நின்றிருந்த போராளிப் பெண் சொன்னாள்: “அதுதான் ரசாயனக் குண்டு. இந்தியா குடுத்திருக்கு. கொத்துக் கொத்தாய் விழுந்து சாகவேண்டியதுதான் இனி.”

“நிலா... அதெல்லாம் மக்களுக்குச் சொன்னா பயப்பிடுவினம்.”

“மக்களுக்குச் சொல்லவேணும், ராதாக்கா. அதை எதிர்கொள்ளுற ஆக்கள் அவைதான? சொல்லாமல் சொல்லாமல் எல்லாத்தையும் ரகசியமாய் நாங்கள் இனியெண்டான்ன வைக்காம விடுவம்.”

நிலா சற்று கோபத்தோடும்தான் சொன்னதுபோல இருந்தது.

அவர்களுக்கு எறிகணை தெரியும், கொத்துக் குண்டு கிளாஸ்ரர் குண்டுகள் தெரியும், ஷெல்லடி தெரியும், மிதிவெடி, கிளைமோர் எல்லாம் தெரியும். இது ரசாயனக் குண்டு. தசையை உருக்கி மூச்சைத் திணறவைத்துக் கொல்கிற விஷ வாயுக் குண்டு.

“இது இப்ப பாவனையில் இல்லை. யுத்தத்தில இதைப் பாவிக்கக் குடாதெண்டு தடையிருக்கு. நம்ம அண்டை நாட்டாரிட்ட இது கனக்க இருக்கு.” நிலா மேலும் சொன்னாள்.

மேலும் குண்டுகள் விழவில்லையென்றதும் ஜனங்கள் முன்னேறினர். அப்போது நாகி கண்டாள், ஒரு வரிசையில் சாம்பல் பூத்த மேனியராய் இருபத்தைந்து முப்பது உடல்கள் வளர்த்தப் பட்டிருப்பதை.

அவர்கள் ரசாயனக் குண்டு வெடிப்பில் பலியானவர்கள்.

கரையாம் முள்ளிவாய்க்கால், வெள்ளாம் முள்ளிவாய்க்கால் முழுவதும் நிற்க இடமற்ற நெரிசல்.

மறுபடி குண்டுகள் விழுந்து வெடித்தன. சனங்கள் சிதறுப்பட்டு நீருக்குள் விழுந்து ஓடினர். அவ்வெளியின் கிழக்கில் இந்து சமுத்திரம் இருந்தது. மேற்கே நந்திக் கடல். அவர்களுக்கு எச்சமாய் இருந்த அந்த ஒரேயொரு பாதையின் வழியில் அம் மரண யாத்திரை இருந்தது. சோர்ந்து, களைத்து, பாதி உயிரோடு அவர்கள் மெதுவாக ஊர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். இறுதியாக அந்த எல்லை வந்தது.

வெளியேறும் வாசல் வட்டுவாகலிலும் பூட்டியிருந்தது. கம்பி வேலியைச் சுற்றி இலங்கை ராணுவம் நின்றுகொண்டிருந்தது. தண்ணீரும், உணவுப் பொட்டலமும் கொடுத்தார்கள். அதற்கும் முண்டியடிப்புத்தான். பலர் எழும்பவும் இயலாமல் காயம்பட்டு. இன்னும் பலர் வதங்கிப்போய்க் கிடந்தனர். பொக்கணை, இரணைப்பாலை, புதுக்குடியிருப்பு இறுதியாக மாத்தளனும் ராணுவத்திடம் வீழ்ந்தது கேட்டு பலர் அழுதுகொண்டிருந்தார்கள்.

தம் போராளிப் பிள்ளைகள்... தமது இனி... என்ற எந்த எண்ணமுமற்று நினைவின் இருள்வெளியில் ஸ்தம்பிதமடைந்து பலர்.

கண்கொண்ட திசையெங்கும் மக்களாயிருந்தனர். வன்னியே அங்கு திரண்டிருந்தது. அது ஒருவகையில் துயரத்தின் திரட்சியும்.

மாலையாகி இருள் செறிந்து வந்தது.

தமிழ்ப் புதுவருஷம் 'விரோதி' பிறந்து ஒரு மாதத்துக்கு சற்று மேலேயான அந்த நாள் மே 18, 2009.

கொழும்பிலிருந்தும் புதுடெல்லியிலிருந்தும் நியூயோர்க்கிலிருந்தும் திட்டமிடப்பட்ட யுத்தம் வன்னியில் நடந்ததெனில், யுத்த நிலைமைகள் வந்து குவியும் செய்திக் களமாக வவுனியா ஆகியிருந்தது. சர்வதேச மனித உரிமை இயக்கத்தினரும், சர்வதேச உள்ஊர் ஊடகவியலாளரும், தொண்டு நிறுவன அதிகாரிகளும் அங்கே குவிந்துபோயிருந்தனர். பல ஊடகவியலாளர் அரசாங்க தடையை மீறியும் இறுதி யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்த குறுகிய எல்லையின் விளிம்பை அடைந்திருந்தனர்.

பெரும்பாலும் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டிருந்தது. முடிவும் தெரிந்துவிட்டது. அது பிரகடனப்படுத்தப் படுவதற்கான நேரம்தான் இனி வரவிருந்தது.

ஆனாலும் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் எங்கேயென்ற கேள்வி பெரும்பாலானவர் மனங்களில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. சிலர் மட்டும் பொட்டம்மானோடு அவர் தொப்பிகல காட்டுக்குள் தப்பிவிட்டாரென நம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ராணுவத்தின் குண்டு வீச்சுக்களையும், சில விடுதலைப் புலிகளின் துப்பாக்கிகளையும் தப்பிய தமிழ் மக்கள் சிலர் வனங்களுக்குள்ளிருந்து வெளியேறி வவுனியாவை வந்தடைந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடம் தகவல்களும் கதைகளும் இருந்தன. அவை அவர்களிடத்தில் மட்டுமே இருக்கப் பணிக்கப்பட்டன.

வனம் தன் மெளனமுடைத்து அழுகையையும், ஓலத்தையும், ஒப்பாரியையும் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஒரு காலத்தில் வனத்தின் ரகசியம் அதன் அடர்த்தியாய், பாதைகளற்ற இறுக்கங்களாய், கானாறுகளின் பாய்ச்சல் வேகங்களாய், மிருகங்களின் அபாயங்களாய் இருந்தது. அப்போது மனிதச்

சுவடுகள் பதிந்து பதிந்து தடம் விழுந்திருந்ததில் அதன் ரகசியத்தின் கூறுகள் பல அழிந்திருந்தன. ஆனால் அந்தத் தடங்களில் விதைக்கப்பெற்றிருந்த மிதிவெடிகள் இன்னும் மீதமாய் இருந்தன. அவை முளைத்து தளிர்க்காவிட்டாலும், உயிர்கொண்டிருந்தன. பிறர் உயிர் வெளவும் திறன்கொண்டவையாயும் இருந்தன. அது இன்னொரு இரகசியமாய் வனத்துள் இருந்தது. அதிலிருந்து மீண்ட சிலர் கரைசேர்ந்ததும் குலுங்கி அழுதனர். கூடவந்த உறவுகளை அவை காவுகொண்ட கதையைச் சொல்லி கதறிப் புலம்பினர்.

அனைவரும் சோதனைகளும், பதிவுகளும் முடிய முகாம்களில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கப்பட்டார்கள்.

நகரத்தில் இரவின் பரபரப்பும் ஓய்வுகொள்ள ஒரு நேரம் இருக்கிறது. அப்போது அது வவுனியாவில் விழித்திருந்தது. அது அவசரத்தினாலானதாய்த் தோன்றவில்லை. எதனாலென்று தெரியாத மர்மத்தின் பரபரப்பாக விரிந்திருந்தது.

பகலிலும் இயல்பான அதன் இரைச்சல் மிகுந்திருந்தது. அது தன் மொழிச் சிதறல்களால், வாகன இரைச்சல்களால் அதைக் கிளர்த்தியதாய்க் கொள்ள முடியவில்லை. அது வேறொன்றாகத் தென்பட்டது.

நகர மக்களின் மனங்கள் துக்கமும், மகிழ்ச்சியுமாய்க் கலந்து கிடந்தன.

யுத்தத்தில் ஜெயம் ஒரு குறியாக இருந்ததென்பது மெய்யே. ஆனால் அதற்காக இழக்கவேண்டியுமிருந்தது. இழப்பு வடக்குப்போல் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் மேற்கிலும் மத்தியிலும் எங்கெங்கும் இருந்தது. அதனால் துக்கத்தைப்போல் மகிழ்ச்சியும், மகிழ்ச்சியைப்போல் துக்கமும் எங்கும் கலந்திருந்தன.

மத்தியின் இழப்பில் ஒரு வித்தியாசமிருந்தது. எதையும் இழந்திருக்கத் தேவையற்ற இடத்தில் அது இருந்திருந்தது. இழக்கப்பட்டவர்கள் வாழ்ந்த சுவடுகளை அந்த மண் இன்னும் கொண்டிருந்தது. உறவினராய், உற்றாராய், நண்பராய் அவர்களை நினைந்தழ அங்கே மனிதர்கள் இருந்திருந்தார்கள். போராளிகள் தரப்பாயும், படையினர் தரப்பாயும் இல்லாமல் நிர்ப்பந்தத்தில் போராடியும் போருக்குள் ஓடியும் அழிவது எவருக்குமே பெரும் சோகம். அந்தச் சோகமெழுந்த மண்ணாய் அப்போது மலையகம் இருந்திருந்தது.

மகிழ்ச்சியாய் இழக்க கற்பிக்கப்பட்ட புனிதம் எந்த இலட்சியத்திலும் இருக்கும். புனிதமென எதையாவது சொல்கிறபோது அதில் தீவிரம் சேர்ந்துவிடுகிறது. தீவிரம் வளர்ந்து பயங்கரமாகின்றது. தீவிரத்தை வளராமலிருக்க யாரும் கற்றுக்கொள்ளாதவராய் இருந்தார்கள். ஒரு பூமியில் அது நிறைந்த அழிவுகளையும் சோகங்களையுமே விதைக்கிறது. ஆசையைத் துறக்கக் கட்டளையிடப்பட்டவர்கள், ஆசையைத் துறக்காததினால் எல்லாம் நடந்து முடிந்ததென சிலராவது எண்ணியிருந்தனர்.

அன்றைய நாள் போரின் எதிர்நிலை எடுத்திருந்த மனிதர்களுக்கானதல்ல. ஆனாலும் ஐந்து வெள்ளிக்கிழமைகள் கொண்ட 2009இன் வைகாசி மாதத்து மூன்றாம் வெள்ளியில் சந்திப்பதென போன ஆண்டின் இறுதியில் சந்தித்தபோது திட்டமொன்றை அவர்கள் இட்டிருந்தார்கள். போரின் கெடுபிடி இருந்திருந்தபோதும் யாருக்கும் அந்தச் சந்திப்பின் திட்டத்தை மாற்றுவது உவப்பாக இருக்கவில்லை. சொல்லியிருந்தபடி வைகாசியின் மூன்றாம் வெள்ளி பதினைந்தாம் தேதி மதியத்திலே உக்கு பண்டாரவும் அவன் மனைவி லெட்சுமையும் பிள்ளையுடன் கொழும்பிலிருந்து குசுமவதியின் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டிருந்தார்கள்.

சுதுவும், சரத் முனசிங்கவும் வருவதாகவே சொல்லியிருந்தனர். சுது அனூராதபுரத்தில் தங்கியிருந்ததில் சுலபமாக அங்கே வந்திருக்கமுடியும். ஆனாலும் இன்னும் வராதிருந்தான். வருவானென்று உக்கு, குசுமவதி இருவருக்கும் நம்பிக்கையிருந்தது. சரத்திடமிருந்து நீண்ட நாட்களாய் தகவல் இல்லாததில் வந்தால் நல்லதென நினைத்தார்கள்.

அவர்கள் நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. இரவு எட்டு மணியளவில் வாசலில் ஒரு பிக்குவின் தோற்றத்தில் வந்து தோன்றினார் சுது. சங்கத்தைவிட்டு நீங்கி, சொந்த ஊரையும் நீங்கி, வனமும் கிராமங்களுமென அலைந்து திரியும் பாதங்களாயிருந்தன அவரது தன்னை ஒழித்துத் திரிந்தவர் அன்று தன்னை வெளியிலே கொண்டுவந்தபோது துவராடைக்குள் மறைந்தவராயிருந்தார். ஒரு இஞ்சி நீள முடி தலையிலிருந்தது. வெண்தலையாக ஆகிக்கொண்டிருந்ததில் பெரிய வெள்ளை கறுப்பாக அது தலையிலே கவிந்திருக்கவில்லை.

சுது வாசலில் நின்றபடி உள்ளேயிருந்த அனைவரையும் பார்த்துச் சிரித்தார்.

ஒரு நிமிஷமாகிற்று குசுமவதிக்கு அவரை அடையாளம் காண.
“உள்ளே வாருங்கள், சுவாமி” என்று பின் சிரித்தாள்.

“நான் ஹாமத்துருவாக வரவில்லை.”

“இருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் ஒரு தேரரையும் தான் கூட்டிவந்திருக்கிறீர்கள். சுதுவாக நினைத்தாலும், தேரராய் நாம் மதிக்கவேண்டியிருக்கிறது.”

வனத்தின் தோற்றம் லெட்சுமையில் மாறியிருந்தது. நகரத்தின் கலாச்சாரம் வளர்ந்துகொண்டிருந்தாள். ஆனாலும் ஒதுக்கமாக நின்று, யயானிக்கு சமையலில் உதவுபவளாக பெரும்பொழுதும் இருந்துகொண்டிருந்தாள். தோற்றத்திலேயே அவளை உக்குவின் மனைவியென்பதை சுது புரிந்துகொண்டார். அங்கு நின்றுருந்த பெண்பிள்ளை அவர்களது மகளாயிருக்கும். வேறு புதியவர்கள் அங்கேயில்லை.

“இது ஒரு நல்ல அலங்காரம்தான், ஒரு மனிதாபிமானியை அழகு பண்ண” என்று கூறிச் சிரித்து, “உட்காருங்கள், சுவாமி” என்று உக்குவும் வரவேற்றான்.

சுது சிரித்தபடி அமர்ந்தார்.

உக்கு குசுமவதி பக்கம் “ம்...” என்றபடி திரும்பினான். நாம் இனி நமது பேச்சை தொடரலாமென்பது அதன் சமிக்ஞையாக இருந்தது. “ஐனதா விமுத்தியென்று பெயரில் கொண்டிருந்தபோதும், உண்மையில் அது சிங்கள மக்களின் விமோசனத்துக்காகக்கூட எந்தத் திட்டத்தையும் வைத்திருக்கவில்லை. இதை உன்னுடைய கணவர் பந்துலவாவது உன்னிடம் சொல்லியிருப்பாரே? அறிவார்த்தமாக இயங்கியவர் அவர். அவருக்கு இயக்கத்திலிருந்த எவரோடும்விட ரோகணவோடுதான் நெருக்கம் அதிகமாக இருந்தது.”

“மெய்தான். அவர்கள் ஒரே பள்ளியில் படித்தவர்கள். ரோகண லுமும்பா பல்கலைக் கழகம் போக, பந்துல பேராதனை சென்றார்” என்றாள் குசுமவதி.

“லங்காவுக்கு மிகவும் தேவையாயிருந்த காலத்தில் பரவிவந்த ஒரு அரசியல் நோக்கு, இன்று பெயரோடு மட்டும் அடங்கி மற்றெல்லா வகையிலும் அழிந்துபோய்த்தானே இருக்கிறது? அது துவேஷத்தை வெளியே சொல்லவில்லையென்றாலும் பெரும்பான்மையென்கிற தளத்திலிருந்தே பிரச்சினைகளைப்

பார்த்தது. அதனிடம் சிறுபான்மையினரின் பிரச்சினைக்கு சரியான தீர்வு இல்லாதேயிருந்தது. அது துர்பாக்கியமானது. வித்தியாசங்களுடனுமான ஒற்றுமையை அவர்கள் அறியாதே இருந்தார்கள்.”

“மக்களும், அந்த இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் கூட, அதனால் கெடுதலைத் தவிர ஆக்கமெதனையும் அடையவில்லையான்.”

“தங்கள் கொள்கையை அவர்கள் கோபத்தில் நடைமுறைப்படுத்த நின்றார்கள். எல்லார் மனத்திலும் ஒரு கோபமே இருந்துகொண்டிருந்தது. வர்க்க சார்பான கோபம்தான் அது. அந்தக் கோபத்தை அவர்கள் தங்கள் கொள்கையைத் தெரிவிப்பதிலும் காட்டாதிருந்தால், அவர்களது கதையையும் நாட்டின் கதையையும் மாற்றும் விதியாக அது அமைந்திருக்க முடியும்.”

“தமிழ்ச் சண்டையிலும் இருந்தது அந்தக் கோபம்தானே, உக்கு?” என்றார் சுது.

“நிச்சயமாக” என்றான் உக்கு. “சிங்கள சண்டைக் கதைபோலவேதான் தமிழ்ச் சண்டைக் கதையும். கோபமே அவர்களிடத்திலும் இருந்திருந்தது. ராஜீவ் சாந்தியைக் கொன்றது, சந்திரிகாவையும் சரத் பொன்சேகவையும் கொல்ல முயன்றது எல்லாவற்றிற்குமே கோபம்தான் காரணம். ஜனதா விழுக்கி பெரமுனவினர் தனிநபர் அழிப்பில் இறங்கியதற்கும் காரணம் கோபம்தான். அவர்கள் அதில்கூட வெற்றி பெறவில்லை என்பது வேறு. ஆனால் அவர்களிடம் திட்டமிருந்தது. கோபத்தின் திட்டம். பிரதமர் சிறிமாவோகூட தன்னை எங்கேயென்று தெரியாதபடி அந்தக் கொலை அச்சுறுத்தலில் ஒளித்துத் வாழ வேண்டியிருந்தது எழுபத்தொன்றின் அந்த ஆரம்ப நாட்களில். அதனால் சிங்கள சண்டைக் கதை முடிந்தது போலவே, தமிழர் கதையும் முடியும். அதற்கு வேறு முடிவு இல்லை.”

“இரண்டு சண்டைகளுமே அறிவார்த்தமாய் வழிப்படுத்தப்படவில்லை என்று கருதுகிறாய்...?” என்ற சுதுவிற்கு உக்கு மறுமொழி சொன்னான்: “அவற்றின் முடிவே அதைச் சொல்லவில்லையா? தமிழ் சண்டைக் கதை இப்பொழுது முள்ளிவாய்க்காலில் முடிந்துகொண்டிருக்கிறது. எவ்வளவு சோகமான முடிவு இது! கால் நூற்றாண்டுப் போராட்டத்தில் எதுவுமே மிஞ்சவில்லையென்பது வரலாற்றுச் சோகமல்லவா? சகல தேசிய இனப் போராட்டங்களின் வரலாற்றிலும் இது ஒரு

அழுந்தப் படிந்த கறை. இவ்வாறாக ஒரு யுத்தம் எங்குமே தோற்கக் கொடுக்கப்பட்டதில்லை.”

“அது தோற்காமல் கொடுக்கப்பட்டதென்கிறாய்...?”

“ஆம். அவர்கள் ஒரு வெற்றியை... ஓரளவு வெற்றியை... அடைந்தே இருந்தார்கள். அரசியலில் சரியான தந்திரமின்மையால் அதை தோல்விக்குக் கொடுத்தார்கள்.”

அது அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த விஷயத்தின் முடிவுரை.

குசுமவதிக்கோ, சுதுவுக்கோ மாற்று அபிப்பிராயங்கள் இல்லாததால் மௌனமே தொடர்ந்தது. அந்தக் கருத்தில் மிகுந்த பாதிப்படைந்தது குசுமவதியாகவே தென்பட்டாள். அந்த இருவரையும்விட சிங்கள சண்டையோடு மிகுந்த நெருக்கத்திலிருந்தவள் அவள். அதனால்தான் அவளால் அவ்வளவு பாதிக்கப்பட நேர்ந்ததோ?

யயானியும், சிரானியும், லெட்சுமையும் கலகலத்ததுகூட அந்த மௌனத்துள் அழுந்திப் போனது. சப்தங்களைப் பிடித்து அழுக்கிக் கொல்லும் மௌனமாயிருந்தது அது.

வெளியே மஞ்சணத்தி காற்றில் அசைந்துகொண்டிருந்தது.

அதில் புகல்கொள்ளும் குருவிகளின் கிளுகிளுப்பு கேட்டது.

அப்பால் ஒளிவெள்ளத்துள் மூழ்கி பன்சால.

அது ஆரவாரப்படும் கணத்தை யுத்தம் பெரும்பாலும் அடைந்துகொண்டிருந்தது. அதுவரை அந்த ஆரவாரம் அங்கே அடங்கியிருக்கும்.

அது இரவாகியதால் மட்டுமில்லை அது.

அதுவும் இழந்திருக்கிறது. அதுவேயல்ல, தனக்காக அது யுத்தத்தில் இறக்கிவிடப்பட்ட சிங்கள மக்கள் இழந்திருக்கிறார்கள். இழந்துகொண்டும் இருக்கிறார்கள். இறந்த படைவீரரின் சடலங்கள் தென்னிலங்கை நோக்கி அப்போதும் அனுப்பப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தன. மிகுந்த மரியாதையோடும், உறுதியளிக்கப்பட்ட நஷ்டஈட்டின் மகிழ்ச்சியோடும். அம்மெ அப்பச்சிக்கள் போலவே நங்கிகளும் அக்கெகளும்கூட பிரிவின் துயராற்றாது துடித்துக் கதறுவார்கள். அவர்களுக்காவும்தான் அந்த கிராமத்து சிங்கள இளைஞர்கள் படையிலே சேர்ந்திருந்தார்கள். துக்கத்தின்

வடிவமாகவே இழப்பின் வடிவம் எங்கேயும் இருக்கிறது. ஆனாலும் அந்த மரியாதையும், மகிழ்ச்சியும் அதனுள்ளே மறைவாய் இருந்திருக்கும்.

உண்மையில் அப்போது நடப்பது யுத்தமேயல்ல. தேடி எதிரிகளை அழிக்கும் படையினருக்கு, ஜெயத்தின் இறுதி நோக்கிய நகர்வுதான் அது.

“அது சரி, அமெரிக்க போர்க் கப்பலொன்று கிழக்குக் கரையில் காணப்பட்டதான கதை என்ன?” சுது உக்குவைக் கேட்டார்.

“கதைதான். ஸ்ரீலங்காவின் கடலெல்லைக்கு வெளியே பயணித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு யுத்தக் கப்பல் காணப்பட்டது உண்மையெனவே திருகோணமலை கடற்படைத் தளத்திலுள்ள ஒரு நண்பன் சொன்னான். அது தென்சீனக் கடலிலிருந்து மியன்மாருக்கு அல்லது இந்தியாவின் கல்கத்தா துறைமுகத்துக்கு போயிருக்கலாமென்றான்.”

“ம்!”

அது அவ்வளவுதான். ஒரு கதை மட்டும்தான். ஆனால் அந்தக் கதைக்கு ஒரு வால்முளைத்திருந்தது. தமிழ் சிங்கள பொதுஜனங்கள் அந்த வாலை வைத்திருந்தார்கள். ‘பிரபாகரன் புலிகளின் முக்கியமான கடற்படை விமானப்படைத் தளபதிகளுடன் அந்தக் கப்பலில் ஏறி தப்பிச்சென்று விட்டார்!’

அவ்வளவுதான். பெரிய நீளமில்லாத கதை.

அரசியலை நன்குணர்ந்தவர்களுக்கு அந்த வால் தெரியாது. வெகுஜனம் கண்டது.

சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் குசுமவதி கேட்டாள்: “என் மனத்திலே எப்போதுமாய் ஒரு வினா இருந்துகொண்டிருக்கிறது. யாராவது இதற்கு உத்தரம் தாருங்களேன். சிங்கள சண்டைக் கதையையும், தமிழ் சண்டைக் கதையையும் அழித்தொழித்த சக்தி எது?”

“அதிலென்ன சந்தேகம்? சிங்கள அரசியலேதான். விரிவாய்ச் சொல்வதென்றால் சிங்கள பேரினவாத அரசியல்.”

உக்குவின் பதிலைக் கேட்டு சுது சிரித்தார். அது ‘நான் உன்னை என்னவோவென்று நினைத்திருந்தேன். இப்படி அரைகுறையாக

இருக்கிறாயே' என்று உக்குவைக் கேலிசெய்யும் சிரிப்பாய்த் தோன்றியது.

உக்குவால் அந்த கேலியைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. “சிங்கள பேரினவாத அரசியல்... அனகாரிக தர்மபாலவும், எஸ்.டி.சேனநாயக்கவும், கே.எம்.பி.ராஜரத்தினவும் வளர்த்த அந்த பேரினவாத அரசியல் இல்லையா, சுவாமி?”

சுவாமி என்றதில் ஒரு அழுத்தம் இருந்தது. அது சுவாமியின் சிரிப்பில் தொனித்ததற்கான பதில் கேலி. அத்துடன் அதில் உக்குவின் கொஞ்சக் கோபமும் இருந்தது.

சுது சொன்னார்: “நல்லது. என்னைக் கேட்டால், அரசியலென்பது ஒரு மகாசக்தியின் ஏவல் பேய்போலத்தான் செயற்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறதென்பேன்.”

“அப்போ... அந்த மகாசக்திதான் எது?”

சுதுவின் முகத்தில் தெளிவின் பிரகாசமிருந்தது. கற்றலினால், வாசிப்பால், அனுபவத்தால் அடைந்தது அது. “எல்லாவற்றிற்கும்... கடந்த கால நிகழ்கால லங்காவின் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும்... காரணமான ஒரு மூலசக்தி இருக்கிறது, உக்கு. அவ்வப்போது அது சிங்கள பேரினவாத, பௌத்த அரசியலென்று இடதுசாரிகளால் குறிப்பிடப்பட்டதுதான். ஆனாலும் மேலோட்டமான பதிலே அது.”

“அப்படியானால் உங்களுடைய ஆழமாக பதிலென்ன, சுவாமி?”

அவர்களுக்குள் காரசாரமான உரையாடலாக அது மாறிவிடுமோவென்று குசுமவதிக்கு பயமாக இருந்தது. கேண்மை அதில் பாதிக்கப்படக்கூடும். அல்லது சத்தமான உரையாடலாகி கருத்து வெளியே அந்த வீட்டைத் தாண்டி செல்லக்கூடும். இரண்டு பிரதிகூலங்கள் அதில் இருந்திருந்தன. அதற்கு தேவையிருக்கவில்லை. உக்குவை நிதானமடையச் செய்யும்படியாகவே சுதுவின் பதில் இருந்தது.

“உக்கு, நான் இது குறித்து எந்த தீவிர இடதுசாரி வலதுசாரி மதவாதியுடனும் கூட ஒரு விவாதத்திற்கு தயாராகவிருக்கிறேன். மார்க்சீயத்தின் வழி பார்ப்பவருக்கு அரசியலிலுள்ள வர்க்க நிலைப்பாடும், அதன் காரணமான கருத்து செயல்களின் வெளிப்பாடுமே பிரச்சினைகள் உருவாவதற்கான மூலங்களாய்த்

தெரியக்கூடும். ஆனால் லங்காவின் பிரத்தியேக நிலைமை தன்னை வித்தியாசமாக வைத்துப் பார்க்க கோருகிறது.”

உக்கு ஏதோ சொல்ல உன்னியதுபோல் இருந்தது. குசுமவதி அதைத் தடுத்தாள்: “உக்கு, நீ எதுவும் சொல்லவேண்டாம். சுவாமி இதற்கு என்ன கூறப் போகிறாரென்பதை நான் அறியவேண்டும். ஒரு தெளிவான பதிலுக்காக நான் நீண்டகாலமாகக் காத்திருக்கிறேன்.”

“தெளிவானதுபோலவே, சரியானதாகவும் அது இருக்கவேண்டும். எதற்கும் சுவாமி அதைச் சொல்லவேண்டுமே!” என்றான் உக்கு.

சுதுவின் குரலில் சலனமில்லை. தடுமாற்றமில்லை. தீர சிந்தித்து அறிந்த பதில் தயாராக அவரிடமிருந்தது. “சொல்லத்தானே போகிறேன். என்னுடைய பதிலுக்கு இந்தமாதிரி ஒரு வெளி அவசியம். ஏற்கனவே ஒரு பதிலோடு என்னுடைய பதிலை நீங்கள் விளங்கிக்கொள்ள முடியாது. அப்படி ஒரு பதில் உங்களிடம் இருக்கிறபட்சத்தில், என் பதிலை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டீர்கள். லங்காவின் எல்லா அழிவுகளுக்கும் அதன் அரசியலே காரணமென்று, ஒருவிதமான இடதுசாரிப் பார்வையுள்ள பதிலால் நீங்கள் நம்பவைக்கப் பட்டிருக்கிறீர்கள். பொதுப்புத்தி ஏற்றுக்கொள்ளும் பதிலாகவும் அது இருக்கிறது. ஆனால் லங்காவின் வரலாற்றுப் பின்னணியில் இதுவரை பயிற்சிபிலிருந்த எந்தப் பார்வையும் ஒத்துப்போவதில்லை. அரசியல் ஒரு எடுபிடியாக... ஏவல்நாயாக... ஏவல் பேயாகத்தான் அந்த மகாசக்திக்காக செயற்பட்டுக்கொண்டு இருப்பதே நிஜத்தில் நடப்பது.”

“சுவாமி, யாரின் அல்லது எதனின் எடுபிடியாக?” குசுமவதி கேட்டாள்.

“அரசியலை தனக்கு ஏவல்செய்யவைத்த அந்த மூலசக்தி... பௌத்தம்... பௌத்தம் தவிர வேறில்லை.”

“மதமா?” ஆச்சரியப்பட்டனர் உக்கு, குசுமவதி இருவரும்.

“மதமேதான். இங்கே மதம்கூட இல்லை. பௌத்த மடங்கள். அபயகிரி, ஜேத்தவன ஆகிய இரண்டு மத நிறுவனங்களின் ஒற்றை அமைப்பு. அதுவே ஸ்ரீலங்காவின் அதிகார மய்யம். வரலாற்றினை மாற்றி இயக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற மகாசக்தி அதுவேதான்.”

“அப்போ... மதமென்று ஒற்றை வார்த்தையில் சொல்லிவிடலாமே!” உக்குவின் அபிப்பிராயத்தை சுது மறுத்தார். “மதம்தான். ஆனாலும்

மதத்திற்கும் மடத்திற்கும் ஒரு சிறிய பிரிநிலை இருக்கின்றது, உக்கு. மதமென்ற ஒற்றை வார்த்தையில் வருகிறபோது அதற்கு தம்மங்கள் காப்பதற்காய் உண்டென்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் அந்த மதத்தையே கட்டுக்குள் வைத்திருக்கிற மடத்துக்கு அந்தப் பொறுப்பில்லை. அது அதிகாரத்தை இன்னுமின்னுமாய்ப் பெருக்கி சகலதையும், மனிதரையும் கூட, தன் கீழ் கோலெடுத்த குரங்கைப் போல் ஆடவைத்துக் கொண்டு இருக்கிறது.”

சிறிதுநேரம் யாரும் பேசவில்லை.

அது மதமாக இருந்தாலும், மடமாக இருந்தாலும் பதில் அவர்களை அதிரவைத்தது.

“சுவாமி...”

குசுமவதியைக் கவனியாது தொடர்ந்தார் சுது. “கெமுனுவின் கதை துவேஷம் மிக்கது. தென்னிந்தியத் தமிழ் அரசனுக்கு எதிரானதாய் அமைந்து இனத் துவேஷத்தை இன்றுவரை கக்கிக்கொண்டிருக்கிற ஒரு கதை. அது கதையாகவே இருந்தபோதும் உலகத்திலுள்ள கதைகளிலெல்லாம் மிக வன்மையானதாக, ஒரு பூர்வ குடி இனத்தை இரண்டாயிரம் ஆண்டுக் காலமாக துவேஷிக்க மட்டுமில்லை, அழித்தொழிக்கவும் செய்துகொண்டிருக்கிற கதை. அதிலிருக்கிற விசேஷம் என்னவெனில், அந்த துவேஷக் கதையை எழுதியது ஒரு பௌத்த பிக்கு என்பதுதான். அவரே மகாநாம என்ற தேரர். இதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? கெமுனு காலத்தின் பின்னால் வரலாற்றுணர்வோடிருந்த ஒரு கல்வியாளனோ, கெமுனுவின் அரசவையிலிருந்த ஒரு அறிஞனோ மகாவம்சத்தை எழுதவில்லை. மகாநாம என்ற தேரர் எழுதினார். சம்பவம் நடந்து ஏறக்குறைய நான்கு ஐந்து நூற்றாண்டுகள் கழித்து ஒரு தேரர் அந்தக் கதையைச் செய்தார். அது அவ்வாறே நடந்திராமலும் இருக்கலாமல்லவா? ஆனால் ஒரு தேரர் அவ்வாறு நடந்ததாக எழுதி வைத்தார். ஏன்?”

சுது நிறுத்தினார். அவரது கண்கள் பளீரிட்டுக் கொண்டு இருந்தன. உண்மையின் ஒளியா அவற்றில் பிரகாசிப்பது? உக்கு, குசுமவதி யாருக்கும் பேச இருக்கவில்லை. சுது தொடர்ந்தார்: “ஏனென்றால்...”

அவர் தன் முன்னாலிருந்த இருவரையும் தீர்க்கமாய்ப் பார்த்தார். அவர்களும் அந்தப் பதிலைத் தொடரலாம் என்பதுபோல் உற்றுப் பார்த்தபடி இருந்தார். பதில் அவர்களிடமிருந்து பிறக்கவில்லை.

“ஏனென்றால்... அந்த மகாநாமவின் ஒரே நோக்கம் பௌத்த ஸ்தாபிதமே. அதை ஸ்திரமாய் நிலைநாட்டுவதே அவரின் ஒரே குறி. அவர் பௌத்தத்தின் ஊழியராகவிருந்தே வரலாற்றைச் செய்தார். சிங்கள அரசு வரும், போகும். அவ்வாறுதான் அது வந்தும், போயும் கொண்டிருந்தது. அதுபற்றி அவர் பெரிதான அக்கறை பட்டதேயில்லை. சிங்கள நாட்டுக்கெனில், அதற்கு மொழிகூட நன்கு அமைவு கொண்டிருக்கவில்லை அப்போது. அதனால்தான் தன் கதையை அவர் பாளி மொழியில் எழுதினார். அந்த பௌத்தம்தான் சிங்கள அரசை வளர்த்தெடுத்தது, அதைத் தன் பாதுகாப்பு அரணாகக் கொண்டது. இன்றுவரை அதுவே அதன் பாதுகாப்பு அரணாகவும் இருந்துவருகிறது. ஒருவேளை... ஒருவேளைதான்... ஆதிகாலத்தில்தான் போல் தமிழ்ப் பௌத்தர்கள் இருந்திருந்தாலும், அது சிங்கள அரசியலின் மூலம் அவர்களை ஒழிக்கவே செய்திருக்கும். ஏனெனில் அவர்கள் அண்டைத் தமிழ்நாட்டுடன் மொழித் தொடர்புடையவர்கள். அண்டைநாட்டார் இந்துக்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இந்துமதம் அந்த மண்ணில் பௌத்தத்தை அழித்த மதம். அதனால் இங்குள்ள பௌத்த தமிழர்கள் நம்புதற்குரியரல்லர். அதுதான் அதன் தீர்மானம். இலங்கையில் பிரதமர்களாக இருந்த அனைவருமே புத்த சமயத்தவர்களாயிருந்தார்கள் என்பதை நீங்கள் எப்படி எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள்? கிறித்தவ குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர்களும் பௌத்தத்திற்கு மாறியே பிரதமராக பதவிப் பிரமாணம் செய்தார்கள். இப்போது சொல்லுங்கள், லங்காவில் பௌத்தம் இருக்குமிடம் அரசியலுக்கு கீழேயா, மேலேயா?”

சிங்கள மனச்சாட்சியின் குரலாய் சுது தொடர்ந்தார். “ஜேவிபியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். மூன்று கட்டங்களாய் அதன் அழிப்பு நிகழ்ந்தது. 1971 இல், 1987-89 இல், 2000 இல் என அவை இருந்தன. அந்த இயக்கத்திலிருந்த அத்தனைபேருமே சிங்கள இளைஞர்களும் யுவதிகளும் தான். சிங்கள அரசியலே பிரச்சினைகளின் மூலமெனில் அவ்வளவு தீவிரமாய்... அவ்வளவு கொடூரமாய்... அவ்வளவு தொகையை அது அப்போது அழித்திருக்கவே மாட்டாது. அறுபதினாயிரம் பேர் அவ்வாறு அழிந்ததாக கணக்கு இருக்கிறது. 1989 இல் ரோகண விஜேவீர கொல்லப்பட்டது தெரியுமல்லவா? எவ்வாறு கொல்லப்பட்டாரென நினைக்கிறீர்கள்? மிகக் கொடூரமாக அவர் கொலைசெய்யப்பட்டார். ஒரு மீன் டி ஆர்க்கோ, ஏரால்மஸ்லோ மத்திய காலத்தில் எவ்வாறு கொல்லப்பட்டார்களோ, அதற்கு நிகராகவே ரோகணவின் கொலையும் இருந்தது. ஏனெனில் அவர் பௌத்தத்தின் காப்பரணை அழிக்க முனைந்தவர்.”

சுது நிறுத்திவிட்டு அனைவர்மீதான ஒரு சுற்றுப் பார்வையின் பின் தொடர்ந்தார்: “பிரதமர் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டார நாயக்கவின் கொலைபற்றி தெரிந்திருப்பீர்கள். அவரைக் கொல்ல திட்டமிட்டது, கொலை செய்தது எல்லாமே அதுவரை சிங்கள சமூகத்தில் உயர்ந்த ஸ்தானம் பெற்றிருந்த தேரர்கள்தான். களனி ராஜமஹா விகாரையின் மகாதேரர் மாப்பிட்டிகம புத்தரகித்தவும், தத்துவெ சோமராம தேரரும். இந்த கொலைகள் எல்லாவற்றிற்கும் வேறுவேறு காரணங்களே சொல்லப்பட்டன. அரசியலே அவற்றைச் செய்ததாகவும் சொல்லப்பட்டது. அவ்வாறு சொல்லப்படுவது நல்லதென மடம் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தது. அது வெளிப்படையாக எதிலும் தலையிடுவதுமில்லை, செய்வதுமில்லை. அது அதனின் உபாயம்.”

“அதுதான் நீங்கள் மடத்தைவிட்டு ஓடியதற்கும் காரணமா, சுவாமி?” தன்னிலிருந்து தெளிந்த குசமவதி கேட்டாள்.

“அதுபோன்ற காரணங்களின் அறிகையே நான் மடத்தைவிட்டு விலகுவதற்கான மனநிலையை உருவாக்கியிருந்தது. நீங்கியதற்கு உடனடிக் காரணமொன்று இருந்தது. புத்த மடம் படையின் ஆட்சேர்ப்பை பிக்குகளுக்கு கட்டாயமாக்கியபோது, யுத்தமே கூடாதென்றிருந்த எனக்கு வேறு செய்ய இருக்கவில்லை. அதனால்... உன்னுடைய பாஷையில்... நான் ஓடிவிட்டேன்.”

“நான் விகற்பமில்லாமல் அதைச் சொன்னேன்.”

சுது சிரித்தார்.

லெட்சுமை கண்கலங்கிப் போயிருந்தாள். யயானி அவளுக்கும் பின்னால் மேசையில் சாய்ந்து இன்னுமே அவரைப் பார்த்தபடி நிற்குகொண்டிருந்தாள். ‘ஆயிரத்தில் ஒரு பிக்குவாவது அவ்வண்ணம் இருக்கவேண்டும். பகவானின் கருணை அப்படியாவது... அவ்வளவிலாவது... வெளிப்பட வேண்டும்.’ அவ்வாறான எண்ணமே அவளில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. திரும்பி அவளைக் கண்ட குசமவதிக்கு கண்கலங்கியது.

மறந்துபோனது எதுவோ ஞாபகம் வந்ததுபோல் சுது சொன்னார்: “இன்னுமொன்றுண்டு. ராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசமான யாழ்ப்பாணத்தில் தூண்கள் நிறுத்தி அவற்றின் உச்சியிலே சிங்கக் கொடிகள் பறக்கவிடப்படுவதாக நீங்கள் கேள்விப் பட்டதுண்டா? அப்படி நடந்திருந்தால் நாட்டின் போக்கினை நிர்ணயிக்கும்

அதிகார மய்யமாக சிங்கள அரசியலிருப்பதை ஒப்புக் கொள்ள கொஞ்சமாவது சாத்தியமிருக்கும். ஆனால் புத்த சிலைகளல்லவா அங்கே அமைக்கப் படுகின்றன! ஏனெனில் நாட்டின் அதிகார மய்யத்தின் அடையாளம் அதுவாகவே இருக்கிறது. இதுகூட அந்தத் தமிழ்க் கோபத்திற்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் வில்லோடும் அம்போடும் தங்கள் யுத்தத்தைத் தொடங்கினார்கள். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் பௌத்தத்தோடு ஒரு கருத்து யுத்தத்தையே நடத்தியிருக்கவேண்டும். யுத்தமும் சிங்கள - தமிழ் யுத்தமாகவன்றி, பௌத்த - இந்து யுத்தமாக நடந்திருக்கும். அது பௌத்தத்திற்கு கேடும், தமிழ் இளைஞர்களிற்கு வலுவும் சேர்த்திருக்கக்கூடிய அடையாளமாக இருந்திருக்கும். தமிழ் இளைஞர்கள் அதையும் கோபத்தோடு செய்திருந்தால் அப்போதும் தவறாமல் அவர்கள் தோல்வியையே சந்தித்திருப்பார்கள். இன்றைக்கு அவர்களில் தோல்வியின் வடுவை ஆழமாக ஏற்படுத்தும் வகையில் யுத்தம் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அது முற்றுப்புள்ளியை இடுகின்ற இடம் மிகப் பயங்கரமாக இருக்கும். இருந்து பாருங்கள். அதற்கு நீண்ட நாட்களில்லை.”

சதுவின் முகம் துயரத்தில் காய்ந்து வந்தது.

இனி அவர் சொல்ல எதுவுமில்லைப் போன்ற மௌனம் சூழ்ந்தது.

மறுநாள் காலையில், சரத் வரும்பொழுது தாங்கள் விசாரித்ததாய் சொல்ல வேண்டமென உக்குவும், சதுவும் குசுமவதியிடம் கேட்டுக் கொண்டனர்.

சது முதலில் புறப்பட்டுச் சென்றார். கொழும்பு ரயிலெடுக்க உக்குவுக்கு சிறிது நேரமிருந்தது. “நீ ஆஸ்பத்திரியில் ஏதோ வேலைக்குப் போவதாய்ச் சொன்னாயே..!” உக்கு குசுமவதியைக் கேட்டான்.

“பணியாள் வேலைதான். தற்காலிகமாகமானதா, நிரந்தரமானதா எதுவும் தெரியாது. அவசரமாக அங்கே பணியாட்கள் தேவைப்பட்டனர். இங்கே தெரிந்த ஒரு தமிழ்ப் நர்ஸ் மூலமாக வேலை செய்ய போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். நிரந்தரமாகினால் பழைய வேலையை விட்டுவிடுவேன்.”

“இனியாவது உனக்கு கொஞ்சம் நல்லது நடக்க வேண்டும், குசுமவதி.”

உக்குவும், லெட்சமையும் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

அடக்கப்பட்ட குறுநிலத்தில் புலிப் பயங்கரவாதிகளை முற்றாக அழிக்கும் இறுதிக் கட்ட யுத்தத்தை படைகள் மேற்கொண்டிருப்பதாகவும், உகண்டாவில் நடைபெறவிருக்கும் ஜி11 மகாநாட்டிற்கு செல்லும் ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்சு தன் நாட்டில் புலிப் பயங்கரவாதம் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட செய்தியை மாநாட்டில் அறிவிப்பாரென்றும் வானொலிச் செய்தி சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு பெரும் புலப்பெயர்வு நடந்தது, இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால். யாவேயின் கொடுங்கோலாட்சிக்கு அஞ்சி ஆறு லட்சம் இஸ்ரேலியர்கள் மோசஸின் தலைமையில் எகிப்தை நீங்கி கனான்வரை பரந்து சென்றனர். அந்த மாபெரும் புலப்பெயர்வு 150 கிமீ நீளமிருந்ததென சொல்லப் படுகிறது.

பழைய விவிலிய காலத்தின் மகா துயரம் அது.

அதற்கு நிகரானதொன்று இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் முதலாம் பத்தில் இலங்கையில் நடந்தது.

நவீன வரலாற்றின் அணிகலன்களெல்லாம் குலுங்கிச் சிதறின.

நான்கு புறமும் சூழ்ந்த யுத்தத்தின் மத்தியில் அகப்படுத்தப்பட்ட இனக்குழுவொன்று, தன் முன்னோர் கடல் கோள்களிலும் கண்டிராத மகா அழிவுகளை சந்தித்தது. மரணம், வேதனை, துன்பம், பசி, குளிர், பிரிவு, இழப்பு, அங்கவீனம், வலி... காலம் கண்மூடி இட்ட சாபம் அது.

பதிவாக்கிய சம்பவங்கள் தொலைக்காட்சியில் காட்டப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தன. அவை முழு அவலத்தின் துண்டுகள் மட்டுமே. அவற்றைக் கண்டு கூடத்துள் விறைத்திருந்தாள் குசுமவதி. அவ்வளவு மட்டுமே அல்ல அம் மக்களின் துயரமென்பது அவளுக்கும் தெரிந்திருந்தது.

அப்போது அவளுக்கு ஞாபகமாயிற்று, மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் அவளின் வீட்டில் வைத்தே சது சொன்னவை. 'அவர்களில் தோல்வியின் வடுவை ஆழமாக ஏற்படுத்தும் வகையில் யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அது முற்றுப் புள்ளியை இடுகின்ற தருணம் மிகப் பயங்கரமானதாக இருக்கும்' என்று திண்ணமாய் அவன் உரைத்திருந்தான்.

அதுதான் நடந்திருந்தது. 'வடுவை ஆழமாக...'

இன்னும் அவன் சொல்லியிருந்தான், 'ரோகணவின் இறுதி நிமிஷங்கள் மிகப் பயங்கரமானவையாக இருந்தன. தமிழ்ச் சண்டையின் முடிவிலும் அவ்வாறே நிகழும்' என.

அவ்வாறே அது நிகழும்.

ரோகண விஜேவீர அவளின் வரலாற்று நாயகன். பௌத்தம் கெழுநுவை கொண்டாடியதை விடவும், உழைக்கும் மக்களின் வரலாற்றை மாற்றும் அவனது கருத்துரை செயற்பாடுகளில் தீவிர ஆதர்ஷம் பெற்றிருந்தவள் அவள். அது அவளது இருபது வயதுக் காலம்.

அவனது வழியின் போதாமையையும் தவறுகளையும் பந்துலவும் பின்னால் சொல்லியிருந்தான். தீவிரத்துக்காகவே தீவிரமாயிக்கிறானென்று குற்றமும் சாட்டியிருந்தான். ஆனாலும் ஒரு காலகட்டத்து சிங்கள இளைய தலைமுறையின் கதாநாயகன் அவன்.

அன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும் அவ்வாறு அவன் இருந்திருந்தான். அவனது மரணத்தை ஒவ்வொரு தடவையும் கண்ணீரோடேயே அவள் நினைத்திருக்கிறாள்.

ஒருமுறை, 'அவனை உன்னால் மறக்கவே முடியாதல்லவா?' என சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான் பந்துல. அதற்கு, 'நீ என் அரசியலை சொல்லிக் கொண்டு எனக்குள் வந்திருக்கிறவன். அந்த அரசியலை வெளியிலிருந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தவன் அவன். மறக்கிறதெங்ஙனம்?' என்றிருந்தாள் குசுமவதி.

அந்தளவுக்கு அவளின் ஆதர்ஷம் அவளிடத்தில் இருந்தது. அவன் இறந்தவனாக இருந்த போதும்.

பின்னால் அவனது மரணம் கொலையென்று சொல்லப்பட்டது.

மிகமிகப் பின்னால் ரோகணவின் இறுதி நிமிஷங்களின் ரகசியத்தை லான்ஸ் கோர்ப்பர்ல் இந்நரந்தா டி சில்வா பொதுவெளியில் ஒப்புக் கொடுத்தான்.

வரலாறு இனிமேல்தான் அதை எழுதவிருந்தது.

அவளின் நினைவு திரண்டெழுந்தது.

அன்று நவம்பர் 12, 1989.

மாரி காலமாயினும், மழை பெய்யாத நேரம் அது.

கொழும்பு மாநகரமே உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

உறங்க விரைந்தவர்களின் வாகன இரைச்சல்களை மேவி சக்கரங்கள் தண்ணீர் தீற்றிய சத்தங்கள் எழுந்தெழுந்து மடிந்து கொண்டிருந்தன. அவை விழுத்திய இடைவெளியில் நிசப்தத்தின் அதிகாரம் கொடிகட்டி ஏறியது.

நேரம் அப்போது அதிகாலை 01.30.

திம்பிரிகஸ் ஸாயவிலுள்ள ராணுவ பொலிஸ் இணைச் செயற்பாட்டகம். அதன் முதல் தளத்திலுள்ள மாநாட்டுக் கூடத்துள் பெரும் சந்தடியற்ற சஞ்சாரங்கள் காணப்பட்டன.

பதினைந்தளவான ராணுவ பொலிஸ் மேலதிகாரிகள் குழு இருந்து கொண்டிருக்கிறார் ரோகண. அது ரோகணதானென்பதை மட்டிடவே முடியாதிருந்தது. அவர் தாடி மீசைகளை மழித்திருந்தார். இன்னும் மெலிந்தது போலும் தோன்றினார்.

தன்னை அங்கே கொண்டுவந்திருக்கும் நேரமும், தன்னை விசாரணை செய்த அதிகாரிகளின் குரல் இறுக்கமும், முகங்களின் அசைவுகளிலிருந்த மர்மமும்கொண்டு தன்னுடைய முடிவை ரோகண அனுமானித்தவராயிருக்கும். கலங்கி... தெளிந்து... கொண்டிருந்தது அவரது முகம். பதறி, அடங்கிக் கொண்டிருந்தது உடம்பு. எதையும் எதிர்கொள்ளும் உறுதி விருத்தியாகிக் கொண்டு இருந்தது.

சுற்றிவரவிருந்த மேலதிகாரிகளின் கேள்விகளுக்கு திடமான பதில் பிறந்துகொண்டிருந்தது அவரிடமிருந்து.

அவர் கெரில்லா போர்ப் பயிற்சி பெற்றவராவெனக் கேட்கிறார்கள்.

இல்லையென்கிறார் ரோகண. தான் மக்களோடேயே கலந்துறைந்து இருந்ததாகக் கூறுகிறார்.

விஜய குமாரதுங்கவின் கொலைபற்றிக் கேட்டபோது, தமது இயக்கத்துக்கும் அதற்கும் எதுவித சம்பந்தமும் இல்லையென்கிறார். 'எங்களுக்குள் கருத்துரீதியான மாறுபாடு இருந்தது. அதனை

விமர்சனபூர்வமாகவே கட்சி அணுகியது. அவரைக் கொலைசெய்யும் திட்டமேதும் ஜேவிபியிடம் இருந்திருக்கவில்லை.’

பிரேமதாச அரசாங்கத்தை தமது கட்சி விரும்பாததற்கும் அதற்கெதிரான பிரச்சாரத்தைச் செய்ததற்கும், விடுதலைப் புலிகளுக்கான அதன் ஆதரவும், ஆயுத மற்றும் பாரிய அளவிலான பண உதவியுமே காரணமென ஒரு கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறார் ரோகண. ‘வன்னிப் புலிகளை ஆயுததாரிகளாக்கும் அரசாங்கம், எம்மை நிராயுதபாணிகள் ஆக்கியிருப்பதையே சுட்டிக்காட்டினோம்.’

தொடர்ந்து அவர்களது அரசியல் நிலைப்பாடுபற்றிக் கேட்கப்பட்டது. அதற்கு, ‘ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கைவிட்ட பின்னரும் அரசியலைவிட்டே எம்மை நீக்கிவிடுகிற அளவுக்கு சகல தரப்புகளிலிருந்தும் எம்மைச் சுற்றி விழுத்தப்பட்ட நெருக்குதல்கள் உக்கிரமாக இருந்தன. ஆயினும் அந்த நெருக்குதல்களைத் தாங்கிக்கொண்டு ஜனநாயக அரசியலில் தொடரவே ஜேவிபி முடிவு செய்திருந்தது.’

விசாரணை முடிந்தது.

அவரை புகைப்படங்கள் எடுத்தார்கள்.

ராணுவ கட்டளை அதிகாரி சிசில் வைத்யரட்ன தனது அறைக்குள் சென்றார். பல்வேறு சிந்தனைகள் அவரது முகத்தை மூடியிருந்தமை தெரிந்தது. சிறிதுநேரத்தில் மேலதிகாரிகள் சிலரை பெயர் குறிப்பிட்டு உள்ளே அழைத்தார்.

கட்டளைத் தளபதியால் அவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் பணிக்கப்பட்டன.

வெளியே வந்த அதிகாரிகள் ரோகணவை கீழ்த்தளத்துக்குக் கூட்டிச் சென்றனர்.

தொடர்ந்து இரண்டு பஜிரோ வாகனங்கள் கொண்டுவரப்பட்டு அதிலொன்றில் ரோகண ஏற்றப்பட்டார். கூட, மேஜர் தொரதெனிய மற்றும் ரொனி குணசிங்க போன்றவர்களும் ஏறினர். மேஜர் முதலிஃப், மேஜர் உடுகம்பொல அடுத்த வாகனத்தில் ஏறினர். இன்னும் சில ராணுவத்தாரும்.

அப்போது விடிகாலை 02.30.

சூழலின் நிசப்தத்தை கிழிக்காமல் வாகனங்கள் கொழும்பு கோல்ஃப் மைதானத்தைச் சென்று சேர்ந்தன.

அந்த இரவில் ரோகணவின் மேல் விதியால் எழுதப்பெற்ற தண்டனையை நிறைவேற்றுமிடம் அதுவாக இருந்தது. ஒரு ராணுவ மேஜராலும், ஒரு பொலிஸ் சுப்ரின்டென்ராலும் ரோகண அங்கேதான் சுடப்பட்டார்.

ரோகணவை எவ்வாறு சுட்டிருப்பார்கள்? அவ்வாறான கொலைக்கும் ஒரு ஒழுங்கு இருப்பதை சினிமாக்கள் காட்டுகின்றன. ரோகணவை மண்டியிட வைத்தோ, சுவரோரம் நிற்கவைத்தோ சுட்டிருக்கலாமோ?

அது மேலுமொரு ரகசியத்தில் நடந்திருந்தது.

பிறகு அவரது சடலம் மின் தகன மயானத்துக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டது.

துவக்கு முனையில் மயானப் பணியாளிடமிருந்து திறப்பை வாங்கிக்கொண்டு மின் தகன மேடைக்கு சடலத்தை எடுத்துச் செல்கிறார்கள்.

மயானப் பணியாளிடமே எவ்வாறு சடலத்தை எரியூட்டுவதென அறிந்து கொண்டதும், தகன அறையுள் தீ எழுப்பப் படுகிறது.

போதையிலிருந்த இருவர் ரோகணவின் சடலத்தை தூக்கி உள்ளே வீச, அது பக்கச் சுவர்களில் இடறுப்பட்டு வந்து வெளியே விழுகிறது.

அப்போது உக்கிரமானவொரு தீனக்குரல் எழுகிறது ரோகணவிடமிருந்து.

அதுபோன்ற ஒன்றாய்த்தானே இருந்திருக்கும், சிலுவையில் அறையப்பட்ட உடலிலிருந்து ஜீவன் பிரிந்த கணத்தில் உலகின் அந்த முதல் புரட்சியாளன் வெளியிட்ட அவலக் குரல்?

மயானத்தில் ஒரே களேபரம்.

ஒருவர் ஒருவரின் மாதாவையென அங்கிருந்த எல்லாரது மாதாக்களும் அந்த மயானத்தில் அந்த விடிகாலையில் அருப ஒலியால் மாணபங்கம் செய்யப்பட்டார்கள்.

மறுபடி தகனப் பொறி முடுக்கிவிடப்படுகிறது.

மறுபடி ரோகணவின் உடல் தகன அறைக்குள் வீசப்படுகிறது.

உடல் சடசடத்து உயிரோடு எரிந்தது.

ஏராஸ்மஸ்... மீன் டி ஆர்க்... இன்னும் யார் யார்? அவர்களுடன் ரோகண விஜேவீரவும்.

அப்போதும் குசுமவதி அதற்காக ஒருமுறை அழுதாள்.

மறுநாள் காலையில் குசுமவதி துப்புரவு வேலைக்குப் போனாள். பத்து மணியளவில் ஆஸ்பத்திரி வேலையிருந்தது. மாலையில் வீடு வரும்போது அவளது வீட்டுக்கு அண்மையிலிருந்த விமலா கூடவந்தாள்.

அவளது முகம் வழக்கமான சோகத்தின் ரேகைகள் அற்றிருந்தது. ஒரு மெல்லிய மலர்ச்சியும் கொண்டிருந்தது.

திரும்பிக் கண்ட குசுமவதி திடுக்குற்றாள்.

தன் ராணுவ மகனை இழந்த சோகத்தின் ஒரு கூறை எந்நேரமும் அவளது முகம் கொண்டிருந்தது. அதற்குக் காரணமான ஒரு இயக்கத்தின் அழிவில் அடைகிற ஒரு வஞ்சத் திருப்தியா அப்போது அவள் முகத்தில் படிந்திருப்பது? எல்லோரும் வீரத் தாயராய் இருக்கவில்லை. வறுமையின் நிர்ப்பந்தத்திலும், பிக்குமாரின் வற்புறுத்தலிலும் தங்கள் மகன்களை அவர்கள் படைக்கு அனுப்பியிருந்தார்கள். அவர்களால் தம் மகன்களின் மரணங்களை இலகுவில் தாங்கிவிட முடிவதில்லை. அதற்குக் காரணமானவர்களில் அவர்கள் கோபமும் படுகிறார்கள். அக் கொலையாளிகளின் அழிவில் ஒரு சாதாரண தாய் நிறைவடையவே செய்கிறாள். அவர்களில் சிலர் விமலாபோல் வெளிவெளியாய் சந்தோஷமும் படக் கூடும்.

குசுமவதி அதுபற்றி அவளிடம் கேட்கவில்லை.

ஒரு துன்பத்தை வலிந்து கேட்டுப் பெறவேண்டியதில்லை.

மறுநாள் காலையில் துப்புரவுப் பணி முடித்துவந்து வீட்டில் நின்றிருந்தாள் குசுமவதி.

ரூபவாகினி தொலைக்காட்சியில் செய்தி தொடங்கியிருந்தது.

விடுதலைப் புலிப் போராளியின் சீருடையில் ஒரு சடலம் காட்சிப் படுத்தப்பட்டுக்கொண்டு இருந்தது.

அன்று அதிகாலையில் நந்திகடலில் நடந்த சமரில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட பத்து பன்னிரண்டு சடலங்கள் கூடக் கிடந்தன.

அடிக்கடி காட்டப்பட்ட அந்தச் சடலத்தின் முகம் மிகப் பயங்கரமாயிருந்தது. அதன் கண்கள் விழித்தபடியிருந்தன. திசைமாறி பார்த்துக் கிடந்தன.

அதன் நெற்றியின் மேலே தலையில் ஒரு கைக்குட்டை போட்டு மூடப்பட்டிருந்தது. ஒருமுறை கைக்குட்டை அகன்றபோது குசுமவதி அதைக் கண்டாள். கோடரியால் கொத்தி பிளக்கப்பட்டதுபோல் பிரிந்திருந்தது அந்த இடம்.

‘ஆ...!’ அவலத்தின் ஒரு துளி சொல்லாய் வந்து விழுந்தது.

படத்திலிருந்தது யாரென்பதை தொலைக்காட்சி தெரிவித்தது. அது... வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர்.

அப்போது வெளியே பன்சாலவையும் தாண்டி நகரத்திலிருந்து பெரும் ஆரவாரமெழுந்தது. வெடிகளின் வேட்டுகளுடன், சிரிப்பு வேட்டுக்களும். தென்னிலங்கையிலிருந்தும் இன்னும் இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் எழுந்த சிரிப்பு அது.

அன்றைய தினம் மே 19, 2009 செவ்வாய்க் கிழமை.

2012

1

2012 ஏப்ரல் 12 ஆம் தேதி வியாழக் கிழமை காலை 10 மணியளவில் வவுனியா பூங்காப் பகுதி தடை முகாமிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட முப்பத்தொரு பெண்களில் சங்கவி ஒருத்தியாக இருந்தாள். அவர்களில் நான்கு பேர் குழந்தைகளோடு இருந்தார்கள்.

முதல் நாள் மதியத்துக்கு மேல் அலுவலகத்துக்கு அழைக்கப்பட்ட முப்பத்தொரு பேரும், அதிகாரபூர்வமாக விடுதலையின் திகதியும் நேரமும் அறிவிக்கப்பட்டனர். புனர்வாழ்வுக் காலத்தில் அவர்கள் கற்றிருந்த சிங்கள மொழி அறிவு அவர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் வேலை வாய்ப்பு, இன சௌஜன்யம் போன்றவற்றிற்கு உதவியாயிருக்குமெனவும் சொல்லப்பட்டது.

இருட்டு முழுவதும் கலைந்திராத ஒரு பொழுதில் எழுந்து, அதுவரை யார் யாருக்கோ திறந்த ராணுவ காவல் கதவுகள் தனக்காகத் திறக்க சங்கவி காத்திருந்தாள். அது திறக்கும்வரைகூட அது திறக்குமாவென்ற சந்தேகம் அவளிடமிருந்தது. அவள் அறிந்திருந்த தகவலின்படி அவள் இயக்கத்திலிருந்த காலத்தில் அரசாங்க அமைச்சர், ராணுவ மேலதிகாரிகளின் தாக்குதல் குழு ஏதாவதில் அவள் பங்குபற்றியிருந்தாளா என்று அவர்களால் திட்டமாக அறியமுடியாதிருந்தும், இயற்பெயராகவோ இயக்கப் பெயராகவோ சொற்பாவென பெயர் கொண்டிருந்த ஒரு கரும்புலிப் பெண்ணுடன் அவளை அவர்கள் குழப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சொன்ன அந்தத் தாக்குதல் கொழும்பில் நடைபெறவிருந்த காலத்தில் தனக்கு திருமணமாகி குழந்தையை வயிற்றிலே சுமந்துகொண்டிருந்தாளென்ற வாதம் ஒப்புக் கொள்ளப்படக் கூடியதாக இருந்தும், ஏனோ அவளை விடுவிக்க தடுப்பு முகாமில் அவள் இரண்டு வருஷங்களைக் கழித்திருந்த நிலையிலும் ராணுவ

விசாரணைக் குழு தயக்கம் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. இறுதியில் விடுதலையின் நாள் அவளுக்கும் குறிக்கப்பட்டது.

ஓமந்தையில் அத்தனை கால தன் இடும்பைகளுக்கெல்லாம் காரணமான அந்த மனிதனை அப்போதும் அவள் நினைத்தாள். அவனை அவளால் மறந்துவிட முடியாது. எந்தவொரு துயரப் பொழுதிலும் அவனைத்தான் அவள் நினைத்தாள்.

2009 மே மாதம் 18ஆம் தேதியிலிருந்து அடைந்துகொண்டிருந்த அத்தனை இன்னல்களைவிடவும் விடுதலைக்கு ஒரு மாதம் முன்பான சிலநாட்களில் அவள் அடைந்தது பேரவலமாக அவளுக்குத் தெரிந்தது.

கார்த்திகாவின் சுகவீனம் அந்தளவு உக்கிரமாய் இருந்தது அந்த நாட்களில். சாதாரண தடிமன் இருமல் மேல்கணகணப்பாக ஆரம்பித்த காய்ச்சல், நடக்க முடியாதபடி பிள்ளையை படுக்கையில் போட்டுவிட்டது. மருத்துவ வசதிகள் குறைவான இடமென்ற நினைப்பே, சங்கவியை நெஞ்சின் அடியாழம்வரை சென்று பதைக்க வைத்தது.

குழந்தை இயலாமல் சோரத் தொடங்கி படுக்கையில் விழுந்தபோது நேசமணி தன்னிடமிருந்த ஒரு பனடோல் குளிசையை கொடுத்துவினாள். பனடோலுக்கு கட்டுப்படுகிற காய்ச்சலாக அது இருக்கவில்லை. அன்றிரவு கார்த்திகா காய்ச்சல் உக்கிரத்தில் பிதற்றத் தொடங்கிவிட்டாள். அழுதபடி இரவிரவாக விழித்திருந்துவிட்டு காலையில் முகாம் அதிகாரி வந்தபோது குழந்தையின் நிலையை முறையிட்டாள்.

அதிர்ஷ்டவசமாக அன்றைக்கு அவளைப் பார்வையில் மிகவும் பழக்கமாகியிருந்த அதிகாரி வந்தது மட்டுமில்லை, அவருக்கு கார்த்திகாவையும் நன்கு தெரிந்திருந்தது. எந்தநேரமும் மலர்ந்த முகம் கொண்டும், எவரைக் கண்டாலும் சிரிக்கவும் செய்கிற பிள்ளையை யாருக்குத்தான் நினைவில்லாமல் போகும்? மூன்று வருஷங்களாக அவள் அவரது கண்முன்னாலேயே வளர்ந்துமிருந்தாள்.

டாக்டர் வந்து பார்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. ஊசி போட்டு மருந்தும் கொடுத்த பிறகு, பயப்படத் தேவையில்லை, அன்றைக்கு மாலைக்குள் காய்ச்சல் குறைந்துவிடும், இல்லாவிட்டால் வார்ட்டுக்கு அனுப்புவதுபற்றி யோசிக்கலாமென அவளைத்

தேற்றியதோடு, தான் மறுநாள் காலையில் வந்து பார்ப்பதாகவும் கூறிச் சென்றார்.

அவர் சொல்லியபடி அன்று மாலைக்குள் காய்ச்சல் குறைந்தது. மறுநாள் டாக்டர் பார்க்க வந்தவேளையில் எழுந்தமர்ந்திருந்த கார்த்திகா அவரைக் கண்டு சிரிக்குமளவு குணமாகியிருந்தாள். அந்த டாக்டர்தான், முகாமை முன்னாள் போராளிகளை விடுவிப்பது தொடர்பில் சர்வதேச நாடுகளின் அழுத்தங்கள் காரணமாக வரப்போகிற சிங்கள தமிழ்ப் புத்தாண்டுக்கு முன்பாக அவர்கள் விடுவிக்கப்படக்கூடிய சாத்தியத்தைக் கூறிச் சென்றார்.

சங்கவி கேட்டு தன் மகிழ்ச்சியைக் காட்ட மெல்லச் சிரித்துவைத்தாள். அதுபோல அந்த வருஷத்தில் ஒரு தடவையும், அதற்கு முந்திய வருஷத்தில் இரண்டு தடவைகளும் அவர்கள் விடுவிக்கப்பட இருப்பதான செய்திகள் கசிந்து உள்ளே வந்திருந்தன. எல்லோர் முகமும் பூத்துப் பொலிந்து திரிந்தன. உத்தரிப்புகளின் முடிவு நெருங்குகிறதென்று சிலரும், உத்தரிப்புகளுக்கு ஆட்படாமல் தப்பிவிடப் போவதாய் சிலரும் மனம் ஆசுவாசப்பட்டு திரிந்துகொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் எதிர்பார்த்திருந்த விடுதலையின் அழைப்பு பின்னர் வரவேயில்லை.

கடைசியாக அவர்கள் விடுதலையாக்கப்பட இருப்பதான செய்தி அப்போது உள்ளுழைந்திருக்கிறது. அவள் மற்றவர்களைப்போல் சந்தோஷப்பட்டுவிடவில்லை. அவள் தேடிய விடுதலை இனி அவளிடம் வரவேண்டும். மூன்றாண்டுகளாகின்றன, இனியும் என்ன அவதி? முகாம்கள்மேல் சர்வதேச கவனம் இருக்கிறதெனில், அது அவளை விடுதலை செய்யும்.

ஆனால் தன் திரேகத்தின் சத்து முற்றாக வற்றிப்போவதன் முன்னம் முகாமைவிட்டு வெளியேறுவதற்கு ஒரு தேவையிருக்கிறது அவளுக்கு. நினைவில் ஆணி அடித்ததுபோல் வைத்து அந்த மனிதனின் அடையாளங்களைக் காத்திருக்கிறாள் அவள். அவளை ஒரு புல்லாய் அவமதிக்கும் வெறி அவளுள் சுவாலைவிட்டு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. எங்கே இருப்பானோ? ஆனால் இருப்பான். அதைத்தான் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். தன் மீதிக் காலம் முழுவதையும் அத் தேடலில் அவள் அழிப்பாள். அவனே அவளது அத்தனை இன்னல்களுக்கும், வதைகளுக்கும், பயங்களுக்கும் காரணவாளியாய் இருந்தான். அவன் காரணமாகவே அந்த

நெடுந்துன்பக் கேணியில் தானேயாக தன்னைக் கொண்டுவந்து அவள் விழுத்தினாள்.

புலிகள் இயக்கத்தில் பயிற்சிபெற்ற போராளி அவள். இருந்தும் வட்டுவாகல் தாண்டும்வரை அவளுக்கு ஒரு பிரச்னை நேரவில்லை.

வட்டுவாகலில் அரசு கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் நுழைய ஜனங்கள் லட்சக் கணக்கில் முண்டியடித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். அதுவரை உயிர் தப்ப எடுத்த ஓட்டத்தின் இறுதிக் கண்ணி அது. அப்போதும் உணர்வுகளின் அவலம் வழிந்துகொண்டிருந்த நிலமாயிருக்கிறது வட்டுவாகல். பின்னால் தீவிரம் குறைந்ததாயினும் இன்னும் துவக்குச் சந்தங்களும், குண்டு வெடிப்புக்களும் எழுந்துகொண்டு இருக்கின்றன. அடைப்புகளை உடைத்துக்கொண்டும் வெளியேறும் தீவிரம் மக்களில். இறுதியாக வட்டுவாகல் பாதை திறக்கிறது அவர்களுக்கு. அவளால் பொதுமக்களில் ஒருத்தியாக வெளியேற முடிகிறது.

ஆனால் ஓமந்தையில் பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கியதும் அவள் கனவிலும் நினைக்காதவையெல்லாம் நடந்து முடிகின்றன.

திடீரென ஒலிபெருக்கி அலறியது. 'புலிகள் இயக்கத்தில பயிற்சி எடுத்தவங்கள், அந்த இயக்கத்துக்காக வேறு வகையில் உதவி செய்தவங்கள், ஒரு நாளைக்கின்னாலும் அந்த அமைப்பில இருந்தவங்கள் எல்லாம் வலதுபுறமா வரிசையில் வரவேணும். அவங்கள எல்லாம் விசாரணைக்குப் பின்னாடி விடுதலை பண்ணி விடுவோம். உண்மையை மறைக்கிறது உங்களுக்கு மிச்சம் மிச்சம் நல்லமில்லே'.

ஒலிபெருக்கியின் அறிவிப்பு அவளை யோசிக்க வைத்தது. குழந்தை இருக்கிறவகையில் அவள் பொதுமக்களில் ஒருத்தியாக வெளியேறுவதற்கு நிறைந்த சாத்தியம் இருக்கிறது. அவள் பொதுமக்கள் வரிசையில் செல்ல இறுதியாக முடிவெடுத்தாள்.

ஏற்கனவே இரண்டு வரிசைகள் அமைந்துவிட்டிருந்தன அங்கே. அப்போதும் அவள் அதே வரிசையிலேயே நின்றுகொண்டிருக்கிறாள். ஆனால் இரண்டு கண்கள் அவளையே இமைக்காது பார்த்து அவளை அந்தரப்பட வைத்துவிடுகின்றன. அவை அவளை யாரென அடையாளம் கண்ட கண்களா?

பொதுமக்களோடு மறைந்து செல்லும் புலிகள் இயக்கத்தினரை அடையாளங்காண மாற்று இயக்கத்தினரும், ஏற்கனவே புலிகள் இயக்கத்திலிருந்து நீங்கி ராணுவத்தின் துணைப்படையாகச் செயற்பட்டவர்களும் அவளைப் பயிற்சியெடுத்த போராளியாக இனங்காணக்கூடிய வாய்ப்பை அந்தக் கண்கள்தான் நினைக்கப் பண்ணின. அந்தக் கண்களுக்குரியவன் அவளிருந்த இடத்துக்கு மிக அணித்தாக நடந்து அவளை உறுத்துப் பார்த்தபடி போயுமிருந்தான்.

வரிசை குறைந்துகொண்டிருந்த அந்த இறுதிநேரத்தில், தான் போராளியாக இனங்காணப்பட்டால் நேரக்கூடிய சிக்கலதும், சித்திரவதையினதும் பயம் அவளது மனத்தைக் கலக்கியது. எப்போதும் திரும்பமுடியாத அவலத்தில் வீழ்வதைவிட, விசாரணைக்கு தன்னை ஒப்புக்கொடுப்பதே உசிதமென்று அவள் தன் மனத்தை மாற்றினாள்.

பாதுகாப்பு வலயத்துக்கு மிகச் சமீபமாக ஓடிவந்துவிட்ட நிலையிலும், குண்டுகள் வெடித்துச் சிதறிக்கொண்டுதான் இருந்தன. அது புலிகளுக்கும் இராணுவத்துக்குமான யுத்தம் முற்றாக முடிந்துவிடவில்லை என்பதன் அடையாளமாக இருந்தது. அது மரணம் குழிகள் அமைத்திருந்த நெடும் பாதை. அந்த மரண பாதையிலேயே உடம்பு சிதறி செத்திருக்கலாமென்று பட்டது சங்கவிக்கு. பழைய போராளியாயெனினும் ராணுவத்தின் கையில் வீழ்வதைவிட மரணத்தின் கைகளில் வீழ்வது சிலாக்கியமான ஒன்றுதான். ஆனால் கார்த்திகாவுக்கும் அவ்வாறான ஒரு தீர்மானத்தை எடுத்துவிட அவளுக்கு உரிமை கிடையாது.

‘இது புலி அங்கத்தவர்களுக்கு இறுதி அறிவிப்பு.’ ஒலிபெருக்கி மறுபடி அலறியது.

விசாரணைக்குப் பிறகு விடுவிக்கப்படுவார்களென்ற அறிவிப்பின் நம்பிக்கையில் அவள் குழந்தையோடு வலதுபக்கத்தில் போய் நின்றுகொண்டாள். வாசலில் நின்றவனின் பார்வையே அவளை இழுத்துப்போய் அந்த வரிசையிலே விட்டதுபோல் ஒரு சில விநாடிகளில் எல்லாம் நடந்து முடிந்தது.

அப்போதுதான் அவள் கண்டாள், அவளோடு சேர்ந்து பயிற்சியெடுத்த பெண்கள் இருவரும், தனக்கே பயிற்சி தந்த ஒரு மூத்த பெண் போராளியும், இன்னும் கூடி வேலைசெய்த இரண்டு போராளி இளைஞர்களும் சில குடும்பங்களுடன் சேர்ந்து இடதுபுற வரிசையில் முன்னேறிக் கொண்டிருப்பதை.

சங்கவி தன்னையே வெறுத்த கணம் அது. தான் அவசரப்பட்டு விட்டதற்காக வாழ்நாளெல்லாம் வருந்தவேண்டி நேர்ந்த பொழுது, அவளை அந்த இடத்தில் நெருப்பின் மேல்போன்று நின்று துடிக்கவைத்தது.

ஒருபோது நந்திக்கடல் கடந்தான நிலையில் பின்னால் துரத்திவந்து விழுந்து வெடித்துச் சிதறுகின்றன ஷெல்கள். அலமலக்கப்பட்டு ஜனங்கள் ஓடுகிறார்கள். முன்னால் அவளைப்போலவே பத்து வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு சிறுவனோடு ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள் ஒரு இளம்பெண். தன் குடும்ப அங்கத்தவர்கள் யாரையோ தவறவிட்டுவிட்ட பதட்டத்தில்போல் அப்போதும் சுழன்று தேடுகிறாள். மறுபடி ஒரு ஷெல் கூவிவர சங்கவி பொத்தென கீழே விழுந்து கார்த்திகாவை தன்னுடலால் மூடிக் கொள்கிறாள். ஷெல் ஜனக் கூட்டத்துள் விழுந்து வெடித்துச் சிதறுகிறது. மெல்ல தலையை நிமிர்த்தி சங்கவி எதிரே பார்க்க தனியே நிற்கிறான் சிறுவன். வீறிட்டுக் கத்திக் கொண்டிருப்பவனை மறுபடி ஷெல்லெதுவும் தாக்கிவிடாமல் ஓடிச்சென்று கையில் பிடித்திழுத்து படுக்கவைக்க முனைகிறாள். இழுத்த பக்கத்துக்கு மெழுகுப் பொம்மை உருகிவருவதுபோல நொளுநொளுத்துச் சரிந்து விழுகிறான் அவன். ஏன்? சங்கவி கீழே பார்க்கிறாள். அவனது ஒரு கால் சிதறிப்போயிருக்கிறது. எகிறி விழுந்த பெண் கதறியபடி ஓடிவந்து அவனைத் தூக்குகிறாள். அந்த கணப் பச்சாதாபம் தவிர வேறு உயிர்ப்பற்றுக் காட்டப்பட முடியாத தருணமாயிருந்தது அது. சங்கவி கார்த்திகாவை தூக்கிக்கொண்டு மறுபடி ஓடுகிறாள். கல்லில் இடறுப்பட்ட பெருவிரல் காயம் தவிர வேறு ஆபத்துகளின்றி, அந்த இறுதிக் கட்டம்வரை வர உறுதுணையாயிருந்த அத்தனை அதிர்ஷ்டத்தையும், அந்த ஒரு முடிவால் அவள் எதுவுமே இல்லையென்று ஆக்கியிருக்கிறாள்.

ஒருவகையில் அதை அவளாகவும் செய்யவில்லைத்தான். அவளை பொதுமக்கள் வரிசையிலிருந்து விரட்டிவந்து அங்கே நிற்கவைத்தது அவளை அறிந்தான்போன்ற பாவனை காட்டிய அவனின் கண்களேயல்லவா? அந்தக் கண்களை தன் அடங்கா வெறுப்பின் தீவிரத்துடன் எட்டிஎட்டித் தேடினாள். ஆனால் அந்தக் கண்களுக்குரியவன் அங்கே தென்படவில்லை. காலத்தின் கையில் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்ததாய் நினைத்து மேலே அவள் நடந்தாள்.

இயக்கப் போராளிகளாயிருந்து தாமாக சரணடைந்த குடும்பஸ்தர்களான பெண்களை வவுனியாவிருந்த

ஒரு பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஏற்றிச் சென்றார்கள். அங்கேதான் அவளும் அவள்போன்ற முன்னாள் புலிப் போராளிகளில் குழந்தைகளோடு இருந்தவர்களும் தனியாக்கப்பட்டு ஒரு கூடத்துள் அடைக்கப்பட்டனர். மெனிக் பாம் இடப்பெயர்ந்த மக்களுக்கானதாயினும், குழந்தைகளோடிருந்த முன்னாள் போராளிப் பெண்களுட்பட்ட பெண்களுக்கான ஒரு சிறப்புப் பகுதி அங்கே அமைக்கப்பட்டு பின்னர் அவர்கள் அந்த முகாமுக்கு மாற்றப்பட்டார்கள். ஓமந்தையில்போலவே அங்கே அவர்கள் மேலான விசாரணை மிகத் தீவிரமாக இருந்தது. அவள் மனத்துள் வடிவமைத்த கதையை அழகாக தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டே இருந்தாள்.

அவள் தடுப்பு முகாமில் அடைக்கப்பட்டு இரண்டு வாரங்கள் ஆகின.

அக்காலத்தில் அவள் கண்ட, அறிந்த இன்னல்கள் பயங்கரமாக இருந்தன. இருபத்துநான்கு முகாம்கள் கொண்டிருந்த மெனிக் பாமில், ஜோசப் முகாமென்ற பெயர் அனைவரின் ஈரற்குலையையும் கருக்குவதாயிருந்தது. அங்கே செல்பவர்கள் பெரும்பாலும் திரும்புவதில்லை. விசேஷ பிரிவிலிருந்து இரவில் காணாமலாகும் பெண்கள் விடிகிற நேரத்தில் உடலும் உயிருமே சக்கையாகித் திரும்பினார்கள். சிலர் திரும்பாமலும் போயிருந்தார்கள். ஒரு வன்மம் அவர்கள்மேல் தீர்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை சங்கவி உணர்ந்தாள். துயரம் அந்தலை காணமுடியாத் தொலைவுக்கு நீண்டு தெரிந்தது. அந்த ஒல்லித்த உடம்பும், நெஞ்சோடு ஒட்டிய முலைகளும் அந்தக் கண்களின் அழகினையும் மீறி யாரின் கவனம் படும் சிதையாததில் உள்ளாக ஒரு நிம்மதி இழைந்ததெனினும், பெண்களின் சிதைவுகள் தொடர்ந்தும் உக்கிரம் கொண்டிருந்த நிலையில் தன்னில் அது நிகழ்த்தப்படாதென்பதற்கும் அவளிடத்தில் உத்தரவாதம் இருக்கவில்லை.

மாதமொன்று நிறைகிற நேரத்தில்தான் தன்னைக் காத்த கவசம் தன் மெலிந்த உடம்பும் ஒட்டிய முலைகளும்ல்ல கார்த்திகாவே யென்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. கார்த்திகா அம்மா என்றாள், அளந்து பத்து வார்த்தைகளுக்குள்ளாகப் பேசினாள், ஆனால் எவர்கதைகேட்டாலும் கலகலவெனச் சிரித்தாள். யார் பார்த்தாலும் பூ விரிந்ததுபோல் முகத்தை மலர்த்தினாள். முகாமைச் சுற்றியிருந்த சுருள் கம்பி வலைகளுக்கப்பால் காவலிருந்த கடுமுக ராணுவத்தினரே அவள் திசையில் திரும்பினால் சிரிக்க

முயற்சித்தார்கள். கடுமையையாவது தணித்தார்கள். அவள் வெற்றி கொள்ளப்பட்டவள், எனினும் தாயுமாயுள்ளவள் என்பதை கார்த்திகாவின் சிரிப்பும் மலர்ந்த முகமும் தான் பலருக்கும் சொல்லியது. தடுப்புமுகாமில் சங்கவிக்கு கார்த்திகா போட்டிருந்தது பாதுகாப்பு வலயம்.

விடுதலையாவதன் பத்து நாட்களுக்கு முன் பரஞ்சோதி ஒருநாள் அவளைப் பார்க்க வந்திருந்தான். ஆயிரம் சலசலப்புகளின் திரையில், சங்கவி தன் வார்த்தைகளை கம்பி வலைக்குப் பின்னாலிருந்து முனகினாள்: “சித்திரை வருஷத்துக்கு முதல் நாள் எங்களில் கொஞ்சப் பேரை வெளியில விடுறதாய் இருக்கிறாங்கள். நேற்று கார்த்திகாவைப் பாக்க வந்த டொக்டர் சொன்னா.”

பரஞ்சோதி, “பிள்ளைக்கென்ன?” என்று பதறிக் கேட்க, “காய்ச்சல்தான். கொஞ்சம் கடுமையாய்த்தான் இருந்திது. இப்ப சுகம்” என்றுவிட்டு, “இப்பிடி மூண்டு முறை சொல்லியிட்டாங்கள். ஒவ்வொரு தடவையும் காலங்காத்தல எழும்பி காலுழைய நிண்டு பாத்து களைச்சிருக்கிறன். இப்ப எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. எது நடக்குமோ அது நடக்கட்டும்” எனச் சோர்ந்தாள்.

போகும்போது, “திங்கக்கிழமை வந்து பாக்கேலுமோம்மா? நீங்கள் வந்தா கார்த்திகாவோட எனக்குச் சுகமாயிருக்கும்” என்றதற்கு, “வரத்தான வேணும்” என்றாள் தாய்.

கடந்த மூன்று தடவைகளைப்போலல்லாமல் அந்த திங்கள் கிழமை தடைமுகாம் கதவு அவளுக்குத் திறந்தது.

தாய் முகாமுக்கு வெளியே வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

சங்கவி சொன்னாள், “கிளிநொச்சி மட்டும் பஸ் விடுறதாய்ச் சொல்லியிருக்கினம். நீங்கள் வருவியளெண்டதால நாள் வேண்டாமெண்டிட்டன்” என்றாள்.

“சரி. சில்வெஸ்ரரின்ர தாயை வவுனியா ஆஸ்பத்திரியில வைச்சிருக்கினம். மத்தியானத்துக்கு அக்கா சாப்பாடு கொண்டு அங்க வரும். இப்பிடையே பாத்திட்டும் போயிடுவம்.”

வவுனியா ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்வதற்கிருந்த சுமார் பத்து கிமீ தூரத்தை ஒட்டோவில் கடந்துகொண்டிருந்த பொழுதில், கழிந்துசென்ற மூன்றாண்டுகளாய் தான் அனுபவித்திராத சுதந்திர வெளியின் பரவசத்தில் திளைத்திருந்தாள் சங்கவி. நிலத்தில் ஊர்வதுபோலன்றி, வானத்தில் அப்போது வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த ஒற்றை வல்லூறாக, சிறகடித்து மிதப்பதாய் உணர்ந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்கள் அவ்வப்போது மூடி, வேகமாக முகத்திலும் மார்பிலும் மோதிக்கொண்டிருந்த காற்றின் சுகிப்பை மிக நிதானமாகவும் ஆழமாகவும் அவள் செய்துகொண்டிருப்பதைக் காட்டின.

அதேபோதில், முன்பு தானறிந்திருந்த ஒரு தேசமே வரலாற்றில் அப்போது அழிந்துபோயிருந்த நிஜத்தையும் அவள் மிகக் கசப்பாக உணர்ந்தாள். எல்லாவற்றையும் எண்ணித் துக்கித்து, மனத்துக்குள்ளாகவே அழுது முடிந்துவிட்டது. எல்லாம் கனவுபோல் நடந்து இறுதிநிலை அடைந்திருந்ததை அவள் புனர்வாழ்வு முகாமிலேயே அறிந்திருந்தாள். ஆனாலும் அதன் பிரத்தியட்சம் கண்கூடாகக் கண்டபோது மனம் மறுபடி சிதிலமாகிப் போனாள்.

தாய் அவ்வப்போது அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தும் எதுவும் கேட்காததில் மகளின் மனநிலையை உணர்ந்தாள்போலத் தோன்றியது. தடுப்பு முகாமில் மூன்றாண்டு நெடிய காலத்தைக் கழித்துவிட்டு வெளியே வருபவளின் மனநிலையை, எவராலும்தான் புரிந்திருக்க முடியும். புரியாத கார்த்திகாதான் விறைத்தவளாய் உட்கார்ந்திருந்த தாயையும், கண்ணாடியில் நிமிர்ந்து நிமிர்ந்து பார்த்த ஒட்டோ ட்ரைவரின் முகத்தையும் கண்டு சிரித்தபடி இருந்தாள்.

ஆஸ்பத்திரி வாசலில் இறங்கி ஒரு ஓரமாக சாந்தரூபி வருவதற்காக காத்துநின்றனர். சுழன்று நோக்கி அவள் இன்னும் வரவில்லையென்றாள் பரஞ்சோதி. சங்கவியிடமிருந்து எந்த

வார்த்தையும் வெளிவராது போக, தானாகவே, “கெதியில வந்திடுவாள்” என்று நம்பிக்கை சொன்னாள்.

கைப்பிடியில் நின்று கார்த்திகா அவளைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தாள். ஆஸ்பத்திரி முடிந்துவிட்ட யுத்தத்தின் இன்னும் முடிவுறா அவலங்களின் காட்சிகள் நிறைந்ததாய்த் தெரிந்தது. அங்கேயே அப்படியிருந்தால் இன்னும் அனுராதபுரம் மற்றும் தர்மபுரம் ஆஸ்பத்திரிகளில் வதைபடுவோரதும், அவர்களுக்காய் அலையும் உறவினரதும் தொகை எவ்வளவாயிருக்குமோவென எண்ண சங்கவிக்கு தலை கிறுகிறுத்தது.

அப்போதுதான் அந்த தெரிந்த அந்நியன் வாசலைக் கடந்து அவசரமாக வந்துகொண்டிருப்பதை அவள் கண்டாள்.

பத்துப் பேருக்கு மத்தியிலும் தன்னைத் தனியாய் இனங்காணச் செய்யும் கம்பீரம் அவனுக்கிருந்தது. அந்த மூன்றாண்டுக் காலத்தில் அவன் இன்னும் செழுமை கொண்டிருந்தான்போல் தோன்றினான். அதில் மிடுக்கு இலகுவாய் இறங்கியிருந்தது. திடமாயும் அதேவேளை நிலமதிராமலும் நடந்தான். கண்ட மாத்திரத்தில் மனத்துள் உறைந்துகிடந்த எரிவு அவளது உடம்பெங்கும் வியாபித்தெழுந்தது. அவன் மாற்றியக்கத்தானாய், புலிகள் இயக்கத்திலிருந்து பிரிந்து ராணுவத்துடன் இணைந்த துணைப் படையாளியாய் இருக்கக்கூடிய நிச்சயம் ஓமந்தையிலேயே அவளிடத்தில் உண்டாகிவிட்டது. துன்பங்களுக்குள் அழுந்திச் சீரழிந்த பின்னால் அந்த நிச்சயம் அவளை சங்காரியாய் அவதாரமெடுக்கத் தூண்டியது. அவளது பற்கள் நெருமி, கைகள் தினவேறித் துடித்தன.

எதற்குமே அவசரப்படாவிடினும் அவனில் ஒரு துரிதமிருந்தது எப்போதுமாய். ஓமந்தையிலும் அந்த மாதிரித்தான் நடந்திருந்தான். வெறுப்போடு எண்ணினாள் சங்கவி.

அவசரமாய் வந்துகொண்டிருந்தவனது நடை திடீரென வேகம் குறைந்தது. யாரின் பார்வை தன் நடையை இடறியதெனப் பார்க்கப்போல் அவன் திரும்பினான். அவள்தான். அந்த ஒல்லி உயரத்தை அவனால் மறந்துவிட முடியாது. அந்தக் கண்கள் இன்னும் மறதியின் எல்லைக்குள் செல்லாதவையாய் இருந்தன. கடந்த மூன்று வருஷங்களாக எவளின் நிலமைக்காக வருந்திக் கொண்டிருந்தானோ, அந்தப் பெண்தான் ஆஸ்பத்திரி மதிலோரமாய் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்க, தலை நிமிர மறுத்தது. அவளது கம்பீரம் சுருங்கியது. அங்கிருந்து நகரும் முயற்சியுமின்றி அவன் அந்த இடத்திலேயே நிலைகொண்டிருந்தான்.

பக்கத்தில் நின்றிருந்த பெண்ணை அவனுக்குத் தெரியும். கண்டபோது சிரிக்கிற அறிமுகம்கூட இருந்தது. அவனிருக்கும் வீட்டுக்கு கிட்ட இருக்கிறவள். அவளது முன்னிலையில் அவளோடு பேசலாமாவென்ற தயக்கம் எழுந்தது.

சாந்தரூபியைக் கண்டு பரஞ்சோதி வாசலுக்கு அவனைக் காணாமலே விலகிப்போக ஏற்பட்ட தனிமையில் அவன் அவளை தயக்கமாக நெருங்கினான். “மூண்டு வரஷமாய்த் தேடிக் கொண்டிருக்கிறன். எந்தளவில் வெளியில் வந்தனர்?”

அவனுக்குப் பதில் சொல்ல அவளுக்குத் தேவையில்லை. ஆனால் அவளைத் தேடிக் கொண்டிருந்த காரணத்தைத் தெரிய அந்தக் கேள்விக்கு அவள் பதிலிறுக்க வேண்டும். “இண்டைக்கு காலமைதான்.” இரண்டு வார்த்தைகளும் நெருப்பில் தோய்ந்தெழுந்த சொல்லுருண்டைகளாக இருந்தன.

அவன் அவளது பதிலில் அதிர்ந்தான். “இண்டைக்கா?” என்று தனக்கே சொன்னதுபோல் முனகினான். பிறகு, “முந்தியே கனபேரை வெளியில் விட்டிட்டினமே. நீரும் வந்திருப்பீரெண்டு நினைச்சன்” என்றான்.

அதற்கு, “ஏன் என்னைக் காணவேணும்?” என்று அவள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில், “வா, சங்கவி. பாக்கிற நேரம் முடியப் போகுது” என்று சாந்தரூபி பரஞ்சோதியோடு நடந்தான். அவன் அவசரமாய், “கட்டாயம் நான் உம்மோட கதைக்க வேணும். எங்க வீடெண்டு சொல்லும், வந்து பாக்கிறன்” என்று கேட்டான்.

அவன்பற்றித் தெரிய, இன்னும் குணாளன் பற்றியுமே ஏதாவது தகவல் கிரகிக்க, அதை ஒரு வாய்ப்பாக்கும் எண்ணத்தோடு, “அம்மாவோட கனகாம்பிகைக் குளத்தில இருக்கிறன்.” அவள் இடத்தைச் சொல்லிவிட்டு கார்த்திகாவோடு தாயையும் தமக்கையையும் பின்தொடர்ந்தான்.

“முன்னால போறவதான் அம்மாவா? அப்ப வீடெனக்குத் தெரியும்.”

அவன் அவதி பொறாமல் அங்குமிங்குமாய் அலைந்தபடி அந்த இடத்திலேயே சுழன்றுகொண்டு திரிந்தான். அவள்

திரும்பி அவனது நிலைமையை அதிசயமாய்க் கண்டுகொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குள் மறைந்தாள். திரும்பித் திரும்பி அவனைப் பார்த்து கலகலத்துக்கொண்டு இருந்த கார்த்திகாவின் சிரிப்பும் மறைந்தது.

இரண்டு நாட்கள் வீட்டில் தங்கிநிற்க சாந்தரூபி வற்புறுத்தினாள். அங்கேயும் அந்த அந்நியனின் நினைப்பு அவளுக்கு வந்தது. அவனது நினைப்போடு ஒட்டி குணாளனும் நினைவில் வந்தான். தன்மீது ஆழமான துன்பங்களையும் அவலங்களையும் சுமத்திய அந்த இரண்டு ஆண்களையும் அவளால் லேசுவில் மறந்துவிட முடியாதுதான்.

முகாமிலிருந்து விடுபட்ட மூன்றாம் நாள் ஒரு துணிப் பையுடன் கார்த்திகாவோடும் தாயோடும் அவள் கனகாம்பிகைக் குளம் வந்தபோது, அது அவள் ஒரு காலத்தில் அறிந்திருந்த பிரதேசமாக தோன்றவேயில்லை. மரங்களும் இடம்மாறியிருந்தனபோல் ஒரு கீழ்மேலான மாற்றம். தனக்கான ஒரு பாடசாலையைக் கொள்ளுமளவு நிலைபெற்ற ஒரு குடியேற்றமாய் அமைந்து வந்து, இறுதி யுத்தத்தில் தன் ஸ்திதி குலைந்திருந்த அக் குடியேற்றம், தன்னை அந்த அழிவுகளிலிருந்து மீட்டெடுக்க கொண்டிருக்கும் சிரமம் அதன் இயக்கத்தில் தெரிந்தது.

பஸ் நிலையத்தில் இறங்கி நடந்துவந்த வழியிலே எதிர்ப்பட்ட முகங்களெல்லாமே அந்நியமாயிருந்தன. கறுப்பு லோங்கும் வெள்ளைச் சட்டையும் அணிந்து, முதுகில் கொளுவிய பாக்பாய்க்குடன் போயும் வந்தும் கொண்டிருந்த இளைஞர்கள், அந்த நாட்டவராய் இருக்கக் கூடுமாயினும், அந்தப் பகுதியில் அந்நியத் தன்மை கொண்டவராயிருந்தனர். சிலர் அவளை உறுத்துப் பார்த்தனர். “இது எங்கட குடியேற்றம்தான, அம்மா?” என்ற கேள்வியில் தன் அதிர்ச்சியை வெளிப்படுத்திவிட்டு அவள் அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். “கொஞ்சநாள் போக உனக்கு எல்லாம் பழகியிடு” மென்று சொன்னாள் அம்மா.

ராணுவ வாகனமொன்று கடந்து சென்றது. எதிரே வந்த இரண்டு ராணுவ ஜீப்கள் இரைந்தபடி சென்று மறைந்தன. பழைய குடியிருப்புப் பிரதேசமாய் அது மீண்டும் எழுந்துகொண்டிருந்தாலும், அறிமுகமற்ற மனிதர்களே நிறைந்த புதிய குடியேற்றமாயும், ராணுவ வாகனங்களின் நடமாட்டம் நிரம்பிய ராணுவ பிரதேசமாகவும் அதன் கட்டமைப்பு மாறியிருந்தது. அங்கேயே தொடர்ந்து வாழவேண்டி இருக்கப்போகும் விசனம் பட்டுக்கொண்டு, யுத்தத்தின் இன்னும்

எஞ்சிய அடையாளங்களைக் கண்டபடி அந்த அந்நியத்தின் மேல் மிதித்து அவள் தொடர்ந்து நடந்தாள்.

வவுனியாவிலே நின்றுருந்தபோது தாயிடம் கேட்டிருந்தாள், 'வீடு எப்பிடியம்மா இருக்கு?' என. அதற்கு, 'வீட்டுக்கென்ன? போயிருக்கிற மாதிரித்தான் இருக்கு. என்னவொண்டு, வெளிக் கேற்றையும் வீட்டுக் கதவையும் பிடுங்கிக்கொண்டு போட்டாங்கள்' என்றிருந்தாள் தாய். வீட்டை அண்மியபோதுதான் தெரிந்தது, கேற் இல்லாதது மட்டுமில்லை, வேலியே அதற்கு இருக்கவில்லையென்று.

வெறித்துக் கிடந்திருந்த முற்றமெங்கும் காவிளாயும், வெட்டொட்டியும், தொட்டாற்சுருங்கியும் வளர்ந்தும் படர்ந்தும் கிடந்தன. வீட்டைச் சுற்றி ஆளுயரத்துக்கு பூடுகள் முளைத்திருந்தன. ஏறக்குறைய மூன்று வருஷங்களில் அம்மா அங்கே தங்கவேயில்லையா?

மலைத்தவளாய் கேற்றடியில் நின்றபோதுதான், எதிர்ப்பக்க ஒழுங்கையின் செழித்த வாழைகள் மறைத்திருந்த தங்கம்மாப் பாட்டி வீட்டிலிருந்து அந்த அந்நியன் வெளியே வந்து அவளைக் கடந்து மோட்டார்ச் சைக்கிளில் போகையில் சிரித்துவிட்டுச் சென்றான். தங்கம்மாப் பாட்டி எங்கே? தாமரையக்கா வந்துவிட்டாளா? எல்லாம் இனிமேல்தான் அறியவேண்டி இருந்தது.

அவள் வீடு வந்து சில நாட்கள் ஆயின.

இரணைமடுப் பக்கமிருந்து இருளும் நிசப்தமும் விரிந்தெழுந்து கொண்டிருந்த ஒருநாள் மாலை, "வாரும், லோகீஸ்" என்று பரஞ்சோதி யாரையோ உபசரிப்பது உள்ளேயிருந்த சங்கவிக்கு கேட்டது. அவள் வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். ஓமந்தை அந்நியன்! தாய்க்கு எப்படி அவன் அறிமுகமானான்? அவனது பெயரையும் அவள் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாளே!

"சங்கவி நிக்கிறாதான்" யென கேட்டுக்கொண்டு திண்ணை ஒட்டில் இருக்கச் சென்றான். "மேல இருக்கலாம், லோகீஸ். கதிரை எடுத்துப் போடுறன்" என்று அவசரமாய்ச் சொன்னாள் பரஞ்சோதி. "பறவாயில்லை, அன்ரி" என அவன் ஒட்டிலே அமர்ந்தான்.

“சங்கவீ, உன்னோடதான் லோகீஸ் கதைக்க வந்ததாம். வந்து என்னெண்டு கேள். நான் தேத்தண்ணி வைச்ச வாறன்” என்றுவிட்டு அடுக்களைக்கு நடந்தாள் பரஞ்சோதி.

புதிதாக தகரக் கூரை போட்டு, செத்தை கட்டி, பனைமட்டை வரிச்சுப் பிடித்து, படலை வைத்த அந்த இடம் சமைப்பதற்கு மட்டுமானது. மீள் குடியேற்றத்தின்போது யுஎன்'னின் உதவியாக பரஞ்சோதிக்கு கிடைத்திருந்தவை அந்தத் தகரங்கள். அவற்றை பத்திரமாக வைத்திருந்து சங்கவி வந்த பின்னால் வேலிக்கு நான்கு தகரங்கள் போக மீதி எட்டில் அந்த அடுக்களையைக் கட்டியிருந்தாள். அந்த கடல் நீலத் தகரங்கள் பக்கப்பட்டில் சரிந்து இறங்கியிருந்தபடி வானத்தைப் பார்த்து இரவுகளில் மினுப்புக் காட்டின.

சங்கவி வந்தாள். அவளுக்கு அறியவேண்டிய விஷயத்திலேயே குறியிருந்தது. “எதோ பேசவேணுமெண்டு அண்டைக்கும் சொன்னிர்.”

“ஓமோம்... அண்டைக்கு ஓமந்தையில கண்டோடனயே உம்மை அடையாளம் தெரிஞ்சிட்டுது.”

“அப்ப... முந்தியே என்னைத் தெரியுமோ உமக்கு?”

“தெரியும்.”

“என்னெண்டு?”

“குணாளனால தெரியும்.”

“குணாளனை என்னெண்டு தெரியும்?”

“குணாளன் எங்கட ஊர் ஆள்தான? சின்ன வயசிலயிருந்தே தெரியும்.”

“அது காணாமல்ப் போய் இப்ப அஞ்சாறு வருஷமாகுது.”

“தெரியும்.”

“நாங்கள் கலியாணம் கட்டின பிறகுதான் என்னைத் தெரியுமோ? இல்லாட்டி அதுக்கு முந்தியே தெரியுமோ?”

“கலியாணம் கட்டினாப் பிறகுதான். அப்பவே நீர் முந்தின போராளியெண்டு தெரியும்.”

“இதையெல்லாம் நீர் எதுக்காண்டி தெரிஞ்சு வைச்சிருக்க வேணும்?”

கேள்வி ஒரு சரீர தாக்குதல்போல் இருந்ததை அவன் உணர்ந்தான். அவன் தயங்கியோ தடுமாறிவிடவோ கூடாது. அவன் கதைக்க வந்தவன். அவனுக்கே கதைக்கும் அவசியம் இருந்தது. அவன் தன்னைச் சுதாரித்தான். “நீங்கள் கலியாணம் கட்டி மூண்டு வரியத்துக்கு கிட்ட ஒண்டாய் இருந்திருப்பியளெண்டு நினைக்கிறன்.”

“மூண்டு வரியம்தான்.”

“இந்தக் காலத்தில நீர் அவரைப் பற்றி எவ்வளவு அறிஞ்சிருக்கிறீரா எனக்குத் தெரியா. ஆனா குணாளன்ர நடத்தையில ஒரு ரகசியமிருந்திது. அது குணாளன் இயக்கத்திலயிருந்து விலகிறதுக்கு முந்தியே எங்களுக்குத் தெரியும். இயக்கத்திலயிருந்து விலகினதே அந்த ரகசியத்தோட தப்பியோட எண்டதுதான் எங்கட சந்தேகம். இந்தத் தேடலெல்லாம் அந்த ரகசியத்தைக் கண்டுபிடிக்கத்தான்.”

தான் ஏற்கனவே சந்தேகிக்காத ஒன்றாய் அது இருக்குமாவென அவள் யோசித்தாள். அப்படியாக இருந்தால் அதில் தானறியாத என்ன கூறு இருக்கிறதென்பதைத் தெரியவேண்டும். “என்ன ரகசியம் அப்பிடி குணாளனில?”

“நான் கதைக்க வந்த விஷயம் வேற.”

“ஆனா அது எனக்கு தேவையாயெல்லோ இருக்கு?”

“அதை இன்னொரு நாளைக்குக் கதைப்பம்.”

“அதுசரி, நாங்கள் நாங்களெண்டு சொல்லுறிரே, ஆர் அந்த நாங்கள்? சொன்னா நானும் எல்லாம் விளங்கச் சுகமாயிருக்கும்.”

“நாங்களெண்டது புலியள இல்லை எண்டதை மட்டும் நீர் இப்ப தெரிஞ்சாப் போதும். இண்டைக்கு நான் கதைக்க வந்தது ஓமந்தையில நீர் லைன் மாறி நிண்ட விஷயத்தைப் பற்றித்தான்.”

“ஏன், அதில கதைக்க இனியென்ன இருக்கு?”

“அதில என்ர பிழை ஒண்டுமில்லையெண்டது இருக்கு.”

அவள் பார்வையை அவன்மேல் சுருக்கினாள். கண்டுகொண்டும் அவன் தொடர்ந்தான்: “நீர் பிள்ளையோட பொதுமக்கள் லைனில நிக்கேக்கயே நான் உம்மை அடையாளம் கண்டிட்டன். அப்பவும்

குணாளன் நிக்கிறானோ, எங்க நிக்கிறானெண்டதுதான் என்ற கேள்வியாய் இருந்திது. புலியளில இருந்தவையை தனி லைலில போய் நிக்கச்சொல்லி எனவுன்ஸ் பண்ணினோடன அந்தரப்பட்டிர். அப்பிடி லைன் மாறி நிண்டிட வேண்டாமெண்டு சொல்லத்தான் உமக்குக் கிட்ட நான் வந்தது.”

“சொல்லாட்டியும், சைகையிலகூட நீர் அதைக் காட்டேல்லையே. மூண்டு வரியத்தை அந்த நரகத்துக்குள்ள கழிச்சிருக்கிறன்.”

“சொல்ல வந்த என்னை முன்னுக்கு வரச்சொல்லி கூப்பிட்டாங்கள். அவசரமா வந்து சொல்லியிட்டுப் போனா, நானே உம்மை மற்றாக்களுக்கு காட்டிக் குடுக்கிறதாய்ப் போயிடுமெண்டு பேசாமப் போயிட்டன். திரும்பிவந்து பாத்தா உம்மைக் கானேல்ல. அண்டையிலிருந்து... சொன்னா நம்பமாட்டிர்... என்ன நடந்துதோவெண்ட கவலையில இருந்தன். வவுனியா ஆஸ்பத்திரியில கண்டாப் பிறகுதான் என்ற மனம் ஆறிச்சுது.”

ஒரே ஊர்க்காரனை மணந்தாலேயே ஒரு பெண்மீது அந்தளவு அக்கறையை யாரும் பட்டுவிட முடியுமா? அவளால் நம்ப முடியாமலிருந்தது. ஆனாலும் அவனது கண்களின் உணர்ச்சியலைகள் அவளை நம்பத் தூண்டின. அதை அவள் கேட்டு நிச்சயப்படுத்த நினைத்தாள். “அவ்வளவுக்கு நீர் இரக்கப்பட என்னில என்ன இருந்திது? உம்மட ஊர்க்காறனைக் கலியாணம் செய்ததால மட்டுமாய் அது இருந்திராது?”

“அந்த நேரத்தில ஆரிலயும் நான் இரங்கியிருப்பன். அந்தளவு இழப்புகளோட முடிஞ்ச யுத்தம், முடிஞ்சதாயே இருக்கவேணுமெண்டு நினைச்சன். அதுக்கு மேல ஒரு உயிர் சித்திரவதைப்படவோ அவலப்படவோ எனக்கு சம்மதமாயில்ல.”

மேலே அவர்கள் பேசமுடியாதபடி தேநீரோடு பரஞ்சோதி வந்தாள். கார்த்திகாவின் கூச்சப்பட்டு சிரிக்கும் அழகை ரசித்தபடி தேநீரைக் குடித்தான் லோகீசன். அப்போது சங்கவி கண்டாள், அவனது கண்கள் சிவந்து கலங்கியிருந்தன.

கிளம்பும்போது சங்கவி பின்னால் நடந்தாள். “நீர் எங்க இருக்கிறிர்? தங்கம்மா ஆச்சி வீட்டிலதானோ?” எனக் கேட்டாள். லோகீசன் திரும்பிச் சொன்னான்: “அங்கதான். நாங்கள் கதைக்க இன்னும் கனக்க இருக்கெண்டு நினைக்கிறன். கிட்டத்தான, நேரம் வரேக்க பாப்பம்.”

அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அப்போது சாமி கொட்டிலில் இருந்திருந்தார். குப்பிவிளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அவன் விலகிச்சென்று நெடுநேரமாகியும் அவள் அந்த இடத்திலேயே நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்ட சாமி, அவர்களுக்குள் நடந்து கொண்டிருந்த உரையாடல் எதுபற்றியதானாலும், அது அந்தளவில் முடிந்து விடவில்லையென நினைத்துக் கொண்டார். அது செல்லக்கூடிய விரிந்த எல்லையையும் அனுமானித்தார் போல் அவர் மெல்லச் சிரித்தார்.

நிறைய பேசவிருப்பதாகச் சொன்ன லோகீசனை ஒரு மாதமாகியும் பின்னர் அவள் காணவில்லை. அவன் வேலை முடிந்து வரும் நேரங்களில் அவள் வாசலில் நின்று கவனிக்க முனைந்தாள். அப்போதும் தூரத்திலேயே அவனைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

அது அவளுக்கு பெரும் விசனமாகவிருந்தது. அவள் அவனிடம் குணாளனைப் பற்றி கேட்டுத் தெரிய நிறைய இருந்தது. அவனுக்கான அலைச்சல்கள் முடிந்தனவென அவள் நினைத்திருந்தாலும், அவன் ஒரு இருண்ட கோணத்தைக் கொண்டிருந்தானென்ற நிச்சயமான தகவல் அவளளவில் சாதாரணமானதில்லை. அவளும் சாதாரணளல்ல. ஒரு காலத்துப் போராளி. அவளுக்கு குணாளனது முழு ரகசியமும் தெரிய வேண்டும். அவள் காத்திருந்தாள் லோகீசனிடம் உண்மை தெரிய.

அணைக்கட்டுக்கு அப்பால் இருள் விழுந்து செறிந்துவந்த மேற்கின் தூரத்திலிருந்து, மெல்லமெல்ல நிசப்தமும் வந்து கவிகிற நேரமாயிருந்தது அது.

இரணைமடுப் பாதையில் சியோன் கொஸ்பெல்லாரின் ஆலய கட்டிடத்தோடு கிளைப் பாதையாய்ப் பிரிந்து, கனகாம்பிகைக் குடியேற்றத்தை நீளக் கிழித்து குறுக்காக ஓடி ஏ9 நெடுந்தெருவின் 155ஆம் கட்டையடியில் மிதந்த பாதையில், ஒன்றிரண்டு சைக்கிள், மோட்டார் சைக்கிள்களின் அருகிய போக்குவரத்து ஆளரவத்தின் அடங்குகையை திணிவாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

யுத்தம் முடிந்து ஏறக்குறைய ஒரு வருஷத்தின் பின்னால்தான் முகாங்களிலிருந்து சிறிது சிறிதாக அவர்கள் அங்கே மீளத் துவங்கினார்கள். பலரளவில் அது வருவதும் போவதுமாக இருந்தது. அந்த இடம் தவிர வேறு போக்கிடமற்றவர்கள், தமது இழப்பின் வலிகளோடும், அவலத்தின் சுமைகளோடும் நிரந்தரமாய்த் தங்கினார்கள். காலம் அவர்களின் ரணத்தை நிச்சயமாக மாற்றும். ஆனால் அவர்கள் இழந்த வாழ்க்கையை எதனால் மீட்டுக் கொடுக்க முடியும்?

வெளிவாசலில் பக்கத்துக்கு இரண்டாக நான்கு தகரங்கள் அடிக்கப்பட்டிருந்த பரஞ்சோதியின் அந்த வீடு, மண்ணினாலும் சீமெந்தினாலும் கிடுகினாலும் அமைந்திருந்தது. அது அழிந்து மீண்டதன் கதை அதன் ஒவ்வொரு இஞ்சியிலும் பதிந்திருந்தது. அது முந்திய நிலையை அடைய இன்னும் காலமெடுக்கும்.

திடீரென ஒருநாள் மோட்டார் சைக்கிள் உறுமி நின்ற சிறிதுநேரத்தில் லோகீசன் அங்கே வந்தான். அப்போது அங்கே நின்றுருந்த தாமரையக்கா சொல்லிக்கொண்டு போக, திண்ணை ஓட்டிலே அமர்ந்தான். “அம்மா எங்க வெளியிலயோ?” என்று கேட்டான்.

அவள் வடமராட்சி போயிருப்பதை சங்கவி சொன்னாள். அந்தத் தனிமையை விரும்பினவன்போல் அவனில் ஒரு ஆசுவாசம் விழுந்ததை சங்கவி கண்டாள்.

அவனுக்கு சற்றுத் தள்ளியிருந்த தூணோடு சாய்ந்து, தானுமே அதை வேண்டியிருந்தாள்போல அமர்ந்தாள்.

எதிர்த்திசையிலிருந்து காற்று குளிர்ந்து எழுந்து கொண்டிருந்தது. மேற்கே கடர் விரித்த செங்கோளம் அணைக்கட்டுக்கு அப்பால் அழுந்திக் கொண்டிருந்தது. கிழக்கே நட்சத்திரங்கள் சில தெரிவனவாயிருந்தன. பகலும் இரவும் சந்திக்கிற அந்தப் புள்ளி அற்புதமான பொழுதாயிருந்தது.

அவ்வாறான பொழுதில் சாப்பிடக் கூடாதென்று சின்ன வயதிலே அவனது சின்னம்மா சொல்வது ஞாபகமாயிற்று அவனுக்கு. ஏனென்று அவன் கேட்பதற்கு, அது அந்தறித்தலையும் அந்திப் பேய்களின் பொழுதென்பாள் அவள். அவற்றை பின்னால் நினைப்பதற்கு அவனுக்கு அபூர்வமாகவே சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்திருந்தன. அவ்வாறு சொன்னவளும், தம்பிக்கு வைத்த வெடியில் தொலைந்துபோனாள். அவளுமே ஆவியான பிறகு, அந்தறித்தலையும் அந்திப் பேய்களை அவன் அடிக்கடி நினைத்தான். அதுவும் ஆவிகள் அலையும் காலமும் பொழுதும்!

குணாளனது ஆவியும் அலைகின்ற அந்திப் பொழுதாக அது இருக்குமா? அதுபற்றி அவனால் நிச்சயமான ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாது. கடைசியாக அவன் பார்த்தபொழுதில் குணாளன் உயிரோடுதான் இருந்திருந்தான். அவன் அவ்வாறு காணாமல் போனதில் தனக்கும் ஒரு பங்கிருக்கிறதென்ற நினைப்பு அவனை எப்பொழுதும் வதைத்துக்கொண்டே இருந்தது. அவளைத் தேடியதுபோல் அவனையும் அவன் தேடினான். தானல்லாத ஒரு காரணத்தில் அவன் இல்லாமல் போயிருப்பின் அது லோகீசனுக்கு திருப்தியான முடிவாகவே இருக்கும். ஆனால் உடனடியாகத் தொலைந்துபோகிற அளவுக்கு அவன் புண்ணியம் செய்தவனாய் லோகீசன் கருதவில்லை. அவளுடன் பேச அவன் அவாவினது அவன்பற்றி அறியவெனினும், அவனது தொலைவின் தொடக்கப் புள்ளியை அவனே இட்டுவைத்தானென்ற உண்மையை, அவள் தெரியாதிருந்த குணாளனின் ரகசியத்தை அவளுக்கு அறிவிப்பதனுடாகவே வெளிவரப் பண்ணுதல் சாத்தியமென்பதில் அவனுக்குத் தெளிவிருந்திருந்தது. அதனால்தான் தன் மனத்தை

ஊக்கப்படுத்த தயார்நிலையில் வந்திருந்தான். ஆனாலும் அதை அவனது மனைவியிடமே யாரோவின் சம்பவம்போல் அவனால் சொல்லிவிட முடியாது.

நினைத்து வந்ததைச் சொல்ல அவனுக்குள் தடங்கல் இருப்பதை அவள் கண்டாள். வீசி நின்ற காற்றில் அவனிலிருந்து மெல்லிய சாராய வாடை அடித்தது. அந்தத் தடையை அது உடைக்கும். சிலருக்கு அந்த நிலையில்தான் சில நுண்மையான விஷயங்களை அணுக முடிந்திருந்தது. அதற்காகவே அவனும் குடித்துவிட்டு வந்திருப்பான். அவள் பேசாதிருந்தாள்.

இலையுதிர் கால மரக் கிளைகள் மேல்காற்றில் சருகுகளை உதிர்த்தன. மேகங்கள் அசைந்து உருவங்கள் மாறின. காற்றில் எங்கோ கனத்த வெறிக் குரலொன்று பாடிக் கேட்டது. அது செத்தாரின் விதத்தைச் சொல்லியழுத பாடலாக இருந்தது. சனிகளில் அவ்வாறு நடப்பது சகஜமாகப் போயிருந்ததுதான் எங்கேயும்.

சங்கவி எழுந்து கூடத்துள் விளக்கைக் கொளுத்தி வைத்துவிட்டு வந்து கார்த்திகாவை அருகே வைத்துக் கொண்டு மறுபடி அமர்ந்தான்.

அவன் திரும்பி அவளை ஒருமுறை பார்த்தான். பக்கத்தே அமர்ந்திருந்த கார்த்திகாவை நோக்கினான். பின் திரும்பிக் கொண்டு இதோ சொல்லத் தொடங்கிவிட்டதைப்போல் எச்சியை முழுங்கினான்.

சங்கவி அவனையே பார்த்தபடி இருக்க, திடீரென்று அவனில் கேவல்கள் துடித்தன. சொல்ல எதுவுமறியாது அவள். சிரித்தபடி கார்த்திகா. அவன் சிறிதுநேரத்தில் தானே தெளிந்தான். “ஆயுதமெடுத்த போராளியாய் இருக்கேக்க ஒரு புளுகமும் பெருமையும் இருந்ததுதான். ஆயுதத்தை விட்ட பிறகுதான், ஆயுதத்தோட வாழ்ந்த காலக் கதையளினர் சரி பிழை தெரிய வருகுது. இருக்கிற நிம்மதியெல்லாத்தையும் அது அடிச்சுக்கொண்டு போயிடுது. போராளியாய் உமக்கு என்னமாதிரி அனுபவமோ, ஆனா எனக்கு அந்தமாதிரியான அனுபவம் கனக்க.”

அவள் இடையிடாமல் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தாள்.

“எல்லாத்தையும் தாங்குறது கஸ்ரமாய்ப் போயிடுது. அப்பிடிச் செய்யாம இருந்திருக்கலாமோ, இப்பிடிச் செய்யாம இருந்திருக்கலாமோ எண்ட மனவுளைச்சல் வந்திடுது. ராவிவ

நித்திரையும் கொள்ள ஏலாமப் போயிடுது. செத்தவை அந்த ராவுகளில உயிர்த்தெழுந்து வந்தா... நித்திரை கொள்ளுறதெங்க பேந்து? அந்தி நேரங்கள் தாங்கேலாத துயரைத் தருகிது எனக்கு. எந்த நிழல் அசைவும் நெஞ்சைத் திடுக்கிட வைக்கிது. ஆவியாய் வந்தது ஆரெண்டு மனம் ஏங்கிச் சாகிது. இதெல்லாம் அந்த தனி ஆளினர் செயல்பாடு இல்லைத்தான். அந்தக் காலத்தினர் நிர்ப்பந்தம். எண்டாலும் அதை லேசில தாங்க முடியிறேல்ல. அப்பிடி... பல வேதனையள் எனக்கு. அதையெல்லாம் நினைக்கிற நேரத்தில இப்பிடித்தான் வெடிச்ச அமுறமாதிரி வந்திடுது. சாராயத்தாலயும் அதைத் தாங்கேலாமப் போயிடும்.”

அவன் மறுபடி நிறுத்தினான். சிறிதுநேரம் வெளியையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்துவிட்டு தொடர்ந்தான். “அதுகள்லயிருந்து இப்ப தெளிஞ்சு கொண்டிருக்கிறன். எண்டாலும் உழைக்கிறதும் குடிக்கிறதுமே வாழ்க்கையாய்ப் போயிடேலாது. அதால இப்ப நான் ஒரு குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ள வந்த குற்றவாளியாய் இதில இருந்துகொண்டிருக்கிறன்.”

“விளங்கேல்ல.”

“விளங்கும், நான் எல்லாம் சொன்னாப் பிறகு.”

“எனக்கு முதல்ல தெரிய வேணும், குணாளனைப் பற்றி. அதுக்காண்டித்தான் நீர் எப்ப வருவிரெண்டு இவ்வளவு நாளாய்க் காத்திருக்கிறன். சொல்லும், குணாளனிட்ட இருந்த ரகசியமென்ன?”

அங்கயிருந்தும் தொடங்கலாம்தானென திண்ணப்பட்டதுபோல் தனது சிறுபொழுதைய தயக்கத்தை விலக்கிவிட்டு லோகீசன் சொன்னான்: “சொல்லப் போறன். குணாளன் தன்ர இயக்கத்துக்கே நேர்மையாய் இருக்கேல்லை, சங்கவி. அவருக்கு இயக்கத்துக்கு வெளியில தொடர்பு கனக்க இருந்திது. அதுவும் புலியளினர் கட்டுப்பாட்டில இல்லாத யாழ்ப்பாணத்தில. அதைக் கவனிக்கிற பொறுப்பை என்ர இயக்கம் என்னிட்டத்தான் தந்திது. நானும் விசாரிச்சன். அப்பதான் எனக்கு தெரிய வந்திது, குணாளன் புலியளினர் பேரால காசு அடிச்ச விஷயம்.”

“இயக்கத்தினர் பேரால?” அவள் திகைத்தாள். “அது அவ்வளவு சாதாரணமான விஷயமில்லை! எதிர் இயக்ககாரன் உமக்கும் இது தெரியுமெல்லோ?”

“தெரியும். இஞ்சயிருந்து காசு அடிக்கிறதுதான் கஷ்டம். வெளிநாட்டில அவற்ற சிநேகிதன் மூலமாய்ச் செய்யிறது, நான் நினைக்கேல்லை, அவ்வளவு கஷ்டமெண்டு.”

“எப்பிடி அதைச் செய்திது? இனி எதையும் என்னிட்ட நீர் மறைக்கக் குடாது.”

“இஞ்ச வந்த ஒரு கனடாக்காறனை கடத்திவைச்சிட்டு அங்க அந்தாளினர் வீட்டிலயிருந்து ரண்டு லட்சம் டொலர் எடுத்தாங்கள். அதில பாதி குணாளனுக்கும் கூட்டாளியளுக்கும் கிடைச்சிது. உண்டியல்ல வந்த காசு கைமாற்று நேரத்திலதான் விஷயம் எங்களுக்குத் தெரிஞ்சிது. அதாலதான் யாழ்ப்பாணம் வந்த ஒருநாள் குணாளனை தூக்கினம்.”

“அப்ப... குணாளனைக் கடத்தினது உங்கட இயக்கம்தானோ?” அவள் அதிர்ந்தாள்.

அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். பிறகு திரும்பிக் கொண்டு, ‘எங்கட இயக்கம்தான். அதைச் செய்ததும் நான்தான்’ என்றான். பிறகு மெளனமாகிக் கொண்டு தலைகுனிந்திருந்தான்.

“அவரைப் போட்டிட்டியளோ?” அவள் தானே நம்பமுடியாத ஒரு வலியோடு கேட்டாள்.

“இல்லை. போடுற எண்ணமே எனக்கு இருக்கேல்லை. போட்டிடுவன் எண்டுதான் வெருட்டினன். ஒரு கரச்சலுமில்லாம காசு இருக்கிற இடத்தை குணாளன் சொல்லியிட்டான்.”

“பொய் சொல்லுறியள். அவரை நீர் போடேல்லயெண்டா குணாளன் எங்க போச்சுது?”

“பொய் சொல்லுற தெண்டா நான் இஞ்ச வந்திருக்க மாட்டன். குடிச்சிருக்கவும் மாட்டன். உண்மை சொல்லுற தீர்மானத்தோடதான் வந்தன். நான் அவனைப் போடேல்லை. குணாளனைக் காணேல்லயெண்டோடன நானும் யோசிச்சன், எங்க போயிருப்பானெண்டு. எனக்கெண்டா ஒண்டும் விளங்கேல்லை. கொஞ்சக் காலம் தேடினன். பிறகு நானும் இயக்கத்தில இல்லை. அதுக்குமேல என்ன நடந்ததெண்டு எனக்குத் தெரியா.”

அன்றைக்கு அவன் அவ்வளவுதான் சொன்னான். அவ்வளவுதான் சொல்ல முடிந்தான்போல இருந்தான். மேலேயும் அவன் பேசினான்,

சொன்னதையே திரும்பத் திரும்ப. புதிதாய்க் கிரகிக்க அவளுக்கு எதுவும் அதில் இருக்கவில்லை.

அவன் சொல்லிக் கொண்டு போய்விட்டான். வாசலில் மோட்டார் சைக்கிளோடு இடறுப்பட்டபோது, “கவனம்” என்ற சாமியின் குரல் கேட்டது.

அதன் பின்னால் என்றைக்குமே அவள் அதுபற்றி அவனிடம் பேசியதில்லை. அவனது அழகை அவளின் கேள்விகள் எல்லாவற்றிற்குமான பதில்களை தன்னுள் கொண்டிருந்துவிட்டது. அவனது அழகை, குணாளன் காணாமல் போனதற்கு அவனையே காரணமென யாரையும் நினைக்கவைக்கக் கூடும். அவளையல்ல. அவள் முன்பே அவனது மறைவின் காரணத்தின் சில பகுதிகளை அறிந்திருந்தாள். ஊடுகளை நிரப்பி ஒரு கதை செய்ய ரமேஷின் அக்கா சொன்ன தகவல்கள் அவளுக்குப் போதுமாயிருந்தன. எஞ்சிய இடைவெளியை லோகீசனின் பேச்சு நிரவியிருக்கிறது.

திரும்ப அங்கே வந்து உரையாடிப் போக லோகீசனுக்கு வெகு நாட்களாயிற்று.

கார்த்திகா மீது பெரிய வாஞ்சை வைத்திருந்தான் லோகீசன். ‘லோகீஸ்..லோகீஸ்...’ என்று கலகலத்துக் கொண்டு அவனைக் கண்டால் பிறகும் முன்னுமாய் அந்தப் பிள்ளையும் திரிந்து கொண்டிருக்கும். பின்னால் வந்து அவனது கழுத்தில் பிடித்துக்கொண்டு முதுகில் தொங்க சமயம் பார்த்திருக்கும். அப்படி ஈடுபாடு இருவருக்குமிடையில். மாமாவெண்டு சொல்ல வேணுமென பரஞ்சோதி எவ்வளவோ சொல்லியும் அவள் கேட்கவில்லை. “மாமாவெண்டு சொல்ல அவளுக்கு விருப்பமில்லைப்போல” என்று அவளுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி மெல்லமாய்ச் சொல்லி சிரித்தான் லோகீசன்.

பிறகொருநாள், “இவ்வளவு விருப்பமிருக்கு. தனியாயும் இருக்கிறீர். வேணுமெண்டா தத்தெடுத்து வைச்சிரும். இதை வைச்சு என்னால அண்டலிக்கேலாமல் இருக்கு” என சங்கவி பகடியாகச் சொன்னதற்கு, அவனுக்கொரு பதில் தயாராக இருந்தது. “எனக்குச் சம்மதம்தான்...” என்றுவிட்டு, “அம்மாவையும் சேர்த்தெண்டர்” என மெல்ல முடித்தான்.

அதுக்கு நான் காத்துக்கொண்டெல்லோ இருக்கிறென்று சொல்ல வாய்வரை வந்த வார்த்தைகளை அவள் முழுங்கிக் கொண்டாள்.

எப்படியெப்படியோ நேரடியாயில்லாமல் எல்லாம் பூடகமாய் அவர்களின் விருப்பங்கள் பரிமாறப்பட்டிருந்தன. குணாளன் அவர்கள் பேச்சுக்குள் மறந்துபோயிருந்தான். எவன் அவளது கணவனைக் கடத்தினானோ, எவனால் ஒரு கொடுந் துன்பத்துள் நீண்ட காலத்தைக் கழித்திருந்தானோ அவன்மீது ஒரு பற்று வளர்தல் என்பது எண்ணினால் அதிசயமாகக் கூடியது. ஆனால் அதுதான் சங்கவியிடத்தில் நடந்திருந்தது.

காலம் அந்த உறவின் நித்திய சாத்தியத்தை எண்பிக்கக் கேட்டது. அவரவரும் தத்தம் மனங்களில் பழைய காயங்களும் நோவுகளும் கசடுகளும்பற்றி வாழ்ந்துவிடுவார்களா என வினா தொடுத்தது. சங்கவியின் செவிகளில் அதன் கேள்வி விழுவேயில்லை. அவளுக்கு குணாளன் ஆள் கடத்தலில் ஈடுபட்டு பணம் கொள்ளையிட்ட இயக்கக் குற்றவாளியாய் விசாரணைக்காக இருந்துகொண்டிருந்தான். ஆனால் லோகீசன் அதைக் கேட்டான் போலிருந்தது. குணாளனின் முடிவு தெரிந்த பின்னால் அவளை நெருங்க அவன் தீர்மானம் கொண்டான்.

அவளிடம் வருபவன் ஒரு எல்லையில் நின்றே பேசினான். வெட்டவும் வெட்டாமல், ஒட்டவும் ஒட்டாமல்... அப்படியொரு உறவு.

லோகீசன் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் பற்றிய கூட்டங்களுக்கு, மனு கொடுத்தல்களுக்கு அவளை எப்போதும் போகவே தூண்டிக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்கு விருப்பமோ நம்பிக்கையோ இல்லாத போதும் அதைக் கண்டுபிடிப்பதில் அவனுக்குள்ள தீவிரத்தை வியந்து கொண்டு அவனுக்காக அவள் போனாள்.

கடைசியாக அவள் கலந்துகொண்ட காணாமல்போனோரின் கண்டன அமைதிப் பேரணியில் அவள் கண்ட, கேட்ட சம்பவங்கள் அவளின் மனநிலையை இறுகப் பண்ணியிருந்தன. இனி குணாளன் தனக்குப் புருஷனாகவும், கார்த்திகாவுக்கு தகப்பனாகவும் திரும்பமாட்டானென்று ஏனோ அவளுக்குள் ஒரு முடிவு விழுத்தியிருந்தன. பாதி விருப்பத்தோடுதான் அன்றைக்கும் போயிருந்தான். அவளளவு நம்பிக்கையும் விருப்பமுமில்லாத வேறு இரண்டுபேர் அங்கே அவளுக்கு அறிமுகமாகினர்.

“என்னவோ, எனக்கு இப்ப அந்தாள் உயிரோட இருக்குமெண்டு நம்பிக்கையில்லை. ஊராக்கள் என்ன சொல்லுங்களோண்டு

வந்தன்” என்று வெளியாகவே தன் அந்தரங்கத்தைச் சொன்னாள் அதிலொருந்தி.

மற்றவரும், தன்னுடைய உறவுக்காரரின் நச்சரிப்பிலும், அந்தாள் திரும்ப வராட்டியும், காணாமல்போன ஆக்களின் மனைவிகளுக்கு என்ஜிஓக்களால் கிடைக்கக்கூடிய ஆதாயங்களுக்காகவும், அரசாங்கத்தால் கிடைக்கக்கூடிய இழப்பீட்டுத் தொகைக்காகவும் வந்ததாகச் சொன்னாள். தனக்குத் தெரிந்த பலருக்கு அதுவே கனவாயிருப்பதையும் அவள்தான் தெரிவித்தாள்.

சங்கவி கேட்டு மெளனமாயிருந்த பொழுதில், பின்னால் நின்ற ஒரு மூதாட்டி, “உப்பிடி நெக்கக்கூடாது, பிள்ளையள். இப்பிடியெல்லாம் அலையிறது உங்களுக்குக் கஷ்டமாய்த்தானிருக்கும். எண்டாலும் ஒரு சீவனெல்லே? செத்து ஆத்துமமாய்ப் போயிருந்தாலும், நீங்கள் சொன்னதாக கேட்டா எப்பிடித் துடிச்சுப் போகுங்கள்?. நேரில இருக்கேக்க அதுகளை எந்தளவு உதாசீனம் செய்யலாம் சரி, கள்ளப் புருஷனோட படுத்திட்டு வந்தாக் கூடப் பறவாயில்லை, ஆனா காணாமல் போய் இந்தளவு காலமாச்சு, அதுகளைப் பற்றி அக்கறையெடுத்து ஒரு விசாரிப்புச் செய்ய வேணும். அது முக்கியம்” என குரல் தழுதழுக்கச் சொன்னாள்.

அவள் அவனுக்கான தேடலைச் செய்தாள். ஆனால் ஆண்டுக் கணக்கில் அதையே செய்துகொண்டு திரிவதில் என்ன பிரயோசனம் இருந்துவிடப் போகிறது? ஒருமுறை யாழ்ப்பாணம் போய்வர தேவைப்படும் இருநூறு ரூபாய்க்குக்கூட பலவேளைகளில் அவள் அல்லாடித் திரிந்திருக்கிறாள். அதனால்தான் சில ஊர்வலங்களையும், சில ஒன்றுகூடல்களையும் அவள் தவிர்த்தாள். அதற்காக அவள் எந்த வருத்தத்தையும் பட்டுவிடவில்லை.

வாழ்க்கை தன் திசையில் ஒவ்வொருவரையும் இழுத்து வேறு திசைகளின் கவனத்தை மறக்கச் செய்துகொண்டிருந்தது.

அதற்கான காலம்தான் அது.

வீட்டு முற்றத்தில் மங்கிய மஞ்சள் விளக்கொளியொன்று இலேசாக விழுந்திருந்தது. நிசப்தம் சுமந்து வந்த காற்று, கூடத்துக் கதவு பெயர்ந்திருந்த அந்த வீட்டின் வாசல்வழி உள்ளே நுழையத் தயங்கிப் போல் நின்றுவிட, அலைக்கழியாச் சுடர் விரித்து தன் இயல்புக்கான வெளிச்சத்தை வீசிக் கொண்டிருந்தது கூடத்து மேசையிலிருந்த கைவிளக்கு.

மேசைக்கு முன்னால் கதிரையில் அமர்ந்திருந்தாள் சங்கவி.

நீண்ட நாளாய் அவளிடத்தில் லாம்பொன்று வாங்குவதற்கான எண்ணம் கிடந்தது. வெளிச்சத்தைக் கூட்டவும் குறைக்கவுமான திரிதூண்டியும், காற்று கொளுந்தை அவித்துவிடாதபடி சிமிலியும் கொண்ட லாம்பு மிக வசதியும் பாதுகாப்பும் லாபகரமுமானது. அவ்வாறு ஒரு லாம்பு அவளிடமும் இருந்தது. கனகாம்பிகைக்குள் குடியேற்றத் திட்ட வீடுகளிலிருந்து இறுதி யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்த 2008ன் மார்கழியில் ஒரு மாரி நாள் வெள்ளத்துள் எல்லோரும் குடிகலைந்த போது, அகப்பட்ட நாலு துணிகளை அள்ளிக்கொண்டு, மூன்று வயதுக் குழந்தையாகவிருந்த கார்த்திகாவை கையில் எடுத்தபடி போகவே முடிந்திருந்ததில், ஏறக்குறைய மூன்றாண்டுகளின் பின் திரும்பக் கிடைத்த அந்த வாழ்க்கையில் லாம்பு அவளுக்கு கனவாகிப் போனது.

குறுக்கு சலாகையில் கையெட்டும் உயரத்தில் ஒரு கொளுக்கிக் கம்பி தொங்கியபடியிருந்து, அந்த வீட்டில் இடப்பெயர்வின் முன் அவள் லாம்புடன் வாழ்ந்த வாழ்க்கையைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. அதுபோன்றதே அவளது தாய் பரஞ்சோதியினதும் கனவாய் இருந்தது. அவள் வடமராட்சி போயிருக்காவிட்டால், அவளும்கூட அந்த இரவில் வழக்கம்போல் கதவு நிலையோடு சாய்ந்து முன்னொட்டுத் திண்ணையில் கால்களை நீட்டி அமர்ந்து, அணைக்கட்டுத் திசையின் இருளைக் கண்களால் அளைந்தபடி,

ஒரு லாம்பின் தேவையை எண்ணிக்கொண்டு இருந்திருக்கக் கூடும். லாம்பு கனவாக இருக்கிற வாழ்க்கையில் விளக்கு மறக்கமுடியாப் பெரும் அவலத்தை விளைத்திருக்க நிறைந்த சாத்தியமிருக்கிறது. இதில் பரஞ்சோதியினதும் சங்கவியினதும் லாம்புக் கனவு எதனாலானது?

அன்று மாலையில் அவள் தோய்ந்துவிட்டு வந்தபோது இருட்டு நன்றாக விழுந்திருந்தது. விளக்கைக் கொளுத்தி மேசையில் வைத்துவிட்டு, ஏற்கனவே 'நித்திரை வருகு' தென சொல்லிக்கொண்டிருந்த கார்த்திகாவுக்குச் சாப்பாட்டைக் கொடுத்தாள். கார்த்திகா கூடத்துள்ளிருந்த நாரக் கட்டிலில் படுக்க, வந்து முற்றத்தில் வெகுநேரம் நின்று மேற்கு மூலை இருளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு வாசல்புறக் கொட்டிலில் சாமி இன்னும் வந்திராத வெறுமையை உணர்ந்தவளாக உள்ளே வந்து கதிரையில் அமர்ந்தாள்.

அப்போது ஒரு அவசரத்தின்போல் லோகீசன் வந்தான்.

மறுநாள் யாழ்ப்பாணத்தில் நடக்கவிருந்த காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் பற்றிய விசாரணைக் குழுவின் விசாரணைக்கு அவள் முன்னிலையாக வேண்டுமென வற்புறுத்துவது மாதிரி பேசிக் கொண்டிருந்தான். "நாளைக்கு நடக்கப் போறது முக்கியமான விசாரணையாயிருக்கும்."

"எப்பவும் நடக்கிறது முக்கியமான விசாரணையெண்டுதான் சொல்லுகினம்."

"மனித உரிமை ஆணையரின்ர கவனத்தில இந்த விசாரணையை இலங்கை வெளியுறவு அமைச்சு நடத்திது. இங்கிலாந்து வெளியுறவு மந்திரி, சிறீலங்கா ஜனாதிபதியெல்லாரும் கிட்டடியில யாழ்ப்பாணம் வந்துபோனாப் பிறகு, காணாமல்போன ஆக்களைப் பற்றின விசாரணையை கெதியில முடிக்கச்சொல்லி அழுத்தம் குடுத்திருக்கினம்."

"சிறீலங்கா அரசிட்ட இருவதாயிரம் மனு குடுத்திருக்காம். ஒரு மனுவுக்கு பதில் வந்துதெண்டாலும், நான் பிறகு வாற எல்லா விசாரணையளுக்கும் போறன். இப்ப என்னைக் கொஞ்சம் நிம்மதியாய் இருக்க விடும்."

“காணாமல்போன உறவுகளின்ர விஷயத்தில் எங்களுக்கு ஒரு தார்மீக கடமையிருக்கு, சங்கவி. எல்லா நியாயங்களைப் போலயும் இதையும் நாங்கள் கைவிட்டிடக் குடாது.”

அவள், அவன் சுவரில் விழுத்திய நிழலிலிருந்து தன் பார்வையைத் மீட்டு அவனைப் பார்த்தாள்.

அந்த நியாயத்திலிருந்து எது காரணம்கொண்டும் விலகக்கூடாதென்ற தீர்க்கம் அவன் கண்களில் இருந்துகொண்டிருந்ததை அவள் கண்டாள். அவனுக்கானதல்ல, அவளுக்கானதே அந்த நியாயமெனினும், அதில் அவன் கொண்டிருந்த பற்றுறுதி அவளுக்கு எரிச்சலைத் தந்தது.

அந்த விஷயத்தை அந்தளவில் முடித்துக்கொண்டு அவன் வேறு எதையாவது பேசலாமென்பதே அவளது எதிர்பார்ப்பாக இருந்தது. ஆனால் அவன் அந்த மய்யத்தைவிட்டு நகரவில்லை.

இருள் விழுந்த அந்த நேரத்தில் அவன் வந்தது கண்டு உடம்பெங்கும் சிலிர்த்துக்கொண்டிருந்த பொழுதில், தான் நினைப்பிலும் ஒதுக்க நினைத்திருந்த விஷயத்தையே அவன் பேசியதில் அவளது மனம் களைத்தது. தாங்கள் அந்த யுத்தத்தில் இழந்துவிட்ட பல அறங்களில் அதுவும் ஒன்றாக ஆகிவிடக்கூடாதென எத்தனை தடவைதான் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கப் போகிறான்? அவள் பிடிவாதம் இளகாததில் என்ன நினைத்தானோ, “நீர் நாளைக் கூட்டத்துக்குப் போறதுதான் நல்லதெண்டு படுகிது, சங்கவி. நல்லாய் யோசிச்சு வையும். காலமை வெள்ளண வாறன்” என்று சொல்லிவிட்டு வந்த வேகத்திலேயே போய்விட்டான்.

நிலமரைய கொடியில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த துணி உட்பூச்சற்ற சுவரில் விழுத்தியிருந்த நிழலின் நீள்கோட்டுக்குப் பக்கத்திலேதான் அவளது நிழலும் நின்றிருந்தது. அவளது வார்த்தைகளைக் கேட்டபடி நிழலைப் பார்த்திருந்தவேளையில், அவன் அங்கிருந்து விலகிச் செல்வதை அவள் கண்டாள். ஆயினும் நிமிஷங்கள் கழிந்த பின்னர்தான் அவன் அங்கிருந்து விலகிச் சென்றுவிட்டிருந்ததின் வெறுமையை அவள் உணர்ந்தாள். அப்போதும் அவளது நிழல் சுவரில் இருந்ததாய் அவளுக்குத் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது.

அவன் விட்டுச் சென்ற வார்த்தைகள் மீண்டுமெழுந்து அவளை உறுக்கின. ‘நீர் நாளைக் கூட்டத்துக்குப் போறதுதான் நல்லது.’

தங்கள் மனங்களிலிருந்த ஆசையின் திசைவழி அவளோடு பயணிக்க தனக்கு விருப்பமில்லை என்பதையா அவன் அதன்மூலம் அவளுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறான்? அவன் சொல்லும் தார்மீக நியாயங்களுக்கு இணைந்தா அவனது ஆசையின் நியாயங்களும் இருக்கின்றன?

ஒரு நிமிஷம் நின்று தான் சொல்ல விரும்பியதை அவன் கேட்டுப் போயிருக்கலாமென்று பட்டது அவளுக்கு. 'இனிமேல் குணாளனைப்பற்றின பேச்சை என்னிட்ட எடுக்காதயும். அளவுக்கும் மேல நான் அலைஞ்சு களைச்சிட்டன். அதை இண்டளவும் உயிரோட வைச்சிருப்பாங்களெண்டும் நான் நம்பேல்லை' யென அவனிடம் சொல்ல அவள் தயாரான வேளையில்தான் அவன் அப்படிச் செய்திருந்தான். அவளுக்கு மனதை முறுக்கியது.

இனி ஆருக்குச் சொல்ல? ஆரோடு வாதாட? அவள் பிடித்து வைத்த அவனது நிழலோடு பேசுவதைத் தவிர அவளுக்கு வேறு மார்க்கமில்லை.

அப்போது அருகில் நிழல் அசைவதுபோலிருக்க திடுக்கிட்டு அவள் நிமிர்ந்தாள். அது சிற்றுருவொன்றின் நிழலாயிருந்தது. நாய்க் கட்டிலில் படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்த கார்த்திகா பக்கத்தில் வந்து அவனது தோளோடு நின்றுருந்தாள்.

கார்த்திகாவை உள்ளே படுக்கவைத்துவிட்டு நாரக்கட்டிலில் வந்தமர்ந்தாள் சங்கவி. மேசையிலிருந்த விளக்கு எடுத்துச்சென்று உள்ளே பணிய வைக்கப்பட்டிருந்தது. நிலத்தில் படிந்து திறந்திருந்த கதவினூடாக கூடத்துக்குள் வந்து விரிந்த வெளிச்சம், அப்பால் செல்ல திறனற்று இருளில் கரைந்திருந்தது.

அவள் கதவற்ற முன் வாசலூடு முற்றத்தைப் பார்த்தாள். மேகம் கவிந்த வானத்திலிருந்து நிலா ஊமை வெளிச்சத்தைப் பரத்திக் கொண்டிருந்தது. மெல்லிய நிழல்கள் முற்றத்தில் விழுந்து அசைந்துகொண்டு கிடந்தன.

சுவரை நோக்கியபோது தெரிந்தது, அவள் பிடித்து வைத்திருந்த அவனது நிழலும் அவன்போலவே அவளுக்காகத் தாமதித்து நிற்காமல் கலைந்து போயிருப்பது. அவனது நிழலோடாயினும் சம்வாதிக்கும் எண்ணம் அப்போதே அவளில் அழிந்தது.

அப்படியே சுவரில் சாய்ந்தாள்.

அவனது அபிப்பிராயத்தைப் பற்றி விடிவதற்குள் அவள் ஒரு முடிவை எடுத்தும் ஆகவேண்டும். காலையில் வெள்ளை வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறான்.

எவ்வளவுதான் நெருங்கிய ஒரு உறவு வட்டத்துக்குள் வந்திருந்தாலும் அவன் அக்கணம்வரை அந்நியன். நெஞ்சுக்குள் வந்திருந்தால்போல என்ன? அவனுடைய உதாசீனங்களுக்காக வருந்தத்தான் முடியும். ஆனால் உதர பந்தத்தோடுள்ளவளே எதுவும் எண்ணாமல் அவளைத் தனியே விட்டுப் போனாளே, அதை என்ன சொல்ல? அந்த ரீச்சரம்மாவின் தாய் தானுமே ஒரு ரீச்சர்போல கொண்டையும் போட்டு, கையில் கண்ணாடிக் கூடும், தோளில் கொளுவிய காண்ட்

பாய்க்குமாய்ப் போனது நெஞ்சில் வந்து நின்றது. பரஞ்சோதி அப்போதெல்லாம் அப்படித்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னம் மதியச் சாப்பாடு முடிந்ததும் ஒரு அவசரம்போல் வெளிக்கிட்டுக்கொண்டு வடமராட்சி போவதாகச் சொன்னாள். 'இப்பவா? நேரம் மூண்டு மணிக்கு மேல ஆயிட்டுதேம்மா!' என்றாள் சங்கவி. 'ஞாயிற்றுக் கிழமைதானா? லோகீஸைக் கேட்டிருக்கிறன். அது கொண்டுபோய் என்னை கிளிநொச்சி பஸ் ஸ்ராண்டில விரும். இருட்டுறதுக்குள்ள சாந்தி வீட்டை போயிடுவன்' என்றாள்.

போவதற்கிருந்த தேவையைத் தெரிந்திருந்தாலும் அந்தளவு அவசரத்தில் அவள் போயிருக்க வேண்டாமே என்பதுதான் அப்போதும் சங்கவியின் எண்ணத்தில் கிடந்தது.

மற்ற இரண்டு பிள்ளைகளில் அம்மா காட்டும் கரிசனத்தில் பாதியைக்கூட தன்னில் காட்டவில்லையே என்று எப்போதும் அவளில் ஒரு நீண்ட ஆதங்கம் இருந்தே வந்தது. லோகீசன் போய்விட்ட அழலோடு அப்போது அது உற்பூதமெடுத்து வந்து அவள் எரிச்சல்படும்படி தன்னை முன்னிலைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

இரணைமடுப் பகுதியிலிருந்த ராணுவ நிலையில் ஆயுதங்களும் வாகனங்களும் கொண்டுவந்து குவிக்கப்பட்டு, அங்கே நிரந்தரத் தளவமைப்பு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுவதான செய்தி அன்று காலையில்தான் ஊரெங்கும் பரவிவந்தது. வீடுகளில், நேர்நேர் எதிர்ப்படுகிறவர்களில் பேச்சு அதுவாகவே இருந்தது. தாமரையக்கா வீட்டில் கேட்டுவந்து அதை சங்கவியிடத்தில் சொன்னவரும் அவள்தான். அதையும் யோசிக்காமல் போய்விட்டாளே.

வெளியில் தென்படும் கலகலப்புகள், போக்குவரத்துக்கள், புதிய புதிய வாகனங்களில் வரும் வெள்ளை மனிதர்கள் எல்லாம் யுத்தம் முடிந்ததின் அடையாளங்களேயொழிய, யுத்தத்தின் பின்விளைவுகளின் பாதிப்புகள் அகன்றதான அர்த்தமில்லையென்பது, ரீச்சரம்மாவோடேயே நீண்டகாலம் இருந்தும், பின்னால் அடிக்கடி அவள் வீட்டுக்கு ஓடியோடிப் போய்க்கொண்டும் இருக்கிற அம்மாவுக்கு புரியாமல் போனது ஏன்? எந்த நிலைமையும் இறுதி யுத்தம் முடிந்து மூன்றாண்டுகளாகியும் பெரிதாக அங்கே மாறிவிடவில்லையே!

இன்னும் மீளக் குடியேற்றப்படாத மக்கள் கணிசமான அளவில் ஆங்காங்கே இடைத்தங்கல் நிலையங்களில் இருக்கிறார்களென அவள் அறிந்திருந்தாள். மேலும் பெரும் பரப்பளவு வன்னி நிலம் விடுவிக்கப்படாமல் ராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் பெரும் பிரதேசம் முட்கம்பிச் சுருள் வலைகளுக்குள் வெறித்துக் கிடக்கின்றது. அவற்றின் காவல் கோபுரங்களிலிருந்து நான்கு திசைகளையும் துளைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றன கூர்த்த ராணுவ விழிகள். நிலம் அந்நியப்பட்டே இருக்கிறது.

அவ்வாறான ஒரு பிரதேசத்தில், அப்படியான ஒரு சூழ்நிலையில் அவளைத் தனியேவிட்டு, அதுவும் வாசல் கொட்டிலில் படுக்கும் சாமிகூட இல்லாதிருக்கிற நேரத்தில், அம்மா போகாமல் இருந்திருக்கலாமென்றே அவளுக்குத் தோன்றியது.

அம்மா அங்கே இல்லாதது தனிமையின் அந்தரமா அவளுக்கு? அப்படிச் சொல்லமுடியாது. அவள் பல்வேறுவிதமான பயங்கரங்களையும், அபாயங்களையும் கடந்து வந்திருப்பவள். நடந்த யுத்தத்திற்கு முப்பது வயதெனில் அவளுக்கு இருபத்தொன்பது. யுத்தத்திற்குள் பிறந்தவள் அவள். அவளது எண்ணங்களை யுத்தமே வகுத்திருக்கிறது. அவளது இயல்பான மனநிலைக்கு இரணைமடு ராணுவத் தளவமைப்பு ஒரு செய்தியாக மட்டுமே இருக்க முடியும். கூடியபட்சம் இடைஞ்சல் படுத்துகிற செய்தியாக. ஆனால் ஒரு பெண்ணாக வாழ எல்லா நொய்மைகளையும் அடைந்துகொண்டு வருகிற காலப்பகுதியில் அவள் தனிமைப்பட்டிருக்க விரும்பாதவளாய் இருந்தாள்.

மூத்தவள் சாந்தமலர் கணவன் இல்லாவிட்டாலும் மாத ஊதியம் பெறுகிற ஒரு ஆசிரியையாக இருந்தாள். அவளது பிள்ளைகளும் பதினான்கு பதினாறு வயதுகளில் பேச்சுத் துணைக்காவது அவளோடு கூட இருந்துகொண்டிருந்தன. சங்கவிக்கு யார்? எப்போதாவது ஓம் இல்லையென்றோ, வேணும் வேண்டாமென்றோ மட்டுமே சொல்லத் தெரிந்துகொண்டும், வேண்டிய பொழுதுகளில் கூட அழத் தெரியாமல் எந்நேரமும் சிரித்துக்கொண்டும் இருக்கிற அவளது ஏழு வயது மகளால் எவ்வளவான துணையைக் கொடுத்துவிட முடியும்?

அம்மா யோசிக்கவில்லை என்பதே அவளில்லாத இடம் ஏற்படுத்திய தனிமையின் உளைச்சலைவிட அதிக கனமாக இருந்தது.

மதியத்துக்கு மேலே அவளை கிளிநொச்சி பஸ்நிலையத்தில் கொண்டுபோய்விட அன்று லோகீசன் வந்திருந்தான். வெளிவாசலில் அவனைக் கண்டதும் பேர்லை எடுத்து அடையாள அட்டை இருக்கிறதாவெனப் பார்த்து கவனமாக பாய்க்கில் வைத்ததும், பத்து நாட்களுக்குள் வந்து விடுவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு போய்விட்டாள். போகும் போது மட்டும் மறக்காமல் நின்று சொன்னாள்: 'இண்டைக்கு இல்லாட்டி நாளைக்கு சாமி வந்திடும். அதுக்கு மேல அதுக்கு வெளியில நீக்கிற பழக்கமில்லை. ராவில நித்திரை கொள்ளாத சாமி நாயைப் போல நல்ல காவல்தான? ஹோலுக்கு கதவு போட்டிருந்தா இன்னும் தெம்பாய்ப் போயிருப்பன். லாம்பில்லாமல் இருக்கிறதும் ஒருமாதிரித்தான் இருக்கு. கெதியில ஒண்டு வாங்கிப்போட வேணும். ம்... லோகீசிப்ட்டச் சொல்லியிருக்கிறன், கொஞ்சம் பாத்துக் கொள்ளச் சொல்லி. தாமரையக்கா இருக்கிறாதான முன்னால, எதோ பாத்து இருந்துகொள். அவசரமெண்டா சாந்தியினர் நம்பருக்கு அடிச்சச் சொல்லு.'

அவள் போய்க் கொண்டிருக்கையில் மெளனம் கலைந்து சங்கவி சொன்னாள்: 'நான் இருந்திடுவன், நீங்கள் போங்கோ.'

அவள் புறப்படுகிற நேரமெல்லாம் அவ்வாறே சொல்லுகிறாள். இவளும் பதிலாக அதையே சொல்லி அனுப்புகிறாள். எப்போதும் சொல்லிச் சொல்லியே சுரணையற்றுப்போன வார்த்தைகளாய் இருவருக்குமே தெரிந்திருந்தும் அதைவிட வேறு என்ன வார்த்தைகளை அவர்கள் சொல்லியிருக்க முடியும்?

'ம்ஹும்... அம்மா!' சலிக்கவும் அவளுக்கு அலுப்பாயிருந்தது. அதை மட்டுமே செய்யவும் முடிவதாயிருந்தது.

எங்ஙனம் அவள் அம்மாவை வெறுத்துவிட முடியும்? அவள் செட்டைக்குள் குஞ்சுபோல் தன் பிள்ளைகளைக் காத்தவள். வளர்ந்த பின்னால் மீன் தன் குஞ்சுகளைப் போல் கண்களாலும் அவர்களை ரட்சித்துக் கொண்டிருந்தவள். தன் முழுப் பிரக்ஞையிலும் அவர்களையே முன்னிறுத்தி வாழ்ந்தவள். தனியாகவிருந்து எல்லாம் அவள் செய்தாள். தந்தையை சங்கவி கண்ட ஞாபகம்கூட இல்லாதிருக்கிறாள். அக்கா சாந்தமலர் மட்டும் நடராசசிவமென்ற அவர்களது அப்பாவின் ஞாபகங்கள் சிலவற்றைக் கொண்டிருக்க, சின்ன அக்கா சாந்தரூபி சிவப்பாய், நெடுப்பமாய், வேட்டியை எப்பவும் தூக்கிப் பிடிச்சுக்கொண்டு வீட்டுக்குள்ள திரிஞ்ச ஒரு

உருவத்தை தனக்கு மங்கலான ஞாபகமிருப்பதாய்ச் சொல்கிறாள். அவளுக்கோ மங்கலாகக்கூட எதுவும் ஞாபகமில்லை. சங்கவியைப் பொறுத்து தந்தை தங்கள் பெயரோடு ஓட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு வால் மட்டுமே. பசித்த வேளையில் பாதி வயிற்றுக்கென்றாலும் அம்மாதான் அடித்துப் போட்டாள். இல்லாதவராகிவிட்ட ஒரு மனிதரின் இருப்பை அவர்களுக்கு நம்பிக்கையோடு சொல்வதுபோல் அவள் குங்குமம் இட்டபடியே கடைசிவரையும் இருக்கிறாள். இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அந்தக் குங்குமம் இந்திய ஸ்ரீக்கர் பொட்டாகியிருப்பினும், கண்ணாடி பார்க்காமல் நெற்றியின் நடுவில் துல்லியமாய் வைத்துக்கொள்ள முடிகிறது அவளுக்கு. கண்ணாடி பார்த்தேனும் தன்னால் அவ்வளவு கச்சிதமாய் வைக்கமுடியுமாவென்று சங்கவிக்கு சந்தேகம்.

சங்கவி பிறந்து சிறிது காலத்தில் தொடங்கிய ஓட்டம். அம்மா ஓடுகிற நேரமெல்லாம் தன் நான்கு பிள்ளைகளையும் இழுத்துக் கொண்டதானே ஓடினாள்? தனியாளாய் இருந்திருந்தால் எந்தக் குண்டுவிச்சையும் அவள் பொருட்படுத்தியிருக்க மாட்டாளென்றே தெரிந்தது. அவள் உடல்-உயிர் இசைந்திருப்பை அந்தளவு வெறுத்திருந்தாள். உயிர்வாழ்க்கையைத் தாங்கமுடியாத களைப்பு அவளில் விழுந்திருந்தது. 1987இன் வடமராட்சி யுத்தம் தொடங்கிய போது அல்வாயிலிருந்து தென்மராட்சிக்கும், அங்கே வரணியில் தங்கியிருந்த வேளை தென்மராட்சி யுத்தம் 2000இல் தொடங்க எழுதுமட்டுவானை நோக்கியும் ஓடினாள்.

சங்கவியின் சின்ன வயதுக் காலத்தில் அவர்கள் அல்வாயிலிருந்தபோது, இரவுநேரத்தில் காணிகளுக்குள்ளால் குறுக்கு வழியாக நடக்கையில் 'பாத்து நடவுங்கோ... பாத்து... பாத்து...' என்று ஆயிரம் தடவைகள் சொல்லிக்கொண்டு வருவாள் அம்மா. ஒற்றையடித் தடம் விலகி நெருஞ்சி முள்ளுக்குள் கால் வைத்துவிடாத அளவுக்குமே அவர்கள்மேல் அம்மாவுக்கு கரிசனம் இருந்தது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன் அல்வாய் புறப்பட்ட நேரத்திலும், 'பாத்து இருந்துகொள்' என்று சொல்லிவிட்டுத்தான் போனாள். இவ்வளவும் செய்பவளை வெறுத்துவிட எப்படி முடிந்துவிடும்? ஆனாலும் அம்மாவின் நடத்தைகள் சங்கவியின் மனத்தை உழையவே வைக்கின்றன.

அவளுக்குள் ஏதோ ஓர் அவசரம் என்றும் குடிகொண்டிருக்கிறது. ஓர் அந்தரம் அவ்வப்போது புற்றுக்குள்ளிருந்து எட்டிப் பார்க்கும் ஜந்துவைப்போல தலைகாட்டி மறைகிறது. அம்மாவுக்குள்

அவசரமும் அந்தரமும்போல் இரகசியங்களும் இருக்கின்றனவோ என ஒருபோது யோசித்தாள் சங்கவி. அவ்வாறெனினும் அது அப்போதைக்கு அவளுக்கு வேண்டாதது. உடனடிப் பிரச்சனையின் தீர்வுக்கான சிந்திப்பை அது ஒத்திப் போட்டுவிடும்.

சங்கவி இருப்பின் விறைப்பை மாற்ற கொள்ள இறங்கி சுவரோடு சாய்ந்தாள். ஒருமுறை லோகீசனின் நிழல் விழுந்த சுவரை திரும்பி நோக்கினாள். இருள் பரந்து விழுந்து சுவரை மறைத்திருந்தது. லோகீசனின், தொங்கிய துப்பட்டாவின் நிழல்கள் எதுவுமில்லை.

அவனை நினைக்கிறபோது உடம்புக்குள்ளும் ஒரு விறுவிறுப்பு ஏறுவதை சங்கவி பலவேளைகளிலும் உணர்ந்திருக்கிறாள். அந்த ஒல்லி உடம்புக்குள்ளும் நினைப்பில் கிளரும்படியான தகிப்பு இருக்கக்கூடுமென்பது நம்பமுடியாதது. போரடி விளையாட்டில் வெற்றியை போட்டியாளனின் வலுவோடு சேர்ந்து நிர்ணயிப்பவை ஒல்லியான தேங்காய்களாலேயே முடிந்திருக்கிறது. அமுக்கிவைத்த சுருள் கம்பிபோன்ற வன்மை அது. எந்தநேரமும் விடுபட்டுவிடும் முறுக்கோடேயே இருக்கிறது. நரம்புகளுள் திமிறும் உணர்ச்சியும் அவ்வாறுதான். விடுபடும்வரை ஓயாத வலியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடியதும்.

சின்ன வயதில் நல்ல சிவப்பு சங்கவி. சுண்டினால் தோல் ரத்த நிறமடைந்து தனியாய்த் தெரிகிற சிவப்பு. ஒடுங்கிய அந்த முகத்திலும் இன்னும் அழகு மாறாதிருந்த கண்கள் அவளுடையவை. கண்களாலேயே அவள் அழகாகத் தோன்றியதுபோலும் இருந்தது. எந்த இழுப்புக்கும் பின்னலுக்கும் முடிப்புக்கும் அடங்கிவிடாத ஒரு பரட்டைத் தன்மை அவளது கூந்தலுக்கு இருந்தது. எந்நேரமும் கொஞ்ச இழை நெற்றியில் வந்து புரண்டுகொண்டே இருக்கும். அவள் குறைய சிரிப்பவளாய் இருந்தாலும், சிரிக்கும்போது பளீரென்று வெண்மையடிக்கும் வரிசையான பற்கள் கொண்டிருந்தாள். தனித்தனியே அழகென்று கூறிவிடமுடியாத அக்கூறுகள் அவளில் ஒன்றாகச் சங்கமித்தபோது அவளையும் அழகானவளாகக் காட்டின.

அந்த மூலதனத்தில் அவனுக்கும் விருப்பமிருந்தது. ஆனால் திடீரென்று அவளிலிருந்து அவன் விலகினான். விலகியும் ஓடிவிடாமல் ஒரு எல்லைக்குள் நின்றிருந்தான். ஏன் அவ்வாறு ஆனது?

அவளுக்குமே அவன்மீது தோன்றிய தன் ஆர்வம் ஆச்சரியமாக ஒருபோது இருந்தது. அவன் அவளது முழு வெறுப்பையும் மூன்று வருஷங்களாக, முகாமில் இருந்த காலம் முழுவதும், கொண்டிருந்தவன். ஒரு வாரத்துள் அந்த வெறுப்பு அதன் உச்சியிலிருந்து தகர ஆரம்பித்தது. என்ன நடந்தது அதற்கு?

பதில் பல்வேறு சம்பவங்களுள் புதைந்திருந்தது.

[The following text is extremely faint and illegible, appearing to be bleed-through from the reverse side of the page. It contains several paragraphs of text in Tamil script.]

வெளியே விட்டுவிட்டு கிரீச்சிட்ட சிள் வண்டின் இரைச்சல், இறுக விழுந்திருந்த நிசப்தத்தை மேலும் திண்ணியதாக்கியிருந்தது. நிசப்தமென்பது எங்கேயும் தனியாக இருப்பதில்லையோ? அது எங்கிருந்தேனும் ஒரு சப்தத்தின் கீறை வலிந்திழுத்து தன் அருகே வைத்துக் கொள்கிறது. அல்லது தன்னிருப்பை அது சப்தத்தின் ஒரு கீறேனும் உள்ள இடத்தில் ஸ்தாபித்துக்கொள்கிறது.

சங்கவி ஒருபோது தன் அக உலகத்திலிருந்து வெளியுலகு மீண்டபோது சப்தக் கீறெடுத்து தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டு இறுகிக்கிடந்த நிசப்தத்தை உணர்ந்தாள். அது திண்மமாய் தன்னில் இடறுப்படுவதாய் உடனடியாக ஓர் அதிர்வலை சலனித்தெழுந்தது. பெரும்பெரும் வெடி முழக்கங்களுக்கு அதிர்ந்த நிலை போய், நிசப்தத்திற்கும் அதிருகின்றதாய் மனம் ஆகியிருப்பதை அப்போது ஆச்சரியமாய் அவள் நினைத்தாள். சப்தமா நிசப்தமா மனத்தை அச்சப்படுத்துகிறதென்பது. சூழ்நிலை மனத்தில் இட்டிருக்கும் உணர்வோட்டத்தின் நிமித்தமானதெனத் துணிந்தாள்.

முற்றத்தில் வான வெளிச்சம் வரைந்திருந்த மென்நிழல்களை மூடி இருள் கவிந்து கிடந்தது. கை மணிக்கூட்டை லாச்சியிலிருந்து எடுத்து அச்சொட்டாய் நேரமறியும் அவசியமற்றிருந்ததில், வழக்கம்போல் அனுமானத்தில் நேரம் பத்து மணியிருக்குமெனக் கணித்தாள். சாமி கொட்டிலுக்கு வந்திருக்குமாவென ஒரு எண்ணம் எழ, வெளியே வந்தவள் கேற்றடியில் பார்வையை வீசினாள். அந்த இருளும் தன்னுடன் ஒரு கீற்று ஒளியைக் கொண்டிருந்தது. வாசலோரமிருந்த கொட்டில் நிழல்க் கூம்பாய்த் தெறிந்தது.

சாமி இருந்திருந்தால் சின்ன பொட்டுவிளக்கையேனும் சிறிதுநேரம் எரிய வைத்திருப்பார். அவர் வாசிக்கிற நேரம் அதுவாகவே இருந்தது. அகப்பட்ட பழைய பேப்பரெல்லாவற்றையும் சுருட்டிக் கட்டிவந்து வாசித்துக் கொண்டிருப்பார். தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம்

எந்தப் பேப்பரையும்தான் கொண்டு வருவார். எந்த மொழிப் பேப்பரை வாசித்தாரென்றும் அவளுக்குத் திட்டமில்லை. ஆனால் வாசிப்பது அவருக்கு ஒரு இடையறாப் பழக்கமாகியிருந்ததை மட்டும் அவள் கண்டிருந்தாள்.

எழுத்தும்கூட உண்டு. அது பருவ காலத்துக்குப்போல நடப்பது. அதிலும் அவர் தீவிரமாய் இருப்பார். என்ன எழுதினாரோ அவ்வளவு மூச்சாக? அவளறியவில்லை.

படுத்திருக்கிற நேரத்தில் சாமி புகைக்கும் வீடியின் கங்கும் சிலபோது கனன்று தெரியும். சிலவேளை பீடியைக் குலைத்து எதையோ வைத்துச் சுருட்டியும் புகைப்பார். அவளுக்கு அது என்னவென்று தெரியும். ஆரம்பத்தில் அவளுக்கு அது பிடிக்காமல்தான் இருந்தது. தாய் பரஞ்சோதிகூட, 'அப்பிடியான மனிசனை அங்க தங்கவேண்டாமெண்டு சொல்லுவ'மென்றுகூட, அவர் ஒருபோது ஆற்றியிருந்த உதவியின் கடனை மேவியும், ஒருநாள் சொன்னாள். பின்னால் அவரும் சகஜமாக, அதுவும் சகஜமாகிப் போய்விட்டது அவர்களுக்கு. அந்தாளுக்கும் என்ன துக்கமோ, எதை மறக்க அப்பிடிச் செய்யுதோவென்று இருந்துவிட்டார்கள்.

கஞ்சா புகைக்கிற நேரத்தில் மெல்லிய குரலில் சித்தர் பாடல், பழைய சினிமாப் பாடலெல்லாம் சாமி பாடுவார். வெறிப்பாட்டாய் அவை இருக்கவில்லை என்பதுதான் அதன் விசேஷம். அப்பாடல்களின் அர்த்தம் நேரடியாகப் புரியாதபோதும், தனது உணர்வுகளுக்கு மிக அண்மித்தவையாய் அவை இருந்ததை அவள் கண்டாள். சிலவேளைகளில் கண்கலங்கவும், மனம் பொங்கியெழவும், உடம்பு சூடேறவும்கூட அவளை அவை செய்தன.

அப்போது சாமி கொட்டிலுக்குத் திரும்பியதின் அடையாளமெதுவும் அவளுக்குத் தென்படவில்லை.

'சாமி பாவம்.'

அது சாமியின் வயதுபொறுத்து எல்லோராலும் கொள்ளப்பட சாதாரணமாகக் கூடியதுதான். ஆனால் அவள் அப்போது முனங்கியதில் அதையும் தாண்டிய புரிதலொன்று இருந்தது.

சாமி நினைவுகளின் சுமையோடும், விருத்தாப்பியத்தின் இயலாமையோடும் மிகவும் பலஹீனம் கொண்டிருந்தார். நூறு வருஷங்களின் பாரத்தை தன் நினைவிலேந்தித் திரிவதாய் சாமி

ஒருமுறை சொல்லியிருந்தார். காலத்தால் அழிக்கவோ மறைக்கவோ செய்யமுடியா நினைவுகளின் அடுக்கிலிருந்து கிளர்ந்த இயலாமையா அது?

சாமி நினைவுகளைப் புரட்டுகிறபோதுகளில் சங்கவி கவனித்திருக்கிறாள். அவர் பெரும்பாலும் கொண்டிருந்தது சோகங்களின் சுமையை என்றே தெரிந்தது.

முகாமிலிருந்து வெளியேறி கனகாம்பிகைக் குளம் வந்த காலத்தில் திடீரென வாசலோடு இருந்த கொட்டிலில் ஒருநாள் அவரைக் கண்டாள் சங்கவி. அது மாமாவின் மேற்பார்வையில் காணி இருந்தபோது, அந்த வீட்டில் கூலிப் பிழைப்புக்காக வந்திருந்த குடும்பத்துக்கு கட்டிக்கொடுத்த கொட்டில்தான். அம்மா சிறிதுகாலம் ஒரு பசுமாடு வாங்கி அந்தக் கொட்டிலிலே கட்டி வளர்த்து வந்தாள். அப்போது காட்டுத் தடிகள், மரத் துண்டுகளை போட்டு மழைக்கு பாதுகாப்பாய் வைக்க உதவிக் கொண்டிருந்தது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் ஒழுக்கு விழும் விறகுக் கொட்டில்.

கொட்டிலுள் புரண்ட அசைவு தெரிய சங்கவி கிட்டப்போய்ப் பார்த்தாள். சாமி இரண்டு கிடுகுகளை இழுத்துப் போட்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். பழைய அந்த கொட்டிலிலே மாடுகள் கட்டப்பட்டு வெகுகாலம் ஆகியிருந்தும், மண்ணே சாணாகப் படையாய் கறுத்திருந்த அந்த இடம் காலத்துக்கும் எரு மணத்தைக் கொண்டிருக்கக் கூடியது. சாணாக, மாட்டு மூத்திர நாற்றம் பெருமளவு சுவடழிந்திருக்காது. என்றாலும் ஒருவரால் அவசியத்துக்குத் தாங்கக்கூடிய இடமாய்த்தான் இருந்தது. சங்கவி அழைத்துப் பார்த்தாள். சாமியின் மெல்லிய குறட்டையே பதிலாக வந்தது. 'சரி, படுக்கிறதெண்டால் படுத்திருந்திட்டுப் போகட்டும்' என விட்டுவிட்டாள்.

பரஞ்சோதி வந்ததும் சாமி படுத்திருப்பதைச் சொல்ல, 'நீ ஆரிட்டயோ குடுத்துவிட்ட காயிதத்தை கொண்டுவந்து தந்தது உந்தாள்தான். அதால்தான் கொட்டிலுக்குள்ள படுக்கிறத பேசாம விட்டிட்டன்' என்றாள் அவள்.

ஆரம்பத்தில் சாமி எப்போதும் அங்கே படுப்பார் என்பதுமில்லை. ஒரு லொட்ஜில்போல் வந்து தங்கிநின்றுவிட்டு இரண்டொரு நாளில் போய்விடுவார். என்ன அலுவல் இருந்ததோ சாமிக்கு? ஆனால் அது பின்னாளில் தொடர்ந்தேர்ச்சியாகி சாமியின் நிரந்தரத் தங்குமிடமாகவே ஆகிவிட்டது. இரவிலே விழித்திருந்து

பகலிலே தூங்குகிற சாமியை வீட்டில் தனியே இருக்கிற எந்தப் பெண்ணுக்குத்தான் பிடிக்காது? சாமியால் வளர்ப்பு நாயொன்றின் காவலைக் கொடுக்க முடியும்.

எங்காவது போனால் திரும்பிவர சாமிக்கு சிலவேளை வாரங்களே ஆகிவிடும். திரும்பிவந்துவிட்டால் சாமியின் இருப்பு தனியாகத் தெரியும். எப்படியும் சாமி அங்கே இருக்கிறபோது ஒரு துணையின் இருப்பை அவள் அடைந்தே வந்திருந்தாள்.

அவளுக்கு மிகப் பிடித்தது எங்கிருந்து பிடித்துவந்தாரோ, அந்தப் பூனையை சாமி அக்கறையோடு கவனித்த விதம். அதனோடு சிலவேளை சாமி பேசிக் கொண்டிருப்பதை அவள் கண்டிருக்கிறாள். அதுவும் கேட்டுக்கொண்டு இருப்பதுபோல சாமியைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கும். அது மறந்துகூட அவர்கள் வீட்டுப் பக்கம் வந்ததில்லை. சாமி இல்லாத காலங்களில் அது எங்கும் வெளியே காணப்பட்டதுமில்லை. நூறு வருஷங்களை சுமையாய் நினைவிலேற்றித் திரியும் ஒரு சாமி... அவர் வளர்க்கிற பூனை... சுவாரச்யமாய்த்தான் இருந்தது நினைக்க.

பிறகு லோகீசனின் நினைவு வந்தது. உறுதியாய்ச் சொல்லிவிட்டு லோகீசன் போன விசையிலிருந்தே, தன்னால் அதை நிராகரித்துவிட முடியாதென்று சங்கவிக்குத் தெரிந்தது. அது அவனைக் காயப்படுத்தும். லோகீசனின் முடிவை அவள் கவனமெடுக்கவே வேண்டும்.

மறுநாள் நடைபெறவிருந்த காணாமல் போனோர்பற்றிய விசாரணைக் கமிஷனில் முன்னிலைப்பட சங்கவி தீர்மானித்தாள்.

எல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருக்க தூக்கம் வந்தது அவளுக்கு.

தூங்கி சிறிதுநேரத்தில் விழிப்பு வந்தது.

வெளியே குருவிகளின் சத்தம் எழுந்துகொண்டிருந்தது.

பாயில் சரிகிற இரவுகளில், 'அப்பனே முருகா!' என்று ஆசுவாசத்துடன் படுக்கிற காலமொன்று இருந்ததை பரஞ்சோதி கண்டிருக்கிறாள். அது வெகுகாலத்துக்கு முந்தி. அம்மாச்சிபோல் அந்தளவு ஆசுவாசமாகத் தூங்கச் சரிந்த வேறெவரையும் தன் வாழ்நாளில் அவள் கண்டதில்லை. 'அப்பனே, சன்னதியானே!' என்று அவள் முனகிச் சரியும்போது, அந்த ஒலியலைகளால் உலகமே நிறைந்து பனைவெளிக் காற்றும், தள்ளியிருந்த விரிகடல் அலையும்கூட அடங்கித் தோன்றும். அக்கணத்திலிருந்து விடியும் முன் வரும் எக் கணத்திலும், எருது வாகனமேறி யமதர்மன் வந்துவீசக்கூடிய பாசக் கயிற்றில் மிக இலகுவாக தன் உயிரைக் கழற்றிக் கொளுவிவிடும் நிறைவாழ்வின் பூரணம் அவளில் இருந்தது. விடிந்தெழுந்தால்தான் அன்றைய கடமைகள் பாரமாகும். அன்றைய நாளின் பூர்த்தி, அன்றைய வாழ்வின் பூர்த்தியாய் ஆசை, அவா, அவதியாவுமறுத்து விரிந்திருந்த காலம் அது.

இப்போது அது இல்லை.

அம்மா ஆச்சிப்பிள்ளையின் காலத்தில் அது மாறத் துவங்கியிருக்கலாம். அம்மா, 'போய்ச் சேர ஒரு நேரம் வருகிதில்லையே!' என்ற ஏக்கத்துடன் தான் பல இரவுகளையும் படுத்திருந்தாள். ஆறு பிள்ளைகளையும் அரவணைத்து வளர்க்க வேண்டிய அவசியம் இருந்த நிலைமையிலும், அவள் எல்லாம் மறந்து அக்கணமே உயிர் கழற்றி எறியும் அவதி கொண்டிருந்தாள். வாழ்க்கை அவளை அந்தளவு அழுத்தியிருந்தது.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருவிதமான அழுத்தம். அப்போது படுக்கவாவது முடிந்திருந்தது. ஒரு பாய், விரிக்க ஒரு திண்ணை, காற்று வீசும் வெளி, இடிமுழக்கமற்ற இரவு, ஆவிகளும் பேய்களும் பற்றியவை தவிர்த்து வேறு பயம் விளைக்காகக் கனவு எல்லாம் இருந்தன. இப்போது படுக்க முடிவதே பெரிய காரியமென

நினைக்கிற அளவுக்கு நிலைமைகள் ஆகியிருக்கின்றன. படுக்க முடிந்தவர்கள் பாக்கியவான்களாக இருந்தார்கள். ஒரு கண் நித்திரை கொள்வதென்பது பெரிய புண்ணியத்தின் பலனாகவிருந்தது. ஆசுவாசம்பற்றி நினைப்பதற்கு இன்னும் சில காலம் ஆகலாம். ஆகாமலும் போகலாம். அப்போது அடைந்ததே ஆசுவாசம்தான் என நினைத்துவிட்டுப் போகவேண்டும்.

படுத்திருந்து அத்தனையும் நினைத்தாள் பரஞ்சோதி.

அவளது புறப்பாட்டில் விருப்பமின்மையோடிருந்த சங்கவியிடம் சொல்லிக்கொண்டு, அன்று மாலையாகிற வேளையில் பஸ் நிலையம் சேர்ந்தவுள் வந்த முதல் யாழ்ப்பாணம் பஸ்ஸிலேயே ஏறிவிட்டிருந்தாள். பஸ் முகமலை தாண்டியபோதே இருட்டிவிட்டிருந்தது. கொடிகாமத்தில் இறங்க நிறைந்த ஜனங்களோடு பருத்தித்துறை புறப்படத் தயாராக நின்றுகொண்டிருந்தது கடைசி பஸ். அது கடைசி பஸ் என்பதை சூழல்தான் தெரிவித்தது. அருகிய ஜன நடமாட்டமும், பஸ் புறப்பட்டுச் சிறிதுநேரத்தில் பூட்டிவிடத் தயாராக பாதி திறந்த கதவுகளுடன் இருந்த கடைகளும், சைக்கிள் மோட்டார்ச் சைக்கிள்களில் தெரிந்த விரைவும் சொன்னது வேறில்லை.

கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டுவிட்டு ஒன்றோடு ஒன்று முறுகிக் கொண்டிருந்த பத்து பன்னிரண்டுவரையான அமாளி நாய்கள், பஸ் புறப்பட்ட பின் எங்கேனும் ஒதுங்கிவிடும். அவைகள் பார்த்துக் குரைப்பதற்கான சூழ்நிலை மேலே இருக்காது.

பயணம் தப்பினால் மரணம் என்னுமளவுக்கே ஒரு முன்னிரவுப் பிரயாணத்தின் நிலைமைகள் இருந்த காலம் அது. மரணமென்று இல்லையெனினும், சிதைவுகள் நிச்சயமாகியிருந்தன. சட்டம் ஒழுங்குகளின் முப்பதாண்டுப் பராதினம் அந்த நிலைமையை உண்டாக்கியிருந்தது. இதை யுத்தத்தின் அனர்த்தம், உள்நாட்டுப் போரின் பின்விளைவென்ற எவ்விதச் சொற்பாட்டிலும் பொருத்திவிடலாம். அதுதான் பயத்தை எழுப்பியது. பயம் அனைவரிலும் ஓடுகின்ற அவசத்தைக் கிளர்த்திக் கொண்டிருந்தது.

அங்கிருந்து ஒரு கிமீ தூரத்திலுள்ள வரணிச் சந்திக்குப் போய் வேம்பிராய் நோட்டில் திரும்பிவிட்டால், எந்த வீட்டிலும் அந்த இரவுக்கு ஒரு தங்குமிடம் அவளுக்குக் கிடைத்துவிடும். ஆறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அந்தப் பகுதியில் அவள் வசித்திருக்கிறாள். 1994இன் வலிகாமம் யுத்தம் ஓட்டுமொத்தமான மக்களையும் தெற்கு

நோக்கி விரட்டியபோது, அவள் பிள்ளைகளோடு வந்து காலாறிய இடம் வரணியாக இருந்தது.

இரண்டறைகளும் விறாந்தையும் கொண்ட அந்தக் கல்வீட்டின் மனிதர், குழந்தைகளுக்காகவே விறாந்தையில் ஒதுங்க இடம்கொடுத்தார். மூன்று மாதங்களுக்குள் அவர்கள் வெளிநாடு பயணமாக, அங்கிருந்து எழுதுமட்டுவாளுக்கு ஓடிய 2000ம்வரை அந்த வீட்டை அவளே அவர்கள் விருப்பத்தின் பேரில் காபந்து பண்ணிக் கொடுத்திருந்தாள். பின்னால் அந்த வீடும், அயல் வீடுகளும் இடிந்து சிதறித்தான் போயின. இன்றும் சிதைவுகளின் அவலம் சொல்லிக் கொண்டே அவை கிடக்கின்றன. சிதைவுகளை பிராணலிலுள்ள வீட்டுச் சொந்தக்காரருக்கு அவள் அவ்வப்போது ஞாபகப்படுத்துவதும், தாங்கள் வந்து ஆகவேண்டியவற்றைக் கவனிக்கும் வரை அதிலே ஒரு 'கண்' வைத்திருக்க அவர்கள் சொல்லுவதுமாய் கடிதங்களில் தகவல் பரிமாற்றம் இன்னும் அவர்களுக்குள் இருக்கின்றது. அவளும் அவ்வப்போது வடமராட்சி வரும் நேரமெல்லாம் வீட்டை ஒரு எட்டு எட்டிப் பார்க்காமல் போவதுமில்லை. அவளது நன்றி விசுவாசத்தில் அயல் சிலிர்த்துப் போகிறது. அப்படியான ஊரில் ஒரு இரவைத் தங்க அவளுக்குச் கலபமாகவே முடியும்.

ஆனால் அப்படியான ஒரு பாதுகாப்புள்ள இடத்தை அடைவதற்குள் இரைப்பட்டுவிடக்கூடிய அவதி எந்தப் பெண்ணிலுமேதான் இருந்துகொண்டிருந்தது. அவ்வாறு இரைப்பட்ட கதைகள் பல காற்றிலேறி எந்நேரமும் அலைந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றின் எச்சரிக்கையைக் கவனமெடுக்காதவர்கள் பின்னால் அவர்களே எச்சரிக்கையாகிப் போயிருக்கிறார்கள்.

கொடிகாமம் பஸ் நிலையத்திலிருந்து வரணிச் சந்திக்கு வருவதற்குள் இடையிட்டிருந்த வெளியைத் தாண்டுவதை, இடையிடையிட்ட தோட்டக் காணிகளுடன் குடிமனைக் கூட்டங்கள் அங்கங்கே இருந்த போதும் அச்சத்தை விழுங்கிக் கொண்டே செய்ய வேண்டியிருந்தது.

இன்னொரு இடம் இன்னொரு வகையான அனர்த்தம் விளைப்பது. அதிலே இதயத்தைப் பிய்த்தெறியும் சோகமொன்று அப்பிக் கிடந்தது. சற்றொப்ப இறுதிப் போர் முடியும்வரை வெள்ளை நடுகல் வரிசைகளைக்கொண்டு மாவீரர் துயிலும் இல்லமாக இருந்த அந்த இடத்தை, போர்நிலத்து எந்திரங்கள் இடித்தும் உடைத்தும்

கிண்டியும் பாழ்படுத்தி விட்டிருந்தன. அதன் மேல் அப்போது ஒரு ராணுவ முகாம் இருந்து கொண்டிருந்தது.

அந்நிலத்தில் உறங்கிக் கிடந்த மாவீரரின் நூறு நூறான ஆவிகளெல்லாம் அந்தரித்தெழுந்து அக்கம்பக்கத்து காணிகளில், அண்மித்த வெளிநிலத்தில் கூவித் திரியும் பயங்கரம் நிலவுவதாய் அயல் அடிக்கடி சொல்லியது. தங்களின் ஈகங்கள் வீணான சோகத்தில் வெறிபிடித்து அலையும் அந்த ஆவிகளின் கூச்சல் வெகு கடுரமாய் இருந்ததென்றும், அவை ரத்தவெறி கொண்டலைந்தனவென்றும் சொல்லப்பட்ட கதையை எல்லோரும் நம்பினார்கள். ராணுவத்தினர் சிலரே இரவுகளில் தாம் கேட்ட அந்த அவலக் குரல்களைப் பற்றி தெரிவித்திருக்கிறார்கள். சூழ்விருந்த பல வீடுகளும் அது காரணமாயே அவசர அவசரமாய் வெறுமை கொண்டன.

அவ்வளவு அவதூறுகளுக்கும் ஆளாகாமல் கடைசி பஸ் பிடித்து நெல்லியடிச் சந்தி சேர்ந்து, அங்கிருந்து ஒன்றரை கிமீயை நடந்து அவள் அல்வாயில் மகளின் வீடு வந்துசேர முடிந்திருந்தாள்.

வீட்டில் லைற்றுகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. கூடத்துள் சாந்தமலர் இருந்திருந்தாள். மேசையில் வர்த்தினி அமர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தாள். மயூரன் வீட்டில்தான் இருக்கவேண்டும். அவனது சைக்கிள் போர்டிகோவில் வர்த்தினியின் சைக்கிளோடு நின்றுருப்பதைக் கொண்டு பரஞ்சோதி யூகப்பட்டாள். அப்போதுதான் வெளியிலிருந்து வந்தவனாய்க்கூட இருக்கலாம். ஆனாலும் அந்தநேரத்துக்குள் வந்துவிட்டான். அதுதான் முக்கியம்.

கூடத்துள் செய்திகள் கேட்பதற்கு மட்டுமாக, வேறு நிகழ்ச்சிகள் பார்ப்பதை சாந்தமலர் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டாள், ஒரு ரெலிவிஷன் இருக்கிறது. அது சத்தமடங்கிக் கிடந்தது. எட்டு மணிக்கா ஒன்பதுக்கா செய்தி ஒளிபரப்பாகின்றது என்பது பரஞ்சோதிக்கு ஞாபகமில்லை. அது எட்டு மணிக்காயிருந்தால் முடிந்திருக்கும். ஒன்பது மணிக்காயிருந்தால் இனிமேல்தான் சாந்தமலர் ரெலிவிஷன் போடுவாள். ஒன்பது ஒன்பதரைக்கு அங்கே சாப்பாட்டு நேரம். மேலே படுக்கைதான்.

செய்தியும் சாப்பாடும் ஒரே நேரத்தில் முடிந்தன. முக்கியமான தகவலேதும் இரண்டு பேரிடமுமே பரிமாற இல்லை. 'எதாவது தேவையெண்டா கூப்பிடுங்கோ' என்றுவிட்டு சாந்தமலர் படுக்கப் போய்விட்டாள்.

அவள்கூட தூங்காமல் விழித்திருந்து மயூரனை எவ்வாறு அவனது சினேகிதங்களின் கூட்டிலிருந்து விலக்கியெடுத்து ஒழுங்கான ஒரு பிள்ளையாய் வளர்த்தெடுப்பது என்பது பற்றியோ, வர்த்தினியை காபந்து பண்ணி நல்லபடி ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்து வைத்து வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புவது பற்றியோ, அல்லது பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் மறைந்துபோன தன் கணவன் வைத்தீஸ்வரனைப் பற்றியோகூட, யோசித்துக் கொண்டு கிடக்கலாம்.

தசையும் நரம்புகளும் அவ்வகை உறவின் நினைவுகளை மட்டுமல்ல, அதனால் தீர்க்கப்படவேண்டிய உணர்ச்சிகளையும் கொண்டிருக்கின்றன. மிஞ்சிமிஞ்சிப் போனால் முப்பத்தெட்டு வயதுதானே ஆகிறது சாந்தமலருக்கு?

செய்ய பலது இல்லாவிட்டாலும், யோசிக்க அவரவருக்கும் நிறையவே கிடந்தது.

பரஞ்சோதியின் பார்வையில் வைத்தீஸ்வரனின் மாலையணிவித்து உயரச் சுவரில் கிடந்த படம் விழுந்தது. அவளுக்கு நல்ல ஞாபகம், நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பு, அதற்குப் பக்கத்திலேதான் ஆனையிறவுச் சமரில் இறந்துபோன அவளது மகன் சாந்தகுமாரின் படமும் மாலைபோட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவன் மாவீரனான புதிதில் சாந்தமலரே படம் கொண்டுபோய் கடையில் கொடுத்து பெரிதாக்கி பிரேம் போட்டுவந்து வைத்தது அது.

பின்னர் ஒருநாள் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வீடு வந்ததும் வராததுமாய் சாந்தகுமாரின் போட்டோவைக் கழற்றி சட்டங்களை நொருக்கி படத்தை தனியாகக் கழற்றியெடுத்தாள் சாந்தமலர். 'ஏன், பிள்ளை?' என்று பரஞ்சோதி பதற, 'இனிமே இந்தமாதிரி புலி யூனிபோம் போட்ட படங்களை வீட்டில வைக்காம விடுறதுதான் நல்லமம்மா. மயூரன் வளந்து வாறான். வெளிவெளியாய்க் காட்டாமல்தான் சில ஞாபகங்களை இப்ப நாங்கள் வைச்சிருக்க வேணும்' என்றாள் அவள்.

'அவன்ர படங்களுக்க உதுதான் நல்ல வடிவு' என்று மனவருத்தப்பட்ட தாயை, 'அப்படியெண்டா தாறன், கொண்டுபோய் அங்க கனகாம்பிகைக் குளத்தில வைக்கிறியளோ?' என்று கேட்டாள்.

'அங்க ஒண்டிருக்கு.'

‘அப்ப இதை எறிஞ்சிடுவம். இஞ்ச வேண்டாம். குணாளனுக்கு என்ன நடந்ததெண்டு தெரியாது. சங்கவி டேடித் திரியிறாள். காணாமல்ப் போன ஆக்களைப் பற்றின கூட்டம், ஊர்வலத்துக்குப் போயிட்டு இஞ்சதான் வந்து நிண்டு போறாள். இதெல்லாம் ஒரு அடையாளமாய் இந்த வீட்டில விழுந்திடும், அம்மா.’

பரஞ்சோதி அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவளுக்கு எல்லாம் விளங்கியிருந்தது. சாந்தமலரும் யார்மீதும் கோபித்துக்கொண்டு அவ்வாறு சொல்லவில்லை. 2006இன் வடபகுதி நிலைமை புலிகள் தொடர்புள்ள எல்லாக் குடும்பங்களையும் அவ்வாறு இயங்கும்படி வற்புறுத்துவதாகவே இருந்தது.

அவர்கள் கனவுகளில் வந்துபோயிற்று ஒரு வெள்ளை வாகனம்.

சாந்தமலர் பல தடவைகளிலும் கண்டிருக்கிறாள், யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரிக்கு முன்னால் ஒரு வெள்ளைப் பிரேத வான் நிற்பது. அதுபோல நூறு நூறு வெள்ளை வான்கள் வடபகுதியெங்கும் சுற்றிச் சுழன்று திரிந்தன. அவற்றில் பிரேதம் எடுத்துச் செல்லும் வான் எது? பிரேதமாக்க எடுத்துச் செல்லும் வாகனம் எது? அவளின் இரவுகளைப் பாழ்படுத்த அந்த வெள்ளை வான் கனவு போதுமாயிருக்கும்தான்.

அல்வாயிலிருந்து 1994ல் தென்மராட்சிக்கு ஓடுகிற நிலைமை ஏற்பட்டது உண்மையில் தனது குடும்பத்துக்கு நன்மை- தீமை எதுவாக இருந்ததென பலவேளைகளிலும்போல், அப்போதும் யோசித்துப் பார்த்தாள் பரஞ்சோதி. இரண்டுமாகவே அது இருந்ததாய்ப் பட்டது. ஒரு உக்கிரத்தில் மனத்தைச் சிதற வைப்பதும், பின் மெதுவாக அமைதிகொள்ளச் செய்வதுமான பல சம்பவ அடுக்குகளால் நிறைந்திருந்தது அக்காலப் பகுதி. அவளால் இனி மனத்தில் எழுத முடியாது. எழுத்துக்களில் அடங்காமல் திமிறி நிற்கும் நிகழ்வுகள் அவை. அவை நாளும் நாளும் விரிவும் ஆழமும் கண்டுகொண்டே இருக்கின்றன. எத்தனை தடவைகள்தான் அழித்தழித்து எழுதிவிட முடியும் ஒருவரால்?

ஓ.எல். பரீட்சை பிரத்தியேகமாய் எடுப்பதற்கு கணித பாட ரியூசன் வேண்டுமென்று சாந்தன் சாவகச்சேரிக்கும், சாந்தரூபி கச்சேரியடிக்கும் போய் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். படிக்கிறானோ இல்லையோ ஒழுங்காக ரியூசனுக்குப் போய்வந்துகொண்டு இருந்தான் சாந்தன். சாந்தரூபி போவதையும் வருவதையும் எழுதுவதையும் படிப்பதையும் வைத்துப் பார்த்தால், சாந்தன்

எதுவுமே படிக்கவில்லை என்றுதான் தோன்றியிருக்க முடியும். இதில் யார் நேரத்தை மினக்கெடுத்தி விளையாடித் திரிகிரார்களென்பதை பரஞ்சோதியால் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. 'என்னெண்டான் செய்யுங்கோ. ரண்டுபேருக்கும் சொல்லிப்போட்டன். இதுதான் கடைசிச் சோதினை. பாஸ் பண்ணினாச் சரி, இல்லாட்டி கனகாம்பிகைக் குளத்தில கொண்டு போய் விட்டிடுவன். மிளகாயைச் செய்து கொண்டு காலத்தைக் கழியுங்கோ' என்று பொதுப்படச் சொல்லி முடித்துக் கொண்டாள்.

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. நல்லூர் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியிலிருந்து சாந்தமலர் வீடு வந்திருந்த நேரம். சங்கவி வீட்டில் இருந்திருந்தாள். வாசலில் பெடியளோடு பேசிக்கொண்டு நின்றிருந்த சாந்தனும் உள்ளே வந்துவிட்டான். சாந்தரூபியைத் தவிர எல்லோரும் வீட்டில். பொழுதுபுகிற நேரமாகிவிட்டது, இன்னும் அவளைக் காணவில்லையென்ற பதற்றத்தில் பரஞ்சோதி. அப்போதுதான் சாந்தமலரிடமிருந்து அந்தக் கேள்வி பிறந்தது. 'ரூபி எப்பவும் உப்பிடித்தானோம்மா? உந்தமாதிரித் திரியிறதெண்டா, என்னிட்ட ஒரு உதவியும் இனி கேக்கப்படாது.'

பரஞ்சோதியால் என்ன சொல்ல முடியும்?

அப்போது திடீரென்று வாசலிலே மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று வந்து நின்றது. கையில் புத்தகம் கொப்பிகளுடன் இறங்கினாள் சாந்தரூபி. மோட்டார் சைக்கிளை ஓட்டிவந்த வாலிபனையும் உள்ளே வர வற்புறுத்தி அழைத்தாள்.

அந்த நேரம் வரையில், யாழ்ப்பாணத்தில் ஏதோ பிரச்சினை, வாகனமெதுவும் ஓடவில்லைப் போலும், அதனால்தான் தெரிந்த அல்லது கூடப் படிக்கிற சிநேகதியின் அண்ணனோ யாரோ அவளை வீட்டில் கொண்டுவந்துவிட நேர்ந்திருக்கிறது என்பதே அனைவரதும் எண்ணமாகவிருந்தது. ஆனால் அவனை அமரச் சொன்ன சாந்தரூபி சங்கவியை தேநீர் வைத்துவரச் சொன்னபோதுதான் அது ஆபத்துதவிகளின் வரவேற்பல்ல என்பது தெரிந்தது.

சாந்தரூபியின் அகலமான சிரிப்பு அவர்களுக்குள் இருந்த உறவு என்னவென்பதை ஊகிக்க இடம் கொடுத்தது. சாந்தமலர் சாந்தனைத்தான் திரும்பிப் பார்த்தாள். 'ஆம்பிளப் பிள்ளையெண்டு வீட்டில இருக்கிறாய், இளைய சகோதரங்கள் இந்தமாதிரி அலைஞ்சு திரியிறதக் கண்டிக்க மாட்டியோ?' என்பதுபோல் இருந்தது அது. அதை விளங்கிக் கொண்ட சாந்தனும் மெளனமாய்த்

தலைகுனிந்து, 'இது உங்களுக்கத்தான் புதுசு. இதில தலையிட்டு நான் மூக்கையும் உடைச்சுக் கொண்டன்' என மனத்துக்குள் புறுபுறுத்தபடி இருந்துகொண்டிருந்தான்.

பரஞ்சோதி அந்தக் களத்திலில்லாமல் தூரத்தில் வெட்டிவைக்கப்பட்ட காய்போல அமர்ந்திருந்தான். அப்போதுதான் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டிருந்த மென்குரல் மாற்றி, 'இது சில்வெஸ்ரர்' என்று அவர்களுக்கு ஒரு மேலோட்டமான அறிமுகத்தைச் செய்துவைத்தான் சாந்தரூபி.

எல்லோரும் இருந்தபடியே திகைப்பில். அது தனக்கு எதுவுமே இல்லையென்பது மாதிரி தொடர்ந்து தன் சிநேகிதனுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான் ரூபி.

சங்கவி தேநீர் கொண்டுவர தானே எழுந்துபோய் சில்வெஸ்ரருக்கு எடுத்துக் கொடுத்தான். அது மேலும் இருந்து கதைப்பதற்கான சூழ்நிலையைக் கொண்டிருக்க வில்லையென்பது சில்வெஸ்ரருக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டும். தேநீரை அவசரமாய்க் குடித்துவிட்டு, யாரிடமென்றில்லாமல், 'போட்டு வாறன்' எனச் சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டான். சாந்தரூபி வாசல்வரை போய் வழியனுப்பிவிட்டு வந்தான்.

ரூபி வர சாந்தமலர் கேட்டாள்: 'சோதினை எப்ப துவங்குது, ரூபி?'

'வாற மாசம் பதினைஞ்சாம் தேதி, அக்கா.'

'பாஸ் பண்ணியிடுவியோ?'

'பாஸ் பண்ணியிடுவனக்கா.'

'ம். இப்ப வந்து போற பெடியன் உன்னோட கூடப் படிக்குதுபோல?'

'இல்லை. ரியூட்டரிக்கு முன்னால கடை வைச்சிருக்கு.'

'கடை வைச்சிருக்கிற ஆக்களோடியெல்லாம் உனக்கென்ன கதை பேச்சு?'

'ஆத்திரம் அந்தரமெண்டு ஒரு தேவை வந்திட்டா...'

'இண்டைக்கு அப்பிடி என்ன அந்தரம் வந்தது உனக்கு?'

ரூபியிடமிருந்து பதில் கிளம்பவில்லை. ஆனாலும் பதில் அவளிடத்தில் இருந்திருந்தது.

அக்கா அந்தமாதிரி கேள்வி கேட்பதின் நோக்கத்தை அவளால் விளங்கிக்கொள்ள முடியும். அப்படியான சமயத்தில் அவர்களுக்கு இறுதியாகச் சொல்ல ஒரு வார்த்தை அவளிடம் தயாராக இருந்தது. அதுபோல ஏதாவதொரு கடைசிக் கூராயுதத்தை வைத்திருந்து அவள் யார், எவரென்று பார்க்காமல் பிரயோகிப்பாளென்பது சாந்தமலருக்கும் தெரிந்திருந்தது.

அவள் இனி வாதாட்டத்தைத் தொடர்வது வீணானது. அவள் முடிவாகச் சொன்னாள்: 'என்ன நினைப்பில இப்பிடியெல்லாம் நடக்கிறியெண்டு எனக்குத் தெரியுது, ரூபி. அதுக்கு இந்த வீடு தோதில்லையெண்டத நல்லா ஞாபகம்வைச்சிரு. முடிஞ்சா அடக்கமாயிருந்து சோதினையை எழுதிப் போட்டு நல்லமாதிரி வாழுற வழியைப் பார். இல்லை, சோதினையும் எழுதாமல் விரும்புற மாதிரித்தான் நடக்கப் போறனெண்டாலும் எங்களுக்குப் பிரச்சினையில்லை.'

எல்லாம் முடிந்து விட்டது. இனி சொல்லவும் கேட்கவும் எவருக்கும் எதுவும் இல்லை.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை பத்து மணிக்கு வழக்கம்போல் வெளியே போன ரூபி மாலையில் வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லை. இரவிலும் திரும்பவில்லை. போகும்போதே தன் கண்களில் தன் முடிவை தெரிவித்துவிட்டுப் போயிருந்ததைக் கண்டிருந்த அம்மா அலம்புப்பட்டு அவளைத் தேடி அலையவில்லை.

மூன்றாம் நாள் பகலில் சில்வெஸ்ரோடு வந்து தங்களுக்கு பதிவுத் திருமணமாகிவிட்ட விஷயத்தைச் சொல்லி, தாங்கள் தொழில் நிமித்தம் முல்லைத்தீவுக்குப் போகப்போவதாகத் தெரிவித்தாள் சாந்தரூபி. 'எங்களை இஞ்ச ஒருதருக்கும் பிடிக்காது. அதால நான் வரமாட்டனம்மா. விருப்பமெண்டா நீங்கள்தான் அங்க வரவேணும்.'

'முல்லைத்தீவுக்கு என்னத்துக்கு? அங்க போய் என்ன செய்வியள்?' பரஞ்சோதி திகைத்துக் கேட்டாள்.

'அவையினர் தொழில் அதுதான, அம்மா? போர்ட் ஓடும், லொறி ஓடும், இல்லாட்டி கரைவலை போட்டு மீன் பிடிக்கும். அதுகின்ற

தமக்கை புருஷனெல்லாம் இப்ப முல்லைத்தீவிலதான் இருக்கினம்.
போனா பிழைச்சிடுவம்.’

‘என்னவோ... நல்லாயிருந்தாச் சரி. நீ போய் விலாசத்தை அனுப்பு.
முடிஞ்சா நான் வரப் பாக்கிறன்.’

சாந்தரூபி போய்விட்டாள்.

இது நடந்து இரண்டு வாரம் ஆகவில்லை. ஒருநாள் படிக்கவென்று
போயிருந்த சாந்தகுமாரின் சைக்கிளை கொண்டுவந்து வீட்டிலே
கொடுத்துவிட்டு அவன் இயக்கத்திலே சேர்ந்துகொண்டு
போய்விட்டதான தகவலை அவனது நண்பர்கள் சொல்லிச்
சென்றார்கள்.

பட்ட காலிலேதான் எல்லாம் படுமா?

ஆனாலும் அதுவொன்றும் அபூர்வமாய் நடக்கிற விஷயமாய்
அப்போது இருக்கவில்லை. வலிகாமம் யுத்தத்திற்குப் பின்
குடாநாட்டிலிருந்தும், தென்மராட்சி கிளிநொச்சிப்
பகுதிகளிலிருந்தும் நிறைய இளைஞர்கள் விடுதலைப் புலிகள்
இயக்கத்தில் சேர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஒற்றை இயக்கமாய்
தன்னை நிறுவியிருந்த புலிகள் இயக்கம், ஒரு போராட்டத்தின்
பன்முகத் தன்மையை நிர்தாட்சண்யமாய் மறுதலித்திருந்தது. அது
பெரிய அரசியல் விபரங்கள் தெரியாத சாதாரண மக்களுக்குக்கூட
ஒவ்வாததாகவே தோன்றியது. ஆனாலும் கேள்வி கேட்க யாரும்
தயாராக இருக்கவில்லை. அது கேள்வி கேட்கிற நேரமாக யாருக்கும்
தோன்றவில்லை. அந்தளவுக்கு ராணுவத்தின் கொடுமைகள்
இருந்தன. தொண்ணூறுகளின் திருகோணமலை குமரபுரம்
படுகொலைகளும், அதன் ஒட்டுமொத்த அழிச்சாட்டியத்தின்
அடையாளமாக செம்மணி மயானத்தில் காணப்பட்ட மனிதப்
புதைகுழிகளும் இருந்ததில் பரஞ்சோதியும் கேள்வியற்று
விட்டுவிட்டாள்.

ஆசிரிய பயிற்சி முடிய சாந்தமலருக்கு வடமராட்சிப்
பள்ளியொன்றிலே நியமனம் கிடைத்தது. சிறிது காலத்தில்
தான் விரும்பிய ஆசிரியரையே கல்யாணம் செய்து கொண்டு
அல்வாயிலே, பரஞ்சோதி அவளுக்கு எழுதிக் கொடுத்த பூர்விகக்
காணியிலே, நிலைபேறடைந்தாள். சங்கவி இருக்கின்றாள்
என்பதைக் கூட பரஞ்சோதி கருத்திலெடுக்கவில்லை. அவளுக்குத்
தேவையென்று வருகிறபோது கனகாம்பிகைக் குளத்துக் காணி

இருக்கிறதுதானேயென நினைத்துக் கொண்டாள். தன்னுடைய காலத்தைப் பற்றியெல்லாம் அவள் நினைப்பில் எடுப்பதில்லை.

2000 ஆம் ஆண்டு வந்தது. அப்போது சங்கவியோடு மட்டும் இருந்துகொண்டிருந்த போதுதான் தென்மராட்சி யுத்தம் தொடங்கியது. கைக்கீழ்ப் பிள்ளையாயிருந்த சங்கவியைக் காப்பாற்றவேண்டுமேயென முதலில் எழுதுமட்டுவாள் பக்கமாகவும், பின்னர் கனகாம்பிகைக் குடியேற்றத்துக்குமாக ஓடினாள்.

அது எண்பத்தைந்தின் முன்னடியில் நடராசசிவம் வாங்கிய காணி. நடராசசிவத்தின் அத்தனை கால உழைப்பின் ஒற்றைப் பலனாக குடும்பத்துக்கு மிஞ்சியது அது மட்டுமே. பரஞ்சோதியின் தம்பி மகேந்திரன்தான் தனது திருவையாற்றுக் காணியோடு அதையும் பராமரித்து வந்தான்.

அவ்வளவு காலமும் வாழ்க்கை அனைவரையும் ஒரு உச்சிப்பிடித் தடுமாற்றத்திலும் அச்சத்திலும் வைத்துத்தான் நடத்திக் கொண்டு போயிருக்கிறதென்பதை பரஞ்சோதி யோசிக்கப் புரிந்தாள். யாரும் கழிந்திருந்த ஆண்டுகளை வாழ்ந்திருக்கவே இல்லை. அவளும்தான். வாழ்வின் துடிப்புகள் இன்னும் மீதமாய்க் கிடக்கின்றன உடம்புள் அமுங்கி. அவற்றின் துடிப்புகளால் நரம்புகளில் என்றும் கிளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது ஒரு சங்கீதம். அவளுக்கு அப்போது அறுபது ஆகியிருந்தது. நரம்புகள் கீதமிசைக்காது விட்டுவிடுமா? அதனாலான அவள் தாயம் அவளோடு இருக்கவேதான் போகிறது சாங்காலம் வரை.

ஆனால் இறுதி யுத்தத்தின் பின்னான காலத்தில் மனத்தைக் கிளறும்படியான செய்திகள் அவளுக்கு அறிய வருகின்றன. நீண்டவொரு காலத்துக்கு எதுவித தொடர்புமற்றிருந்த அவளது கணவன் நடராசசிவம் சுகதேகியாய் இருப்பது மட்டுமல்ல, அவர் இலங்கையையும் வந்து சேர்ந்துவிட்டாரென அவரது நண்பர் ஒருவர் மூலம் தெரிந்தாள்.

கண்ணால் பார்த்தால்கூட போதும்போலவே இருந்தது செய்திகேட்ட கணத்தில். பிறகு அந்த உணர்ச்சியை மேவவிடுவதன் முன்னம் ஒரு கேள்வியின் பதிலறியும் தேவை இருப்பது தோன்ற அவள் தணிந்தாள்.

இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஊரிலா, வெளியூரிலா, நாட்டிலா, வேறு நாட்டிலா என்பது தெரியாமல் திடீரெனக் காணாமல் போனவர் அவர். அங்குமிங்குமோடி விசாரித்த அளவில்தான் தெரியவந்தது, 1990 ஜனவரியில் இலங்கையைவிட்டுச் சென்ற இந்திய ராணுவத்துடன் கப்பலேறிய இயக்கத்தினரோடு அவரும் இந்தியா போய்விட்டாரென்று. பலபேர் மனைவி பிள்ளைகளுடன் போயிருந்தனர் என்பதும், சிலர் குடும்பமாக வேறு மாகாணங்களில் மிகுந்த அரசு பாதுகாப்புக்கிடையே ஒதுங்கிக் கொண்டனர் என்பதும் தெரிந்த பரஞ்சோதி சிதறிப் போனாள். அவளும் நான்கு பிள்ளைகளும் அந்த மனிதருக்கு எதுவுமேயாக இருக்கவில்லையா?

அந்த நசிந்த மனிதருக்கு இயக்கத்துக்கு பணத்தையும், ஆளையும் சேர்ப்பதைத் தவிர எதுவும்தான் இயலாமலிருந்தது. அப்படியிருந்தும் புலிகளின் பயத்தில் இந்தியா ஓடியிருக்கிறார். பயந்துதான் ஓடினாரா அல்லாமல் வாழ வேறு மார்க்கம் இல்லையென்று ஓடினாரா என்பதை அவளால் திடப்பட முடியவில்லை. எல்லோருக்கும் தெரிந்து, அவளுக்கு மட்டும் தெரியாமல் ஓடினாரெனில் அவள் சந்தேகப்பட ஒரு வெளி இருக்கிறது.

ஆரம்பத்திலெல்லாம் அந்த ஒல்லி மனிதர்மீது அவளுக்கு அதிகமும் தோன்றியது பச்சாதாபம்தான். கோழிமேல் சேவல் பாய்ந்து பாய்ந்து பலமுறை கொத்தும். நடராசசிவம் பாயாது. ஆனாலும் ஒவ்வொரு நாளும் கொத்தும். 'இண்டைக்கு வேண்டாம்' என்றால் அழுவாரைப் போல போய் குறண்டிக் கொண்டு கிடந்துவிடும். அப்படியொரு ரகமும், சுகமும் அவருக்கு. பலத்திலல்ல, அவரது பலஹீனத்தில்தான் அவளுக்கு அவர்மேல் காதலும் ஆகிறோ? ஆனால் அப்போது அவளிடத்தில் இருந்தது அதுவல்ல.

வடமராட்சியில் இயக்கவேலைக்கு வந்துபோன பொழுதில்தான் நடராசசிவத்துக்கும் அவளுக்கும் தொடுப்பினை ஏற்பட்டது. அது எண்பத்து நான்கின் நடுப்பகுதியாக இருந்தது. தம் தொடுப்பினையை நடராசசிவமும், பரஞ்சோதியும் சொல்லிக் கொண்டது குழந்தை வயிற்றில் உருக்காட்டிய பிறகுதான்.

வடபகுதியில் ஒரு காலத்தில் சோற்றுக் கலியாணங்கள் இருந்திருந்தன. மாப்பிளையை வரவழைத்து பொம்பிளை கையால் சாப்பாடு பரிமாற வைத்துவிட்டால் அந்த இருவருக்கும் சமூக வழக்கப்படி திருமணமாகிவிட்டதென்பது அர்த்தமாகிவிடும். அது

தேசவழமைச் சட்டமாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வாறு கலியாணமான புருஷனோடு பரஞ்சோதிக்கு வாழ்ந்த ஞாபகங்கள் பெரிதாக இருக்கவில்லை.

நடராசசிவம் மட்டக்களப்பு போயிற்று. கண்டி போயிற்று. மறுபடி கிளிநொச்சி போயிற்று. எப்படியோ கடனோ கிடனோ பட்டு கனகாம்பிக்கைக் குளத்தில் யாருக்கோ பெர்மிட் முடிந்திருந்த காணியை வாங்கிற்று. பிறகு படகேறி இரண்டு மூன்று தடவைகள் இந்தியாவுக்கும் போய் வந்தது. அது இயக்கத்தின் முக்கியமான பிரச்சார வேலைகளை தலையில் இழுத்துப் போட்டுச் செய்து கொண்டிருந்தது. 'கண் சிவந்தால் மண் சிவக்கும்', 'ஊமை விழிகள்' படமெல்லாம் இரவிரவாக விழிந்திருந்து கிராமங்கள் தோறும் காட்டிற்று. மன்னார், கிளிநொச்சி, கிழக்கு மாகாணம், மலைநாடு எல்லாம் போய்க் கூட பிரச்சார வேலை பார்த்தது. மூன்று நான்கு மாதங்களென்று இடையே காணாமல் போகும் நடராசசிவம், திரும்பிவந்தாலும் வாரக் கணக்கில் வீட்டிலே தங்கி விடுவதில்லை. ஆயினும் ஒன்று ஒன்றரை வருஷத்துக்கு ஒரு குழந்தையாக பரஞ்சோதியும் பெற்றுக் கொண்டே இருந்தாள்.

இந்திய ராணுவம் இலங்கைக்கு வந்தபோது காரிலும், வானிலும், சிலவேளை ஹெலியிலுமென அது திரிந்தது. பின் இந்திய ராணுவம் இலங்கையைவிட்டுப் புறப்படுகிற சமயத்தில் அது கூடவே உயிரபயம் உள்ள ஒரு இடத்தைச் சென்று சேர்ந்துவிட்டது. தனிப்பட்ட உணர்வுகளின் கூச்சல் இருந்தது தவிர, நாட்டுக்காக குடும்பங்களைப் பிரிகிற ஆண்களும், தாய் தந்தையரைப் பிரிகிற இளைஞர் யுவதிகளும் எங்கெங்கும் கதைகளாய், காட்சிகளாய் இருந்துகொண்டிருந்த வகையில், பரஞ்சோதி கிலேசம்பட பெரிதாக எதுவும் இருக்கவில்லை. ஆனால் தனக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் போய்விட்டதே என்பதுதான் துன்பமாயிருந்தது. ஏன் சொல்லாமல் போனதென அவள் தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டாள். தனியாகப் போகாதபடியால்தான் சொல்லாமல் போனதோவென பின் அந்தக் கேள்வியே வேறு வடிவமெடுத்தது. காரணமற்ற சந்தேகம். ஆனால் சந்தேகிக்க காரணமுள்ள பிணி.

ஆனால் தன் பிள்ளைகளுக்கு அவர்கள் தந்தை அவர்களை ஒரு நிர்க்கதியில் விட்டுப்போன கதையை அவர்கள் சின்னதாக இருந்தபோதோ, வளர்ந்த பின்னாலோ அவள் சொல்லியதில்லை.

இறுதி யுத்தத்தின் பின்னால் நடராசசிவம் இலங்கை திரும்பிவிட்டதான ஒரு தகவல் கசிந்தது. அவர்களது தொடுப்பினை உருவாகிய காலத்தில் அறிமுகமாகியிருந்த சந்திரனண்ணா பஸ் நிலையத்தில் அவளை அடையாளங்கண்டு வந்து பேசினார். 'பரஞ்சோதியெல்லோ?'

'ஓம். என்னத்துக்கு?'

'என்னைத் தெரியேல்லையோ? நான் சந்திரன். நடராசசிவத்தோட உங்கட வீட்டுக்கெல்லாம் வந்திருக்கிறன்.'

'ஓ.. ஓ... ஞாபகம் வருது. எப்பிடியண்ணை இருக்கிறியள்?'

'இருக்கிறம். அதுசரி... ஏதாவது புதிசாய் கேள்விப்பட்டியளோ? நடராசசிவம் இஞ்ச இலங்கைக்கு வந்திட்டுதெண்டு அறிஞ்சன்.'

'தெரியாதே' அவள் அதிர்ந்துபோய் நின்று சொன்னாள்.

அது அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அதிலிருந்துதான் சில நிலைமைகள் அவருக்குப் புரியவும் ஆரம்பித்தன. ஆனாலும் ஊகங்களைச் சொல்லி அவளைக் கலவரப்படுத்த அவர் விரும்பவில்லை. 'எங்க நிக்கிறியளெண்டு தெரியாமல் அலைஞ்சு கொண்டு இருக்கிறார் போல. உந்த காம்பெல்லாம் போய்த் தேடிக் கொண்டுதான் வரப் போறார்.'

'அதுசரி, நீங்களெங்க நிண்டனீங்கள் இவ்வளவு காலமும்?'

'நான் கண்டியில நிண்டிட்டன். புலியளுக்குப் பிறகுதான் இப்ப வந்து கொழும்பில நிக்கிறன்.'

சந்திரன் போய்விட்டார். எதையோ சொல்லாமல் அவர் மறைத்துக்கொண்டு போனதுபோல் அவளுக்குத் தோன்றியது. ஒருவேளை சந்திரனண்ணாவிடம் அந்தக் கேள்வியை வெளியாகவே கேட்டிருக்கலாமோவென எண்ணினாள். அது ஒரு பாரமாக, முள் நெருடலாக இருந்துகொண்டிருந்தது.

போகும்போது சொல்லாமல் போனவர் வந்தபோதும் சொல்லவில்லை. சொல்லாமல் போனதற்கு எது காரணமென நினைத்தாளோ, வந்து தெரியாமலிருப்பதற்கும் அதுதான் காரணமென அவள் உறுதிப்படலாம். ஆனால் எதற்கும் அந்த

விஷயத்தில் சாட்சிகள் தேவையாயிருந்தன. அவசரப்படுவதில் ஆதாயமில்லை.

அதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பம் பிறகொரு தருணத்தில் அவளுக்கு வாய்த்தது.

அவள் வவுனியாவில் பஸ்கக்காக நிற்கிறாள். அவளை நீண்டநாள் அறிந்த நடராசசிவத்தின் நண்பரொருவர் வருகிறார். குசல விசாரிப்பின் பின், 'அவர் இலங்கைக்கு வந்திட்டதாய் அறிஞ்சன். நீங்களெதாவது அறிஞ்சியளோ, அண்ணை?' என்று அவள் கேட்க, அவர் பதிலைத் தடுமாறினார். பின், தானும் அவ்வாறுதான் அறிந்ததாகச் சொன்னார். 'அண்ணை, மறைக்காமச் சொல்லுங்கோ, அந்தாள் இந்தியா போகேக்க தனியாய்த்தான் போனதோ? அந்தாளில அப்பவிருந்தே எனக்கொரு சந்தேகம். ஆனா இப்ப எனக்கு அதினர் உண்மை தெரிய வேணும். இருவது வருஷமாய்க் காத்திருக்கிறண்ணை, இனியும் நான் ஏமாறக் குடாது. சொந்த தங்கச்சியெண்டாச் சொல்ல மாட்டியளே? உண்மையைச் சொல்லுங்கோ' என அவள் கண்ணீரொழுக அபயமானாள்.

மேலே அவரால் எதையும் மறைத்துவிட முடியவில்லை. 'நடராசசிவம் இந்தியா போகேக்க ரண்டு பிள்ளையளோட ஒரு குடும்பத்தை கூட்டிக் கொண்டுதான் போனது'.

பதிலைக் கேட்டதும் பரஞ்சோதி கண்களைத் துடைத்தாள். அவரைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்தாள். 'சரியண்ணை, இப்பவாச்சும் தெரிஞ்சுதே. இனி நான் காத்திருக்கத் தேவையில்லை. வாறண்ணை' என்றுவிட்டு வந்த கொழும்பு - யாழ்ப்பாணம் பஸ்ஸில் ஏறிவிட்டாள்.

பரஞ்சோதிக்கு கண்ணைக் கலக்கிக் கொண்டு வந்தது படுத்திருந்து நினைக்கையிலும்.

அது சாந்தமலர் திருமணமான பிறகு கட்டிய வீடுதான். அந்த இடத்தில் முன்பு பரஞ்சோதி வாழ்ந்த ஒரு மண்வீடு இருந்தது. அந்த வீட்டிலேதான் நடராசசிவத்துக்கும் அவளுக்கும் உறவு பிறந்தது. அவர்கள் வாழ்ந்ததும் அங்கேயிருந்துதான். அந்த மண்வீடு அழிந்து அதன் சுவடுகளேயற்ற சாந்தமலர் வீடென ஆகியது நல்லது. அந்த மண்வீட்டின் நினைப்பும் அதில் நடராசசிவத்தோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கையும் பின்னர் அவர் கைவிட்டுப் போன கதையும் நினைவுவந்து அவள் எப்போதும் அழுகின்ற நிலை தோன்றாமல்

போயிற்று. பக்கத்தில் குடியிருந்த சின்னம்மா குடும்பமும் வெகுகாலத்துக்கு முன்பே காணியை விற்றுவிட்டு நினைவு தூரத்தில் நிற்கும்படியாய் எங்கோ போய் ஒதுங்கிக் கொண்டது. ஆனால் அப்போதும் அவளுக்கு அழகை வந்தது.

அவள் விசும்பாது விட்ட கண்ணீர்த் துளிகள் கன்னம்வழி இறங்கி தலையணையில் ஊறின.

சுவர் மணிக்கூட்டின் டக்... டக்... ஒலி கேட்டது. எங்கோ ஒரு நாய் குரைத்தது. மனித சஞ்சாரமற்ற வெளியாகியிருந்ததாய் பிரபஞ்சம் தோன்றிற்று. அடங்கிய வெளியுலகும், அடங்காத யுத்தவோசையுமாய் இருந்த காலம் இப்போது இல்லை. நள்ளிரவிலும் ஒரு உயிர்பறிக்கும் துவக்குச் சூட்டுச் சத்தம் எழுந்திருக்கிறது. பின்னால் ஒரு மோட்டார் சைக்கிளின் உறுமலொலி கேட்கும். மேலே வீட்டிலிருந்த உறவுகளின் கதறல் எழும். அண்டை அயலாரின் பேச்சொலி. பின்னர் எதுவுமற்ற நிசபத்தின் இறுக்கம். குடாநாட்டிலென்று இல்லை, இலங்கைத் தீவு எங்கணிலுமே இவ்வாறான நிலைமை யுத்தம் முடிகிறவரை இருந்தது. இப்போது அதுவும் இல்லை.

இரவுகள் அடங்கியே கிடக்கின்றன. உயிர்கள் அச்சத்தில் உறைந்தே துயில்கின்றன. அன்றுபோலவே இன்றும். ஆனால் அவை வேறுவகையான அல்லல்களும் அவலங்களுமாக.

நடராசசிவம் பற்றிய தகவலறிந்ததும் அவள் மாறினாள். அழகாகக் கொண்டை போட்டாள். ஒரு பழைய கான்ட் பாய்க் சாந்தி வீட்டில் கிடக்க, அது தனக்கு வேணுமென எடுத்துக் கொண்டாள். அவளது பழைய சேலைகளும் ஒன்றிரண்டு எடுத்தாள். பரஞ்சோதி உள்ளூள் மாற வெளியில் மாறினாள். அவளது நெஞ்சின் நெருப்பு அவ்வாறு ஆக்கியது. சற்றொப்ப கால் நூற்றாண்டுப் பிரிவைத் தாங்கும் வலு படைத்தவளுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தாங்க முடியாதுபோனது. ஆனாலும் உடம்பும் மனமும் சிலிர்க்காமலே இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளுள் பேரர்கள் பற்றிய கவலை முன்னதாக வந்து நிற்கிறது.

பல சந்தர்ப்பங்களிலும் சங்கவியோடு கூடத் தங்காமல் தான் வடமராட்சிக்கு ஓடி வந்துவிடுவது சங்கவிக்கு குறையாக இருக்குமென்பது அவளுக்கு விளங்கும். ஆனால் வேறுமாதிரி அவளால் நடந்துவிட முடியவில்லை.

அங்கே மயூரனை வைத்துக்கொண்டு சாந்தமலர் படுகிற அவதியினை பரஞ்சோதி அறிவாள். தாயைக்கூட சிலவேளைகளில் எதிர்த்துப் பேசிவிடும் மயூரன், அவள் பேச்சுக்குத்தான் மந்திரிக்கப்பட்டவன்போல், 'சரி அம்மம்மா... சரி அம்மம்மா' என்று கேட்டு தலையாட்டுகிறான். அவனது பள்ளிச் சிநேகிதம் அல்லாதவை அவனைக் கெட்டுப்போக மட்டும் வைத்துவிடாது, அவனையே அழித்துவிடும் பாதைகளிலும் இட்டுச்செல்லக் கூடியவை. மேலும் அந்தக் குடும்பத்தையே மொத்தத்தில் ஆபத்துக்கு உட்படுத்தக் கூடியவையும். அவனை அந்தப் பாதையிலிருந்து திருப்பியே ஆகவேண்டும். அது அவளால் முடியுமா முடியாதா என்பதல்ல பிரச்சனை. அவள் அதை முயலவேண்டும். அதனால்தான் அவசர அவசரமாக அங்கே வந்தாள்.

மயூரன் அவளது கன்றின் கன்று. சாந்தனை அப்படியே உரிச்சு வைச்சுப் பிறந்த பிள்ளை. உயரம், நிறம், தலையயிர் எல்லாமே மாமன்தான். அற்பாயுளில் போய்ச் சேர்ந்தான் அவன். அதை எண்ணும்போதே அவளின் அடியயிற்றைக் கலக்கியெழுகிறது துக்கம். அவ்வாறான ஒருநிலைமை சாந்தமலருக்கு வந்துவிடக் கூடாது. சாந்தன் போரில் அழிந்த வலியையே பரஞ்சோதியால் தாங்க முடியவில்லையே.

தன் ஒரே மகனின் நலம் சாந்தமலருக்கு மகனினைதைவிடக்கூட அபேட்சையானது. அதனால்தான் பொத்திப்பொத்தி வைத்து வளர்க்க நினைக்கிறாள். அவன் திமிறி ஓடும்போதெல்லாம் மனதே உடைந்து போகிறாள். ஒழுங்கின் அந்தத் திமிறல் போரின் உபவிளைவாகவே இருக்கட்டும், காலத்துக்கும் அது சாந்தமலரை வதை செய்துகொண்டு இருந்துவிடும். வர்த்தினியையும் அவனைக் காப்பாற்றுவதன் மூலமாகவே அவள் காபந்து செய்ய முடியும்.

சாந்தனைக் காக்கத் தவறிய பரஞ்சோதி மயூரனையேனும் காப்பாற்றி ஆகவேண்டும்.

சாந்தனைக் காக்க பரஞ்சோதி தவறினாளா? அவள் அதற்கான பதிலை நிறைய நிகழ்வுகளிலிருந்து எடுத்துவைக்க வேண்டியிருக்கும். அவளறிந்து மகனையோ மகளையோ போராளியாய் இழந்த நான்கு தாய்களை பரிச்சயமாயிருக்கிறாள். இன்னும் மொத்தக் குடும்பத்தையுமே பறிகொடுத்த தாய்களையும் தெரிந்திருக்கிறாள். தங்கள் பிள்ளைகளை காக்க தாங்கள் தக்க சமயத்தில் முயற்சியெடுக்கவில்லையென்றே பலரும் சொல்லி

அழுதிருந்தார்கள். எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. இனியென்ன...?
'ம்ஹம்!' பரஞ்சோதி அலுத்தாள்.

ஏனோ திடீரென்று அன்றைக்கு சாமி கொட்டிலுக்குத்
திரும்பியிருக்குமாவென்று யோசனை பிடித்தது அவளுக்கு.

அன்று சாமி கொட்டிலுக்குத் திரும்பியிருந்தார். எப்படியும் அது கிணற்றடியில் போய்நின்று குளிக்கக்கூடிய நேரமில்லையென வசதியாக கணிப்பைச் செய்தார். குளிப்பதென்பது எப்பவுமே சுகமான செயற்பாடில்லை அவருக்கு. 'ஊத்தைச் சாமி'யென்று சிலவேளைகளில் கார்த்திகா கேலி பண்ணுவாள். குளிப்பதை அவர் அவ்வப்போது செய்தாலும், பிறருக்கானதுதான் அது.

அவர் பையை கப்பில் அடித்திருந்த ஆணியில் கொளுவினார். மரத்துண்டுகள் சில இருட்டில் காலிலே இடறுப்பட்டன. தீக்குச்சியைத் தட்டி குப்பிவிளக்கைத் தேடிக் கொழுத்தினார். அந்த அரவங்களில் அவர் வந்துவிட்டதைத் தெரிந்த பூஸ் மேலே பரணிலிருந்து 'மியா...'வென அணுங்கிக் குரலெடுத்தபடி இறங்கிவந்தது. அதை எதிர்பார்த்ததுபோல் தான் பொலித்தீன் பையில் சுற்றி கொண்டுவந்திருந்த சின்னச் சரையைப் பிரித்து அதற்கு சாப்பிட வசதியான இடத்தில் வைத்தார்.

பின் புகைத்து நெடுநேரமாகிவிட்டதென்ற தவனத்தோடு, வசதியாக அமர்ந்து பீடியொன்றை எடுத்து சுகமாகப் புகைத்தார். அவரை அவராக்கிய புகையிழையங்கள் நாசியிலிருந்து கழன்றன.

அந்தக் காலங்களின் இரவுகள் தானறியா நிசப்த வெள்ளத்தை பெருகச் செய்வனவாய் வெளியைப் பார்த்து சாமி உணர்ந்துகொண்டிருந்தார். இருள் திணிந்து, நிசப்தம் உறைந்து காலம் தன்னியல்புந்து இருக்கிறதென்பது அவரது எண்ணமாக இருந்தது.

ஐந்து நாட்களுக்கு முன் ஒரு அதிகாலையில் அங்கிருந்து கிளம்பியவர், அப்போதுதான் திரும்பியிருக்கிறார். முல்லைத்தீவில் நின்றுருந்தபோது இரண்டு நாட்கள் மழை பெய்து அவரை ஒட்டுத் திண்ணையொன்றில் முடக்கத்தில் வைத்துவிட்டது. மீதி மூன்று நாட்களும் அலைச்சல்தான். அந்த மூன்றில் ஒருநாளில் 'பொட்டலம்'

தேடுவதில் கழிந்தது. அவர் நரம்புகளில் 'பொட்டல்'த்தின் சாறு ஊறிக் கிடக்கிறது. அதை அவர் தவிர்க்க அவ்வப்போது நினைத்தாலும் இயல்வதாயில்லை.

ஏழெட்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் அதே வன்னியில் அவர் கஞ்சா புகைத்ததற்காக இரண்டு பெண் போராளிகளின் முன்னிலையில் போராளி பிரதீபனிடம் பூவரசம் கம்படி பட்டிருக்கிறார். 'சாமியெண்டு ஊசாட விட்டா... அதுவும் என்ன சாமியோ ட்றவுசரும் சேட்டும் போட்டுக் கொண்டு... தமிழீழத்தை நாறடிக்கிறதெண்டு நிக்கிறியோ?' என்று கேட்டுக் கேட்டு அடித்தான்.

'ஆ... நானிதை மருந்தாத்தான பாவிக்கிறன்' என்று குதித்துக் குதித்து சாமி குழறினார்.

'வருத்தத்துக்கு கஞ்சாவும் மருந்தாய்க் குடுக்கினமோ? என்ன வருத்தம் உனக்கு?'

'மனவருத்தம்தான்.'

என்ன மனவருத்தமென்று பிரதீபன் கேட்கவேண்டுமென சாமி எதிர்பார்த்தார். ஆனால் அவ்வாறொன்றிருப்பதையே அறியான்போல், 'அதுக்கு இதுதான் சரியான மருந்து' என்று கம்பு சிம்பலாகும்வரை அவன் சாமியை அடித்துத் தீர்த்தான். 'இருக்கிறதாயிருந்தா ஒழுங்காயிரு. இல்லாட்டி உப்பிடியே ராணுவக் கட்டுப்பாட்டு பகுதிக்கு ஓடியிடு.'

'போயிடுறன்... போயிடுறன்...'

போராளிகள் போய்விட்டனர்.

சாமி சொன்னபடி அடுத்த வாரமே போய்விட்டார். எங்கே போனாரோ? ஏ9 பாதை திறந்திருந்த காலமாயிருந்ததில் போன இரண்டு மாதத்தில் சாமி மறுபடி வன்னியில் வந்து தோன்றினார். அப்போது கஞ்சாவை மறைவாய்ப் புகைக்க சாமி கற்றிருந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்திலும் சரி, கொழும்பு வவுனியா மட்டக்கிளப்பு கண்டியென்று எந்த இடத்திலும் சரி, போகிற வேளைகளில் தங்குவதற்கு இடமில்லையென்று சாமி ஒருபோதும் இடஞ்சல் பட்டதில்லை. அவருக்கு இரண்டடி அகல, ஐந்தடி நீள இடம் எங்கேயும் போதுமானதாக இருந்தது. மட்டுமில்லை, பஸ் நிலையம், ரயில்வே ஸ்ரேஷன், நடைபாதையென எந்த

இடத்திலும் ஒரு பேப்பரை விரித்துக்கொண்டு சரிந்துவிட தயாராகவே அவரும் இருந்தார். பக்கத்திலே மோட்டர் இரைவது, வீதியில் வாகனங்கள் உறுமுவுது, கண்ணைக் குத்தும்படி பிரகாசமான வெளிச்சம் எரிவது எதுவுமே அவரது நித்திரையைக் குழப்பிவிடுவதில்லை. எழும்புவதையும் அலாரமில்லாமலே அவரால் திட்டமாய்ச் செய்யமுடியும். லொட்ஜைவிட அது மிகுந்த பாதுகாப்பானதென்பது சாமியின் எண்ணம். பத்தாயிரம் ரூபாவை பையிலே வைத்துக்கொண்டும் சுகமாக நடைபாதையில் அவர் தூங்கியிருக்கிறார்.

வன்னியிலும் தக வாழ அந்த மனிதருக்குத் தெரிந்திருந்தது. எந்த முக்கியமான இடத்தில் அவர் அங்கே தங்கவில்லை? கிளிநொச்சியா, கண்டாவளையா, தருமபுரமா, உடையார்கட்டா, வற்றாப்பளையா, மன்னாரா, முல்லைத்தீவா... எல்லா இடத்திலும் தன் வாழ்க்கையை மிக இலகுவாக அவர் கழித்திருக்கிறார்.

அவரது தம்பலகாமம் நண்பி சீவலியிடம் காபந்துக்காய் கொடுத்துவைத்துள்ள பைக்குள், அவர் மிக்க பெறுமதியானதென்று கருதும் முந்திய காலத்தின் செழிப்பைக் கூறும் சில போட்டோக்கள் இருக்கின்றன. அவரது வாழ்க்கையின் சுருக்க வரலாறு அவை. உயிருக்கு நிகராக சாமி நினைத்திருக்கிற கருவூலம். தம்பலகாமம் போகும் சமயங்களில் அந்தப் படங்களைப் பார்ப்பதிலேயே சாமியின் நேரம் பெரும்பாலும் கழிந்துவிடுகிறது.

எண்பதுகளிலிருந்து ஊராந்திரியாய், தேசாந்திரியாய் திரிந்த அவர், சாதுவாய் மாற ஒரு சந்தர்ப்பம் அமைந்தது. அவரன்றி, வாழ்க்கை அவருக்காக எடுத்த திசையாகவிருந்தது அது. தன்னையே மறந்து அவர் திரிந்த காலம் கொஞ்சம் அவரது அஞ்ஞாதவாசத்தில் இருந்தது. அதன் கணக்கும் அவர் அறிந்ததில்லை.

தன் வாழ்க்கையோடும், விதியோடும், தனக்குள் விழுந்த அரசியலின் சுமையோடும் அவர் புரிந்தது ஒரு தனிமனித யுத்தமாகும். எல்லாம் பெருங்கதைக்குள் மட்டுமே அடங்கக் கூடியன. அப் பெருங்கதையாடலுள் செல்ல அவர் பெரும்பாலும் விருப்பமற்றவராக இருப்பது அந்த வலியைத் தாங்க முடியாது என்பதனாலேயே ஆகும். அப்போது, 'நான் சிதறுதேங்காயாய்ப் போவன்' என்று முனகி அவர் கண் கலங்குகிறார்.

அவரால் செய்ய முடிந்ததெல்லாம் அப்பெருங்கதையின் பதிவுகளை ஒவ்வொன்றாய் ஒழுங்கின்றியேனும் மனத்தில் மீள் கொண்டுவருவது மட்டுமே.

2006 மேயில் இறுதி யுத்தம் பிரகடனமாகாமலே ஆரம்பித்தபோது, இராமநாதபுரம் மகாவித்தியாலயத்துக்கு அண்மையில் உரிமைக்காரர் வெளிநாடு சென்றுவிட வெறிதாகியிருந்த ஒரு வீட்டில் தன் ஒற்றைப் பையோடு சென்று ஒதுங்கினார் சாமி. ஏகாந்தியான அலைவில்தான் அவர் அந்த தனிமை நிறைந்து வழிந்துகொண்டிருந்த வீட்டைக் கண்டடைந்தது.

அக்கம்பக்கத்து வீடுகளிலிருந்த மனிதர்கள் அவரை விசாரிப்பதற்குப்போல் பார்த்த பார்வையை சாதூர்யமாய் விலக்கினார். ஆனால் போர் வன்னியை நெருங்க நெருங்க அவர்களுக்கும் அந்த முனைப்பு பின்னர் இல்லாமல் போய்விட்டது.

இறுதி யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கையில் எப்படியோ தன் பயணத்தின் திசையை மாற்றி ஒரு மரண வழி மூலமாக நெடுங்கேணி சேர்ந்தவர், யுத்தமும் முடிந்துவிட்டது, எல்லாமும் முடிந்துவிட்டதென்ற அறிவிப்பில் கிளிநொச்சி திரும்ப பஸ் நிலையம் வந்தார். அங்கேதான் அவர் கிளிநொச்சி போகிறவரானால் ஒரு கடிதத்தை கனகாம்பிகைக் குளத்தில் அந்த முகவரியில் கொடுக்க முடியுமாவென ஒரு பெண் கேட்டாள். அவர் மறுக்கவில்லை.

பஸ்ஸெடுத்து கிளிநொச்சியில் வந்து இறங்கினார். இரணைமடுக் குளப் பாதையில் நிறைய ராணுவ வாகனங்களின் போக்குவரத்துக்குள் ஏதொன்றையும் யோசிக்காமல் நடக்கத் தொடங்கினார்.

கனகாம்பிகைக் குளத்தில் அரை ஏக்கர் திட்டத்து பல வீடுகளும் சிதறிப்போய்க் கிடந்ததன. தென்னைகள், வேம்புகள், முதிரைகளென மரங்களெல்லாம் விழுந்தும் முறிந்துமாய். எதிரெதிராய் அழிபாடடைந்து கிடந்த அந்த மூன்று வீடுகளையும் கண்டு சாமி தாமதித்தார். கதவுகளற்றுக் கிடந்த கல்வீடென்றோ மண்வீடென்றோ சொல்லமுடியாதிருந்த ஒரு வீட்டில் ஆள் நடமாட்டம் தெரிந்தது. விசாரித்து கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு ஏதோ ஒரு பந்தத்தில்போல் சாமி தயங்கிநின்றார். வீட்டில் தங்கிநின்ற பெண் அவசரமாக வெளிக்கிட்டுச் செல்ல, விறாந்தையில் சென்று ஒதுங்கினார்.

திருவையாறு, திருநகர், முரசுமோட்டையென அக்கம்பக்கத்து குடியேற்றங்களில் மீள்குடியேற்றத்துக்குத் திரும்பிய மக்கள்

இன்னும் உதவிப் பொருட்கள் கிடைக்காத நிலையில் மகாவித்தியாலயம்போன்ற பல இடங்களில் பிதுங்கிப்போய் இருந்தார்கள். பலரை இன்னும் தகுந்த வைத்திய சிகிச்சைக்காக ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லவேண்டியும் இருந்தது. அவர்களது ஓலம் வீதிகளெங்கும் நிறைந்து எதிரொலித்துக் கொண்டு கிடந்தது. ஆனால் சாமி அந்தளவில் ஒரு வாசஸ்தலத்தையே கண்டுவிட்டிருந்தார்.

சிலநாட்களின் பின் அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரி பரஞ்சோதி மறுபடி வந்தாள். அவருக்குக் கவலையில்லை. வாசல்புறமிருந்த கொட்டில் அவருக்குப் போதுமாயிருந்தது. கொட்டிலில் அவர் போயமர்ந்தது கண்டும் அவள் எதுவும் பேசாதிருந்தாள்.

கொட்டிலில் இருக்கும்போதுதான் ஒருநாள், 'நானும் அடிக்கடி அங்கயிஞ்சையெண்டு அலையிற ஆள். கூரையையும் ஆளில்லாட்டி பிய்ச்சுக் கொண்டு சனம் போயிடும். இருக்கிற நேரம் கொஞ்சம் பாத்துக் கொள்ளுங்கோ' என்று அவள் சொன்னாள். அது அவர் அங்கே தங்குவதற்கான அனுமதிப் பத்திரம்.

அந்தக் காலப் பகுதியிலேதான் பூஸி வந்து அவரோடு ஒண்டியது. அதற்கு ஒரு வாஸியான பரண் கிடைத்திருந்தது அங்கே. மரங்களில் உறங்கியும், மரங்களில் பதுங்கியும் இருந்துவந்த அந்தப் பூனை மண்ணைத் தன் பாதுகாப்பிற்காகக் கொள்ளாதிருந்தது. மண்ணில் அதற்கேதேனும் உயிரச்சுறுத்தல் இருந்திருக்கக் கூடும். சாமி இருந்தால் கீழே இறங்கும். இல்லாவிட்டால் பரணே அதன் கதியென்றிருந்தது.

நொறுக்கு... நொறுக்கென்று பூஸ் எலும்பு கடித்த மெல்லிய சத்தம் அப்போது நின்றிருந்தது. தொடர்ந்து அது பரணிலேறுவது அதன் வெண்மஞ்சள் கப்பிலே ஊர்வதிலிருந்து தெரிந்தது. இனி பூஸ் உறங்கிவிடும். பகலைப்போல இரவிலும் அதனால் தூங்க முடியும்.

பூனைகளுக்கும் சாமிக்கும் மிகப் பொருத்தம் இருக்கிறது. முப்பது வருஷங்களாக விரும்பாத ஒரு மிருக சங்காத்தத்துக்கு வேறு காரணத்தை அவரால் கொள்ள முடியாது. எத்தனை பூனைகள்! ஆரம்பத்தில் ஒரு வெள்ளைப் பூனை. அதுதான் பெரியம்மா வீட்டில் நின்றிருந்தது. பின்னால் இரண்டு கறுப்புப் பூனைகளும், ஒரு சாம்பல் பூனையும். அப்போதுள்ள மஞ்சள் பூனையுடன் ஐந்து பூனைகள். சாமி அவற்றை தான் வளர்த்ததாக என்றைக்கும் சொல்லியதில்லை. அவை பெரும்பாலும் தாமாக வந்து, தாமாகவே எங்கேயென்று

தெரியாமல் போனவைதான். இராமநாதபுரத்தில் மட்டும் அவர் பூனையை நீங்கிப் போனார்.

சாமிக்கும் பூனைகளுக்கும் இடையிலான கதை மஹா கவாரஸ்யமானது. மனித மிருக உறவு நிலைகளால் ஒருவர் நெஞ்சை உலுப்பக் கூடியது. இந்தக் கதை அவரது பெரியம்மா காலமானதிலிருந்து துவங்குகிறது. ஐந்து பூனைகளின் கதையும் ஒற்றைச் சரட்டில் இணைந்துபோகக் கூடியவை. அதை தருணங்களுக்கேற்ப சாமி கூறுகூறாக நினைவு கொள்வார். வாழ்வின் திருப்பங்களுக்கும், விருத்திகளுக்கும், விரக்திகளுக்கும் ஏற்ற வண்ணமாக அந்த நினைப்பு இருக்கும்.

சொந்த ஊரும் முடிந்ததென்று தன் ஈறல்களோடு ஒரு சூட்கேசும், ஒரு கைப்பையுமாக ஒரு நறையிருட்டு நாளில் ஒழுங்கையிலிறங்கி தெருவிலேறி சென்று கொண்டிருக்கிறார். வெகுதூரம் சென்றபிறகு அவரால் உணர முடிகிறது, உரு வெள்ளைச் சிற்றுரு தன்னைப் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதை. அவர் திகைத்தார். அதோடு அவர் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கும். தெருவில் காணும் ஒரு பூனையை எந்த நாயும், தெருநாய்கூட, செல்லவிட்டு சும்மா பார்த்துக் கொண்டு இருந்துவிடாது. அவர் கல்லெடுத்து எறிந்து பூனையை விரட்டினார். அது ஓடுவதாகப் போக்குக் காட்டிவிட்டு பதுங்கிக் பதுங்கி பின்தொடர்ந்துவிட்டது.

அந்தப் பூனையை எப்போதும் அவர் விரும்பியிருந்ததில்லை. கண்ட நேரத்தில் கண்டதையும் எடுத்தெறிந்து அதை விரட்டவே செய்துகொண்டிருந்தவர். அது அவரைப் பயந்து ஓடிக்கொண்டிருந்த பூனை. பெரியம்மா இறந்த பின்னால்தான் தான் தனியனாகிவிட்டது அவருக்குப்போல பூனைக்கும் தெரியவந்திருக்கலாம்.

எப்போதும் ஒரு அடியை எதிர்பார்த்ததுபோல் எச்சரிக்கையிலேயே அது இருந்திருக்கும். பூனையின் அந்த ஸ்திதியில் சாமிக்கு அலாதியான பிடிப்பு. தான் விட்டகல எண்ணினாலும் பூனை விட்டகலாதபடி விழுந்திருந்த அந்தத் தொடுப்பு பூனைக்கும் அவருக்குமான தனிமையை அகற்றும் தேவையின்மேல் தொடர்ந்து இருந்துவிட்டது. அது அவரது பிரக்ஞையில் படாமலே ஒரு குறுகிய காலத்துள் எங்கோ தொலைந்தது.

அடுத்த அந்தக் கறுப்புப் பூனையும் தானாக வந்து அவரோடு சேர்ந்து கொண்டதுதான். பின்னால் ஒரு பச்சைப் பூனை. பிறகு ஒன்று. அப்போதிருப்பது ஐந்தாவது பூனை. மனிதர்களைவிட்டு அவர்

விலகிய போது தாமாக வந்த அந்த ஜீவன்களில் கவனம் பெரிதாய் இல்லையெனினும் அன்பு இருந்தது. அதை மட்டுமே அவரால் செய்ய முடிவதாயும் இருந்தது.

அன்றைக்கு முழங்கால் மூட்டு வலி தூங்கவிடாமல் செய்யப் போகின்றதென சாமிக்கு அப்போதே தெரிந்துவிட்டது. பொட்டலமுமில்லை, அமிர்தாஞ்சனமும் இல்லை. எண்ணெயும் குப்பிவிளக்கினுள் குறைவாகவே இருந்தது. கொண்டு வந்திருந்த பேப்பர்களை அன்றைக்கு வாசித்துவிட முடியாது. மேலே என்ன செய்யலாம்?

சாமியிடம் அப்போது ஒரு பாய் இருந்தது. உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டு பாயை விரித்து களைப்போடு படுத்தார்.

காலம் அவருக்கு காலமழிந்த வயதைக் கொடுத்து எல்லாம் இயன்றவராய் அண்மைக் காலம்வரை வைத்திருந்தது. காலத்தை விழுங்கிவிட்டு வாழ்ந்த வாழ்வு இனி அவருக்கு வாய்க்காதென அவரே எண்ணுமளவு ஒரு களைப்பு வந்து அவரை மூடியிருக்கிறது. தமிழ்ச் சமூகத்தினமீது விழுந்த அந்த பிரமாண்டமான தோல்வியும் அவரை வதைக்கவே செய்கிறது. தோல்வியே அல்ல, அந்தத் தோல்விக்கான காரணம். அந்தத் தோல்வியின் விதம். அவர் எவ்வளவோ சொல்லியிருந்தார். கேட்கப்படாமல் போய்விட்டது. அது பாதித்தது அவரைப் பெரிதாக.

சிறிதுநேரத்தில் நினைவுகள் கரைந்தழியா மனத்துடன் சாமி தூங்கிப் போனார்.

ஒரு சாமத்தில் இடையறுந்தது தூக்கம்.

கையொன்று நீண்டு அவரைத் தொட வருகிறது. விரல்களைப் பிரித்து எட்டியெட்டி அவரைப் பிடிக்க முயல்கிறது. அவர் புரண்டு அதன் பிடியிலிருந்து நழுவுகிறார். யாரென்று பார்க்க திரும்பி தேடுகிறபோது உருவம் அங்கே தென்படவில்லை. கல் திசுமமான கையொன்று மட்டுமே அனுமன் வால்போல் விலக விலக நீண்டு கொண்டிருக்கிறது. எங்கிருந்தோ தூர தூரத்திலிருந்து அது வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. அவரை பீதி பிடிக்கிறது. மேனியெங்கும் வியர்வை துளிர்க்கிறது. அலறுவதற்கு வாய் உன்னுகிற பொழுதில் அந்தக் கையின் திசுமம் மாறி மென்மையும் வனப்பும் பெறுவதை அவர் காண்கிறார். ஸ்பரிசத்தை மறுத்து, தரிசனத்தைச் சகிக்க பிரீதி கொள்கிறார். ஆனால் மாயக் கை அவரையே மொத்தமுமாய்

வலித்திழுக்கும் வேட்கையோடு அவரைநோக்கி துளாவிக்கொண்டிருக்கிறது. தன்னை எங்கோ இழுத்துச் செல்ல முயலும் கையிலிருந்து நழுவுவதன் முயற்சியோடும், எங்கே கொண்டுசெல்ல முயல்கிறது என்ற கேள்வியோடும் அவர் உருண்டு கொண்டே இருக்கிறார். அப்போது மேலும் புரள முடியாதபடி ஏதோவொன்று அவரைத் தடுக்கிறது. 'ஆ!'

அப்போது அவர் விழித்தார்.

எழுந்திருந்து யோசிக்க மாயக் கையின் ஆதிகதை ஞாபகத்துக்கு வந்தது சாமிக்கு.

அது அவர் பிறந்து வந்த மண்ணாகவிருந்தது. மாயக்கையின் குகையோரத்து நாச்சிமார் கோயிலின் அடர்ந்த வேம்பு இலந்தை சந்தன மரங்களுக்கிடையே சின்ன வயதில் ஓடியும் ஆடியும் குதித்தும் விளையாடியவர் அவர். மாயக் குகைக்குள் அவர் வாழ்வின் சுகம் கண்டவர். அங்கே தெய்வம் மட்டுமில்லை, தனபாக்கியமும் குடியிருந்தவள். அவர் நினைக்காதபோதும் மண் அவரை நினைத்ததின் அடையாளமா மாயக் கையிலிருந்து நீண்ட மாயக் கரம்?

'அந்த மண்ணிலேதான் அக்கம்மா இருக்கிறாள். நான் அதை மறந்திருக்கக் கூடாது.' சாமி முனகினார்.

அப்படியே படுத்தவர் மீண்டும் எழுந்தபோது வெளியே வெய்யில் கூட எறித்துக் கொண்டிருந்தது.

பின்னாலிருந்த கடலின் மேற்கினுள் இறங்கத் தொடங்கியிருந்தது சூரியன். வீட்டில் எல்லோரும் தங்கியிருந்து தேநீர் அருந்தும் அவ்வாறான ஒரு பின்னேரப் பொழுதை அபூர்வமாகவே அங்கிருந்த நாட்களில் பரஞ்சோதி கண்டிருக்கிறாள். மயூரனும் அந்நேரமளவில் வீடு திரும்பியிருந்தான். அவளுக்கு அது பெரிய மனச்சாந்தியாக இருந்தாலும், அவன் இன்னும் உடுப்பை மாற்றாதது திரும்ப அவன் எங்கேயாவது கிளம்பிவிடுவானோவென்ற சஞ்சலத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

யாராவது ஒரு பெடியன் மோட்டார் சைக்கிளிலே வரும். அதற்காகவே காத்திருந்ததுபோல் மயூரனும் ஏறிப் போய்விடுவான். அதுவரை அவன் கொண்டிருக்கும் பரபரப்பு அவளுக்கு அச்சம் தருவது.

அவ்வாறான ஒரு பரபரப்பிலும் கோலத்திலும் தான் சாந்தன் இயக்கத்தில் சேர்ந்துகொண்டு ஓடிய மாலையிலும் நின்றுருந்தானென்பதை எண்ண அவளின் தேகமெல்லாம் பதறியது. மயூரன் நடத்தைகள் சாந்தனிலிருந்து பெருமளவு மாறியில்லை. சாந்தன் யுத்தத்தினால் ஈரப்பட்டான். மயூரன் தறுதலைத்தனமான அக்காலத்திய சந்தோஷங்களினால் இழுப்புண்டான்.

அவலங்களையும், ஆபத்துக்களையும் வேறுவேறு உருக்களில் கொண்டதாயே அப்போதைய காலம் இருக்கிறது. உருக்கள் அளப்பரிய ஆகர்ஷங்கள் கொண்டிருந்தன. பாம்பைப் போல மினுக்கிக் காட்டினாலும் அவை தம்மைப் பளுதென்று நம்ப வைத்தன. அவை தாமே தமக்கான அறங்களை நிர்மாணித்தன. அவற்றில் ஆகர்ஷமாவோர் அவ்வறங்களை தம் அறங்களாய் உச்சாடனம் செய்தனர். காலத்தின் அந்த மாயவலையை பரஞ்சோதி கண்டு கொண்டே இருக்கிறாள். அவளால் தன் பேரர்களின்மீதான அக்கறையை எக்காரணம் கொண்டும் தளர்த்திவிட முடியாது.

பள்ளியிலிருந்து திரும்பியவுடனே உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டு ஒரு கட்டுக் கொப்பிகளுடன் கூடத்துக்கு வந்த சாந்தமலர் முன்னால் வைத்து ஒவ்வொன்றாக திருத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தாள். ஆனாலும் சூழலை அவளது நிமிர்ந்து சுழலும் கண்கள் அவதானித்துக் கொண்டே இருந்தன. அதை பரஞ்சோதி கவனித்தாள். இருந்தும் அவளை உச்சிக்கொண்டு போய்விட மயூரனுக்கு வெகுநேரம் ஆகிவிடாது.

மயூரன் இன்னும் அங்கேதான் சுழன்றுகொண்டு திரிந்தான். சாந்தமலர் ஏதோ வேலையாக குசினிக்குப் போயிருந்தாள். அறைக்குள் சாமிவிளக்கு ஏற்றிக்கொண்டிருந்தாள் வர்த்தினி.

நேரமாகவாக பரஞ்சோதியின் அவசம் குறைந்துகொண்டு வந்தது. அதுவரை மயூரனின் நண்பர்கள் யாரும் அவனைத் தேடி வந்திருக்கவில்லை.

மறுநாள் சமையல் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுதில் ஏதோ ஞாபகத்தில் சாந்தமலர் தாயைக் கேட்டாள், 'மயூரன் சாந்தனைவிட நிறம். ஐயாவினர் நிறத்துக்கு இருப்பானோ, அம்மா?' என்று.

பரஞ்சோதி ஒரு கணம் திகைத்துப் போனாள். கொஞ்சத்தால் தெளிந்துகொண்டு சொன்னாள்: 'அந்தானைப் பற்றிக் கதைச்சு என்னை எரிச்சல்ப் படுத்தாத. நான் இந்தளவு காலத்தில எல்லாத்தையும் மறந்து போயிருக்கிறன்.'

அது அப்படியில்லையென்பது கூடத்துள் இருந்து யோசித்த பொழுதில் பரஞ்சோதிக்குத் தெரிந்தது. அவள் அவரையும் மறக்கவில்லை, அவரது துரோகத்தையும் மறக்கவில்லை. அதுபோல் பிள்ளைகளும் அவர் பிம்பத்தையாவது மறக்காதே இருக்கின்றன. அவர்கள் மறக்காதிருப்பதின் மூலம் அவளை நினைக்கப் பண்ணுகிறார்கள். பிள்ளைகளும், ஊரும் எல்லாருமே அவரை மறக்கவேண்டுமென்றுதான் ஆரம்பத்திலிருந்தே அவள் முயன்று வந்தாள்.

கடந்த இருபத்திரண்டு வருஷங்களாக அவளுக்கு அவர் இல்லாமல் இருந்தவர். ஆனால் அவரின் நினைவு, அடியாழத்தில் இருந்திருக்கிறது. ஒரு கேள்வியோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டு அவர் அங்கே இருந்தார். அந்தக் கேள்வியால் அவளுக்கு ஏக்கமே வந்து கொண்டிருந்தது. பின்னால் கேள்விக்கான பதில் கிடைத்தபோது அது கோபமாக மாறியது. அவள் ஏக்கமடைந்ததற்கும்,

கோபப்பட்டதற்கும் அந்த நினைவிருந்ததே காரணமாகும். அதனால்தான் அவர் பற்றிய ரகசியத்தை அறிந்த பின்னால், கொண்டை கட்டி, கண்ணாடி போட்டு, கான்ட் பாய்க் கொளுவி ஒரு புதிய அவதாரமெடுத்து அந்த சிதறலிலிருந்து தன்னைச் சுதாரித்தாள். நினைவில்லாமல் சிதறல் எப்படி சாத்தியம்?

அவ்வளவு காலத்துக்குப் பின் மூத்தவள் அவரை நினைவு கொண்டது அவளுக்கு ஆச்சரியம். அது நினையாப் பிரகாரமாய் வந்த உசாவலென அவள் பிறகு தணிந்தாள்.

அகம் கட்டுக்குள் வந்துகொண்டிருந்தபோது புறம் மட்டும் ஏன் இவ்வாறு தெளிவற்றும் குழப்பமாகவும் இருக்கின்றது? பரஞ்சோதி யோசித்தாள். எல்லா ஓட்டங்களும் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டிருந்தும், வாழ்க்கையில் அந்தரமும், அவதியும், அச்சமும் இன்னும் மாறாமலே இருக்கின்றன. பரஞ்சோதிக்கு ஏன் அதுவென்று உண்மையில் விளங்கவேயில்லை.

அப்போது சாமி ஒருபோது சொன்னது அவளுக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

வாசலடி கூட்ட அவள் வெளியே வந்தபோது, கொட்டிலிலிருந்த சாமி மிக்க வேதனையில் முகம் சுளித்தபடி முழங்கால்களைத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார். 'என்ன, சாமி, கால் உழையுதோ? என்றாள்.

'ம்... ஒரே உழைவு குத்தாயிருக்கு. ராராவாய் நித்திரையுமில்லை' என்றார் சாமி.

'வாய்வுக்காயிருக்கும். எதுக்கும் ரண்டு உள்ளிப் பல்லும் நாலு மிளகும் வெத்திலையில் வைச்ச சப்பி, சுடுதண்ணி குடியுங்கோ, போயிடும்' என்று அவள் சொன்னதற்கு, 'இது உள்ளிப் பல்லுக்கு போற உழைவு குத்தில்லை, பிள்ளை. வினை. இத்தனை காலத்தில எல்லாம் செய்துசெய்து அடுக்கித்தான வைச்சிருக்கு? கடைசிக் காலத்தில இப்பிடித்தான் வந்து கழுத்தை அறுக்கும்' என்று பதிலிறுத்தார் சாமி.

'உள்ளிக்குப் போகாட்டி இருக்கட்டும். அதால ஒரு கெடுதியும் வந்திடாது' என்று சொல்லி உடனே போய் வீட்டிலிருந்து உள்ளியும், மிளகும் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

அதன்மேல் விழுந்த இடைவெளிகளில் பேச்சு வேறு திசைகளை அளவியது.

‘திரும்பவும் ஜனாதிபதியாய் வந்த மகிந்த நோட்டுப் போட்டார், ஆஸ்பத்திரி கட்டினார், பஸ்கம் ரயிலும் ஓட விட்டார்... எல்லாம் சரிதான், ஆனா பிரச்சினைக்குத்தான் தீர்வுகாண ஒண்டும் செய்யாம இருக்கிறார்’ என்று வாசலைக் கூட்டியபடி ஒரு சலிப்போடு பரஞ்சோதி புறுபுறுத்தாள். அந்தமாதிரி புறுபுறுக்காமல்கூட வாழ்ந்துவிடுகிற காலமாயில்லை அது. வாதம் செய்யாவிட்டாலும் பலரும் புறுபுறுக்கவே செய்தார்கள்.

சாமி விடவில்லை. இன்று அவர் வாய் திறப்பதற்கு ஜாதகத்தில் பலனிருந்திருக்கிறது. ‘அப்ப... மகிந்த நினைச்சா சமரசம் வந்திடுமெண்டு சொல்லுறீர்?’ என்றார்.

‘ஏன், இப்பவும் எல்லா அதிகாரமும் இருக்கிற ஜனாதிபதிதான மகிந்த?’

‘அது சரிதான். அவர் நினைக்கட்டும், சமரசம் வரட்டும், எல்லாம் நடக்கட்டும். ஆனா ஒண்டு சொல்லுறன் கேளும். இப்பவே சமரசத் தீர்வு வந்துதெண்டாலும், இன்னும் பத்து பதினைஞ்சு வரியமாகும் இருக்கிற எல்லா குழப்பமும் தீர. அப்பவும் சண்டை துவங்கிறதுக்கு முந்தியிருந்த நிலமை வரவே வராது.’

சாமியின் பேச்சை அவ்வளவு சுலபமாய்த் தள்ளிவிட முடியாதென்று அவள் தெரிந்திருந்தாள். ‘அவ்வளவு காலமாகுமோ, சாமி?’

‘மேல போனாலும் போகும். யுத்தத்தைத் துடங்கிறது சின்ன விஷயம். அதை முடிக்கிறதுதான் கஷ்ரம். அதைவிடக் கஷ்ரம் யுத்தத்தில இழந்ததுகளை திரும்ப கட்டியெழுப்புறது. அப்பவும் கஷ்ரமிருக்கும், வாழ்க்கையினர் பெறுமானங்களைக் கட்டியெழுப்புறது. எது நல்லது, எது கெட்டதெண்டு அறிஞ் சிருந்ததெல்லாம் அப்பேக்க அடிதலை மாறி இருந்திடும். நாங்கள் நம்பின வாக்குக்கும், நேர்மைக்கும், உண்மைக்கும், ஒழுக்கத்துக்கும் இருக்கிற மதிப்பெல்லாம் அப்ப காணாமல் போயிருக்கும். நான் போயிடுவன். இருக்கப்போற ஆக்கள் நீங்கள், பாப்பியள்தான்.’

அவள் மனத்தில் சட்டென பாரமேறியது.

எத்தனையோ மாதங்களாகிவிட்டன சாமி அவ்வாறு சொல்லி. இப்போதுதான் புதிதான வார்த்தைகளாய் அவள் சுவரில்

சாய்ந்திருந்தபடி எண்ணி அதிர்வு கொள்கிறாள். சாமியின் வார்த்தைகள் நிஜமாகிக் கொண்டிருப்பதையே எங்கெங்கும் இப்போது அவள் காண்கிறாள்.

போருக்கு புதல்வனைத் தந்தவள் அவள். இருந்தும் அலைந்துகொண்டுதானே இருக்கிறாள்? எண்பத்தேழில் தொடங்கிய ஓட்டம் இரண்டாயிரத்து பன்னிரண்டு வரையிலும் அவளில் தொடர்ந்துகொண்டுதானே இருக்கிறது?

அவளுக்கு திருமணமான காலத்தில் யுத்தம் ஒரு பிரமிப்பாக இருந்தது. குடும்பம் பெருத்து நான்கு பிள்ளைகளென்று ஆன காலத்தில் அது உயிரவலம் ஆயிற்று. இன்று யுத்தம் முடிந்தும் அவலம் தீரவில்லை. பேரப்பிள்ளையும் கண்டுவிட்ட அந்த வாழ்வில் அந்தத் தலைமுறையைக் காப்பதிலுள்ள சிரமங்களெல்லாம் சமூகம் சீரழிந்து கிடக்கிறது என்பதைத்தானே தெரிவிக்கின்றன? 'இப்பவே சமரசத் தீர்வு வந்தாலும் இன்னும் பத்தோ பதினைந்தோ வருஷத்தில்தான் அமளிகள் குறைந்து வாழ்க்கை சீரடைய வாய்ப்புண்டாகும்' என்றல்லவா சாமி சொன்னது? எல்லாம் தானே சாட்சியாகி கண்டுகொண்டிருக்கிறாள் பரஞ்சோதி.

சிறிதுநேரத்தில் அங்கே வந்த மயூரன் அம்மம்மா கூடத்துள் தனியாயிருப்பதைக் கண்டு தானும் வந்து சுவரோடு அவளருகே அமர்ந்து கொண்டான். அவளது நீட்டியிருந்த முழங்கால்களில் கைபோட்டு உருக்கமாய் வழிந்தான். அம்மம்மாவின் கால்கள் எவ்வளவு தூரங்களை நடந்து கழிக்கின்றன என்பது போல் மெல்ல அவற்றை அழுக்கிவிட்டான். அந்த அனுபவம் ஒரு சுகமான இசையாய் அவளில் பரவியெழுந்தது.

அவனது இரங்குதலில் அவள் உருகினாள். ஏணைப் பிஞ்சாய், உடும்புப் தவ்வலாய், தத்துப் பிள்ளையாய், குதிமன் குத்திய சிறுவனாயென்று எத்தனை வளர்ச்சியின் படிநிலைகளில் அவனை அவள் தூக்கிக் கொஞ்சி, அணைத்து, கண்பதித்து மகிழ்ந்திருக்கிறாள்!

சின்ன வயதிலேயே நிறைய விஷயங்களை அறிந்து பெரியவர்களாக அவர்கள் நடந்துகொள்கிறார்கள். உண்மையில் அவர்களுக்கு பல விஷயங்களும்தான் தெரிந்திருந்தன. அவ்வாறு தெரிவதற்கான சைபர் உலகங்கள் வெளியெங்கும் விரிந்து கிடந்தன. பதினான்கு வயதுக்குள் சிலருக்கு உடல்தினவே ஏற்பட்டுவிடுகிறது. சிகரெட்டும், கஞ்சாவும், இன்னும் வேறுவேறு போதைப் பொருட்களும் பாவிக்கும் பழக்கம் நிறையப் பேரிடம் இருக்கிறது. அவற்றை

அவர்கள் சிரமத்தோடு கற்றுக் கொண்டார்கள். ஒவ்வொன்றின் ருசியையும் ஒருதர் மற்றவருக்கு செல்பேசியின் குறுஞ்செய்திகளிலும் பரவவிட்டார்கள்.

மயூரனுக்கிருந்த பழக்கங்களைச் சொல்லி ஒருநாள் சாந்தமலர் கண்ணீர்விட்டு அழுதாள். பரஞ்சோதியால் நம்ப முடியவில்லை. நம்பாமலுமிருக்கவும் முடியவில்லை. கதிகலங்கி நின்று சொல்லி அழுவது அவனைப் பெற்ற தாய். ஆனாலும் அந்தப் பிஞ்சு முகமும், சின்ன வயதுமா அந்தமாதிரி நஞ்சேறியிருக்கிறதென அவள் ஆச்சரியப்பட்டாள்.

அன்பாலேயே அவனை மாற்றமுடியுமென பரஞ்சோதி நம்பினாள். கெட்ட சகவாசமுள்ள ஒரு பிள்ளைபோல் அவள் அவனைப் பார்த்ததுகூட இல்லை. சாந்தமலரின் அணுகுமுறையும் அதுபோலவே இருந்தது. அது பலன் தந்திருக்கிறது. மூத்த உறவுகளை அவன் மதிக்கிறான். அந்தச் சொந்தங்கள் படும் சிரமங்களை உணர்கிறான். அவர்கள்மீது அவனுக்கு இரக்கம் வருகிறது. அது பெரிய விஷயமல்லவா?

பரஞ்சோதி அவனது முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கினாள். கள்ளம் கபடில்லாமல் எவ்வளவு சாந்தரூபமாயிருக்கிறது அந்த முகம்! அவள் ஆதாரத்துடன் அருகிலிருந்த பேரன் தலையில் கைவைத்து அவனது கேசத்தை தன் மெலிந்த விரல்களால் கோதினாள்.

அந்த அன்பில் நெகிழ்ந்து அம்மம்மா இன்னும் தலையைக் கோத வளமாக கழுத்தை அவள் பக்கம் சாய்த்து அமர்ந்திருந்தான் மயூரன்.

பரஞ்சோதியின் கண்கள் கலங்கி வந்தன.

அப்போது உள்ளே வந்த வரத்தினியும், பின்னால் வந்த சாந்தமலரும் அக்காட்சியைக் கண்டு நெகிழ்ந்தபடி சென்று அமர்ந்தனர்.

இருள் மூடியிருந்த வானம் வெள்ளிகளைச் சொரிந்துகொண்டிருந்தது. பருத்தித்துறைக் கடல் இரைவது கேட்டபடியிருந்தது. வீட்டில் தொலைக்காட்சி நிறுத்தியாகிவிட்டது. வர்த்தினி படித்துக் கொண்டிருந்தாள். நான்கு மாதங்களிருந்தன அவளின் ஏ.எல் இறுதிப் பரீட்சைக்கு. சாந்தமலரும் பழைய பத்திரிகையொன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள். மயூரன் படுக்கப் போய்விட்டான்.

படுக்கைக்குப் போக தயாரான சாந்தமலர் தாயைநோக்கி நிமிர்ந்தாள். பரஞ்சோதி நிலத்தில் கால்நீட்டி சுவரோடு சாய்ந்தமர்ந்து நேரத்தைத் தொலைத்துக் கொண்டிருந்தாள். என்னென்ன எண்ணங்கள் மனத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தனவோ? தனியே விட்டுவந்த சங்கவி பற்றி, வவுனியாவில் இருக்கும் சாந்தரூபி மற்றும் அவளது பிள்ளைகள் பற்றியென அது இருக்கக் கூடும்.

ஒருமுறை வவுனியா போய்வரப் போவதாகவும், பஸ்குக்கு காசு வேணுமென்றும் அவள் கேட்டபோது, பாக்கலாமம்மா என்று அவளது தேவையைப் பின்தள்ளிப் போட்டுவிட்டாள் சாந்தமலர். அதைப்பற்றிக்கூட யோசிக்கலாம்.

அவளால் காசைக் கொடுக்க முடிந்திருக்கும். ஆனால் மயூரன் அவ்வாறு குணவியல்புகளில் ஒரு தெளிநிலையை அடைந்துவருகிற நேரத்தில் தாயை ஒரு வாரம், பத்து நாட்களென்று அனுப்ப யோசிக்கவேண்டியிருந்தது. ஆனாலும் அவள் பாவம்தான். அன்றளவும் தானடிச்சு தன்னைக் கவனிப்பவள். அவளடியிலேயே அவர்களும் வளர்ந்தவர்கள்.

தாயில் நிலைத்த சாந்தமலரின் பார்வையில் கனிவு ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. பரஞ்சோதி நேர்நேராய்ப் பார்க்கவும் கிலேசப்பட்டவளாய் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சாந்தமலர் அழைக்க திரும்பினாள். “வவுனியா எப்ப போப்போறியன்? வாற

வெள்ளிக் கிழமை போய் திங்கக்கிழமை வந்திடேலுமோ?” என்று கேட்டவள் அடுத்த அறைக்குக் கேட்காதபடி குரலைத் தணித்து, “இப்ப மயூரன்ல நல்ல ஒழுங்கிருக்கு. கனநாள் நீங்கள் வெளிய இருந்தா பழையபடி துவங்கியிடுறானோ தெரியாது” என்றாள்.

அதற்கு அதே மெல்லிய தொனியில், “பாத்துக்கொண்டுதான இருக்கிறன். இதெல்லாம் எனக்குச் சொல்ல வேணுமோ? திங்கக் கிழமை பின்னேரத்துக்குள்ள இஞ்ச நிப்பன்” என்றாள் பரஞ்சோதி. பிறகு, “சங்கவிதான் பாவம் அங்க தனிய இருக்குது. அதுகின்ற பிற்காலமும் என்னமாதிரி முடியப் போகுதோ... அது அந்தச் சன்னதியானுக்குத்தான் வெளிச்சம். அக்கம்பக்கத்தில இருக்கிறதுகள் ஒரு ஆத்திரம் அந்தரத்துக்கு ஓடிவந்து உதவக் கூடின மனிசர். முன்வீட்டில இருக்கிறா தாமரை. நல்ல ஓட்டு ரண்டுபேருக்கும். அதால மனம் கொஞ்சம் ஆறுதலாயிருக்கு. முன்வாசலுக்கு ஒரு கதவும், ஒரு லாம்பும் இருந்திருந்தா இன்னம் ஆறுதலாயிருப்பன்” என்றாள்.

“நீங்கள் சங்கவியின்ர நினைப்போடதான் எப்பவும் இருக்கிறியெண்டு எனக்குத் தெரியும், அம்மா. நீங்கள் இருக்கிற நிலையிலிருந்தே நான் அதைச் சொல்லுவன். என்ன செய்ய? அவசரப்பட்டுக் கலியாணம் கட்டினது ஒருவகையில நல்லதெண்டாலும், இப்ப குணாளனும் இல்லாமல்தான இருக்கிறாள். நானும் இந்தளவு வீட்டுப் பிரச்சினையளுக்குள்ள அவளையும் நினைக்கிறீன்தான். அதுக்கு மேல என்ன செய்யேலும்?”

“அவளுக்கு நீ தன்னைக் கோவிச்சக் கொண்டிருக்கிறாயெண்டது சரியான மனவருத்தம். சொன்னாக் கோவிக்காத, அந்தமாதிரி அண்டைக்கு நீ அவளைப் பேசியிருக்கக் குடாது.”

“நானென்ன, வேணுமெண்டே பேசின்னான்? சொல்லச் சொல்ல ஒவ்வொண்டாய் கஷ்ரங்களை இழுத்துப் போட்டது அவள்தான்? பிறகு அந்தக் கஷ்ரங்கள எங்கட தலையிலயும் விழுத்திறமாதிரி நடக்கிறதெண்டா...?”

“நீ சொல்லுறது சரிதான். ஆனா பாவம், சங்கவி. இப்ப தனிச்சுப் போயிருக்கு.”

நினைவுகளை விரித்தெடுக்கும் அளவுக்கு, அவற்றைச் சுருக்கி அடக்குவது அவ்வளவு சுலபமில்லையோ? சாந்தமலரில் அடுத்த

நினைவு தாவினது. “அவளினர் பிள்ளை இப்பவும் அந்தமாதிரித்தான் இருக்கோம்மா?”

“அப்பிடித்தான் இருக்கு. கொழும்பில கொண்டுபோய்க் காட்டினா சரியாக்கலாமெண்டு சொல்லுகினம். அதுக்கெல்லாம் காகக்கு எங்க போறது?”

“இப்ப அங்க கனக்க என்.ஜி.ஓ.க்கள் வந்து வேலைசெய்யினம். எதெண்டாலும் உதவிசெய்ய மாட்டுதோ, அம்மா? அதுக்கு வந்ததும் இந்தச் சண்டைக்குள்ள வந்த பிரச்சினைதானா?”

“நானும் போற இடமெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டுதான் திரியிறன். சங்கவியும் தெரிஞ்சாக்களிட்டு சொல்லி வைச்சிருக்கிறாள்.”

“உதவினா நல்லம்தான். நீங்கள் அவளிட்டுச் சொல்லுங்கோ, எனக்கு அவளில ஒரு கோபமும் இல்லையெண்டு. ஆனா வாறதெண்டா இஞ்ச மட்டும் வந்துபோக வேணும்.”

“சொல்லுறன்.”

பரஞ்சோதிக்கு அந்தளவாயினும் சம்மதித்தாளையென்று திருப்தியாயிருந்தது.

“அங்க கிட்ட இருக்கிற பெடியனொண்டு அவளில ஆர்வமாயிருக்கெண்டு சொன்னியள் போன முறை வந்திருக்கேக்க.”

“அப்பிடித்தான் தெரியுது. ஆனா அந்தப் பெடியனும் கணங்கிக்கொண்டு இருக்கிறதில காரணம் இல்லாமலில்லை. குணாளனர் நிலமை எங்களுக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியாதெல்லோ?”

“இந்தளவில ஒரு முடிவும் தெரியேல்லத்தானா?”

“அது மெய்தான். சாமியிட்டச் சொல்லியாச்சும் ஒருக்காக் கேப்பிக்க வேணும்.”

“சன்னியாசி மாதிரி ஒருதர் இருந்தாரே, அவரைச் சொல்லுறியளோ?”

“அந்த ஆள்தான். அந்தாளினர் தலைமயிராலயும், தாடியாலயும்தான் சாமி. கவண்மென்றில பெரிய வேலையெதோ பாத்திருக்காம். எழுபத்தேழுக் கலம்பகம் நடந்தோடன இனி அவங்களிட்ட வேலைசெய்ய மாட்டெண்டு விட்டிட்டு வந்ததாம். கன விஷயம் தெரிஞ்ச வைச்சிருக்கு மனிசன். ஆனா சொல்லுறதில விஷயம் பாதி

ஒருத்தருக்கும் விளங்கிறேல்ல. எல்லா நேரத்திலயும் ஒரே மாதிரியும் பேசாது. ஒருக்கா சாமி மாதிரிப் பேசும், ஒருக்கா வாத்தியார் மாதிரிப் பேசும், இன்னொருக்கா, கேட்டாலும் வாயைத் திறக்காது. ஆனா பகல் முழுக்க நித்திரை கொண்டிட்டு, ரா முழுக்க முழிச்சிருக்கும். பகல் முழுக்க நித்திரையாய்க் கிடந்தா வீட்டுக்குத் தரித்திரமெல்லே? வேற கஷ்டமொண்டுமில்லை.”

“பாக்க கீக்க ஆளில்லையெண்டா கடைசி நேரத்தில உங்கள்ல பொறுப்பாய்ப் போயிடும், கவனம்.”

“சண்டை நடந்த காலத்தில றோட்டு றோட்டாய்க் கிடந்து இழுபட்ட எத்தினையோ பிரேதங்களை, ஆர் எவரெண்டு பாக்காமல் சனம்தான வெட்டித் தாட்டோ, எரிச்சோ விட்டுதுகளாம். அந்தமாதிரி தூக்கிக் கொண்டு போய் எரிச்சிட்டாப் போகுது. இல்லாட்டி இடம்கண்ட இடத்தில வெட்டித் தாட்டுவிடுறது.”

“தோட்டக் காணிக்கை எங்களயும் தாட்டிடாதயுங்கோ. தின்னுற மரக்கறி விஷமாய்ப் போயிடும்.”

“அப்ப வன்னியில விளைஞ்ச வாறத இனிமே நீ தின்னமாட்டியோ?”

“ஐயோ, நான் தின்ன மாட்டனப்பா. விளைச்சல் அள்ளிக் கொட்டத்தான் செய்யும். தின்னுறதுகள் பாத்துத் தின்னுங்கோ, ரத்தவாடை இருந்திடப் போகுது. அதை விடுங்கோ, அப்ப... நீங்கள் வாற வெள்ளிக்கிழமை காலமை வெளிக்கிடுறியள்?”

“ரூபியை ஒருக்காப் பாத்திட்டு வந்திட்டெண்டா நிம்மதியாய் இருப்பன்.”

“எங்க... வந்தும் கொஞ்ச நாளில திரும்ப துவங்கியிடுவியள், சங்கவியைப் பாக்கப் போகவேணுமெண்டு.”

“நானென்ன செய்ய, சாந்தி. சொன்னா மனம் கேக்குதே?” அது கேள்வியல்ல, ஒரு தாயின் பதில். தொடர்ந்து, “அதுக்குள்ள ஒருக்கா சந்திரிகாவையும் பாத்திட வேணும்” என்றாள் பரஞ்சோதி.

“அதார்? அந்த யாழ்ப்பாணப் பிள்ளையோ? அது சில்வெஸ்ரர் ஆக்களோட நல்ல பழக்கமெல்லே?”

“அந்தப் பிள்ளைதான். சில்வெஸ்ரர் ஆக்களோடதான் எங்களுக்கு நல்லது கெட்டதெண்டு எந்தத் தொடர்பும் இல்லாமலிருக்கு.

வவுனியா போறதுக்குள்ள அதையாச்சும் ஒருக்கா பாத்திட்டுப் போறது நல்லது.”

“அந்தமாதிரிப் போக்குவரத்துக்களை எல்லாம் கொஞ்சம் கவனமாய் வைச்சிருங்கோ. அதுவும் சங்கவிமாதிரித்தான? இயக்கதிலயிருந்த பிள்ளையெல்லே?”

“ம். அதை முடிச்ச பெடியனையும் வெள்ளைவாண்காறர்தான் கொண்டுபோனாங்கள்.”

“அதாலதான் சொல்லுறன்.”

சாந்தமலரின் அச்சங்களெல்லாம் ஒரே புள்ளியைச் சுற்றி ஆதாரங்கொண்டு இருக்கிறதென்று பரஞ்சோதிக்கு முன்பே தெரிந்ததுதான். அதற்காக அவ்வாறெல்லாம் அச்சங்கொண்டு எல்லாரும் ஒழுகிவிடத் தேவையில்லையென்பது பரஞ்சோதியின் நிலைப்பாடு. சராசரி மூன்று வீடுகளுக்கு ஒரு வீடு போருக்கு புதல்வியரையோ புதல்வரையோ கொடுத்த, போரிலிருந்து இடையில் ஓடிவந்த, போராளிகளைத் திருமணம் செய்த இளைஞர் யுவதிகளையோ கொண்ட வீடாகத்தான் இருக்கிறது. பரஞ்சோதி அதை அறிவாள். எனினும் சாந்தமலர் சாந்தமாகும் வண்ணம் சொன்னாள்: “இந்த விஷயத்தில நானும் உன்னை மாதிரித்தான். லேசில அப்பிடி நடந்திடமாட்டன்.”

“ம். கேக்கவேணுமெண்டிருந்தன். மறந்து மறந்து போயிடுது. அதுசரி, நீங்கள் எப்ப பாத்தாலும் லாம் பொண்டிருந்தா நிம்மதியாயிருப்பனெண்டு எப்பவும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறியள். என்ன கதையது?”

“கதையில்லை, உண்மையாய் நடந்தது. நான் கண்ணால கண்டது. ஆ... என்ன பயங்கரம்!” பரஞ்சோதியின் நினைவுக்குழியிலிருந்து நெருப்பெழுந்தது. தேகம் உதறியது.

பரஞ்சோதி சொன்னாள்: “நான் சின்னனாய் இருக்கேக்க, பக்கத்து வீட்டிலதான் எங்கட சின்னம்மா... அம்மாவின்ர தங்கச்சி வள்ளிப்பிள்ளை... இருந்தா. ஒருநாள்... அண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. விரத நாள். நல்லா கலமை அரப்பு வைச்ச முழுகியிருந்தா. சின்னம்மாக்கு நல்ல நீளமான தலைமயிர். முழுகிப்போட்டு நிண்டா முடியாத தலைமயிர் தும்புமாதிரி நாலடி நீளத்துக்கு காத்தில பறந்துகொண்டிருக்கும். அண்டைக்கு ராத்திரி

தலைமாட்டில கைவிளக்கை வைச்சிட்டுப் படுத்திருக்கிறாபோல. பூனையோ என்னவோ வந்து தட்டிச்சுதோ... இல்லாட்டி நித்திரையில் இவதான் தட்டிவிட்டாவோ தெரியா, கைவிளக்கு கீழ சரிஞ்சு நெருப்புப் பிடிச்சிட்டுது. சின்னம்மாந்ர தலைமயிர் அப்பிடியே பொசுக்கெண்டு பத்தி... மூஞ்சையே எரிஞ்சுபோச்சு. பாய் எரிஞ்சு, துணியளெரிஞ்சு, கூரைவீடும் அப்பிடியே எரிஞ்சு சாம்பலாய்ப் போச்சு. சின்னம்மாவை தண்ணி வாழையடியில வைச்சு குடத் தண்ணியை எடுத்து ஊத்திச்சினம். அப்ப அவ கத்தின சத்தமிருக்கே... என்னால சாகும்வரை மறக்கேலா. ஆஸ்பத்திரியில ஆறேழு மாசமாய்க் கிடந்தா. கடைசியில திரும்ப வந்த சின்னம்மாவைப் பாக்க எனக்கே பயம் வந்திட்டிட்டுது. மூஞ்சையே எரிஞ்சு அடையாளம் தெரியாம கிடந்திது. அதுதான் அவவுக்குப் பிடிச்ச சனி. பிறகு எடுத்ததுக்கெல்லாம் மூஞ்சைத் தோல் உறிஞ்சு புண்ணாக்கி... அது ஒருநாள் ஏற்பாக்கி சின்னம்மா செத்துப் போனா. கைவிளக்கைப் பார்த்தா இப்பவும் எனக்கு சின்னம்மாதான் ஞாபகம் வருவா. உடம்பும் நடுங்கத் துவங்கியிடும்” என்று சொல்லி உடம்பைச் சிலிர்த்தாள் பரஞ்சோதி.

“உங்கட பயம் ஞாயம்தான். எதுக்கும் நீங்கள் கிளிநொச்சி போகேக்க சொல்லுங்கோ, நானொரு லாம்பு வாங்கித் தாறன்” என்றுவிட்டு சாந்தமலர் உள்ளே சென்றாள்.

அடுத்தடுத்த நாள் பரஞ்சோதி யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டாள்.

முன்னொரு காலத்தில் வழித் தடங்களும் அற்றிருந்த பெருவனம் மாங்குளத்துக்கும் முல்லைத்தீவுக்குமிடையே செறிந்து கிடந்தது. உள்நுழைந்து செல்கிறபோது தடங்கள் தோன்றி மறைந்து மீண்டும் தோன்றுவதான விந்தையை அவை கொண்டிருந்தன. பெருமரங்களின் அடியில் புல் பூண்டு செடி கொடிகள் துளிர்விடாதென்று யார் சொன்னது? அந்த விதி வனத்துக்கு இல்லை. விதிகள் பிறப்பதும் நிலைப்பதும் மண்ணில் காண்பவை. மனிதரால் இழைக்கப்படுபவை. வனம் தனக்கான விதிகளை தானே வகுக்கிறது.

மழை பெய்யும் காலத்தில் வனம் தாகம் தணிக்கிறது, நனைகிறது, விளையாடுகிறது. வெயிலடிக்கும் காலத்தில் அது உயிர்தரித்திருக்க மட்டும் நீரைத் தேடுகிறது. அந்த நீரை அது மண்ணில் காபந்து செய்து வைத்திருக்கிறது. அந்தவகையில் யாருமறியா ஒட்டகமாய் இருக்கிறது வனம்.

பூக்கும் மரங்கள் வனத்தில் நிறையவேயெனினும், அவைகளில் தேத்தா மரம் ராணியாக இருக்கிறது. அதன் வாசம் வெகுதூரத்துக்குப் பரவி வனத்தையே வாசக் காடாக்கி விடுகிறது. அது பூக்கும் காலத்தில் வனமெங்கும் வானவரும் வந்து மகிழ்ந்து விளையாடிக் கனித்துச் செல்வர் என்கின்றன வனவரது கதைகள்.

கனி தரும் மரம் ஒவ்வொன்றும் பூக்கும். பூத்துவிட்டு சினைப்படுவதற்காய் சிப்பிபோல் வாய் பிளந்து காத்திருக்கும். காற்றிலும் தும்பிகளிலும் தேனீக்களிலும் தொற்றிவரும் ஒரு மகரந்தத் துகளுக்கானதுதானே பூவின் தவம்? தவத்தின் சித்தியில் சூல் கொள்கின்றன பூக்கள். காய்கள் தோன்றுகின்றன. காய்கள் கனிகளாகின்றன. குருவிகளின் பட்சணிப்பிலும், காற்றின் வீச்சிலும் இனவிருத்தி தூரதூரங்களிலும் நடக்கிறது. மரம் ஒரு சுற்று வாழ்வை முடித்த ஆகவாசம் கொள்ள மழை வருகிறது.

வனம் மிருகங்களின் உறைவிடம் மட்டுமில்லை. குருவிகளின் சரணாலயம் மட்டுமில்லை. மனித வாழ்வை, வாழ்வின் அர்த்தங்களை ஊறச் செய்யும் சுனையாகவும் இருக்கிறது. அதை மனித குலம் பெரும்பாலும் உணர்ந்துகொண்டதில்லை.

வனவர் வனத்தை அறிந்தவர். அவர்கள் வன தெய்வத்தை அருளுருக் காலங்களில் கண்டுமிருந்தனர். அதன் ஜீவகருணை அவர்கள்மேல் நிறையவே படிந்திருந்தது. வனத்துள் அவர்கள் அச்சப்பட்டது எக் காலத்திலும் நடந்ததில்லை. வன மிருகம் எவரை, எதற்காக அச்சுறுத்த வேண்டும்? அது அச்சப்படும் பிராணி. அச்சத்திலேயே வாழ்கிறதுக்காய் அது சபிக்கப்பட்டது. அவர்கள் அதன் சாபம் தெரிந்தவர்களில்லை. ஆனாலும் அவற்றில் அச்சம் கொள்ளாதிருந்தார்கள்.

வேறுவேறு காரணங்களுக்காய், வெவ்வேறு காலங்களில் வனம் மனிதர்களின் வெறுமையை அடைந்துகொண்டிருக்கும். அந்த விதியினால் எங்கிருந்தோ உற்பத்தியாகி வந்து குளமாய்ப் பரந்து, கடலுள் பாய்ந்த யான் ஆற்றின் ஓரத்திலிருந்த பெரும் குடியிருப்பில், அப்போது சனம் ஆறேழு குடிசைகளில் அடங்கியதாய் சுருங்கிப் போயிருந்தது. அங்கே எஞ்சியிருந்தவர்கள் முன்புபோலன்றி ஆண்டுகளைக் கணக்கெடுக்க தெரிந்தவர்களாய் இருந்தார்கள்.

அங்கிருந்த ஒரு குடிசைத் தம்பதிக்கு ஒருநாள் ஒரு மகள் பிறந்தாள். அந்த ஆண்டு 1950 என அவர்கள் ஞாபகம் வைத்திருந்தனர். அவள் அவர்களின் வன தேவதைபோல் வளர்ந்தாள். தனியே வனமலைபவளை அடக்க யானை வரும், புலி வரும், நரி வரும், ஓநாய் வரும், பாம்பும் வருமென வீட்டார் அவளை அச்சப்படுத்தினார்கள். அவள் யானை வரட்டும், புலி வரட்டும், நரி வரட்டும், ஓநாய் வரட்டும், பாம்பும் வரட்டுமென கூவித் திரிந்தாள்.

அவளுக்கு அம்மா இருந்தாள், அப்பா இருந்தான், தாத்தா இருந்தார், பாட்டி இருந்தார். ஆனால் உறவுகள் இருக்காததில் துக்கமடைந்த அவள் வன உயிர்களையெல்லாம் உறவு ஆக்கினாள்.

அவள் பிறந்து ஐந்து முழு வருஷங்கள் கழிந்த பின்னாலேதான் அவள் பிறந்த தகவல் இலங்கைப் பிறப்புப் பதிவேட்டில் பதிவாக்கம் பெற்றது. அன்று அவளுக்கு ஒரு பெயரும் வைத்தார்கள். குழந்தையின் பெயரை அதன் அப்பன் வெறியிலே நாத்தழும்பி சரித்திரா என சொல்லிவிட்டான். சமுத்திராவென அவளை அழைக்க ஆரம்பித்த பின்னாலேதான் அவளுக்கு சரித்திராவென

பெயர் வைக்கப் பட்டிருந்தது அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. அதை ஒரு நாள் அவள் வீட்டுக்கு வந்த கிறித்துவ இறைதூதர்கள் கண்டு சொன்னார்கள்.

அவர்கள் மோட்டார் காரில் அப்பாலுள்ள நகரத்திலிருந்து பெருவீதி வழியே வந்திருந்தனர். சிரிக்க மட்டுமே செய்த, கருணை செய்ய மட்டுமே தெரிந்த மனிதர்களாயிருந்தார்கள் அவர்கள். அவர்கள் கறுப்பு நிறமான சிறிய பலகைச் சட்டமிட்ட தகட்டினையும், ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் ஆடு, மாடு, கோழி முதலியவற்றின் வர்ணப் படங்களையும்கொண்ட அழகான புத்தகத்தையும் அவளுக்குக் கொடுத்து, அவள் அவற்றிலுள்ள எழுத்துக்களை வாசிக்கவும், அவைபோல் எழுதவும் பழகவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். பின் அவள் பள்ளிக்கு அவசியம் செல்லுதல் வேண்டுமென்றும் பணித்தார்கள். பள்ளி காட்டின் ஓரத்திலுள்ள நகர எல்லையில் அமைந்திருந்தது.

தாத்தா அவற்றைக் கண்டார். புத்தகத்தை வாங்கிப் புரட்டினார். பிறகு ஒரு மாலையில் சரித்திராவுக்கு அதிலுள்ள எழுத்தைப் பயிற்றுவித்தார். தாத்தா பெரிய படிப்பாளிதான். ஒரு அரிச்சுவடி அட்டையிலிருந்த எல்லா எழுத்துக்களும் அவருக்குத் தெரிந்திருந்தன. பன்னிரண்டு வார்த்தைகளை அவர் படிக்கத் தெரிந்திருந்தார். படிப்பித்த முதலெழுத்து என்னவென தாத்தா ஒருநாள் ஆவலோடு பேத்தியைக் கேட்டார். அவள் சொன்னாள், 'ஆனா.'

தந்தை விவசாயமும் வேட்டையும் தொழிலாய்ச் செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் காட்டின் தென்திசையில் சென்று அதிகமும் வேட்டையாடினான். அவன் நிறைய கள் குடிப்பவனாயும், மனைவிக்கு கள் கொண்டுவந்து பருகக் கொடுப்பவனாயும் இருந்தான். மாரியில் வீட்டிலிருந்து விவசாயமும், கோடையில் வெளியே சென்று வேட்டையுமென வாழ்முறையை இரண்டாக வகுத்துக் கொண்டிருந்தான். வீட்டிலிருந்த காலத்தில் காதலும், வெளியே சென்ற காலத்தில் காமமும் அவனுக்கு அனுபவப் பிராப்தியாயிருந்தன. அவன் ஊரில், நாட்டில் உலவிய பல்வேறு கதைகளையும் தெரிந்திருந்தான். அவனுக்கு கதை சொல்லும் வல்லமும் இருந்தது. அவையெல்லாம் அந்தமாதிரிப் புத்தகங்களாய் எழுதிவைக்கத் தக்கனவென வெறியேறிய ஒருநாள் தன் மனைவிக்கும், மகளுக்கும் சொன்னான் அவன்.

கையிலே சிலேற்றும் பென்சிலும் கொண்டுதிரிந்த தன் மகள்மீது அளப்பரிய அன்பு வைத்திருந்த அவன் ஒருநாள் அவளை, 'வாடி என் செல்லக்கிளியே' என இழுத்தணைத்து 'நானுனக்கு படிப்பு சொல்லித் தருகிறே'னென அவளுக்கு தானறிந்த முதலெழுத்தைப் படிப்பித்தான். அந்த எழுத்தை சரித்திரா, 'அயன்ன்' என்றாள்.

'அந்த எழுத்து வேண்டாம்' என்றாள் எல்லாம் பார்த்திருந்த சரித்திராவின் அம்மா. 'உன் அப்பா சொல்லிக் கொடுத்த எழுத்தே அவள் படிக்கட்டும்.'

சேலையணிந்து, சட்டை போட்டு, நிமிர்ந்திருந்த முலைகளை மறைக்க மாறாடி போட்டு, கொண்டை வைத்த ஒரு முது ஆசிரியை அவளை பள்ளியென்ற கூடத்திலே நிலத்தில் சப்பாணி கட்டி இருக்க வைத்து கொஞ்சநேரம் படிப்பித்தும், பின்னால் அவளுக்கு ஒரு சிரட்டையளவு தகரப் பால்மா கரைத்துக் கொடுத்தும் அனுப்பினாள். அந்தப் பால் மறி, பசு ஆகியனவற்றினதைவிட மிகுந்த சுவையுள்ளதாயிருந்ததை சரித்திரா கண்டாள். அவ்வாறு பதினேழு பேர் பள்ளிக்கு வந்து படித்து பால் குடித்துப் போனார்கள்.

மழை பெய்தால் பள்ளி இருப்பதில்லை. கொஞ்சக் கொஞ்ச நாட்களில் இரண்டிரண்டு நாட்கள் எது காரணமுமின்றி பள்ளி இல்லாதுமிருக்கும். பள்ளியுள்ள நாட்களில் பால் குடிக்கவும், பின்னர் கொடுக்க ஆரம்பித்த வறுத்த விசுக்கோத்து அல்லது பணில் சாப்பிடவும் சரித்திரா அங்கே போய் வந்தாள். வேறு பிள்ளைகளும் நிறையவாய் வரத் தொடங்கின. அவள் பள்ளி போனது எதற்காயிருந்தாலும், முது ஆசிரியை கரும்பலகையில் எழுதி அவளுக்கு வில்லங்கமாய் படிப்பித்தாள். அந்த மொழியை அவள் தமிழென்று சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

அவ்வாறு மாதங்கள் பலவாய் ஓடி ஆண்டுகள் சில கழிந்தன.

மாரி முடிந்திருந்த காலம் அது. வனமெங்கும் மரங்களெல்லாம் பசுந்தளிர் தாங்கி நின்றிருந்தன. வேகவேகமாய் மண்ணை தலைநீட்டிய பசும் புற்கள் மறைக்கத் துவங்கியிருந்தன. எங்கும் வனம் பசுமை பூண்டிருந்தது.

பள்ளி துவங்குமென அறிவிக்கப்பட்டு நாள்கள் சில கடந்தும் சரித்திரா பள்ளி போகாதிருந்தாள். தாத்தாவும் அப்பனும் சொன்னார்கள், சரித்திரா வீட்டிலிருக்கிறதைவிட பள்ளி

செல்வதுதான் நல்லதென. அவர்களுக்கு அவளைக் கட்டுப்பாட்டில் வைக்க வேறு வழி தெரிந்திருக்கவில்லை.

ஒரு கொப்பியும், புதிதான ஒரு லைப் பென்சிலும் கொண்டு சரித்திரா அன்று பள்ளி சென்றபோது வெள்ளை வேட்டியும், நீண்டதும், கழுத்தால் கொளுவுவதும், கை தொளதொளத்ததுமான சட்டை போட்டு ஒரு நடுத்தர வயது ஆசான் நின்று கொண்டிருந்தார். அவளுக்குத் தெரிந்த, தெரியாத பல பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆசான் கட்டித் தொங்கிய ஒரு தண்டவாளத் துண்டில் இருப்புக் கம்பியினால் டண் டண்... டண்டண்...டாண் என அடித்தார். பள்ளி வளாகம் முழுக்க பெருந்தொனியெழுப்பி அந்தச் சத்தம் அடங்கியதும் பிள்ளைகள் கூட்டம் கூட்டமாய் நான்கு ஐந்து இடங்களில் அமர்ந்தனர். அப்போது கொய்யகம் வைத்துச் சேலைகட்டி, கைநீண்ட பெருங்கழுத்துச் சட்டையும் அணிந்து தன் மிதந்த மார் மறைக்க வலது பக்க மாறாடியும் போட்ட ஒரு மாது வந்தார். அவருக்கு முகம் சிரிப்பற்று கடுகடுவென இருந்தது. அவளது முந்திய ஆசானும் ரீச்சரும் வந்த வழியையே அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சரித்திரா. அவளுக்கு ஆனா.... ஆவன்னா படிப்பித்தும், அம்மாவும் ஆடும் இலையும் ஈயும் எழுதப் பழக்கியும் விட்ட அவர்கள் பிறகு வரவேயில்லை.

அவளுக்கு அவள் தெரியாத வேறு மொழி ஒன்று கற்பிக்கப் பட்டது. அதை தன்னால் படிக்க முடியவில்லையென வீட்டிலே அவள் குறைப்பட்டுச் சொன்னபோது, தாத்தா சொன்னார், அவளுக்கு அது படிக்கத்தான் வேண்டுமென்று. 'நீ சொல்லித் தந்தது படிப்பிக்க மாட்டினமோ?' என சரித்திரா கேட்க, தலையை வேகமாக வலமும் இடமுமாய் ஆட்டிய தாத்தா சொன்னார், 'சட்டம் வந்தாச்சு, இனி அதுதான் படிப்பிப்பாங்கள், அதையே நீயும் இனி படிக்க வேணு'மென்று.

சரித்திரா தன்னை யாரோ உள்ளுள்ளிருந்து உடைத்தாய் உணர்ந்தாள். அந்த உடைப்பால் இரண்டாகிய மனத்தில் தமிழும் சிங்களமுமாகிய மொழிகள் வேறுவேறாய்க் கிடந்தன.

மேலே சில வருஷங்கள் கடந்தன. அது 1958 என வருஷம் சொல்லப்பட்டது. அது பெருங்கலகக் காலமென வரலாற்றில் பதியப்பட்டது. அக் கலக காலத்தில் அவளது அப்பன் காணாமல் போனதாகச் சொல்லி, அம்மா அழுத கண்ணோடு 'இந்தப்

பிள்ளையை நானெப்பிடி வளத்து ஆளாக்கப் போற'னென்று அரற்றியபடி திரிந்து கொண்டிருந்தாள்.

தாத்தாகூட அவ்வாறு முகம் தொய்து, உடம்பு தளர்ந்துதான் திரிந்தார். அந்தமாதிரி பாட்டி செத்தபோதுகூட அவர் ஆகியிருக்கவில்லை. அது ஏனென்று சரித்திராவுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆயினும் யோசித்தபோது தானும்கூட முன்புபோல் உற்சாகமாயும் சந்தோஷமாயும் இல்லையென்று அவளுக்குத் தெரிந்தது.

ஒருநாள் அம்மா சொன்னாள், 'நாங்கள் இஞ்சயிருந்து போக வேணும். வனம் முந்தினமாதிரி இல்லை. நிறைய வேற்று மனிசர் வந்து மரம் தறிக்கவும் யானை பிடிக்கவும் செய்யினம். ஆக்கள் காணாமல் போறது அதாலயோ, என்னவோ?' என்று. தாத்தா குந்தியிருந்தபடி நெடுநேரம் பேசாமலிருந்த வாய்திறந்து சொன்னார், 'அது சரிதான், இனி இஞ்சயிருந்து வாழேலாது, போகத்தான் வேணு'மென்று.

சரித்திரா எங்கேயென்று கேட்கவில்லை.

எந்த இடமென்று சொல்லியிருந்தாலும் அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கப் போவதுமில்லை.

இருந்தும் அவள் அதில் ஒரு ஆறுதலை உணர்ந்தாள். அது தன் தந்தையின் மறைவோடு ஒருவகையில் சம்பந்தப்பட்டதென்று மட்டும் அவளுக்குத் தெரிந்தது. அப்பன் இல்லாவிட்டால் போவதுதான் நல்லதென அவள் நம்பினாள்.

ஒரு விடியல் காலையில் அவர்கள் ஆளுக்குகந்த பருமனில் சாக்கு மூட்டைகளை எடுத்துக்கொண்டு வடக்குத் திசையில் கிளம்பினார்கள்.

அப்போது வனம் அழுதது. வன தெய்வம் தடுக்கும் மார்க்கமறியாது திகைத்திருந்தது. எதிர்ப்பட நீர் சலசலத்தோடிய ஆழமற்ற ஒரு ஆறு கிடந்திருந்தது. அதை புடவையை மன்னிப் பிடித்தபடி அம்மா இறங்கிக் கடக்க ஆரம்பித்தாள். தாத்தா அநாயாசமாக துண்டை உயர்த்தாமலே நடந்தார். அவரது கோவணப் பொதியில் தெறித்த நீர் பட்டது. தலையில் சாக்கை வைத்து இரண்டு கைகளாலும் சமனப்படுத்திப் பிடித்திருந்த சரித்திரா, தன் முழுப் பாவாடை நனைய உருண்டைக் கற்களில் பாதங்கள் அழுந்தும் ஒரு இன்ப வலியை அனுபவித்துக்கொண்டு தாத்தாவின் பின்னால் நடந்தாள்.

அவள் மனத்துக்குள் ஒரு கதை இருந்தது.

அதை மரம்வெட்டிக் களைத்த ஒரு பொழுதில் சரையைப் பிரித்துவைத்து வெற்றிலை போட்டுக் குதப்பிக் கொண்டிருந்த ஆறேழு பேர்களடங்கிய ஒரு கூட்டத்திடையே, ஓட்டைப் பல்லளாயிருந்த ஒரு மரம்வெட்டி வெற்றிலையின் குதம்பல் சிந்தச் சிந்தச் சொல்லியிருந்தான்.

அந்தக் கதை சொல்லப்பட்டபோது சரித்திராவுக்கு பத்து அல்லது பதினொரு வயதிருக்கும். அது நல்ல சிருங்காரக் கதையாகவிருந்தது. அவளுக்கு வெட்கம் வரப் பார்த்தது. யாரும் தன்னைக் காணாததில் அவள் வெட்கத்தைவிட்டு கதையைக் கேட்டாள்.

கண்ட காட்சியொன்றுபோல கேட்ட அந்தக் கதை அவள் மனத்தில் மிக்க நெடுங்காலம் ஆழப் பதிந்திருந்தது.

ஒருகாலத்தில் அந்தக் காட்டின் தென்திசையில் ஒரு களனி இருந்தது. அந்தக் களனியின் மேட்டு நிலத்தில் ஒரு பெரிய மண்வீடு இருந்தது. அந்த மண்வீட்டில் ஒரு கிழவன், அவனது இரண்டு மகன்கள், மூத்த மகனது மனைவியென நான்கு பேர் வசித்து வந்தார்கள்.

மூத்த மகனின் மனைவி முண்டுடுத்தி பெருங்கழுத்துச் சட்டை மட்டும் போட்டவளாயிருந்தாள். அவளுக்கு பெரிய தனங்கள் இருந்தன. பெருங்கழுத்தினூடாக, அவள் குனிந்து வேலைசெய்யும் பொழுதுகளில் தனக் குடுவைகளுக்கிடையிலான பெருங் கணவாய் தெரியுமாயிருந்தது. கண்ணில்பட நேர்ந்த சமயங்களில் கிழவனின் பார்வை அந்தக் கணவாயுள் விழுந்து நீந்திக் கொண்டிருக்கும். அவனது கைகளோ அடர்ந்து நரைத்த தன் மீசையை உருவிக் கொண்டிருக்கும்.

மூத்த மகனின் மனைவிக்கு இது தெரிந்தாலும் அவள் எதுவித சலனமும் பட்டுக் கொள்ளாதிருந்தாள். இன்னும், அந்தக் கிழவனுக்கே உணர்ச்சிகளைக் கிளர்த்த முடிந்ததில் மெல்லிய சந்தோஷத்தையும் அவள் கொண்டதாய்த் தெரிந்தது.

அப்போது விதைத்த பயிர் வயலிலே நன்கு வளர்ந்திருந்தது. பன்றிகள் கூட்டமாய் வந்து கதிர்தெல்லை வெட்டியழித்துவிடுமென இரவுகளில் மூன்று ஆண்களும் நாளுக்கு ஒருவர் வீதம் காவலுக்கிருந்தார்கள்.

ஒருநாள், தன் தாய் தந்தையரைப் பார்க்க ஹபெஸ்ஸ நகருக்குக் கிட்டவாயுள்ள கிராமம் போயிருந்த மூத்த மகனின் மனைவி அன்று வீடு திரும்புவதாக இருந்தாள். வண்டி கொண்டுபோய் அவளை யாராவது ஒருவர் கூட்டிவரவேண்டியிருந்தது. முதல்நாளிரவு காவலுக்கிருந்து வந்த மூத்த மகன் தந்தையைப் பார்த்து, நித்திரை முழிப்போடு தன்னால் அவ்வளவு தூரம் வண்டியோட்டிப் போய்வர முடியாதென்று அவனையே போய் தன் மனைவியை அழைத்துவரும்படி சொன்னான். கிழவனும் மறுக்காமல் வண்டிகட்டிப் புறப்பட்டான்.

தன் மருமகளை ஏற்றிக்கொண்டு கிராமத்திலிருந்து மதியத்தில் புறப்பட்ட கிழவன், இடைவழியில் மாடுகள் நீரருந்தவும், சிறிது இளைப்பாறவுமாய் ஒரு குளத்தின் மரத்தடியில் வண்டியை நிறுத்தி, மாடுகளுக்கு நீர் காட்டி, அவை மேய சிறிது அவகாசமளித்து குளத்துப் புற்றரையில் விட்டிருந்தான்.

அப்போது வெற்றிலை போட்டு சப்பித் துப்பிக்கொண்டிருந்த கிழவன் தன் மருமகள் வாத்துபோல அங்குமிங்கும் நடப்பதையும், மயிலாய் அசைவதையும், குளத்து நீரையள்ளி தெளித்து மகிழ்வதையும், கரையின் குறுணிக் கற்களைப் பொறுக்கி அவற்றை குளத்தில் படர்ந்திருந்த தாமரை இலைகளில்பட்டு துள்ளும்படி நீரில் எறிவதையும் கண்டபடி தானும் மகிழ்ச்சி அடைந்துகொண்டிருந்தான்.

அவ்வேளை மருமகள், “மாமனே!” என அழைத்தாள்.

கிழவன் ஆர்வமெழுத் திரும்பி, “என்ன, மருமகளே?” என்று கேட்டான்.

“எனக்கு அந்த தாமரைப் பூக்களிலே மிகுந்த விருப்பம் பிறந்திருக்கு. கொஞ்சம் பிடுங்கித் தர இயலுமோ?”

கிழவன், “சொன்னால் செய்வன்தான”யென எழுந்து துண்டை உறிந்து கரையில் எறிந்துவிட்டு நீரில் இறங்கினான். தாண்டித் தாண்டி நடுக் குளத்தில் பூக்களிருந்த இடத்தை அடைந்தான். குளிர்நீர் அவன் விதைகளையும், குறியையும் சில்லிடப் பண்ணி குதூகலம் எழுப்பியது. அவன் அவள் கேட்டபடி பறித்துவந்து கொடுக்க, “ஐயையோ, மாமனே! இதுகள் மொட்டாயெல்லோ இருக்கு? நான் விரிந்த பூக்களல்லவோ கேட்டேன்” என்று அலறிச் சொன்னாள். அதற்கு கிழவன், “பூக்கள் மாலைக்குள் வாடிவிடும்.

மொட்டுக்கள்தானே நாளைவரையிருக்கும். பிறகு அவை பூவாகும்” என்றான். பிறகு, “மொட்டையே பார்த்துக் கொண்டு போனதால் மொட்டையே பிடுங்கியிட்டேன் போல” என்றான் சிரித்தபடி.

அவள் ரசிக்காமல் அடங்கியிருந்தாள்.

பின் புறப்படலாமென கிழவன் சொல்ல மொட்டுக்களை வண்டியில் வைத்துவிட்டு பெருமரத்தின் பின்னே அவசரமாய் ஓதுங்கி முண்டை மன்னிப்பிடித்தபடி நின்று மூத்திரம் கழித்தாள். அது கண்ட கிழவனுக்கு வீரியம் பொங்கத் தொடங்கிவிட்டது. அடக்கிவைத்திருந்த ஆசையெல்லாம் பொங்கி வெளிப்பட துடித்து நின்றது. கிழவன் பாய்ந்தோடிப் போய் அவளைக் கட்டியணைத்தான். பின் அவளின் எதிர்ப்பின்மை தெரிய அப்படியே அவளை மரத்தோடு சாய்த்து வைத்து அவளோடு போகம் செய்தான்.

மருமகள் அவனது ஆண்மையில் வாய்பிளந்து தலையைப் பின்னே சரித்து பாதிவிழி மூடியபடி மயங்கி நின்றாள். அக் குளக்கரை அரசமரத்து இலைகளெல்லாம் அப்போது சரசரத்துப் பறப்பதும், கிளைகளெல்லாம் குலுங்குவதும் அவள் பாதி விழியால் கண்டாள்.

வெகுநேரத்தின் பின் தன் ஆசை தெறித்தடங்க கிழவன் சுயமடைந்து வண்டியில் மாடுகளைப் பிணைக்க கோவணத்தை இழுத்துச் சொருகியபடி முன்னால் நடந்தான். காணாத இன்பம் கண்ட மருமகள் அவனை ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தபடி பின்தொடர்ந்து வண்டிலுக்குப் போனாள்.

இருட்டுகிற வேளையிலே வண்டி களனி வீட்டை அடைந்தது. தூங்கியெழுந்து குளித்து சாப்பிட்டு நீண்ட நாட்கள் பிரிந்திருந்த மனைவியைக் காணும் ஆவலில் காத்திருந்தான் மூத்தவன். சின்னவன் முற்றத்தில் ஏதோ காரியத்தில் மூழ்கியிருந்தான். மாடுகளை அவிழ்த்து கட்டிவிட்டு, அன்றைக்கு காவல் தன் பொறுப்பென்று களைப்பே அற்றவன்போல் களனிக்குப் புறப்பட்டான் கிழவன்.

இருட்டு பூரணமாய் விழுந்து நிலா காலிக்கத் தொடங்க வீட்டுக் கதவு தாழிடப்பட்டது. கட்டிலில் பதுமையாய்க் கிடந்திருந்த மனைவியைக் காண மூத்தவனுக்கு கொள்ளை ஆசை பிறந்தது. மெதுவாய் அவளருகில் சரிந்து, ஆதரவாய் அவள் முலை, ஆகம், உதரம், அடிவயிறு தடவி, ஒரு பூவை முகர்வதுபோல் அவளை இதமாய் முத்தமிட்டு புணர்ந்து முடித்தான். அவனுக்கு அவ்வளவு காலம் பிரிந்திருந்த மனைவிமேல் மீண்டும் ஆசை வந்தது. அதன்

பின்பும் தணியாதவன் மேலுமொருமுறை அவளைக் கூடினான். அதிகாலையில் மன்மத விளையாட்டை அவர்கள் முடித்ததும் கணவன் கேட்டான், “வாழ்க்கையில் இன்றுபோல் இன்பம் நீ என்றேனும் கண்டதுண்டோ?” வென.

மனைவி சட்டையை அணிந்து முடிச்சை இறுக்கி இட்டபடி சொன்னாள்: “பூ...! இது என்ன? உன் அப்பன், அந்தளவு கிழவன், நான் சிறுநீர் கழிக்கையில் கண்டுவிட்டு ஓடிவந்து என்னைப் போகித்த வேகத்தில் நான் சாய்ந்து நின்ற பெரிய அரச மரமே அடி காண ஆட்டம் கண்டது. நீ புரிந்த போகத்தில் நான் கிடந்த கட்டில்லால் கொஞ்சமும் முனங்கவில்லை.”

‘ஆ, பாவி, நம்பி அனுப்பினனே, இப்பிடி மோச... செய்திட்டியேடா!’ என மனம் துடித்து, “என் பெண்டிலைக் கெடுத்த பாவி உன்னைக் கொல்லாமல் விடமாட்ட”ென்று அலறியபடி வெட்டுக்கத்தியுடன் பாய்ந்து வெளியே ஓடிவந்தான்.

அப்போது வெளியே படுத்திருந்த சின்னவன் சத்தத்தில் திடுக்கிட்டு விழித்து அண்ணனைத் தடுத்து, “ஏன் இவ்வளவு சீற்றம்? யார் மீது?” என காரணம் வினவினான்.

தம்பிக்கு நடந்தது சொன்னான் அண்ணன்.

சின்னவன் நடந்ததெல்லாம் விளங்கினான்.

இந்தநிலையில் அண்ணனைத் தடுக்க முடியாதென்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது. மனைவியைக் கெடுத்தவனை எவரும் கொல்லவேதான் ஓடுவர். தந்தையை யூகமாய்த்தான் காப்பாற்ற முடியுமென்று நினைத்து விரைந்து திட்டமொன்று இட்டான்.

“அண்ணா!” என ஆதரவோடு மெல்லச் சிரித்துச் சொன்னான்: “பூ... இதுதானா? இதற்காகவா இத்தனை கோபம் கொண்டிருக்கிறாய்? நான் என்னவோ ஏதோவென்று பயந்து போனேன். அண்ணா, தெய்வத்துக்கு நிகரான நம் அன்னையையே எத்தனை இரவுகளில் இவன் புணர்ந்திருக்கிறான்! அதை நீயும்கூட கண்டிருந்தாய்தானே? அப்போதெல்லாம், கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு இந்தமாதிரி அவனை வெட்டிவிடுகிறெனென்று நீ ஓடவில்லையே! அன்று எல்லாம் பார்த்துவிட்டு பேசாமல் இருந்த நீ, இப்போது உன் மனைவியைப் புணர்ந்தானென்று கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு ஓடுவதில் ஞாயமில்லை. போடு கத்தியைக் கீழே!”

அண்ணன், தம்பியின் பேச்சில் ஆவேசம் தணியப் பெறலானான். 'அன்னையைப் புணர்ந்தபோதே அவனை வெட்டியிருக்கவேணு'மென்று எண்ணி கத்தியைக் கீழே எறிந்தான்.

செரும வந்த உந்துதலை அடக்கியடக்கி சரித்திரா மறைந்து நின்று கேட்ட கதை இது.

அவ்வப்போது மேலோட்டமாய் நினைவில் வந்திருந்தது.

அன்றைக்கு சாக்கு மூட்டைகளுடன் மருமகள் முண்டை மன்னிப் பிடித்தும், கிழவன் கோவணம் தெரிய மேலே இழுத்த துண்டுடனும் போய்க் கொண்டிருக்கையில், சூழ்நிலையின் பொருத்தம் கருதி விஸ்தாரமாய் அவள் மனத்தே அது விரிந்தெழுந்திருந்தது.

அந்தக் கதையில் அவளது சொல் எதுவும் உள்நுழைந்து இருந்ததாவென நிச்சயமாக அவளுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் கதைகள் அவரவரின் சொல்களையும் ஏற்றே வாழ்கின்றன என்பதை ஆசான் விரித்துரைத்த புத்தபிரான் கதையைக் கேட்டதிலிருந்து அவள் அனுமானித்து அறிந்திருந்தாள். ஏனெனில் அந்தக் கதையை அவள் இரண்டுவிதமாய் ஆசானிடமிருந்தும், புத்தசாமியிடமிருந்தும் கேட்டிருக்கிறாள்.

ஆற்றைக் கடந்து மூவரும் மறுகரையை அடைந்தனர்.

சாக்குப் பொதியை கீழே இறக்கி வைத்துவிட்டு ஆயாசம்கொண்டபடி வந்தவழி பார்த்து திரும்பி நின்றிருந்தான் கிழவன். 'ம்...!' என பெருமூச்சுவிட்டான். பார்த்திருந்த அவளுக்குமே அவ்வாறுதான் பெருமூச்சு வந்தது. தாயாருமே அவ்வாறு விட்டிருக்கலாம்.

'ஏ... வனமே! விடை கொடு. ஏ... யான் ஓயாவே! எங்களை இதுவரை வாழவைத்த உனக்கு எங்கள் நன்றி. வன தெய்வங்களே! நாங்கள் மனிதர்கள். பலகீனமானவர்கள். எங்கே சென்றும் சுகமாக வாழ வாழ்த்தியனுப்புங்கள்'

தாத்தா, பேத்தி, மருமகள் மூவரின் பிரார்த்தனை சூழலெங்கும் உருக்கமாய் வியாபித்தெழுந்தது.

ஒரு ஐந்து மணியாகும் நேரமளவில் பரஞ்சோதி சந்திரிகாவின் வீடடைந்தபோது அவள் அங்கே நின்றுருந்தாள். சங்கவி மூலமாக ஏற்பட்ட முதல் பரிச்சயத்தின் பின் சிலமுறையே அவளைச் சந்தித்திருப்பினும், இருவருக்குள்ளும் ஒரு நெருக்கம் விழுந்திருந்தது.

கச்சேரி நோட்டிலிருந்து யாழ் ரயில் நிலையம் போகும் பாதையிலிருந்தது அவள் குடியிருந்த வாடகை வீடு. வீட்டு முற்றத்தில் மாமரமொன்று நின்றுருந்தது. பிடித்த பிஞ்சுகளில் பெருவாரியும் வெம்பல்களாய்க் கீழே கொட்டுண்டு கிடந்தன. மீதியிலும் பெரிதாக மிஞ்சுமென்ற நம்பிக்கை காலநிலை பொறுத்து எழவில்லை. மாரிக் காய்ப்பு பெரும்பாலும் அப்படித்தான் ஆகிறது என்கேயும்.

மாமரம் முற்றத்திலும், தொடர்ந்து விறாந்தையிலும் விழுத்திய நிழல் குளிர்மையாயுறைந்த இடத்தில் விரித்திருந்த பாயில் சுவரோடு சாய்ந்திருந்தாள் சந்திரிகாவின் தாய். அருகே நொண்டிச் செல்ல வசதியாக இன்னும் எந்த என்.ஜி.ஓ.வினதும் பார்வை அவளில் விழவில்லையென்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு கிடந்தன ஊன்று கட்டைகள். முல்லைத்தீவிலிருந்து அண்மையில்தான் அங்கே வந்திருந்தாள். கூட தந்தையும் வந்திருக்கலாம். வெளியே போயிருப்பார். அவர்களை அங்கே கூப்பிடவிருந்ததை சந்திரிகா போன தடவை சந்தித்தபோது பரஞ்சோதியிடத்தில் சொல்லியிருந்தாள்.

எவரையும் சுகம் விசாரிப்பது சுகமான அனுபவமாக இல்லாமலாகி வெகுகாலம். பழக்கத்தில் அது வந்துவிடுகிற நிஜமிருந்தும், சுக செய்தியை எதிர்பாராதே கேட்கவேண்டியிருந்தது. அதனால் சிரித்து தலையசைத்து வந்தனம் செய்வதே பெரும்பாலானவர்களிடத்தில்

நடைமுறைக்கு வந்திருந்தது. அது சுலபமாக இருந்தது. நேரில்தான் அது சரியாகும்.

பரஞ்சோதி சந்திரிகாவின் தாயைப் பார்த்துச் சிரித்து ஒருமுறை தலையசைத்துவிட்டு விறாந்தை நாற்காலியில் அமர்ந்தாள். கூடவந்து சந்திரிகா பக்கத்தில் அமர்ந்து, “கண்டு கனகாலம், அன்றி” என்று முகமன் சொன்னாள்.

“மெய்தான். இப்பாவாச்சும் கண்டதே பெரிய காரியம்” என்றாள் பரஞ்சோதி.

சந்திரிகா சிரித்தாள்.

அவளது கண்கள் வீங்கியிருந்தனபோல் தெரிந்தது பரஞ்சோதிக்கு. அதில் சிவப்பு ரத்த நாளங்கள் வெகுவாய் ஓடியிருந்தன. மெலிந்த உடம்புதான் அவளுக்கு. அன்றைக்கு இன்னும் மெலிந்துபோனவளாய்த் தோன்றினாள்.

சங்கவி பற்றி, அவளது பிள்ளை பற்றி முதலில் விசாரிப்பாயிற்று. போன மாதம் வலிந்து காணாமல்போனோர் பற்றிய விசாரணைக் கமிஷனுக்கு அவள் வந்திருந்ததைச் சொன்னாள் சந்திரிகா. பரஞ்சோதிக்கு அத் தகவல் மனத்துக்கு மிகுந்த நிறைவாய் இருந்தது. குணாளன் பற்றி ஒரு முடிவு, அது நல்லதோ கெட்டதோ, விரைவில் தெரிவது நல்லதுதான் என நினைத்தாள். யாழ்ப்பாணம் வந்தவள் அல்வாய் வராமல்போனதை ஏனென்று நினைத்து மனம் குழம்பவில்லை பரஞ்சோதி. முதல்நாள் சாந்தமலர் சொன்னதை அவளிடம் சொல்ல வேண்டுமென்பது ஞாபகமாயிற்று.

“நம்பிக்கையாய் எதாவது தெரிய வந்துதோ, சந்திரிகா? எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் சொன்னதையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கப் போகினம்?”

‘ப்ச்!’ சந்திரிகா உணர்வு தெளித்தாள்.

அது எல்லா சங்கதிகளையும் பரஞ்சோதிக்குத் தெரியப் படுத்தியது.

‘போன ஆறு வருஷமாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைத்தான் இப்பவும் சொல்லுகினம்’ என்று அவள் சொன்னதாய்க் கொள்வதா? அல்லது ‘உவையென்ன சொல்லுறது? எல்லாம் தெரிஞ்ச கதைதான? தாட்டிருந்தாலும் இத்தனை வருஷத்தில எலும்பும்

உக்கிப்போயிருக்கும்' என உறுதிப் பட்டிருப்பதாய்க் கொள்வதா? பரஞ்சோதிக்குத் தெரியவில்லை.

இனி அதுபற்றி பேச பெரும்பாலும் எதுவுமில்லை. பேசாமல் விடவே நிலைமை இருக்கிறபோதிலும், மேலே எதையும் தொடரமுடியாதபடி அது தன்னை ஓடிவந்து முன்னிலைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

வேறுபேருக்கு அப்படி வரலாம். அப்படித்தான் வரும். அவர்களுக்கே அப்படி வருமா? வரக் கூடாது. வந்தால் அதன்பின்னே சூக்கும் காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவர்கள் அதைத்தான் கதைத்தார்கள்.

சந்திரிகா தேநீர் வைத்துவர மூவரும் குடித்தபடி அமர்ந்திருந்தனர்.

ஒருபோது சந்திரிகா கேட்டாள்: “சங்கவியை என்ன செய்யிறதாய் யோசினை, அன்ரி? உப்பிடியே விட்டிடப் போறியளோ கடைசிவரைக்கும்?”

அதை அவ்வளவு அக்கறையில் அவள் கேட்டிருந்தும் பரஞ்சோதிக்கு சற்று எரிச்சல் வரப் பார்த்தது. அது குணானன் பற்றித் தெரியாமல் சட்டுப்புட்டென்று தீர்மானித்து நடத்துகிற காரியமா? மேலும் அதுபற்றி பரஞ்சோதியும் யோசிக்காமலா இருக்கிறாள்? ஆனாலும் பதவிசாய் மறுமொழி சொன்னாள்: “பெத்தவளுக்கும் கூடப் பிறந்ததுகளுக்கும் அந்த ஆசை இருக்குமோ? ஆனா நாங்கள் என்ன செய்யேலும், சந்திரிகா? அவளை விரும்புற ஒரு பெடியனே சுத்திச் சுத்தித் திரிஞ்சு கொண்டிருக்கு. அதுவாய் வந்தாத்தான் உண்டு. பாத்துக் கொண்டிருக்கிறம்.”

மெய்தான். கணவனைக் காணாமலாகிப் போனவர்களுக்கு பெரும்பாலும் அதுவே கடைசிவரையான விதியாக ஆகியிருக்கிறது. அதிலிருந்து உன்னியெழும்பி மீண்டவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் தம்மை வெளிவெளியாய் அடையாளம் காட்டியதில்லை. ஊரின் அவச்சொல்லை அது அள்ளிக்கொள்வதாய் இருந்தது.

பல கூட்டங்களுக்கும் ஊர்வலங்களுக்கும் கூட வந்துகொண்டிருந்த கணவனைக் காணாமலாகிய சிலர், கடைசியாக நடந்த விசாரணைக் கமிஷனுக்கு வரவில்லை. ஏனென்று அவளுக்கு ஊகமுண்டு. பலபேர் இன்னும் அலைந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். அது ஒரு நியாயப்பாட்டிலானதாய் இருந்தது. அவர்கள் லௌகீக கஷ்டங்களில் வதங்கினார்கள். காதலில் துடித்தார்கள். சரீரார்த்தத்த

உணர்வெழுச்சியில் வாடினார்கள். அது காத்திருத்தல்கூட இல்லை. காக்கவேண்டிய இருத்தல்.

ஊர் நிலைமை பற்றிய உசாவலில் சிறிதுநேரம் கழிய, “உம்மட விஷயம் என்னமாதிரி, சந்திரிகா? யோசிணையொண்டுமில்லையோ?” என அவளது மனநிலை இறுக்கமடைந்துவிடாத அவதானத்துடன் கேட்டாள் பரஞ்சோதி.

கேட்டு சந்திரிகா கலகலவெனச் சிரித்தாள். எல்லாமே அழிந்து போனதா அவள் வாழ்வில்? ஏன் அத்தனை நிர்க்கதி? அவளது கல்யாணத்தில் பிள்ளைகூட இல்லையே! இருந்துமேன் விரக்தி கொள்ளவேண்டும்?

காலம் எவரையும் விட்டுவைக்கவில்லை. ஒவ்வொரு வீடும் அழிந்த மனங்களின், அழிந்த வாழ்வுகளின், அழிந்த நம்பிக்கைகளின் அம்சங்களைக் கொண்டேயிருக்கின்றது. எண்ணி பரஞ்சோதி ஏங்கினாள்.

சந்திரிகாவிடத்தில் எழுந்த சிரிப்பை அவளது தாய் விரும்பவில்லையென்பது அவளது செருமலில் தெரிந்திருந்தது. அவள் சிரித்து முடிய, அடக்கியடக்கி வைத்திருந்த தன் மனக் குமைச்சலை அவள் வெடித்தாள்: “ம்...! அவ எல்லாத்தையும் முந்தியே யோசிச்சு முடிச்சிட்டா. இனி எதுக்கு யோசிக்க வேணும்? அவ நினைச்சபடிதான் வாழுவா. ஆர் இதைக் கேக்கிறது? மண்டையில் அடிபட்டு மாறாட்டத்தில திரியிற தேப்பனால ஏலுமோ? நொண்டி நொண்டித் திரியிற தாய்க்காறியால ஏலுமோ?”

உணர்வுகள் அவ்வாறு இறுகி வருகையில் சராசரி மனிதர்களிடையில் விஷயத்தை மாற்றுவதுதான் மிகச் சுலபமாகச் செய்யக் கூடியது. சாந்தமலர் அந்த உபாயத்தைத்தான் பாவிப்பாள். அப்போது பரஞ்சோதிக்கு அது கைகொடுத்தது. அவள் சந்திரிகாவின் தாயாரைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கேட்டாள்: “ஏன் பாருங்கோ, சில்வெஸ்ரரினர் அக்கா, அம்மா ஆக்கள் வந்து போறேல்லையோ? ரூபியும் புருஷனும் நாலைஞ்சு மாசத்துக்கு முந்தி யாழ்ப்பாணம் வந்துபோனதாய் அறிஞ்சன். இஞ்சயும் வந்தவையோ?”

“சில்வெஸ்ரரினர் அப்பா காலத்திலயிருந்து அந்தக் குடும்பத்தோட எங்களுக்கு நல்ல ஓட்டு. அக்கா, அம்மா எல்லாரும் வந்துதான் போய்க் கொண்டிருந்தினம். சில்வெஸ்ரர் போனமுறை வந்தாப் பிறகு எல்லாம் நிண்டு போச்சு. எல்லாம் விதி. வேற நானென்ன

சொல்லுறது? இதுக்காண்டி அவைய நான் குறைசொல்ல மாட்டன். எங்கட வீட்டில நடக்கிற கூத்துகளைச் சொல்ல வேணும்” என்றவள் ஒருமுறை சந்திரிகாவைத் திரும்பி நோக்கிவிட்டு தொடர்ந்தாள்: “நீங்கள் பிறந்து வளந்து வாழற மண்ணில்ல என்ற மண். என்ற குடும்பமும் இந்த நிலவெல்லையைச் சேந்ததில்லை. எல்லையற்றுக் கிடந்த ஒரு வன பூமியைச் சேர்ந்தவள் நான். எங்கட குடும்பம், ஊர் எண்டும் சொல்ல முடியாத ஒரு பிரதேசத்தில, வாழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அங்க வாழறதுக்கு இடைஞ்சல் வர, மானம் மரியாதையளக் காப்பாத்திக் கொண்டு அந்த மண்ணைவிட்டு வெளிக்கிட்டு வடக்காய் வந்தது. கடவுள் புண்ணியத்தில வன்னியில வாழ்க்கை கஷ்ரமில்லாமல் நேர்மையில் அமைஞ்சிது. அந்த மானம் மரியாதையளக் கட்டிக்காத்துக் கொண்டு என்ற காலம்வரை நான் வாழ்ந்திட்டன். இவளினர் கையில் எண்டைக்கு அதைக் குடுத்தனோ, அண்டைக்கு எல்லாம் போச்சது. தின்னக் குடிக்க வழியில்லையெண்டு இஞ்ச வந்து நாங்கள் கிடக்கேல்ல. இவ மாற வேணும். மாறினா மட்டும் போதாது. நாங்கள் சொல்லுறபடி கேக்கவும் வேணும். நாளுக்கு ஒரு கலியாணமெண்டு சீவிக்கிறதவிட... நானெண்டா உயிரை மாய்ச்சிடுவன்.”

தட்டுத்தடுமாறி எழுந்து கட்டைகளை டொக்கு... டொக்கென்று ஓங்கி நிலத்தில் அறைந்தபடி கதவைத் திறந்துகொண்டு அவள் உள்ளே போய்விட்டாள்.

சூழல் மெளனத்தில் உறைந்து கிடந்தது.

திகைப்பிலிருந்து மீண்டு பரஞ்சோதி திரும்பினாள். பார்வையில், குனிந்தபடி கண்ணீர் சிந்த இருந்த சந்திரிகா தென்பட்டாள்.

கேள்விகள் இல்லாமல் பதில் கிடைத்திருந்தது பரஞ்சோதிக்கு. பதிலின் மேலும் கேள்விகள் இருந்தன. அவை அப்போதைக்கு உசிதமானவையல்ல.

சந்திரிகாவின் தாய் அவள் குறித்த அந்த இரகசியத்தை தனக்குக்குள்ளேயே வைத்திருந்திருக்கலாமென்று பட்டது பரஞ்சோதிக்கு. அதற்கான நியாயங்கள் சந்திரிகாவிடம் இருக்கவும் கூடும். தாய் அதை யோசிக்காதது மட்டுமில்லை, அவளின் துகிலையும் உரிந்து கொண்டு போயிருக்கிறாள்.

ஒருவேளை பரஞ்சோதியையும் உள்வாங்கிவிட, மூன்றாம் தரப்பின் ஒரு அவசியத்தைக் கருதி, அவ்வாறு அவள் செய்தாளோ?

பரஞ்சோதியிடத்தில் இப்போது இருந்தது ஒரு பொறுப்பான காரியம். அவளுக்கு நேரமாகிக் கொண்டிருக்கிறதுதான். ஆனாலும் சந்திரிகாவை அப்படியே விட்டுவிட்டு அவளால் ஓடிவிட முடியாது.

தானெடுக்கும் எந்தப் பேச்சும் சந்திரிகாவை எள்ளளவும் நோகவைத்து விடக்கூடாது என்ற திண்ணமிருந்தது அவளுக்கு. அறிவுரை ஆருக்குத் தேவை? அறிவு அவரவரிடமும் நிறையவேதான் இருக்கிறது. உண்மையில் தேவையானது ஆறுதல், அரவணைப்புகள். அவை இல்லாதபடியாலேயே பல காரியங்கள் தீயனவாய் நடந்து முடிந்துவிடுகின்றன. அதனால் சந்திரிகாவை ஆறுதல் படுத்தவும், ஆற்றுப்படுத்தவுமான வார்த்தைகளை அவள் கோர்த்தாள். “விடும், பிள்ளை. அம்மாவும் என்ன ஈறலில அப்பிடிச் சொல்லியிட்டுப் போறாவோ? உதுகளுக்கெல்லாம் நாங்கள் குலைஞ்சா எப்பிடி?”

சந்திரிகாவுக்கு முதலில் தன்னைத் தனக்கே வெட்கமாகிப் போனது. பளீரென்ற வெளிச்சத்தில் கண்ணாடி முன்னால் அம்மணமாய் நிற்கிற கூச்சமெடுத்தது. ஆனாலும் அது அவளது வாழ்க்கை. ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னான விதிகளைக் கொண்டு வந்து, யாரும் இன்றைய அழிச்சாட்டியம் முடிந்த காலத்தில் வைத்து, எதையும்... எதையும்தான்... அளந்து பார்த்துவிடக் கூடாது.

அவள் கண்களைத் துடைத்தாள், தன்னைத் தேற்றுவதுபோல். இப்போது அவள் உண்மையைத் தெரிவிக்க வேண்டும். அது ஒரு அறிவிப்பாய் இருக்க வேண்டும். பரஞ்சோதிக்கும், உள்ளே போய்விட்ட அம்மாக்காரி சமுத்திராவுக்கும். சந்திரிகா தன்னை உருக்கினாள். அதையே வார்த்தைகளாய் வார்த்தாள்.

“உயிர் தப்பவேணுமெண்டுதான் சமாதான காலத்தில் ஒருத்தனோட ஓடிப்போய் குடும்பம் நடத்தத் துவங்கினன். அவன் ஆயுதமெடுக்காட்டியும் இயக்கத்தோட வலு ஒட்டாய் இருந்தவன். எப்பிடியோ யாழ்ப்பாணம் வந்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தம். யுத்தம் முடிஞ்சாப் பிறகு, பிழைப்புக்கு எதாவது செய்யவேணுமேயெண்டு கொழும்புக்கு வெளிக்கிட்டம். சரியாய் மாங்குளம் கடக்கிற நேரத்தில் செக் பொயின்ரில வைச்ச ஆமி என்னைப் பிடிச்சான். நான் ரகசியப் போராளியாய் இருக்கேல்லை. நாலு பேருக்குத் தெரிஞ்ச, நாலு பேர் பயப்பிடுற போராளியாய்த்தான் இருந்தன். மாங்குளத்தில் அடையாளம் காட்ட நிண்ட அந்த நாலு பேரில ஒருத்தன் என்னை போராளியாய்க் காட்டிக் குடுத்தான். காம்ப்புக்கும் கொண்டு போகாமல் ஆறு நாள் வைச்சிருந்து என்னை நார் நாராய்க்

கிழிச்சிட்டு விட்டாங்கள். ஆனந்தன் கொழும்பில நிக்கிறானோ, வீட்டில நிக்கிறானோவெண்டும் தெரியேல்ல. தனியனாய்த்தான், ஆரிட்டயோ மண்டாடி பஸ்குக்கு காசு வாங்கிக் கொண்டு வீட்டை வந்தன். இஞ்ச வந்தா, இவன் ஆட்டிறைச்சி வாங்கி சமைச்சு, சாராயமும் குடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறான். வந்த என்னைத் திரும்பியும் பாக்கேல்லை. என்னை விட்டிட்டு இவன் புத்தியாய்த் தப்பி வந்திட்டானெண்டு நான் பாயவேண்டிய இடத்தில, ஏதோ நான்தான் குற்றவாளி மாதிரி நடந்தான். அஞ்சாறு நாள் ஆகேல்லை. ஒரு ராத்திரி நல்லாய் நேரஞ்செண்டாப் பிறகு நான் அறைக்குள்ள படுத்திருக்கிறன். இவன் வெளியில. தொம்... தொம்மெண்டு கதவு தட்டின சத்தம் கேட்டு, நான்தான் எழும்பி வந்து கதவைத் துறந்தன். 'உவன்தா'னெண்டு விரலை நீட்டி ஒருத்தன் கத்தினான். வந்த ரண்டாக்கள் எனக்குப் பின்னால நிண்ட ஆனந்தனை பிடிச்சபிடியில தறதறவெண்டு இழுத்துக் கொண்டு போனாங்கள். 'ஐயோ, விடுங்கோ... அவரை விடுங்கோ'வெண்டு தொண்டை கிழியக் கத்தினன். கொண்டு போட்டாங்கள். அண்டை அயல்ல என்னெண்டு கேக்க ஒரு சனம் வெளிய வந்து பாக்கேல்லை. அடுத்தநாள் காலமை பொலிஸில கொம்பிளெயினர் பண்ணினன். ஆமிக்காறன் பிடிச்சிருப்பானெண்டு சொன்னாங்கள். ஆமிக் காம்ப்பெல்லாம் 'ஆனந்தனைப் பிடிச்சியளோ... எங்க வைச்சிருக்கிறிய'ளெண்டு அந்தளவு உடம்பு நோவோடயும் கேட்டுக் கேட்டுத் திரிஞ்சன். ஒரு ஆமி என்ற பரிதவிப்பில இரங்கி ரகசியத்தில வந்து அந்தாளை கொழும்புக்குக் கொண்டு போயிட்டதாய்ச் சொன்னான். தோட்டைக் கழட்டி வித்திட்டு, அடுத்தநாள் கொழும்புக்கு ஓடினன். கொழும்பு எனக்குத் தெரியாதன்றி. கண்ணால கண்டதுகூட இல்லை. கொழும்பில இடம்வலம் தெரியாமல் நான் அலையேக்க, இடங்காட்டுறனெண்டு ஓராள் கூட்டிப்போய் ரா முழுக்க வைச்சிருந்திட்டு போகேக்க காசு தந்திட்டுப் போனான். என்ற உடம்பில சீவனில்லை. வீட்டில வந்து கிடந்து அழுதன். அவ்வளவுதான். அதுக்குமேல அனுபவிக்க எனக்குத் தெம்பில்லை. அதுக்குமேல அனுபவிக்க எனக்குத் துயரமும் இல்லை. அதுக்கு மேல அம்மா சொன்ன மானம் மரியாதையளக் காப்பாத்த எனக்கு புறியமுமில்லை. போராளியாய் இருந்திட்டு வந்து நாறிப்போய்க் கிடக்கிற துக்கம் எனக்கெல்லோ தெரியும். என்னை அந்த நேரத்தில ஆர் என்ன, ஏது எண்டு கேட்டினம்? ஆனா குறை விளங்க மட்டும் சில்வெஸ்ரர் வீட்டிலயிருந்து ஓடி வந்திட்டினம். ஒரே பேச்சாய்ச் சொல்லியிட்டன், விரும்பினா வாருங்கோ, இல்லாட்டிப் போங்கோ, நான் ஒருதரையும் வருந்தி அழைக்க மாட்டனெண்டு. நான் அழிஞ்சு

போனதவிட அம்மாக்கு அவையினர் சொந்தம் விடுபட்டுப் போனதுதான் பெரிய துக்கமாய்ப் படுகிறது. அதுதான் பொரிஞ்சு தள்ளியிட்டுப் போயிருக்கிறா. நான் இப்ப தனியனாயிட்டன். ஆரும் விரும்பினது என்னத்தையும் சொல்லட்டும். எனக்கு இனி விடிவில்லை எண்டதால நானும் மாறப் போறேல்லை. என்னைப் பாக்காத மனிசரை, என்னைப் பாக்காத அயலை நானேன் யோசிக்க வேணும், அன்ரி? ஆரும் எக்கேடும் கெட்டுப் போகட்டும். எல்லாம் கெட்டுத்தான இருக்கு? கெடுகாலத்தில நான் கெடாமலிருக்கிறது எப்பிடி, சொல்லுங்கோ? ஆருக்காச்சும் ஓராளுக்கு என்னைத் தெரிஞ்சிருக்க வேணும் எண்டதுக்காண்டித்தான் இப்ப நான் இவ்வளவும் உங்களிட்டச் சொன்னது.”

அவள் அழுதாள். அது சின்ன வார்த்தை. கரைந்து ஒழுகினாள்.

“அழாதயும், சந்திரிகா” என்றுவிட்டு குனிந்தபடி இருந்தாள் பரஞ்சோதி. உள்ளே சாமி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்: ‘எல்லாம் தலைகீழாய் மாறிப் போயிடும். இருந்து பாக்கத்தான போறியள்.’

வெகுநேரமாகியிருந்தது. கடைசி பஸ்ஸையாவது அவள் பிடித்துவிட வேண்டும். சந்திரிகாவிடமிருந்து விடைபெற்றாள் பரஞ்சோதி.

கூடலாய் மரங்கள் நிழல்போட்ட தெருவூடாக வவுனியா நகருக்குள் பஸ் பிரவேசித்தது. அது கடந்து வந்த பாதையில் இரு மருங்குமிருந்த அடர்ந்த காட்டைக் கண்டபோது, அதுபற்றி தானறிந்திருந்த விபரங்களை ஒருமுறை நினைத்துப் பார்த்தாள் பரஞ்சோதி.

ஒருகாலத்தில் மிகப் பெரு வனமாகவிருந்த அந்தக் காடு, குரங்குகளுக்கு வெகுவாய்ப் பெயர்பெற்றிருந்தது. குரங்குகள் பயணிகளை நெருங்குகிற விதத்தை 'வண்ணானின் மொழிகேட்டு வனம்'விடுத்த சீதைதனை இந்நாளும் தேடுதல்போல் இருங்குரங்கு நெருங்கிடுமே' என்ற ஈழக்கவியொருவரின் பாடலை ஆசிரியை அபிநயத்தோடு பள்ளியில் சொல்லியிருந்ததை இன்னும் அவள் மறக்கவில்லை.

அங்கே யானைகள் கண்டி வீதியின் வாகனப் போக்குவரத்துகளுக்கு இடஞ்சல் செய்யுமளவுக்கே மிகுதியாகவிருந்தன. முறிகண்டிப் பிள்ளையார் வழியின் காவல் தெய்வமானது அதன் பிறகுதான். கரடிகளும், மான்களும், மரைகளும் கூட அங்கு குறைவில்லாதிருந்தன. அந்த நிலை இன்றைக்கு இல்லை. வனம் அப்பகுதியில் ஐதடைந்திருந்தது. இன்னுமே ஐதடைந்து கொண்டிருக்கிறது. ஏக்கர் கணக்கில் வனம் அழிக்கப்பட்டதாய் அண்மையில் ஒரு புள்ளி விபரக் கணக்கு வெளியிடப் பட்டிருந்தது.

பஸ் மேலே வர நெஞ்சை இறுக்கிக்கொண்டான அதிர்வலையொன்று அவளுள் இறங்கி அமுக்கியது. பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியபோது அது மெல்ல மெல்ல உடம்பூரா வியாபித்துவிட்டிருந்ததை அவள் உணர்ந்தாள்.

அடங்காப்பற்றின் ஒரு பகுதியாக சரித்திரம் சொல்லியிருந்த வவுனியா, இப்போது அவ்வாறில்லையென்று பலபேரும் சொல்லியிருந்ததை உண்மையாய் அவள் கண்டாள். அதை

விளங்க புதிய சிந்தனையுள்ள ஒரு அரசியல் தேவையாயிருந்தது. அதில் அடியாதாரம் கொண்டிருந்த உண்மைகளை பரஞ்சோதி போன்றவர்களால் விளங்கிக் கொள்வது கடினமாகவே இருக்கும்.

பாதைப் புனர்நிர்மாணங்களால் பயணம் தாமதமேற்பட்டது. பல் பொழுது சாய்கிற வேளையில் வவுனியா பல் நிலையத்தை அடையுமானால் என்ன செய்வதென்று அவளுக்குத் திட்டமிருந்தது. அவள் நடக்கிற முடிவைக் கைவிட்டு ஒட்டோ ஒன்றை அமர்த்திக்கொண்டு சாந்தரூபியின் வீட்டை சிரமமின்றி அடைந்தாள்.

மாவிலாறு 'வாட்டர் ஷெட்' வெற்றியின் பின்னால் விடுதலைப் புலிகளுக்கெதிரான கிழக்கு மாகாண யுத்தத்தை 2006 செப்ரெம்பர் 28ல் ஆரம்பித்த இலங்கை அரசு படைகள், சம்பூர் மாவட்டத்தைக் கைப்பற்றியபோது, மிகத் துல்லியமான முன்சிந்தனையோடு முல்லைத்தீவிலிருந்த பல குடும்பங்கள் ஒரு யுத்த சூன்யப் பகுதிபோல் அப்போது கருதப்பட்டிருந்த வவுனியாவைச் சென்றடைந்திருந்தன. வவுனியாவிலும் சிரமம் இருக்குமானால் கொழும்பு சென்றுவிட அது வசதியான மய்யமாகவும் இருந்தது. 2006 முடிவதற்குள் சில்வெஸ்ரர் குடும்பமும் வவுனியாவுக்கு வந்துவிட்டிருந்தது. ஏற்கனவே சமாதான காலத்தில் முல்லைத்தீவு-கொழும்புப் பாதையில் மீன் லொறி ஓட்டி அனுபவமிருந்த சில்வெஸ்ரருக்கு, தனியார் தொலைதூர பல் கொம்பனியொன்றில் ட்றைவராக அங்கே வேலை கிடைப்பது அதனால் சிரமமாக இருக்கவில்லை. ஏற்கனவே தொடர்பிலிருந்த நண்பர்கள்மூலம் ஒரு சிறிய வீட்டை வாடகைக்கெடுப்பதும் விரைவிலேயே சாத்தியப்பட்டிருந்தது.

புதிதாய்க் குடிவந்த இடத்தில் ஏற்பட்ட சூழலின் அழுத்தம் ஆரம்பத்தில் சாந்தரூபியிலும், சில்வெஸ்ரரிலும் சற்று அதிகமானதாகவே இருந்தது. அது வடமராட்சியைவிட்டு தென்மராட்சியையோ, யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு முல்லைத்தீவையுமோ அடைந்தபோதிருந்ததைவிட வேறுபட்டதாயிருந்தது. அதில் இனம் மதம் சார்ந்த கலவைகளின் கூறு அதிகமாயிருந்ததை அவர்கள் கண்டார்கள். எள்ளளவும் மாறுபடாதிருந்தவர்கள் அவர்களது குழந்தைகள் லாசரஸ்கும் இலபெல்லாவாகவுமே இருந்தனர். மெல்ல இறங்கிய மழை களனியில் இலகுவாய்க் கலப்பதுபோன்ற மிக்க இயல்பாக சூழ்நிலையோடு அவர்கள் கலந்திருந்தனர்.

சில்வெஸ்ரருக்கும் சாந்தரூபிக்கும் சூழ்நிலைபின் அழுத்தத்தை உள்வாங்கி மனநிலை இறுக்கம் தெளிய சிறிது காலமாயிற்று. அதை ஒரு தேவையின் நிமித்தம் அவர்கள் செய்யவே வேண்டியிருந்தது. அப்போதும் முற்றுமுழுதான மனவிறுக்கத்தின் விடுபடல் சாத்தியமாகாமல்தான் இருக்கும். அது தவிர்க்கப்பட முடியாததும். சூழவே அந்நியங்களை நிறைத்திருந்த ஓரிடத்தில் மனத்தின் முழுமையான விடுபடலை எதிர்பார்த்துவிட முடியாதுதான். ராணுவ வாகனங்களின் உறுமுகையும், ஹெலி மற்றும் சிறுரக விமானங்களின் இரைச்சலும், சீருடையிலும், சிவிலியன் உடையிலுமான ராணுவத்தின் பிரசன்னமும், அருகிலிருந்த பன்சாலவிலிருந்த புத்த குருமாரின் எந்நேரமுமான நடமாட்டமும் மிக்கிருந்த அந்த இடம், இனரீதியாகப் பாதிக்கப் படக்கூடிய தேசத்தில், அவர்களை சதா அச்சுறுத்தும்படியான இடமாகவே இருக்கமுடியும்.

என்றுமில்லாதவாறு அந்த தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் சிங்கள பொதுசனங்களின் ஊடாட்டமும் அதிகமாயிருந்தது. ஊழியராய், வர்த்தகராய், பயணிகளாய், பள்ளி மாணவராய், ஆசிரியராய், நேர்சுகளாய் அவர்கள் எங்கெங்கும் காணப்பட்டனர்.

கொதிக்கும் பொயிலர், கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட வாழைக் குலை சகிதம் ஒரு கடையிருக்கும். அதன் முன்னாலோ ஓரங்களிலோ வெற்றிலைத் துப்பலின் சிவப்புக் கீறல்களும், அருகிலுள்ள மின்சார தூணில் எஞ்சிய சுண்ணாம்பினால் விரலிழுத்த வெண்கோடுகளும் இருக்கும். அது தமிழ்க் கடையொன்றின் இருப்பினது அடையாளம். அவை பெரும்பாலும் அப்போது காணப்படாதிருந்தன. சடுதியான ஒரு பார்வையில் அவ்விதம் தோன்றிற்றா, சிறிது சிறிதாக உண்மையில் மாறிக்கொண்டு வருகிறதா என்பதை யோசிக்கவேண்டி இருந்தது.

பரஞ்சோதி ஒரு கனதியை உணர்ந்தவண்ணமே மகளின் வீட்டை அடைந்தாள்.

சாந்தரூபி தாயை எதிர்பார்த்திருந்தாள். அவளின் பிள்ளைகள் இரண்டும் கூட எதிர்பார்த்திருந்ததில் அவளைக் கண்டதும் ஓடிச்சென்று ஓட்டிக் கொண்டன.

சில்வெஸ்ரர் அப்போது வவுனியா-கொழும்பு ஒம்னி பஸ் ஓடிக் கொண்டிருப்பதாகவும், இரவு பத்து மணிக்கு மேல்தான் வீடு திரும்புவானென்றும், பரஞ்சோதி சில்வெஸ்ரர் பற்றிக் கேட்டபோது

சாந்தரூபி சொன்னாள். அது குடும்ப உள்விவகாரங்ளைப் பேச அந்தரங்கம் விழுந்திருந்த சமயம்.

சங்கவி பற்றி, மயூரன்பற்றியென பல விஷயங்களும் பேசிய பிறகு, அப்போதும் மயிர்க்கொட்டி பட்ட இடம்போல் அரித்துக்கொண்டிருந்த சந்திரிகாவின் விஷயத்தை ஒரு முன்னாள் போராளிப் பெண்ணென்ற அடையாளத்துடன் பரஞ்சோதி பேச்சுக்கு எடுத்தாள். அது இயக்கத்திலிருந்து விலகிய, விலகித் திருமணமான, இயக்கத்திலிருந்து தப்பியோடிய, யுத்த முடிவில், பின் புனர்வாழ்வு முகாங்களிலிருந்து வெளியேறிய பலரது வாழ்நிலையின் சீரழிவுகளும் அவர்களுக்கிடையில் விசாரணையாக வழிவிட்டது. தாய் குறிப்பிட்டதுபோன்ற பலபேரை தான் அறிந்திருந்ததாக சாந்தரூபி சொன்னாள். அவ்வகையான பெண்கள் யாழ்ப்பாணத்தை, முல்லைத்தீவைப்போல் அங்கேயும் அதிகமென்றாள்.

அப்போது பக்கத்து வீட்டிலிருந்து அழைத்துக் கேட்பதாக லாசரஸ் வந்து சொன்னான். “பொறுங்கோம்மா, வாறன்” என்றுவிட்டு எழுந்துசென்ற சாந்தரூபி சிறிதுநேரத்தில் திரும்பிவந்தாள்.

“பக்கத்தில இருக்கிறதார்? தெரிஞ்சாக்களோ?” என பரஞ்சோதி கேட்டாள்.

“இப்ப தெரிஞ்சாக்கள். நாங்கள் வரேக்க இஞ்ச இருந்ததுகள். சிங்கள ஆக்கள்தான். நல்ல மனிசர். மனுஷி வவுனியா ஆஸ்பத்திரியில அற்றெண்டனாய் இருக்கு. ரண்டு பொம்பிளப் பிள்ளையள். ஒண்டு ஒரு பிறைவேற் கொம்பனியில வேலை செய்யுது. மற்றது படிச்சிட்டு சும்மாதான் இருக்குது” என்றாள் சாந்தரூபி.

“முந்தி நீயிருந்த வீட்டுப் பக்கம் போய் வாறனியோ? சுத்திவர அங்க தமிழாக்கள்தான இருந்தினம்.”

“போறேல்ல. போக நேரமில்லை.”

“இதுகளும் உன்னோட நல்ல ஒட்டுப்போல.”

“காலமை கதைக்கேக்க நீங்கள் வருவியளெண்டு சொல்லியிருந்தன். அதுதான் பேச்சுச் சத்தத்தில நீங்கள் வந்திட்டியளோவெண்டு கேட்டிட்டுப் போறா.”

“நல்ல மனிசராயிருந்தாச் சரி, ஆர் எவரெண்டிருக்கே.”

“பாவம் அதுகள். எங்கட கதைமாதிரித்தான் அதுகளின்றயும்.”

“எங்கட கதைமாதிரியெண்டா...?”

“இப்ப சட்டுப்புட்டெண்டு சொன்னா உங்களுக்கு விளங்கவே போகுது? எங்களின்ற தமிழ்ச் சண்டைக் கதையெண்டா, அதுகளின்ற சிங்களச் சண்டைக் கதை. என்னவாயெண்டான்ன இருந்திட்டுப் போகட்டும். நாங்கள் இதுகளைப் பேசாமலிருக்கிறதுதான் நல்லம். சில்வெஸ்ரருக்கு இந்தமாதிரி பிரச்சினைக் கதையளப் பேசுறது பிடிக்காது. அது உண்மையும்தான்? இருந்துதா சாப்பிட்டம்... சாப்பிட்டமா படுத்தமெண்டு இருக்க வேணுமெண்டு அடிக்கடி சில்வெஸ்ரர் சொல்லும். அக்கம்பக்கம் பாத்துப் பேச எண்டிறது முந்தித்தான், அம்மா. இப்ப அப்பிடியும் பேசக் குடாது. உங்களுக்குப் பக்கத்தில இருக்கிற நிழல்கூட வேவு சொல்லியிடும். உங்கட நிழலே அதைச் செய்யாம இருந்தா நீங்கள் சரியான பாக்கியசாலி.”

“உண்மைதான், ரூபி.”

“எங்கயும் அது நல்லம். புதிசா வந்திருக்கிற இடத்தில இன்னும் நல்லம்.”

நேநீர் குடித்து முடிய இரவுச் சாப்பாட்டைக் கவனிக்க சாந்தரூபி சமையல்கட்டுக்கு நடந்தாள்.

பரஞ்சோதி அந்தச் சிறிய கூடத்திலிருந்தபடி ஜன்னலூடு வெளியே நோக்கினாள்.

தூரத்து புத்தர்சிலை ஒளி வெள்ளத்துள் மூழ்கி நெடிதுயர்ந்து நின்றிருந்தது.

அருகிலிருந்த பன்சால அடங்கிய மஞ்சள் வெளிச்சத்துள் ஆரவாரம் அறுத்துக் கிடந்தது.

உண்மையில் யுத்தத்தின் வெற்றிக் களை வேறு எங்கேயும் எவரிடத்திலும்விட, பன்சாலகளிலும் பிக்குமார்களிலும்தான் அதிகம் தென்பட்டதாய் தோன்றியது பரஞ்சோதிக்கு. பஸ்ஸில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பயணம் செய்துகொண்டிருந்த புத்தபிக்குவும் முகமெல்லாம் ஒரு பெருமிதத்தில் போர்த்ததுபோல்தான், குருமாருக்கு ஓதுக்கப்பட்ட இரட்டை ஆசனத்தில் கையை விசிறப்போட்டு தனியாளாக அமர்ந்துகொண்டிருந்தார். அப்போது கண்ணை தூசி விழுந்து உருட்டுவதுபோல அந்தக் காட்சி மனத்தை

அவளுக்கு உருட்டியது. பன்சாலவின் இரவின் அந்த மவுனத்துள், பகலில் இருந்திருந்த அந்த கர்வத்தின் ஆரவாரம் அப்போது ஒரு கள்ளச் சிரிப்போடு அடங்கிக் கிடப்பதாகவே எண்ணினாள் அவள்.

வவுனியா முந்தின தடவை பார்த்ததுபோல் இப்போது தோன்றவில்லை. மரங்கள் வளர்கின்றன, சில வீழ்கின்றன, புதியாய்ச் சில முளைக்கின்றன... இத்யாதிகளால் பௌதீகம் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது. இது அதன் இயல்பான மாற்றம். இயல்பலாத மாற்றம் ஒரு அவயவத்தின் அதீத வீக்கமாக வலியோடும் அவலட்சணத்தோடும் தோன்றும்.

பயணங்கள் எங்கேயும் சுகம் செய்துகொண்டிருப்பதற்குக் காரணமே பௌதீகம் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதுதான். ஆனால் வவுனியாவில் இயல்பான, இயல்பலாத பல மாற்றங்களும் விழுந்திருந்தன. பரஞ்சோதி அந்த நிஜத்தை அப்போது தரிசனமாகிக் கொண்டிருந்தாள்.

அங்கு வந்த பிறகு நடந்த உரையாடல்களும், தென்பட்ட காட்சிகளும் அவளுக்கு நிறையத் தெரியவேண்டுமென்ற அவாவை ஏற்படுத்தியிருந்தன. அது சில்வெஸ்ரர் வருகின்ற நேரமாக இருந்தது. மறுநாள் காலை சில்வெஸ்ரர் வேலைக்குப் போன பின்னால் சாந்தரூபியிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென தீர்மானம் கொண்டாள். 'நாளைக்கு சில்வெஸ்ரர் எந்த நேரத்துக்கு வேலைக்குப் போகும்?' சாந்தரூபியிடம் கேட்டாள்.

“ஒன்பது மணிக்கு. ஏனம்மா?”

“சும்மாதான் கேட்டன். அதிருக்கட்டும், ரூபி. நாளைக்கு நீ அந்தக் கதையை எனக்குச் சொல்ல வேணும்.”

“எந்தக் கதையை?”

“அதுதான் நீ சொன்னியே... சிங்களச் சண்டைக் கதையெண்டு...”

“ஓ... அதோ? அதை நீங்கள் குசுமான்ரியிட்ட கேக்கிறதுதான் நல்லது. மனுஷி நல்லாய்க் கதை சொல்லும். கேட்டுக் கொண்டிருந்தா எழும்ப மனம் வராது. நீங்கள் யோசிக்க வேண்டாம், மனுஷி நல்லாய் தமிழ் கதைக்கும்.”

“இஞ்ச அதுகள் வந்து கனகாலமோ?”

“சரியாய்த் தெரியாது. பத்துப் பன்ரண்டு வருஷமிருக்கும்.”

“ஓ..” அவ்வளவு காலமானால் பேச முடியும்தான் என்பதுபோல் பரஞ்சோதி அடங்கினாள்.

மறுநாள் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு பன்சாலவிலிருந்து பிரித் ஓதும் சத்தம் ஒலிபெருக்கியில் முழங்க கண்விழித்தாள் பரஞ்சோதி. இரவு சில்வெஸ்ரர் வந்தது அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஒருவேளை பதினொரு மணிக்கு மேலே வந்திருக்கலாம். காலையில்தான் அவனோடு கதைக்க அவளால் முடிந்திருந்தது.

பிறகு அடுத்த வீட்டில் கிணற்றடிப் பக்கமாய் குசுமவதியைக் கண்டாள் பரஞ்சோதி. நடுத்தர உயரம். நடுத்தர உடம்பு. மாநிறமாக இருந்தாள். யுவதியாயிருக்கையில் மிக்க அழகானவளாய் இருந்திருப்பாளென்று தெரிந்தது. உயிர்ப்பும் இடையறாச் சலனமுமாய் அவளது முகம் ஒரு தாமரைத் தடாகத்தை நிகர்த்திருந்ததாய்த் தோன்றியது. கண்கள் தாமரைப் பூக்களாய் மலர்ந்திருந்தன. அது சரிதான். ஆனால் அது செந்தாமரையின் மலர்வாய் இருந்தது அவளுக்கு.

குசுமவதியும், மூத்த மகள் யயானியும் வேலையில் இருந்தார்கள். காலையிலே குசுமவதி புறப்பட்டுப் போயிருந்தாள். விறாந்தையில் நின்றிருந்த பரஞ்சோதியைப் பார்த்து சிரித்துக்கொண்டு போனாள்.

வீட்டிலிருக்கிற சின்னது துருதுருப்புக் கூடினது. தாய் வேலை முடிந்து வருவதற்குள் மூன்று நான்கு தடவைகள் சாந்தரூபியின் வீட்டுக்கு வந்துபோய்விட்டாள். ரூபியோடு திக்கித் திணறி தமிழிலும் சிங்களத்திலும் பேசினாள். பிள்ளைகளோடு அந்தப் பிரச்சனை அவளுக்கு இருக்கவில்லை. அவர்கள் தமிழில் படித்தார்கள். சிங்களம் பேசினார்கள். துருதுருப்பென்றாலும் இங்கிதமான பார்வையும், மரியாதையான பழக்கமும் அவளிடம் இருந்தன. போன தடவை வந்திருந்தபோதே அவர்களோடான பழக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாமென்று தவனமாகிப் போனது பரஞ்சோதிக்கு.

அன்று மாலையில் குசுமவதி வீட்டுக்கு தாயை அழைத்துக்கொண்டு போனாள் சாந்தரூபி.

அது ஒரு இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் கட்டப்பட்ட பழைய வீடாயிருந்தது. விறாந்தை கடந்துசெல்ல கூடம் வந்தது. ஒற்றை நடுவறைக்கு பக்கமிரண்டிலும் ‘ப’ வடிவமாய்க் கூடம்

கிடந்தது. சுவரில் அடித்திருந்த ஆணியில் ஒருகிறேப் பேப்பர் மாலை போட்ட போட்டோ இருந்தது. பிரேமக்குள்ளிருந்தும் அந்தப் போட்டோ சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. கண்கள் தீட்சண்யமாய் நேரே ஊடுருவிப் பார்ப்பனவாய் இருந்தன. அறிவின் பிரகாசம் அவற்றில் இருந்திருந்தது. அதில் ஒரு சோகத்தின் உள்ளிருப்பை பரஞ்சோதியால் அவதானிக்க முடிந்தது. சாந்தரூபி போட்டோவை பார்வையால் சுட்டி குசுமவதியின் கணவரென மெல்லச் சொன்னாள்.

தான் அறியக்கூடிய கதையில் கனதி ஏறுவதை பரஞ்சோதி உணர்ந்தாள்.

தேநீரின் பின் நிகழ்ந்த அளவளாவுகையில் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னாள் சாந்தரூபி: “குசுமான்ரி, அம்மாக்கு உங்கட கதை கேக்கவேணும்போல இருக்காம். நான் உங்களிட்டயே கேக்கச் சொல்லியிட்டன்.”

குசுமவதி பரஞ்சோதியைப் பார்த்து மென்மையாய்ச் சிரித்தாள். திரும்பி சுவரில் தொங்கிய கணவனின் போட்டோவை ஒருமுறை பார்த்தாள். பின் சொன்னாள்: “நீங்களும் மிச்சம் கஷ்டமெல்லாம் பட்டிருக்கிறீங்கள். இது எல்லாம் சிரிச்சுக்கொண்டு சொல்ல ஏலாத கதை. சிரிச்சுக்கொண்டும் கேக்க ஏலாமல் இருக்கும். அதுசுட்டி இப்ப அது வேணாம். இன்னொரு நாளைக்கு, அடுத்தமுறை வாங்களேன், அப்ப சொல்லுறன். நான் என்ட புருஷனையும், பிள்ளைகள் அவங்கட அப்பாவையும் இழந்தது பெரிய கதை. அதை பெரிசா விரிச்சா சிங்களச் சண்டைக் கதைதான். நீங்களும் ரூபீட்ட கேட்டு தெரிஞ்சு வையுங்க. நான் அப்புறமா ஒருநாளைக்கு எல்லாம் சொல்லுறன்.”

அவளது சிரிப்பிலும் அகலாது இருப்பதென்ன? அவள் கடந்து வந்த பாதையின் துயர ரேகைகளா? இல்லை. அது ஒரு மாபெரும் தோல்வியின் அடையாளம். தப்பாதென்றிருந்த நேரத்தில் கரணம் தப்பி உறவுகளின், நண்பர்களின், ஊரவரின் மரணங்களில் விளைந்த துக்கத்தினதும், தோல்வியினதும் ரேகை. அவளது கேகாலை மாவட்டத்தின் துயர வரலாறு அந்த ரேகைகளில் இருக்கிறது. அந்த இழப்புகள் தோல்விகளைச் சுமந்துகொண்டுதான் அவள் வவுனியா வந்திருந்தாள். நினைவுகளை அழிக்க முயன்றவர்களின் நினைப்புக்கும் எட்டாத தூரத்திற்கு ஓடிவந்த அந்தக் கதையெல்லாம் நேரம் கெட்டிருந்து சொல்லவும், கேட்கவும்பட வேண்டியவை.

அவர்கள் ஈழப்போரின் துயரங்கள் சிலவற்றைப் பகிர்ந்தார்கள். காயம்பட்டு, உறுப்புகளை இழந்து, சீவத் தறுவாயில் ஆஸ்பத்திரி வந்த நூற்றுக் கணக்கான மனிதரின் அவலங்களின் சாட்சியாக குசமவதியிருந்தாள். சாட்சி ஒருபோது சொல்லவும் முடியாமல் தடுமாறியது. பின் அழுதது.

யாரை யார் தேற்றுவது?

சிறிதுநேரம் பேசிய பின் சாந்தரூபியும் பரஞ்சோதியும் வீட்டுக்குக் கிளம்பினர்.

அடுத்தநாள் திங்கள் காலையில் கிளம்பவிருந்ததால், ஞாயிறு பின்னேரம் குசமவதியிடம் சொல்லிக்கொள்ள பரஞ்சோதி அங்கே போயிருந்தாள். வட்டிலப்பம் சுட்டுக் கொடுத்தாள் குசமவதி.

தன்னிடம் அன்றைக்கு வந்திருக்கும் நண்பர்கள் இரண்டு பேர் அப்போது வெளியே போயிருப்பதாகவும், அவர்களை அவளுக்கு நிச்சயம் தெரிந்திருக்கவேண்டுமென்றும் குசமவதி சொன்னாள். அவர்கள் சொல்லக்கூடிய கதைகள் பரஞ்சோதி தன் வாழ்நாளில் கேட்டிராத சோகங்களின் கதைகளாகவும் இருக்குமென்றாள்.

அப்போது குசமவதியின் வயதை நிகர்த்த ஒருவரும், சற்று இளமையான தோற்றமுள்ள இன்னொருவரும் அங்கே வந்தார்கள். அவர்களை பரஞ்சோதிக்கு உக்கு எனவும், மற்றவரை சது என்றும் அறிமுகப்படுத்திவைத்தாள் அவள்.

மூவரும் சிங்களத்திலேயே உரையாடினார்கள். மிக்க கலகலப்பாக இருந்தது அந்தச் சூழல். பின் தமிழிலே, “உக்கு, ரூபியின்ட அம்மாக்கு சிங்களச் சண்டை கதை கேக்க நல்ல விருப்பம் இருக்கு” என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் குசமவதி.

சிறிதுநேரம் புன்னகையோடிருந்த உக்கு, “தமிழ் சண்டைக் கதைபோல மிக்க சோகமானதுதான் சிங்கள சண்டைக் கதையும். நீங்க அதை குசமவிட்டயே கேக்கிறது நல்லம். அது அவவின்ட கதையும்தான். அதுக்குப் பின்னாடி நான் ஒரு கதை சொல்லுவன். இங்க இருக்கிற சது ஒரு கதை சொல்லுவாரு. நீங்க நல்லா கேக்கணும். ஏனின்டா, இந்தக் கதையள யாரும் இன்னிவரைக்கும் எழுதி வைச்சில்ல. நீங்க உங்கட பகுதிக்கு இதுகள எடுத்துக் கொண்டு போக வேணும். அங்க இருக்கிறவங்க எல்லாம் தெரிய இதை நீங்க சொல்ல வேணும்.”

“மெய்யாய்த்தான், அக்கே. இந்தக் கதையள நீங்க எங்கேயும்தான் கேக்க ஏலாது. இவங்க ரண்டுபேரும் சிங்கள மனச் சாட்சிகளோட அடையாளம். கொஞ்சங்கொஞ்சமாப் புரிஞ்சுக்குவீங்க.” குசமவதி உறுதியோடு சொன்னாள்.

வீட்டுக்கு வந்த பரஞ்சோதி சாந்தரூபியைக் கேட்டாள்: “ரூபி, உனக்கு முந்தியே இந்த சிங்களச் சண்டைக் கதை தெரியுமோ? நீயும் கண்டகண்ட புத்தகமெல்லாம் படிக்கிறானிதானா?”

“முந்தியே தெரியும்மா. ஆனா கண்ட கண்ட புத்தகங்கள் வாசிக்கிறதால இது தெரியாது. இன்னஇன்ன புத்தகம் வாசிக்கவேண்டுமெண்டு தெரிஞ்சு வாசிச்சாத்தான் தெரியும்.”

“நீ இப்ப கொஞ்சம் சொன்னியெண்டா பிறகு குசமவதி சொல்லேக்கை விளங்க சுகமாயிருக்குமெல்லே?”

1971இன் ஜேவிபியின் புரட்சிக் கதையையும், 1987இல் தொடர்ந்த அதன் அடுத்த கட்ட கதையையும், 2000ல் அது முற்று முழுதாய் முடிக்கப்பட்ட கதையையும் சுருக்கமாய்ச் சொன்னாள் சாந்தரூபி.

திங்கட்கிழமை காலையில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு பஸ்ஸெடுத்தபோது பரஞ்சோதியின் மனநிலை வந்தது போல் இருக்கவில்லை. அவள் நிறைய யோசித்துக் கொண்டே போனாள்.

ஒருபோது தான் எதைப் பற்றி அவ்வளவு நேரமாக சிந்தித்து வந்தாளென நினைத்த போது அவளிடம் தெளிவான பதிலிருக்கவில்லை. கதை சொல்லவிருந்த அந்த மூன்று முகங்களை அல்லது அவை சொல்லக்கூடிய கதைகளின் பருவரையை அவள் யோசித்துக்கொண்டு சென்றிருக்கலாம்.

எதுவாயினும் யோசனை அவளில் உதித்தாயிற்று.

வீட்டின் முன்னால் நின்ற மாமரம் நிறைபூ கொண்டிருந்தது. நெடிய மாரியின் பின் காகம்கூட அதிலே வந்தமர்ந்து கத்தியது அவள் கண்டதில்லை. இப்போது வந்து அணில்கள் பாயத் துவங்கியிருக்கின்றன.

என்ன வாழ்க்கையிது என அலுத்திருக்கிறபோது பிரபஞ்சத்தின் இயக்கம் இவ்வாறுதான் வாழ்க்கை என்கின்ற தத்துவத்தைப் புரிதலாக்குகிறது. சந்திரிகாவுக்கும் அவ்வாறான தெளிவு அப்போது ஏற்பட்டிருந்தது. அடைந்த துன்பங்களாலும், துயரங்களாலும், இறுதியாக வந்து விழுந்த தனிமையாலும்தான், வந்த ஞானம் அது. தனிமை, புரிய முடிந்தவர்களுக்கு பெரும் ஞான வித்தாகிறதுதான்.

சென்ற ஆண்டு தை மாதத்தில் எப்போதும் அலைந்து திரிய விதிக்கப்பட்டவர்போலிருந்த அப்பா மரணமாகியிருந்தார். மூன்று மாதங்களின் முன் அம்மாவும் காலமாகிப் போனாள். பிளாஸ்டிக் கால் பொருத்தி சந்தோஷமாக இருந்தபோதும், அவளை திட்டித் தீர்த்துக் கொண்டிருந்த தாயின் மறைவுதான், அவளை ஒரு புள்ளியில்போல் நிறுத்தி வாழ்க்கையை விசாரப்பட வைத்தது.

விறாந்தையிலிருந்து பார்த்தால் லூர்து மாதா ஆலயத்தின் முகப்பு காலை வெயிலில் பளீரிட்டுத் தெரியும். முகப்பின் மேல்பகுதியிலிருந்த கண்ணாடிக் கூட்டுக்குள் கையில் குழந்தை ஏந்தி, ஆகாய நீல மேனியில் வெண்ணுடை விளங்க, நூற்றாண்டுக் கணக்காய் கருணை வெள்ளம் பொங்க நின்றிருக்கும் மாதாவின் சொரூபம் கண்களில் படும். முதல் தரிசனத்திலேயே 'மாதாவே...!' என அவளது வாய் முணுமுணுக்கிறது.

அவள் உயிர்வரை களைத்திருந்தாள். ஏழு எட்டு வருஷங்களாக வாழ்ந்த வாழ்வு வெறுத்துப்போய் இருக்கிறது. வாழ்க்கை அர்த்தமிழந்து தோன்றுகிறது. கடந்த மூன்று மாதங்களாக ஓய்ந்திருக்கிற ஓட்டோக்களின் உறுமுகைகள், இனி அவள் வீட்டு இருண்ட கேற்றடியில் மறைந்துநின்று ஒலிக்கத் துவங்கியிடும்.

அம்மா ஒரு தடுப்பரண்போலத்தான் அந்த விறாந்தையில் எந்நேரமும் சுவரோடு சாய்ந்தும், பாயில் படுத்தும் இருந்துகொண்டிருந்தாள். அவளில்லாத நிலையில் ஓட்டோக்களின் உறுமல் இனி வழக்கத்தைவிட அதிகரிக்கவும் செய்யலாம்.

வீடு மொத்தமும் வெறுமை நிறைந்துவிட்டது. உள்ளேயிருந்து அவளது இதயம் எழுப்பும் ஓலத்தைவிட வேறு சத்தம் அங்கே அவள் கேட்க இல்லை.

அவள் அசைந்தால் மட்டுமே சலனமும், அவள் அழுதால் மட்டுமே சத்தமும் எழுகிற நிலைமை மனத்தை அந்தரப்பட வைத்தது. அவள் உடல் களைத்திருந்தாள். மனம் மரத்திருந்தாள். சகல உணர்வுகளும் உள்ளூள் விறைத்துப் போயிருந்தன.

சகிக்க முடியாத அந்த வாழ்க்கையிலிருந்து எங்காவது ஓடிவிட மனம் தெறித்துக் கொண்டிருந்தது. அம்மாவை எரித்துவிட்டு வந்த அந்த நாளில் அது அவளது மனத்தில் விழுந்திருக்கலாம். தனிமை அவள் தனியாளாகிவிட்டதை அறைந்து சொல்லியது. அந்த ஒரு வாய்க்கு ஒருவேளைத் தீனி போட சதிரத்தையும் மனசையும் எரித்துக் கொண்டான ஒரு வாழ்வு தேவையில்லை. மட்டுமில்லை. படையின் உதிரிகளின் காமச் சதிருக்கும் அவள் இலவசமாகிவிடக் கூடாது. அம்மா இறப்பதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்னால் ஒரு ராணுவத்தானைக் கூட்டி வந்தான் ஒரு ஓட்டோக்காரன். 'அவங்கட தயவு வேணும்' என்று சிரித்தான். முகத்துக்கஞ்சி வேசை ஆடியிட முடியுமா? முதல் வெறுப்பு உண்டான தருணம் அது.

அம்மாவின் கடைசி மூச்சுவரை ஒரு தேவை அவளுக்கும் இருந்தது. அம்மா இல்லாது அவள் மட்டுமே வாழப் போகும் இனியிலாவது, அம்மா சொன்னது போல இருந்துவிட்டு அவள் போக வேண்டும். அவளுக்கு மட்டும் ஒரு பிடி சோறு தேடுவது அவ்வளவு பெரிய கஷ்டமில்லை. ஆனால் எங்கே ஓட?

மூன்று மாதங்களின் தேடலில் திடீரென்றெழுந்த ஒரு பொறியின் ஞாபகம் அவளுக்கு ஒரு வழியைத் திறந்து காட்டியது.

ஏழு கன்னிமார் கோவிலடியில் 'நெஞ்சுக்க குத்துது' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த ஒரு மதிய வேளையில் பாட்டியின் மரணம் சம்பவத்திருந்தது. யுத்தங்களிலெல்லாம் தன்னுயிரைக் காத்து வைத்திருந்தவள், வேளை வந்தபோது அதை ஒரு இறகாய் உதிர்த்துவிட்டிருக்கிறாள். ஊர்தான் கூடி அவளுடலை எரித்து கௌரவமான ஒரு சாவாய் அதை ஆக்கியிருந்தது.

கோவில் ஐயர் ஊர் வந்திருந்தபோது, அவளை எதிர்பாராதவிதமாக நல்லூரிலே சந்தித்தவேளை எல்லாம் கூறியிருந்தார்.

அவளுக்காக அழுவதற்கு எதுவும் இருக்கவில்லை. அவள் நிறைவாழ்வு வாழ்ந்தவள். தாய் சமுத்திராவுக்கே அவள் அழவில்லையே! இயல்புக்கு அழுது, இயல்பில்லாததற்கும் அழுது... அழுவதற்கே அந்த வாழ்க்கையென ஆகிவிடுவது, அவளுக்கு ஒப்பில்லாததாக இருந்தது. ஒப்பிருந்தாலும் அழ முடியாதளவுக்கு தனக்காய் அழுது அவள் கண்ணீரைத் தீர்த்திருந்தாள்.

பாட்டி கால்களில் விசையேந்தி வன்னிப் பெருநிலம் முழுக்க திரிந்தவள். அவளுக்கும் தரித்திருக்க தனதென்று ஒரு துண்டு நிலம் இருந்தது. ஒரு குடிலும் இருந்தது.

பாட்டி வாழ்ந்து கழித்த அந்த ஒற்றைக் குடிசை அப்போதும் அங்கே இருந்துகொண்டிருக்கலாம். போரடித்த நிலத்தில் குடிசை மீந்திருப்பது ஐயமேயெனினும், நிலம் பெயர்ந்து போயிராது. யாராவது குடியிருந்துகொண்டிருந்தால், சொல்லி சரிப்பண்ணிக் கொள்ள ஏலுமாயே இருக்கும். அம்மாவின் பெட்டிக்குள் நிலத்தின் உறுதி இருந்ததை அவள் கண்டிருந்தாள்.

கானாற்றுப் பாலத்துக்கு கிழக்காக இருந்த முதல் நிலம் அவளதுதான். அதிலே நட்டநடுவில் ஒரு பாலை மரம் முன்பு நின்றிருந்தது. வைத்த பிள்ளைகளில் இரண்டு தென்னைகளாய் எஞ்சியிருந்தன.

அந்த நாலு பரப்பு நிலம், ஓ... இன்னும் இரண்டு தென்னைகளும், அவள் கஞ்சி குடிக்க போதுமானதாயிருக்கும்.

அன்றைக்கே அந்த மாதத்தோடு வீட்டை விட்டுவிடுவதாக வீட்டுக்காரருக்குச் சொல்லிவிட எண்ணினாள். முன்பணத்தைத் திரும்பப் பெற அதையும்விட முன்னதாக அவள் அதை அறிவித்திருக்க வேண்டுமென அவர்கள் சொல்லிவிட மாட்டார்கள். அதை பெரிய உபகாரமாகவே எடுத்துக் கொள்வார்கள். அவளுக்கு

ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நேர்ந்த துக்கங்களே அங்கே அவளை அவ்வளவு நாட்களாய் அவர்கள் விட்டுவைக்க ஏதுவாயிருந்தன.

அவள் பெயர்ந்து சென்றதை வீட்டுக்காரர் தவிர யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை.

முள்ளியவளையில் பாட்டியின் நிலத்தை அடைந்தபோது பொழுது சாய்கிற நேரம். நிலத்தின் நடுவே பாலை நின்றிருந்தது. பாலையின் பின்னால் ஒரு குடிசையும் இருந்திருந்தது. ஆச்சரியமாக சிறிதுநேரம் பார்த்தபடியிருந்தாள் சந்திரிகா.

சூட்கேஸையும் பெட்டியையும் முற்றத்தில் வைத்துவிட்டு சூட்கேஸிலிருந்து ரோச் லைற்றை எடுத்துக் கொண்டு குடிசைக்குள் சென்று பார்த்தாள். ஆட்களில்லாத இடத்தில் பாம்பு குடியிருக்க வந்திருக்கக் கூடாது. குடிவந்த பாம்பை விரட்டுவது பிறகு பெரிய சிரமமாகிவிடும்.

சுற்றிவர குந்து இருந்தது. அதன்மேல் வலிப்பமான செத்தை இருந்தது. மாரி ஒழுக்கு விழுந்த அடையாளங்கள் மண் நிலத்தில் புள்ளிகளாய்ப் படிந்திருந்தன. படலையொன்று கட்டி வைத்துவிட்டால் உடனடியாகக் குடியிருக்க போதுமான அறுக்கை வந்துவிடும்.

“ஆர் மோன நீ?” பக்கத்து வீட்டிலிருந்து ஒரு மூதாட்டி குறுக்கு வேலியோடு நின்றபடி வினவினாள்.

“யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வாறன், ஆச்சி. முள்ளியாச்சியினர் பேத்தி. இனிமே இஞ்சதான் இருக்கப் போறன்” என்றாள் சந்திரிகா.

“ஆராம், அம்மா, அது?” வீட்டின் உள்ளிலிருந்து ஒலித்த ஆரோவின் கேள்விக்கு, “முள்ளி ஆச்சியினர் பேத்தியாம்” என்ற மூதாட்டி, சந்திரிகா பக்கம் திரும்பிக் கொண்டு, “வேற ஆரும் வரேல்லயோ? தனியவோ இஞ்ச இருக்கப் போறாய்?” என்றாள்.

“தனியத்தான் இருக்கப் போறன். வேற ஆரும் இல்லை எனக்கு. ஏன், ஆச்சி?”

“சும்மாதான் கேட்டன். ராவில பூச்சி பூரான்தான் கவனம். வேற பயமென்ன? பக்கத்தில சனம் இருக்குத்தான.”

மூதாட்டியும், அவளின் பின்னால் வெக்கறையில் பாதி மறைந்து நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த நாலைந்து வயதான உருவமும் போன பின், பெட்டியை அவிழ்த்து உள்ளே வைத்திருந்த லாந்தரை எடுத்துக் கொளுத்தினாள். பிறகு வாசலில் வந்திருக்க நிறைந்த ஆயாசத்தில் ஒரு நெடுமூச்சு அவளிடமிருந்து பறிந்தது.

புதிய இடம்... புதிய வெளி... புதிய வாழ்க்கை...! சுவாசமும் இனிப்பது போல் உணர்ந்தாள்.

வானத்தின் சிவப்பு கருஞ்சிவப்பாய் ஆகிக் கொண்டிருந்தது. வெம்மை தணிந்து வியர்வையடங்கும்படி மெல்லிய காற்று உலவத் துவங்கியது.

கல்லாலான, மண்ணாலான, ஓடு போட்ட, கூரை வேய்ந்த வீடுகளாய் சூழவுள்ள வீடுகள் அமைந்திருந்தன. அது அவள் முன்பு பார்த்திருந்த ஊரல்ல. அங்கே வாழ்ந்த அவளது பாட்டி கண்டிருந்த ஊராகக்கூட அது இருந்திராது.

2010ஆம் 2011ஆம் ஆண்டளவில் அந்தப் பகுதிகளிலே மீள் குடியேற்றத்துக்கு ராணுவத்தின் அனுமதி கிடைத்தது. நிலமிருந்தவர், வீடிருந்தவர் ஈசல்கள்போல் முகாம்களின் வாசல்கள் திறக்க படைபடையாய் வந்தார்கள். பழைய குடியிருப்பாளர்களில் யார் யார் மீளக் குடியேறினார்களோ? புதிய குடிகளாய் எவையெவை வந்தனவோ? ஊர் பழையதுபோல் அல்லாவிடினும் ஊராகும்படி நிறைந்திருந்தது.

எனினும் ஒரு கனவு அழிந்த சோகத்தின் வரிகள் துலக்கமாய் அங்கே விழுந்திருந்தன. நோட்டுகள் புதியனவாய், தகரத்தாலான வேலிகள் புதியனவாய், சிறிய சிறிய கல்வீடுகள் புதியனவாய் ஒரு மாற்றம் அங்கே இருந்தது. மனிதர்களும் புதியவர்களாய் இருந்தார்கள். ஆனால் அந்த நிலம் முழுக்க யுத்தத்தின் வடு இருந்தது. ஆணி அடித்து நிலையாய் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டதாய் மனிதரின் கண்களில் ஒரு கலையாத சோகம் இருந்தது. இறுதி யுத்தம் முடிந்து ஆறு ஆண்டுகள்... யாரும் முழுதாய் மீண்டிருக்கவில்லை. வரும் வழியெங்கும் அதை அவள் கண்டிருந்தாள்.

இரண்டு மூன்று நாட்களின் பின் சாமான் வாங்க கடைக்குப் போன இடத்திலே ஒரு இளம் பெண் சந்திரிகாவுக்கு பழக்கமானாள். அவள் தன்னை கலாவதி என்று அறிமுகமாகியிருந்தாள். உறவுகள் எல்லாம் அழிந்து தாயோடு தனியானானதை அன்றே சொன்னாள். அவளை,

இரண்டு நாட்களின் பின் முல்லைத்தீவுக்கு போய்வந்த வேளை சந்திரிகா வழியிலே மறுபடி சந்தித்தாள். பிறகு அவளாகவே ஒருநாள் வீடு வந்தாள். அந்தளவில் அவர்களுக்குள்ளான நெருக்கம் மேலும் அதிகரித்திருந்தது.

ஒரு நாள் கலாவதியின் வீட்டுக்குப் சந்திரிகா போயிருந்தாள். வாசல் மர நிழலில் கிடந்த இரண்டு மூன்று நாய்கள் குரைத்த சத்தத்தில் கலாவதி வந்து பார்த்து அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

“காவல் பலமாயிருக்கு, கலா.”

“எங்கட நாயளில்லை. ஊர்ஊராய்த் திரியிறதுகள்.”

இருவரும் திண்ணையிலர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முள்ளி ஆச்சியின் பேத்தி அங்கே குடியிருக்க வந்துள்ள விஷயத்தை முன்பே கலாவதி தாய்க்குக் கூறியிருந்தாள். ஒரு மாத காலத்துள் அவர்களுக்குள் ஏற்பட்டிருந்த அந்த நெருக்கம் அவளுக்கு புதுமையாய் இருந்ததைக் கண்டுகொண்டே தானும் திண்ணையில் வந்து அமர்ந்தாள் நாகாத்தை.

“கொஞ்சக் காலத்துக்குள்ளயே நல்லாய் அறிமுகமாயிட்டியள்!” என்றுவிட்டு, சந்திரிகாவின் யாழ்ப்பாண வாழ்க்கைபற்றி கேட்டாள்.

“நாங்கள் எங்க வாழறம், அன்ரி? காலம்தான் எங்களில ஏறியிருந்து சவாரி செய்திட்டுப் போகுது. அது போக எங்கட வாழ்க்கையும் முடிஞ்சிடுது. கொண்டுபோய் சுட்டிட்டு இல்லாட்டி தாட்டிட்டு ஊர் போகிது” என்றாள் சந்திரிகா ஒரு அலுப்போடு.

அந்த அலுப்பில் நாகாத்தை ஆச்சரியப் பட்டாலும், அவளின் வார்த்தைகளில் அடியோடியிருந்த உணர்வை துக்கமாய் உணர்ந்தாள். ‘வாழ்ந்து பெரிய அனுபவமில்லாட்டியும் இந்தப் பிள்ளை எவ்வளவு சரியாய்ச் சொல்லுது எல்லாத்தையும்? நாங்கள் எங்க வாழறம்... காலம்தான் எங்களில ஏறியிருந்து வாழ்ந்திட்டுப் போகுது... இப்பிடியெல்லாம் சொல்ல எவ்வளவுக்கு பட்டுக் கழிச்சிருக்க வேணும்?’

பிறகு சந்திரிகாவைப் பற்றிக் கேட்டாள்.

“நான் பிறந்தது வன்னியிலதான், அன்ரி. என்ர அம்மாவுக்கும் பாட்டிக்கும் எப்பவும் ஒரு சண்டை இருந்திது. தனித்தனியாய்த்தான்

வாழ்ந்தினம். அம்மாக்கு விமானக் குண்டு வீச்சில தொண்ணூற்றொட்டிலயே முழங்காலுக்கு கீழ ஒரு கால் இல்லாமப் போச்சு. நானும் இயக்கத்திலயிருந்து வெளிக்கிட்டு கலியாணம் செய்தோடன யாழ்ப்பாணம் போயிட்டன். என்னென்னத்தை நினைச்சிருந்துதோ காலம், அதையெல்லாம் நான் அங்க போனோடன ஒழுங்கா செய்யத் துவங்கியிட்டது. அங்க போய்க் கொஞ்சக் காலத்தில என்ர மனிசன் ஆனந்தனை வெள்ளை வான்காறர் பிடிச்சுக் கொண்டு போனாங்கள். தனியனாய்ப் போனாப் பிறகு, ஐயாவும் அம்மாவும் யாழ்ப்பாணம் வரப்போறமெண்டினம், கூப்பிட்டன். போன வருஷத்தில ஐயா, பிறகு இந்த வருஷத் துவக்கத்தில அம்மாவெண்டு ஒவருதராய்ப் போய்ச் சேந்தினம். இப்ப நான் மட்டும் தனியனானோடன சொந்த ஊரோட போய்ச் சேருவமெண்டு வந்திருக்கிறன். இஞ்ச என்னென்ன நடக்குமோ எனக்குத் தெரியா. மிச்சமிருக்கிறத காலம் வாழ விட்டிட்டுப் பாத்துக் கொண்டிருக்கிறன். சின்னனாய்.. பெரிசாய்... எப்பிடிச் சொன்னாலும் இதுதான் என்ர கதை.”

அவள் பேசிய விதமே வித்தியாசமாய்ப் பட்டது கலாவதிக்கு. மெல்ல தாயின் காதோரம் சரிந்து குசுகுசுத்தாள்.

“என்னவாம், கலா?” என்று சந்திரிகா கேட்டதற்கு, “இல்லை... உமக்கும் பாட்டியைப்போல நல்லாய் கதைக்க வருகுதெண்டா” என்றாள் நாகாத்தை.

சந்திரிகா மெல்லச் சிரித்தாள்.

பாட்டியிடம் இருந்த கதை சொல்லும் திறமை வேறு என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அது இனிமேல் அவளில் வரலாம். வராமலும் போகலாம். கதை சொல்வதற்கும், அதைக் கேட்பதற்குமான சமூகச் சூழல் வேறு. அது முதலில் வரவேண்டும். அதற்கு எவ்வளவு காலம் ஆகலாம்? பத்து வருஷங்கள்..? பதினைந்து...? அல்லது அதற்கும் மேலே...?

நாகாத்தை வெற்றிலை போட்டாள். பிறகு தேநீர் வைக்க எழுந்து அடுக்களைக்குப் போனாள்.

சந்திரிகாவும் கலாவும் ஏதேதோ பேசி சிரித்தபடி இருந்தார்கள்.

தன்னால் முடியாதிருக்கிற விஷயத்தை சந்திரிகாமுலம் முயற்சித்தாலென்னவென நாகியிடத்தில் யோசனையொன்று திடீரெனப் பிறந்தது.

தேநீர் வைத்துக் கொண்டுவந்து கொடுத்ததும் சந்திரிகாவைப் பார்த்து நாகி சொன்னாள்: “சந்திரிகா, கேக்கிறனேயெண்டு குறை நினைக்காத. நாலைப் பெத்து ரண்டை சண்டையில துலைச்சிட்டு நிக்கிறன். ஒண்டு கால் ஊனமாய் இப்ப சீந்துவாரில்லாம எங்கயோ கிடக்கு. அதுதான் ஆம்பிளப் பிள்ளை, என்னவாச்சும் செய்து கொள்ளும். இவ்வாவது சந்தோஷமாயிருக்கிறத நான் பாக்க வேணுமெல்லோ? ஒரு வருஷம் வாழ்ந்து, ஒரு பிள்ளையைப் பெத்ததோட எல்லாம் முடிஞ்சிட்டுதே இவவுக்கு? நீயாவது கொஞ்சம் சொல்லிப் பாரன், தன்ர பின்னடியை கொஞ்சம் யோசிக்கச் சொல்லி.”

சந்திரிகாவுக்கு அந்த மனநிலை இல்லை. கலாவதி குழந்தையோடு வாழும் தனி வாழ்க்கை அவளுக்குத் தெரியும். நேர்ந்த விதம் தெரியாது. பெரும்பாலும் எல்லாருக்குமே அதுமாதிரியான வாழ்வு விதிக்கப்பட்டிருந்த சமூகத்தில் தனியான கவனத்தைக் கவரும் அம்சமும் அதில் இல்லை. எல்லாம் தெரிந்து கொண்டு மட்டுமே சொல்லக்கூடிய தனிப்பட்ட விஷயமும்து. சந்திரிகாவின் பதில் மிக நிதானமாக இருந்தது. “சொல்லுறன், அன்ரி. அவவிட்ட வேற சில விஷயங்களும் நான் கேக்க வேணும். எல்லாம் கேட்டிட்டு ஆறுதலாய் ஒருநாளைக்கு சொல்லுறன்.”

பதிலில் அவ்வளவு ஆர்வத்தைக் கண்டிருக்காவிட்டாலும், “சரி”யென்றாள் நாகாத்தை.

அதற்கான ஒரு வாய்ப்பு சந்திரிகாவுக்கு ஒருநாள் வாய்த்தது.

வற்றாப்பளை அம்மன் கோவில் பொங்கல் வந்தது. போவதாக கலாவதிக்கும் சந்திரிகாவுக்கும் தீர்மானம் எழுந்தது. எவ்வளவு கெஞ்சியும் தான் வரமாட்டேன் என்றுவிட்டாள் நாகாத்தை. கலாவதியும் சந்திரிகாவும் மட்டும் குழந்தையை நாகியுடன் விட்டுவிட்டுக் கிளம்பினார்கள்.

எல்லாருக்கும் அருள் பாலித்த அம்மன் கலாவதியின் தாய்க்கு மட்டும்தான் ஓரவஞ்சகம் பண்ணினாளோ? அது அவளுக்கும் அவளது அம்மனுக்குமான பிரச்சினைதான். என்றாலும் அவளின்

கோபம் அவ்வளவு காட்டமாய் இருந்தது சந்திரிகாவுக்கு திகைப்பாயிருந்தது.

வெய்யில் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஒரு மதியமாகிற வேளையில் கோவிலை அவர்கள் சென்று சேர்ந்தார்கள். பொங்க இடமில்லாதளவு ஜனக் கூட்டம். எங்கும் புகை சுழன்று திரிந்து கண்களை எரித்தது. தூரமாக நிழல் வழிந்த ஒரு மருத மரத்தடியில் அம்மனைக் கும்பிட்டுவிட்டு சென்று இருவரும் அமர்ந்தனர்.

இருவருமே தம் நினைவுகள் கெம்பியெழ சிறிதுநேரம் பேசாமலிருந்தனர்.

சந்திரிகாவுக்கு, சுமார் பத்து பதினொரு வருஷங்களுக்கு மேலான காட்சியொன்று நினைவைக் கிழித்தது. மாங்குளம் முகாமில் தங்கியிருந்த காலத்தில் ஒருநாள் தன் சிநேகதியுடன் அந்த இடத்துக்கு அவள் வந்திருந்தாள். அன்றைக்கு அரியாத்தை கதை சொன்னாள் பாட்டி. முடியும்வரை இருந்து கேட்டுவிட்டுப் போனாள்.

கலாவதிக்கு தன் தம்பி கணநாதனின் ஞாபகம் வந்தது. அம்மன் கொடியேறியிருந்த ஒரு திங்கட்கிழமை அவர்கள் அம்மனுக்கு பொங்கல் வைக்க வந்திருந்தார்கள். அப்போது கணநாதன், அக்கா, பிரியன் எல்லாரும் அவளுக்கு இருந்திருந்தார்கள். இப்போது கணநாதன், தயாவதி இரண்டு பேரும் உயிரோடு இல்லை. பிரியன் உயிரோடிருந்தும் இல்லையாய்ப் போனான். தயாநிதியின் மரணத்தின் பின் குழந்தைகளோடு தனபாலன் ஊரோடு போய்விட்டான். ஞானா எங்கேயோ இருக்கிறான். அம்மாவுக்கு மிச்சமாகிய ஆண்பிள்ளை. வீட்டுக்கு வருஷ கணக்கில்தான் வந்தான். இயக்கம் இருந்தபோது அவன் சமரில் காயம் பட்ட போராளி. இப்போது அவனை முடம் என்கிறார்கள். சமூகத்தில் மரியாதையுமில்லை, வாய்ப்புமில்லை. ஒருநாள் சொல்லி கண்கலங்கினான்.

இப்போது அவளும் அம்மாவும் குழந்தையும் மட்டும்.

கலாவதிக்கு தம்பியின் இழப்புதான் பெரிய பாரமாய் விழுந்திருந்தது. அக்காவினதை விடவும்.

நினைவு கலைந்த கலாவதியிடம் சந்திரிகா கேட்டாள், அவளின் குழந்தைக்காக, அவளுக்காகவும்தான், ஏன் அவள் ஒரு புதிய வாழ்க்கையைத் தேடிக்கொள்ளக் கூடாது என.

கலாவதி கேட்டதும் கலகலத்துச் சிரித்தாள். பிறகு, “எனக்கா...? அதெல்லாம் ஒண்டும் தேவையில்லை. வாழ்க்கையில் ஒரு பற்றுக்கு என்ற பிள்ளை இருக்கு. அது போதுமெனக்கு. நான் எப்பிடியும் வாழ்ந்திடுவன்” என்றாள்.

“கடைசிவரை நிலைக்குமெண்டு நம்பி நாங்கள் ஒரு வாழ்க்கையை ஏமாந்திட்டம். எண்டாலும் போராட்டம் தந்த மனவுறுதி எங்களிட்ட இருக்கு. போராட்டத்தில தோத்திட்டம்தான். ஆனா நாங்கள் தோக்காத விஷயங்களும் கொஞ்சம் இருக்கு. அதில்லாட்டி இந்தளவு அழிவுக்குள்ள நாங்கள் தப்பிப் பிழைச்சிருக்கேலாது. சண்டை எதோ ஒரு வடிவத்தில இண்டைக்கும் இருந்துகொண்டிருக்கு எண்டுதான் எனக்குப் படுகிது. என்னவொண்டு, அது ஆயுதச் சண்டையாயில்லை. இப்ப... எங்கட புருஷன்மாரைத் தா, எங்கட அண்ணைமாரைத் தா, எங்கட அப்பா அக்கா எங்கயெண்டு சொல்லு, எங்கட காணியளிலிருந்து ஆமியள எடு, அரசியல் கைதியளை விடுதலையாக்கு என ஒரு போராட்டத்தை நடத்துறதுக்கான தைரியத்தை அந்த உணர்வுதான் தந்திருக்கு. தனிய வாழுறதுக்கும், தனியனாய் வாழுறதுக்குமான உறுதியையும் இதுதான் தந்தது. இந்த நிலையில், ஏமாறியிட்டமெண்டு நாங்கள் அழுதுகொண்டு இருந்திடக் குடாது, கலா.”

கலாவதி நிமிர்ந்து சந்திரிகாவைப் பார்த்தாள். அதுவும் ஒரு பெண்மையின் பிரவாகம்தான். ஆனால் அவள் பாதை வேறு. அவள் சொன்னாள்: “அந்தத் தயிரியம் என்னிட்ட இல்லைப்போல, சந்திரி. எல்லாரும் தயிரியசாலியளாய் இருந்திடவும் ஏலாதுதான? ஒருக்கா நான் ஏமாந்திட்டன். இனி மாட்டன். அவன் ஒரு துரோகம் செய்தான். பெரிய துரோகம். எனக்கு மட்டுமில்லை, என்ற மொத்த இனத்துக்கும் செய்தான். என்னைப் பணயமாய் வைச்சு அவன் ஆடின ஆட்டம். என்ற புருஷனெண்ட பேரிலதான் வீட்டுக்குள்ளயும், ஊருக்குள்ளயும் நுழைஞ்சான். இண்டைக்கு எல்லாம் முடிஞ் சுபோச்சு. அவன் ஒருநாள் வந்தான், சந்திரி. ‘மன்னிச்சிடு’ எண்டான். நான் தெளிவாய்த்தான் இருந்தன். ‘போடா!’ எண்டன். ‘இப்பிடியே போயிடு’ எண்டன். ‘எனக்கு நீ எண்டைக்கும் வேண்டாம், என்ற பிள்ளைக்கும் வேண்டா’மெண்டன். அழுவாரைப்போல கொஞ் சநேரம் நிண்டிட்டு போட்டான். இப்பவும், ஆரோ காந்தியிட்டுப் போட்ட கோம்பைதானே, நானுமொருக்கா காந்துவமெண்டு ஒருதன் வருவான். நிச்சயமாய் வருவான். அப்பிடி நிலமைதான் இப்ப ஊரிலயும் இருக்கு. ரண்டாயிரத்து பத்தில... ரண்டாயிரத்து பதினொண்டில... ஊர் முழுக்க வெளிநாட்டு உள்நாட்டு மாப்பிளயள்

திரிஞ்சாங்கள். வானில, காரில, மோட்டார் சைக்கிள்ல திரிஞ்சாங்கள். நம்ப மாட்டாய், அவ்வளவு பேர் திரிஞ்சாங்கள், சந்திரி. அவங்களுக்கு பலியான பொம்பிளையள் கனக்க. இண்டைக்கு பழையபடி இன்னொரு குழந்தையோட தின்னக் குடிக்க வழியில்லாமல் என்னென்னவோ செய்து சீவனம் பண்ணுதுகள். இதெல்லாம் தேவையா எனக்கு? நான் இன்னொருக்கா ஏமாறவே மாட்டன். அப்பிடி ஏமாறத் தயாரில்லாததாலயே இனி ஒரு வாழ்க்கையை நான் யோசிக்கமாட்டன்.”

“எல்லாரும் அப்பிடி இருப்பினமெண்டு சொல்லேலாதெல்லோ?”

“சத்தியமாய்ச் சொல்லேலாது. ஆனா... சண்டை முடிஞ்ச காலத்துக்குப் பிறகு நடந்த ஆயிரம் கதையள் எனக்குத் தெரியும். எத்தினையோ பொம்பிளையள் புருஷனில்லாமல் நிண்டுதுகள். அதெல்லாம் விதி, யுத்தத்தினர் கொடுமையெண்டு அடங்கியிருக்கேலும். ஆனா யுத்தம் முடிஞ்ச பிறகு கலியாணமெண்டு கட்டியிட்டிட்டு, எல்லாதையும் முடிச்சுக்கொண்டு மூண்டு நாலு மாசத்துக்குள்ள அவங்கள் போயிட தன்னந்தனியாய் அலைஞ்சுதுகளே, அது துரோகம், சந்திரி. ஊர் ஊராய் அமையாததாலதான் இதெல்லாம் நடந்திது. நீ வன்னியில இருந்திருந்தா இதெல்லாம் உனக்கும் தெரிஞ்சிருக்கும். என்ற வாழ்க்கை அவ்வளவுதான். அதுக்காக நான் வாழமாட்டெண்டு சொல்லேல்ல. வாழுவன், என்ற வழியில. என்ற புறியங்களோட. ஒருநாள் கூலிவேலைக்குப் போனாலும் சுளையாய் எழுநூறு எண்ணூறு ரூவா கிடைக்கும். அது போதும் எனக்கு.”

“அப்ப... அம்மாக்கு என்ன சொல்ல?”

“இதையேதான்.”

அவர்களுக்குள் நீண்ட மௌனம் விழுந்திருந்தது.

பொழுது மேற்கில் சரிந்துவந்தது.

நிலாக் காலம்தான். பொழுதுபட கிளம்பினாலும் வீட்டை போய்ச் சேர்ந்திடலாம்.

சிறிதுநேரத்தில் தன் உணர்ச்சிக் கொதிப்பை அடக்கிக்கொண்டு சந்திரிகா பக்கம் திரும்பினாள் கலாவதி. “அதுசரி... உன்ர கதை என்ன மாதிரி? திரும்பி அவர் வருவாரெண்டுதான் இன்னமும் காத்திருக்கிறியோ?”

அவள் எதிர்பார்த்த சந்தர்ப்பம் அது. திடுக்கிடாவிட்டாலும் அது அவளை அதைத்தது. அவள் பதில் சொல்லத்தான் வேண்டும். தன்னை முழுவதுமாய் அவளுக்கு வெளிப்படுத்திய ஒருத்தியின் கேள்வி அது. நழுவிவிட முடியாது. “காத்திருக்கிறதாய்ச் சொல்ல மாட்டன். ஆனந்தன் திரும்பி வருவானென்று எனக்கு நம்பிக்கையில்லாட்டியும், அதைத்தான் நான் இப்ப செய்துகொண்டிருக்கிறன்.”

“எதுக்கு?”

“அதுக்கு ஒரு கதை இருக்கு.”

“கதையோ...?”

“கதைதான். நாடகமாய் எழுதின கதை. புத்தகமாயும் வந்திருக்கு. இயக்கத்தில் இருக்கேக்க வாசிச்சன். என்ர கதையும்... இன்னும் கனபேரினர் கதையும்தான் அது. நெஞ்சுக்குள்ள இப்பவும் உயிரோட இருக்கிற கதை.”

“சொல்லு, கேப்பம். நேரம் இருக்குத்தான.”

‘ம்...!’

பெருநிலா காலித்திருந்தது.

இன்னும் சற்று இருள வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் ஜொலிக்கும்.

காற்றும் வரும்.

“அது ஒரு காலம்... மனிசன் வாழ அலையோடயும், தரையோடயும் போராடிக்கொண்டிருந்த காலம்...”

வடவிலங்கையில் பொன்னாலை, அலுப்பாந்தி, வாகைக்கரை ஆகிய இடங்களுக்கு கிட்டவுள்ள ஒரு மீனவக் கிராமம்.

அது 1957 ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம். அன்று கரிநாளும். முழு வானமும் கறுப்பால் மூடுண்டு போயிருந்தது. கடை யாமத்திலும் கீழ்த் திசையில் ஒளி வரக்கூடிய அறிகுறிகள் இருக்கவில்லை. நெத்தலிபோல் சில நட்சத்திரங்கள் மட்டும் அவ்வப்போது வானத்தின் ஓரத்தில் துள்ளுவது தெரிந்தது. மாரித் தவளைகள் சில கத்தின. சிள் வண்டொன்று இடைவிடாது கிரீச்சிடுவது கேட்டது.

ஓரக் கடலில் உலவிய காற்று மெல்ல நடந்து வந்து மாரிக் குளிரால் உடலைக் குத்தியது. வலைஞர் துயிலெழும்பும் நேரம் அதுதான். கடல் அவர்களை அழைக்கிற விதம் அது.

அப்போது ஊர்ப் பிள்ளையார் கோவில் மணி நிலமதிர எழுந்து உயரே பரந்தது. தென்னையில் வதிந்திருந்த குருவிகள் சில சிலிர்ப்படைந்து சிறகுகளை படபடவென சிணுங்காமல் ஓலையின் இழைகள் அதிர அசைத்தன.

மாயன் எழுந்து கடலுக்குச் செல்ல ஆயத்தங்கள் பண்ணினான்.

அவனது மனைவி மயிலி பழஞ்சோறும், மோதக வள்ளிக் கறியும், உடனரைத்த பச்சடியுமிட்டு குழைத்த சோற்றை கவளங்களாக்கி ஆசையாக அவனது ஏந்திய கையில் பரிமாறினாள். மாயன் வாங்கி வாங்கி அமுதம்போல் உண்டான்.

பிறகு அவன் கைகழுவி வர, கட்டிவைத்த பொத்சோற்றை அவனிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் மயிலி. நெஞ்சை வகிர்ந்தெடுத்ததுபோல் ஏனென்று தெரியாதபடி ஒரு துணுக்கம்.

நீண்டகாலமாக அந்த உணர்வை மயிலி அடைந்து வருகிறாள். கடலின் மீதான ஒரு பயம் மிக நுண்மையாய் அவளுள்ளிருந்து வெளிப்படுகிற தருணம் அது. கல்யாணமான எந்தப் பெண்ணுமே கணவன் கடல் செல்லும் வேளையில் அவ்வாறுதான் உணர்வாளா? அல்லது காதல் மேவிய வலைச்சிகளுக்கு மட்டுமே அந்த உணர்வு எழுகிறதா? அல்லது மயிலி அவ்வாறு அதிர்வதற்குக் காரணமாக ஏதேனும் ஒரு பேரழிவு கடலுள் அவளுக்கு விளைந்திருக்கிறதா?

அன்று பிள்ளையார் கோவில் பெரிய திருவிழா நடக்கவிருந்தது. ஊர்கூடித் தேரிழுக்கும் பெருந் திருவிழா. ‘வடம் பிடிக்க வாருங்கள்...’ என்று நாள்சாலை பலவற்றுக்கு முந்தியே ஊர் அழைக்கப்பட்டிருந்தது. அன்றைக்கே திருவிழாவின் கொண்டாட்ட கலகலப்பை பூண்டுவிட்டது ஊர்.

மாயனுக்கும், மயிலிக்கும் அங்கு போவதற்கு திட்டமிருந்தது. அதை மென்மையாக அவனுக்கு ஞாபகப்படுத்தி அவனை வெள்ளென வந்துவிடக் கேட்டாள் மயிலி.

அப்போது அவளது கையிலிருந்த விளக்கை பக்கென்று ஊதி காற்று நூர்த்தது.

விசைகொண்டு இதயம் துடித்ததங்க, நொடிக்குள் விளக்கை மறுபடி கொளுத்தி ஏந்தி வந்தாள் மயிலி.

சவளை எடுத்துக் கொண்டு மாயன் ஒழுங்குகையில் இறக்கினான். கையால் கோலிய சுடர் விளக்கோடு வாசலில் நின்று மயிலி அவனை வழியனுப்பினாள். தூரச் சென்று மாயன் திரும்பிப் பார்த்தபோது வழியின் தூரம் அவளை மறைத்திருந்தது.

இடையிலே மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தையென்ற அயல் விதவைக் கிழவி எதிர்ப்பட்டாள். “என்ன தம்பி, வீச்சுக்கு வெளிக்கிட்டிட்டியோ? காத்து புதுமாதிரி சுழண்டு சுழண்டு அடிக்குது. மழையும் தூறத் துவங்கியிட்டிடுது. என்னவோ... வெளிக்கிட்டிட்டாய், போய்ச் சுகமாய்த் திரும்பி வா.”

மாயன் கடற்கரையை அடைகிற அளவில், அவனோடு தொழிலுக்குச் செல்லும் சுகதொழிலாளிகளான வடிவேலுவும் அஞ்சானும் வந்து சேர்ந்தனர். மாயன் தனது கட்டுவள்ளத்தை இழுத்து கடலிலே ஏற்றினான். அலையின் வலிய கரங்களை எதிர்த்து அவனது திண்ணிய தோள்கள் சவளை வலிக்கத் துவங்கின.

மின்னல் வெட்டத் துவங்கியது.

தொடர்ந்து கன்னத்தில் அறைவதுபோல் முழங்கி மாதிரத்தைக் குலுக்கின மேகங்கள்.

அது அந்த வலைஞர்களின் உறுதிக்கும், கடலறிவுக்கும் விடப்பட்ட சவால். அவர்கள் இன்னும் தினவெடுத்தனர்.

அது பாரை படும் நேரம். கடலின் குமுறலில் யாருக்கும் புறணியில்லை. மூவரும் அலையை வலித்து கடலில் முன்னேறினர்.

திடீரென கிளர்ந்தெழுந்த சூறையொன்று அப்படியே தாவி ஒருடலைப் பற்றி இழுத்து பெருவீச்சொடு அப்பால் வீசியது.

அந்த உடல் மாயனதாக இருந்தது.

அந்த நிலையில் பிள்ளையாரின் அனுக்கிரகம் கொஞ்சமேனும் அவனுக்கு இருந்தது போலும். மரக் கடடையொன்று அவனது கைகளில் அகப்பட்டது.

அமிழ்ந்தும் மிதந்துமாய் குளிர்க் கடலைத் தாண்டி ஒருநாள் மாயன் கரையை அடைந்தான்.

கடல் கரையாக விரிந்த அந்த இடத்திலிருந்து, கரை ஊராகத் தொடராதிருந்தது. திசையெட்டிய தூரமெங்கும் கண்ணில் பட்டது பெருவெளி. கடல் கடந்தவன் கரை கடக்க முடியாமல் வீழ்ந்து கிடந்தான் பெரும் பொழுது.

பிறகு உடலும் மனமும் தெளிந்து காதங்களைக் கடந்தான். இடையே வனமொன்று குறுகியது. அதையும் கடக்க, தூரத்தே தெரிந்தது அவனதல்லாத ஊரொன்று. அதுபோல் சென்னை, கல்கத்தா, பிணங்கு என பல இடங்களையும் அவன் தாண்டினான்.

அவன் காலடியில் மணல் வெளிகளும், வனங்களும் சிறுத்தன.

காதல் அவனை அழைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதையே தேடி அவனும் ஓடிக் கொண்டிருந்தான். யுகங்கள்போல் காலம் கரைந்தழிந்தது.

வீண் போகாத நம்பிக்கைகளால் கடைசியாக ஒரு காலை நேரத்தில் அவனது சொந்த ஊரில் மாயன் கால் பதித்தான்.

அந்த நாள் 1966ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதத்தின் ஒரு வெள்ளிக்கிழமையாய் இருந்தது. தன் நிலத்தைப் பிரிந்து சரியாக எட்டு வருஷங்களும் ஆறு மாதங்களும் அவனுக்கு ஆகியிருந்தன.

இடையிட்ட நெடுங்காலத்தின் பின் ஊரைக் கண்டவன் திகைத்துப் போனான்.

அது மாறியிருந்தது. புதிதாய்ச் சில கல்வீடுகள் அந்தத் திடலில் முளைத்திருந்தன. குடிசைகள் சில இல்லாமலாகியிருந்தன. மட்டுமில்லை, அவனது குடிசையே காணாமல் போயிருந்தது. அதன் முன்னாலிருந்த சில முதிர்ந்த பூவரசுகளையும் அவன் காணமுடியாதவனானான்.

அவனது வீடெங்கே? மயிலி எங்கே? அப்போது ஏணைப் பிள்ளையாய் இருந்த மகன் மன்னவன் எங்கே?

அமானுஷ்யம் கொண்டிருந்த அந்தப் பிரதேசத்தில் யாரைக் கேட்க?

கடலில் தூண்டில் போட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு சிறுவன் அப்போது அவனது கண்ணில் பட்டான். ஓடிச் சென்று வினவினான். “தம்பி... தம்பி... இஞ்ச இருந்த அரியக்குட்டி மாயனர் வீடெங்க இருக்கு, தம்பி? அவனர் பெண்சாதிக்கு மயிலம்மையெண்டு பேர்...”

சிறுவன் மாயனை ஏறஇறங்கப் பார்த்தான். பிறகு, “மாயர் இப்ப இல்லையே!” என்றான்.

“அவற்ர மனுஷி மயிலம்மை இருந்தாலும் போதும். அவையினர் வீட்டை ஒருக்கா எனக்குக் காட்டுறியோ?”

‘ம்... இவரைப் பாத்தா பிள்ளை பிடிசுறான் மாதிரித் தெரியேல்லைத்தான்’ என்று நம்பிக்கைகொண்ட சிறுவன், “சரி, வாருங்கோ, காட்டிறன்” என கூட்டிச் சென்றான்.

போகிற வழியிலே தனது மகன் மன்னவனுக்கும் இப்போது அந்தச் சிறுவனின் வயதுதானிருக்குமென பாசக் கெடுவில் மாயன் பகர்ந்தான்.

சிறுவன் ஆச்சரியத்தோடு, தானேதான் மன்னவனென்றான்.

“நீயா என் மகன்?” என்று பிரலாபித்து, பின் தெளிந்து உணர்வலைகளில் பாதம் புதைய மேலே மகனுடன் நடந்தான் மாயன்.

அதோ வீடொன்று தெரிகிறது. அதுதான் அவன் வீடா? அங்குதான் அவனது மயிலி இருக்கிறாளா? அவனது இதயம் வெளியே வரத் துடித்தது.

வீட்டை அடைந்த மன்னவன் ஓடிப்போய் திண்ணையில் ஏறிநின்று, “அம்மா... அம்மா... ஐயா வந்திட்டார், பாயை எடுத்து விரியம்மா” எனக் கூவினான்.

‘ஐயாவோ? அதார் ஐயா?’ உள்ளேயிருந்த மயிலி புதிரோடு வெளியே வந்தாள்.

காதலொழுகும் கண்களோடு முற்றத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தான் மாயன்.

கண்ட மயிலி ஏங்கிப் போனாள். “நீங்களா...?” என அலறினாள்.

அவனை என்றைக்குமே காண முடியாதென்ற அவளது நிச்சயத்தின் அலறலல்லவா அது?

அத்தனை வருஷங்களில் மயிலிக்கு செத்தவனாகவா தான் ஆகியிருந்தான்? அவளுக்குள் ஒரு மனம், அதற்குள்ளும் காதலென்று ஒன்று இருந்து, தான் உயிரோடிருப்பதை அவளுக்கு சூசகமாயேனும் சொல்லவில்லையா? கடந்து வந்த காதல்களெல்லாம் வீணானவையா?

கணங்கள் யுகங்களாகிக் கரைய, வெறிச்சிட்டு நின்றிருந்தான் மாயன்.

அப்போது தடுக்குக் குழந்தையொன்று உள்ளே அழுது கேட்டது.

‘குழந்தை...? மயிலி வீட்டில் குழந்தை...?’ அவன் மயிலியை நோக்கி நிமிர்ந்தான்.

சிலையாக நின்றுருந்தாள் மயிலி. அவளது கண்கள் நீர் வார்த்துகொண்டிருந்தன.

மயிலியின் முகத்தில் அவனது சகல கேள்விகளுக்குமான பதில் எழுதியிருந்தது. அவள் அப்போது யாரோவின் மனைவியாக அங்கே நின்றுகொண்டிருக்கிறாள்!

மாயன் வெடித்துச் சிதறினான்.

மாயனின் தம்பி மாசிலன் அப்போது அங்கே வந்தான். அண்ணனைக் கண்ட அவனுமே பேச்சு மூச்சற்று சிலையாய் உறைந்தான்.

மாயன் திரும்பி அவனைக் கண்டான்.

அவனிடமும் அவனுக்கு கேள்வி இனி இல்லை. பதிலை அவனது சிலைநிலை கொண்டிருந்தது.

ஆச்சரியம் மட்டுமா அவர்களைச் சிலையாக்கியது? அவனை எதிர்கொள்ள முடியாமையும் தான். அவர்கள் அவனை ஏமாற்றிவிட்டார்கள். அவனுக்கு துரோகமிழைத்து விட்டார்கள்.

சிறிதுநேரத்தில் மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தையும், பிறகு மறைக்காடரும் அங்கே வந்தார்கள். தன்னைக் கண்டு அவர்களும் சிலையாவார்கள் என மாயன் நினைத்தான். அப்படியே அவர்கள் ஆனார்கள்.

தன் சிலைநிலை முதலில் கலைந்தவள் மயிலியாக இருந்தாள்.

அவளது பார்வை மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தையின் மேல் வெறுப்போடும் நெருப்போடும் ஏறியது. “அடியே, எத்தனை தடவை சொல்லியிருப்பன், என்னை அவர் முடித்த காலத்திலயிருந்தே அக்காளும் தம்பியுமாய்த்தான் நானும் மாசிலனும் பழகிறமெண்டு. திரும்பத் திரும்ப சொன்னனேயடி. ‘ஊரே சொல்லுது, நெருப்பில்லாட்டி புகை வருமோ?’ எண்டெல்லோ என்னோட தர்க்கம் பண்ணினாய்? கோதாரி வந்து குறுக்காலே போறவளே, மூதேவியே, சூர்ப்பனகையே, மூளிஅலங்காரியே எண்டெல்லாம்கூடத் திட்டினனே. எள்ளுப்போலயும் அரக்காமல் மாசிலனுக்கும் எனக்கும் கள்ளத்தொடர்பு இருக்கெண்டெல்லோ நிண்டாய். சீலை உடுத்தாப்போல என்ன, உனக்கு மானமிருக்கேல்லையேடி. உன்ர புருஷன் சரவணை செத்துப்போக அமர்பிடிச்ச மணியரோட காசுக்கு படுக்கப்போனவள்தான நீ? உனக்கு அப்பிடித் தவிர வேற எப்பிடி நினைக்கத் தெரியும்? பாழ்பட்ட கிழவியே, கடைசியில என்னைக் கவிழ்த்திட்டியேடீ. மறைக்காடரும் உன்னோட சேர எறும்பூர கல் குழிஞ்ச கதையாய் உடைஞ்சுதே என்ற ஒரு மனம். இனி மீட்சியில்லை. மீண்டெழுந்தாலும் அர்த்தமில்லை. இந்தக் கலியாணத்தை நான் ஆசையில செய்யெல்லயெண்டதை ஆர் இனி நம்பப் போகினம்?”

மீண்டும் கல்லாகிற காலமாயில்லை அது.

மாயன் எல்லார் முன்னிலையிலும் நின்று வேகினான். கண்ணில் நீர் பொங்கி வழிந்தது. அது அவனது உயிர் உருகி வழிந்த நீர்தான்.

தனக்குள் அப்போதுமிருந்த அந்த அழியா பிம்பத்தைப் பார்த்து மாயன் பிரலாபித்தான். “நினைப்பெல்லாம் நீயாயெல்லோ ஓடி வந்தன்? வாழக் கூடிய எத்தினை ஊர்... எத்தினை ஊரைக் கண்டன்! எங்கயும் தங்க மனம் விடேல்லையே! உன்னைக் காணத்தான காதங்களைக் காலில கடந்து வந்தன்? இதைக் காணவோ இவ்வளவு பரதவிப்பில நான் வந்தது? கடல் மட்டும்தான் எனக்கு கொடுமை செய்ததாய் இண்டைவரைக்கும் நினைச்சிருந்தன். இல்லை... இல்லை... அதைவிடவும் கொடுமையானதொண்டு இருக்கு. இந்த ஊர். இந்த ஊர்தான் மயிலியை திரிச்சது... மாசிலனை திரிச்சது. அவை ரண்டுபேரும் சேர்ந்து என்னை எரிச்சினம். நான் எரிஞ் சுகொண்டிருக்கிறன்.”

மாயனின் நெஞ்செரிந்து வந்த சொல் எல்லாரையும் எரித்தது.

சந்திரிகா கதை முடிந்ததென்றாள்.

“தடாலெண்டு மயிலி நிலத்தில விழுந்து, நான் பாவி... நான் பாவியெண்டு கதறித் துடிக்கேல்லையோ, சந்திரி, படங்களவ வாற மாதிரி?” கலாவதி சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

சந்திரிகாவும் சிரித்தாள். “இல்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை மயிலி மாயனைக் கண்ட நேரத்திலயும், மாயன் மயிலின் குழந்தை அழுகிற சத்தத்தைக் கேட்டோடனயும் செத்திட்டினம். உயிர் இருந்தது. எண்டாலுமென்ன, இனி அவையினர் உயிர்தரிப்பு செத்ததுக்குச் சமம்தான். அங்க உடைஞ்சது ரண்டுபேருக்குமிடையில இருந்த கலியாண பந்தமில்லை, காதல். மாயனுக்கு மடத்தில மறைக்காடர் ஒரு வேலை குடுத்தார். மாயனும் தனியா வாழப் போறனெண்டு தன்ர மகனோட வெளிக்கிட்டான். அங்காலயும் கதை கொஞ்சத் தூரம் போகும். ஆனா எனக்கு கதை மயிலி சிலையாய் நிக்கிறதோடயே முடிஞ்சிட்டிடுது. மஹாகவியெண்டு ஒரு கவிஞரின்ர ‘புதியதொரு வீடு’ நாடகத்தில வாற கதைதான் இது. இந்தக் கதைதான் என்னை அச்சப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கு, கலா. நான் கெட்டுக்கூட போகலாம். அது பெரிய விஷயமே இல்லை. எத்தினை தமிழ்ப் பொம்பிளயள ஆமியள் கெடுத்தாங்கள்? யுத்த காலத்தில தானாய் கெட்டதுக்கும், அதுக்கும் தன்மையில வித்தியாசமில்லையெண்டுதான் நான் சொல்லுவன். அதால காத்திருக்கிறன். நம்பிக்கை இல்லாட்டியும் ஆனந்தனை நான்

காத்திருக்க வேணும். மாயன் கிட்டத்தட்ட ஒம்பது வருஷத்துக்குப் பிறகுதான் மீண்டு வந்தான். ஆனந்தனும் ஒருநாளைக்கு திரும்பி வரலாம். அவன் வரேக்க நான் அவனுக்காக இருக்க வேணும். அந்த நிமிஷத்துக்குப் பிறகு, அவனுக்கும் எனக்குமிடையில் இருக்கிற பந்தத்தை உடைச்செறிஞ்சிட்டு நான் போவன். ஆனா அதுவரைக்கும் நான் காத்திருக்க வேணும். தனிப்பட்ட ஆக்களுக்கிடையில் எண்டாலும் அது முக்கியமான ஒரு அறம்.”

கலாவதியால் அப்போது சந்திரிகாவைப் புரிய முடிந்தது. ஆனாலும் ஒரு நெருடலையும் அவள் உணர்ந்தாள். “தங்கட புருஷன்மாரைக் காணாமல்போன எல்லாப் பொம்பிளையளுக்கும் இப்பவே இருக்கிற வறுமை, தனிமை, வேதனையளோட காத்திருக்கிறதும் இன்னொரு சுமையாய் ஏறப் போகுது, இல்லையே, சந்திரி?”

“காணாமல் போதலெண்ட விஷயத்தில இருக்கிற பெருஞ்சோகமே அதுதான், கலா. அதுக்கு ஈடு சொல்ல வேற இல்லை.”

வீட்டுக்குச் செல்ல இருவரும் எழுந்தனர்.

வானத்தில் வெள்ளிகள் மினுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

அறுவடை முடிந்த நிலங்களில் மேற்படை காய்ந்து பொருக்குப்பட்டுப் போயிருந்தது. கழிவுநீர் வற்றிய ஓடைக்குள் அகிளான்களும், நில எலிகளும் ஊர்ந்து திரிந்தன. குளத்தின் நீர் பரந்திருந்த பெருவெளியில் கடற் காகங்கள் சில மரங்களில் அமர்ந்து சோர்ந்திருந்தன. ஏக்குற்ற நிலையில் செங்கால் நாரைகள். கூழைக் கிடாக்கள் சதுப்புக்களில் காலூன்றி நின்றிருந்தன.

கால்நடைகளுக்காகத் திறக்கப்பட்ட குளத்து நீர் கால்வாய்களின் அடிவயிற்றின் வெண்மை தெரிய நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. எங்கும் அந்த மதியத்தில் ஒரு வெப்பத்தின் மணம் வியாபித்திருந்தது.

இரணைமடுக் குளத்து அணைக்கட்டின் புனரமைப்பு வேலைகள் மும்முரமாய் நடந்துகொண்டிருந்தன. பெருமளவு தென்னிலங்கைத் தொழிலாளரும் அதிகாரிகளும் அதில் பங்குகொண்டிருந்தனர். அனைவரது போக்குவரத்துக்களாலும் இரணைமடுப் பாதையில் இடையறாத இரைச்சல் எழுந்துகொண்டிருந்தது. சிறிது தூரத்திலிருந்த ராணுவ முகாமிலிருந்து அடிக்கடி ஜீப்களும், ட்றக்குகளும் வந்தும் போயுமாய் இருந்தன. காலையும், பகலும், முன்னிரவும் இரணைமடு வீதி பெரும் கலகலப்பிலிருந்தது. அப்பால் இராமநாதபுர பக்கமாய் புதிதாக நிர்மாணமாகிய விமான நிலையத்திலிருந்தும், அதை நோக்கியும் சென்ற வாகனங்களின் இரைச்சல் அக் கலகலப்பில் மேலும் திணிவைச் செய்திருந்தது.

சியோன் சுவிசேஷ கூட்டங்களுக்குச் செல்ல அண்மையில் ஆரம்பித்திருந்த பரஞ்சோதி, அன்றைய ஞாயிற்றுக் கிழமையிலும் சென்று ஜெகோவாவின் விசுவாசிகளது சாட்சியங்களைக் கேட்டுவிட்டு மதியமளவில் கார்த்திகாவோடு வீடு திரும்பியபோது பொலிந்த முகம் கொண்டவளாய் இருந்தாள். அந்த மாரிக்குள் வீட்டை வேய்ந்து தருவதாக அருட்சகோதரர் ஜெபரட்ணம்

சொல்லியிருந்தது அந்தப் பொலிவை அவள் முகத்தில் வருவித்திருந்தது.

ஒரு காலத்தில், அறுபதுகளிலும் எழுபதுகளிலும், கனகாம்பிகைக்குள குடியேற்றம் தோன்றுவதற்கு முன்னர், திருவையாறு குடியேற்றத் திட்டம் துவங்குவதற்கும் முன்பான காலத்திலே, உருத்திரபுரத்து அமெரிக்க மிஷனிலிருந்து ஒரு வெள்ளைக்கார அம்மா, செம்மண்ணும் மக்கியும் பரவிய பாதைகளில் ஏழை எளியவர்களின் குடிசையெல்லாம் சைக்கிளில் சென்று கல்விக்கும் சுகாதாரத்துக்கும் ஆற்றிய தொண்டுகள் பற்றிய கதைகளை பரஞ்சோதி அங்கே குடியேறிய காலத்தில் கேட்டிருந்தாள்.

அப்போது ஒன்றிரண்டு சைக்கிள்தான் அப்பாதையில் ஓடி சைக்கிள்களின் காலமும் அதுதான் என்பதைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. மற்றும்படி ட்றக்குகளும், ஜீப்களும், கார்களும், ட்ராக்ரர்களும், லாண்ட் ரோவர்களும், மோட்டார் சைக்கிள்களுமே அந்தப் பாதைகளில் சவாரி செய்தன. ஆயினும் வெள்ளைக்கார அம்மாவின் சைக்கிள் தடங்கள் தார் ரோட்டுகளாகிவிட்ட அந்தப் பாதைகளில்கூட இன்னும் அழியாதிருப்பதான தோற்றமொன்று பரஞ்சோதியின் மனத்தில் காட்சியானது.

அருட்சகோதரர் ஜெபரட்ணம் மோட்டார் சைக்கிளில் திரிந்தார். அவர் திரிந்த அந்த தடங்கள் நெடுங்காலத்தின் பின்னரும் அப்பாதைகளில் அழியாதிருப்பதை ஒரு ஏழை கண்டு மனது வெதும்பக் கூடியதாய் இருக்குமென்று ஏனோ அவளது மனத்தில் தோன்றியது. பண வரவுக்கான வழிகளெல்லாம் அடைபட்டிருக்கிற நேரத்திலும், மனத்திலிருந்து அவர் வழிகளை உண்டாக்கினார். சில குடும்பங்கள் அவ்வாறாக அவரது கருணையிலேயே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தன.

மத, சமூக நிறுவனங்களின் உதவியில்தான் பலபேருடைய வாழ்க்கையே அங்கே நடந்தது.

மனிதர்களின் இயக்கம் இயல்புக்குத் திரும்பியிருந்ததென்பது மெய்யே. ஆனால் வாழ்க்கை இன்னும் அங்கு திரும்பாதேயிருந்தது.

2009 மேயில் யுத்தம் முடிந்த அறிவிப்பு வெளிவந்து ஏ9 பாதை திறக்கப்பட்டது அறிந்த மறுநாள் கிளிநொச்சிக்கு ஓடிவந்தாள் பரஞ்சோதி.

அவள் தெரிந்துகொண்டதே இரண்டாயிரத்துக்குப் பிந்திய கிளிநொச்சியைத்தானென்றாலும், அன்றைக்கு அதையே அவளால் அடையாளம் காணமுடியாது போய்விட்டது. பரந்தனிலிருந்து கிளிநொச்சி மைதானம்வரை இதுதானென்று ஒரு இடத்தை குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாதபடி அந்தப் பகுதி மாறுகோலம் கொண்டிருந்தது. கட்டிடங்கள் தகர்ந்தும், மரங்கள் முறிந்துமான அழிவின் தாண்டவக் காட்சிகள் எங்கும். மண் மூடைகளின் அரண்களும், துவக்கேந்திய ராணுவமும் சந்திகள் எங்கும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஒரு பேரழிவின் கதை வெளியில் எழுதியிருந்தது.

கை முறிந்து, கால் இழந்து, கண் பெயர்ந்த குழிகளை துணியால் மூடிக் கட்டியென நிறைய மனிதர்களை அப்போது அவள் கண்டாள். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளியேறிக்கொண்டு, ஆஸ்பத்திரிக்கு சென்றுகொண்டு என அவர்களது நகர்வுகள் இருந்தன. குழந்தைகள் உறவுகளென குடும்பமாக இருந்தவர்களது துன்பங்கள் ஒருவகையானவை என்றால், தனியாக இருந்தவர்களது சோகங்கள் வேறொரு வகையானவையாக இருந்தன. 'என்ஜிஓ கால் குடுக்குது' என்ற வதந்தியிலேயே சனம் திரண்டது. 'எங்க...? எங்க...?' என்று அலைந்து ஆவலாதிப்பட்டது. வானொலி சொன்னதினதும், தொலைக்காட்சி காட்டியதினதும் மும்மடங்கு உண்மைகள் அவளது தரிசன வெளியில் கிடந்தன.

அவள் வீட்டுக்கு வந்தபோது வீடு கட்டோடு இருந்திருந்தது. வீட்டில் பலகையென்று பெயரிருந்த எதுவும்தான் மிஞ்சியிருக்கவில்லை. பிணைச்சலோடு கழற்றி எடுத்துப் போயிருந்தார்கள். அடிவளவில் நான்கடி ஆழ குழியொன்றிருந்தது. அந்த எறிகணை வீச்சில் அடிபட்டு பாதி முறிந்து விழுந்துவிட்ட தென்னங் குற்றி ஆளுயரத்தில் நிலத்தில் காய்ந்து நின்றுருந்தது.

மீண்டும் வாழத் தொடங்கலாம். ஆரம்பத்திலிருந்து புதிதாக. ஆனால் சங்கவிக்கும் பிள்ளைக்கும் என்ன நடந்ததென்பதைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். தப்பி கரை சேர்ந்திருந்தால், மெனிக் பாமில் இருக்கிறார்களா, பம்பைமடு போன்ற வேறு முகாம்களிலா அல்லது எங்காவது தறப்பாளின் கீழ் ஒதுங்கியிருக்கிறார்களா என தேடவேண்டும்.

கண்டவரையெல்லாம் கைகூப்பி கண்ணீராய் நின்று விசாரித்தாள். 'மெல்லிசாய்... உயரமாய்... சிவப்பாய்... ஒரு இருபத்தைஞ்சு

இருபத்தாறு வயதளவில்... ஒரு பொம்பிளப் பிள்ளையோட ஆரையும் கண்டியனோ? பிள்ளைக்கு மூண்டு நாலு வயசிருக்கும். எப்பவும் சிரிச்சுக் கொண்டிருக்கும்... கண்டியனோ ஆரும்?’

கண்டிருந்தால் யாருக்கும் அந்த அடையாளங்கள் போதும்தான். ஆனால் பரஞ்சோதி கேட்டவர்களில் யாரும் அவர்களைக் கண்டிருக்கவில்லை.

கிளிநொச்சி மகாவித்தியாலயம் அகதி முகாமாய் மாறியிருந்தது. தினசரி அங்கேதான் போனாள். பைலோடு நிக்கிற எவரையும்தான் சென்று கேட்டாள். ‘என்ற மகளையும் பேரப்பிள்ளையையும்... சங்கவி, கார்த்திகாவெண்டு பேர். மெல்லிசாய்... உயரமாய்... சிவப்பாய்...’

மழை ஒழுக்குக்கு வைக்கவும் கிண்ணங்கள் வீட்டில் இருக்கவில்லை. தூவானம் அடிக்காத இடமாய் திண்ணையிலே முந்தானையை உதறி விரித்துக்கொண்டு படுத்தெழும்பினாள். ராணுவமோ, தொண்டு நிறுவனங்களோ மதியத்தில் சாப்பாட்டு பார்சலும் தண்ணீர்ப் போத்தலும் கொடுத்தன. வாளி, கிணற்றுக் கயிறு, சமையல் பாத்திரங்களும் ஒரு நிறுவனம் இடம்பெயர்ந்தோரைப் பதியுமிடத்தில் மூன்றாம் நாள் கொடுத்தது.

ஒருநாள் கறுப்புச் சட்டை போட்ட ஒரு தாடிக்கார முதியவர் வாசலில் வந்து நின்றார். அவரது கையிலே ஒரு வெள்ளைக் கடதாசித் துண்டு இருந்தது. அவள் உயிர் தரித்திருக்க கொண்டு வந்த சாசனமாகவிருந்தது அது.

அதிலேதான் தான் அப்போது மெனிக் பாமின் முன்னாள் போராளிகளுக்கான தடுப்பு முகாம் பகுதியிலே கார்த்திகாவோடு இருக்கிற செய்தியை சங்கவி தெரிவித்திருந்தாள்.

‘அங்கிருந்து எந்தளவில் அவையினர் விடுதலையோ இனி?’ அழகைதான் வந்தது பரஞ்சோதிக்கு. ஆனாலும் ‘செத்துப்போன அறுபதினாயிரம் பேர்க் கணக்கில அதுகள் ரண்டும் சேர்ந்திராததே போது’ மென்று அடங்கினாள்.

உடனேயே வெளிக்கிட்டு வவுனியாவுக்கு பஸ்ஸெடுக்க நடந்தாள். ரூபியிடம் ஓடிப்போய் சங்கவியினதும் குழந்தையினதும் நிலைமையைச் சொன்னாள். சாந்தமலருக்கு தொலைபேசியில் அழைத்து விஷயத்தை தெரிவித்தாள் ரூபி.

சங்கவியையும் பிள்ளையையும் பார்ப்பதற்கு அனுமதி கேட்டு கடிதங்கள் எழுதி களைத்திருந்த ஒருநாள், அதிகாரத்தின் கதவு திறந்தது. மேலும் மெலிந்த மகளையும், வாடிப்போனாலும் இன்னும் சிரித்துக் கொண்டிருந்த பேத்தியையும் பரஞ்சோதி கண்டாள்.

பூட்டிய கதவு திறந்து தங்களை வெளியே விடுமென சங்கவி சொல்லும் எந்தவொரு திகதியையும் அவள் தவறவிடவில்லை. அவளைப் பொறுத்தவரை வடமராட்சி ஆகிப் போனது வவுனியா. சாப்பாட்டுக்கு இருந்ததோ இல்லையோ, பஸ்க்கு காணாமான காசு கிடைத்ததும் சங்கவியையும் குழந்தையையும் பார்க்கவே ஓடினாள். அவளுக்காக அழ இன்னும் பரஞ்சோதியிடத்தில் கண்ணீர் இருந்தது. எப்போதும் அழுதுகொண்டே திரும்புவளாக அவள் இருந்தாள். பாவம் செய்தவர்கள்கூட பிறக்கலாம், ஆனால் சங்கவியளவு செய்தவர்கள் பிறக்கவே கூடாதென அவள் தீர்க்கமாய் நம்பினாள். அந்த எண்ணத்தை மாற்றும்படி எந்தவொரு சம்பவமும் நடவாதேயிருந்தது.

2012 ஏப்ரலில் தடுப்பு முகாமின் கதவுகள் திறந்து சங்கவி வெளியே வந்த ஆண்டில், மாரிக்கு ஒழுக்கு விழுத் துவங்கிய கூரை அது. 2013, 2014 மழைக்கும் ஒழுக்கு அதிகரித்த ஸ்திதியிலேயே இருந்துகொண்டிருந்தது. புள்ளிகளாய் வெளிச்சம் தெரிந்த ஓட்டைகளுக்கு பரஞ்சோதி வைக்கோல் போட்டு மூடிமூடி வைத்தாள். அது இப்போது பார்க்க வைக்கோலால் வேய்ந்த கூரைபோல தெரிந்து கொண்டிருந்தது.

இருபதினாயிரம், பதினையாயிரமென்று எல்லோருக்குமே மீள்குடியேற்றத்தின்போது உதவித்தொகை கொடுத்தார்கள். அது இடைத்தங்கல் முகாங்களிலாவது பதிந்தவர்களுக்குத்தான் கிடைத்தது. பதிவுப் பத்திரம் கைவசம் இல்லையென்றாலும் வீடு திருத்த ஐயாயிரம் ரூபா ஆரம்பத்தில் ஒருமுறை பரஞ்சோதி பெற்றாள். அரிசியும், பருப்பும், படுக்க ஒரு பாயும் இன்னும் சமையல் பாத்திரங்கள் சிலவும், பன்னிரண்டு நெளித் தகரங்கள்கூட கிடைத்தன. அரசாங்கம், அயலகம், வெளிநாடு என எது அளித்த மீள்குடியேற்ற உதவியிலும் அவள் பெற்றது அவ்வளவாகவே இருந்தது.

சங்கவி வீடு வந்த பின்னால்தான் அவளுக்கான புனர்வாழ்வுப் பணத்தில் வீட்டறைக்கும், பின் ஜன்னலுக்கும் கதவுகள் போடக்கூடியதாக இருந்தது.

தன்னுடைய 'பல'னை யாருக்கோதான் சேர்ச்சிலே சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் பரஞ்சோதி. சொன்னபோது தடுக்கத் தடுக்கவும் அவளுக்கு கண் கலங்கி வந்தது. அருட்சகோதரர் ஜெபரட்ணம் அதைக் கண்டார். 'அழாதயுங்கோ. எல்லாருக்கும் எல்லாமே துன்பமாய்த்தான் நடந்திருக்கு. பிரார்த்திப்பம். உங்கட வீட்டுக்கு புதுக்கூரை போட விசுவாசிகளின் உதவியோட இந்த மாரிக்குள்ள வழி செய்து தரலாம். கலக்கமடையாதயுங்கோ.'

வீட்டுக்கு வந்தபோது எந்த இடத்தில் காலையில் அமர்ந்திருந்தானோ அந்த இடத்திலேயே சங்கவி அமர்ந்திருந்தாள். இப்போதெல்லாம் அவள் தனது வாழ்க்கையை அதிகமாயும் யோசிப்பதாய்ப் பட்டது பரஞ்சோதிக்கு. இப்போதாவது நிஜங்களை எண்ணுவது நல்லதென நினைத்தாள். தன்னுடைய பிழைகளை, தவறுகளை ஒவ்வொருவரும் ஒரு தருணத்தில் எண்ணிப் பார்த்தே ஆகவேண்டும்.

அவைகளையே சங்கவி அப்போது செய்துகொண்டிருந்தாள்.

அது சிறையின் பெருங்கதையும், சிறை மீண்டும் வேறொரு சிறையுள் அடைபட்ட சிறுகதையும்.

அப்போது லோகீசன் தங்கம்மாப் பாட்டியின் வீட்டிலிருந்து திருநகரிலுள்ள ஒரு வீட்டுக்கு குடியிருந்துகொண்டிருந்தான். அவளிலிருந்து இன்னும் விலகிச் செல்லும் ஒரு முன்முனைப்பு அதுவெனில், அவளிடத்தில் வழக்கில்லை. ஆனால் அதை ஒற்றை வெட்டின் துண்டிரண்டான கறாரில் அவளுக்கு அவன் சொல்லியாக வேண்டும். அதற்கான அவசியம் அப்போது நேர்ந்திருக்கிறது.

அவளது மகளுக்கு பத்தாவது வயது முடிந்து, போன கார்த்திகையிலிருந்து பதினொன்று தொடங்கியிருந்தது. தளதளத்து வந்த உடம்பு அவள் பக்குவமடையும் காலம் நெருங்கிவிட்டதை தெரிவித்துக் கொண்டு இருக்கின்றது. யாருடைய பரவணியின் உடம்புவாசி அது?

சங்கவி அவளில் கூடுதலான கவனம் செலுத்த வேண்டியவளாய் இருக்கிறாள். எந்தக் குழந்தைக்குமே அந்தக் கவனம் அவசியம். எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டிருந்து திடீரென தன் சிரிப்பை

மறந்துபோன பிள்ளையில் அந்தக் கவனம் இன்னுமின்னும் அவசியம்.

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னர்தான் கார்த்திகாவை முதன்முதலாக பள்ளிக்கு கூட்டிச் சென்று இரண்டாம் வகுப்பிலே சங்கவி சேர்த்திருந்தாள். இரண்டு வாரங்களிலேயே பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து ஆள் வந்திருந்தது. சங்கவியும் பரஞ்சோதியும் போயிருந்தார்கள். 'இந்தப் பிள்ளையை ஆராவது டொக்டரிட்ட காட்டினியளோ? எப்ப பாத்தாலும் சிரிச்சக் கொண்டே இருக்கு. இது சிரிக்கிறதப் பாத்து மற்றப் பிள்ளையளும் சிரிக்கிது. தன்னால பாடம் நடத்தேலாமல் இருக்கெண்டு ரீச்சர் வந்து சொல்லுறா' என்று கேட்டார் தலைமையாசிரியர்.

'அப்பிடி சிரிக்கிறது மட்டும்தான், சேர். மற்றப்படி ஆள் நோமல்தான். மற்றப் பிள்ளையளோட சண்டைக்கும் போகமாட்டா. எது சொன்னாலும் அவவுக்கு விளங்கும்' என்று பதட்டத்தோடு பதிலுரைத்தாள் சங்கவி.

தலைமையாசிரியர் மெதுவாகச் சிரித்தார். 'இப்ப அவவுக்கு விளங்கும் விளங்காதெண்டது பற்றியில்லை பிரச்சினை. அப்பிடிச் சிரிக்கிறதே ஒரு அப்த்நோர்மல்தான். இப்ப பிள்ளையை பள்ளிக்குடத்துக்கு விடவேண்டாமெண்டு நான் சொல்ல வரேல்லை. வகுப்பு குழம்புறது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அவவுக்கே அது நல்லமில்லையெல்லோ பிற்காலத்தில? இதை ஏன் நீங்கள் யோசிக்கேல்லை?'

பிள்ளை எப்போதாவதுதான் அப்படிச் சிரிக்கிறாளென்ற ஒரு பதிலைத்தான் பரஞ்சோதி சொல்லத் தொடங்கினாள். சங்கவி விடவில்லை. கணவன் காணாமல் போனதையும், தானும் பிள்ளையும் தடுப்பு முகாமில் இருந்ததையும் கூறி, தனக்கு கரிசனமிருந்ததென்றும், ஆனால் என்ன செய்வதென்பதுதான் தெரியாதிருந்ததென்றும் தெரிவித்தாள்.

அவர் இரங்கக்கூடிய மனிதராக இருந்தார். பலபேரிடம் பயந்துகொண்டுதான் அணுகவேண்டியிருக்கிறது. அவர் அப்படியல்ல. 'நீங்கள் ஒண்டும் செய்யவேண்டாம். குழந்தை மனநல காப்பகம் கனக்க இஞ்ச இருக்கு. அங்க பிள்ளையைக் கொண்டு போனாலே அவை எல்லாத்தையும் கவனிச்சக் கொள்ளுவினம். இல்லாட்டி என்ஜிஓக்கள் எதாவது முகாம் நடத்தினாலும் அதுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ. சும்மா இஞ்ச இருக்கிற கிளிநொச்சி

ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுபோனாலே அவை சரியான டீர்ட்மென்ட் குடுப்பினம். அதால் இத கவனிக்காம விட்டிடவேண்டாமெண்டு சொல்லத்தான் வரச் சொன்னான்.'

சங்கவியும், பரஞ்சோதியும் திரும்பினர்.

ஆனால் ஒரு வைத்திய உதவியை நாடிச்செல்ல முடியாத அளவுக்கு சுற்றிச் சுற்றி வீட்டிலே பிரச்சினை இருந்துவிட்டது. காணாமல் போன குணாளனால், குணாளனைத் தெரியுமென்று வந்த லோகீசனாலென எப்பொழுதும் மனவீறல்கள்தான் சங்கவிக்கு. எதுவும் ஒழுங்கில் அவளுக்கு இன்னும் அமையவேயில்லை. ஒரு பிரச்சினை போனால், வேறொன்று வந்தது. தினசரிகளின் இந்தச் சதிராட்டத்தை எப்படிச் சமாளிப்பது?

கார்த்திகா குறித்து மேலே முறைப்பாடு வராதவகையில் அது மெல்லமெல்ல முக்கியமான விஷயம் என்பதிலிருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டது.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் பள்ளி முடிந்து வெகுநேரமாகியும் கார்த்திகா திரும்பி வரவில்லை. பரஞ்சோதிதான் அதுபற்றி புறுபுறுத்தபடி திரிந்துகொண்டிருந்தாள். 'இனி இதுக்காக உடுப்பு மாத்திக்கொண்டு போய்வர ஏலாது. வந்திடுவாள், பொறம்மா பாப்பம்' என்றாள் சங்கவி. மேலும் நேரமாக பார்த்து வரலாமென சங்கவி புறப்பட்ட வேளையில் கார்த்திகா வந்தாள்.

'ஏன் கார்த்திகா இவ்வளவு நேரம்? எங்க நிண்டு விளையாடினனி?'

சங்கவியின் கேள்விக்கு கார்த்திகாவிடமிருந்து பதில் வரவில்லை.

பரஞ்சோதியும் வந்தாள்.

கார்த்திகா அழுதிருப்பாள்போல இருந்தது. வந்த நேரத்திலிருந்து அவள் சிரிக்கவுமில்லை. 'ஏனடி, என்ன நடந்தது? வாயைத் திறந்து சொல்லன்' என்று சங்கவி கலவரப்பட, கார்த்திகா அழத் தொடங்கினாள்.

பொறி பட்டதுபோல் திடுக்கிட்ட பரஞ்சோதி விறுவிறுவென கார்த்திகாவை கைப்பிடியில் இழுத்துக்கொண்டு வீட்டறைக்குள் ஓடி கதவைச் சாத்தினாள். சங்கவிக்கு தாயின் எண்ணம் பிடிபட்டு எழும்ப பரஞ்சோதி ஒரு நிம்மதி மூச்சொடு வெளியே வந்தாள்.

அது ஒரு நிம்மதிதான். ஆனாலும் ஏதோ ஒன்று நடந்திருக்கிறதுதானே? என்ன நடந்தது? எவ்வளவு பாரதூரமானது? பாலியல்ரீதியாகத்தான் அவளது பாதிப்பு இருந்ததா? அவர்களால் எதையும் அறிய முடியாதிருந்தது. மாற்றி மாற்றி எத்தனை தடவைகள் கேட்டபோதும் கார்த்திகா ஒன்றில் பேசாமல் இருந்தாள் அல்லது அழுதாள்.

‘விழுந்தியா, கார்த்திகா, கீழ்?’ என சங்கவி கேட்டதற்கு ஆமென்று தலையை ஆட்டினாள்.

‘ஏன் விழுந்தனி? ஓடி வந்தியா?’

அதற்கும் தலையை ஆட்டினாள்.

‘என்னத்துக்கு ஓடினனி?’

அதற்கு பேசாமலிருந்தாள்.

‘சொல்லடி, என்னத்துக்கு ஓடினனி?’

அப்போது அழுதாள்.

‘விடு, சங்கவி.’ பரஞ்சோதி சொன்னாள். ‘இப்ப வேண்டாம். கொஞ்சம் பிள்ளை தெளியட்டும். பிறகு கேட்டுப் பாப்பம். எதோ நடந்திருக்கு. என்ன நடந்திருக்குமெண்டதை யோசிச்சா நெஞ்சை உலுப்பது. கிளிநொச்சி புழுத்துப்போய்க் கிடக்கு. இயக்கத்தில இருந்தது, ஆமியில இருந்தது, வேலைக்கு வந்தது... ஒரே சனம்தான? ஆர் எவரெண்டு எப்பிடிக்கண்டுபிடிக்கிறது? இனிமே ஒண்டும் செய்யேலாது. காலமை பின்னேரம் கார்த்திகாவை நீயோ நானோ இனி பள்ளிக்குடத்துக்கு கூட்டிக்கொண்டு போய் விட்டு, கூட்டிக்கொண்டு வரவேணும்.’

தனக்கான வாழ்க்கையின் இழுபறியில் தன்னுடைய மகளைக் கவனிக்காதிருந்துவிட்ட வேதனை அப்பொழுது சங்கவியின் மனத்தை உலைவித்துக் கொண்டிருந்தது. லோகீசனின் முடிவு அவளுக்கு அந்த நிர்ப்பந்தத்திலேயே அவசரமாயும், அவசியமாயும் தெரிய வேண்டியிருந்தது.

வாழ்க்கையில் கனவு காணலாம். ஆனால் கனவுகளில் வாழ்ந்துவிடக் கூடாது. அவளது கனவுக்காலம் முடிந்துவிட்டது.

நிஜத்தில்... நிஜத்தில் மட்டுமே வாழ இனி இந்தச் சமூகம் பணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சாமியிடம் சொல்லி லோகீசனை அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமை வீட்டுக்கு வரச்சொல்ல வேண்டும். நேரிலே எல்லாவற்றையும் பேசி விடலாம்.

சேர்ச்சிலிருந்து வந்த கார்த்திகாவும் பரஞ்சோதியும் உடை மாற்றி வந்து திண்ணையில் அமர்ந்தனர். “மாறிக்குள்ள வீட்டை மேய்ஞ்சு தாறமெண்டு இண்டைக்கு சுவாமி சொன்னார்” என்றாள் பரஞ்சோதி.

அது ஒரு பெரிய ஆறுதல்தான் சங்கவிக்கு.

கார்த்திகா எழுந்து குசினிக்குப் போய் தண்ணீர் பாணையில் எடுத்துக் குடித்தாள். ஒரு சின்னப் பரஞ்சோதியாக அவள் வளர்ந்துகொண்டிருப்பதாய் சங்கவிக்குத் தென்பட்டது. தோற்றத்தில் மட்டுமில்லை, இயங்குதலிலும் அது இருந்தது.

போன சித்திரை வருஷத்துக்கு வடமராட்சி போயிருந்தபோது சாந்தியக்காவும் அதைச் சொல்லியிருந்தாள். மேலும், ‘ஒரு பயத்தில அவளினர் சிரிப்பு பறிபோயிருக்கு. ஆபத்தொண்டும் வராமல் அந்தக் கடவுள்தான் காப்பாத்தியிருக்கிறார். மிகவும் புத்திக் கூர்மையுள்ள சில பிள்ளையாளுக்கு, அப்பிடி சின்ன வயசில ஒரு குறைபாடு இருந்திருக்கு. கவனமாய்ப் படிப்பி. அடுத்த தலைமுறையில் இருந்துதான் இழந்தகன நிரப்ப வேண்டியிருக்கு’ என்றாள். கூடவே, ‘அங்கயிருந்து நீ என்ன செய்யப் போறாய்? இஞ்ச வந்திடன். வீட்டோட ஒரு பெரிய காணியாய் குத்தகைக்கெடுத்துத் தாறன். கார்த்திகாவையும் இஞ்ச நல்ல பள்ளிக்குடமாய்ப் பாத்து படிக்க வைக்கலாம்’ என்றும் சொல்லியிருந்தாள்.

சாந்தமலர் ஆசிரியையாக அப்போது இல்லை. பிரதேச கல்வித் திணைக்களத்தில் அவளுக்கு உயர்வான ஒரு பதவி கிடைத்திருந்தது. அவள் இப்போது வேலைக்கு போய்வர ஒரு ஸ்கூட்டர் வாங்கி வைத்திருந்தாள். வர்த்தினி அப்போது யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக் கொண்டு இருந்தாள். மயூரன் அடுத்த ஆண்டு ஏஎல் பரீட்சை எடுக்கிறான்.

அக்காவின் பெருமளவு பயங்கள் அழிந்திருந்தன. தன் மகனை மீட்டுத் தந்ததில் தாயாருக்கு பெரும் பங்கிருந்ததை மயூரன் இல்லாத வேளைகளில் அவள் எப்போதும் சொல்லி வந்தாள். ‘அம்மா..’

என்று ஆதரவாக அவள் அழைக்கும் கணங்களில் அந்த நன்றியுணர்வு தெறித்துக் கொண்டிருந்தது.

தேவையில்லாத ஆக்களுக்கு நம்பர் கொடுக்கவேண்டாமென்று சொல்லி போனமுறைதான் ஒரு கையடக்க செல்பேசி வாங்கி சங்கவிக்கு கொடுத்திருந்தாள் சாந்தமலர்.

எல்லாவற்றிற்கும் போராட்ட நிலைமையே முதல் காரணமாய் இருந்ததென்றாலும், தானேதான் தன் சகோதரிகளைவிட்டு விலகியிருந்தாளென்று சங்கவிக்கு இப்போது தோன்றத் தொடங்கியிருந்தது. எல்லாருக்கும் அவளில் பாசம் இருந்தது. அவள்தான் ஒரு புறக்கணிப்பில் எல்லாரையும் வேதனைப்படுத்திக் கொண்டு இருந்துவிட்டாள்.

அவள் அதுவரை கண்டிராத வேறுவேறு திசைக் கதவுகள் அப்போது திறக்கத் தொடங்கிருந்தன.

அப்போது தாமரையக்கா வந்தாள். பரஞ்சோதி அப்பால் எழுந்து போய்விட விழுந்த தனிமையுள், “கார்த்திகாவினர விஷயம் அம்மா சொன்னா, நேற்று வீட்டை வந்த இடத்தில. இதெல்லாம் என்ன, சங்கவி?” என்றாள்.

“நானென்ன செய்யேலும், அக்கா?”

“உப்பிடிச் சொல்லி நீ தப்பிச்சிடேலாது, கண்டியோ. பிள்ளைக்குப் பொறுப்பு நீதான? பிறகு... நானென்ன செய்யிறதெண்டா?”

சங்கவி பேசாமலிருந்தாள்.

“இஞ்ச பார், லோக்சினர் விஷயத்தில நீ கெதியாய் ஒரு முடிவுக்கு வர வேணும். அது விலகி விலகிப் போறதும், நீ துரத்தித் துரத்திக் கொண்டு ஓடுறதும் நல்லாவே இருக்கு பாக்க? விசர்த்தனமாய் மனத்தில ஒண்டையும் வைச்ச குழப்பிக் கொண்டிராத. லோகீஸ் அங்க குடிவெறியில விழுந்தெழும்பிக் கொண்டு திரியுதாம். நீ என்னெண்டா...”

“அதாலதான் தாமரையக்கா, ஒண்டையும் முடிவெடுக்கேலாமலிருந்தன்.”

“இப்ப ஒரு தேவை வந்திருக்கெல்லோ?”

“சாமியிட்ட சொல்லி அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை லோகீசை வரச் சொல்லப்போறன். எல்லாம் நேரில கதைக்க நினைச்சிருக்கிறன்.”

“வெட்டொண்டு துண்டிரண்டாய் கேட்டிடு. ஏலாட்டிச் சொல்லு, நான் கதைக்கிறன். அதுகின்ற தமக்கை மணி என்னோட நல்ல பழக்கம். அவவோட கதைக்கிறன் இல்லாட்டி.”

“வேண்டாம், நானே லோகீஸோட கதைக்கிறனக்கா.”

“அதைச் செய் முதல்ல.”

தாமரையக்கா சென்ற பின்பும் நெடுநேரமாய் அவள் விட்டுச்சென்ற வார்த்தைகளையே யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள் சங்கவி. ‘அது விலகி விலகிக் கொண்டு போறதும்... நீ துரத்தித் துரத்திக் கொண்டு ஓடுறதும்...’

ஒருதர் ஓடுறதும், மற்றவர் துரத்துவதுமான அது எந்தவகைக் காதல்? இன்னும்... அது காதலே தானா?

அன்றைய இரவுபோல ஒன்றை நிலா என்றும் கண்டிருக்கவில்லை. அது இருளினதும், நிசபத்தினதும் அடர்த்தியோடு இருந்திருந்தது. காலையில் தூறலாகத் துவங்கி வலுத்த மழையோடு காற்றும் சேர்ந்து மூசி மூசி அடித்தது. மூன்று மணிபோல மின்சாரம் போனது. ஆறு மணியளவில் பொத்தென்று காற்று ஓய்ந்ததில் அப்போது சாமி விளக்கின் தீபக் கொழுந்து அலைக்கழியாமல் எரிந்தது. மழை தூறலாய்... துமியாய்... ஆகி நின்றிருந்தது.

எது செய்யவும் மனம் இசைந்து வராது பஞ்சிப்பட்டுக் கிடந்தாள் நிலா. எட்டு மணியானதும் இனி படுக்கலாமென நினைத்தாள். வாசலின் முதல் படியில் ஏறி நின்றிருந்த வெள்ளத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே கதவைச் சாத்தி உள்ளே திராங்கைக் கொளுவி சட்டத்தை மாட்டினாள்.

அம்மம்மாவின் வட்டக்கச்சி வீட்டில் அவள் அங்கே தனியாக இருந்த மூன்றாம் நாள் இரவு அது. அந்த இரவில் சித்தப்பாவின் மகனைக் காணச் சென்ற அம்மம்மா சித்தப்பாவுடன் கொழும்பிலிருந்து பயணம் தொடங்கியிருப்பார். விடிகிறபோது வீட்டில் இருப்பார். காலநிலை சட்டென மாறிய அந்தக் கடைசி இரவுதான் அவளை சஞ்சலப்படுத்தியது. அதுபோன்ற தனிமையில் அவள் இரவுகளைக் கழித்ததுண்டு. இருளையும், மழையையும், தனிமையையும் சேர்த்துத்தான் கழித்திருக்கவில்லை. அதுவே அவளை பெரிதும் கலவரப்படுத்தியது.

ஒருவேளை அந்தக் கால் தனியாக இருந்ததுதான் அவளின் மனம் கலவரப்பட காரணமாகியதோ? அவசரமாக காலை எடுத்துக் கொளுவுவென்றாலும் இருபது நொடிகளுக்கு மேலே ஆகும். ஒரு செயற்பாட்டுக்கான இருபது நொடித் தாமதத்தின் எண்ணமே, அந்த இரவைப் பயங்கரமாக்கியதெனில், அவள் காலோடேயே படுத்தும் கொள்ளலாம்.

அதற்கும் மனது ஒருமுனைப்பட்டு வரவில்லை. காலை கழற்றி வைத்துப் படுத்துத்தான் பழக்கமாகியிருந்தது. அது தன்னின் கால் அல்லவென படுத்திருக்கும்போதுதான் தெரிந்தது. கழற்றி வைத்துப் படுப்பதைவிட பொருத்திக்கொண்டு படுப்பது அவலமானது.

மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை எதிர்வீட்டு ஜெனற்றின் அம்மா, நிலா அக்காவுக்குப்போல அவளுக்கும் கால் முளைக்குமென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வளவு நாளாகியும் தனக்கு கால் முளைக்கவில்லையே என்று ஜெனற் காலைப் பார்க்கும் நேரமெல்லாம் அழுது கொண்டிருந்தாள். இப்போது அவளுக்கு கால் முளைத்திருந்தது. றப்பர்-பிளாஸ்ரிக் கால். அவள் ஓடியாடி இப்போது விழுந்து விழுந்து விளையாடிக் கொண்டு இருக்கிறாள்.

2009 மே 16இல் நந்திக் கடலோரத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்த பொழுதுதான் சனங்களுக்கிடையில் ஷெல் விழுந்து வெடித்துச் சிதறியதில் அவளது இடது பாதம் தொலைந்தது. பாதத்தோடு போகுமென்றுதான் நிலா நினைத்திருந்தாள். சிகிச்சையில் முழங்காலோடு கழற்றியிருந்தார்கள். ஆஸ்பத்திரியில் படுத்திருக்கையில் கால் முளைக்குமென்று சொல்லி தாக்காட்டுகிற வயதில் அவளில்லை. அதனால் தொண்டு நிறுவனங்கள் மூலம் இப்போது நிறைய கால் கிடைக்கிறது என்றுதான் சொன்னார்கள். அக்கா நித்தியா அழுதுவிட்டுச் சொன்னாள், 'கவலைப்படாத, தட்டுப்பாடுதான், எண்டாலும் கால் வாங்கியிடலாம்' என்று. ஆம், அதில் கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது? தங்கை உயிரோடு பிழைத்ததே பெரிய விஷயம் அவளுக்கு. அப்போது நிலா சோகமாய்ச் சிரிக்கச் செய்திருந்தாள்.

அடிவளவுக்குள் க்றாக்... என்று கத்திக் கேட்டது. கேணி நீர்ப்பட்டிருந்த சொறித் தவளை கூப்பிட்டதுபோல் தோன்றவில்லை. அது தன் அடிவயிற்று வெள்ளை தெரிய புரண்டுகிடந்து, மரணத்தின் வாயிலிருந்து அலறிய மண்டுகத்தின் தொனியாய்த்தான் பட்டது நிலாவுக்கு. உயிர் கொஞ்சம் உறைந்ததுபோல் இருந்தது அந்தச் சத்தத்தில்.

தன் நினைவுகளைப் பதிந்துகொண்டிருந்த அவளது நீளக் கொப்பி மேசையில் காலுக்கருகே கிடந்தது. உறக்கம் வர பின்னடித்த அந்தப் பொழுதை நினைவுகளை உருவியெடுத்து எழுதுவதில் கழித்திருக்கலாம். வேண்டாம், அது நினைவுகள் கிளறுப்படாதபடி இறுகிக் கிடந்த சமயம்.

பக்கச் சிறகொன்று திறந்திருந்த ஜன்னலினூடாக அறையைவிட திணிவு குறைந்த இருளையும், உள்ளைவிட ஜதாகியிருந்த வெளியின் நிசபத்தையும் அவள் கவனித்தபடி இருந்தாள்.

நேற்றிரவும் அதே நேரத்தில் அவள் விழித்திருந்தாள். மின்சாரம் இருந்ததில் எழுதிய பக்கங்களை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது லண்டனிலிருந்து கஜந்தனின் தொலைபேசி வந்தது.

‘இரவு ஒரு மணி இருக்கும் இப்ப அங்க. என்ன செய்யிராய்?’ என எடுத்தவுடன் கேட்டான் கஜந்தன்.

‘நான் இன்னும் படுக்காமல் இருக்கிறேன். குளிர்காலம் துவங்கப்போற ஒரு காலங்காத்தால எழும்பி நீ லண்டன்ல என்ன செய்து கொண்டிருக்கிராய்?’ என்றாள் நிலா.

‘வெள்ளணத்தான் நான் எனம்புறது.’

‘இன்டைக்கு என்ன சொல்லப் போறாய்?’

‘இனிமே போனில ஒன்றும் சொல்றதில்ல உனக்கு. நேரில வந்துதான் சொல்லுவன்.’

‘சரி. இப்ப என்னத்துக்கு எடுத்தனீ?’

‘நேரில வாறத சொல்லத்தான். ரண்டாயிரத்து பத்தில வந்தன்... பன்ரண்டில வந்தன்... போன வருஷமும் வந்தன்... உன்னைப் பாக்க இல்லை.’

‘நீ சொல்லிப் போட்டு வர வேணும். திடீரெண்டு வந்து நிண்டுகொண்டு, நிலா நிலா ஓடி வாவெண்டா, என்னால ஓடிவர ஏலாது, கஜன். ரண்டு காலும் இருக்கிறவைக்கே அப்பிடி வாறது கஷ்டம். எனக்கு ஒண்டரைக் கால்தான இருக்கு.’

‘அதுதான் முந்தியே சொல்லுறதுக்கு இப்ப போன் எடுத்தன்.’

‘சரி. எந்தளவில வாறாய்?’

‘கிறிஸ்ற்மஸ் லீவோட.’

‘சரி, வா. சந்திப்பம். அவசரமாய் எங்கயோ போறாய்போல கிடக்கு.’

‘போய்க்கொண்டு இருக்கன். ஒன்பது மணிக்கு பார்லிமென்ற் முன்னால இன்டைக்கு ஒரு அசெம்பிளிங் இருக்கு.’

நிலா கிணுகிணுத்துவிட்டு சொன்னாள். ‘லண்டன்ல இன்னும் புகலிட நாடுகளில் நடக்கிற கூத்துகளைப் பற்றி அறிஞ்சு கொண்டுதான் இருக்கிறம். கட்டாயம் செய்ய வேணும். அறுபதாயிரம் பேரின்ர் ஆவியள் சாந்தியடைய வேணுமெல்லோ?’

‘அது தேவையில்ல என்டிறியா?’

‘செய்ய வேணும். அரசு தரப்பில கனக்க போர்க் குற்றம் நடந்திருக்கு. அதை ஜெனிவா மாநாட்டிலயும், யுஎன்னிலயும் விசாரணைப்படுத்த வேணும். ஆனா அதைச் செய்யவேணுமெண்ட குரல் இஞ்சயிருந்து... இலங்கையிலயிருந்து... வரவேணும், புலம்பெயர் தேசங்களிலயிருந்தில்ல.’

‘நான் எது சொன்னாலும், நீ அதுக்கு ஒண்டு சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறாய். நாங்கள் இஞ்ச இது செய்யிறது தேவையில்லையா?’

‘நீங்கள் ஒண்டும் செய்ய வேண்டாம்.’

‘விளங்கேல்ல.’

‘வெளியிலயிருந்து, தமிழ்நாட்டில இருந்தும்தான், இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினைபற்றி ஒருதர் மூச்சுவிடக் குடாது எண்டிறன். அதைச் செய்ய இஞ்ச எங்கட தமிழ்த் தலைவர்தார் இருக்கினம்.’

‘அப்பிடியெல்லாம் சொல்ல ஏலாது, நிலா. எந்த யுத்தத்திலயும் சர்வதேசத்துக்கு அக்கறை இருக்கு. சர்வ தேசத்தை யோசிக்காம நடந்ததால்தான் இவ்வளவு பெரிய அளிவு தமிழாக்களுக்கு வந்தது அங்க.’

‘நீயும் அரசியல் பேசிறாய், கஜன்.’ அவள் சிரித்தாள்.

‘அப்பேக்கயும் நான் இலங்கை அரசியல் பேச மாட்டன். நான் இப்ப பேசறதும் சர்வதேச அரசியல்தான். எப்பவும் ஒரு யுத்தம் நடக்கத்தான் செய்யுது. நாங்கள் விரும்பினாலும், விரும்ப இல்லையென்டாலும் நடக்குது. ஆனா அது சரியா நடக்கவேணுமிண்டு சர்வதேச சட்டம் இருக்கு. அப்பிடி நடக்க இல்லையென்டா... அதை விசாரிக்க நாங்கள் கேக்கலாம். அது எல்லாரின்டயும் கடமை. அதைத்தான் நான் செய்யிறன்.’

‘யுத்தம் வேண்டாமெண்டு சொல்லி ஆர்ப்பாட்டம் பண்ண நீ எப்பவாச்சும் றோட்டுக்கு வந்திருக்கிறியா?’

‘இல்லய்.’

‘அப்ப... அதால வந்த அழிவுகளைப் பேசுறதுக்கும் உனக்கு உரிமையில்லை. நீங்கள் புலம்பெயர்ந்த தமிழீழ அரசு அமைப்பியள். அது உங்களுக்கு சந்தோஷம். ஆனா சர்வதேச அரசியல் சார்ந்து அது ஒரு குப்பையெண்டது உனக்குத் தெரியேல்லையோ?’

‘நான் அதுக்கு எதிராய்த்தான் கதைச்சன்.’

‘அது போதாது. புலியளினர் மில்லியன் டொலர்க் கணக்கான சொத்துக்களுக்கு என்ன ஆச்செண்டும் கேள்வி கேக்க வேணும்?’

‘இஞ்ச கொஞ்சம் பேர் கேக்கிறம்தான? கேட்டா, அண்ணை வருவர், அவரிட்ட நாங்கள் கணக்கு குடுக்கிறம் எண்டு இருக்கு இஞ்ச.’

‘அண்ணையை இன்னும் உயிரோட வைச்சிருக்கிறதுக்கு அதுதான் காரணம். கடைசி யுத்தத்தில அறுவதாயிரம் தமிழ்ச் சனம் செத்திருக்கு, கஜன். அதுக்கெல்லாம் நீங்கள் பதில் சொல்லாமல் தப்பேலாது.’

‘அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது, நிஷா?’

‘நீங்கள் உசுப்பேத்திவிட்ட யுத்தம்தான அது?’

‘அதுக்குத்தான் நான் நேரில வந்து உன்னோட பேசுறமெண்டு சொன்னது.’

‘நேரில வந்தாலும் என்ர கருத்து இதுதான்.’

‘நீங்கள் நல்லாய்க் கஷ்ரம் பட்டிட்டிங்கள். அதுதான் நீ இந்தமாதிரி பேசிறாய்.’

‘நீங்கள் கஷ்ரமே பட்டேல்லை. அதாலதான் பேசவேண்டாமெண்டு சொல்லுறன். கஷ்ரப்பட்டவையினர் நியாயத்தை கஷ்ரப்படாத ஆக்கள் எப்பிடிப் பேசேலும்?’

‘ஆனா நான் இதுகளைப் பேச வரேல்ல.’

‘அப்ப, என்ன பேச வாறாய்?’

‘வந்து சொல்றன்.’

கஜந்தன் என்ன பேச வருகிறான்?

வெகுநேரம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள் நிலா.

நேற்று அவ்வாறு யோசித்த வேளையிலும், அது ஒரு சந்தோஷமான உரையாடலைக் கொண்ட சந்திப்பாக இருக்காதென்று அவளது மனம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

அது ஒரு இருண்மையான மனநிலையையே அவளிடத்தில் தோற்றுவித்திருந்தது. நேற்றைய இரவில் தோன்றிய அந்த இருண்மையின் தொடர்ச்சியா அன்றிரவும் வெளிப்பட்டுக்கொண்டு இருப்பது?

ஒரு கோழி எங்கோ கூவியது கேட்டது.

சாமக் கோழியாக இருக்காது. அது சாமம் கடந்த வேளை. விடியலுக்கு முந்திய கூவலாக இருக்கலாம். அப்படியானால் விடியல் கெதியில் வந்துவிடும்.

நிலாவின் மனவிறுக்கம் லேசாய்த் தளர்ந்தது.

அப்போது அவளின் இமைகள் மூடத் துவங்கின.

உறக்கம் நன்றாக அவளை ஆட்கொண்டிருந்த ஒரு பொழுதில் வாசலில் சந்தடியும், பின்னர் கதவு திறபட்ட சத்தமும் கேட்டது. அம்மம்மா வந்துவிட்டாரென்று நினைத்துக்கொண்டேயிருக்க இருள் மூட்டம் விலகியதுபோல பயம், அவதியெல்லாம் மறந்த உறக்கத்தில் அவள் ஆழ விழுந்தாள்.

எழுந்தபோது பத்து மணி ஆகியிருந்தது.

வெளியே போய்வருவதெல்லாம் சிரமமாக இருந்ததில் அவள் எல்லாவற்றையும் திட்டமிட்டே செய்யவேண்டி இருந்தாள். அன்றைக்கு மதிய பஸ் எடுத்து கனகாம்பிகக்குளத்துக்கு போவதாய் இருந்தது. பஸ்குக்கு தாமதமாகிவிட்டதுபோல் தோன்ற, அவசரமாக வீதிக்கு வந்தாள். இன்னும் இரண்டு மூன்று பேர் அந்த நேர பஸ்க்காக காத்திருந்தார்கள். அது தவறினால் இனி மாலையிலேதான் பஸ்.

கனகாம்பிகைக் குளத்தில் சங்கவியின் வீட்டை அவள் அடைந்தபோது தாயாரும் இருந்திருந்தாள். சங்கவி அவளை எதிர்பார்த்திருந்தாள். இயக்கத்திலிருந்த காலத்திலிருந்து அவர்களுக்குள் நெருக்கமிருந்தது.

சிறிதுநேர உரையாடலின் பின்தான் வாசல் கொட்டிலில் படுத்திருப்பது யாரென கேட்டாள் நிலா. அதற்கு சங்கவி, ஒரு சாமியார், தான் உயிரோடிருக்கிற முதல் செய்தியை காவிவந்து வீட்டில் அம்மாவிடம் சேர்த்த மனிதர், பகலில் தூங்கி இரவை விழித்துக் கழிக்கிற பிறவியென அறிமுகம் செய்தாள். “ஊர் அடியுண்டு திரிஞ்ச மனிசன். நல்ல விஷயமுள்ள ஆள். நீ கட்டாயம் அவரோட பேச வேணும்.”

“எனக்கு ஒரு சாமியத் தெரியும். அவரும் கட்டாயம் சந்திக்க வேண்டிய ஆள்தான். எழும்பட்டும் பாப்பம்” என்றாள் நிலா.

பரஞ்சோதி அடுப்படியிலிருந்து சமையலை புறுபுறுத்தபடி கவனித்துக் கொண்டு இருந்தாள். எல்லாம் புகைப் படலத்தின் மீதான புகார்ப் படலம்தான். கயிறு கட்டி பின்தாழ்வாரத்தில் அடுக்கி தொங்கவைத்த தடிகளும் கொத்து விறகுகளுமாய் இருந்தும் நனைந்து போனதில் எரிய பிடிவாதமாய் மறுத்தது.

குணாளனுக்கு நேர்ந்த நிலைமையும், பின்னால் லோகீசன் மேலான அவளது விருப்பமும் நிலாவுக்குத் தெரியும். வாழ்க்கையை திசைமாறிச் செல்ல விட்டவள் அவள். போராளியாய் இருந்தவள் இயக்கத்திலிருந்து விலகியதற்கு நூறு காரணங்கள் சொல்லக் கூடும். நிலா அதில் ஒன்றைக்கூட ஒப்புக்கொள்ள மாட்டாள். இயக்கத்தின் பலவீனம் அங்கிருந்து தொடங்கியதென அவள் எப்போதும் சொல்லிவந்தாள். இரண்டு ஆயுதக் கப்பல்களை படையினர் அழித்துவிட்டதில் கடைசி யுத்தத்தில் புலிகளுக்கு ஆயுதத் தட்டுப்பாடு இருந்ததென்று பலர் சொன்னதை நிலா ஆக்ரோஷமாக மறுத்தாள்.

‘ஆயுதம் இல்லாததில்லை, புலியளுக்கு ஆக்கள்தான் இல்லாமலிருந்திது. கிளிநொச்சிக்கு கிட்ட ஆமி வாறவரைக்கும் இயக்கத்தினர் மோட்டச் சைக்கிள் ஓடித் திரிஞ்ச ஒருதரும், கிளிநொச்சி விழுந்தாப் பிறகு ஆயுதத்தை தொட்டும் பாக்கேல்லை. மண் அரண் கட்டுறதுக்கும், ஆயுதங்கள் தூக்கிறதுக்கும் புலியளுக்கு கூலிக்குமட்டும் வேலை செய்தமெண்டு சொல்லிக் கொண்டு முள்ளிவாய்க்கால் சனத்தோட சனமாய்க் கரைஞ்ச போட்டினம். தேவை வந்தா ஆயுதமெடுக்க புருஷன் பெண்சாதியாய் வருவமெண்டவை, அவசரமாய் ஆள்வலு தேவைப்பட்ட நேரத்தில குடும்பத்தப் பாதுகாத்துக் கொண்டு இருந்திட்டினம். வாழ்க்கையில்

குடும்பமெண்டு வந்திட்டா அந்தளவு ருசியும் அதில வந்திடுதுதான். அந்த ருசி பிறகு போகாது' என்று அவள் சொன்னாள்.

போருக்குத் தயாராயிருந்த ஒரு படையிலிருந்து போராளிகள் நழுவிடையோடிய கதை அது. ராணுவம் கிளிநொச்சியை சூழ்ந்தபோது எண்ணிக்கை மட்டுமே இருந்தது, போராளிகளைக் காணவில்லை.

அவளுக்கு நீலகேசியென்று இன்னொரு சிநேகிதி அவளது படையணியில் இருந்தாள். 'எப்ப பார், கத்தரிக்காயும் சோறும்தான். கத்தரிக்காயும் சோறும் திண்டு திண்டு சலிச்சப்போச்சடி' என்று சாப்பாட்டு நேரத்தில் வெளியாகவே சலித்துக்கொண்ட ஒரு போராளி. அவள் சிரித்துச் சிரித்து ஒன்றை பத்தாக,.. பத்தை நூறாக விரித்து கதை சொல்லுற சாமர்த்தியசாலியாய் இருந்தாள். சொந்த இடமே அவளுக்கு வன்னிதான். ஒரு வெளிப்படையும், தீரமும், போராட்டத்தில் விசுவாசமும் கொண்டிருந்தவள். அவளும் ஓடினாள். 'காதல் வந்துட்டுது, கலியாணம் செய்து பிள்ளைபெறப் போற'னென்று போய்விட்டாள். பின்னால் அவள் பிள்ளை பெறவில்லையென்றும், குடும்பமாயே இருக்கவில்லையென்றும் நிலா அறிந்தாள். அதிலே ஒரு பெரிய கதை இருந்தது.

சங்கவிக்கு அவள் பேசுவது கேட்க ஆச்சரியம் எழுந்து கொண்டிருந்தது. "இவ்வளவு தெரிஞ்சுகொண்டிருக்கிறியே!" என்று வியந்தாள். "ஏன் நிலா, இதையெல்லாம் நீ எழுதுவியா உன்ர புத்தகத்தில?"

"2009 மே 16 ஆம் தேதிவரை ஆயுதம் வைச்சிருந்த போராளியாய் இருந்தனான், சங்கவி. கால் போனாப் பிறகுதான் ஆயுதத்தைக் கைவிட்டன். பன்ரண்டு வருஷம் இயக்கத்தில இருந்திருக்கிறன். இதையெல்லாம் விட்டிட்டு பிறகு நான் என்னத்தை எழுதுவனெண்டு நினைச்சாய்?"

"தலைவர்மார் செய்ததுகளையும் எழுதுவியோ? பூனை வளத்தது... நாய் வளத்தது... குரங்கு வளத்தது எல்லாம்...?"

"அதுதான் எல்லாமெண்டு சொன்னனே."

"எல்லாம் எழுதினா புத்தகமாய் வாறது கஷ்ரம்."

"கஷ்ரம்தான். எண்டாலும் எல்லாத்தையும்தான் எழுதுவன். தைரியமுள்ள, நியாயம் தெரிஞ்ச ஒரு ஆளாலதான் அந்தப் புத்தகத்தைப் போடேலும். ம்... அது போகட்டும். நீ இப்பிடி இருந்து

என்ன செய்யப் போறாய்? ஒண்டை மறந்திடாத. எங்களுக்கு இருவது இருவத்தைஞ்சுக்கு உள்ளயில்லை, முப்பது முப்பத்தைஞ்சுக்கு மேல வயது போட்டுது. சராசரி வாழ்க்கையில் பாதி முடிஞ்சது. வாழறதெண்டு நினைச்சிட்டா... அந்தச் சுகம் தேவைதானெண்டு நினைச்சிட்டா... அடைஞ்சிட வேணும். இல்லாட்டி விட்டிட வேணும்.”

அவளிடம் பதில் தயாராய் இருந்தது. “கடைசியாய் ஒருக்கா லோகீசிட்ட கதைக்கப் போறன்.”

“அப்ப... இன்னும் லவ்விருக்கு.”

“விருப்பமிருக்கு.”

“அப்ப, கேள். சரி வரேல்லயெண்டா வேற ஓராளை கலியாணம் கட்டு. அதுவும் இப்ப கஷ்டம். ஆம்பிளயளவிட கலியாணம் கட்டாத, புருஷனில்லாம இருக்கிற பொம்பிளயள் இப்ப கனக்க. லோகீஸ் விரும்பேல்லயெண்டா... ஒண்டையும் யோசியாத, எல்லாத்தையும் மற. கண்டறியாத கலியாணம்.”

“அதைத்தான் செய்யப் போறன்.”

“நல்ல முடிவு. எண்டாலும் இன்னொருக்கா யோசி. வாழறது சந்தோஷமாய்த்தான் இருக்கும். வாழ்க்கையில் இன்பம் சுழிச்ச சுழிச்ச எழும்புற இடம் கலியாணம்தான், சங்கவி” சொல்லிவிட்டு கடகடவெனச் சிரித்தாள் நிலா. பெளர்ணமி உதிர்ந்து கொட்டுண்டு ராவைச் செழிப்பாக்குகிற மாதிரி முகமெங்கும், சூழவும் பிரகாசமெறிந்தது.

அவர்கள் அப்படி கதைத்திருக்கிறார்கள். முன்பேயும். முகாமில் போராளிகளாய் இருந்த காலத்திலும்.

“நிலா...!” மென்மையாக அழைத்தாள் சங்கவி. “நீ என்ன மாதிரி? எனக்காவது ஒரு பிள்ளை இருக்கு...”

“எனக்கு கால் இல்லை. அதால கலியாணம் நடக்காது.”

“காலில்லாட்டி கலியாணம் நடக்காதா?”

“காலுள்ள பொம்பிளயளுக்கே கலியாணம் நடக்காமலிருக்கு.”

“சொந்தக்காற்றில ஒருதருமில்லையோ? வீட்டில ஒரு முயற்சியும் எடுக்க மாட்டினமோ?”

“எதுக்கும் பொறு. கெதியில லண்டன்லயிருந்து ஒருதர் வரப் போறார். அவர் என்ன சொல்லுறாரெண்டு பாப்பம்.”

“கேட்டா என்ன சொல்லுவாய்?”

“முதல்ல வரட்டும்.” பிறகு ஏதோ ஞாபகம் வர, “சங்கவி, உனக்கு ஞாபகமிருக்கா, அப்ப, கேசி ராவில படுத்திருக்கேக்க, புத்தகமொண்டை வைச்சுக்கொண்டு பாட்டாய்ப் பாடி நடிச்சுக் காட்டுவாள்...” என்று கேட்டாள்.

“ஞாபகமிருக்கு. சிறுநண்டு மணல்மீது படம் ஒன்று கீறும்.... சிலநேரம் அதை வந்து கடல் கொண்டு போகும்...! அதுதான?”

“கெட்டிக்காறி. இப்பவும் ஞாபகம் வைச்சிருக்கிறாய். மனிசரின்ற கனவுகளை காலம் அழிக்கிறதச் சொல்லுற ஒரு கதையாய்த்தான் அதை நான் அப்ப எண்ணியிருந்தன். ஆனா அது ஒரு நிஜத்தினர் கதை. காலகாலமாய் நிலைச்சிருக்கக்கூடின சத்தியத்தினர் கதை. அதுக்கு முடிவு எத்தினையும் இருக்கட்டும். அப்பிடி இருக்கலாம். ஆனா அது சத்தியம். இப்ப எங்கட சமூகத்தில பொம்பிளயள் எதிர்கொண்டிருக்கிற பிரச்சினையினர் கதையும்தான் அது. காணாமல்ப் போன ஆக்களினர் கதையை நான் இதில பாக்கிறன், சங்கவி. உன்னை நினைக்கேக்க இந்தக் கதையை அப்பப்ப நான் நினைப்பன்.”

“வாழ்ந்துக்காண்டித்தான் இயக்கத்தைவிட்டு வெளியில வந்தன். அம்மாவை வாழவைக்க வேணும்... அக்காவுக்கு இடஞ் சல் குடுக்கக் குடாது... ஒண்டும் நடக்கேல்லை. இயக்கத்தில இருந்த பலனுக்கு மூண்டு வருஷத்தை தடுப்பு முகாமிலயும் கழிச்சன். இனி ஆருக்காண்டியும் நான் காத்திருக்கேலாது. குணானுக்காண்டியுமில்லை, லோகீசுக்காண்டியும் இல்லை” என்றாள் சங்கவி.

பரஞ்சோதி இன்னும் அடுப்படிக்குள் நையமடித்துக்கொண்டு இருந்தாள். பழைய பம் குழலால் ஊது ஊதென்று ஊதித் தள்ளினாள். மூச்சடைக்கிறதுபோல் இருமினாள். ‘அம்மாவுக்கும் வயசு போயிட்டுதுதான். பாவம்!’ என்று அவளைக் கண்டு நினைத்தாள் சங்கவி.

அப்போது முன்கொட்டிலில் சத்தம் கேட்டது. சாமி எழும்பிவிட்டார். நிலாவும் சங்கவியும் சென்றனர். “நான் அப்பவே நீங்களாய்த்தான் இருக்குமெண்டு நெச்சன்” என்றபடி ஒரு குற்றியில் அமர்ந்தாள் நிலா.

அவள் நடந்து வருகையில் அவளுக்கு நேர்ந்திருக்கக் கூடிய விபத்தை அனுமானித்துக் கொண்டார் சாமி. முகம் முழுக்க துக்கம் வழிந்து கொண்டிருக்க அவளையே பார்த்தபடி இருந்தார். வாயில் வார்த்தைகளாய் உணர்ச்சி குதிக்க தயாராய் இருந்தது.

நிலா முந்தினாள். “ஷெல் விழுந்து வெடிச்சதில இப்பிடியாச்சு, ஐயா. இது இரவல் கால்தான். ஒரு என்ஜிஓ தந்தது. எனக்கு சொந்த கால் முளைக்க இதை திருப்பிக் குடுத்திடுவன். வேறையொண்டும் கேக்காதயுங்கோ.”

அவளால் அப்படியான நேரத்திலும் சிரிக்க முடியுமா?

தன் உணர்வு வீச்சிலிருந்து மீள சாமிக்கு வெகுநேரம் பிடித்தது. அவர் விஷயத்தை மாற்றியபோதும் அவரின் கண்கள் நீரால் பளீரிட்டிருந்தன. “பன்றண்டு வருஷம்! இல்லையே, நிலா? பெரிய காலம். அப்பிடியான சந்திப்பு இப்பிடித் துவங்கியிருக்கக் குடாது. ம்...! எங்க இருக்கிறாய் இப்ப?”

“இஞ்சதான்... வட்டக்கச்சியில.”

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்க சங்கவி எதிர்வீட்டு வாசலில் அப்போது நின்றிருந்த ஜோதியோடு சென்று கதைத்தாள்.

“டேய்.. ஓடாத... நில்லு... நாயே நில்லு...” என்று குழந்தையை அதட்டிக் கொண்டிருந்தாள் ஜோதி. கையில் ஒரு சிறிய கம்பு வைத்திருந்தாள். “சரியான குளப்படி, அக்கா. எனக்கு பொழுது முழுக்க இதை மேய்க்கிறதிலயே கழிஞ்சு போகுது” என்று சலித்தாள்.

பிள்ளையின் குளப்படி வெறுப்பாகவும் வெளிப்படுமா ஒரு தாயில்? அதைத்தான் சங்கவி அப்போது ஜோதியின் கண்களில் கண்டாள். வெறுப்பு!

ஒருமுறை சொல்லியிருந்தாள், தன் குழந்தை சரியாக ஒன்றுக்கும் உதவாத அவனது அப்பனைப்போல என்று. சொல்லும்போதும் ஒரு துக்கமும், ஒரு கோபமும் இருந்தது அவளில். அதை, கணவன் இல்லாமல்போன துக்கமும், விதியின்மேலான கோபமுமென்று

சங்கவி எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒருவேளை அதிர்ஷ்டம் கெட்ட குழந்தையாய் தந்தையை வயிற்றிலிருந்தே தொலைத்த பிள்ளையென்று கோபம்கொண்டாளோவெனவும் எண்ணியிருந்தாள்.

யுத்தம் கால், கையென்று வெட்டி வெட்டி பலபேரின் அவயவங்களைத் தின்றது. பலபேரை அப்படியே சப்பித் துப்பியது. இன்னும் பலபேரை அது விழுங்கி ஏப்பமிட்டது. அவளது குழந்தையின் தந்தையை அது விழுங்கியிருந்தது. கூட வந்துகொண்டிருந்தவன் திடீரெனக் காணாமலானான். எப்படி? தெரியாது. பிறகு அவள் என்றைக்குமே அவனைக் காணவில்லை. விசாரிப்பிலும் தகவல் கிடைக்கவில்லை. ஓடிவிட்டாளோ என்றும் ஒரு சமயத்தில் நினைத்தாள். உடம்புகூட கிடைக்கவில்லை. ஒரு மறைதல்! ஆவியாய்க் கரைதல்!

ஒரு வருஷம் மெனிக் பாமில் இருந்தாள். அந்தக் கதையெல்லாம் ஜோதி சங்கவிக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள். தான் அடையுண்டிருந்த இடத்தை நினைத்து நினைத்துச் சொன்னாள். அது அவளிருந்ததும்தான். ஆனால் அவள் சொன்னதில் விபரம் இருந்தது.

எழுநூறு ஏக்கர் நிலப் பரப்பில் சுமார் மூன்று லட்சம் மக்களை இறுக்கிய இடமாக அது இருந்தது. இருபத்து நான்கு முகாம்கள். தாழ்நிலப் பூமியில் அமைந்திருந்ததனால், மழை அங்கே பெய்தாலும், வேறிடத்தில் பெய்தாலும் முகாம்கள் தண்ணீருக்குள் அழுந்துவனவாயிருந்தன.

மருந்து வசதிகள், வெளித் தொடர்பு வசதிகள் எதுவுமே இருக்கவில்லை. நடமாட்டத் தடைகூட இருந்தது.

பக்கத்தே அருவியாறு பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அது பெருக்கெடுக்கிறபோது ஈரலிப்பும், குளிரும் மட்டுமில்லை, நோய்களும் பெருகி வந்தன. பெரும்பாலும் ஆறு முகாமை இரு கூறாக கிழித்துப் போட்டிருந்தது. ஏ14 மதவாச்சி-மன்னார் பாதை ஊடறுத்துத்தான் ஓடியிருந்தது. உலகின் மிக மோசமான இடப்பெயர்வாளர் முகாமென சர்வதேச அளவில் கணிக்கப்பட்ட அங்கிருந்துதான் அத்தனை காலத்தை அவள் கழித்திருந்தாள்.

மெனிக் பாம் விளைத்த பயம் அப்போதும் அவளில் இருந்துகொண்டிருந்ததை சங்கவி கண்டிருந்தாள். கடந்த இரண்டு வருஷங்களாக அந்த வீட்டில் தனியாக இருந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

சங்கவி தாயிடம் திரும்பி வந்தாள்.

சாமியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் நிலா.

“எனக்கு உம்மட கவிதையைப் படிக்க ஏலாமலே போச்சே, மகள்” என்றார் சாமி ஏதோ ஞாபகம் வந்தவராக.

“நீங்கள் இன்னும் அதை மறக்கேல்லையோ? இப்ப அந்தக் கவிதையே என்னிட்டயிருந்து காணாமல் போச்சு, ஐயா, சமாதானம் காணாமப்போன மாதிரி. ஆனா சமாதானத்தினர் அழகு அதில நல்லாய் வந்திருந்திது” சொல்லிவிட்டு சிரித்தாள் நிலா. பிறகு, “சண்டையும் முடிஞ்சுது. ஏரி பாதை எப்பவாச்சும் பூட்டுவானெண்ட பயமும் இனி இல்லை. இனியாச்சும் ஒருக்கா உங்கட நீளக் கையிருக்கிற ராட்சசியினர் ஊருக்கு போயிட்டு வாருங்கோவன்” என்றாள்.

அதில் தீர்க்கமான முடிவிருந்தும் பதிலைச் சொல்ல அவர் சிறிது யோசித்தார். பிறகு சொன்னார்: “போக வேணும். இந்தளவு காலமாய் பிரிஞ்சிருக்கிற ஊரில காலை மிதிக்கத்தான் தயக்கமாயிருக்கு. எண்டாலும் போற எண்ணத்தோடதான் இருக்கிறன். கெதியில போகத்தான் வேணும். கட்டாயம் போவன்.” தனக்கேபோலத்தான் சாமி முணுமுணுத்தார். நிலாவுக்கு வார்த்தைகளை கலைத்துப் பிடிக்கிற சிரமம் ஏற்பட்டது.

நிலா சங்கவியின் விஷயத்தை சாமியிடம் பிரஸ்தாபித்தாள். “நீங்களெல்லாம் பக்கத்தில இருக்கேக்க, வாழ்க்கை சம்பந்தமான ஒரு விஷயத்தில சங்கவி இடையில நிண்டு இப்பிடி இழுபடுறது நல்லாயிருக்கோ, சாமிஐயா?”

“அவளினர் யோசினை என்னிட்ட எப்பவும் இருக்கு, மகள். லோகீசன்ரயும் சங்கவியினரயும் பிரச்சினை உண்மையில் எனக்கு என்னெண்டே விளங்கேல்ல. எதுவுமே இல்லாம ஒரு பிரச்சினை அவைக்குள்ள.”

“இருக்கு, சாமிஐயா. கலியாணமாகி புருஷனைக் காணாமல்ப் போன பொம்பிளையளினர் விஷயத்தில அந்தாள் எண்டைக்காவது திரும்பி வந்திடுமோவெண்டு நினைக்க இடமிருக்கெல்லோ?”

“அது சங்கவிக்குத்தான வரும்? லோகீசுக்கு என்ன பிரச்சினை?”

“லோகீசுக்கும் வரும். தெரிஞ்ச ஆளாயிருந்தா இன்னும் கூடவாய் வரும்.”

“வருமெண்டாலும், ஏழெட்டு வருஷமாய் யோசிக்க அதில என்ன இருக்கு?”

“அப்பவும் யோசிக்கத்தான் வேணும்.”

“ம்... சங்கவியின்ர பிரச்சினை முடியட்டுமெண்டுதான் காத்துக்கொண்டு இருக்கிறன். முடிஞ்சா இஞ்ச இருக்கமாட்டன். எனக்கு வேற பயணம் இருக்கு.”

சங்கவியின் காதலின் ஓடுதளத்திலிருந்த இடர்களை யோசிக்க நிலாவுக்கு சங்கவிமேல் இரக்கமாக வந்தது. அவளுடைய வெளியில் தென்படும் உடம்புக்குள் இரும்பாலான இன்னொரு உடம்பு இருக்கிறது. துவக்கை அநாயாசமாக எடுப்பாள். அது அவளின் உடம்புக்கு பாரமானதாகவே தென்படும். ஒரு எலும்புக்கூடு தூக்குவதுபோல தோன்றும். அவளோடு பழகியவர்களுக்குத்தான் அதைச் செய்வது அவளின் உள்ளிருக்கும் அந்த எஃகு உடம்பென்பது தெரிந்திருந்தது. வெடி வைத்தாலும் குறி தவறுவதில்லை. வாழ்க்கையில் அவளது குறிகள் தவறிப்போய்க்கொண்டு இருப்பது என்ன தர்க்கத்தில்?

சாமி தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார்: “சங்கவி லோகீலை வரச் சொல்லியிருக்கிறா. அனேகமாய் வாற ஞாயிற்றுக்கிழமை லோகீஸ் இஞ்ச வரும். வராட்டி நான் அங்க போவன். சாதகமான பதில் லோகீஷிட்டயிருந்து வந்தா சரி, இல்லயெண்டா சங்கவி தன்ர அலுவலைப் பாத்துக் கொண்டு பேசாமப் போயிட வேணும். இதை சங்கவியிட்ட வடிவாச் சொல்லியிட்டு போ.”

சங்கவி எல்லாம் தூரவிருந்து கண்டாள். நிலாவின் பார்வை அடிக்கடி தன் பக்கம் திரும்புவதைக்கொண்டு அவள் தன்னைப்பற்றியே சாமியிடம் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறாளென எண்ணினாள்.

“பெருங்கனவுக் காலம் முடிஞ்சிட்டுது, ஐயா. இது சிறுகனவுகளின்ர காலம். கனவுகள் மனிசருக்குப் பின்னால தொடர்ந்து வந்துகொண்டுதான் இருக்கும். அதுக்காக அந்த கனவுகளைத் தூக்கி வைச்ச நாங்கள் கொண்டாட ஏலாது. இந்தளவில சங்கவிக்கு தன்ர நிஜ வாழ்க்கையைத் தெரிஞ்சிருக்குமெண்டுதான் நினைக்கிறன்.

லோகீஷினர் முடிவை அறிஞ்சிட்டாளெண்டா, அந்தக் கனவை அவளே கைவிட்டிட்டு தன்ர பாட்டில போவாள்.”

அதைச் சொல்லும்போது கொஞ்சம் சோகமாய்த்தான் நிலா உணர்ந்தாள். அவளிலிருந்து அந்தக் காதல் பிரியும் கணம் மிகுந்த வலி நிறைந்ததாய் இருக்கப் போகிறது. அவள் அழுவாள். கொஞ்சம் விறைச்ச மண்டைக்காரி என்பதால் கண்ணீராய் கொட்டமாட்டாள். ஆனால் அவளது ஆத்மா அழும். அவளுக்குள் எழும் அந்தப் புலம்பல் நீண்ட காலத்துக்கு உள்ளே கேட்டுக்கொண்டு இருக்கும்.

“அதுக்குப் பிறகெண்டான்ன சங்கவிக்கு கார்த்திகாவினர் தாயாய் கனவு வரவேணும்.”

“மெய்தான்” என்றவள் பிறகு எதையோ ஞாபகமாகிக்கொண்டு, “லோகீஸ் முந்தி இயக்கமெதிலயாச்சும் இருந்துதோ, சாமிஐயா?” என்று கேட்டாள்.

“இருந்ததெண்டுதான் நினைக்கிறன். ஆனா எந்த இயக்கமெண்டு தெரியாது. எனக்கு ஊகமிருக்கு. ஊகிக்கிறதால அதை நான் ஆருக்கும் சொல்ல மாட்டன்.”

“சரி, அதை நீங்களே வைச்சிருங்கோ. நான் வரப் போறன்.”

“சரி. இனி எப்பெப்பவோ? கண்டு கதைச்சது பெரிய சந்தோஷம். நீ எப்ப ஊருக்குப் போப்போறாய்? அம்மா, அப்பா, அக்கா எல்லாம் உனக்கு இருக்கெல்லோ?”

“அப்பா போயிட்டார். அம்மாவும் அக்காவும் இருக்கினம். ஒரு நல்ல கால் முளைச்ச பிறகு அங்க போவன். அது மட்டும் இஞ்சதான். இஞ்சயும் நான் தனியா இல்லத்தான? அம்மம்மாவோட இருக்கிறன்” என்றுவிட்டு நடந்தவள் திரும்பி சாமியைக் கேட்டாள்: “மழை போதுமோ, ஐயா? இல்லை, இன்னும் வேணுமோ?”

“என்ற வயலுக்குப் போதும்.” சாமி கடகடவெனச் சிரித்தார்.

அவர் பரவசத்திலிருந்தாரென்பது நிலாவுக்கு வந்தவுடனேயே தெரிந்திருந்தது.

அன்று மாலை நிலா சென்ற பின்னால் சங்கவி சிறிது தெளிந்த மனநிலையோடிருந்தாள். லோகீசனின் விஷயத்தில் எதையும் எதிர்கொள்ள நிலாவோடு கதைத்த பின்னால் மனம் திடமாய்

இருந்தது. நிலாவால் அவற்றையெல்லாம் தன் நண்பிகளிடத்தில் செய்ய முடியும்.

அப்போது எதிர்வீட்டில் கதைவழிப் பட்டதுபோல் சத்தமாக இருந்தது. அது ஆச்சரியமான விஷயம். ஜோதிக்கு சொந்தங்களென்று யாரும் இருந்திருக்கவில்லை. யாருடனும் பழகாதவளும் அவள். யாரைக் கண்டும் ஒளித்தவள். அங்கே என்ன சத்தம்?

சங்கவி தெருவுக்கு வந்தாள். வாசல் கொட்டிலில் சாமி இல்லை. கிணற்றடியில் பரஞ்சோதியும் கார்த்திகாவும் நின்றிருந்தார்கள். சங்கவி ஜோதி வீட்டுக்குப் போனாள்.

சங்கவியின் பார்வை அங்கிருந்த ஒரு மனிதரில் நிலைத்திருப்பதின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டு தடுமாற்றத்துடன், “அப்பா” என்றாள் ஜோதி.

கறுப்பாக, ஒட்டிய வயிறாக, முன்வளைந்த உடம்பும், கெவட்டைக் கால்களுமாக இருந்த அவர் அப்பால் எழுந்து நடந்தார். அவள் அந்தக் கால்களை நடக்கும்போது கவனித்ததை ஜோதியும் கண்டாள்.

சரியாக அவரது சாங்கலில்தான் ஜோதியின் பிள்ளை இருந்தான்.

திடீரென்று சங்கவியின் ஞாபகத்தில் ஜோதியின் கூற்றாய் ஒரு பொறி பறந்தது. ‘சரியாய் தேப்பனைப்போல பெடியன்.’

யாருடைய தகப்பனைப்போல?

சங்கவி குழம்பினாள்.

மேலே நின்று பேசுவதற்கான மனநிலை சங்கவிக்கு இருக்கவில்லை. சங்கவி திரும்பினாள். “சரி, வாறன்.”

படலையைத் திறந்து போகும்போது சங்கவி கண்டாள், இன்னும் ஜோதி தன்னில் பதித்த பார்வையை விலக்காமல் ஏக்குற்று நிற்பது.

சொந்த ஊருக்குத் திரும்புகிறதுபற்றி பேசியிருப்பார்கள். ‘ராணுவக் கட்டுப்பாடு...’, ‘கெதியில விடுபட்டிடும்...’, ‘அங்க போயிடுவம்...!’ தொடர்ந்த அவளது தந்தையின் பேச்சின் சொற்கள் சில காதில் விழுந்தன.

இரவு கூதல் அதிகமாயிருந்தது.

இரணைமடுவில் கலிங்கு திறந்திருந்ததுபோல. நீர் வழிந்த பேரோசை அடங்கிய ராகமாய் எழுந்துகொண்டிருந்தது. இடையில் எழும் சப்தங்கள்தான் பின்னணியில் ஒரு ஓசை இருந்துகொண்டிருப்பதைக் காட்டியது. மற்றும்படி கலிங்கு பாய்ந்தது இயல்பான பிரபஞ்ச ஓசைபோல் பின்னமற இருந்தது.

காலையில் ஜோதியின் வீட்டில் எழுந்த கதறல் கேட்டு அக்கம்பக்கத்து சனங்கள் ஓடிப் போனார்கள். சங்கவி வாசலைக் கடக்கையில் ஏற்கனவே அங்கு ஓடியிருந்த பரஞ்சோதி திரும்பி வந்தாள்.

“என்னம்மா?”

“அந்தப் பெட்டை கிணத்துக்க குதிச்ச செத்துப் போச்சடி.”

சாமியும் வர மூவரும் கேற்றடியில் நின்றிருந்தனர்.

“நீயேன் ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்?” பரஞ்சோதி கேட்டாள்.

“ஒண்டுமில்லையம்மா.” சங்கவி மேலே அதில் நிற்காமல் வீட்டுக்கு நடந்தாள். ஜோதி தன் விடுதலையைத் தேடிய விதம் அவளை நெஞ்சுள்ளிருந்து அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

கிளி நொச்சியிலிருந்து சென்றுவிடுவதற்கு லோகீசனுக்கு தீர்மானமாகியிருந்தது. அதை விரைவில் செய்துவிடுவதற்கும் திண்ணமிருந்தது. அதுவரையில் சங்கவியை நேரில் சந்தித்துவிடக்கூடாதென்று மட்டுமில்லை, தான் அவளைக் கண்டுவிடக்கூடாதென்றும், மிகுந்த திட்டத்துடன் அவன் வீட்டை திருநகருக்கு மாற்றியிருந்தான். இருந்தும் நினையாப் பிரகாரம் போன வெள்ளி மாலையில் அவளைக் காண நேர்ந்துவிட்டது.

அவன் கண்டால் நினைவில் அறையும்படி இருக்கவேண்டும் என்பதுபோல் அன்றைக்கு வெளிக்கிட்டு வந்திருந்தாளோ? பச்சை நிறச் சேலையில் கூந்தல் அலைபாய அப்படியொரு அழகோடு தாயுடனும் கார்த்திகாவுடனும் நின்றுருந்தாள். இறகுகளை அடித்துக்கொண்டு பறந்துகொண்டிருந்த வண்ணத்துப் பூச்சிபோல் அவளது கண்கள் அப்போதும் சிரிப்பை உதிர்த்து திரிந்தபடியிருந்தன. கனகாலத்துக்குப் பிறகு அந்தச் சிரிப்பு அவளது கண்களில் வந்திருந்தாய்ப் பட்டது. கடைக்குள்ளிருந்து எல்லாம் கண்டுகொண்டிருந்த லோகீசன், அவள் வந்துநின்ற வவுனியா பஸ்ஸில் ஏறிப் போன பின்னர் வெளியே வந்தான்.

அன்றிரவு முழுக்க வண்ணத்துப் பூச்சியின் பறப்பை மனத்துள் அடக்க அவனுக்கு மிகுந்த பிரயத்தனம் வேண்டியிருந்தது. அப்போது அவனுக்குப் பிடித்தமான நெருதாவின் கவிதையொன்றின் கடைசி வரிகள் ஞாபகமாயின. 'என் இனிய பெண்ணே \ இருளே... தெளிவே \ என் இதயமே... என் கறண்டியே \ மங்கிய என் வளத்தின் உப்பே \ எனது தெளிந்த சாரை நிலவே' என்று அது முடிந்திருக்கும். முன்பெல்லாம் அந்த முடிவிலிருந்து 'என் எட்டாத நிலவே \ கைகளுக்குள் சிக்காத புகாரே \ கள்ளே... கள்ளின் மணமே' என அந்தக் கவிதை அவனுக்குள் விரிந்திருக்கிறது. இன்று... அவளிலிருந்துதான் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

சாமியையாவது சந்தித்து போர் வெளித்த அந்தத் தேசத்தில் எங்கோ ஒரு மூலையில் தான் தொலைந்து போகப்போகும் செய்தியை சங்கவிக்காக விட்டுப் போகவே எண்ணியிருந்தான். எதிர்பாராத விதமாக அவரையும் அன்றைக்கே வழியில் காண நேர்ந்தது.

‘தம்பி, கொஞ்சம் உம்மோட பேச வேணும். ஞாயிற்றுக் கிழமை பின்னேரம்போல ஒருக்கா வீட்டுப் பக்கம் வரேலுமோ?’ என்று கேட்டார்.

அவர் என்ன பேசுவாரென்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அது சுகமான உரையாடலாக இருக்காதென்பதும் தெரியும். ஏற்கனவே அவனுக்குத் எண்ணமிருந்தது என்பதோடு, சங்கவி இல்லாத ஒரு தருணத்தில் அந்த உரையாடல் எவ்வளவு கசப்பானதாக இருந்தாலும், நிகழ்த்த கடினமாயிருக்காதென்று அவன் கருதினான். ‘நானே வரவிருந்தன், ஐயா. கட்டாயம் வாறன்.’

அவளைச் சந்திக்க, பேச சிறிது காலம் அவன் செய்யாதிருக்கிறான். ஒளிந்து கொண்டு இருக்கிறான். ஆனால் அவன் எண்ணியபடி எதுவும் அமைந்து வரவில்லை. அவளுக்கு மட்டுமில்லை, அவனுக்கும். அவனுக்கு அந்த வண்ணத்துப்பூச்சியின் பறப்பு மனத்துள் இன்னும் நிற்பதாயில்லை.

தான் என்றோ போட்ட கற்களே அப்போது தன் விருப்பத்தின் தடைகளாக குறுக்கே வந்து நிற்கின்றன என்பதை லோகீசன் தெரிந்தான். தனது விருப்பத்தையும், தன் பாவத்தையும் என்றுமே அந்த விஷயத்தில் ஒருசேர வைத்துவிட முடியாதென்று அவனது தர்க்கம் சொன்னது. அவளிலிருந்து விலகிவிட வேண்டுமென்ற தீர்ப்பை அறுதியாக அதுதான் எழுதியது.

ஞாயிற்றுக் கிழமை சாமியிடம் தனக்கு எழுதப்பட்ட தீர்ப்பையே அவன் வாசிப்பான்.

மாலையானதும் எழுந்து சாமியைச் சந்திக்க ஆயத்தமானான். அப்போது அவனது அக்கா மணிமேகலை சடுதியில் வந்தாள். கோபமாயிருந்தாள். அதுவரை சகஜமாய்ப் பேசுவதை மட்டும் செய்யாமலிருந்தவள், அன்றைக்கு கோபத்தோடும் வந்திருந்தது அவனைத் தடுமாற வைத்தது. “அக்கா...!”

“அம்மா போன் பண்ணினா. நாலைஞ்சு முறை போனடிச்சும் நீ எடுக்கேல்லையாமே, அதுதான் ஒருக்கா போய்ப் பாத்து சொல்லச் சொன்னா.”

“வேலை கொஞ்சம் அதிகமாய்ப் போச்சு. மனமும் சரியில்லை...”

“அதுதான் ஒவ்வொரு நாளும் தண்ணியடிச்சுக்கொண்டு நீ இருக்கிறதப் பாத்தா தெரியுதே...!”

“விட்டிடுவனக்கா.”

“ஆயிரம்தரம் உப்பிடி நீ சொல்லியிட்டாய்.”

“இந்தமுறை சத்தியமாய் விட்டிடுவன்.”

“என்னவோ செய். அம்மாவைப் போய் கெதியில பாத்திடு. எங்கயோ போக அவசரமாய் வெளிக்கிட்டுக்கொண்டு இருக்கிறாய்போல கிடக்கு...?”

“கிட்டத்தான்.”

“அப்ப, நிலிலு. உன்னோட கொஞ்சம் பேச வேணும்.”

அவளுக்கு அப்போது அவனில் கோபமில்லை, இரக்கமும் இல்லை. நல்ல அறிவார்த்தமான ஒரு தாய்க்கும் தந்தைக்கும் மகனாய்ப் பிறந்து, அவர்களின் நேர்மையில் பாதியைக்கூட கொண்டிராமல் அரசியல் தறுதலையாகி, பின் ஒரு இயக்கத்தில் ஒன்றிப்போய் ஆயுத கலாச்சாரத்தை தொடர்ந்துகொண்டு இருந்துவிட்டு, இனி ஒன்றுமே வேண்டாமென்று இறுதி யுத்தத்தின் பின் எல்லாவற்றிலிருந்தும் ஒதுங்கிப் போனவன் அவன். இலக்கு இல்லாததால் இப்போது நிலையெடுக்க முடியாதிருப்பவன்.

“மிதிவெடி பொறுக்கிற வேலை முடிஞ்சுதோ?”

“முடிஞ்சது.”

“இனி என்ன செய்யப் போறதாய் உன்ர உத்தேசம்?” அவள் கேட்டாள்.

அது போன தடவை சந்தித்தபோது நடந்து, அவளது கோபத்தில் குழம்பிப்போன உரையாடலின் தொடர்ச்சியென்பதை அவன் உணர்ந்தான். “என்ன செய்யிறது? யாழ்ப்பாணம் போப்போறன். அங்கயிருந்துதான் எதையெண்டான்ன செய்ய யோசிக்க வேணும்.”

“எல்லாரும் யோசிச்சு ஒரு தீர்மானத்தோட போவினம். நீ அங்க போய்த்தான் யோசிக்கப் போறாய். சரி, அவசரமாய் போகவேணுமெண்டு நினைக்கிறாய்போல.”

“அக்கா... நான்...”

“நீ ஒண்டும் சொல்ல வேண்டாம். எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீ வாறதுக்கு முந்தி இஞ்ச வந்தவள் நான். எனக்கும் ஞாயமான ஆக்களைத் தெரியும், தம்பி. ஒண்டு மட்டும் சொல்லுறன். எங்கயெண்டான்ன போ, ஆனா வழி முழுக்க ஒரு பாவத்தை நீ கட்டி இழுத்துக்கொண்டுதான் போவாயெண்டதை மட்டும் மறந்திடாத. அவ்வளவுதான் சொல்லுவன். நான் போறன்.”

அவள் விறுவிறென நடக்கத் துவங்கினாள். கேற்றடியில் போய்க்கொண்டிருக்கையில் திரும்பாமலே சொன்னாள்: “அம்மாவைப் போய் கெதியில பாத்திடு.”

“பாக்கிறன்.”

சாமியைப் பார்க்க புறப்பட்டபோதிருந்த அதே மனநிலை அப்போது அவனிடத்திலில்லை. ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்க்கப் போகிற வழியில் இன்னொரு பிரச்சினை தோன்றியிருக்கிறது. ‘அக்கா பாவமென்று குறிப்பிட்டது, சங்கவியின் விஷயத்தையா?’

லோகீசன் மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு சாமியைப் பார்க்கப் போனான்.

சாமி கொட்டிலில் இருந்திருந்தார்.

அவன் கேற்றைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்து மோட்டார்ச் சைக்கிளை நிற்பாட்டினான். சாமி எழுந்தபடி, “வீட்டில ஒருதருமில்லை. நாங்கள் அங்க திண்ணையிலிருந்தும் பேசலாம்” என்று சொல்லி முன்னால் நடந்தார்.

அவர்கள் எங்கேயென்று அவன் வழக்கம்போல் கேட்கவில்லையென்பதை சாமி கவனித்தார். பிறகு அவராகவே தெரிவித்தார். “எல்லாரும் வவுனியாவுக்குப் போயிருக்கினம்.”

“தெரியும்” என்றான் அவன். “வெள்ளிக்கிழமை பின்னேரம் அவை வவுனியா பஸ்ஸில ஏறுறதப் பாத்தன்.”

இருவரும் திண்ணையில் அமர்ந்தனர்.

அவனுக்கு எங்கிருந்து ஆரம்பிப்பதென, ஏற்கனவே மனம் சிறிது குழம்பியிருந்த வகையில், தெரியாதிருந்தது. அவனே தொடங்கட்டுமென்பதுபோல் சாமி கொளுவியிருந்த லாம்பைக் கழற்றி சிமிலியை ஒரு பேப்பர்த் துண்டினால் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

சாமியில் கலை ஏறியிருந்ததை அவன் தெரிந்தான்.

மாரியிருள் நேரத்தோடு விழுந்துகொண்டிருந்தது.

ஞாயிறு பூண்டிருந்த நிசப்தத்தில் அணைக்கட்டிலிருந்து நீர் பாயும் ஓசை கேட்டது.

ஒரு துக்கமான பயணமாகவே அவனது அந்த ஒப்புமூலம் இருக்கப் போகிறது. ஆனாலும் அவன் அதிலிருந்து இனி பின்வாங்கிவிட முடியாது. லோகீசன், “ஐயா...!” என்றான்.

சாமி நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவன் கவனமாக வார்த்தைகளைக் கோர்த்தான். “நினைப்புக்கும் கனவுக்குமிடையில் மிகவும் மங்கலான பிரிகோடொண்டிருக்கு. பாதிப்புக்கள் வாறவரை அந்த பிரிகோடு கனபேருக்கு தெரிஞ்சிடாமலே இருந்திடுது.”

சாமி ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனது வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். சிலநாட்களுக்கு முன்பு நிலாகூட கனவைப் பற்றித்தான் பேசியிருந்தான். ‘ஒவ்வொருத்தருக்கும் கனவிருந்திருக்கு. அதிலிருந்தே அவையள் சரியத் துவங்குகினம் என்றிருந்தாள் அவள். லோகீசனும் தன் கனவிலிருந்து சரிந்தவனோ? இவனது கனவு என்னவாயிருந்திருக்கும்? சங்கவியே இவனது கனவா?’ சாமி யோசித்தார்.

“எதிர்பாராத ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்... எதிர்பாராத ஒரு நேரத்தில்தான் சங்கவியை நான் முதல்ல பாத்தன்.”

அவன் தன் கனவுக் கதையையே சொல்லத் துவங்குகிறானென்பதை சாமி தெரிந்தார். “ஓமந்தையில் அவ பொதுசனத்தினர் லைனில் நிக்கேக்கதான...?” சாமிக்கு அவள் அவை பற்றி முன்பே சொல்லியிருந்தாள்.

“இல்லை. அவவின்ர வீட்டில... இஞ்ச... இதே இடத்தில். ஓமந்தையில் பாத்தது அதுக்கும் கனகாலத்துக்குப் பிறகுதான்.”

சாமி துடைத்த லாம்பை ஓரமாக வைத்துவிட்டு அவனை நோக்கித் திரும்பினார்.

“எப்பிடிச் சொல்லுறது, எவ்வளவத்தைச் சொல்லுறதெண்டு எனக்குத் தெரியேல்லை. எல்லாத்தையும் சொல்லாமல் இதை விளங்கப்படுத்தியிடவும் ஏலாது. நான் ஒரு ஏமாத்துக்காறனோ... சபல புத்திக்காறனோ... மற்றவையை துன்பப்படுத்தி அதில சுகம் காணுற சாடிஸ்டோ இல்லையெண்டத ஓராளாச்சும் தெரிஞ் சிருக்கவேணுமெண்டதால எல்லாத்தையும்... எல்லாத்தையும்தான்... இப்ப உங்களிட்ட சொல்லப் போறன்.”

விழுந்துகொண்டிருக்கும் அந்தியில் வெளிவரப்போகிற அந்திப் பேய்களோடு குணாளனும் கூட இருந்து அவனது கனவுக் கதையைக் கேட்கலாம். இனி அவையெதுவும் அவனது கரிசனமில்லை.

லோகீசன் பின்னே அரக்கி சுவரோடு சாய்ந்தான்.

வானம் தெரிந்தது. புகார் தெரிந்தது. மெல்லிய கீறாய் மாறிக்கால அம்புலி தெரிந்தது. அவனது ஸ்திதி காலத்தைத் தேடுவதுபோல் இருந்தது.

2002ஆம் ஆண்டு எப்போதும் அவனுக்கு ஞாபகமிருக்கும். அந்த ஆண்டில்தான் யுத்தநிறுத்த ஒப்பந்தம் அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குமிடையே கைச்சாத்தானது. ஒரு அலுவலாக தீவிலிருந்து வந்து கல்வியங்காட்டிலே லோகீசன் தங்கியிருந்தபோது, யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த ஆட்கடத்தலொன்றில் அவரது வெளிநாட்டு உறவினர்களிடமிருந்து பெற்ற விடுப்புத்தொகையின் ஒரு பகுதி இங்கே அந்த ஆட்கடத்தலோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு கைமாறியிருக்கிறதென்ற செய்தியை அவனது இயக்கத் தலைமை அவனிடத்தில் சொல்லி, அதுபற்றி உடனடியாக விசாரித்து விபரம் தெரிவிக்கப் பணித்தது.

தனது திறமையான ஒற்றனை வரவழைத்து தகவலைச் சொல்லி, அது பற்றிய பூரண விபரம் தர காலஎல்லை குறித்து விட்டான் லோகீசன். மாலி என்கிற அந்த மனிதர் தனது இரகசிய விசாரணையை வன்னியிலிருந்து தொடங்கினார். ஏ9 பாதை திறந்திருந்த காலம் போக்குவரத்தில் பெரிய இடைஞ்சலைச் செய்யவில்லை மாலிக்கு. பூநகரியில் கமமிருந்ததிலும், அவரது மகனும் குடும்பமாகவிருந்து அங்கே விவசாயம் செய்துகொண்டு இருந்ததிலும் புலிகளிடம்

சந்தேகத்தைத் கிளப்பாமலே வன்னியில் அவரால் இயங்க முடிந்திருந்தது.

லோகீசன் எதிர்பார்த்திருந்த காலவெல்லைக்கு முன்பாகவே மாலி மறைக்கப்பட்டிருந்த பெருநிதி பற்றிய விபரத்தை பெருமளவு திரட்டிவிட்டிருந்தார். மாலி அவனிடம் அதைச் சொன்னபோது புளுகத்தில் துள்ளிப் பாய்ந்தான் லோகீசன். “உங்களத் தவிர இந்த விஷயத்தை இவ்வளவு கெதியிலயும், இவ்வளவு கச்சிதத்திலயும் முடிக்கிறதுக்கு வேற ஆளில்லை, அண்ணே” என்று மாலியைப் பாராட்டினான்.

மாலி அதை பவ்வியமாய் மறுத்தார். “இல்லை தம்பி, இந்த பதுக்கல்ல ஈடுபட்டிருக்கிற மூண்டு பேரை எதிர்பாராமல் கண்டதாலதான் இவ்வளவு கெதியில இந்த விஷயத்தை நான் அறிய முடிஞ்சது.”

“அந்த பெருநிதிப் பதுக்கல்ல சம்பந்தப்பட்ட ஆக்கள் வெளிப்படுற சரியான இடத்தைக் கணிச்ச நீங்கள் கவனிப்பை வைச்சதாலதான் இவ்வளவு கெதியில சாத்தியமாச்செண்டும் எடுக்கலாமெல்லோ?”

“அப்பிடியெண்டாலும்... அந்தப் பெருநிதி எங்க பதுங்கியிருக்கு எண்ட விபரத்தை அறிய முடியேல்லையே.”

அவசரமாய் லோகீசன் சொன்னான்: “கண்டுபிடிச்சிடலாம்.”

மாலிக்கே அவனது நம்பிக்கை ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“இஞ்ச பதுங்கியிருக்கிற பெருநிதி வெளியில வரத்தானவேணும், அண்ணை?”

“ஒருவேளை அது இத்தறுதியில கொழும்புக்குப் போயிருந்தா...?”

“அது ஆளோடதான் கூடப் போகும். ஆக்கள் இஞ்சதான? அப்ப கவலையில்லை. ஆனா அடங்கியிருக்கிற மாதிரி இருந்திட்டு திடீரெண்டு ஒருநாளைக்கு பெருநிதி பக்கெண்டு வெளியில வந்திடும், கவனமாய் இருங்கோ. இண்டையிலிருந்து ஓராளை உதவிக்குத் தாறன். அந்தாள் இஞ்ச நிண்டு உங்களுக்குத் தேவையான வேலையளைச் செய்யட்டும்.”

சில மாதங்களின் பின் லோகீசனைத் தொடர்புகொண்ட மாலி, அந்தச் செயற்பாட்டின் முக்கியமான ஆள் போராளிப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டுள்ளதையும், மேற்கொண்டு சகஜ

வாழ்வுக்குத் திரும்பவிருக்கிறதால இப்ப பணிஷ்மென்றில இருக்கிறதாயும் தெரிவித்தார்.

திட்டமாய்த்தான் வேலைசெய்கிறானென மனத்துக்குள் மெச்சிய லோகீசன் அந்த பெருநிதிச்செல்வனின் பெயரைக் கேட்டான்.

“குணாளன். குணாளனோட ரமேஷ், சிவா எண்டு ரண்டு பேர். இந்த ரண்டு பேரும் இயக்ககாறரில்லை.”

“குணாளனா...? இயக்கப் பேர்தான? ஆளை எனக்குத் தெரியும்போல இருக்கு, அண்ணை. குணாளனை நான் பாக்க வேணுமே.”

“புலியளப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும். அவங்கட பார்வையிலயிருந்து லேசாய் தப்பி வந்திடேலாது, தம்பி.”

“காலம் சாதகமாய் இருக்கு, அண்ணை. தமிழ் சிங்கள கலைஞர்களின்ர ஒன்றுகூடல் யாழ்ப்பாணத்தில நடக்க இருக்கெல்லோ... வித்தியாசமான நடமாட்டங்கள் இருக்கிற நேரம். ஒன்றுகூடல் முடிய எனக்குத் தெரிஞ்ச கொஞ்ச கம்பஸ் பெடியனோட சேர்ந்து வந்திடுவன். எனக்கு வேறயும் ஒரு வசதியிருக்கு. திருநகரில என்ர அக்கா இருக்கிறா.”

கனகாம்பிகைக் குளத்துக்கு ஒரு மாலையேளை லோகீசன் வந்து சேர்ந்தபோது மாலி அவனைச் சந்தித்தார். கூட்டிச் சென்று குணாளனை மறைவில் நின்று காட்டினார்.

லோகீசனுக்கு உடனடியாக அவனை அடையாளம் காணுவது சிரமமாக இருந்தது. பிறகு அது தெரிந்தபோது அவன் திடுக்கிட்டான். சித்தப்பாவின் மகன் வசியின் கொலைக்குக் கட்டளையிட்ட எந்தக் கொலைகாரனை கடந்த மூன்று வருஷங்களாகத் தேடிக் கொண்டிருந்தானோ, அதே குணாளனே பெருநிதிச் செல்வனென்று அறிந்தபோது, லோகீசனுக்கு இரட்டிப்புச் சந்தோஷமாகிவிட்டது. தம்பி தப்பிவிட்டிருந்தாலும், அதில் அவனது சின்னம்மா இறந்த வலியை அவனால் மறந்துவிட முடியாது.

அவனது கவனம் விழுந்த இன்னொரு அம்சம் அந்த வீட்டில் இருந்தது. அது கண்ணில் விழுந்து மனத்தில் பதிகிற அழகைக் கொண்டிருந்தது.

“பேர் தெரியுமோ?”

“சங்கவி. இயக்கப் பேர் சொளுபா.”

“சங்குதான்.”

லோகீசன் அடுத்த நாளே திரும்பி யாழ்ப்பாணம் போய்விட்டான்.

பெருநிதிபற்றிய விஷயத்தில் பெருநச்சரிப்பைச் செய்துகொண்டு இருந்தது தலைமையகம். எவ்வளவு முயன்றும் கிடைத்த தகவலுக்கு மேலே எதையும் கிரகிக்க லோகீசனால் முடியவில்லை. எல்லாரும் எல்லாமும் மறக்கிறவரை கால அவகாசம் அளித்திருந்ததுபோல் விஷயம் உறங்க விடப்பட்டிருக்கிறதென அவன் நம்பினான்.

அவ்வப்போது குணாளனும் கூட்டாளிகளும் யாழ்ப்பாணம் வந்துபோவது அவர்களுக்குத் தெரியவந்தது. வெளிநாடு போவதற்கு மும்முரமான ஆயத்தங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன என்பதையும் அவர்கள் அறிந்தார்கள். ஆனால் பெருநிதியின் இருப்பிடம் தெரியவேயில்லை. அதன் மதிப்பும் அறியப்படவில்லை.

யுத்தம் தன் கரங்களை கிழக்கில் இறுக்கியது. ஏற்பாதையில் ராணுவம் புலிகளென்ற இரண்டு தரப்பின் சோதனை நிலையங்களையும் கடந்துவருதல் முன்னாள் போராளிகளுக்கு கடினமாகத் தொடங்கியது.

ராணுவத்தின் மறைமுக ஆதரவுடன் புலிகளுக்கில்லாத ஒரு இரகசிய வழிமூலம் குணாளனும் கூட்டாளிகளும் யாழ்ப்பாணம் வர ஆயத்தங்கள் நடப்பதாகத் தெரியவர லோகீசன் குழு உஷாரானது.

குணாளனும் கூட்டாளிகளும் யாழ்ப்பாணம் வந்து கடலோரக் கிராமமொன்றில் தங்கியிருந்த ஓர் இரவில், வெள்ளை வானில் வந்து குணாளனைக் கடத்திச் சென்றார்கள்.

சரசாலை நீர்வெளியில் ஒரு கண்டல் மரத்தடியில் கைகால்கள் கட்டிப்போடப்பட்டு இருந்தவனை விசாரணை செய்தான் லோகீசன். “என்னை ஆரெண்டு தெரியுதோ, குணாளன்? தெரியாதெண்டுமட்டும் சொல்லியிடாத. சரியான கடுப்பில இருக்கிறன்.”

அவன் தெரியுமென்று தலையசைத்தான்.

“ஆர் சொல்லு பாப்பம்?”

“வசியின்ர அண்ணை.”

“ம். சரியாய்த்தான் அடையாளம் கண்டிருக்கிறாய். வசியை போடச் சொன்னது நீதான்?”

“வசியை...? இல்லை, அது நானில்லை. வசியைப் போடச் சொன்னது, தருமா. போட்டது கசின். எனக்கும் அதுக்கும் சம்பந்தமேயில்லை. அப்ப நான் வன்னியில இருந்தன்” என அவன் அலறினான்.

“இப்ப அதை விசாரிக்க நான் வரேல்ல. எனக்குத் தெரியவே வண்டியதெல்லாம் நீ பதுக்கி வைச்சிருக்கிற புதையல் எங்கயிருக்கு எண்டதுதான். எங்களுக்கு எல்லாம் தெரிஞ்சிட்டுதெண்டு இந்தளவில உனக்கு விளங்கியிருக்கும். பொய் சொன்னியோ போட்டிருவன். உண்மையைச் சொன்னியெண்டா சின்னம்மாந்ர விஷயத்தில நீ சொன்னதை நம்பிக்கொண்டு உன்னை இப்பிடியே போக விட்டிருவன்.”

மாலி லோகீசனை நிமிர்ந்து பார்த்தார். அப்படி கடத்தியவர்களை விடுவிக்கிற செயற்பாடெதுவும் அவர்களது நடைமுறையில் இருப்பதில்லையே! ஒருவேளை அதை குணாளனிடமிருந்து தகவலை எடுப்பதற்கான உத்தியாக லோகீசன் பாவிக்கிறான்போல என்றெண்ணி அவர் நிதானமானார்.

வெளிநாட்டுக்கு பிறகு கூட போகலாமென நினைத்து யாரிடம் அதைக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறான் என்ற உண்மையை குணாளன் சொல்லிவிட்டான்.

“எவ்வளவு?”

“பதினேழு லட்சம்.”

“அவ்வளவுதானோ?”

“இருவது கிடைச்சது. மூண்டைச் சிலவழிச்சிட்டன்.”

“பொய் சொல்லாத. உனக்குக் கிடைச்சது ஒரு கோடி.”

“அதை அஞ்சு பேருக்குள்ள பகிர்ந்தனாங்கள்.”

“ஆரது?”

“கணேஷ், ரூபன், மயில்வாகனம், தங்கராசா.”

“இப்ப எங்க அவங்கள்?”

“அவங்கள் கொழும்புக்குப் போய் ஆறு மாசத்துக்கு மேல. இத்தறுதியில வெளிநாட்டுக்கே போயிருப்பாங்கள்.”

“நீ வைச்சிருக்கிற காசில மூண்டுபேரும் என்னெண்ட்டா வெளிநாடு போவியள்?”

“முதல்ல நான் போயிட்டு பிறகு சிவாவையும், பிறகு ரண்டு பேருமாய் ரமேஷையும் கூப்பிடுறதாய்த் திட்டம்.”

“நீ அந்த மூண்டு லட்சத்தை சிலவழிக்கேல்ல. ஆரிட்டயோ அதையும் குடுத்து வைச்சிருக்கிறாய். அப்ப... உனக்கு இன்னொரு ஷோர்ஸ் வீடு இருக்கு.”

“இல்லை... சத்தியமாய் அதை செலவுதான் பண்ணின்னான்.”

“ம்.” லோகீசன் திரும்பி மாலியிடம் சொன்னான்: “மாலியண்ணை, நான் போய் என்னமாதிரியெண்டு பாக்கிறன். உண்மையெண்டா, ராசனை அனுப்புவன், நீங்கள் கட்டை அவிட்டு இவனை இஞ்சயே விட்டிட்டு ராசனோட பைக்கில வந்து சேருங்கோ.”

இறுதி யுத்தம் முடிந்து சிறிது காலத்துக்குள்ளே, இயக்க செயற்பாடுகளிலிருந்து முற்றாக லோகீசன் விலகிக் கொண்டான். தனக்கான ஒரு வேலையைத் தேடிக்கொண்டு சாதாரண பொதுஜனனாக மாறினான்.

2013இல் புற்றுநோய் காரணமாக மகரகம் ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்த மாலியை பார்க்கச் சென்ற இடத்தில்தான் குணாளனுக்கு நேர்ந்த முடிவு லோகீசனுக்குத் தெரிய வந்தது.

லோகீசன் துடித்துப் போனான். ஆனால் மாலியை அந்தநேரத்தில் கோபிக்கவும் முடியவில்லை. “ஏனண்ணை அப்பிடிச் செய்தனியள்?” என்று கேட்டு பெரிதும் விசனப்பட்டான்.

“அண்டைக்கு அவனை அப்பிடியே விட்டிருந்தா, எங்களுக்கொரு குடும்பமிருக்கெண்டு நினைச்சு நாங்கள் தவிக்கவேண்டி வந்திருக்கும். அப்பிடி நடைமுறையில்லையே, லோகீஸ். விஷயம் வெளிய வராம முடிக்கிறதுதான் வழக்கம்.”

அப்போது சங்கவியோடு அவனுக்கு நெருக்கம் ஏற்பட்டு சுமார் ஒரு வருஷம். எந்த நேரத்திலும் கைகளுக்குள் வந்து விழ அந்த நிலவு தயாராக இருந்தது. அவனும் “தத்தெடுக்க” தயாராகத்தானிருந்தான். ஆயினும் குணாளன் எங்கேயென்ற கேள்விக்கு இன்னும் விடை தெரியாததில், அவளுடனான பழக்கத்துக்கு ஒரு எல்லையைக் கிழித்திருந்தான் அவன். எல்லைமீற துடிக்கிறபோதெல்லாம், “விடை

தெரியட்டும். எல்லாம் பிறகு' என தன்னை அவன் அடக்கினான். இந்த நிலையில்தான் குணாளன் கொலைசெய்யப்பட்டுவிட்ட செய்தி தெரிய வந்திருக்கிறது.

அதில் அவளுடனான உறவில் தனக்கான சாதக அம்சத்தைக் கருதாமல், தன்னால் விடுவிக்கப்பட்ட ஒருவன், சுட்டுக் கொல்லப்பட்டது தொடர்பாக, அவன் பெரிய மனச்சிக்கலுக்கு ஆளாகிப் போனான். எவன் கொல்லப்பட அவன் காரணமாக இருந்தானோ, அவனது மனைவியோடு குலவுவதென்பதை அவனால் நினைக்கவும் முடியாதிருந்தது.

மகரகமவிலிருந்து கிளிநொச்சி வந்த லோகீசனுக்கு எண்ணியபோதெல்லாம் உடம்பும் மனமும் நடுங்கத் துவங்கிவிட்டன. இரண்டு நாட்கள் அது அவனைப் படுக்கையிலும் விழுத்தியது. எழுந்து மறுபடி நடமாட ஆரம்பித்தபோது பழைய உரமும், பழைய கம்பீரமும் கொண்ட லோகீசனாய் அவன் இருக்கவேயில்லை.

மகரகமவிலிருந்து திரும்பிய பின்னால் வந்து பார்ப்பதாகச் சொன்ன லோகீசனைக் காணவில்லையென சாமியை ஒருநாள் அவனிடம் அனுப்பியிருந்தாள் சங்கவி.

தன் மனத்திலிருந்த குணாளனின் ஆதிக்கத்தை அளவுபார்க்கிறவகையில் இருள்விழவே செல்வதென்று தீர்மானித்திருந்த ஒரு சனிக்கிழமை நாளில், லோகீசன் சங்கவி வீடு போனான்.

அவனது தளும்பிய நடையில் அவனது நிலை அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவன் கண்களிலிருந்த தாபத்தின் கோடுகளைக் கண்டவள் ஆசையில் பூத்தாள்..

மனத்தை இழுத்தபடி உடம்பும், உடம்பை இழுத்துக்கொண்டு மனமுமாய் அவளை நெருங்க எடுத்த எத்தனத்தில் இரண்டுமே தோற்றுப்போக அத்துமீறிய பிரதேசத்திலிருந்து அவன் பின்வாங்கினான். போதையோடிருந்தபோதும் தன் குற்றவுணர்விலிருந்து அவனால் மீளவே முடியவில்லை. மீட்டெடுக்க முடியாதபடி கனவுகள் அறுதியாக அழிந்த சோகத்தோடு அவன் தன் வீடு சென்றான்.

மிதிவெடிகளை அகற்றும் வெளிநாட்டு நிறுவனமொன்றில் மிதிவெடி அகற்றுவதைக் கண்காணிக்கிற வேலையில் அவன் அப்போது இருந்திருந்தான். என்றோ ஒருநாள் ஒரு மிதிவெடி கண்டெடுக்கப்படுகிறபோதோ, செயலிழக்கச் செய்யப்படுகிறபோதோ வெடித்துச் சிதற நிறைய சாத்தியமிருக்கிறது. தனக்கான ஒரு சுயதண்டனையாக அவ்வாறு நடக்க அவனுள் ஒரு விருப்பமிருந்தது. அதனால் அந்த வேலையிலிருந்து ஆபத்தின்றித் திரும்பும் ஒவ்வொரு நாளிலும், அவன் ஓர் துக்கத்தை அடைந்துகொண்டிருந்தான்.

காதலும், பாவமும் இரண்டு துருவங்களிலிருந்தும் அவனை இழுத்து முறித்தன.

உடைந்த மனத்தோடு லோகீசன் திரிந்துகொண்டிருந்த ஒருநாள் சங்கவியை அவளது வீட்டு வாசலிலே எதிர்ப்பட்டான்.

“உள்ள வாருமன்.”

“வாங்கோ....லோகீஸ்!” கார்த்திகா சிரித்தபடி அழைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தவிர்க்கமுடியாத அழைப்புகளில் லோகீசன் வந்தான்.

தேநீர் குடித்து முடிய, மாமரத்தில் மொய்த்த கிளிகளைக் கலைத்தபடி சங்கவி கிணற்றடிப் பக்கமாக நகர்ந்தாள். அவன் கூட நடந்தான்.

கிணற்றுக் கட்டிலே சாய்ந்து நின்று அவனை ஏறிட்டுத் திரும்பினாள் சங்கவி. “இப்பிடிக்கேக்கிறேனெயெண்டு குறை நினைக்காதயும், லோகீஸ். முந்தி இயக்கத்திலிருந்த நேரத்தில எந்தப் டிவிஷனில இருந்தனர்?”

“ஏன் கேக்கிறீர்?”

“இல்லை, பணிஷ்மென்ற குடுக்கிற டிவிஷனில இருந்த ஆக்களுக்கு கொஞ்சக் காலத்தில மனப்பிரமை வந்திருகதாம். மனப் பிரமையெண்டா, பயித்தியமாய்த் திரிய வேணுமெண்டில்லை. குடிகாறராய்... எந்த நேரமும் யோசனையோட... வெளிக் கவனம் இல்லாம... நினைக்கிறதச் செய்யமுடியாம... அந்த மாதிரி. அதுதான் கேட்டன்.”

அவளது கேள்வி நிலைகுத்தியிருந்த இடம் அவனுக்குத் தெரிந்தது. காணாமல்போயிருந்த குணாளனைவிட கொல்லப்பட்டுவிட்ட குணாளன்தான் தன்னின் சகல சாத்தியங்கள் ஊடாகவும் தோன்றி

அவனை அவளிலிருந்து அடித்து விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறானென்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. அதை அவனும் சொல்லி விடமாட்டான். அப்போது அந்தக் கேள்விக்கான பதிலை அவன் வெளிப்படுத்தித்தான் ஆகவேண்டும்.

“எனக்கு அப்ப மனப்பிரமையெண்டு நினைக்கிறீரோ?”

“ச...சாய். இப்ப அடிக்கடி குடிக்கிற மாதிரியிருக்கு, அதால் கேட்டன்.”

“பணிஷ்மென்ற டிவிஷன்ல இருக்கேல்ல.”

அவனை அவள் நம்பினாள் போலத்தான் இருந்தது. அந்த நம்பிக்கையில்தான் அவளது சஞ்சலம் இருந்தது. அந்த நம்பிக்கையையே அவன் அடித்துநொருக்க தீர்மானித்தான். அதன் முதல் நடவடிக்கையாகவே அங்கிருந்து அவன் திருநகருக்குச் சென்றது.

அவன் கதையை முடித்தபோது இருள் விழுந்து நிறைந்திருந்தது.

திகைப்பிலிருந்து மீண்ட சாமி லாம்பைக் கொழுத்தி மேலே கொளுவினார். சிறிதுபொழுதை மெளனத்தில் கடத்தினார். அவர் எதை, எந்தக் கோணத்தில் யோசித்தாரோ? அவரிடமிருந்து பிறந்த கேள்வி இவ்வாறாக இருந்தது. “அதுசரி, காணாமப் போறதுக்கே காரணமாயிருந்திட்டு, காணாமல் போன ஆளை தேடாமல் விடக்குடாதெண்டு அந்தப் பிள்ளையை அந்தளவு அலைக்கழிச்சிரே, லோகீஸ். பாவம், அந்தப் பிள்ளை என்ன செய்திது உமக்கு?”

“குணாளனை மாலி விட்டிட்டானெண்டுதான் நான் நம்பியிருந்தன். குணாளன் செய்த குற்றத்துக்கு, அவன் இயக்கத்தில் அப்ப இல்லையெண்டாலும், பயங்கரமான தண்டனை கிடைக்கும். அதுக்குப் பயந்து ஓடியிருக்கலாமெண்டு நினைச்சன். ஒருவேளை அவன் வேற வழியில காசைப் புரட்டிக்கொண்டு வெளிநாடு போறதுக்கும் சான்ஸ் இருக்கு. இல்லாமல் ராணுவமோ, துணைக்குழுவோ அவனைப் பிடிச்ச காணாமப்போயிருந்தா, அவள்மூலமாய் அதை நிச்சயப்படுத்தலாமெண்டுதான் அவளை போ... போவெண்டு நான் கலைச்சது. அவன் இல்லாமல் போயிட்டானெண்ட ஒரு துண்டுக்காக நான் எப்பிடி காத்திருந்தெண்டு ஆருக்குத் தெரியும்?”

“ம்... நல்ல கதைதான். அப்பிடியெண்டாலும் அதை சங்கவியிட்ட நேராய்ச் சொல்லியிருக்கலாமெல்லோ?”

மெய். அவன் செய்திருக்கவேண்டியது அதுதான். ஆனால் அதைக் கேட்டு அவன் என்ன நினைப்பாளென தெரியாததால்தானே விட்டிட்டிருந்தான். அது ஏன் சாமிக்குப் புரியாமலிருக்கிறது?

அகத்தின் உறவுகளை, அதன் சிக்கல்களை மீள்விசாரணைப் படுத்துவது அவனுக்குச் சங்கடமாகவிருந்தது. ஒரு குற்றவுணர்வில் வதங்கிக் கொண்டிருந்தவன், அங்கிருந்து ஓடி கொஞ்சம் மீட்சிபெற எண்ணியிருக்கையில், எங்கே ஓடினாலும் அந்தப் பாவம் அவனைத் தொடரவே செய்யுமென அக்கா திட்டிவிட்டுப் போயிருக்கிறாள். இங்கோ, அவ்வளவு காலமாய் தன் மனத்தில் மூடிக் கிடந்த உண்மைகளையெல்லாம் திறந்து கொண்டியபோதும், அவளில் இரங்குவதையும் அவளில் இறுகுவதையும் கட்டாயம் செய்ய முன்நீர்மானம் செய்ததுபோல் எந்தவித உணர்ச்சியின் பிரதிபலிப்புமின்றி கல்லாய் இருந்து கொண்டிருக்கிறார் சாமி. உறவில் தொடுப்பை விழுத்தவல்ல, உறவையே வெட்டிவிட்டுப் போக வந்திருக்கிறவனுக்கு இவையெல்லாம் அதிகம். ஆனாலும் அவன் தெளிவுபடுத்த இன்னும் கொஞ்சம் இருந்தது.

“பரஞ்சோதியன்றி வடமராட்சி போயிருக்கிறது தெரிஞ்சாப் பிறகும்... நல்லாய்ப் பொழுதுபட்டாப் பிறகும்... இஞ்ச நான் வந்திருக்கிறன், ஐயா. பாவத்தை வெல்லமுடியாமல் ஆசையோட துடிச்சுக்கொண்டு நிண்டிருக்கிறன். என்னால அதை வெல்லவே முடியேல்ல. நான் எனக்கே அந்நியமாகிப் போயிருந்தன். சங்கவிக்கு அந்நியமாகிறதும் அதால்தான் நடந்தது. முடிஞ்சிருந்தா அப்பவே எங்கயாச்சும் ஓடியிருப்பன்.”

“ஏலாமல் போச்சுப்போல?”

“ஏலாமத்தான் போச்சு.”

“அதென்னெண்டு ஏலும்? அவளைத்தான் நீர் அந்த முதல் பார்வையிலயே விரும்பத் துவங்கியிட்டீரே!”

“இல்லை” யெனக் கத்தியபடி லோகீசன் சாமியின் பக்கம் திரும்பினான். “விசர்க்கதை கதையாதயுங்கோ. குணாளன் காணாமல் போயிட்டானெண்டு தெரிஞ்ச பிறகுதான் நான் அவளை விரும்பத் துவங்கினான்”.

சாமிக்கு வீடி தேவையாயிருந்தது. கொட்டிலுக்கு எழுந்து போகிற பஞ்சியில் தவனத்தை அடக்கிக்கொண்டு சொன்னார்: “உண்மையில் நீர் சங்கவியை மனசார விரும்பியிருந்தா, குணாளன் காணாமல் போனது உமக்கு நல்லவொரு வாய்ப்பாயெல்லோ இருந்திருக்க வேணும்?”

“அவன் செத்திட்டானெண்டு தெரியாததால, திரும்ப வந்திடுவானெண்டு நினைச்சன்.”

“அப்பேக்கயும் உமக்கு அதில நல்ல வாசிதான இருந்தது.”

“நீங்கள் நல்லாய் விளங்கேல்லை, ஐயா. எவன்ர சாவுக்கு காரணமாய் இருந்தனோ, அவன்ர மனிசியையே கலியாணம் செய்துகொண்டு நான் குடும்பம் நடத்தியிடேலுமா? ஒரு எல்லையை மீறி நான் அவளை நெருங்கிற ஒவ்வொரு தருணத்திலயும், அவனே நேரில முன்னால நிண்டு என்னைத் தடுக்கிறமாதிரி இருந்துகொண்டிருந்தது.”

“செத்த ஆள் முன்னை நிண்டு தடுக்கிறதெண்டது ஒரு மாயமெண்டு நீர் நினைக்கேல்லயோ?”

“அந்த மாயம் என்ர மனசுக்குள்ளயிருந்தெல்லோ வந்தது. என்னால அதை அழிக்கவே முடியேல்லை. என்னை நம்புங்கோ, ஐயா. சங்கவியிலயிருந்து எட்ட எட்டவாய்ப் போனது இதுகளாலதான். இப்ப அதுதான் என்னை முழுதுமாய் அவள்லயிருந்து விலகவும் வைச்சிருக்கு. எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும், அவளை நான் இழந்திட்டெண்டு. சாகுமட்டும் என்னோட வரக்கூடின இந்தத் துக்கத்தோட எங்கயோ போய் அவளைக் காணாத தூரத்தில இருக்கிறதத் தவிர எனக்கு வேற வழியில்லை. நான் போயிடுவன், ஐயா. கெதியில போயிடுவன்.”

ஒரு விசுக்குப்போல் அவனது கையசைவு கண்டு சாமி நிமிர, அவன் எந்த அசைவுமின்றி கைகள் கீழேயிருக்க உட்கார்ந்திருந்தான். ஆனால் சாமி அவன் கண்களைத் துடைத்ததைக் கடைக்கண்ணில் கண்டுவிட்டிருந்தார். அதில் அத்தனை பரிவு அவனிடத்தில் அவருக்குத் தோன்றவில்லை. அவன் சங்கவியின் மனத்தை உடைக்கும்படியான முடிவை எடுத்துவிட்டுப் போகிறவன். அவளை மீளாப் பெருந்துயரில் ஆழ்த்திவிட்டு மறையப் போகிறவன்.

லோகீசன் சாமியின் நிஷ்டை கலைத்தான். “ஐயா...!” சாமி அவன்புறம் திரும்ப சொன்னான். “ஆயுதம் எடுத்த போராளியான என்ர கையில் கொலைப்பட்ட ஆக்கள் இருக்கினம். அப்பிடிச் செய்த எந்தக் கொலைக்கும் என்னிட்ட பதிலிருக்கு. மனச்சாட்சியினர் உறுத்தலும் அதுகள்ல் இல்லை. குணாளன்ர கொலையில் நான் அடையிறது நரக வேதனை, ஐயா. அவன் எனக்கு ஆருமே இல்லை. இருந்தும் அப்பிட்யொரு வதை என்னில. ஒரு கொலையை மிகச் சாதாரணமாய் நியாயப்படுத்திற இந்தச் சமூகத்தில இருந்து கொண்டு, ஏன் நான் இதையெல்லாம் உங்களிட்டச் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறெண்டு எனக்கே தெரியேல்ல. ஒருவேளை என்னை ஓராளாச்சும் தெரிஞ்சிருக்க வேணுமெண்டதால இப்பிட்ச் செய்யிறனோ தெரியா. அப்பிட ஒருதரை கண்டுபிடிக்கிறதிலயும் எனக்கு தோல்விதான் கிடைச்சிருக்கு. வேற நான் என்ன சொல்ல?”

மேலே அவர் ஏதாவது சொல்லக் கூடும் என்பதையும் எதிர்பார்க்காமல் எழுந்தான்.

சாமிக்குத் தெரிந்தது, அவன் மிகவும் உடைந்துபோயிருந்தது. அவர் எதுவும் சொல்லவில்லை. தானும் கூட எழுந்தார். லாம்பைக் கழற்றி எடுத்தார். வாசல்வரை அவனோடு நடந்தார். கேற்றை திறந்துவிட, மோட்டார் சைக்கிளோடு அவன் வந்தான்.

அவர் லோகீசனின் தோளைத் தொட்டார். அப்போது அவரது கலை குறைந்திருந்தது.

அவன் நின்று அவரைநோக்கித் திரும்பினான்.

தான் காணாமல் அவன் விட்டுத் துடைத்த கண்ணீரை அப்போது தனக்குள்ளாய் கண்டார் சாமி. உண்மையில் அவனுக்காகவும் அவர் துக்கப்பட்டார். “நான் ஆருக்கெண்டு ஆறுதல் சொல்ல? சங்கவிக்கா? உமக்கா? எல்லாருமே பாவப்பட்ட ஜென்மங்களாயிருக்கிறம். எங்களுக்கு உண்மையில் இவ்வளவு அழிவு வந்திருக்கக் கூடாது, லோகீஸ். இதையெல்லாம் பாத்து யுத்தம் எவ்வளவு கொடுமையானதெண்டு நாங்கள் நம்புவம்.”

அவன் போய்விட்டான்.

சாமி வெகுநேரமாய் அதிலேயே நின்றுகொண்டிருந்தார்.

அவர் பீடி எடுத்து புகைத்துக்கொண்டிருந்த சிறிதுநேரத்தில் சங்கவியும் பரஞ்சோதியும் கார்த்திகாவும் கேற்றைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தனர்.

“அதுக்குள்ள வந்திட்டியள்” என்றார் சாமி.

“நானைக்கு பள்ளிக்குடமெல்லே..” என்று சொல்லிவிட்டு அவரது கையிலிருந்த லாம்பை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்கு கார்த்திகாவுடன் நடந்தாள் பரஞ்சோதி.

கேற்றைக் கொளுவிவிட்டு அவர் முன்னால் தாமதித்தாள் சங்கவி. அவளுக்கான பதிலாக அவரே ஐந்தரை அடி உயரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தார். அதன்மேல் சின்ன வார்த்தைகளால் என்ன பயன் விளைந்துவிடும்?

மெல்ல அவள் சிரித்தது ஒரு துக்கத்தின் வெடிப்புப்போல் சூழ அடித்தது. “லோகேஸ் போறத கண்டன், சாமி. அதுகின்ற முகத்தைப் பாத்தோடனயே பதிலை நான் அறிஞ்சிட்டன். எங்களுக்கெண்டு எழுதியிருக்கிற வாழ்க்கையைவிட நாங்கள் எவ்வளவு குத்துக்கறணம் அடிச்சாலும், வேறமாதிரி வாழ்ந்திட ஏலாது. மூண்டு வருஷமாய் இயக்கத்தில இருந்தன். மூண்டு வருஷமா தடுப்பு முகாமில இருந்தன். லோகீசனுக்காய் காத்திருந்த இந்த மூண்டு வருஷத்தையும் அதுகள்மாதிரி ஒண்டாய் நான் எடுத்துக்கொள்ளறன்.”

மீண்டும் சிரித்துவிட்டு அவள் நடந்தாள். அந்தச் சிரிப்பில் ஒரு தெளிவு இருந்தது தெரிந்தது.

‘பதினைஞ்சு வரியமில்லை, அதுக்கு மேலயும் இந்த யுத்தத்தினர் பாதிப்பு இருக்கும்.’ யாருக்கோ முன்பொருமுறை தானே சொல்லியிருந்த வாசகங்கள் அப்போது சாமிக்கு நினைவு வந்தன.

அவருக்கு வேறு மனிதர் இல்லை. சங்கவி, பரஞ்சோதி, கார்த்திகா, எதிர்வீட்டு தமயந்தியென எல்லோரிடமும் சொல்லி விடைபெற்றாகிவிட்டது. வாசலில் சங்கவியோடும் கார்த்திகாவோடும் நீண்டநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். பிறகு எட்டி கொட்டிலுக்குள் பூஸி தென்படுகிறதாவென பார்த்தார். அது இன்னும் பரணிலேயோ, வெளியிலேயோ? தூர நின்ற பரஞ்சோதியை நோக்கி கையை அசைத்துவிட்டு அதே கறுப்பு உடையோடும், தன் ஒற்றைப் பையோடும் சாமி நடக்கத் துவங்கினார். கிளிநொச்சி பஸ் நிலையத்தை அவர் வந்துசேர்ந்த சிறிது நேரத்திலே பருத்தித்துறை பஸ் வந்தது.

பஸ் பயணம் முழுக்க சாமியின் நெஞ்சு பதறிக் கொண்டிருந்தது. உள்ளே சுழித்தெழுந்துகொண்டிருந்த பல்வேறு மனவோட்டங்களின் தெறிப்பு உடம்பையே அதிர்த்தியது. பலப்பலவாகிய முகங்களின் தோற்றங்கள். அவை உறவுகளென்ற முகமூடியிட்டு அணுக்கத்தில் நின்று காட்டிய அனுசரணைகளும் துரோகங்களும் அப்போது நினைவில் ஏறி நின்றிருந்தன.

தன் பூர்வீக மண்ணோக்கி அவர் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் உள்ளின் கதறல் வழியெங்கும் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

பருத்தித்துறை வீதியிலிருந்து கிளை பிரிந்த தம்பாசெட்டி தெருவை அடையாளம் காண சிரமமாயிருந்தது. இருந்தும் தூர நிர்ணயத்தில் நெல்லியடி தாண்டிவந்த ஒரு சந்தியில் இறங்கினார். தம்பாசெட்டி தெருவில் பழைய நினைவு எடுத்துச் சென்ற திசைவழி நடந்தார். கோயில்களும் உருமாறி நின்றிருந்தன. 'தம்பி, அல்வாய் வடக்குக்கு...?' என வழி கேட்டு நடையைத் தொடர்ந்தார்.

ஐம்பது வயதாகிய, அறுபது... எழுபது... எண்பது வயதாகிய என, எதிர்ப்பட்ட எந்தப் பெண்ணையும் ஏறிட்டுப் பார்த்தபடி நடந்தார்.

அந்தப் பார்வையின் விசை தாங்கமுடியாமல் புறுபுறுத்தவண்ணம் தலை தாழ்த்தி அவர்கள் கடந்து போனார்கள். சகுந்தலையின் சாயலில்கூட ஒரு பெண்ணை அவரால் காணமுடியவில்லை.

கடைசியாக தன் ஊரிருந்த இடத்தை அடைந்தபோது சாமி திடுக்கிட்டார். அவரது ஊர் அங்கே இல்லாதிருந்தது. அங்கே இருந்துகொண்டிருந்தது வேறோர் ஊர். அது எங்கிருந்தோ வந்திருக்கவில்லை. அங்கிருந்தே உருவாகி பழையதை மூடி எழுந்திருந்தது.

அந்த வீடுகளின் திண்ணையில் சரி, தெருவிலும் ஒழுங்கையிலும் சரி தெரிந்த ஒரு முகத்தை அவர் காணமுடியாதவராயிருந்தார். பழைய வாழ்முறையின் வேர்கள்கூட அங்கே இல்லாதிருந்தன. புதிய மனிதர்களைக் கொண்டதாக, அவர்களின் புதிய வாழ்முறையிலாக, புதிய சரித்திரத்தின் அங்கமாக அந்த ஊர் வேற்றுருக் கொண்டு நின்றிருந்தது.

மழை வெள்ளம் அரித்து கற்பாறைகள் மிதந்திருந்த ஒரு வழியினூடு பெருவெளியொன்றை ஞாபகக் குறிப்பில் கொண்டு நடந்து, ஒருகாலத்தில் தனது வீடிருந்த முகவரியில் திரும்பினார். அங்கே அவரதாய் ஒரு காலத்திலிருந்த வீடு இருக்கவில்லை. அந்த வளவும் முந்தியதுபோல இல்லாமல் பலப்பல கூறுகளாய்க் கிடந்தது. மதில்களும் குறுக்கு வேலிகளுமாய் சிறிய சிறிய காணிகளில் நிறைய புதுவீடுகள் எழுந்து நின்றிருந்தன. ஏழறைகள், இரண்டு சமையலறைகள், இரண்டு கூடங்கள்கொண்ட பெரிய வீடு, சிறிய வீடாய் அவற்றின் பின்னால் ஒளியிழந்து கிடந்தது.

அதிலேயே நின்று மௌனமாய் சாமி அழுதார்.

வேறென்ன செய்திருக்கமுடியும்?

பின் தொடர்ந்து நடந்தார்.

ஐநூறு பரப்புக்கு மேலுள்ள பெரிய நீர்வெளி அது. மழை கால வெள்ளத்தில் முழுப் பரப்பும் நீரால் மூடுண்டிருக்கும். குளத்தின் ஓரத்தில் மாயக்கைக் கிணறு புதிய கட்டுமானத்தில் இருந்தது. சமுத்திரத்தைக் கொண்டுவந்து கொட்டினாலும், அந்த நீரையே சமுத்திரத்தில் கொண்டுபோய்க் கொட்டினாலும் தன் நீர்மட்டம் மாறுபட்டுவிடாத கிணறு அது. கிணற்றின் கிழக்காய் மரங்கள் வளர்ந்து கற்பாங்கை மறைத்த இடத்தில் மாயக்கையின் பாறைக்

குகை தெரிந்தது. பின்னால் அடர் மரக் கூடலுள் நாச்சிமார் கோவில் கண்டார்.

அவர் வழிமாறி எங்கோ வந்துவிடவில்லையென்பதை குளமும், கிணறும், குகையும், கோவிலும் எண்பித்துக் கொண்டிருந்தன. கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்பதற்காய் ஊர் கொண்டிருந்த கோவில்ல்ல அது. காலகாலமாய் நிலைத்திருந்து வீடுகளையும், காணிகளையும், தோட்டங்களையும், நீர்நிலைகளையும் அங்குள்ள மனிதர்களோடு புரந்துகொண்டிருந்த தெய்வத்தின் கோவில்து. வேம்பும் ஆலும் மருதையும் இலந்தையும் சடை விரித்து அங்கே நின்றிருந்தன. வெயில் நுழைபறியாக் குயில் நுழை பொதும்பர்!

மாலை மங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அவருக்கு வேறு புகல் இல்லை.

அங்கேயே அன்றிரவைத் தங்க அவர் முடிவுகொண்டார்.

அது அவரது தெய்வம் குடிகொண்டிருக்கும் தலம். அவரது நினைவுகளைக் கிண்டிக் கிண்டி காலத்தினைக் காட்டக்கூடிய சூழல். அவர் வெளியுலகைக் கண்டிருக்கவும், வெளியார் உள் காணமுடியாததுமான அமைவு கொண்டிருந்தது அந்த இடம்.

அங்கிருந்துதான் வெளியே உலவியவர்களையும், இருளும்போது கூட்டுக்குள் ஓடி அடையும் குருவிகள்போல, வீடுகளுக்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்த மனிதர்களையும் கண்டார். இருண்டு விளக்கேற்றிய பின் எழுந்த சப்தங்கள் அரவங்களில் அவர்களது வாழ்முறையும் சாமிக்குத் தெரிந்தது.

முன்பெல்லாம் எந்த நாளிலும் சரி அக் கிராமம் இரவு பத்து மணிக்கு முன்பாக, குறிப்பாக பத்தரை மணிக்கு இலங்கை வானொலியில் இறுதி நிகழ்ச்சியான தேசியகீதம் ஒலிக்கும் முன்பாக, தூங்கப் போவதில்லை. எல்லார் வீட்டிலும் இல்லாதபோதும் அடுத்தடுத்த வீடுகளின் வானொலி ஓசை ஊர் முழுக்கவாய் ஒலிக்கும். அப்போது அந்தக் கிராமம் ஏழு மணிக்கே தூங்கப் போவதாய் இருந்தது. கள் வெறியும், களி வெறியும், பக்தி வெறியும் கொண்டு நிலவில், இருளெனில் சூழ் பிடித்து, மக்கள் நடந்து திரிந்த அவரது கிராமமெங்கே? நிலவும், வீதி மின்சார விளக்குகளும் இருந்த

நிலையிலும், இரவு விழுந்ததும் தன்னை மூடிக்கொண்டுவிட்ட அந்தக் கிராமம் எங்கே?

அது இதுவில்லை என்றே சாமி நினைத்தார்.

உடனே கேள்வியொன்று விடைத்தெழுந்தது. 'எனது ஊருக்கு என்னானது?'

அதை கீழ் மேலாய் மாற்றிப் போட்டது யுத்தமென்று ஒரே வார்த்தையில் சொல்லிவிட முடியாதெனத் தோன்றியது.

அது இனரீதியாய் விழித்தெழுந்து விடுதலை வேட்கைகொண்ட இளைஞர்களின் ஆயுத பயிற்சிக்கு களமமைத்துக் கொடுத்த பூமி. தன் குறுகிய ஒழுங்கைகளாலும், புதர்களாலும், மரங்களாலும் அவர்களுக்காக இரகசியங்களின் பாதுகாப்பைச் செய்த மண். அதன் காரணமாகவே இந்திய ராணுவத்தின் காலத்திலும், இலங்கை ராணுவத்தால் தொடங்கப்பட்ட வடமராட்சி யுத்த காலத்திலும் அது நூறு நூறாய் தன் புதல்வர் புதல்வியரது கொலைக் களமாயும் அமைந்தது. மயானம் செல்லமுடியாத நெருக்கடிகளை அது எதிர்கொண்டிருந்தது. அதனால் வசதியான இடத்திலே சடலங்களை அது சுட்டுப் போகும் நிர்ப்பந்தமும் கொண்டிருந்தது.

அது யுத்தத்தில் பங்குகொண்டும், யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்டுமிருந்த பூமி. அது பல நூறு பேரை காவு கொடுத்ததுபோல் பல நூறு பேரைப் புலம் கடந்து ஓடவிட்ட மண்ணும். அதனுடைய மாற்றம் அவைகளாலும் விளைந்திருக்க முடியும். சாமி அவற்றை உணர்ந்தவர்தான். ஆனால் அந்த மாற்றம் அவ்வளவு தலைகீழானதாக இருந்ததே அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவர் அங்கு இல்லாத அந்த முப்பத்தைந்து வருஷ காலத்தை எண்ணினால் அது ஒரு மாற்றமேயில்லை. மனிதர்களை மட்டுமில்லை, இயற்கையை வைத்துப் பார்த்தாலுமே முப்பத்தைந்து வருஷங்களென்பது எவ்வளவு பெரிய காலவெளி! யாரும் இலகுவில் உள்நுழைந்து பார்த்துவிட முடியாத தசாப்தங்களின் பெரும் காலப் பிரதேசம். அன்று ஒரு மரம் கொண்டிருந்திருக்கக் கூடிய விதை, இன்று பெருமரமாய் முதிர்ந்திருக்க முடியும். கல்லும் தேய்ந்திருக்கக் கூடிய காலவெளியல்லவா அது?

ஒரு நெடுங்காலத்தை வெளியே கரைத்துவிட்டு தன் வயதை மறந்துகொண்டு வந்திருக்கிற சாமிக்கு, அந்த புவித்தலத்தின் மாற்றம்

அதிர்வைத் தந்திருக்கும்தான். பெரியப்பா, சித்தப்பா, மாமா, மாமி, மச்சாள், மச்சான், அண்ணன் தம்பியான உறவுகளெல்லாம் அந்த முப்பத்தைந்து வருஷ காலத்தில் கிளைத்தெழுகிறபோது, காலனின் கைவீச்சில் அடிபட்டுப் போய்ச் சேர்ந்த உயிர்களையும் அவர் கணக்கிலெடுக்க வேண்டும்.

ஊர் அவையெல்லாவற்றாலும்தான் மாறியிருந்தது. அன்றாடப் பார்வை அதைக் கண்டு கொள்ளாது. கண்டுகொள்ள முடியாத பருண்மையில் அந்த மாற்றம் இருந்திருக்கும். ஆனால் முப்பத்தைந்தாண்டு வெளியில் ஒன்று இன்னொன்றாகவே தோற்றம் பெற்றிருக்கும். சாமி அந்த இன்னொன்றையே அப்போது கண்டுகொண்டிருந்தார்.

அவரது வயது என்னவாயிருக்கும்? பழைய ஆயிரத்தின் இறுதி எழுவது ஆண்டுகள் சக புத்தாயிரத்தின் முதல் பதினைந்து ஆண்டுகள் சமன் எண்பத்தைந்து வயது. வயதை மறக்கும்படியான அந்த வாழ்வை காலம் அவருக்கு அளித்திருந்தது. அந்த தவபலத்தோடு வந்து அவர் பெரியப்பா சித்தப்பாக்களைத் தேடுவதும், தன் சமவயதினரைத் தேடுவதும் கூட நியாயமில்லை. இளைய தலைமுறைகூட இறந்தும், புலம் பெயர்ந்தும், இடம்பெயர்ந்துமாய் சிதறிப் போயிருக்கிறதே! அவரது ஊர் எப்படி அப்போதும் மாறாமல் இருந்துகொண்டிருக்க முடியும்?

அப்போது அவருக்குப் புரிந்தது.

உவந்தால்தான் அது வாழ்க்கை. இல்லையேல் வெறும் உயிர்த் தரிப்பு. அலைந்துழல்வில் இருந்த வாழ்வை உவந்தே அவர் வாழ்ந்திருந்தார். தன்னந் தனியாக. தான் நினைத்தது நினைத்தபடியாக. அந்த தேசத்தில் அவர் அலையாத பிரதேசமில்லை. அவர் சந்திக்காத மொழியினம் இல்லை. தமிழும், சிங்களமும், ஆங்கிலமும், போத்துக்கீசியமும், ஆபிரிக்க மொழியும், தெலுங்கும், மலையாளமும், உருதுவும், பார்சியும், அரபியும் அவர் சொற்களாயாவது அங்கு கேட்டிருக்கிறார். இசைக்காவிட்டாலும் ஒரு பாணனாய் வாழ்ந்ததில் அவர் அடைந்த பேறு அது. எல்லோருக்கும் அவ்வாறு கிடைத்துவிடாது.

அவர் கோவிலைப் பார்த்தார்.

கோயில் பூட்டியிருந்தது. பூஜை வைக்கப்பட்டு நாள்களாகியிருக்கும். கற்பூரத் தாழியில் காற்றில் பறந்து வந்த சில சருகுகள் விழுந்து கிடந்தன. வெள்ளி பூஜைமட்டும் காணுகிற அம்மனாயிருப்பாள்.

அவர் திண்ணையில் சரிந்தார்.

வெகுநேரமாயிற்று தூக்கத்தின் கிறக்கமும் கண்களில் இறங்க.

தன் காதலின் உன்மத்தத்தில் ஜெகதாம்பிகையோடு ஓடிவந்து, ஆறுமுக மாப்பாண முதலி குடும்பத்தின் ஒரு கிளையாய் விழுதுவிட எண்ணித்தான் கதிர்காம மாப்பாணன் அங்கே வேரூன்றியது. காமத்தின் குறுக்குவழியில் சூழ்ச்சிக்குப் பலியான பரமேஸ்வர மாப்பாண முதலி, தன் தந்தைவழிச் சொத்தெல்லாம் இழந்து சிறியவொரு சூட்கேசும் ஒரு பையும்கொண்டு பெரியம்மாவின் வெள்ளைப் பூனை பின்தொடர நெடும்பயணம் புறப்பட்ட அந்த நாள் அவருக்கு ஞாபகம். காதலால் தனபாக்கியமும், காமத்தால் சகுந்தலையும் அவரை அடக்கியாண்ட படலத்தை அவர் பாம்பு தன் செட்டையினைப்போல் நினைவிலிருந்து கழற்றிவிட்டுத்தான் பயணியானார். ஆனால் பிறகு செட்டை முளைத்தது.

தேடலற்ற பயணமாக அது தொடங்கியது. இடையில் அவரது நினைப்பில் பதியாமல் சில ஆண்டுகளும் கழிந்திருந்தன. என்றோ தன்னை மறந்தவர் எங்கோ போய்க் கொண்டிருக்கையில் தான் எதற்காக அங்கே வந்தாரென்றும், அது எந்த இடமென்றுமான கேள்விகளுடன் சடுதியில் மனத்தின் பிரக்கை மீண்டது. அது தொடர்ந்து தேடலுடனான பயணமாக முடிந்திருக்கிறது.

அந்தக் குகையின் உள்ளில், யாரின் கண்ணும் புகமுடியாத இருளில் தனபாக்கியத்தின் கன்னித் திரை கிழித்த நாளில், காதல் அவருள் அந்த வயதிலும் பொங்கியிருந்தது. ஒரு சூழ்ச்சியில் எல்லாவற்றையும் கீழ் மேலாக்கினாள் சின்னம்மா. சகுந்தலையென ஒரு மகள் இல்லாதிருந்தால் அவளே அவனைச் சரஸித்திருப்பாளோ? அந்தளவுக்கு அந்தப் பெருஞ்சொத்தில் அவள் வெறி கொண்டிருந்தாள்.

போயிற்று. எல்லாம் போயிற்று. கொண்டிருந்த பந்தம், கும்பிட்ட தெய்வம் எல்லாமே. அக்கம்மாத் தெய்வம் மட்டும்தான் தன் நெடுங்கரத்தை நீளநீளத்துக்கும் நீட்டி அவரைத் தேடியிருக்கிறாள்.

சாமி துயிலில் விழுந்தார்.

வானம் நிறைய நட்சத்திரங்கள் மினுங்கின. புகாரற்றிருந்ததில் அவை பூமியில் வெளிச்சத்தைச் சிந்தச் செய்தன.

ஒரு பெரிய வெள்ளி கிழக்கில் சுடர்விட்ட பொழுதில், 'பாணா...! மாப்பாணா...!' என்று மெல்லியதாய் ஒரு இசை காதில் கேட்டது. எங்கிருந்து எழுகிறது? அவரது கனவிலிருந்தா? அல்லது பிரபஞ்சத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்தா? அல்லது மண்கிழித்து வருகிறதா? எப்படியாயினும் அது தட்டிக்கொடுக்கும் இதமாய் தூக்கத்தை இன்னும் அவரில் இறக்கவே உதவியது.

'மாப்பாணா...!'

காதோர முணுமுணுப்புடன் மாயக் கரமொன்று அவரை குழந்தையாய்த் தழுவியது.

சாமி துடித்து விழித்தார்.

உடல் உறைந்தது.

அந்த உணர்ச்சியை அவரால் இனம்காண முடியும்.

விரிகூந்தலுள்ளிருந்து தொடங்கி காதங்களையும் கடந்து அவரைத் தொட்ட அதே மாய ராக்கினியான அக்கம்மாவின் கரம்.

அக்கம்மாவென்று காலைகளில் கூவிய உடைச்சியும் அவ்வாறேதான் உணர்ந்தும், நெகிழ்ந்தும், உருகியிருப்பாளா? அவர் எண்ணினார்.

ஊருக்கில்லாவிட்டாலும் ஓரிருவருக்காவது தன்னைப் புலப்படுத்த அக்கம்மாத் தெய்வத்துக்கு சித்தம் இருந்திருக்கிறது. அப்படியானால் அவர் கண்டிராத அக்கம்மாத் தெய்வம் அவரைக் கண்டிருக்கிறாள். அவர் நினைக்காதபோதும், உணர்வில் தட்டும்திதமாய் தன் கரம் நீட்டியிருக்கிறாள்.

அந்த தெய்வ கடாட்சம் அவரில் எப்போது விழுந்திருக்கும்?

அவரால் ஒரு சம்பவத்தை நினைவுமீட்க முடியும்.

அயல் வீட்டு கற்பக ஆச்சி சின்ன மாப்பாணனுக்கு ஒருநாள் ஒரு அழகான கதை சொன்னாள்.

என்ன இதம் அந்த மடியில் கண்டானோ? வெண்ணுடை தரித்து தனியே வாழ்ந்த ஆச்சி வீடு வந்தால், வாசலோரத்தில் சுவரோடு சாய்ந்து கால்நீட்டியிருக்கும் அவளின் மடியில் சரிந்துவிடுவான் அவன். அவளும் மடியைத் தயாராக வைத்திருந்ததாயே தோன்றும், அவன் வந்து விழுந்ததும் அவள் கைபோட்டு அணைக்கும் விதம்.

அன்றைக்கும் அவ்வாறுதான். அவளருகேயிருந்த பொல்லை அப்பால் நகர்த்திவிட்டு ஆச்சியின் மடியில் படுத்தான் சின்ன பரமு.

ஆச்சிக்கு பொக்குவாய். ஆனாலும் கதைசொல்கிற வேளையில் அவளுக்கு எப்படியோ பற்கள் முளைத்துவிடும். சொல்லுகள் அறுத்துறுத்து வந்துவிடும்.

ஆச்சி சட்டை அணிவதில்லை. முந்தானையை குறுக்காகவும் கட்டமாட்டாள். அவளது சமூகத்தில் அது பழக்கமுமில்லை. மாறாடிதான் போடுவாள். மாறாடியை அவள் என்றும் கவனம்கொண்டிருப்பதில்லை. அது தன் பாட்டுக்கு தோளிலிருந்து சரிந்தும், விழுந்தும், தொங்கியுமாய் இருந்துகொண்டிருக்கும்.

மடியில் படுத்த சின்ன பரமு நிமிர்ந்து பார்க்கிறான். மாறாடி விலகிய ஆச்சியின் வலது பாச்சி அவன் முகம் முன்னே தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அம்மாவுக்கும் அம்மாவாகும் கனதி. ஆனாலும் பால் சுரந்து சுரந்து களைத்துப் போயிருந்தது.

பாச்சி சுரந்து அமுதம் பெய்ததுபோல் ஆச்சியின் கதை விரிந்தது. பாச்சி மறைந்தது.

பெருநிலம் படைத்த ஒரு ஆத்தைக்கும் அப்பனுக்கும் வீரமாப்பாணன், குமாரவேல், கந்தர் ஆகிய மகன்கள். அவர்களுக்கு ஒரே உடன்பிறப்பாய் பிறந்தாள் வள்ளிநாச்சியார்.

பெருகியிருந்த வளத்தின் ஏகபுத்திரி. குடும்பத்தின் செல்லப் பெண். ஊருக்கும்தான்.

அவள் உடையவளாய் இருந்தினால் ஊர் உடைச்சியென்று அழைத்தது.

அந்தச் செல்லம் வறுமை கண்ட இடத்திலெல்லாம் இரங்கியது.

பனையோலையில் பொத்திய கூடைகளில் நிறைத்து வைத்த நெற்களஞ்சியத்திலிருந்து உடைச்சியின் கை வாரி வாரி வழங்கியது. பெற்றவர், உடன்பிறந்தவர் எவருமே அதைக் கண்டுகொண்டதில்லை.

அவள் பக்குமடைந்த சிறிது காலத்துக்குள்ளேயே எழுத்தும் கணக்கும் அறிந்தோனொருவனை உடைச்சிக்கு கணவனாக்கி வைத்தார்கள் பெற்றாரும் உற்றாரும்.

கள் மணக்காத, புகையிலை நாறாத தன் கணவனில் வெகு பிடித்தமிருந்தது உடைச்சிக்கு. அவளுக்கான குடும்ப சுகம் சொற்ப காலமே அமைய விதியிருந்ததை கோள்களின் கணிப்பு காட்டியது. அதை ஜோதிடன் அச்சத்தில் அவர்களிடம் சொல்லாதிருந்தான்.

அந்தச் சின்ன வயதில் உடைச்சியின் கணவனின்மேல் மரணம் திடீரென ஒருநாள் விழுந்தது. உடைச்சி அறிந்த கணமே ஏக்கத்தில் மயங்கி வீழ்ந்தாள்.

ஈமக் கிரியைகள் முடிந்தன. தொடர்ந்து காடாத்து, எட்டுச் செலவு எல்லாம் முடிந்தும் உடைச்சி வாய்திறந்து யாருடனும் பேசாதிருந்தாள். ஊமைபத்திப் போனது அவளது வாய். ஒருநாள் அதிகாலை படுக்கையிலிருந்த உடைச்சி அக்கம்மாவெனக் கூவினாள். 'அக்கம்மா...! அக்கம்மா...!'

வீடும், ஊரும் கேட்டு திகைத்தது.

அவள் மாயத்தின் கைவிரித்த ஆதிக் கிழவியல்லவா?

மாய யக்களின் உடன்பிறந்தாளென அவளை ஊரில் முதிசுகள் சில அறிந்திருந்தன. தன்னை கற்குகையுள் அவள் காவலுக்கு வைத்திருந்தாளென அவர்கள் நம்பியிருந்தனர்.

அந்த நம்பிக்கையை கதையாகச் சொல்லினர்.

அக்கம்மா அவ்வப்போது கைகளை வெளியே நீட்டி தன் பிரியத்துக்கு உரியவர்களை இரவுகளில் அழைப்பதாக அந்தக் கதை அமைந்தது.

அச்சிற்று இலங்கைத் தீவு அப்படியொரு அழகை எங்கெங்கும் கொண்டிருந்தது. மத்திய மலைகள் தீவின் முலைகள் போலிருந்து கிழக்கையும் தெற்கையும் மேற்கையும் புரந்தபோது, வடக்கு ஒதுக்கப்பட்டது போல் வரண்டிருந்தது. வடிநீர் வழிந்துவந்து தேக்கங்களாய் ஆகியபோதும், வடக்கு பொதுவில் வறள் பிரதேசமாகவே இருந்தது கண்டு, மாயக்கா தன் விரல்களால் மண்ணிலே துளைகளிட்டாள். அவற்றிலிருந்து ஊற்று பொங்கியெழுந்த நிலைகளில் நீர் ததும்பிக்கொண்டு இருந்தது. அவை பாதாளத்தின் நீரேறியோடு தொடுப்புண்டிருந்தன. அல்வாயில், நிலாவரையில், மீசாலையிலென என்றும் வற்றா நீர் நிலைகள் உருவாகின. மகா யக்காவின் மாயக் கை அந்த அற்புதங்களை விழுத்தியதால் அந்தப் பிரதேசமே மாயக்கையாயிற்று.

மாய யக்கனின் ஆட்சி அந்நிலப் பரப்பெங்கும் ஊன்றியிருந்தபோது, பொன்னும் மணியுமாய் யக்கன் குகைக்குள் குவித்துவைத்த பெருநிதியை தன்னகப்படுத்தி, அதற்கு தானே தன்னைக் காவலுக்கு நிறுத்தினான் மாய யக்கா. அவ்வண்ணம் அவனது அக்கிரமங்களுக்கு அவை துணை போகாது தடுத்தாள்.

மாயக் குகையுள்ளிருந்த மாயக்கா குகை விரித்து நெடுவழி கண்டு கீரிமலைத் தீர்த்தத்தோடும், நிலாவரையின் பாதாள கங்கையோடும் தொடர்பு கண்டாள். பின்னால் அவள் அந்த இடத்தை தன் ஸ்தலமாக்கினாள்.

பஞ்ச கன்னியரை அக் குகையில் பலியிட்டால் மாயக்கா வெள்ளிக் கிடாரத்தில் பொன் கொடுப்பாளென பரவிவந்த கதையை, மாயக்காவின் மேலான பழிவாங்குகைக்காக மாய யக்கன் பரவவிட்ட சூழ்ச்சியென ஊர்ப் பெரிசுகள் உடனேயே கண்டுகொண்டன.

ஊரின் அந்த அபிமானமே அவளை அக்கம்மா ஆக்கியது.

வெளியான இடத்தில் ஒளியுள்ள இடமெல்லாம் கண்டு வெண்ணுடை உடைச்சி பரவசம்கொண்டு நின்றாள்.

‘அம்மா... அம்மா’வென அவளது இதயம் கூவிக்கொண்டே இருந்தது. சூழ தெய்வங்கள் இருந்தன. ஆனால் அவளது அம்மாவான தெய்வம் எங்கும் காணாளாய் இருந்தாள்.

நீண்ட வருஷங்களின் பின் ஒருநாள் வழக்கம்போல் தோணியெடுத்து மதுரை மீனாட்சியை வணங்க கடல்கடந்த உடைச்சி, வழிபாட்டின் பின் கடைத்தெருவில் வரும்போது தெய்வாம்சமும், லட்சணமும் கொண்ட ஒரு அம்மன் சிலையைக் கண்டு வாங்கினாள்.

வீட்டிலே கொண்டுவந்து பொருத்தமான இடம் தேர்ந்து பிரதிஷ்டம் செய்தாள்.

உடைச்சியின் மனம் நிறைவடைந்தது. ஆனாலும் உள்ளுள்ளாய் ஒரு சின்னக் குறையிருந்து நாளாக ஆக வளர்ந்து வந்தது. ‘உலகு புரக்கவேண்டிய அன்னையை என் வீட்டிலேயே கொலுகொள்ள வைத்திருத்தல் முறையாகுமா? மேலும், எனக்குப் பின் யார் அன்னையின் பூஜா காரியங்களை செவ்வனே நிறைவேற்றப் போகிறார்கள்?’

உடைச்சியின் மனக்குறை தீர்க்க ஒருநாள் இரவு கனவில் தரிசனமானாள் அன்னை. கனவாகவும் நனவாகவும் தோற்ற மயக்கம் கொண்டிருந்தது அக்காட்சி. அன்னை சொன்னாள். 'என்னை உன் வேவிலந்தை வளவிலுள்ள வேவிலந்தையின் கீழே பிரதிஷ்டை செய்து ஊருக்காய் விட்டுவிடு.'

'வேவிலந்தை மரத்தின் கீழா?'

'ஆம், அங்கேதான். தம்முள் இணைந்து பிணைந்து நிற்கும் வேவிலந்தையை நீ என்னவாக நினைத்திருக்கிறாய்? வேம்பாக நானிருக்கிறேன். இலந்தையாக இருப்பது சிவன். இருவரும் இணைந்த அர்த்த நாரீசுவரத் தோற்றமே வேவிலந்தை.'

'ஆனால் அந்த இடத்தில் மூர்த்தியும், தீர்த்தமும், தலமும் இல்லையே, தாயே!'

'சரியான ஐயம். மாலையில் போய்ப் பார். மூன்று தீபங்கள் அவ்விடத்தைச் சூழ கொழுந்துவிட்டெரிவது காண்பாய். மேற்குத் தீபம் என் இருப்பிடமாகும். கிழக்கில் எரிவது நான் நீராடும் பொய்கை. மூன்றாம் தீபம் என் மூர்த்தத்தின் மையமாகும்.'

கனவின் பிரமிப்பிலிருந்த உடைச்சி மாலையில் வேவிலந்தை வளவு சென்றபோது இருளில் எரிந்துகொண்டிருக்கும் முத் தீபங்கள் கண்டாள்.

பின்னால் அம்மன் வேவிலந்தையின் கீழ் சாஸ்திரபூர்வமாக பிரதிஷ்டை செய்யப்பட ஊரார் பெருமகிழ்வோடு வழிபாடாற்றி வந்தனர்.

அன்னை ஊராரின் நம்பிக்கைகளோடு வேவிலந்தையின் கீழ் வாழ்ந்தாள்.

ஆச்சி கதையை முடிக்க, 'இன்னொரு கதை சொல்லாச்சி' என பரமு கேட்டான்.

'நாளைக்கு.'

அப்போது மறுபடி அவனுக்கு பாச்சி தெரிந்தது, கதாசுரபி கொண்டிருந்த தாயில்.

சாமிக்கு காலவெளி கடந்தும் அந்தக் காட்சியைக் காண அப்போது முடிந்திருந்தது.

விழித்திருந்த சாமியின் கண்களில் விடியல் தெரிந்தது.

ஊர் சலனமாகிற்று.

அரவங்கள் கேட்டு, சலனங்கள் உணர்ந்து, இயக்கங்கள் கண்டுகொண்டிருக்கையில் வெய்யில் ஏறியிருந்தது.

அவர் எங்கேயும் வாழ்ந்து விடலாம். அங்கே வாழ்வதில் சிரமமிருக்கும். சாமி அதை உணர்ந்தார்.

இரண்டு நாட்கள் இன்னும் ராணுவத்தின் கீழிருந்த ஊர்களின் எல்லைவரை பலாலி வீதியிலென்றும், காங்கேசன்துறை வீதியிலென்றும் அலைந்து இடங்கள் கண்டபிறகு சாமி செல்வச் சன்னதி கோவிலுக்கு வர இருட்டுகிற நேரமாயிருந்தது. தொண்டமானாறு கண்டார். நீர் பளபளத்து பரந்துகொண்டிருந்தது. அதன் கரையின் வெளி கண்டார். அப்பாலிருந்த கொடிக்கல்லும் கோட்டைக்காரும் எண்ணினார்.

அன்றிரவு அங்கேயே சாமி தங்கினார்.

மறுநாள் புறப்பட்டு பருத்தித்துறைக்கு சென்று அங்கிருந்து முல்லைத்தீவுக்கு பஸ் எடுத்தார்.

மாலையில் முள்ளியவளை பள்ளிக்கூடத்தடியை வந்தடைந்தார்.

எப்போதும் திண்ணையில் படுக்க ஒரு மூலையும், குடிக்க ஒரு வாய் கஞ்சியும் நாகி வீட்டில் அவருக்கு இருந்தது.

எவ்வளவு மாறிப்போய்விட்டது அந்த ஊர்! பரந்தன்-கிளிநொச்சி வீதியென்ன, மாங்குளம்-முல்லைத்தீவு வீதியென்ன பயணங்கள் இலகுவாய் இருந்தது மட்டுமில்லை, வீதியோரங்களில் புதுப் புது வீடுகளும் முளைத்திருந்தன. ஒரு யுத்தம் நடந்த பூமியாக அது தென்படவேயில்லை. அழிவுகளை மூடிக்கொண்டு வளர்ச்சிகள் எழுந்துகொண்டிருந்தன.

மக்களும் கால்களில் விசையேறி போயும் வந்தும்கொண்டு இருந்தார்கள்.

வேலையாய் பாதியினர். அலைச்சலில் மீதியினர்.

அவர்களது மனங்களில் ஒரு மனவுளைச்சல் எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டு இருந்தமை தெரிந்தது சாமிக்கு. இழப்புகளின் துக்கமாய், தோல்வியின் வடுவாய், ஏமாற்றத்தின் விரக்தியாய் அது.

அந்த அவசரமும், மனவுளைச்சலுமே யுத்தம் விட்டுவைத்திருக்கும் மீதி. வடமராட்சிபோல, தென்மராட்சிபோல அந்த மாவட்டமும் விரைவில் பௌதீக அழிவுகளிலிருந்து முற்றாக மீண்டெழுந்து விடும். ஆனால் உள் வடுக்கள் மிக நீண்ட காலத்துக்கு அங்கே நிலைத்திருக்கப் போகின்றன. அவை அவர்களின் வாழ்நிலைகளை உள்ளரித்திருந்தன. வறுமையோடும், நவீன வசதிகளின் இன்மையோடும் அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்திருக்க முடியும். ஆனால் அப்போது பெற்றுள்ள இலௌகீக அழிவுகளில் வாழ்வாதாரமும், நவீன வசதிகளும் பெற்றிருந்த போதும், துக்கமாகவே வாழ்க்கை இருந்துகொண்டிருந்தது. யுத்தம் மன்னார், முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி, மட்டக்கிளப்பு, அம்பாறை, திருகோணமலை ஆகிய மாவட்டங்களின் உள்ளூரங்களைத் தின்று தீர்த்துவிட்டிருந்தது. குடாநாட்டில் தொடங்கிய யுத்தம் கிழக்கில் பரவி வன்னியில் முடிந்திருந்தது. அதனால் அது நிறையப் பாதிக்கப்பட்ட மண்ணாயிருந்தது. அதிலிருந்து அது மீண்டெழ காலம் பிடிக்கும்.

அப்படி அவர்களுக்கு நேர்ந்திருக்கக் கூடாது.

எப்படி நேர்ந்தது அது?

அவர்கள் பொழுதுள்ள வேளைகளிலெல்லாம் அதையே யோசித்தார்கள். பதில் கிடைக்காத இடத்தில் விஸ்வரூபமாய் நின்றிருந்தது, 'இனி?' என்ற கேள்வி.

சாமியால் அவர்களது முகங்களிலிருந்து அதை உணர முடிந்திருந்தது.

கூடத்தில் வழக்கமான தன் இடத்தில் அமர்ந்திருந்தாள் குசுமவதி. அவளது உடலும் மனதும் சோர்ந்து கிடந்தன. அன்று காலையிலே எழுந்து குசினிக் காரியங்களை முடித்துவிட்டு வந்து, பந்துலவின் படத்திலிருந்த பழைய சரிகை மாலையைக் கழற்றி புதிய மாலைபோட்டு ஊதுபத்தி கொழுத்திவைத்தாள். பிறகு அதிலே வந்து அமர்ந்தவள்தான். நினைவுகள் சுழித்தெழுந்து எங்கெங்கும் அலைந்துகொண்டிராமல், வழக்கமாக அந்த நாளில் நிலைகொள்ளும் ஒரே புள்ளியில் நின்றுருந்தன.

முதல்நாள் மாலையில் வந்திருந்த சுது சொல்லிக் கொண்டு காலையில் சியானி வேலைக்குப் போகும்போதே புறப்பட்டுப் போயிருந்தான். அன்றைய தினத்தில் அவளிருந்த நிலையை அவனால் புரிய முடிந்திருக்கும். 'நான் கிளம்புகிறேன், குசுமவதி. நீ சொன்னவைகளை நான் யோசிப்பேன்' என்றான் போகையில். அவள், 'சரி' என்று மட்டும் சொல்லி தலையாட்டினாள்.

காற்றில் அலைக்கழியா புகை இழையங்கள் மேலே ஏறி கரைந்து கொண்டு இருந்தன. பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள். அரநாயக்கவில் வாழ முடியாமல் வவுனியா ஓடிவந்து, பதின்மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்து போயிருக்கின்றன. குடும்பத்தைப் பொறுத்த கடமைகளை ஒழுங்காக ஆற்றி, பந்துலவின் குழந்தைகளை வளர்த்து நல்ல நிலைக்கு ஆளாக்கி விட்டிருக்கிறாள். அவளது ஆன்மா நிச்சயம் சாந்திப்பட்டிருக்குமென அவள் நம்பினாள். அந்த ஆண்டின் அவளது நினைவு நாளில் அவள் கொள்ளும் பெரிய ஆறுதல் அது.

அன்றைக்கு மார்கழி 28. பந்துல மறைந்து அன்றோடு பதினைந்து வருஷங்கள் முடிந்து பதினாறு துவங்குகிறது. வாழ்க்கையெனும் உயர்ந்த தருவின் எத்தனை கணுக்களை காலம் விழுங்கிவிட்டது! ஆனால் அவளது அவன்பற்றிய நினைவுகளோ விழுங்கப்படாமல் உயிர்த்திருக்கின்றன.

பதினைந்து வருஷங்களை பிள்ளைகளுக்காகவே வாழ்ந்தபோதும், மீதியான பொழுதுகளில் அவள் பந்துலவோடு தன் காதலை வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருந்தாள். காமம்தான் எச்சமாய்ப் போய்க் கிடந்தது.

அன்றைய நாளில், 2000 மார்ச்சு 28ல், பந்துல பெட்டிக்குள் கிடந்த அந்தக் காட்சி அவளுக்குத் தோற்றமாகிக் கொண்டு இருந்தது. கோடிச் சாறம், கோடிச் சேர்ட், அதே பழைய தாடி. ஏதோ குறைவுபடுவதுபோல் தோன்றியது. யோசித்து, அவனது தொப்பியை தலையில் வைக்க வேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்தாள். 'அது உன்னிடம் இருந்தாலும் ஞாபகம்தானே? நீயே வைத்திரு' என உக்குவின் அக்கா ஜெயழீ கூற, தொப்பியை வைத்துக் கொண்டு இறுதி ஊர்வலத்தை அனுப்பி வைத்தாள்.

அவனுக்கு அணுக்கமாயிருந்தவர்களில் பலபேர் காணாமல் போயிருந்தனர். பலர் கொலை செய்யப்பட்டிருந்தனர். மீதியானவர்களில் பலபேர் தம்மை அடையாளங்காட்ட பயந்து வராதிருந்தார்கள். பத்து பதினைந்து பேரோடு அந்த ஊர்வலம் புறப்பட்டுப் போனது. கூடச் சென்றவன், குழந்தைகள் இரண்டும் அவளை இழுத்துக் கதற, வாசலில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பெரும் புரட்சியைக் கனவு கண்டு, வழி திறம்பியதில் எதுவித அடைதலுமின்றி தோல்வியோடும், துரோகத்தின் நகப் பதிப்போடும் மரித்துப்போன பந்துலவின் உடல் மாலைக்குள் அடக்கமானது.

அந்த நாளில் மட்டும்தான் பந்துல தொப்பியின்றி சவப் பெட்டிக்குள் கிடந்த அந்த இறுதிக் காட்சி அவளுக்கு நினைவாகிறது. அப்போது அன்றைக்கே இறந்ததுபோன்ற தடுக்காட்டம் கொள்கிறாள். மற்றைய நாட்களில் அவள் அவ்வாறு உணர்வதில்லை. வழக்கம்போல் பெரமுனவின் வேலைகளுக்காக வெளியூர் போயோ, தலைமறைவாக அலைந்துகொண்டோ அவன் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகவே அவள் பாவித்துக் கொள்கிறாள். வாழ்ந்த காலத்தின் பதிவுகள் அவ்வாறு எண்ண வலு இலகுவில் இசைந்து கொடுக்கின்றன.

நகரம் அடங்கிய இரவுகளிலும் உறங்காது, மஞ்சணத்தியின் கிளைகளிலிருந்த குருவிகளின் கிள்கிளப்பைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில், கைகளுக்குள் அவனில்லாத தவனத்தை குசுமவதி அடைகிறாள்தான். அவன் உடனில்லாததில் தாபம் எழுகிறதுதான். அது ஊனுருக்கும் நினைவுத் தவமாய் பின்னால் தொடருகிறது.

1987 இலிருந்து 2000 இன் மார்கழிவரை சற்றொப்ப பதின்மூன்று பதின்னான்கு வருஷங்கள் அவர்களது தாம்பத்திய வாழ்க்கை நீடித்திருந்தாலும், மூன்று நான்கு வருஷங்களுக்கு மேல் சேர்ந்திருக்க அவனுக்கும் அவளுக்கும் விதியிருக்கவில்லை. அவளது தவனம் தாபமாகிற புள்ளி அது.

அரசியல் வேலைகளுக்காக பந்துல எப்போதும் அலைபவனாயிருந்தான். எண்பத்தொன்பதில் அவளது தலைவனும் நண்பனுமான ரோகணவின் படுகொலையின் பின், பெருங்காலத்தை தலைமறைவிலே கழித்தவன் அவன். அந்த மூன்று நான்கு வருஷங்களின் வாழ்க்கையே அவளுக்கு யயானி, சியானி இருவரையும் கொடுத்து அவளது அருந்தல் வாழ்க்கையையும் சாக்ஸவதமாக்கியது.

பதின்மூன்று வருஷங்களில் மூன்று நான்கு வருஷ வாழ்க்கை எவரிலும் தான் திருப்தியை எவ்வளவுக்கு நிறைத்திருக்க முடியும்? ஆனால் அவளது காதல் அந்த இடைவெளிகளைப் பற்றிப் படர்ந்து மூடியது.

உள்ளிருந்த தாபத்தின் தவனக் குரல் அவ்வப்போதேனும் எழுந்தது. அது அவளது கண்களை எப்போதும் கசிந்து மினுமினுக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது. 'நீயும் அவ்வுணர்ச்சியும் \ பிடிமானமின்றி \ அடைய ஒண்ணாது \ பிடிக்க ஒண்ணாது \ காற்றாய் மிதந்து போயின்' என்ற கமலா விஜேரத்னவின் கவிதை வரிகளை அப்போது அவள்தயம் ஒங்கிக் கூவுகிறது.

அதுவே அனலை அவிந்தடங்க வைக்கிறது.

தவனம் காமத்தின் தவிப்பாகி, மறுபடி காதலான தவனமாகிறது. பந்துலவின் மனைவியாக அவள் தன்னைத் தப்பவைத்த விந்தை அவ்வண்ணமே நிகழ்ந்தது.

பாதையில் பிரசவ வலியெடுத்து தவித்தபோது, தேவதாரு மரங்கள் வளைந்து கூடலாய்க் கவிந்து நிற்க மாயாதேவி சித்தார்த்தவைப் பிரசவித்ததுபோல், கவிந்து கூடலாய் மூடுண்டிருந்த அவளதார்த் திட்டு நிலத்தில் ஒரு முன்னிரவிலேதான் அவள் யயானியைக் கருவேற்றாள். சமாந்தரமற்றதெனினும் அந்த நினைப்பு எப்போதும் அவளை புனிதத்தில் வைத்திருந்தது. அதையே தன் காதலறமாகக் கொண்டு, பாதைகளின் பல்வேறு கடினங்களையும் அவள்

தாண்டிவந்த கதையைக் கொண்டது அவளது கைம்மையின் பதினைந்து வருஷங்கள்.

அவன் தன்னோடிருப்பதானது அவள் இலகுவாய்க் கொள்ளும் பாவனை.

ஒருநாள் நீண்ட பிரிவின் பின் சேர்ந்திருந்த ஓரிரவில் பந்துல அவளுக்கொரு கதை சொன்னான்.

இரவின் வெகுநேரம் கடந்திருந்தது அவன் கதை சொன்ன பொழுதில்.

அவன் அன்று ஒரு கடுந் தேவனாய் இருந்திருந்தான். மீண்டும் மீண்டும் காதலைக் கேட்டான். மெய்யாகவே அவள் களைத்திருந்தாள். இருந்தும் கதை கேட்டாள்.

‘கதை கேட்ட பின் தூங்கிவிடுவாயா, குசும்?’

குசும்வதி, ‘நான் விழித்திருப்பேன்’ என்று சிரித்தாள்.

அவன் கதைசொல்லத் தொடங்கினான்.

அவனது கையணைப்புள் தன்னை மறைத்திருந்து கதை கேட்டாள் அவள்.

அப்ரடைற்றுக்கும் ஹெர்மிஸ்க்கும் மகனாகப் பிறந்தவன் ஹெர்மாபுரடிடஸ். புனித இடா மலையின் குகைகளில் நீரர மகளிரால் வளர்க்கப்பட்டவன். பதினைந்து வயதளவில் பேரழகனாகிவிடும் ஹெர்மாபுரோடிடஸ், சூழலின் கனதியில் வெறுப்பேறி ஒருநாள் குகையைவிட்டு வெளியேறுகிறான்.

துருக்கிய பெருவெளியில் ஊர்கள், நகரங்களைத் தாண்டி அவன் நடந்துகொண்டே இருக்கிறான். வழியிலே அவனொரு குளத்தைக் காண்கிறான். தெளிந்த நீர், சூழவிருந்த பலவகை மரங்களின் சோலையெழில் அவனை அந்த இதத்துள் நனைய மனத்தை உந்துகின்றன. அவன் குளத்தை நெருங்குகின்றான்.

குளத்தில் மறைந்திருந்த சல்மாகியென்ற நன்னீர் நிலைகளையெல்லாம் காக்கும் நீரணங்குகளில் ஒருத்தி, அவனது அழகில் மோகம் கொண்டு அவனைக் காதலுக்கு அழைக்கிறாள். சல்மாகியைவிட இளையவனாகவும், பயணியாகவுமிருந்த ஹெர்மாபுரடிடஸ் அவளை மறுக்கிறான். என்னில் ஒரு

முத்தத்தையாவது பதித்துப் போவென்ற நீரணங்கின் இறுதி இச்சையும் அவனால் மறுதலிக்கப்படுகிறது. அவள் தாளாத சோகத்தோடு சிறிது நேரத்தில் மறைந்து போகிறாள்.

சூழலில் யாருமில்லையெனக் கருதுபவன் நிர்வாணியாய் குளத்திலிறங்கி நீராடத் துவங்க, மறைந்திருந்த சல்மாகி திடீரென குளத்தில் பாய்ந்து அவனைத் தன் நிர்வாணத்தால் தழுவிக்கொள்கிறாள்.

ஹெர்மாபுரடிடஸ் அவளை விலக்க வலுவாகத் தெண்டிக்கிறான். காமத்தின் வேட்கை அதிகரிக்கப் பெற்ற சல்மாகி, அப்போதும் அவனைத் தழுவிருந்தபடியே, அவன் என்றும் தன்னிலிருந்து பிரிந்து போய்விட முடியாத வரத்தை கடவுளிடம் யாசிக்கிறாள்.

கடவுள் அந்த வரத்தினை அளிக்கிறார்.

ஹெர்மாபுரடிடஸ்கும் சல்மாகியும் ஆணாயும் பெண்ணாயும் ஆண்பெண்ணாயும் உயிருடன் உறைவை அடைகிறார்கள்.

‘அதுபோலத்தான் நீயும் நானும் ஆகியிருக்கிறோம், குசும. பகலில் குடும்பத்தை நடத்துபவளாய் நீ ஆணாயும், நான் பெண்ணாயும். இரவில் அதை நடத்துகிற ஆணாய் நானிருக்கிறேன். பெண்ணாய் நீயிருக்கிறாய். ஸ்திதிகள் மாறிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆணாய் பெண்ணாய் நிலைபெறாத இந்த இணைவு இனிது அல்லவா?’

‘கதை தொடங்கியதும், நடந்ததும் வேறு பாதை. எனினும், அது முடிந்த விதத்தில் நமது காதல் இருக்கிறது. நீயின்றி, நானின்றி... நாம்தானே இருக்கிறோம்’ என்று அன்று கூறியிருந்தாள் குசுமவதி.

ஆம், பற்றிப் படர்ந்து இருவர் ஒருவரான கதை அது. காதலின் மூர்க்கம் விளைத்த ஒற்றைப் பரிமாணம். அவன் அப்போது இல்லாமல் போயிருக்கிறான். ஆனால் அவள் அவனில் இன்னும் பற்றிப் படர்ந்து ஏறியபடி இருந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

குசுமவதியின் கண்களில் நீர் திரண்டது.

அவளுக்கு ஒரு ஆறுதலாய் சியானி வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். தோற்றத்திலும், குணம்சத்திலும் எல்லாவற்றிலுமாக. அவள் தனது அம்மா அனுலபோல இருக்கிறாளென்று குசுமவதியே முன்பு எண்ணியிருக்கிறாள். கொஞ்சம் தடிப்பாய், கொஞ்சம் குள்ளமாய், எப்போதும் கலகலத்துக் கொண்டிருப்பதாய், எதையும்

பதறாமல் செய்யத் தெரியாமலாய் இருந்தமை அவ்வாறு எண்ண ஏதுவாயிருந்தது. அப்போது, குறிப்பாக அன்றைக்கு, அவள் காண்கிறாள் சியானி தனது அம்மம்மா போலில்லை, தன் தந்தைபோல வளர்ந்துகொண்டு இருக்கிறாளென்று.

எப்படியோ அவளில் குழந்தையிலிருந்து இல்லாத ஒரு நிதானம் அப்போது வந்திருந்தது. அளவாகப் பேசவும் ஆரம்பித்திருந்தாள். எதையும் ஒரு முன்னொழுங்கில் பதறாமல் செய்யப் பழகியிருந்தாள். அன்று காலை வேலைக்கு புறப்படும் முன்னர் தந்தையின் படத்துக்கு முன்னால் நின்று அஞ்சலி செலுத்தியபோது, அவள் உயர்ந்துவிட்டதையும் கண்டிருந்தாள். சுதுகூட சொல்லியிருந்தான், சியானி தன் தந்தை பந்துலவைப்போலவே வளர்ந்து வருவதாக. உனக்கு இனி குறையில்லையென்றும் சொன்னான்.

வாழ்க்கையை இனி அவள் அச்சப்படத் தேவையில்லை. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் தந்தையின் இறுதிச் சடங்குக்கு அரநாயக்க சென்று திரும்பிய வேளையில், அம்மா அனுல கேட்டிருந்தாள்: ‘மல்லி கல்யாணமாகிவிட்டான். கொழும்புக்கு வரச்சொல்லி கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். நான் என்ன செய்யட்டும், குசும?’

‘யோசித்து செய்யுங்கள், அம்மா. உங்களது எல்லாப் பிள்ளைகளும் கல்யாணமாகி, வேறுவேறு இடத்தில் ஒதுங்கியிருந்தாலும், உங்களுக்கு சோறு போடக்கூடிய அளவுக்காயினும் நல்லாகவே இருக்கிறார்கள். நீங்களேன் அதை இப்போதே யோசிக்கவேண்டும்?’

தன்னால் இயலாமல் வருகிறபோது அதை யோசிப்பதாக அம்மாவும் சொன்னாள்.

‘ஒருவேளை நானே சிலகாலத்தின் பின் இங்கே வந்துவிடவும் கூடும்.’

‘அது இன்னும் நல்லது’ என்றாள் அனுல.

அம்மாவுக்கு சரியாகத்தான் சொல்லியிருந்தாள் குசுமவதி. அவளது பிள்ளைகள் எல்லாருமே ஸ்திரமான ஒரு நிலையில்தான் இருந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். அரநாயக்கவுக்கு சமீபத்தில் ஹெட்டிமுல்லவில் இருக்கிற அக்காமார்கூட.

யயானி அப்போது கொழும்பு புறநகர் ஒன்றிலே கமத்தொழில் அலுவலராக அரசு உத்தியோகத்தில் இருந்தாள். போன சித்திரையிலேதான் வேலை கிடைத்திருந்தது. சியானி ஓஎல்

முடித்துவிட்டு தையல் மெஷின் கம்பெனி ஒன்றிலே வேலைக்குப் போய்க்கொண்டு இருக்கிறாள். குசமவதிக்கும் பணி நிரந்தரம் கிடைத்திருக்கிறது. எல்லாம் ஒரு ஒழுங்கில் போய்க் கொண்டிருக்கிற திருப்தியின் வலயத்துள் அப்போது அவள் இருந்திருந்தாள்.

பெரிய ஆசைகளும் அவளுக்கு இருந்திருக்கவில்லை. எல்லாம் குடும்பத்தைப் பற்றிய சின்னச் சின்ன தேவைகளையே ஆசைப்பட்டாள். அவை அடையப் பெற்றிருக்கின்றன. நல்ல நண்பர்களும் அவளுக்கு சுது மல்வான, சரத் முனசிங்க, உக்கு பண்டார என. கூட ரூபி போன்ற நல்ல அயலவளும்.

காலை வேலை முடிந்து வந்தால் அல்லது மாலை வேலைக்குப் போவதன் முன்னால் பெரும்பாலும் அவளுக்கு வீட்டிலே தனிமைதான். ஆனாலும் ரூபி இருக்கிறவரை அந்த தனிமையை அவள் உணரவே முடிந்ததில்லை. பேச்சுத் துணைக்கு, இட்டல் இடைஞ்சலுக்கு, ஆபத்து அந்தரத்துக்கு எல்லாவற்றிற்கும் அவள் ஓடிவந்தாள். குசமவதியும் அதுபோலத்தான். அயல் வீட்டினராயிருந்து பிரிக்க முடியா உறவு வட்டத்துக்குள் அவர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

அடுத்த வீட்டிலே எழுந்த சந்தடியைக் கொண்டு ரூபி சொல்லியிருந்தபடி அவளது அம்மாவும், தங்கையும் வந்துவிட்டார்களென தெரிந்தாள் குசமவதி. 'கொஞ்சம் பொறுத்து போக வேண்டும். சுதுவும் உக்குவும் கூட அவளைப் பார்க்க பிரியப்பட்டிருந்தார்கள். சுதுவுக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. ஒருவேளை இன்றோ நாளையோ உக்கு வந்தால் அவனுக்கு பார்த்துப் பேச முடியுமாயிருக்கும்.'

சுது முதல்நாள் மாலையில் வந்திருந்தான். இரவு நெடுநேரம்வரை பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பத்திரிகைகளில் வாசிக்கிற, தொலைக்காட்சிச் செய்திகளில் கேட்கிற விஷயங்களெல்லாம் அவளைத் தொல்லைப் படுத்தவே செய்கின்றன. யயானியும் அங்கிருக்கும்வரை அவ்வாறுதான் உணர்ந்திருந்தாள். எல்லாம் ஒற்றைப் பொய்யை வெவ்வேறு விதங்களில் சொல்லவும், வியாக்யானம் செய்யவுமான அரசியலாகவே இருந்ததை அவர்கள் தெரிந்திருந்தனர். அதனாலேயே அவளுக்கும், உக்குவுக்கும், சுதுவுக்கும் நடைமுறை அரசியலில் ஆர்வம் பெரிதாக விடுபட்டுப் போயிருந்தது.

தமிழ்ச் சண்டை பற்றித்தான் அவளும் சுதுவும் நிறையப் பேசினார்கள்.

இன்னொரு தமிழ்ச் சண்டைக்கு இனி வரலாற்றில் இடமில்லையென்று சுது திட்டவட்டமாய்ச் சொன்னான். 'லங்காவுக்கு வெளியில் நிறைய தமிழர்கள், ஐந்து லட்சம் வரையில், இருக்கிறார்கள். இது ஒரு பலமேயில்லை, குசமவதி. அவர்கள் இங்கே பலமடைந்திருக்க வேண்டும். புலம் பெயர்ந்த தேசத்தில் உள்ளவர்களின் குரல் எதுவும் செய்துவிடாது. அங்கேயுள்ள சில பேர் முன்னிலை பெற உதவலாம், அவ்வளவுதான் அதன் சிறப்பு' என சுது சொன்னபோது குசமவதி தன் கருத்தைப் பகிர்ந்தாள்.

'இன்னொரு வகையிலும் அது பலஹீனம். ஊரிலுள்ளவர்களின் மனத்தை அது அங்கே போக துடிக்கவைத்துக் கொண்டு இருக்கும்.'

'மெய்தான். அதுதானே நடந்துகொண்டிருக்கிறது. நூறு நூறாக இங்கே சிறீலங்காவிலிருந்தே மோட்டார் வள்ளத்தில் அவுஸ்திரேலியா நோக்கி நிறையப் பேர் போகிறார்கள். இடையிலோ கரையிலோ பிடிபட்டு பலபேர் திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பலபேரை அங்கேயே முகாம்களில் தடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். எல்லாம் அதை நிஜமென்றுதானே சொல்லுகின்றன?'

'மேலும்... அங்கேயுள்ள தங்கள் உறவினர்களின் வாழ்க்கைபோல் இங்கேயுள்ளவர்களை வாழவும் அது ஏங்கவைத்துக் கொண்டிருக்கும்.'

'அது அவர்களை அரசியல் ரீதியாக போராடவும் வைக்காது. விட்டுக்கொடுப்புக்கள், சமசரங்கள், பேரங்கள், காட்டிக்கொடுப்புகளாக அவர்களது அரசியல் சோரம் போகும். தமிழ் அரசியல் இன்றைய நிலையில் தந்திரோபாயமாகச் செயல்படுகிறதா அல்லது சோரம் போய்விட்டதா என்று தெரியவில்லை. இது ஒரு முக்கியமான தருணம். அவர்கள் முன்பே செய்திருக்கவேண்டிய அரசியல் போராட்டத்தை இப்போது செய்யப் போகிறார்கள். அதை தந்திரோபாயங்களில் செய்ய அவர்களுக்கு திண்ணமிருக்கவேண்டும். கோபமான அரசியல் போராட்டமும் தோல்வியைக் கொடுக்கும்.'

'அதுசரி, நேர்மையாக வாழுகிறவர்கள் இல்லையென்கிறாயா, சுது?'

'அவர்கள் மிகச் சிறுபான்மையினராக இருப்பார்கள் அவர்களே இங்கிருந்து கஷ்டத்தில் உழல்பவராய்

இருப்பார்கள். தங்கள் அரசியலில் தாக்கம் செய்ய போதுமான வலுவற்றவர்களாயிருப்பார்கள். அப்போது தம் மண்ணையும், மண்ணின் வளங்களையும் அவர்களால் காப்பாற்ற முடியாது போகும். நமது மண் போகிறதே என்ற கூச்சலும் சர்வதேச பார்வையாளர்கள் இருக்கிறவரைதான் சாத்தியம்.’

‘போர்க்குற்ற விசாரணைகூட நடக்காமல் போகலாம்.’

‘இல்லை. அது நடக்கும். இங்கே சிறீலங்காவில் நடக்கும். லங்கா மனிதர்களால் நடக்கும். என்ன நடக்கிறதென தெரியாமல் நடந்து முடியும். இது ஜோஸியமில்லை, குசுமவதி. கடந்த கால வரலாறு. இல்லாவிட்டால் எல்லா தீமைகளும் அவர்கள்மேல் விழுவதை யாராலும் தடுத்துவிட முடியாது. ஒரு தேசிய இனமாகக்கூட இல்லாமல் அவர்கள் அழிந்து போவார்கள்.’

தன் மன ஆவேசத்தில் மறுபடி இருமினான் சுது.

மாலையில் ஆஸ்மா இழுக்க, மூச்சுவிட சிரமப்பட்டுக் கொண்டதான் அங்கே வந்திருந்தான். அவசரமாய் சுடுதண்ணீர் தரும்படி வாங்கி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குடித்து ஆறினான். பின்னர் ஏதோ ஆயுர்வேத சூரணமொன்றை கிண்ணமெடுத்து கலக்கிக் குடித்தான்.

இரண்டாயிரத்து ஒன்பதின் பின்னால் அவனது ஓட்டம் நின்றிருந்தாலும், அலைச்சல் குறையாதிருந்ததை குசுமவதி அறிவாள்.

கொஞ்சம் ஆசுவாசம் அடைந்ததும் குசுமவதி கேட்டிருந்தாள். ‘நீ ஊருக்குப் போனாலென்ன, சுது? இனிமேல் உன்னால் இந்த அலைச்சல்களும், வெய்யில் பனி மழைகளும் தாங்க இயலாது. அங்கே யாரும் உனக்கு இருப்பார்கள்தானே? உன் தங்கைக்கு மணமாகிவிட்டாலும் அது ஒரு வசதியல்லவா அங்கே உனக்கு? அங்கேயே போய்விடு, சுது. ஆஸ்மா ஒன்றும் பயங்கரமான வியாதியில்லை இப்போது. நிறைய இங்கிலிஷ் மருந்துகள் வந்திருக்கின்றன. நீ ஓய்வாக இருந்து நாட்டு வைத்தியம் செய்தால்கூட கொஞ்சக் காலத்திலே குணமாகிவிடும். நீ ஊருக்குப் போ.’

‘பார்க்கலாம்’ என்று சிரித்தான்.

பார்த்துக்கொண்டேதான் இருப்பான். அவனுக்கு போக விருப்பமில்லையென்று அவளுக்குத் தெரியும். அவனுக்கு

அங்கே ஒரு சிக்கல் இருக்கிறது. ஊரிலே தமயந்திக்கு என்ன நடந்ததென்று அவனுக்குத் தெரியாது. அவள் இன்னமும் அங்கே இருந்துகொண்டிருந்தால், அவளை அவனால் மேலும் உதாசீனப்படுத்திவிட முடியாது. ஊருக்கு வெளியே இருந்ததால் அவளது நினைவு ஓரத்தில் விழுந்து கிடந்தது. அங்கே போனால் அது மறுபடி அவளில் தொற்றிக் கொண்டு விடும். ஒரு புத்த பிக்குவாய் அவளை திரஸ்கரிக்க இருந்த திடம், அவ்வாறு இல்லாதபோது அவனால் இயலாமல் போய்விடும். தமயந்தி அந்தளவில் வேறு திருமணம் செய்திருந்தால்... அது சுதுவை மிகப் பெரிய அளவில் பாதிக்கும். அவனால் அங்கே வாழ்ந்துவிட முடியாத நிலை உருவாகும். அவன் அலைச்சலிலேயே இருக்க, மரணமற்றிருக்க சபிக்கப்பட்ட அஸ்வத்தாமபோல், ஆகிவிடுவான்.

துக்கமாய் எண்ணினாள் குசமவதி.

அப்போது வேலியோரத்திலிருந்து ரூபியின் குரல் எழுந்தது. “அம்மாவும் தங்கச்சியும் வந்திட்டினம், அன்றி”

சந்திக்க வேண்டுமெனச் சொல்லியிருந்தாள். அவளது தங்கையை இரண்டொரு தடவைகள் கண்டது மட்டும்தான். சிரித்ததுமுண்டு. பேசியதில்லை. கணவனைக் காணாமல் போன பெண். கல்யாணத்தின் முன் போராளியாயும் இருந்தவள். அவளது துக்கம் பெரிதென்பதை குசமவதியால் உணரமுடியும். இறக்கக் கொடுப்பதைவிட காணாமலாகுவது மிகப் பெரும் கொடுமை. நீண்ட காலம் ஆகிவிட்டதுதான். அதுவாலென்ன? துக்கங்கள் முற்றாய் அழிந்துவிடுவதில்லை. அவளுக்கு நாலு வார்த்தைகள் ஆறுதலாகச் சொல்ல வேண்டும்போல் அப்போதும் இருந்தது குசமவதிக்கு.

குசமவதி ரூபி வீடு சென்றபோது பரஞ்சோதி வழக்கம்போல் கலகலப்பாய் அவளை வரவேற்கவில்லை. ‘வாருங்கோ’ என்றுவிட்டு பேசாமலிருந்தாள். கூட வந்திருந்த மகளின் முகமும் கறுத்துப்போய் எட்டவாய் இருந்துகொண்டிருந்தாள். குடும்பப் பிரச்சனையாயிருக்கும் என்று அனுமானித்த குசமவதி, தான் காலையில் அல்லது வேலையால் மாலையில் திரும்பிய பிறகு வருவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு, சிறிதுநேரத்தில் திரும்பினாள்.

குசமவதி போனதும், “வெளியாக்கள் வந்திருக்கிற நேரத்திலயாச்சும் உந்த மூஞ்சையை கொஞ்சம் சிரிச்ச மாதிரி வைச்சிருங்கோவனப்பா” என்று எரிந்து விழுந்தாள் சாந்தரூபி.

வெவ்வேறு திசைகளைப் பார்த்தபடி சங்கவியும் பரஞ்சோதியும் அமர்ந்திருந்தனர். தாய்க்குப் பக்கத்தில் இருந்து இருவரையும், பிறகு ரூபியையும் பார்த்தபடி இருந்தாள் கார்த்திகா. சாந்தரூபியின் பிள்ளைகள் இரண்டும் ஆட்டம் பாட்டம் குறைந்து கார்த்திகாவைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி திரிந்துகொண்டிருந்தன.

“உப்பிடி ரண்டு பேரும் கொளுவலோட இருக்கேக்க ஏன் இஞ்ச வெளிக்கிட்டு வந்தனியள்? அப்பிடி என்ன நடந்தது உங்களுக்குள்ள? நீங்களாவது சொல்லுங்கோவன், அம்மா.”

ரூபியின் நச்சரிப்பில் பரஞ்சோதி வாய் திறந்தாள். “என்னத்தை ரூபி சொல்லுறது? ஒல்லியுடம்பெண்டுதான் இருந்தன். அதுக்குள்ள இந்தளவு கொழுப்பு இருக்கெண்டு எனக்குத் தெரியாமப் போச்சு.”

கொழுப்பு பிடித்து என்னென்னவோ காரியங்கள் செய்யலாம். கொழுப்பு பிடித்து சங்கவி என்ன செய்தாளென்று பரஞ்சோதி சொல்லவில்லை. சொல்ல முடியாமல் விட்டாளென்றுதான் சாந்தரூபிக்கு கொள்ளவேண்டி இருந்தது.

விஷயத்தின் எங்கோ ஒரு இடம் தொடப் பட்டிருந்தபோதும், கொண்டிருந்த அளவுக்குமேல் சங்கவியின் முகம் கடுமை ஏறாதிருந்ததை பரஞ்சோதி கவனித்தாள். உண்மையில் தான் எண்ணியபடி இல்லாமல், தானாக ஒரு நிலைமையை கற்பனை பண்ணுகிறாளோ என்றும் யோசித்தாள்.

தேநீரைக் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு, “தேத்தண்ணி ஆறப் போகுது. எடுத்துக் குடியுங்கோ. கார்த்திகா, அவை என்னெண்டான்ன செய்யட்டும், நீ எடுத்துக் குடி. குடிச்சிட்டு, அண்ணையும் அக்காவும் பாத்துக் கொண்டிருக்கினம், போய் அவையளோட கதைச்சுக் கொண்டிரு” என்றாள் சாந்தரூபி.

சங்கவி தேநீரை எடுத்துக் குடித்தாள். கொஞ்சம் மனம் நிதானப்படுவதை உணர்ந்தாள். அம்மாவின் பக்கம் திரும்பினாள். இன்னும் அவள் காலையின் இறுக்கமும் துக்கமும் தளர்ந்ததாய்க் காணவில்லை. அவளை அதற்கு மேலும் வருத்த சங்கவிக்கு விருப்பமில்லை. பிள்ளைமையில் நனைந்த உணர்வுகள் மேனி முழுக்க வியாபித்தன. அவள் அவ்வாறு சொல்லியிருக்கக் கூடாது. அம்மா பாவம்தான்!

பஸ்ஸிலே வரும்போதும் அவள் முகத்தை மறுபுறம் திருப்பியிருந்து அவ்வப்போது அழுது கொண்டிருந்தாள். யாரும் காணாதிருக்க கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது உருக்கமான கோலமே சங்கவியை வறட்டி எடுத்தது.

முதல்நாள் இரவில் தொடங்கி, காலையில் மறுதலித்து, அப்போதுவரை தொடர்ந்திருக்கும் அச் சூழ்நிலைமைக்கு காரணமாயமைந்த அந்தச் சம்வாதத்தை சங்கவி அப்போது நினைத்துப் பார்த்தாள்.

பள்ளிக்கூடங்களுக்கு விடுமுறையாகவிருந்தது. முதல்நாள் மதியத்தில், கார்த்திகாவைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு சங்கவி வெளியே கிளம்பினாள். காசு எதுவும் கேட்காமலே போனதும், கார்த்திகாவை உடனழைத்துப் போகாததும் பரஞ்சோதியின் நெற்றியைச் சுருங்க வைத்தன. நிலா வீட்டுக்குத்தானே போகிறாள், வரட்டும் கேட்கலாமென நினைத்து பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

இரவு ஒன்பது மணியாகியும் சங்கவி திரும்பவில்லை. பரஞ்சோதிக்கு பரபரப்பாகிப் போனது. திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தவள் எழுந்து படலைக்கும் முற்றத்துக்குமாய் அலைந்து கொண்டிருந்தாள். ஆறுதல் வார்த்தையொன்று சொல்ல ஒருவரில்லை. சாமிகூட இல்லை. சாமி இல்லாத வெறுமையை அப்போது முதன்முதலாக உணர்ந்தாள் பரஞ்சோதி.

சிறிதுநேரத்தில் வாசலில் மோட்டார் சைக்கிள் இரைச்சல் கேட்டது. சங்கவியாய் இருக்கலாமென பார்த்துக் கொண்டிருக்க, படலை வெகுநேரமாகியும் திறபடவில்லை. பரஞ்சோதி வாசலை நோக்கி நடந்தாள். அவள் படலையை அணுக சங்கவி அவசரமாக படலையைத் திறந்துகொண்டு வந்தாள்.

மோட்டார் சைக்கிள் போய்விட்டது.

போறது யாரென்று பரஞ்சோதி கேட்க, ஒன்றும் சொல்லாமலே. 'வாருங்கோம்மா' என்றுவிட்டு சங்கவி வீட்டுக்கு நடந்தாள்.

பரஞ்சோதியின் முகம் தொங்கிப் போயிருந்தது.

சாப்பிடுகிற நேரம்வரைக்கும் பெரிதாக அவர்களுக்குள் கதைபேச்சு இருக்கவில்லை. படுக்கப் போகிறபோது சங்கவி கேட்டாள்,

‘நாளைக்கு வவுனியா போற விஷயம் என்னமாதிரி, அம்மா? அக்காவீட்டை காலமை போறம்தான?’ என்று.

அவர்களுக்கு அடுத்த நாள் வெள்ளிக் கிழமை காலையில் போகிற திட்டம் இருந்தது. அதற்கு பரஞ்சோதி, ‘போகத்தான் வேணும். ஆனா... காச...? அரசரத்தினம் இருந்தாலாவது கேட்டுப் பாத்திருப்பன்’ என்றான்.

‘என்னிட்ட காசிருக்கு. மூண்டு பேரும் போட்டு வரக் காணும்.’

‘ஆரிட்ட வாங்கின்னி, நிலாவிட்டயோ?’

‘இல்லை.’

‘பின்ன ஆரிட்ட?’

‘ஆரிட்டயோ.’

‘ஆரிட்டயோ எண்டிறதும் ஒரு மறுமொழியே? ஆளச் சொல்லன்.’

‘ஏன் கேக்கிறியள்?’

‘சும்மாதான் கேக்கிறன், சொல்லு.’

‘ஒராளிட்ட வாங்கினெண்டு சொன்னா பேசாம விடுங்கோவன். ஆர் எவரெண்டு ஏன் பிச்சுப் புடுங்கிக் கேக்கிறியள்?’

‘சொல்லு, சங்கவி.’

‘உங்களுக்கு கல்மடுவில இருக்கிற அரசரத்தினம் மாதிரி, வட்டக்கச்சியில எனக்கொரு ராசரத்தினம் இருக்கெண்டு வையுங்கோவன்.’

மேலே பரஞ்சோதியிடமிருந்து ஒரு வார்த்தை பிறக்கவில்லை. அவளது முகம் அப்படியே கறுத்துப் போனது.

சங்கவி படுத்துவிட்டாள்.

காலையிலெழுந்தபோது தாய் அடிவளவில் அந்த மழைத் தூறலுக்குள் நின்றபடி நிலத்தைச் சாறிக் கொண்டிருந்ததை சங்கவி கண்டாள். அந்த இடத்தில் முந்நூறு மிளகாய்க் கன்றுகளாவது அந்தமுறைக்கு வைக்க வேண்டுமென்று அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவள்.

சங்கவி எழுந்துவிட்டது தெரிந்ததும், பரஞ்சோதி வீட்டுக்கு வந்தாள். 'சொல்லு, சங்கவி, நேற்று காசு ஆரிட்ட வாங்கின்னி?'

'சொல்லாட்டி விடமாட்டியள்போல. வேற ஆரிட்ட நான் வாங்கிறது? ராசரத்தினத்திட்டத்தான்.'

'அதார் ராசரத்தினம்?'

'என்னம்மா இது, வட்டக்கச்சி ராசரத்தினத்தைத் தெரியாதே? நீங்கள் கண்டிருக்கிறியள், அம்மா, மறந்து போனியள்போல' என்றுவிட்டு கிணற்றடிக்குப் போய்விட்டாள்.

திரும்பிவந்து அவள் வெளிக்கிட ஆரம்பித்தாள்.

பரஞ்சோதி விறைத்தவளாய் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தாள். கார்த்திகா சுற்றிச் சுற்றி வந்து அவளது முகத்தைப் பார்ப்பதிலிருந்து அவள் அழுகிறாளென்பதை சங்கவி அனுமானித்துக் கொண்டாள்.

கார்த்திகாவை வெளிக்கிட்டதும் தேநீர் போட்டு எடுத்துவந்தாள் சங்கவி. 'ஏன்ம்மா, நீங்கள் வெளிக்கிடேல்லயே? மழை வரப்போற மாதிரிக் கிடக்கு. நேரத்தோட வெளிக்கிட்டா நல்லது.'

பரஞ்சோதி முகம் கழுவிவந்தாள். சட்டை அணிந்தாள். சேலை கட்டினாள். தலையை வாரி முடிந்தாள். எங்கே அம்மாவின் அந்த உபாத்தியாயினிக் கோலம்?

பஸ்ஸிலேகூட ஒரு வார்த்தை அவள் சங்கவியோடு பேசவில்லை.

அம்மாவை அழவைக்கக் கூடாதென்றுதான் எப்போதும் சங்கவி எண்ணுகிறாள். அவள் சங்கவியைப் புரிந்து கொள்வாளா சொன்னாலும்? அந்தத் திணறல் சாந்தரூபி வீடு வந்த பிறகும் அவளிடம் இருந்துகொண்டிருந்தது.

"என்ன நடந்ததெண்டு சொல்லாமல் ரண்டு பேரும் உப்பிடியிருந்தா நானென்ன செய்யிறது? சொன்னாத்தான எதையெண்டான்ன செய்ய?" சாந்தரூபி திரும்பவும் தொடங்கினாள்.

சிறிதுநேரம் மௌனமாயிருந்த பரஞ்சோதிக்கு ரூபியை சாந்திப் படுத்த எதையாவது சொல்லவேணும்போல இருந்தது. "அதொண்டுமில்லை, ரூபி. நீ ஒண்டையும் யோசிச்ச குழம்பாத. எங்களுக்க அப்பப்ப வாறதுதான்? நான் கதைச்சக் கொள்ளுறன், நீ விடு."

அதற்குமேல் நிலைமை சுமுகமாகிவிட்டதுபோல் தென்பட்டது. “தயவுசெய்து, திரும்பி நான் வரேக்கயும் உப்பிடி இராதயுங்கோ.” சாந்தரூபி கடைக்குப் போய்விட்டு வருவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு வெளியே போனாள். பிள்ளைகள் மூன்றும் கூடிச் சென்றன.

கூரைத் தாழ்வாரத்தின் தகரத்தில் சிலுநீர் சலசலவென அவ்வப்போது உதிர்ந்தது.

எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த சில காகங்கள் மாமரத்திலமர்ந்து சிறகை உதறிச் சுதாரித்தன.

ஒரு புத்த பிக்கு வீதியில் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்.

பரஞ்சோதி அழைக்க சங்கவி கிட்ட வந்தாள். கையை அன்போடு பற்றினாள். மயிலிறகால்போல் மெதுவாகத் தடவினாள். சங்கவியின் மேலெல்லாம் புளகித்தது. தான் பிறந்த அந்தக் கணத்திலும் தன்னைத் தூக்கியெடுத்த தாய் அவ்வாறுதானே பரிவோடு தடவியிருப்பாள்?

“சொல்லு, சங்கவி, நேற்று ஆரிட்டப் போய் காசு வாங்கினி?”

சங்கவி அம்மாவின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவளது கண்களில் நீர் மினுங்கிக்கொண்டு இருந்தது. சங்கவியால் அதற்குமேல் தாங்கமுடியவில்லை. கண்ணீர் பொலபொலக்க குலுங்கி அழுதாள். “கோவிக்காதயுங்கோ, அம்மா. காசு நான் ஆரிட்டயும் வாங்கேல்ல. சாமி போகேக்க கார்த்திகாவிட்ட தந்த காகதான் அது.”

‘அவரிட்ட ஏன் வாங்கினி? அந்தாள் பாவம்...’

‘நான் வேண்டாமெண்டுதான் சொன்னன். அவர் கேக்கேல்ல, பிள்ளைக்கு எதாச்சும் வாங்கிக் குடுவெண்டு வில்லங்கமாய்த் தந்திட்டுப் போட்டார்.’

பரஞ்சோதி கண்களைத் துடைத்தாள். “அப்ப என்னத்துக்கு அந்தமாதிரிச் சொன்னனி?”

“வாயில என்ன மாதிரியோ வந்திட்டுது.”

“நீதான் கடைசிப் பிள்ளையெண்டாலும் உனக்கும் தெரியும், உங்களையெல்லாம் நான் தனியனாயிருந்து எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வளத்தெண்டு...”

“நீங்களொண்டும் சொல்ல வேண்டாம், அம்மா. எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்” என்று அவளது வாயை தன் கரம்கொண்டு மூடினாள் சங்கவி.

அவள் அப்போதும் பரிவோடு சங்கவியின் கரத்தைத் தடவிக் கொண்டே இருந்தாள். அந்த ஆறுதல் என்றும் வேண்டியிருந்ததுபோல் சங்கவியும் கரத்தை இழுக்காமலே இருந்தாள்.

வாழ்க்கை விழுத்தும் வளையங்களுள் தடுக்கி விழுந்துவிடாமல் கரையேறுவது எவ்வளவு கடினமாக இருக்கிறது? போரடித்த நிலத்தில் சாதாரண மனிதர்களாக வாழ்வதிலும் எவ்வளவு அவலம் சூழ்ந்துவிடுகிறது?

அப்போது சங்கவி, பரஞ்சோதி இருவரிலும் அந்த நினைப்பே உருண்டுகொண்டு இருந்தது.

காலையில் நிலாவின் முகம் ஒளிர்ந்திருக்கவில்லை. கையில் நாடியைப் பொறுத்தி யோசனையோடு மேசையில் அமர்ந்திருந்தான். யாருடைய தொலைபேசி அழைப்பையோ எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதுபோல அம்மம்மாவுக்குத் தோன்றியது. எழுதுகிற நேரத்தில் நிலா அவ்வாறிருந்ததை சிலபோது அவர் கண்டிருக்கிறார். அப்போது எதற்காக அவ்வாறு இருக்கிறாளென்று அவரால் அனுமானிக்க முடியாதிருந்தது. யோசனையோடேயே அப்பால் நகர்ந்தார்.

கஜந்தன் கொழும்பு வந்து சேர்ந்துவிட்டானென்றும், அன்றோ மறுநாளோ வீட்டுக்கு வருகிறானென்றும் நிலாவுக்கு தாயார் போன் செய்திருந்தாள். வட்டக்கச்சிக்கு அவன் வருவானென்று அவளுக்குத் தெரியும். அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை புறப்படுவதாக இங்கிலாந்திலிருந்தே போன் செய்தவன். 'எங்கயும் ஓடியிடாத' என்றும் சொல்லியிருந்தான்.

எவ்வளவு வசதிகளைக் கொண்டிருந்தபோதும் செல்பேசியில் யாருக்கும் ஒளிந்துவிட முடியாத ஒரு பெரிய வசதியீனம் இருந்ததை, அவனுக்கு ஒளிய முடியாததில் அப்போது நினைத்தாள் நிலா.

கஜந்தன் ஏன் அவளைச் சந்திக்க வருகிறான்? அவளுக்கு ஊகமுண்டு. அதுவே அவனது நோக்கமெனில், அந்தச் சந்திப்புக்கே அவசியமில்லையென்று அவள் கருதினாள். போனிலேகூட அதைப் பேசலாம். அந்த விஷயத்தை போனிலே பேசுவதில், உணர்ச்சிகளை நேரில் எதிர்கொள்ளாமல் தவிர்ந்துவிட ஒரு வசதியும் இருந்தது. அவளுக்கு அந்த அவதி அவசியமில்லை. எந்த நிலைமையை எதிர்கொள்ளவும் தயாராக, எதுவித நியாயங்களாலும், ஆசைகளாலும் இளக்க முடியாததாக அவனுக்கான பதில் அவளிடத்தில் இறுகிக் கிடந்திருந்தது.

அவன் யாரோவாக இல்லையென்பதால் எது பற்றியும் அவனோடு அவள் பேசலாம். ஆனால் அவனது நோக்கம் அதுவேயெனில், மறுசிந்தனையின்றி அந்தப் பதிலை அவனிடத்தில் தெரிவித்துவிடுவதென்று அவள் திண்ணப்பட்டாள்.

அவள் தன்னாலும், தன் நினைவுகளாலும் கனத்துக் கிடப்பவள்.

அவனோடு களத்தில் நின்ற பல போராளிகள் திருமணமாகிக் கொண்டு கடைசி யுத்தத்திலிருந்து தப்பினார்கள். சங்கவி, நீலகேசி, மலர் என பலர் அவ்வாறு போனவர்கள். கடைசிவரை களத்திலிருந்து காலை இழந்திருந்தாலும் அவர்களுள் நின்றுகொண்டிருப்பவள் அவளாகவே இருந்தாள்.

மலர் பற்றி அண்மையில்தான் அறிந்தாள். போன வாரத்தில் ஒருநாள் சுதந்திரபுரம் போய் மலரைச் சந்தித்தாள்.

இரண்டு குழந்தைகள் அவளுக்கு. றம்பைக்குளம் புனர் வாழ்வு முகாமிலிருந்து இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் விடுதலையாகி வந்த நாளிலிருந்து படுக்கையாகவே கிடக்கும் தன் கணவனைக் காட்டினாள். அங்கஹீனம் ஆகாமலே ஒரு அசைவிறுக்கம்!

‘மருந்தெடுக்கேல்லயோ, மலர்?’

‘ஆஸ்பத்திரியில காட்டி எடுத்ததுதான். கொஞ்சமும் சுகம் வரேல்லை.’

‘அதென்னெண்டு சுகம் வாறது?’ என்று குடிசைக்குள் கிடந்தபடி சொன்னான் மலரின் கணவன். ‘விஷ ஊசியெதோ போட்டிட்டாங்கள்போல. தொற்றுநோய்த் தடுப்புக்கெண்டு, வெளியில வாறதுக்கு சரியாய் ரண்டு கிழமைக்கு முன்னால, அங்க முகாமில வச்ச ஒரு ஊசி போட்டாங்கள். அண்டையிலிருந்து துவங்கினது. முதல்ல தஞ்சக் கேடாயிருந்திது. பிறகு நடக்கேலாமல் வந்திது. இஞ்ச வந்தோடன பாயில விழுத்தியிட்டுது. ஆரிட்டச் சொல்ல... ம்?’

சொல்லிவிட்டு அவன் பலஹீனத்தில் விட்ட இரைத்த மூச்சு வெளியில் கேட்டது.

‘ரசாயனக் குண்டு போட்டாங்களெல்லோ? அந்த நேரத்தில இவரும் அங்கதான் நிண்டவர். அதால வந்த தாக்கமாயிருக்குமெண்டும் சொல்லுகினம்’ என்ற மலர் மேலும் சொன்னாள்: ‘எங்களுக்குத்தான்

வாயில்லை. நீயெண்டான் இதுகளை வெளியில் சொல்லலாமெல்லே?

அந்த விண்ணப்பம் அவள் தன் நிலையில் நின்றுகொண்டிருப்பதன் அடையாளம்.

ஆயினும் ஒரு அங்கவீனத்தின் வலியுடன் இருப்பவள் நிலா. அது மெய்யை மட்டுமில்லை, அவளின் மனத்தையும் பலவீனப்படுத்தியிருக்கிறது. தன்னம்பிக்கையைத் தொலைக்கப் பண்ணியிருக்கிறது.

பள்ளிக் காலத்தில் படிப்பைவிட விளையாட்டிலே அவளுக்கு மிகுந்த திறமை இருந்தது. ஓடுதல், பாய்தல், வலைப்பந்தாட்டங்களில் வெகுவாகச் சோபித்தவள். காலை இழந்த பின் ஏற்பட்ட தனிமைகளில் அவள் வெட்டியெடுக்கப்பட்ட அந்த பாதிக்காலையே யோசித்திருந்தாள். அந்தக் கால் தந்த உரத்தையும், செயற்பாடுகளையும் எண்ணியே காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு இருந்தாள். அந்தக் காலிலேயே உந்தியெழும்பி பதினெட்டரை அடி தூரத்தை நீளத்தில் பாய்ந்திருக்கிறாள். எவ்வளவு உறுதியும் வனப்புமீட்டும் கொண்டனவாய் இருந்தன அவளது கால்கள்! அவற்றில் முழங்கால்களுக்கு கீழே சின்மயிரும் பூத்திருந்தது. அதன் அழகே தனியானதாக இருந்தது. அப்படியான காலில் ஒன்றுதான் வெட்டி எடுக்கப் பட்டிருந்தது. இடுப்புக்கு கீழே அப்போது அவள் அழகே இல்லை. இடுப்புக்கு மேலேயும், அதனால், அவள் முன்பிருந்த அழகியாய் இல்லை. பிறர் சூழ நின்றபோது சிரிக்க முடிந்த அவள், தனிமையில் அழுவதையே தடுக்க முடியாமலிருந்தாள்.

அது எதுவுமே இல்லையென்று அவளால் தன்னைத் தானே ஏமாற்ற முடியவில்லை. அதனால் அவள் முடங்கிவிட மாட்டாள் என்பது எவ்வளவு நிஜமோ, அந்தளவு நிஜம் அவள் முன்பிருந்த அளவுக்கு தன்னை வலிதானவளாய் உணரவில்லை என்பதும். அது எங்கோ ஓரிடத்தில் அவளது சகல வன்மைகளையும் அடித்து நொறுங்கப் பண்ணியிருக்கிறது. ஒரு பலவீனத்தை அந்தப் புள்ளியில் அவள் இணைத்துக் கொண்டே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

ஒரு தொண்டு நிறுவனத்திடமிருந்து அவளுக்கொரு பொய்க் கால் கிடைத்தது. 'தேவையெண்டா இன்னொரு கால் வாங்கியிடலாம்' என்று சொன்னார் அவளது சித்தப்பா. 'அடுத்த கால் போனாப் பிறகு பாப்பம்' என்று அதற்கு விரக்தியோடு பதில் சொன்னாள் நிலா. சித்தப்பா அவளோடு பேச்சைக் குறைத்தது அதன் பிறகுதான்.

அவளுக்கெதற்கு இன்னொரு கால்? தீபச்செல்வனின் கவிதையொன்றில்போல 'இந்தக் கால் என்ஜிஓ தந்தது \ இன்னொரு கால் வாங்கினால் \ மாறி மாறிப் போடலாம்' என அவளால் எண்ண முடியாது. அந்த ஆசை ஆகக்கூடிய அவலம் கொண்டதென்பதை அவள் உணர்ந்தவள். அதை வாசித்த இரண்டு இரவுகளில் அவள் அழுதுகொண்டே கிடந்தாள்.

யுத்தத்தில் அகப்பட்ட அனைவரது வாழ்க்கையும் ஆறாத் துயரிலேயே கிடக்கிறது. பொருத்தமற்ற கால் கிடைத்து, பொரித்த இடத்தில் மறுபடி புண்ணாக்கி அவதி கொண்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதனால் சிலருக்கு முழங்காலிலிருந்து பெருந்தொடைப் பொருத்தோடு மறுபடி கால் கழற்றப்பட்டிருந்தது. அவளைக் கடிக்காதவரையில் அந்தக் கால் அவளுக்குப் போதும்.

பொருத்தமான ஒரு கால் கிடைத்த பிறவியொன்று, அந்த மகிழ்ச்சியில் இருந்துகொண்டு, தனக்கு இன்னொரு கால் கிடைத்தாலென்று எண்ணுவது ஆசையாகத் தோன்றவில்லை, பொய்க்காலின் பலனை இன்னும் கொஞ்சம் அனுபவித்துவிட எழுந்த துடிப்பாகத் தெரிந்தது. அது அப்போதும் கால் இல்லாதிருப்பதின் துயரமே. உலகில் எங்கேயும் அவலமிருக்கலாம். இந்த அவலத்துக்கு நிகரானதுதான் உலகில் எங்கேயும் இருக்கவில்லை.

அவளால் அதை உணர முடிந்தது.

ஒரு பொய்க் கால் கிடைத்தபோது, இழந்த சிலவற்றை மீட்டெடுக்க அவளால் முடிந்ததே தவிர, நெஞ்சுறுதியை மீட்டுத்தர அதனால் முடியவில்லையே. அந்த இடத்தில் அது முற்றாகத் தோற்றிருந்தது.

காலைக் கடனைக் கழிக்கிற நேரத்து அவஸ்தையை எந்த வார்த்தையால் வெளிப்படுத்துவது? காலைக் கடன் கழிக்க பயப்படுகிறதாய் அது முடிந்திருக்கிறது. அந்தப் பயத்தினால் காலையில் எழும்பாமலே படுக்கையில் மனது சுணங்கிக் கிடக்கிறது. அவள் ஒரு பெரியதொரு வாழ்வின் பகுதியை அதனால் இழந்திருக்கிறாள்.

பொய்க் கால் ஒரு மாற்று. அது எப்போதும் இழப்பினையே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த வலியை ஒருபோதும் கஜந்தன் உணரப் போவதில்லை. அதனால் துணையின்றி தனியே செல்லக்கூடிய வழியொன்று

அவளுக்கு வேண்டும். அப்பா தந்த தமிழிருக்கிறது. அவளுக்கு எழுத்தும் வந்தது. அது ஏதாவது வழியைக் காட்டுகிறதாவென இனிமேல்தான் அறியவிருக்கிறாள்.

அவை எல்லாவற்றையும் கஜந்தனுக்கு அவள் புரியவைக்க வேண்டும். வரட்டும். எந்த நேரத்திலும் வரட்டுக்கும். அவனுக்கான பதில் அவளிடம் தயாராக இருக்கிறது.

அம்மம்மா கேட்டார், “ஏன் நிஷா, எழும்பின நேரத்திலயிருந்து என்னமோ மாதிரி இருக்கிறாய்?” என்று.

அம்மம்மாவுக்குச் சொல்லலாம். அம்மாவைவிட புரிதல் அவரிடம் அதிகம். “கஜன் வாறமெண்டிருக்கிறான்.”

“ம்... நானும் அறிஞ்சன்.”

“ஏன் வாறானெண்டு தெரியேல்ல.”

“உன்னோடதான் எதோ தனியாக் கதைக்க வாறானாம். வித்தியா நேற்று சொன்னா.”

“ம். என்ன கதைக்க வாறானெண்டு வெளியாய் ஒருதரும் சொல்லேல்ல. ஆனா எனக்கு ஒரு ஊகமிருக்கு, அம்மம்மா. அதாலதான் கொஞ்சம் பயமாய்க் கிடக்கு.”

“உனக்கெண்டு ஒரு எண்ணமிருக்கெல்லோ, அதைச் சொல்லு.”

“அதைத்தான் சொல்லுவன். எண்டாலும் எப்பிடிச் சொல்லுறதெண்டுதான்...”

“லண்டன்லயிருந்து வாறதால யோசிக்கிறியோ...?” அம்மம்மா சிரித்தார்.

“அதுக்கில்லை, அம்மம்மா. அவன் சரியான நல்லவன்.”

“அப்ப.. நீ யோசிக்கத்தான் வேணும்.”

அம்மம்மா அப்படித்தான் சொல்வதும், செய்வதும். சொல்லிவிட்டு அப்பால் போய்விட்டார்.

திடீரென அன்றைக்கு மதியத்துக்கு மேல் வருவதாக சங்கவி சொல்லியிருந்தது ஞாபகம் வந்தது நிலாவுக்கு. அன்றைக்கு

தன்னிடம் வரும் முக்கியமான ஒரு சிநேகிதியை அழைத்து வருவதாகவும் சொல்லியிருந்தாள்.

ஆவலோடு நிலா நேரத்தைக் கடத்திக்கொண்டிருந்தாள்.

மாலையில் சங்கவி தன் ஆச்சரியத்தோடு வந்து சேர்ந்தாள்.

“கேசீ...!” கண்டதும் நிலா கூவிவிட்டாள். பத்தாண்டுகளுக்கு மேல் ஆகியிருந்தும் அடையாளம் மறக்கவில்லை. சந்திரிகாவை நீலகேசியென்ற இயக்கப் பெயரிலேயே நினைவுகொண்டிருந்தாள் நிலா.

அந்தச் சத்தத்தில் அம்மம்மா வந்து எட்டிப்பார்த்துவிட்டு போனார்.

இருவரையும் உள்ளே அழைத்து நிலா உட்காரவைத்தாள். நலங்கள் விசாரிப்பான பின், வாழிடங்களும் நிலைமைகளும் பற்றிய உசாவலானது. பிறகு சங்கவிக்கும் சந்திரிகாவுக்கும் எப்படித் தொடர்பு ஏற்பட்டது எனக் கேட்டாள்.

“சங்கவிதான் முதல்ல போனெடுத்தா. பேரைக் கேட்டோடனை என்னால நம்பவே ஏலாமப் போச்சு” என்றாள் சந்திரிகா. அவளது உடம்பு மொத்தமுமே அப்போது சந்தோஷத்தில் விரிந்திருந்தது.

“சந்திரியினர் நம்பரை எனக்குத் தந்தது எங்கட சாமிதான். சந்திரிகாவினர் அம்மம்மாவைப் பற்றின கதை வரேக்க, சாமி உடன அவ பேத்தியைத் தெரியுமெண்டார். தொடுப்புக்கு வழி கிடைச்சிது.” தான் சந்திரிகாவைத் தொடர்புகொண்ட விதத்தை சங்கவி கூறினாள்.

“சாமிஐயா வந்திட்டாரா?”

“ஒரு உண்மையைச் சொல்லவேண்டுமெண்டு வந்தார் ஒருநாள். பிறகு தம்பலகாமம் போப்போறதாய்ச் சொல்லியிட்டு போட்டார்.”

“என்ன உண்மையைச் சொன்னார்?”

“குணாளன் இனி என்டைக்கும் வரமாட்டானெண்ட உண்மையை.”

சங்கவி சிரிப்பதையே நிலா, நீலகேசி இருவரும் சிறிதுநேரம் பார்த்தபடியிருந்தனர்.

அன்று மழைத் தூறல் அடங்கியிருந்தது. வானம் நீலமாய், ஓரிரண்டு வெண்மேகங்கள் அசைந்து போக தெளிவாய் இருந்தது.

தெளிந்துவந்த நிலா தான் இன்னொரு விருந்தினரை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை ஒருபோது அவர்களுக்குச் சொன்னாள். “லண்டன்லயிருந்து வாறார்.” “எதுவோ கேக்க வாறாரெண்டு முந்தி சொன்னியே...?” சங்கவியின் கேள்விக்கு, “அவர்தான்” என்று பதிலளித்தாள் நிலா. பிறகு, “அதுசரி, நீ லோகீசோட கதைச்சிட்டியோ? பதில் கிடைச்சிட்டுதோ?” என்று சங்கவியைக் கேட்டாள்.

சங்கவியின் அத்தனை முகக் களையும் ஒரு கணத்தில் வரண்டது. பதில் என்னவாயிருக்குமென்பதை நிலா உணர்ந்தாள். அவளுக்கு அப்போது அவள் படித்த யாரோவின் கவிதையொன்று ஞாபகமாயிற்று. ‘எல்லாம் இறுதியில் பழகிப் போய்விடும்.’ ஏமாற்றங்களும் துயரங்களும் இறுதியில் பழகியே போய்விடுகின்றன.

ஒரு முயற்சியில் தன்னைத் தெளிவித்துக் கொண்டாள் சங்கவி. சிரிக்க முயன்றாள். “கிடைச்சிட்டுது, நிலா. லோகீசினர் பதில் எனக்கும், என்ற பதில் லோகீசுக்கும்.”

நிலா புரியாமல் அவளைப் பார்த்தாள். “குணாளன்ர உண்மை லோகீசுக்குத் தெரியுமோ?”

“சாமிக்குத் தெரியிறதுக்கு முந்தியே லோகீசுக்கு அது தெரியும். போறதெல்லாமே போகட்டும். இழப்பும் தோல்வியும்தான எப்பவும் எனக்கு கிடைச்ச வந்திருக்கு? எல்லாம் பழகிப் போச்சு, நிலா. இதில துக்கப்பட இனி இதில ஒண்டுமில்லை. நாங்கள் எதிர்பார்க்காத புறத்தில ஒரு வாழ்க்கையிருக்கு. அதுகும் எங்கட வாழ்க்கைதான் எண்டது கனபேருக்குத் தெரியிறேல்ல. அந்த வாழ்க்கை என்னெண்டதை இப்ப நான் கண்டிட்டன்.”

நிலா சொன்னாள்: “அதில்லை, லோகீசுக்கு உன்ர பதிலெண்டு எதோ சொன்னியே...”

“ஆர் இல்லாட்டியும் நான் சந்தோஷமாய்த்தான் இருப்பெண்ட பதில்.”

நிலா அவளது சோகத்திலிருந்தான சுளுவான மீட்சியை பாராட்டத்தான் நினைத்தாள். ஆனால் துக்கம்தான் வந்தது.

போராட்ட காலத்தின் நினைவுகள் போராளிகளிடத்தில் பெரும்பாலும் மறைந்து போவதில்லை. வாழ்வுக்கும்

மரணத்துக்குமிடையில் அவர்கள் சிரித்துக் கொண்டு கழித்த நாட்கள் அவை. ஆனால் கடைசியில் வந்து விழுந்த நாட்கள் மிகப் பயங்கரமானவைதான். அவை சிரித்துக் கொண்டு கதைக்க முடியாதவை. அவை அவர்கள் மறக்க நினைத்தவை. பயங்கரங்களைக் கொண்டிருந்தவை. தங்கள் கண்ணெதிரில் விழுந்த அழிவுகளினாலும், மரணங்களினாலும் அவை ஏற்பட்டிருந்தன. சந்திரிகாவினதும், சங்கவினதும் அனுபவங்களைவிட நிலாவினது வேறானவை. எனினும் அவர்களும் சொல்லமுடியாத துயருழன்றவர்களே. சந்திரிகாவின் அனுபவத்தையும், துயரையும் எவ்வித வார்த்தைகளால் அளக்கமுடியும்?

அவர்களுள் சிலருக்கு வெளிநாடு போகவும், திருமணம் செய்யவும் யோகமிருந்திருக்கிறது. அதில் சிலருக்கு குடும்பமே யோகமாக அமையாதிருந்தது. எது செய்யவும், இளமையின் கீதத்தை இசைக்கும் வயதும் கடந்து போய்விட்டிருந்தது. அன்றைய போராளிகளெல்லாம் ஏறக்குறைய நடுத்தர வயதைத் தாண்டியவர்களாக இருந்தார்கள். சிறகே கனக்கிற பறவை எவ்வளவு தூரத்துக்கு பறந்துவிடும்!

மனம் தெளிந்து தேநீர் குடித்தபடி அவர்கள் பல்வேறு விஷயங்களையும் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

அவர்களுடைய பேச்சுக்கள் அரசியலைவிட வாழ்க்கைபற்றியதாகவே அதிகமும் இருந்தன. நிலா கொஞ்சம் அரசியலுக்குள்ளாக பயணிக்க முனைந்தாள். அரசியலிலிருந்து மறுபடி சமூகத்துக்கும், வாழ்க்கைக்குமாய் அதை மடைமாற்றி விட்டுக்கொண்டிருந்தனர் சந்திரிகாவும், சங்கவியும். அவர்களும் அந்த அரசியலின் அங்கங்கொன்ற வகையில் அரசியலின் இழுவையிலிருந்து முற்றுமாய் விலகி அவர்களால் இருந்துவிடவும் முடியாது.

“நீ எதோ எழுதிக் கொண்டிருக்கிறாயெண்டு சங்கவி சொன்னாள். முடிச்சிட்டியா?”

சந்திரிகாவின் கேள்விக்கு, “முடிஞ்சமாதிரித்தான். அதுக்காக, போர் மிச்சம் விட்ட போராளியளியளில் தெரிஞ்சவையை தேடித் தேடிச் சந்தித்திச்சுக் கொண்டிருந்தன் ரண்டு வருஷமாய். சில ஞாபகங்களை பேர்களாய்... இடங்களாய்... காலங்களாய் அடையாளப்படுத்த எனக்கு அவையினர் உதவி தேவையாயிருந்திது. அப்ப உன்னையும் நான் நினைச்சன், கேசி. எப்பிடித் தொடர்பு கொள்ளுறதெண்டதுதான் தெரியாமப் போச்சு” என்றாள் நிலா.

“நான் இயக்கத்தில் இருந்ததும் கொஞ்சக் காலம்தான். இயக்கத்தை விட்டாப் பிறகு என்ற அனுபவம் உன்ற போரனுபவத்தை எழுத அவ்வளவு உதவியாயிருக்காதெண்டு நினைக்கிறன்” என்றாள் சந்திரிகா.

அதற்கு சங்கவி, “எங்களில் மட்டுமில்லை, கனபேருக்கு யுத்தகால அனுபவத்தைவிட, பிறகு வந்த அனுபவம்தான் பயங்கரமாய் இருந்திருக்கு” என்றாள்.

“இந்தத் துன்பங்களையெல்லாம் எங்கட அரசியல் கொஞ்சம் குறைச்சிருக்கலாமெண்டு நினைக்கிறன். ஆனா தமிழ் அரசியல் மக்கள்லயிருந்து எட்டவாய்த்தான் போய்க் கொண்டிருக்கு. எங்களுக்கான அரசியலை ஆரும்தான் பேசறதாய் எனக்குத் தெரியேல்ல. அதால அதிலயிருந்து முழுவதுமாய் நான் விலகித்தான் நிச்சிறன் இப்ப” என்றாள் சந்திரிகா.

“அப்பிடி ஏன் நினைக்கிறாய்?”

நிலாவின் கேள்விக்கு சந்திரிகா பதிலிறுத்தாள்: “போராட்டத்துக்கு முந்தியிருந்த அதே பழைய தலைமுறையினர் விருப்பும் வெறுப்பும் தந்திரமுமாய்த் துவங்கியிருக்கிற இந்த தமிழ் அரசியல், சாத்வீகமெண்ட ஒரு விஷயத்தை விட்டுப் பாத்தா, புதிய சிந்தனையேயில்லாத ஒரு தெருமட அரசியலாய்த்தான் இருக்கு. மாநகரசபை அரசியலையும், மாகாண அரசியலையும் பேசி அவை சண்டை பிடிச்சுக் கொண்டிருக்கினம்...”

“அப்ப என்ன செய்ய வேணுமெண்டு நினைக்கிறாய்?”

“மொத்த அரசியலை... இலங்கை மொத்தத்துக்குமான அரசியலை... பேச வேணும். இனி அதுதான் சரி.”

“நானும் அப்பப்ப தமிழ் அரசியலைப் பற்றி யோசிக்கிறன். யோசிக்கிறது மட்டும்தான். என்ற வாழ்க்கையையே போராட்டமாய் நடத்திக் கொண்டிருக்கேக்க... கார்த்திகாவுக்கு இப்ப பத்து முடிஞ்சிது... இந்த நிலைமையில் எனக்கு இன்னொரு போராட்டம் ஏலவே ஏலாது” என சங்கவி சொல்லும் போதே சோர்வடைந்தாள்.

“விழுந்த நிலமையிலிருந்து மீண்டெழுந்துக்கே இன்னும் கன பேரால ஏலாமலிருக்கு. என்.ஜி.ஓ.க்களிலயும், உள்ளக மனித உரிமை அமைப்புக்களிலயுமே இன்னும் தங்கியிருக்க வேண்டிக் கிடக்கு. சுலபமாய் ஒரு வார்த்தையில் சொல்லியிட்டினம், பெண்

தலைமைத்துவ குடும்பங்கள் வன்னியில கனக்கவெண்டு. அந்த அடையாளம் உண்மையில் இருக்கிற நிலைமையை மூடி மறைக்கச் செய்யுதெண்டதுதான் என்ற எண்ணம்” என்றாள் சந்திரிகா.

“இதொண்டுக்கும் அவசியமில்லாமல்... நாங்கள் பலமாயிருந்த காலத்திலயே எல்லா அரசியல் பிரச்சினையும் முடிஞ்சிருந்தா...?” சங்கவியைத் தொடர்ந்தாள் நிலா: “உனக்கு குடும்பம் அந்தமாதிரிப் போயிரா... கேசிக்கு போயிரா... எனக்கு கால் போயிரா... என்னைப்போல கனபேருக்கு நிலமை இப்பிடி ஆகியிரா...” அவளுக்கு வார்த்தை இடையில் அறுந்தது.

அவளிடத்தில் ஒரு புள்ளிவிபரம் இருந்தது. இறுதி நிலவரப்படி நாட்டிலே அப்போது இருபத்தோராயிரத்து எண்ணூற்று எழுபத்துமூன்று பேர் இடுப்பிலோ காலிலோ கையிலோ யுத்தத்தால் ஊனமடைந்தவர்களாய் இருந்தார்கள். சத்திர சிகிச்சையை எதிர்பார்த்து உடம்பிலே உலோகத் துண்டுகளைச் சுமந்துகொண்டு திரிவோர் உட்பட்ட தொகை அது. அவ்வாறு சத்திர சிகிச்சை செய்தால் உயிர் பிழைக்கக்கூடிய சாத்தியம் குறைந்து எந்நேரமும் தம் மரணத்தை ஒரு சடுதியில் எதிர்பார்த்திருக்கிற சிலரும் அந்தத் தொகையிலுள்ளனர். முள்ளந்தண்டில் குண்டு பாய்ந்து அசைவியக்கம் அறுத்தும் பல பேர் படுக்கையிலே உண்டு.

மேலே மூவரும் பேசாத மௌனத்தின் கனதிகொண்ட பொழுதுகள் சில கழிந்தன.

இடையிலே அம்மம்மா வந்து சொன்னார், “நிஷா, நேரம் போட்டுது. இவை ரண்டுபேரும் ராவைக்கு நிண்டிட்டு காலமை போறதுதான் நல்லது” என.

“அப்பிடித்தான் சொல்ல இருந்தன், அம்மம்மா” என்றாள் நிலா.

“அப்ப... உம்மட லண்டன் விருந்தாளி...?” சங்கவி கேட்டாள்.

“இப்ப வரலாம். இல்லாட்டி நாளைக் காலமை வரலாம். இப்ப வந்தாலும் கதைக்கிறதுக்கு என்ன இடஞ்சல் இருக்கப் போகுது?”

வெளியே கார் வந்து நின்ற சத்தம் கேட்டது. நிலாவின் அக்கா வித்தியாவும் கஜந்தனும் இறங்கி வந்தார்கள். அறிமுகங்களும் உபசரணைகளும் முடிந்தன.

“அக்காவுக்கு இன்னும் கலியாணமாகேல்லையெல்லோ?” என்று நிலாவின் காதோரம் சரிந்து கேட்டாள் சங்கவி.

ஒரு துணுக்கம் நெஞ்சை அழுத்தியது. உடனடியாக மீண்டு, “இல்லை. செய்யிறேல்லையெண்டு பிடிவாதமொண்டுமில்ல. பெரிய ஒரு சீதனத் தொகை... கால் கோடி, அரைக் கோடியெண்டு... இருந்தா, மாப்பிள்ளை வரும். இல்லாட்டி இப்பிடியே இருந்து காலத்தைக் கழிக்க வேண்டியதுதான்” என்றாள்.

நிலாவின் அக்காவின் வாழ்க்கைபற்றி நண்பர்கள், அம்மாகூட, அறிந்ததில்லை. சம்பந்தப்பட்ட இருவருக்கும் நிலாவுக்கும் மட்டும் தெரிந்த விஷயமாயிருந்தது அது. அது ஒருவகையான சோகம். மே 20 2009இல் நடந்தது. எப்படி நடந்தது என்று இன்னும் அதிசயப்பட வைக்கும் சோகம். ஸ்ரீமல் புதுக்குடியிருப்பில் ஒரு பயணிகள் வானிலே அமர்ந்திருக்கையில் யுத்தம் முடிந்துவிட்டது அறியாத ஒரு கரும்புலிப் பெண் தற்கொடைத் தாக்குதலாய் இயக்கிய குண்டில் செத்துப்போனவர்களில் ஒருவனாக இருந்தான் அவன். பத்திரிகையில் இரண்டாம் நாள் வந்த செய்தியில்தான் வித்தியாவே தன் இழப்பை அறிந்தாள். அந்தத் துக்கத்தோடுதான் அவள் நிலாவைப் பார்க்க ஆஸ்பத்திரிக்கும் வந்தது. அக்கா தனக்கு ஸ்ரீமல் இறந்துபோன பின் கல்யாணம் வேண்டாமென்றாள். எதுவுமறியாத அம்மா அவளின் கல்யாணத்துக்கு எதை விற்று கால் கோடி அரைக் கோடி பணம் எடுப்பதென யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். வித்தியாவின் காலம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

“அப்ப... கலியாணப் பேச்சில சறுக்க உமக்கு இன்னொரு காரணம் இருக்கு” என்று குதூகலப்பட்டாள் சங்கவி. “அக்காவுக்கு கல்யாணம் முடியாம நான் செய்யேலாதெண்டு அவருக்குச் சொல்லலாம்தான?”

“மறுக்கிறதுக்கு பத்து காரணம் இப்பவே என்னட்டை இருக்கு.”

“மறுப்பியா?”

“சம்மதிக்கிறதுக்கு ஒரு காரணத்தைக் காட்டினாக்கூட ஒமெண்டு சொல்லியிடுவன்.”

கஜந்தனும் வித்தியாவும் அம்மம்மாவுடன் கதைத்துவிட்டு வந்தார்கள்.

சினேகிதிகளின் வெளியைவிட்டு பொதுவெளியில் அவர்கள் சிறிதுநேரம் பேசினர்.

இரவுச் சாப்பாடு முடிய சினேகிதிகள் ஒரு அறையிலும், வித்தியா அம்மம்மாவின் அறையிலும் படுப்பதாக ஏற்பாடு. கஜந்தனுக்கு அவள் தனது அறையைக் கொடுப்பாள். அவர்கள் படுக்கச் செல்ல, கூடத்துள் நிலாவும், கஜந்தனும் தனித்த அமைதிக்குள் இருந்துகொண்டிருந்தனர்.

கஜந்தனுக்கு கூச்சமொன்றுமில்லை. பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வருஷங்களில் அவனுமேதான் வளர்ந்திருந்தான். வேலை மட்டுமே கரிசனமாய் அக்காவுக்கும் தங்கைக்கும் கல்யாணமான பின்னரும் எந்த உல்லாசங்களுமின்றி ஒரு மந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான். அவனுக்குள் ஒரு உறுதி இருக்கிறது. அவன் பேசக் கூச்சப்பட்டு இருந்துவிடமாட்டான். அவன் பேசக் கூசுவதற்கு ஏதாவதிருந்தால் அது அவனது மொழித் தடங்கலாகவே இருக்கமுடியும். இருந்தும் அவன் தாமதித்தது, இல்லை யென்ற ஒற்றைச் சொல்லை பதிலாக அவள் சொல்லிவிடும்விதமாக அந்த வலிமையற்ற தன் மொழியின் உரையாடல் அமைந்துவிடக்கூடாதென்ற எச்சரிக்கையினாலே ஆகும்.

கூடத்து மணிக்கூடு அப்பொழுது 10.30 என்பதைக் காட்டியது.

இரவு தன் நிசப்தத்தை நீளமாய் உறைய விட்டிருந்தது.

அது வெளியில்போல் உள்ளிலும்.

மௌனம் பிளந்து கஜந்தனின் செருமல் எழுந்தது. “இஞ்ச மளை குறைஞ்சு பெய்ஞ்சிருக்கு. ஆனா குளம் திறந்திருக்கு. வரேக்க வாய்க்கால்ல தண்ணி பாத்தன்.”

“குளம் நிறையிறதுக்கு மழை இஞ்சு பெய்யவேணுமெண்டில்ல. எங்க பெய்ஞ்சாலும் குளத்துக்கு தண்ணி வந்து நிரம்பும். குளம் நிரம்பினா கலிங்கைத் திறந்து விடுவினம். திறக்காம விட்டு குளம் மீட்டுப் பாய்ஞ்சிருந்தா, நீயும் இப்ப இஞ்சு வந்திருக்கேலாது. நாங்களும் இஞ்சு இருந்திருக்கேலாது.”

“ஓ..!”

“நீ வாறதப்பற்றிச் சொல்ல பின்னேரம் போனெடுப்பாயெண்டு பாத்துக் கொண்டிருந்தன்.”

“அது... நான் என்ற போனை என்ற பிறண்டினர் வீட்டில்ல கொளம்பில்ல விட்டிட்டன். அப்பம்மாண்ட நம்பர் ஒன்றும் ஞாபகம் இல்லய்... அதுதான்... இது உன்ற அம்மா தந்தது” என்று இழுத்தான் கஜந்தன்.

“பிறண்டினர் ஆக்களெண்டியே... சிங்கள ஆக்களா?”

“ஓ. எனக்கு லண்டன்ல அரவிந்த நல்ல பளக்கம். முந்தி இங்க ஜேர்னலிஸ்டா இருந்தான். சண்டை துவங்க அங்க அகதியா வந்தான்.”

“அப்பிடியான ஆக்கள் கனபேர் இப்ப அங்க இருக்கினமெல்லே?”

“கனக்கப் பேர். லண்டன்லயும், பாரிஸிலயும் நோர்வேயிலயும் எண்டு கனக்கத்தான்.”

“எங்கட ஊரில ஒரு பழமொழி இருக்கு, கஜன். உனக்கு விளங்குமோ தெரியாது. எள்ளோட சேந்த குற்றத்துக்கு எலிப் புழுக்கையும் சேந்து காயுறதாம்.”

“எங்கட பிரச்சினையில் சரி பிளை சொல்ல வந்ததால சிங்கள ஆக்கள் சிலபேர் கஷ்டப்படுறத சொல்லுறாய். சன்டே லீடர் எடிர் விக்ரமதுங்கவ இங்கயே சுட்டு கொண்டாங்கள். எக்னாலிகொடபோல ஆக்களை கடத்திக்கொண்டு போய் இல்லாமப் பண்ணினாங்கள். அதுமாதிரி கனக்க ஜேர்னலிஸ்டுகளும், சுனந்த தேசப்பிரிய மாதிரி கவிஞர்களும், சிங்கள அரசியல் சினிமா எடுத்த கன ஆக்களும் இலங்கையை விட்டுப்போய் வெளியிலதான் இருக்கினம்.”

“இப்ப சண்டை முடிஞ்சது. இனி அவை திரும்பி வருவினமெண்டு நெக்கிறியோ?”

“சண்டை முடிஞ்சிதுதான். ஆனா புள்ளி வைச்சிருக்கெல்லோ அவைக்கு. அவை எப்ப வந்தாலும் இஞ்ச கரச்சல் இருக்கும். அதால கனபேர் வரமாட்டினம்.”

“அதுசரி, கஜன், இப்பவும் நீ முந்தின மாதிரி சர்வதேச போர்க்குற்ற விசாரணை நடத்த வேணுமெண்டு லண்டன்ல நடக்கிற ஊர்வலங்களுக்கு போறனியோ?”

“சிலநேரத்தில. அப்பிடி ஒரு பிறஷர் இலங்கை கவர்ன்மென்ருக்கு குடுக்கிறது நல்லம்தான்?”

“எனக்குத் தெரியாது. நீ வாறதுக்கு கொஞ்சம் முந்திவரை நானும் என்ர பிறன்ஸ்சும் பேசிக் கொண்டிருந்தம், போரில பாதிக்கப்பட்ட ஆக்கள் அந்தப் பாதிப்புக்குள்ளயே கிடக்கினம்... பாதிக்கப்படாத ஆக்கள் அந்தப் பாதிப்புகளைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கினமெண்டு.”

“போனில நீ எனக்கு அப்பிடித்தான் சொன்னது.”

“எண்டாலும்...எங்கட அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல ஒரு வெளி... என்னவோண்டு சொல்லுவினமே... ங்ஆ... ஸ்பேஸ் ... அது இஞ்ச இல்வ.”

“கருத்துச் சுதந்திரத்தினர் முக்கியமான அம்சமாய் இருக்கிறது... அந்த ஸ்பேஸ்தான்.”

“கொஞ்சம் இருந்திதுதான் இஞ்சயும். அது இறுதி யுத்தத்துக்கு முந்தி. இப்ப இல்லை. எல்லாத்தையும் இல்லாமலாக்கின பெரிய தோல்விதான் தமிழாக்களுக்கு மேல விழுந்தது.”

“அப்பிடி ஒரு பெரிய தோல்வியைத் தரவேணுமெண்டுதான் அரசாங்கம் கடைசினேரத்தில அந்தமாதிரி நடந்ததா எல்லாரும் பேசிச்சினம்.”

“முந்தி ஒருக்கா, வெண் நடுகல்லுகள் வரிசையாய் இருக்கிற மாவீரர் துயிலுமில்லம் கொடிகாமத்தில இருக்கு, பாத்திட்டுப் போ எண்டனே... நீ பாத்தியா?”

“பாத்தன்.”

“ரண்டாயிரத்தொன்பதுக்குப் பிறகு பாத்தியா?”

“இல்ல. போகேல்ல அங்க.”

“இப்ப போய்ப் பார் ஒருக்கா. உடைஞ்சிடுவாய், கஜன். எல்லாம் உழுது கிளறி... போராட்டத்தினர் நினைவெல்லாததையும் அழிக்கிற அவ்வளவு வெறியோட... ஒரு சின்ன அடையாளமும் மிஞ்சாமல்... அழிச்சுப் போட்டிருக்கு. நினைவுக்கெண்டு ஒரு வெண் நடுகல் நிமிந்தபடி இல்ல. மாவீரர் தினத்தைக் கொண்டாட அரசாங்கம் அனுமதியும் கொடுக்கிறதில்லை. கடைசினேர அனுமதியால அது பெரிசா நடக்கிறதுமில்லை. இந்த வருஷம் கனகபுரத்திலயும், முழங்காவிலிலயும், வன்னி விளாங்குளத்திலயும், உடுத்துறையிலயும் நடந்திருக்கு. கொடிகாமத்தில மாவீரர் துயிலும் இல்லமிருந்த இடத்தில இப்ப ஆமி காம்ப் இருக்கு.”

“ஒரு இடத்திலயும் இல்லையா?”

“ஒரு இடத்திலயும் இல்லை. மாவீரரின்ர வித்துடல் விதைச்ச அந்த மண்ணுக்குள்ளயிருந்து தமிழீழத்தைக் கனவு கண்டுகொண்டிருந்த ஆத்மாக்களெல்லாம் நகரம் முழுக்க அந்தரிச்சுத் திரியுதுகள்.”

“விளங்கேல்லய்.”

“மண்ணுக்குள்ள அமைதியாய்க் கிடந்த ஆவியளெல்லாம் இப்ப இந்த மண்ணெல்லாம் அலைஞ்சு திரியுதெண்டு சொல்லுறன்.”

மெளனம் விழுந்தது.

நிலாவின் கண்கள் கலங்கியிருப்பதை கஜந்தன் மெல்லிய குமிழ் விளக்கு வெளிச்சத்திலும் கண்டான்.

நீடித்துவிடக் கூடாது அந்த மெளனம். மட்டுமில்லை. அந்தத் திசையில் அந்த உரையாடல் நடந்திருக்கக்கூடாதென்றும் பட்டது அவனுக்கு. ஒருபோது யோசிக்கையில் நிலா திட்டமிட்டே அந்த மய்யத்தை நோக்கி உரையாடலை நகர்த்திச் சென்றதாயும் கருதினான். அது அவனைத் திணறச் செய்தது.

நிலா திடீரெனச் சிரித்தாள். நிலைமையின் இறுக்கத்தைத் தளர்த்த எண்ணியவள்போல் இருந்தது அது. பிறகு கேட்டாள்: “நீ இப்ப சொல்லு, கஜன், என்னோட என்ன பேச வந்தனி?”

கஜந்தன் தன்னைச் சுதாரிக்க சிரமப்பட்டான். அவனுடைய கண்களுக்குள்ளுமே வெண் நடுகல் வரிசை நின்றுகொண்டிருந்தது. பிறகு, “உனக்குத் தெரியும், நான் என்ன பேச வந்தனென்று” என்றான் உரமில்லாத குரலில்.

“எனக்கு எப்பிடித் தெரியும்? நீதான் சொல்ல வேணும்.”

“எனக்கு எப்பிடி சொல்லுறது என்டதுதான் தெரிய இல்லய். அது.. உனக்கு... உனக்கு என்னைப் பிடிச்சிருக்காண்டு கேக்க வந்தன்.”

“இதைக் கேக்க ஏன் தயங்கிறாய்? எனக்கு நல்லா உன்னைப் பிடிக்கும்.”

“பிடிச்சதென்டது அது இல்லய்... உனக்கு என்னை மேரேஜ் பண்ண விருப்பம் இருக்காண்டு கேட்டன்.”

நிலா கடகடவெனச் சிரித்தாள்.

அம்மம்மா இன்னும் படுக்காதிருந்தவர், பின் அறையிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தார்.

கஜந்தன் சிறிது வெக்கறைப்பட்டுப் போனான். கருநிழல் முகத்தில் படிவது தெரிந்தது.

“சொறி... சொறி, கஜன். நான் உன்னை பகிடி பண்ணேல்ல. என்னையும் இந்த ஒற்றைக் காலோட விரும்பி கலியாணத்துக்கு கேட்டதில நான் சந்தோஷம்தான் பட்டிருக்க வேணும். ஆனா எனக்குச் சந்தோஷமில்லை கஜன். உனக்கு நான் வெள்ளை நடுகல் நிலத்தினர் இண்டைய நிலையைச் சொன்னதுக்கு ஒரு காரணம் இருக்கு. எனக்குத் தெரிஞ்ச... தாக்குதலுக்குப் போறதுக்கு முன்னம் என்னிட்ட வந்து ‘போட்டு வாறன், நிலா’ வெண்டு சொல்லிப்போட்டு போய் திரும்பிவராத... என்ற சிநேகிதியளயும் சிநேகிதர்களயும் அந்த துயிலும் இல்லங்களிலதான் புதைஞ் சிருந்தினம். சண்டை முடியிறவரை எல்லாம் நல்லபடிதான் இருந்திது. இப்ப என்ற கனவில வந்து, ‘யுத்தம் ஏன் அப்பிடிப் போச்சு...? எங்கட கனவுக்கு என்னாச்சு...? எங்கட ஈகமெல்லாம் வீணா?’ என்று கேக்கினம், கஜன். ராராவாய் எழும்பியிருந்து அழுகிறன். அனேகமாய் ஒவ்வொரு ராவிலயும்தான். அப்பிடியான நான் கலியாணத்தை நினைச்சுப் பாக்க ஏலுமா, நீயே சொல்லு.” சாந்தமாய், அவன் விளங்குகிற விதமாய் நிலா எடுத்துச் சொன்னாள்.

அவ்வளவு தூரம் கடந்து வந்தவன் அந்தளவில் விட்டுவிடமாட்டானென்பது அவள் எதிர்பார்த்ததுதான். “இப்பிடி இருந்து உன்னால என்ன செய்ய ஏலும்?” கஜந்தன் கேட்டான்.

“கனக்க செய்யேலும். இஞ்ச இருந்துதான் செய்யவும் ஏலும். நான் எழுதுவன். என்ற அப்பா தந்த சொத்து அது. அவரே நல்ல ஒரு வாசகராய் இருந்தார். என்னையும் வாசிக்க வைச்சார். அந்தத் தமிழால நான் எதையாச்சும் செய்யேலும். நானெழுதின கவிதையள்... வெளிவந்தது வராதது எல்லாம்... அழிஞ்ச போச்சு. எங்க தேடி எடுக்கேலுமோ? எடுக்கத்தான் ஏலுமோ தெரியாது. ஆனா புதிசாய் எழுதுவன். நடந்ததை, நடக்கவேணுமெண்டதை எல்லாம் எழுதுவன்.”

“நீ அதை விரும்பினா எங்கயிருந்தும் எந்தலாம், நிஷா. இப்ப கனபேர் லண்டன்ல, பாரிஸ்ல, ரொறன்ரோவில இருந்தும் எந்துகினம்தான?”

“தெரியும். அதுகள்ல கொஞ்சம் வாசிச்சமிருக்கிறன். ஆனா இஞ்சயிருந்தாத்தான் என்னால எழுதலாம்போல கிடக்கு.”

“அது ஒரு... ஹவ் ரு சே... ஒரு பிரமைதான். மேரேஜ் பண்ணினாலும் நீ அங்க வர கனக்க காலம் எடுக்கும். போர்மாலிற்றீஸ் இருக்கு. அப்ப எந்தலாம். இப்ப இருக்கிற ரெக்னோலஜினர் வசதிக்கு தூரமென்டிறது ஒண்டுமேயில்லய். நினைச்ச நாளில இஞ்ச வந்திடலாம். ரண்டு குடியுரிமை எடுக்கிறதுக்கும் இப்ப வசதி வந்திருக்கு. அது ஒண்டுமே சரிவராதின்டா... நான் இஞ்ச வந்து இருந்திடுறன். வளி இருக்கு.. மனம்தான் வேணும்.”

“பயித்தியம். நீ இஞ்ச வந்திருக்க எப்பிடி ஏலும்? உன்ர வேலை.... இஞ்சத்தக் கிளைமேற்... உன்னால ஏலாது.”

“ஏலும்.”

“அந்தளவுக்கு என்னைப் பிடிச்சிருக்கா, கஜன்?”

“பிடிக்கும். ரண்டாயிரத்து மூன்டில வந்ததுக்குப் பாத்தன், அப்ப பிடிச்சது.”

“நீ சொல்லவே இல்ல.”

“அப்ப சண்டை நடந்திது.”

“ம்... உயிரோட தப்பிவந்தா பாப்பமெண்டு விட்டிட்டியா?”

“நீ தப்பி வருவாயெண்டு தெரியும் எனக்கு.”

“எப்பிடி?”

“மனத்தில தெரிஞ்சிது.”

“மனத்தில தெரிஞ்சிதா...? சரி. அப்ப... எனக்கு காலிருந்திது. இப்ப... ஒண்டரைக் கால். இப்பவும் பிடிக்குதா உனக்கு?”

“இப்பவும்தான்.”

“முதல்ல எங்கட வயசை நீ யோசிச்சுப் பாத்தியா?”

“நீ என்னைவிட கொஞ்சம்தான் பெரிசு. ஆறு மாசம் பெரிசு. அது ஒண்டுமே இல்லய்.”

“நீ எண்பத்தைஞ்சு கிலோ... நான் அம்பத்தைஞ்சு கிலோ... அதுகும் பெரிசில்லையா?”

“அதுவும் பெரிசில்ல.”

“சம்மதிக்கிற அளவுக்கு நான் வந்திட்டெண்டு நினைச்சிடாத, கஜன். துக்கத்தோடயும் வலியோடயும் வாழ்ந்ததுகளை, இப்ப சிரிச்சுக்கொண்டு நினைக்க பழகிக் கொண்டிருக்கிறன். அதுதான் சிரிச்சுச் சிரிச்சுக் கதைக்கிறன். வேற ஒண்டுமில்லை.”

அவனது உற்சாகம் பொத்தென விழுந்திருக்கும். அவன் அதைக் காட்டாதிருந்தான்.

“உன்னை முதல்ல என்ர ஒரு நல்ல சிநேகிதனாய்த்தான் பாத்தன். பிறகுதான் மச்சானெண்ட சொந்தம். என்ர மனத்தில இருக்கிற வலியும் துக்கமும் வடுவும் பாரமும் உனக்குத் தெரியா. என்னில விழுந்த தோல்வியினர் வடு நான் சாகும்வரை என்னைவிட்டுப் போகா. அதை அடையாளப்படுத்திற மாதிரித்தான் என்ர ஒண்டரைக் கால் என்னோடயே எப்பவும் இருந்துகொண்டிருக்கு.”

“கால் கை இல்லாமப் போன ஆக்கள் கனபேர் கின்னஸ் ரெக்கார்டே வைச்சிருக்கினம். நீ கின்னஸ் ரெக்கார்ட் புக்கை எடுத்துப் பாத்தா எல்லாம் தெரியும்.”

“அதுக்கான வசதி என்னிட்ட இல்ல, கஜன். தெம்பும் இல்ல. நான் எனக்குள்ளயே குறண்டிப் போய்க் கிடக்கிறன். இது என்ற நேச்சர்... இயல்பு. எனக்கு தெரிஞ்ச ஜெனற்றெண்டு ஒரு சின்னப் பிள்ளை இருந்திது. அதுக்கு ஷெல் அடிச்ச என்னைப்போலதான் பாதிக்கால் போயிட்டிது. அந்தப் பிள்ளைக்கு, கால் போனா திரும்ப முளைக்கும்தான் எண்டு அதுகின்ற அம்மா சொல்லிக் கொண்டிருந்தா. காலைப் பாத்திட்டு அது முளைக்கேல்லயெண்டு கண்டவுடன அந்தப் பிள்ளை அழத் துவங்கியிடும். அந்தச் சின்னப் பிள்ளைக்கு தாய் சொன்ன மாதிரி, கலியாணம் செய்து கொண்டு லண்டனுக்கு வா, அங்க உனக்கு கால் முளைக்குமெண்டு... பிளீஸ்... என்னிட்ட சொல்லியிடாத. நான் முப்பத்தைஞ்ச வயசுப் பொம்பிளை.”

அவளை அப்படியே நேருக்கு நேர் பார்த்தபடி அவதானமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கஜந்தன், அவள் முடித்த பிறகும் அப்படியே இருந்தான். பின் சொன்னான் அதே தீட்சண்யமான பார்வையுடன். “நீ எதை வேண்டாமென்றியோ, அதுதான் எனக்கு இப்ப சொல்ல இருக்கு, நிஷா. நீ ஏத்துக்கொள்ளுவினாயோ மாட்டியோ... நம்புவினாயோ மாட்டியோ... விரும்புவினாயோ மாட்டியோ... எனக்குத் தெரியாது. ஆனா அதைவிட சொல்ல என்னிட்ட வேற இல்லய். என்னைக் கலியாணம் கட்டிக்கொண்டு வா லண்டனுக்கு, உனக்கு அங்க ஒரு நல்ல கால்... சொந்தமா முளைச்சதுபோல அந்தளவு சொபிஸ்ரிகேற்றெட் கால் ஒண்டு... உனக்கு நான் வாங்கித் தாறன். சொந்தமானதா பீல் பண்ணுற அளவுக்கான கால்... எங்க, எந்த நாட்டில, எவ்வளவு பணமின்டாலும் குடுத்து நான் அதை வாங்கித் தாறன். இற் இஸ் எ ப்ரொமிஸ்.”

கஜந்தன் நிறுத்தினான்.

நிலா எதுவும் சொல்லாதிருந்திருந்தாள்.

அவனது கண்களில், அவன் சொன்ன அந்த பொய்க் காலின் உயிர்த்துடிப்பை, அந்தளவு மெதுமையும் உறுதியும் இலகுவும்கொண்ட அசைவியக்கத்தை நிஜமாய்க் கண்டாள் நிலா.

தனக்காகவே அதை அவன் சொல்லவில்லை என்பதை அவள் உணர்ந்தாள். அவன் எங்கோ கண்டிருக்கிறான். அதை வாங்கி அவளுக்குப் பொருத்தும் ஆர்வத்தையே அவன் கொண்டிருக்கிறான். கடன்பட்டேனும் வாங்கித் தருமளவுக்கு காதலும் அவனுக்கிருந்தது. அவன் காதல் என்ற வார்த்தையை உபயோகிக்கவேயில்லை.

பிடிக்குமென்று சொன்னான். பிரியமென்றும் சொன்னான். ஆனால் அது காதல்தான்.

அது அவளிடத்தில் இருந்ததா?

ஆனாலும் ஒரு இரை கொளுவிய கொளுக்கி நீருக்குள் இறக்கப் பட்டிருக்கிறது. கால் என்ற கொளுக்கி. அவள் அதைக் கவ்வலாம். அவள் தரக்கூடிய காலுக்காகக்கூட இல்லை. அவள் அவளில் கொண்டிருக்கிற கரிசனத்துக்காக. அந்த கரிசனம் பொங்கி கண்களில் வழிந்துகொண்டிருக்கும் காதலுக்காக.

அவனது கண்களிலிருந்த கால் பற்றிய கனவு அப்போது அவளில் தொற்றியிருந்தது.

உயிர்த் துடிப்புள்ள, பெருமளவு உணரத்தக்க உயிர்த்துவமான ஒரு கால்...

அவளது கண்களிலிருந்து அடக்கவும் அடங்காமல் கண்ணீர் வழிந்தது. அடக்க அவளெடுத்த முயற்சி விசும்பலாய் மீறியது. விசும்பல் சில நிமிஷங்களில் அழுகையாய் வெடித்தெழுந்தது.

அம்மம்மா எழுந்துவந்து வாசலில் நின்றிருந்தார்.

வித்தியா அவள் பின்னால் நடப்பது என்னவெனத் தெரியாத திகிலில் நின்றாள்.

கஜந்தன் அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி உள்ளே அனுப்பினான். பிறகு நிலாவின் பக்கம் திரும்பி, “முடிச்சிட்டியா?” என்றான்.

வித்தியாசமாக வெளிப்படுத்தப்பட்ட அந்த உணர்வினைக் கண்டு சிறிய ஆச்சரியத்தோடு அவள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, அவனை நோக்கினாள். “அழாதயெண்டுதான் நீ சொல்லுவாயெண்டு பார்த்தன்...”

“நான் சொன்னாலும் நீ அழுவாய். அதால் அழுது முடியட்டுமெண்டு இருந்தன். நீ அனுகிறத முதலாயும் கடசியாயும் பாக்க விரும்பினன்.”

“நான் கலியாணத்துக்குச் சம்மதமெண்டா என்ன செய்வாய்?”

“அக்காட்ட முதல்ல சொல்லுவன். பேந்து அக்கா எல்லாரிட்டயும் சொல்லும்.”

“கலியாணம் முடிஞ்சாப் பிறகு அந்த சொபிஸ்ரிகேற்றெட் காலை மறந்திட மாட்டியே?”

“நிஷா...!”

“சும்மா சொன்னன். நான் கால் இல்லாமல் போனதை எவ்வளவு பீல் பண்ணுறனெண்டு கண்டு, எனக்கொரு அருமையான கால் வாங்கித் தாறதாய் நீ சொன்னதே எனக்குப் பெரிசு. அதுக்காகவே உன்னைக் கலியாணம் செய்ய சம்மதிப்பன். அதுக்காகவே காதலிக்கவும் செய்வன்.”

அது கேட்டு பொங்கிப் பூரித்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் திடீரென களைத்தவன் போலானான் கஜந்தன். கொட்டாவி விட்டான். சகல உணர்வு நரம்புகளும் இளகி தளர்ந்தான்.

“என்ன, நித்திரை வருகுதா?”

“மூண்டு நாள் நித்திரை நான் கொள்ள இல்லய்.”

“யோசிணையில் இருந்தியா? வா, முன்னறையில் வந்து படு. கட்டில்ல நுளம்பு வலையும் புதுசா வாங்கிப் போட்டிருக்கு.”

“இஞ்ச நுளம்பு ஒரு பெரிய பிரச்சினை, இல்லே?”

“பிரச்சினைதான். ஆனா மலேரியா நுளம்பை இயக்கம் இருந்த காலத்திலயே முழுக்கவும் ஒழிச்சிட்டுது.”

“கிறேற்.”

“காலமை நாவக்குழிக்கு கிளம்பிறியா, கஜன்?”

“ம்.”

“லண்டனுக்கு எப்ப போகவேணும் நீ?”

“விடிஞ்சாப் பிறகு அக்காவோட பேசியிட்டுத்தான் அதைப் பாக்க வேணும். குட் நைற், நிலா.”

“சரி, படு. குட் நைற்.”

சினேகிதிகள் படுத்திருந்த அறைக்குள் சென்று படுத்தாள் நிலா. அவத்தில் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்த சங்கவி, “சொல்லியிட்டியா, நிலா?” என்று மெல்லக் கேட்டாள்.

“ம்.”

“சம்மதமில்லையெண்டுதான? உன்னிட்டயிருந்த பத்துக் காரணத்தோட நான் சொன்ன ஒண்டுமாய் பதினொரு காரணம் இருந்ததெல்லே? உனக்கு அதைச் சொல்ல கஷ்டமாயிருந்திராது.”

“சம்மதிக்க ஒரு காரணம் இருந்தாலே போதுமெண்டும் சொன்னெல்லோ? அந்த ஒரு காரணத்தை கஜன் காட்டினான். சம்மதிச்சிட்டன்.”

மௌனமாய் அவளை அதிசயத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் சங்கிவி. பிறகு, “சந்தோஷம். ஆனா... உன் சம்மதம் இப்பதான் உன்னிட்ட வந்திருக்கேல்ல. அது உன்னிட்ட எப்பவும் இருந்திருக்கு, நிலா” என்றுவிட்டு படுத்துவிட்டாள்.

நிலாவுக்கு நித்திரை இழுபறிப்பட்டது.

அவளுக்காக ஒரு சரியான காலின் கனவைத் தேக்கியபடி கண்கள் பிரகாசிக்க இருந்த கஜந்தனின் முகம் அவளது மனத்தில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது.

சொறித் தவளைகள் பிரளயம் வரப்போவதுபோல் சூழவுள்ள நீர்நிலைகளிலெல்லாம் இருந்து கத்தின. பின்வளவில் மாமரத்து இலைகள் காற்றில் சரசரத்தன. இதமான பின்னிசையில் அவளுக்கு ஒருபோது மெல்ல தூக்கம் வந்தது.

நித்திரையில் அவளொரு கனவு கண்டாள்.

முறிந்த ஒரு ரோஜாச் செடி மறுபடி கிளைவிட்டு செழித்து பூப்பூத்ததுபோல் அவளுக்கு ஒரு கால் முளைத்திருந்தது. ரோஜாப்பூ நிற கால். அவள் காலை அசைத்துப் பார்க்கிறாள்.

அது அசைந்தது. துயிலின் போதையிலிருந்து ஆழ்துயிலில் அவள் விழுகிற கணத்தில், காலில் வெடித்தெழுந்த அந்த உணர்வு நிறைவின் ஒரு உயிர்த் துளியாய் அவளுள் இறங்கியிருந்தது.

முற்றும்

வரலாற்றில் இன்னும் ஒரு அரை
நூற்றாண்டுக்கு யுத்தத்தின் அழிவின்
தழும்புகளும் நோவுகளும் இருக்கவேதான்
போகின்றன. காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரை

ஏங்கித் தவித்த இதயங்களும்,
காணாமலானோர் காரணமாய் இன்னும்
யுத்தவடுக்கள் நீங்காது வாழ்பவர்களின்
துடிப்புகளும் இருக்கத்தான் போகின்றன.

இரவின் கொதி மூச்சுக்கள் சமுத்திரப்
பேரோசையாய் இந்த மண்ணை
நடுங்கவைக்கப் போகின்றன. இந்தத்
தலைமுறையின் சாபமாக இது இருக்கிறது.

இதன் நியாயமென்ன என்ற
கேள்வியிலிருந்தே கலிங்கு நாவல்
எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ய

த்தம் பற்றிய நினைவுகள் விழுப்புண்களென ஈழத்தமிழர் சமூகத்தைத் தொந்தரவு செய்தபடியிருக்கிறது. சொற்கள் கொண்டளக்க முடியாத நோவு கொண்டமும் சமூகத்தின் உளவியலை. அவர்களது மீண்டெழும் முயற்சிகளை, குற்றவுணர்வின் கண்ணீரை, தோற்றும் துவளாத மனிதர்களை, பிழைத்து இருத்தலின் சாகசத்தை 2003-2015 காலப்பகுதியைக் களனாகக் கொண்டிருக்கும் சுலிங்கு பேசுகிறது.

அதே வேளை இலங்கைத் தீவினைத் கழ்ந்து இறுக்கும் இனத்துவேசத்தின் மூலவோர் எதுவெனவும் அது விசாரணை செய்கிறது

ISBN: 978-0-9919755-9-4

9 780991 975594

வினாயகம், வினாயகம், வினாயகம்
வினாயகம், வினாயகம், வினாயகம்

உடல்